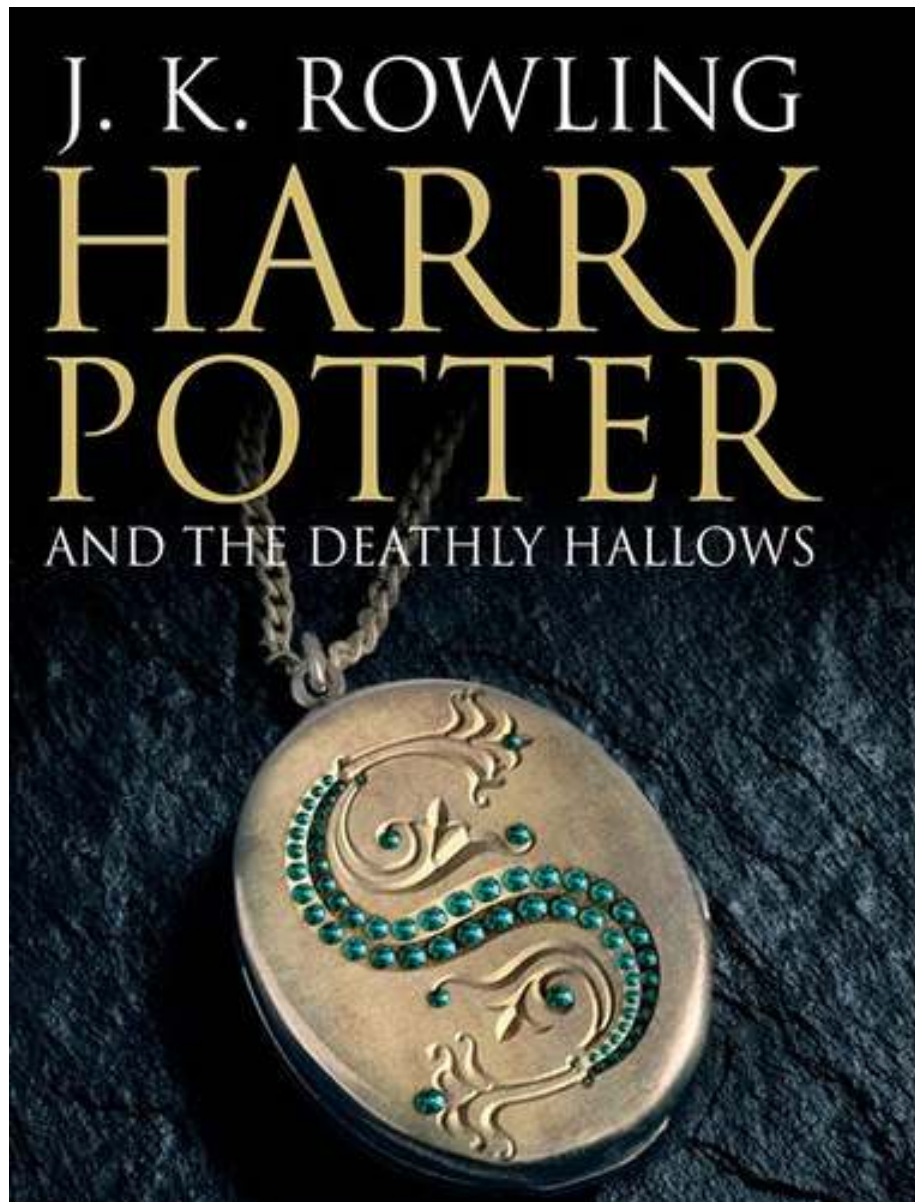

„Tóth Tamás Boldizsár”

Harry Potter

és a

Halál Ereklvéi

A sötét nagyúr hatalomra jutása	4
In memoriam.....	14
Dursley-ék távozása.....	27
A hét Potter	37
A bukott harcos.....	52
A pizsamás szellem	70
Albus Dumbledore végrendelete	89
Az esküvő	108
Búvóhely.....	130
Sipor története.....	138
A hallgatás ára	156
A Mágia hatalom	173
A Mugli Születésűeket Nyilvántartó Bizottság	190
A Tolvaj	207
A kobold bosszúja	219
Godric's Hollow	239

Bathilda titka.....	253
Albus Dumbledore Élete és Hazugságai	269
Az ezüst őz.....	280
Xenophilus Lovegood	298
A három testvér története	311
A Halál ereklvéi.....	324
A Malfoy kúria	341
A Pálcakészítő	363
A Kagylólak.....	381
Gringotts	393
Az utolsó rejtékhely.....	410
A hiányzó tükör	417
Az elveszett diadém.....	429
Perselus Piton elbocsájtása	442
Roxfort csatája	457
A bodzafa pálcá	481
A herceg története.....	495
Újra az erdőben.....	520
King's Cross.....	530
Hiba a tervben.....	537
EPILÓGUS- Tizenkilenc évvel később.....	556

Első fejezet

A sötét nagyúr hatalomra jutása

A két férfi a semmiből bukkant fel, egymástól néhány méterre, a keskeny, holdfényes úton. Egy másodpercig mozdulatlanul álltak, egymás mellkasának szegezett pálcával a kezükben, majd, felismerve egymást, köpenyük alá rakták őket, és fürgén elindultak egymás mellett.

– Hírek? – kérdezte a magasabb.

– A lehető legjobbak – válaszolta Perselus Piton. Az út bal oldalát vadszeder, jobb oldalát magas, szépen nyírt sövény szegélyezte. Ahogy haladtak hosszú köpenyük a bokájuk körül csapkodott.

– Azt hittem, elkéstem – mondta Yaxley. Nyers ábrázatát időnként eltakarták a holdfény elől az út fölé nyúló faágak. – Bonyolultabb volt, mint amire számítottam. De remélem, elégedett lesz. Biztos vagy benne, hogy szívesen fogadnak majd?

Piton egyszerűen bólintott. Az útról lefordultak jobbra, egy széles kocsifelhajtóra. A magas sövény is elkanyarodott, a túlsó vége eltűnt a távolban, túl az impozáns kovácsoltvas-kapun, amely a két férfi útjában állt. Egyikük sem lassított. Csendesen felemelték bal karjukat, mintha tisztelegnének, és egyenesen átmentek a kapun, mintha a sötét fém csupán füst lett volna.

A tiszafa sövény elnyomta lépteik zaját. Jobbról zörgés hallatszott. Yaxley előhúzta a pálcáját, és térdje felett oldalra nézett, a zaj forrása azonban csupán egy teljesen fehér színű páva volt, ami méltóságteljesen lépkedett a sövény tetején.

– Mindig is jól ment Lucius sora. *Pávák...* – Yaxley egy horkantással visszadugta a pálcáját a köpenye alá.

Egy csinos kúria körvonalai rajzolódtak ki a sötétben, az egyenes út végén. A földszinti, gyémántszerűen üvegezett ablakok mögül fény csillant ki. Valahol a sötét kertben, a sövényen túl egy szökőkút csobogott. Kavics ropogott a talpuk alatt, ahogy Piton és Yaxley a főbejárat felé igyekezett, ami közeledtükre kinyílt, bár láthatóan senki nem volt ott, hogy kinyissa.

Egy nagy, gyéren megvilágított, pazarul berendezett folyosóra léptek, a kőpadló nagy részét egy díszes szőnyeg fedte. A falon lógó portrék sápadt arcú lakói szemükkel követték az előttük elsiető Pitont és Yaxley-t. A két férfi megtorpant egy másik szobába nyíló, súlyos faajtó előtt, egy szívdobbanásnyi ideig tétováztak, majd Piton lenyomta a bronz kilincset.

A szalonban szótlan emberek ültek egy hosszú díszes asztal mellett, a többi bútort hanyagul a fal mellé tolták. Egy márvány kandallóban lobogó tűz volt az egyetlen fényforrás, melyet aranyozott tükör vett körül. Piton és Yaxley egy pillanatig a küszöbön tétováztak. Ahogy szemük hozzászokott a sötéthez, megdöbbenő látvány tárult eléjük: egy látszólag öntudatlan emberi alak lógott az asztal felett, fejjel lefelé. Lassan forgott, mintha egy láthatatlan kötélén lógna. A kandalló melletti tükörben és az alatta lévő üres, polírozott asztalon is látszott a tükörképe. A bent ülők közül csupán egy sápadt, fiatal férfi nézte az alakot, aki majdnem alatta ült, ő viszont, mintha nem tudná megállni, szinte percenként pillantott rá.

– Yaxley, Piton. – szólalt meg egy magas, rideg hang az asztalfőről. – Majdnem elkéstemek.

A beszélő a kandalló előtt ült, ezért az újonnan érkezettek először csupán az alak körvonalait látták tisztán. Azonban ahogy közelebb értek, a férfi arcvonásai előbukkantak a sötétből: kopasz volt, kígyószerű, orrlyukai csupán vágások, szeme csillogó vörös, függőleges pupillákkal. Annyira sápadt volt, úgy látszott, mintha gyöngyházfényű ragyogást árasztana magából.

– Piton, ide – mondta Voldemort, miközben a jobbján lévő székre mutatott. – Yaxley... Dolohov mellé.

A két férfi elfoglalta a számukra kijelölt helyeket. Az asztal körül ülők nagy része Pitont követte, miközben ő helyet foglalt, és Voldemort is hozzá intézte első szavait.

– Nos?

– Nagyúr, a Főnix Rendje jövő szombaton, alkonyatkor tervezi Harry Pottert elszállítani a biztonságos helyről.

Az asztal körüli figyelem érezhetően fokozódott. Néhányan megmerevedtek, mások idegesen mozgolódtak, miközben mindannyian Pitonra és Voldemortra meredtek.

– Szombaton... alkonyatkor – ismételte Voldemort. Vörös szemei olyan erősen meredtek Piton fekete szemeibe, hogy néhányan az asztal körül félrenéztek, mintha attól féltek volna, hogy a pillantás erejétől ők maguk is megperzselődnek. Piton azonban nyugodtan tekintett vissza Voldemort arcára. Néhány pillanat múlva az utóbbi ajaktalan szája mosolyra görbült.

– Jó. Nagyon jó. És ez az információ...

– ...a korábban említett forrástól származik. – fejezte be Piton.

– Nagyúr.

Yaxley előre hajolt a hosszú asztal fölé, hogy lássa Voldemortot és Pitont. Minden arc felé fordult.

– Nagyúr, én másképp hallottam.

Yaxley várt, de Voldemort nem szólt semmit, úgyhogy folytatta. – Dawlish, az Auror, elkotyogta, hogy Pottert harmincadikáig, a tizenhetedik születésnapjáig nem fogják elvinni.

Piton elmosolyodott.

– A forrásom szerint egy másik nyomot is hagynak hátra megtévesztésül; biztosan ez az. Kétségtelenül zagyváló átkot használtak Dawlishon. Nem ez lenne az első alkalom, tudjuk, hogy fogékony erre.

– Biztosíthatom, Nagyúr, hogy Dawlis teljesen biztos volt abban, amit mondott. – mondta Yaxley.

– Hogyha tényleg összezavarták Dawlist, akkor persze hogy biztos benne. – válaszolta Piton. – Biztosítalak *téged*, Yaxley, hogy az Auror Hivatal nem kap további szerepet Harry Potter védelmében. A Rend úgy hiszi, hogy beszivárogtunk a Minisztériumba.

– Ezek szerint a Rendnek egy dologban igaza van, nem? – szólalt meg egy zömök férfi, nem messze Yaxley-től. Az asztal körül többen felkuncogtak vele együtt.

Voldemort nem nevetett. Elgondolkodva figyelte az asztal felett lassan forgó testet.

– Nagyúr, – folytatta Yaxley, – Dawlish szerint egy egész csapatnyi Auror fogja a fiú szállítását...

Voldemort felemelte egyik fehér kezét. Yaxley azon nyomban elhallgatott, és bosszúsan figyelte, ahogy Voldemort visszafordul Piton felé.

– Ezután hová rejtik a fiút?

– A Rend egyik tagjának otthonába. – válaszolta Piton. – A forrásom szerint az új hely megkapott minden védelmet, amit a Rend és a Minisztérium együttesen nyújtani tud. Úgy vélem, onnan elrabolni elég kicsi lesz az esélyünk, kivéve persze ha a minisztérium még szombat előtt elbukik, lehetőséget adva számunkra, hogy elég sok bűbájt azonosítsunk be és szüntessünk meg ahhoz, hogy a maradékon át tudjunk törni.

– Nos, Yaxley? – szólott Voldemort a másik férfihez, miközben a tűz különösen csillogott vörös szemében. – *El fog* bukni a Minisztérium jövő szombatig?

Ismét minden fej Yaxley felé fordult, aki kihúzta a hátát.

– Nagyúr, jó híreim vannak ezzel kapcsolatban. Sikerült... nehézségek árán... Imperius Átkot szórnom Pius Thicknesse-re.

A Yaxley közelében ülők közül többen is elismerően néztek rá. Szomszédja, Dolohov, egy hosszú, torz arcú férfi, hátba veregette.

– Ez is valami – mondta Voldemort. – Thicknesse viszont csak egy ember. Scrimgeourt a mi embereinknek kell körbevennie, mielőtt cselekednék. Ha nem sikerült a merénylet a Miniszter ellen, az nagyon visszavetné a munkámat.

– Igen... Nagyúr, ez igaz... de tudja, mint a Varázsbűn-üldözési főosztály vezetője, Thicknesse szoros kapcsolatban áll nem csak a miniszterrel, hanem a többi minisztériumi osztály vezetőjével is. Úgy gondolom, most, hogy egy ilyen magas rangú minisztériumi tisztségviselő áll az irányításunk alatt, a többieket könnyű lesz legyőznünk, és közös erővel ők megdönthetik Scrimgeour hatalmát.

–Legalábbis amíg Thicknesse barátunknak sikerül a többieket átállítania még azelőtt, hogy lebukna. – mondta Voldemort. – Akárhogyis, továbbra is valószínűtlen, hogy a Minisztérium felett jövő szombat előtt át tudnám venni az irányítást. Ha nem tudunk a fiú közelébe kerülni a céljánál, még út közben kell elkapnunk.

– Itt van egy nagy előnyünk, Nagyúr. – mondta Yaxley, aki látszólag szeretett volna kivívni maga számára is némi elismerést. – Elég sok emberünk van a Mágikus Közlekedésügyi Főosztályon. Ha Potter hoppanál, vagy a Hop Hálózatot használja, azonnal tudni fogunk róla.

– Egyiket sem fogja tenni – szólt Piton. – A Rend tartózkodik a közlekedés minden olyan formájától, amit a Minisztérium irányít vagy szabályoz. Semmiben nem bíznak, aminek köze van a helyhez.

– Annyival jobb – mondta Voldemort. – Ezek szerint nyílt terepen kell mozognia. Sokkal egyszerűbb lesz elkapni.

Voldemort ismét felnézett a lassan forgó testre, és folytatta – Személyesen kell foglalkoznom a fiúval. Túl sok hiba történt már Harry Potterrel kapcsolatban. Ezek közül néhányat én követtem el. Az, hogy Potter él, sokkal inkább az én hibáim eredménye, mint az ő sikereié.

Az asztal körül ülő társaság aggódva figyelte Voldemortot, arckifejezésükből ítélve mindegyikük amiatt aggódott, hogy esetleg őket is okolni fogja Harry Potter életben maradásáért. Voldemort azonban sokkal inkább saját magához beszélt, mint hozzájuk. Közben folyamatosan a feje felett lévő eszméletlen testet nézte.

– Figyelmetlen voltam, és a szerencse elpártolt tőlem, az egyetlen dolog, ami csupán a legjobban kidolgozott tervet nem tudja romba dönteni. De most már okosabb vagyok. Megértettem azokat a dolgokat, amiket korábban nem. Nekem kell megölnöm Harry Pottert, és meg is fogom tenni.

Ezekre a szavakra, szinte válaszként, üvöltés hangzott fel, egy szörnyű, elnyújtott, fájdalmas és keserves kiáltás. Az asztalnál ülők közül többen ijedten lenéztek. A hang a lábuk alól hallatszott.

– Féregfark, – szólt Voldemort ugyanazon a csendes, elgondolkodó hangon, anélkül, hogy szemét levette volna a függő testről, – nem kértelek meg, hogy tartsd csendben a rabunkat?

– De igen, Na-Nagyúr – szólt elakadó lélegzettel egy alacsony férfi az asztal közepéről, aki annyira összegörnyedt a székében, hogy első látásra úgy tűnt, mintha nem is ülne benne senki. Feltápáskodott a székéből, és kisietett a szobából, valami különös ezüstös csillogást hagyva maga után.

– Ahogy azt már mondtam, – folytatta Voldemort, miközben tekintetét ismét merev arcú követőire irányította, – most már jobban értem a dolgokat. Szükségem lesz, példának okáért, egyikőtök varázspálcájára, mielőtt Potter megölésére indulok.

A körülötte lévő arcokra döbbenet ült, mintha azt jelentette volna be, hogy egyikük karját akarja kölcsönvenni.

– Nincs önként jelentkező? – kérdezte Voldemort. – Lássuk csak... Lucius, nem látok rá semmilyen okot, hogy ezentúl nálad legyen a pálcád.

Lucius Malfoy felnézett. Bőre sárgásnak és viaszosnak látszott a tűz fényénél, szeme pedig sötétnek és beesettnek. Rekedtes hangon szólalt meg.

– Nagyúr?

– A pálcádat, Lucius. Szükségem van a pálcádra.

– Én...

Malfoy félrepillantott feleségére. A nő egyenesen előre bámult. Legalább olyan sápadt volt, mint férje, hosszú szőke haja a hátán lógott, az asztal alatt azonban vékony ujjai férje csuklójára kulcsolódtak egy rövid ideig. Érintésére Malfoy a köpenye alá nyúlt, előhúzta a pálcáját, és átadta Voldemortnak, aki vörös szemei elé emelte, és közelről megvizsgálta.

– Miből készült?

– Szilfából, Nagyúr – mondta halkan Malfoy.

– És a mag?

– Sárkány- Sárkányszívű.

– Jó – mondta Voldemort. Előhúzta saját pálcáját, és összehasonlította hosszukat. Lucius Malfoy tett egy önkéntelen mozdulatot. A másodperc tört részéig mintha arra számított volna, hogy cserébe megkapja Voldemort pálcáját. A mozdulat nem kerülte el Voldemort figyelmét. Szeme rosszindulatúan kitágult.

– Neked adjam az én pálcámat, Lucius? Az *én* pálcámat?

A tömegből valaki felkuncogott.

– Visszaadtam a szabadságod, Lucius, az nem elég neked? De úgy vettem észre, hogy te és a családod nem vagytok túl boldogok mostanában... Mi nem tetszik abban, hogy az otthonodban vagyok, Lucius?

– Semmi ilyesmiről nincs szó, Nagyuram!

– Ilyen *hazugságokat*, Lucius...

A lány hang még azután is sziszegett, hogy a kegyetlen száj befejezte a mondatot. Egy-két varázslónak alig sikerült elfojtania borzongását, ahogy a sziszegés egyre hangosabb lett. Egy súlyos test csúszó hangja hallatszott az asztal alatt, a padlóról.

A felbukkanó hatalmas kígyó lassan felcsúszott Voldemort székére. Felemelte hatalmas testét, és Voldemort vállára pihent. Nyaka akkora volt, mint egy ember combja, szemeivel, melyben a pupilla függőleges rés volt, nem pislogott. Voldemort elgondolkodva simogatta a lényt hosszú ujjaival, továbbra is Lucius Malfoy figyelve.

– Miért tűnnek Malfoyék olyan boldogtalannak? Csak nem a visszatérésem, a hatalomra kerülésem az oka? Hiszen azt állították, hogy ez volt minden vágyuk sok sok év óta?

– Természetesen, Nagyúr – válaszolta Lucius Malfoy. Remegő kézzel törölte le az izzadságot felső ajkáról. – Ez volt a vágyunk... ez az.

Malfoy balján felesége mereven bólintott, miközben szemével igyekezett elkerülni Voldemort és a kígyó alakját. Jobb oldalán a fia, Draco, aki a feje felett lévő ernyedt testet bámulta, gyorsan Voldemort felé pillantott, majd ismét el, rettegve attól, hogy a másik szemébe nézzen.

– Nagyúr, – szólalt meg egy sötét hajú nő az asztal közepéről. Hangja kissé összeszorult érzelmeitől. – Megtiszteltetés, hogy itt van, családunk házában. Senkit nem érhet ennél nagyobb öröm.

Leült nővére mellé, akitől legalább annyira különbözött külsőre, sötét hajával és hosszú szempilláival, mint magatartásában és viselkedésében. Míg Narcissa mereven és közömbösen ült, Bellatrix Voldemort felé hajolt, mivel szavak nem írhatták le, mennyire vágyódott a Nagyúr közelségéhez.

– Nem érhet nagyobb öröm, – ismételte Voldemort, fejét kicsit oldalra billentve, miközben Bellatrix szavain töprengett. – Tőled, Bellatrix, ez nagyon sokat jelent.

A nő arca kipirult, szemei örömkönnyekkel teltek meg.

– Nagyúr, tudjuk, hogy mindig igazat mondok!

– Nem érhet nagyobb öröm... még ahhoz az örömhöz képest sem, amely, ahogy hallottam, ezen a héten érte a családot?

A nő tátott szájjal, zavartan bámult.

– Nem tudom, mire gondol, Nagyúr.

– Az unokahúgodra gondolk, Bellatrix. És a tiétekre, Lucius, Narcissa. Épp most kelt egybe a vérfarkas Remus Lupinnal. Biztosan nagyon büszkék vagytok rá.

A megjegyzés hatására gúnyos kacaj tört ki az asztal körül. Többen is előrehajoltak, hogy vidáman összenézzenek. Néhányan öklükkel csapkodták az asztalt. Az óriás kígyó, akinek nem volt ínyére a zajongás, nagyra nyitotta száját, és dühösen sziszegett, de a Halálfalók nem vették észre, annyira ujjongtak Bellatrix és Malfoyék megalázásán. Bellatrix arca, ami nemrég még boldogságtól ragyogott, most paprikavörös árnyalatot vett fel.

– Ő nem az unokahúgunk, Nagyúr, – kiáltott át az áradó jókedven. – Mi... Narcissa és én... nem láttuk testvérünket azóta, hogy elvette azt a sárvérűt. Ennek a kölyöknek semmi köze nincs hozzánk, sem a vadállatnak, akihez hozzámert.

– És te mit mondasz, Draco? – kérdezte Voldemort, és bár hangja továbbra is csendes maradt, tisztán lehetett hallani a gúnyolódások és kacajokon keresztül is. – Fogsz majd vigyázni a kölyökre?

A jókedv tovább tornyosult. Draco Malfoy rémulten nézett apjára, aki a térdét bámulta, majd elkapta anyja pillantását, aki alig észrevehetően megrázta a fejét, majd tovább bámulta a szemben lévő falat.

– Elég – szolt Voldemort, miközben a dühös kígyót simogatta. – Elég.

A nevetés azon nyomban elhalt.

– Idővel mindannyiunk családfája megbetegszik – mondta, miközben Bellatrix elakadt lélegzettel, esdeklően nézte őt. – Meg kell metszeni, hogy egészséges maradjon, nem? Levágni azokat a részeket, melyek veszélyeztetik az többi rész egészségét.

– Igen, Nagyuram – suttogta Bellatrix. Szemei ismét hálás könnyben úsztak. – Az első adandó alkalommal!

– Kapsz rá lehetőséget, – folytatta Voldemort. – Ahogy a családotban, úgy a világban is... ki fogjuk vágni a fekélyt, amely minket fertőz, amíg csak az igazi vér marad...

Voldemort felemelte Lucius Malfoy pálcáját, az asztal felett lógó, lassan forgó alakra szegezte, és egy aprót pöccintett rajta. Az alak egy nyögéssel magához tért, és küszködni kezdett láthatatlan köteléke ellen.

– Felismered a vendégünket, Piton? – kérdezte Voldemort.

Piton a fejével lefele lógó alakra emelte a tekintetét. Minden Halálfaló, mintha engedélyt kaptak volna a kíváncsiságra, a fogolyra nézett. Miközben a nő a tűz felé fordult, megtört, rémült hangon megszólalt – Piton! Segíts!

– Ó, igen – mondta Piton, ahogy a rab lassan elfordult felőle.

– És te, Draco? – kérdezte Voldemort, miközben szabad kezével a kígyó pófáját simogatta. Draco megrázta a fejét. Most, hogy a nő felébredt, nem tudott tovább ránézni.

– Hát persze, te nem vetted fel az ő óráját – mondta Voldemort. – Azok számára, akik nem ismerik, ma Charity Burbage volt olyan kedves és csatlakozott közénk, aki nem sokkal ezelőttiig a Roxfort Boszorkány és Varázslóképzőben tanított.

Felismerés hangjai töltötték be a levegőt. Egy széles vállú, púpos, hegyes fogú nő felvihogott.

– Igen... Burbage professzor boszorkányok és varázslók gyerekeinek tanított a Muglikról... hogy mennyire nem mások tőlünk...

Az egyik Halálfaló a padlóra köpött. Charity Burbage ismét Piton felé fordult.

– Piton... kérlek... kérlek...

– Csendet – szólt Voldemort, ismét megpöccintve Malfoy pálcáját, és Charity elhallgatott, mintha betömték volna a száját. – Nem meglegedve azzal, hogy varázslócsaládok gyermekeinek elméjét szennyezze, múlt héten Burbage professzor írt egy szenvedélyes cikket a *Reggeli Prófétába* a sárvérűek védelmében. A varázslóknak, szerinte, el kellene fogadniuk ezeket a tudásunkat és mágiánkat elraboló alakokat. Az aranyvérűek számának csökkenése, mondja Burbage professzor, kívánatos dolog... Muglikkal pároztatna minket... vagy, kétségtelenül, akár vérfarkasokkal is...

Senki nem nevetett. Nem lehetett nem észrevenni a Voldemort hangjában lévő haragot és megvetést. Charity Burbage harmadszor is Piton felé fordult. Könnyei hajába csorogtak. Piton közömbösen nézett vissza rá, miközben a nő lassan elfordult előle.

– *Avada Kedavra.*

A zöld villanás a szoba minden szegletét megvilágította. Charity visszhangzó robajjal esett le az asztalra, ami megremegett, és megreccsent. Több Halálfaló visszahuppant a székébe. Draco kiesett a sajátjából, le a padlóra.

– Nagini, vacsora – szólt lágyan Voldemort, és a hatalmas kígyó lekúszott a válláról a polírozott fára.

Második fejezet

In memoriam

Harry vérzett. Miközben jobb kezét a ballal szorította, és az orra alatt átkozódott, könyökével kinyitotta hálósobájának ajtaját. Porcelán recsenése hallatszott. Egy csésze hideg teára lépett, ami a szobájának ajtaja előtt hevert a padlón.

– Mi a...?

Körbenézett. A Privet Drive 4-es számú házának felhajtója üresen állt. A csésze tea biztosan Dudley tréfája volt. Miközben feltartotta vérző kezét, másik kezével összekaparta a csésze darabkáit, és kidobta a szobájában lévő, teli szemetesbe. Ezután kiment a fürdőszobába, hogy ujját a csap alá dughassa.

Hülyeség volt, értelmetlen és hihetetlenül irritáló, hogy még négy napig nem varázsolhatott... de azt be kellett ismernie, hogy ez a vágás az ujján kifogott volna rajta. Soha nem tanulta meg rendesen, hogyan kell sérüléseket gyógyítani, és most, hogy belegondolt – különösen rövidtávú terveinek ismeretében – ez mágikus oktatásának egy igen súlyos hiányossága volt. Miközben fejben feljegyezte magának, hogy megkérdezze Hermionét, hogyan is kell csinálni, egy köteg vécépapírral felitatta a tea nagy részét, majd visszament a szobájába, és becsapta maga után az ajtót.

Harry a reggelt azzal töltötte, hogy, hat éve először, teljesen kipakolja iskolai ládáját. Eddigi iskolakezdései előtt csupán kidobálta a láda tartalmának felső háromnegyedét, és lecserélte vagy felfrissítette. Ennek eredményeképp a láda alján mindig maradt valamennyi szemét – régi pennák, szárított bogárszemek, páratlan zoknik, amelyeket amúgy is kinőtt már.

Néhány perccel azelőtt Harry ebbe a rétegbe dugta be a kezét, majd húzta ki véresen, miután jobb kezének gyűrűsujjában szúró fájdalmat érzett.

Ezután óvatosabban folytatta a munkát. Térden állva keresgált a láda alján, és miután talált egy kitűzött, ami erőtlénül váltogatott a „Szurkolj CEDRIC DIGGORY-nak, a Roxfort IGAZI bajnokának” és a „POTTER, A BÉNÁK BAJNOKA” szöveg között, egy törött és lemerült gyanuszkópot és egy arany medált, melynek belsejében egy papír cetlire a R.A.B betűk voltak írva, végül megtalálta az éles tárgyat, ami felsértette a kezét. Egyből felismerte. Egy öt centi hosszú darabja volt annak az elvarázsolt tükörnek, amit halott keresztapja, Sirius adott neki. Harry óvatosan a láda mellé tette a darabot, majd óvatosan átkutatta a ládát a többi darab után, azonban nem maradt más keresztapja utolsó ajándékából, leszámítva az apró üvegdarabkákat, melyek csillogó homokként tapadtak a láda aljában lévő szeméthez.

Harry felült és közelebből is megvizsgálta a kezét megvágó csorba darabot, amiből saját világoszöld szeme nézett vissza rá. Végül az aznapi Reggeli Prófétára tette a darabot, ami olvasatlanul hevert az ágyán. Hogy elfojtsa a hirtelen rátörő keserű emlékeket, a megbánást és vágyakozást, melyet a tükör felfedezése okozott, a ládában található többi szemétre vetette magát.

Egy órát vett igénybe a láda teljes kiürítése, hogy kidobja a használhatatlan tárgyakat, és szétválogassa a használhatóakat aszerint, hogy a jövőben lesz-e rájuk szüksége vagy sem. Iskolai és kviddics talárjai, az üstje, pergamenek és pennák, valamint tankönyveinek nagy része egy sarokban pihent, mint hátrahagyandó tárgyak. Elgondolkodott, vajon mit fog nagynénje és nagybátyja velük csinálni. Valószínűleg elégetik az éjszaka közepén, mintha valami szörnyű bűn bizonyítékai lennének. Mugli ruháit, láthatatlanná tevő köpenyét, bájitalkészítő készletét, néhány könyvét, a Hagridtól kapott albumot, egy csomag levelet és pálcáját pedig összekészítette egy régi hátizsákba. Egy elülső zsebben hevert a Tekergők Térképe és a medál, benne a R.A.B. monogrammal. A medál nem értéke miatt került ilyen előkelő helyre – valójában teljesen értéktelen volt – hanem azért, ami árat kellett fizetni a megszerzéséért.

Ezután már csak egy halom újságpapír maradt hátra az asztalán, hóbaglya, Hedvig mellett. Egy újság minden, a nyárból a Privet Drive-on töltött nap után.

Felkelt a padlóról, kinyújtóztatta tagjait, majd az asztalához sétált. Hedvig nem mozdult. Harry elkezdte átfutni az újságokat, és egyesével kidobálni őket a kukába. A bagoly aludt, vagy

legalábbis úgy tett. Mérges volt Harryre, amiért gazdája most csak rövid időre engedte ki a ketrecéből.

Ahogy az újság halom vége felé közeledett, Harry lelassított. Egy konkrét számot keresett, ami nem sokkal Privet Drive-ra való visszatérése után érkezett. Emlékezett rá, hogy az első oldalon volt egy rövid cikk arról, hogy Charity Burbage, aki a Roxfortban mugliismeretet tanított, visszavonul. Végül megtalálta. A tizedik oldalra lapozva lehuppant az asztala mellett lévő székre, és újraolvasta a keresett cikket.

Visszaemlékezés Albus Dumbledore-ra

Elphias Doge

Tizenegy évesen ismertem meg Albus Dumbledore-t, első roxfordi napunkon. Egymás iránti kölcsönös vonzódásunk kétségtelenül annak a ténynek köszönhető, hogy mindketten kívülállónak éreztük magunkat. Én nem sokkal az iskolába kerülés előtt elkaptam a sárkányhimlőt, és bár akkor már nem voltam fertőző, himlőhelyes arcom és zöldes árnyalatom nem sokakat bátorított a barátkozásra. Ami Albust illeti, az ő vállát kétes hírnév nyomta. Alig egy évvel azelőtt történt, hogy apját, Percivalt, bűnösnek találták három mugli elleni kegyetlen támadásban, mely igen nagy publicitást kapott.

Albus sosem tagadta, hogy apja (akit életfogytiglani Azkabani fogságra ítélték) elkövette ezt a bűntényt. Épp ellenkezőleg, amikor összeszedtem a bátorságom, hogy megkérdezzem tőle, biztosított róla, hogy tudta, apja bűnös. Ezen túlmenően azonban nem volt hajlandó beszélni a szomorú ügyről, bár többen megpróbálták rávenni erre. Néhányan hajlottak rá, hogy dicsőítsék apja tettét, és feltételezték, hogy Albus is mugligyűlölő. Ennél nagyobbat nem is tévedhettek volna: aki ismerte, mindenki tanúsíthatta, soha nem mutatott semmiféle mugli ellenes hajlamot. Valóban, nagyon sok ellenséget szerzett azzal a későbbi évben, hogy határozottan kiállt a muglik jogaiért.

Azonban néhány hónapon belül Albus saját hírneve elhalványította apjáét. Első tanévének végén már senki nem úgy tekintett rá, mint egy mugligyűlölő gyermekére, hanem mint a Roxfortban valaha járt legtehetségesebb diákra. Azon kiválasztottak, akik barátai lehettünk, sokat nyertünk példamutatásából, nem is említve a tőle kapott rengeteg segítsége és biztatást, melyekkel mindig bőkezűen bánt. Később elárulta nekem, hogy már akkor is tudta, hogy számára a tanítás a legnagyobb öröm.

Azon túl, hogy megnyert minden, az iskola által adható díjat, hamarosan rendszeres levelezőtársa lett a kor legnagyobb mágusaival, köztük Nicolas Flammellel, a legendás alkímistával, Bathilda Bircsókkal, a jeles történésszel és Adalbert Wafflinggal, az elméleti mágia nagy alakjával. Több dolgozata is elismert publikációvá vált, ide értve az *Átváltoztatástan Napjainkbant*, *Kihívások a Bűbájtanbant* és a *Gyakorlati Bájitalkeverőt*. Előre lehetett tudni, hogy Dumbledore karrierje meteori ívet fog befutni, és az egyetlen kérdés csupán az maradt, mikor válik belőle Mágiaügyi Miniszter. Bár többször is megjósolták későbbi években, hogy már hajlik az állás elvállalására, soha nem voltak politikai ambíciói.

Három évvel utánunk érkezett meg az iskolába Albus testvére, Aberforth. Nem hasonlítottak egymásra: Aberforth nem értékelte a könyveket, és Albustól eltérően szívesebben intézte el a vitákat párbajozással, mint ésszerű párbeszéddel. Azonban hiba lenne azt feltételezni, mint ahogy néhányan teszik, hogy a két testvér nem volt jóban egymással. Kijöttek egymással, amennyire két ennyire különböző fiú kijöhet. Meg kell említenünk, hogy Aberforth számára nem lehetett túlságosan kényelmes tapasztalat Albus árnyékában élnie. Albus barátságával együtt járt, hogy mindig jobb volt mindenben, és nem hiszem, hogy ezen sokat segített az, hogy testvérek voltak.

Amikor Albus és én elvégeztük a Roxfortot, az akkori hagyományoknak megfelelően közösen akartuk bejárni a világot, hogy külföldi varázslókkal találkozzunk, megfigyeljük az ő módszereiket és tanulmányozzuk szokásaikat. Azonban egy tragédia közbe szőtt. Indulásunk előestéjén Albus édesanyja, Kendra meghalt, így ő lett a család feje és első számú kenyérkeresője. Én elhalasztottam az indulást, hogy tiszteletemet tegyem Kendra temetésén, majd egyedül vágtam neki az utazásnak. Egy öcs és egy hűg mellett, és vajmi kevés arannyal, immáron kétségtelen volt, hogy Albus nem tarthat velem.

Életünknek ebben a szakaszában tartottuk egymással a legkevesebb kapcsolatot. Néha én írtam Albusnak, talán kicsit érzéketlen módon, az utam során átélte élményekről. Hogy hogyan szöktem el éppen csakhogy

Görögországban egy kiméra elől, vagy az egyiptomi alkimisták kísérleteiről. Ő a leveleiben mindennapi életéről mesélt, ami egy hozzá hasonló zseniális varázsló számára biztosan szörnyen unalmas lehetett. Elmerülve saját élményeimben, elszörnyedtem a hír hallatán, egyéves utazásom vége felé, hogy Dumbledore-ékat egy újabb tragédia sújtotta: húga, Ariana halála.

Bár Ariana hosszú ideig betegeskedett, a csapás, amely édesanyja halála után ilyen hamar érte őket, mindkét testvérre mély hatást gyakorolt. Minden Albushoz közelálló – én magamat is ezen szerencsések közé sorolom – egyetértett abban, hogy Ariana halála és Albus személyes felelősségérzete ezzel kapcsolatban (bár természetesen teljesen ártatlan volt ez ügyben), örökké rajta hagyták nyomukat.

Visszatérésemkor egy ifjú emberrel találkoztam, aki átélte az idősebb emberek fájdalmát. Ezután sokkal tartózkodóbb lett, és sokkal komorabb. Hogy tovább fokozza fájdalmát, Ariana elvesztése ahelyett, hogy még közelebb hozta volna Albust és Aberforthot, elidegenedtek egymástól. (Idővel ez elmúlt – a későbbi években, ha nem is szoros, de mindenképp szívélyes kapcsolat alakítottak ki egymással.) Ezután csak ritkán beszélt szüleiről vagy Arianáról, és a barátai megtanulták, hogy ne emlegessék fel őket.

Mások tollából megismerkedhetünk az azt követő évek sikereivel. Dumbledore számtalan eredményével járult hozzá a varázslók tudástárához, köztük a sárkányvér használatának tizenkét módjával, ezek mind szolgálni fogják az elkövetkező generációkat, mint ahogy a bölcsesség is, melyet a Wizengamot főmágusaként hozott ítéleteinek formájában tapasztalhattunk tőle. Máig nem akadt párja annak a varázslópárbajnak, amit Dumbledore vívott Grindelwalddal 1945-ben. Akik szemtanúi voltak, írtak a rettegről és tiszteletéről, amit éreztek, amint nézték, ahogy ez a két kiemelkedő mágus csatázott. Dumbledore győzelme, és ennek hatásai a varázsvilágra legalább olyan jelentős fordulópont volt, mint a Mágusok Nemzetközi Szövetsége Titokvédelmi Alaptörvénye vagy Ő-Akit-Nem-Nevezünk-Nevén bukása.

Albus Dumbledore soha nem volt büszke, sem hiú. Mindeniben talált valami értékeset, még ha csak valami jelentéktelen vagy silány dolgot is, és úgy érzem, szeretteinek korai eltávózása hatalmas emberséggel és együttérzéssel áldotta meg. Hiányozni fog barátsága, jobban, mint ahogy azt el tudnám mondani, de az én veszteségem semmi a varázsvilág veszteségéhez képest. Minden kétséget kizáróan ő volt a leglelkesebb és legjobb szeretett minden eddigi roxforti igazgató közül. Úgy halt meg, ahogy élt: mindenki javáért dolgozva, és életének utolsó órájában is ugyanannyira hajlandóan kezét nyújtani egy sárkányhimlős kisfiúnak, mint azon a napon, amikor megismertem.

Harry befejezte a cikk olvasását, azonban továbbra is a mellékelt gyászjelentést nézte. A képen lévő Dumbledore ugyanúgy mosolygott, mint mindig, azonban ahogy félhold alakú szemüvege fölött ránézett, még így, újságon keresztül is úgy érezte, mintha megröngtenezné Harryt, akinek szomorúsága megalázottság érzésével keveredett.

Azt hitte, elég jól ismerte Dumbledore-t, de mióta elolvasta ezt a gyászjelentést, kénytelen volt rádöbbsenni, hogy alig tudott róla valamit. Egyetlen egyszer sem gondolkodott el Dumbledore gyerekkorán vagy fiatalságán. Mintha egyből azzá az emberré született volna, amilyennek Harry megismerte, tiszteletre méltó, ezüst hajú, és öreg. A tinédzser Dumbledore ötlete egyszerűen szokatlan volt, mintha például egy buta Hermionét, vagy egy barátságos durrfarkú szurcsókot próbált volna elképzelni.

Soha nem gondolt rá, hogy Dumbledore-t a múltjáról kérdezze. Kétségtelenül furcsa érzés lett volna, talán még szemtelen is, de végül is köztudott volt, hogy részt vett abban a legendás, Grindelwald ellen vívott csatában, és Harrynek eszébe sem jutott, hogy megkérdezze tőle, milyen volt, sem egyik másik híres eredményéről. Nem, mindig csak Harryről beszélgettek, Harry múltjáról, Harry jövőjéről, Harry terveiről... és most már úgy látszott, hogy annak ellenére, hogy jövője elég veszélyes és bizonytalan volt, pótolhatatlan alkalmakat hagyott ki, amikor nem kérdezett több mindent Dumbledore-ról, különösen, hogy az egyetlen személyes kérdésre, amit valaha is feltett az igazgatónak, valószínűleg nem kapott őszinte választ:

– *A professzor úr mit lát, ha belenéz a tükörbe?*

– *Én? Én azt látom, hogy ott állok egy pár vastag gyapjú zoknival a kezemben.*

Több percnyi töprengés után Harry kitépte a gyászjelentést a Prófétából, óvatosan összehajtogatta, és betette a *A defenzív mágia gyakorlata és használata a sötét varázslatokkal szemben* első kötetébe. A többi újságot rádobta a szeméthalom tetejére, és szétnézett a szobában. Sokkal tisztább volt. Az egyetlen dolog, ami még nem volt a helyén, az aznapi *Reggeli Próféta* volt, ami még mindig az ágyán feküdt, és a tetején a törött tükör.

Harry az ágyához ment, félrerakta a tükörtöredéket a *Prófétáról*, és kinyitotta az újságot. Amikor átvette az összezsavart újságot a postabagolytól, csak rápillantott a főcímrre és félredobta, mivel nem volt szó benne Voldemortról. Biztos volt benne, hogy a Minisztérium nyomást gyakorol a *Prófétára*, hogy elhallgassa a Voldemortról szóló híreket. Ezért csak most látta meg, miről maradt majdnem le.

A főoldal alsó felén egy kisebb fejezetcím volt egy képpel, melyen egy feldúlt Dumbledore lépkedett:

Dumbledore – Végre itt az igazság?

Jövő héten közzéteesszük a sokak által kora legnagyobb varázslójának tartott génusz megdöbbenő történetét. Elvetve a békés, ezüstsakállú bölcs népszerű áruháját, Rita Vitrol felfedi Dumbledore a zavaros gyermekkorát, szabályoktól mentes ifjúságát, egész életén át tartó családi viszályait és a sírba vitt büntudatot. MIÉRT utasította vissza a Mágiaügyi Miniszteri állást, csak hogy igazgató maradjon? MI volt a Főnix Rendjeként ismertté vált titkos társaság valódi célja? HOGYAN ért véget valójában Dumbledore élete?

Ezekre és még rengeteg további kérdésre ad választ Rita Vitrol legújabb életrajzi műve, *Albus Dumbledore Élete és Hazugságai*. A 13. oldalon Berry Braithwaite exkluzív riportját olvashatják a szerzővel.

Harry feltépte az újságot, és megkereste a tizenharmadik oldalt. A cikk fölötti kép egy másik ismerőst ábrázolt: egy gyémántkirakásos szemüveget viselő nőt, elegáns, göndör, szőke

hajjal. Győzedelmesnek szánt mosolya felfedte csupasz fogait, miközben ujjával integetett kifelé a képből. Harry továbbolvasott, miközben igyekezett tudomást sem venni a képről.

Személyesen Rita Vitrol sokkal melegebb és finomabb ember, mint amit a híresen kegyetlen penna-portrék sugallnak. Miután kényelmes lakása bejáratánál fogad, egyenesen a konyhába vezet egy pohár teára, egy szelet tortára, és persze egy nagy adag forró, friss pletykával.

– Természetesen Dumbledore egy életrajzíró álma – mondja Vitrol. – Annyira hosszú, eseménydús élete volt. Biztos vagyok benne, hogy a könyvemet még rengeteg másik fogja követni.

Vitrol egyértelműen gyorsan indult. Kilencszáz oldalas könyve Dumbledore titokzatos júniusi halála után alig négy héttel már készen is volt. Rákérdeztem, hogyan sikerült ezt a fantasztikus időt produkálnia.

– Ó, ha valaki olyan régóta dolgozik újságíróként, mint én, a határidők betartása természetes szokásává válik. Tudtam, hogy a varázsvilág követelni fogja a teljes történetet, és én akartam lenni az első, aki kielégíti ezt az igényt.

Megemlítem neki Elphias Dogenak, a Wizengamot Különleges Tanácsadójának és Albus Dumbledore régi barátjának nemrégiben tett kijelentését, miszerint annak a „Vitrol nőnek a könyve kevesebb tény tartalmaz, mint egy csokibékás kártya.”

Vitrol jókedvűen felnevet.

– Ó a drága Dodgy! Emlékszem, néhány éve meginterjúvoltam szegénykét a sellők jogairól. Teljesen süsü, azt hitte, hogy a Windermere tó alján üldögélünk, és folyton azt mondta, vigyázzak a pisztrángokkal.

És mégis, Elphias Doge vádjait sok helyről visszhangozzák. Vajon Vitrol tényleg úgy érzi, hogy négy rövid hét elég arra, hogy Dumbledore hosszú és rendkívüli életéről teljes képet alkothasson?

– Ó kedvesem – mosolyok Vitrol, miközben szeretetteljesen a körmökre koppint, – ön is ugyanolyan jól tudja, mint én, mennyi információt lehet szerezni egy nagy zsák galleonnal, a nemleges válasz elutasításával és egy jó

hegyes Pulicerpennával! Az emberek egyébként is sorban állnak hogy kitálalják Dumbledore szennyését. Tudja nem mindenki gondolja, hogy olyan nagy varázsló lett volna... rengeteg fontos embernek tett keresztbe. De az öreg Dodgy Doge leszállhat a magas hippogriffről, mert olyan forrásra bukkantam, amiért a legtöbb újságíró pálcáját törné, ami eddig még soha nem nyilatkozott senkinek, és aki közel állt hozzá ifjúságának legféktelenebb és legnyugtalanabb időszakában.

Vitrol művének előzetes reklámjai egyértelműen azt sugallják, hogy sok meglepő dolgot tartogat azoknak, akik úgy hiszik, Dumbledore makulátlanul tiszta életet élt. Rákérdeztem, mi volt a legmegdöbbentőbb felfedezése.

– Ugyan, hagy abba. Betty, nem fogom elmondani a lényegét azelőtt, hogy bárki is megvette volna a könyvet! – nevetett Vitrol. – De azt megígérhetem, hogy azoknak, akik még mindig azt hiszik, Dumbledore olyan hófehér volt, mint a szakálla, csúnya meglepetésben lesz részük! Elég ha annyit mondok, hogy senki, aki valaha is hallotta Tudjukki ellen szónokolni, még álmodni se merné, hogy fiatalkorában ő maga is kontárkodott a fekete mágiaival. És ahhoz képest, hogy későbbi éveit a tolerancia hirdetésével töltötte, ő maga nem volt túlságosan széles látókörű fiatalon. Igen, Albus Dumbledore múltja felettébb zavaros, és akkor még nem is említettük azt a kétes hírű családját, aminek elhallgatásán annyit fáradozott.

Rákérdeztem, hogy Vitrol Dumbledore testvérére, Aberforthra utal-e, akit tizenöt évvel ezelőtt a Wizengamot elítélt mágiaival való visszaélésért, és ami akkor egy kisebb botrányt váltott ki.

– Á, Aberforth csak a jéghegy csúcsa – nevetett Vitrol. – Nem, nem, sokkal szörnyűbb dolgokról beszélek, mint egy testvér, aki kecskével szeret trükközni, még a muglicsonkító apjánál is rosszabb dolgokról – egyébként Dumbledore egyik esetet sem tudta elpalástolni, mindkettejüket elítélte a Wizengamot. Nem, az anyja és a húga azok, akik kíváncsivá tettek, és egy kis utánajárással elég mocskos dolgokra sikerült rábukkannom... de, ahogy azt korábban is mondtam, részletekért a kilenctől tizenkettedig fejezetet érdemes

elolvasni. Csak annyit mondhatok, nem csodálom, hogy Dumbledore sosem beszélt arról, hogy törött el az orra.

A családi csontok ellenére tagadja Vitrol Dumbledore éleselméjűségét, ami több mágikus felfedezést is eredményezett?

– Volt agya – vallja be, – azonban sokan megkérdőjelezzik, hogy tényleg őt illeti-e minden dicsőség minden hozzá kapcsolt felfedezésért. Amint azt felfedem a tizenhatodik fejezetben, Ivor Dillonsby azt állítja, ő már felfedezte a sárkányvér nyolc felhasználási módját, mikor Dumbledore kölcsönkérte a jegyzeteit.

De Dumbledore néhány tettét, megkockáztatom, nem lehet letagadni. Mi a helyzet a híres csatával közte és Grindelwald között?

– Jaj, annyira boldog vagyok, hogy megemlítette Grindelwaldot, – válaszolta szívfájdító mosollyal Vitrol. – Attól félek, hogy akik vakon hisznek Dumbledore látványos győzelmének meséjében, hatalmas csalódásra kell számítaniuk... vagy legalábbis egy trágyagránátra. Ez valóban elég mocskos dolog. Csupán annyit mondok, hogy egyáltalán nem biztos, hogy a legenda szerinti látványos párbaj megtörtént. A könyvem elolvasása után az emberek kénytelenek lesznek azt a következtetést levonni, hogy Grindelwald fehér zsebkendőt varázsolt elő a pálcájával, és csata nélkül megadta magát!

Vitrol nem hajlandó többet mondani erről a rendkívül ármányos témáról, ezért inkább rátérek arra a kapcsolatra, ami kétségtelenül jobban elkápráztatja olvasóit, mint bármi más.

– Ó igen, – kezdi Vitrol egy rövid bólintással. – Egy egész fejezetet szántam a Potter-Dumbledore kapcsolatra. Beteges kapcsolat volt, talán még baljós is. Megint csak azt tudom mondani, hogy a teljes történetért vegyük meg a könyvet, de az megkérdőjelezhetetlen, hogy Dumbledore természetellenesen nagy figyelmet fordított Potterre már az elejétől fogva. Hogy ez vajon tényleg a fiú érdekeit szolgálta-e... nos, majd meglátjuk. Az viszont nyílt titok, hogy a Potter fiúnak igencsak zaklatott kamaszkora volt.

Rákérdeztem, hogy Vitrol még mindig kapcsolatban áll-e Harry Potterrel, akivel előző évben azt a híres interjút készítette. Egy igazi áttörés volt annak idején, melyben Potter nyíltan beszélt azon hitéről, hogy Tudjukki visszatért.

– Ó igen, szoros kötelék szövődött köztünk, – nyilatkozta Vitrol. – Szegény Potternek kevés igaz barátja van, és életének egyik legnehezebb időszakában találkozunk... a Trimágus Tusán. Alighanem én vagyok az egyetlen élő ember, aki elmondhatja, hogy ismeri a valódi Harry Pottert.

Ami szépen el is vezet minket azokhoz a pletykákhoz, amik még mindig Dumbledore utolsó órái körül röpködnek. Úgy gondolja Vitrol, hogy Potter Dumbledore-ral volt halálakor?

– Nos, nem szeretnék túl sokat mondani... az egész benne van a könyvben... de roxfordi szemtanúk látták Pottert elfutni az esemény helyszínéről nem sokkal azután, hogy Dumbledore leesett, leugrott vagy lelökték. Potter később bizonyítékokat szolgáltatott Perselus Piton ellen, aki ellen közismerten ellenszenvvel viseltetik. Vajon minden az, aminek látszik? Ennek eldöntése a varázslótársadalom feladata... miután elolvasták a könyvemet.

Ezzel a sokat sejtető megjegyzéssel a zsebemben távozom. Kétség nem férhet ahhoz, hogy Vitrol egy azonnali bestsellert készített. Dumbledore csodálóinak serege eközben azon borzonghat, vajon mi minden derül ki hamarosan hősiükről.

Harry a cikk végére ért, de üres tekintettel tovább bámulta az oldalt. Az olvasás közben felgyülemlett dühtől és ellenérzéstől szinte hányingere támadt. Összegyűrte az újságot, és teljes erejéből a falhoz vágta, ahonnan az a szemetesét körülvevő kupacra esett.

Vakon mászkálni kezdett a szobában, üres fiókokat nyitogatva, könyveket felvéve, csak hogy visszategye őket ugyanarra a kupacra, alig tudatában annak, hogy mit is csinál, miközben Rita cikkének részletei visszhangoztak a fejében. *Egy egész fejezetet szántam a Potter-Dumbledore kapcsolatra... Beteges kapcsolat volt, talán még baljós is... Fiatalkorában ő maga is*

kontárokodott a fekete mágiával... Olyan forrásra bukkantam, amiért a legtöbb újságíró pálcáját törné...

– Hazugságok! – kiáltotta Harry. Az ablakon keresztül látta, ahogy a szomszéd megtorpan egy pillanatra, majd idegesen folytatja a fűnyírást.

Harry leült az ágyára. A törött tükördarab távolabb csúszott. Felemelte, és elgondolkodva megfordította, azokra a hazugságokra gondolva, melyekkel Rita Vitrol Dumbledore-t rágalmazta...

Egy világoskék villanás. Harry megdermedt, megvágott ujját ismét végigcsúsztatva a tükör csorba szélénél. Csak képzelte, biztosan csak képzelődött. Hátrapillantott a válla fölött, de a fal továbbra is azt a beteges barackszínt viselte, amit Petúnia néni választott. Semmi kék színű nem volt ott, amit a tükör visszaverhetett volna. Ismét a tükördarabba pillantott, de saját világoszöld szemén kívül semmi nem nézett vissza rá.

Csak képzelte, nincs rá más magyarázat. Csak képzelte, mert halott igazgatójára gondolt. Ha valamiben biztos volt, az az, hogy Albus Dumbledore világoskék szemei soha többé nem fognak a veséjébe látni.

Harmadik Fejezet

Dursleyék távozása

A bejáratí ajtó csapódása az emeleten is visszhangzott. Egy kiáltás hallatszott. – Hé! Te!

Az elmúlt tizenhat év tapasztalata alapján Harry biztos volt benne, hogy nagybátyja őt hívja, de nem válaszolt azonnal. Még mindig azt a keskeny tükördarabot nézte, melyben egy pillanatra mintha Dumbledore szemét látta volna. Egészen addig nem tápázkodott ki az ágyból, amíg nagybátyja másodszorra is fel nem kiáltott (– Kölyök!). A tükördarabot beletette abba a hátizsákba, melybe azokat a dolgokat pakolta, amiket távozásakor magával tervezett vinni, majd a nappali felé vette az irányt.

– Nem sietted el a dolgot! – üvöltötte Vernon Dursley, mikor Harry megjelent a lépcső tetején. – Lefelé. Beszélni akarok veled!

Harry zsebre dugott kézzel sétált le a lépcsőn. Mindhárom Dursleyt a nappaliban találta. Költöztetéshez voltak öltözve. Vernon bácsi egy régi szakadt kabátot, Dudley, Harry megtermett, szőke, izmos unokatestvére pedig bőrkabátot viselt.

– Igen? – kérdezte Harry.

– Ülj le! – szólt Vernon bácsi. Harry felvonta a szemöldökét. – Kérlek! – tette hozzá megrezzenve, mintha a szó felsértette volna torkát.

Harry leült. Sejtette, mi következik. Bácsikája elkezdett fel-alá járkálni a szobában. Petúnia néni és Dudley idegesen figyelték. A bácsi paprikavörös arcát mély ráncok borították a koncentráciástól. Végül megállt Harry előtt, és megszólalt.

– Meggondoltam magam.

– Micsoda meglepetés – válaszolta Harry.

– Ne merj ilyen hangon... – kezdte éles hangon Petúnia néni, de Vernon Dursley csöndre intette.

– Ez csak egy rakás halandzsa – mondta Vernon bácsi, miközben apró malacszeimivel Harryre bámult. – Úgy döntöttem, nem dőlök be neki. Egy szavát sem hiszem el. Itt maradunk, nem megyünk innen sehová.

Harry egyszerre érezte szórakoztatónak és bosszantónak a helyzetet. Vernon Dursley az elmúlt négy hét alatt naponta gondolta meg magát, és minden egyes alkalommal megpakolta, kipakolta majd ismét újrapakolta a kocsit. Harry kedvenc pillanata az volt, amikor Vernon bácsi, nem sejtve, hogy Dudley a legutóbbi összepakolás óta a csomagjába tette súlyzóit is, megpróbálta azt beemelni a kocsik csomagtartójába, de annak súlya alatt összeesett, és fájdalmában szitkozódni kezdett.

– Szerinted, – mondta Vernon Dursley, miközben újakezdte a járkálást a nappaliban, – mi... Petúnia, Dudley és én... veszélyben vagyunk. A... a...

– Az én fajtám miatt, igaz? – segítette ki Harry.

– Nos, nem hiszem el – ismételte Vernon bácsi, ismét megtorpanva Harry előtt. – Fél éjszaka ébren voltam, és ezen gondolkodtam, és úgy hiszem, ez az egész csak egy összeesküvés, hogy megszerezd a házat.

– A házat? – ismételte Harry. – Milyen házat?

– Ezt a házat! – visította Vernon bácsi, miközben a halántékán lévő ér lüktetni kezdett. – A *mi* házunkat! A lakásarak ezen a környéken nagyon magasak! El akarsz minket tüntetni az útból, aztán csinálsz egy kis hókusz pókuszt, és mielőtt rájönnénk, a papírok máris a te neveden lesznek, és...

– Elment az esze? – kérdezte döbbenetesen Harry. – Egy összeesküvés, hogy megszerezsem a házat? Maga tényleg olyan hülye, mint amilyennek látszik?

– Ne merd...! – sikoltotta Petúnia néni, de Vernon ismét csöndre intette. Mintha a bácsi megjelenéséhez képest a fiú által előre jelzett veszély semmiség lett volna.

– Csak emlékeztetésül említem meg, ha esetleg elfelejtette volna, – szólalt meg Harry, – hogy a keresztapámtól már örökölttem egy házat. Ugyan miért akarnám ez? A sok boldog emlék miatt?

Dursley-ék hallgattak. Úgy tűnt, Harry érve igen elgondolkodtatta őket.

– Azt állítod, – mondta Vernon bácsi, miközben megint rákezded a fel-le mászkálásba, – hogy ez az Izé Nagyúr...

– Voldemort, – szolt türelmetlenül Harry, – és ezt már legalább százszor végiggrágtuk. Ez nem állítás, ez tény. Dumbledore is elmondta tavaly, és Kingsley és Mr. Weasley...

Vernon Dursley dühösen összehúzta a vállait. Láthatóan igyekezett elhessegetni annak a két varázslónak a váratlan látogatásnak az emlékeit, mely a nyári szünet kezdete után néhány nappal történt. Kingsley Shackbolt és Arthur Weasley küszöbön való megjelenése Dursleyék számára elég kellemetlen élmény volt. Azt azonban Harrynek is be kellett ismernie, hogy miután Mr. Weasley egyszer már lerombolta a nappalijuk felét, nem várhatta el Vernon bácsitól, hogy ismételt felbukkanását örömmel fogadja.

– ... Kingsley és Mr. Weasley is elmagyarázta. – folytatta könyörtelenül Harry. – Amint betöltöm a tizenhetet, az engem védő bűbajok megszűnnek, és önök is ugyanúgy veszélyben lesznek, mint én. A Rend biztos benne, hogy Voldemort maguk után menne, akár azért, hogy megkínozza magukat, hogy megtudják, én hol bujkálok, vagy mert azt hiszi, hogy ha magukat fogva tartja, megpróbálom majd megmenteni magukat.

Vernon bácsi és Harry szemei találkoztak. Biztos volt benne, hogy abban a pillanatban ugyanarra gondolnak. Aztán Vernon bácsi tovább sétált, Harry pedig folytatta. – El kell rejtőzniük, és a Rend segíteni akar benne. A létező legerősebb védelmet kapják, ami csak létezik.

Vernon bácsi nem szólalt meg, csak folytatta a járkálást. Az ablakon túl a nap már a fagyalsövények tetején pihent. A szomszéd fűnyírója ismét elhallgatott.

– Azt gondolná az ember, hogy van Mágiaügyi Minisztérium? – kérdezte hirtelen Vernon Dursley.

– Van.

– Akkor miért nem tudnak ők megvédeni minket? Nekem úgy tűnik, hogy mint ártatlan áldozatoknak, akiknek egyetlen bűne egy ismert személyt elszállásolása, kijárna nekünk az állami védelem!

Harry elnevette magát. Nem tudta megállni. Annyira jellemző volt bácsikájára, hogy reményeit az állami intézményekbe vesse, még ebben az általa megvetett világban is, melyben a legkevésbé sem bízott.

– Hallotta, mit mondott Mr. Weasley és Kingsley – válaszolta Harry. – Úgy gondoljuk, Voldemort emberei beszivárogtak a Minisztériumba.

Vernon bácsi a kandallóhoz ment, majd vissza. Úgy zihált, hogy hatalmas fekete bajsza hullámozott gondterhelt, lila arcán.

– Rendben – mondta, miközben ismét megállt Harry előtt. – Rendben, tegyük fel, csak a vita kedvéért, hogy elfogadjuk ezt a védelmet. Még mindig nem értem, miért ne kaphatnánk meg azt a Kingsley pasast.

Harrynek csak nehezen sikerült megállnia, hogy ne forgassa a szemeit. Már ezt a kérdést is legalább fél tucatszor átbeszélték.

– Mint azt már elmondtam párszor, – kezdte összeszorított foggal, – Kingsley a Mug... mármint az ön Miniszterelnökét védi.

– Pontosan... ő a legjobb! – kiáltott Vernon bácsi, miközben a kikapcsolt televízió felé mutatott. Dursleyék felismerték Kingsleyt a hírekben, ahogy a mugli Miniszterelnök mellett haladt egy kórházi látogatás során. Ez, továbbá hogy sikerült elsajátítania a mugli öltözködés minden csínját-bínját, végül pedig azt a fura, megnyugtató valami, ami lassú, mély hangjából áradt, olyan hatással volt Dursleyékra, mint eddig egyetlen más varázsló sem. Bár az is igaz, hogy még sosem látták fülbevalóval a fülében.

– Nos, ő már elkelt. – mondta Harry. – De Hestia Jones is és Dedalus Diggle is teljesen készen áll a feladatra...

– Ha legalább az önéletrajzukat láttuk volna... – kezdte Vernon bácsi, de Harrynek ekkora már elfogyott a türelme. Felpattant, és elindult bácsikája felé, miközben ő is a televízióra mutatott.

– Ezek a balesetek nem balesetek... a karambolok és a robbanások és a kisiklások, és minden más, ami az utolsó híradó óta történt. Emberek tűnnek el és halnak meg, és ő áll az egész mögött... Voldemort. Már vagy ezerszer elmondtam nektek, szórakozásból öli a muglikat. Még a köd is... a dementorok csinálják, és ha esetleg elfelejtettétek volna, mik is azok, kérdezzétek a fiatokat!

Dudley a szája elé kapta a kezét. Szülei és Harry is ránéztek. Lassan leeresztette kezét, és megkérdezte: – Több... több is van belőlük?

– Több? – nevetett Harry. – Úgy érted, hogy több, mint az a kettő, ami ránk támadt? Hát persze. Több száz, mostanra talán már több ezer is, ha figyelembe vesszük, hogy a félelemből és kétségbeesésből táplálkoznak...

– Rendben, rendben – dühöngött Vernon Dursley. – Megértettük...

– Remélem is, – mondta Harry, – mert amint tizenhét leszek, mindannyian... Halálfalók, dementorok, talán inferusok is... halott testek, melyeket egy sötét varázsló varázsolt el... meg fogják tudni találni magukat, és biztosan meg is fogják támadni. És ha még emlékeznek rá, mi történt legutóbb, amikor megpróbáltak elfutni egy varázsló elől, azt hiszem, egyet fognak érteni velem abban, hogy segítségre van szükségük.

Rövid szünet állt be a beszélgetésbe, mely alatt a sok évvel azelőtti este emlékei visszhangoztak mindegyikük fejében, ahogy Hagrid betörte azt a fa bejárati ajtót a kis szigeten. Petúnia néni Vernon bácsit nézte, Dudley pedig Harryt. Végül Vernon bácsi bökte ki a kérdést: – De mi lesz a munkámmal? Mi lesz Dudley iskolájával? Nem hiszem, hogy ezek a dolgok számítanak egy csapat semmittevő varázslónak...

– Hát nem érti? – kiabált Harry. – *Megkínózzák magát, és megölik, ahogy a szüleimet is!*

– Apu – szólalt meg hangosan Dudley. – Apa... én elmegyek ezekkel a Rendes emberekkel.

– Dudley, – szólt Harry, – életedben először végre valami értelmeset is mondtál.

Tudta, hogy megnyerte a csatát. Ha Dudley eléggé rémült volt ahhoz, hogy elfogadja a Rend segítségét, a szülei vele fognak menni. Kétség sem férhetett ahhoz, hogy nem válnak meg kedvenc Dudlicsekjüktől. Harry a kandallón álló órára pillantott.

– Nagyjából öt perc múlva itt lesznek – jelentette be, és miután egyik Dursley sem válaszolt, kiment a szobából. Annak lehetősége, hogy talán soha többé nem kell látnia bácsikáját, nénikéjét és unokatestvérét, azon kevés dolog közé tartozott, aminek még tudott örülni, ugyanakkor egy kicsit kényelmetlen is volt a helyzet. Mit lehet mondani valakinek a végső búcsúnál tizenhat évnyi masszív ellenszenv után?

Miután visszatért a hálószobájába, először babrálni kezdett a hátizsákjával, majd bagolyeleséget dugott be Hedvig kalitkájának rácsain. Tompa puffanással hullottak a ketrec aljára, a bagoly ügyet sem vetett rájuk.

– Hamarosan elmegyünk. Nagyon hamar. – mondta neki Harry. – És akkor majd újra repülhetsz.

Megszólalt az ajtócsengő. Harry tétoázott egy ideig, majd kiment a szobájából, vissza a földszintre. Nem várhatta, hogy Hestia és Dedalus egyedül lekezeljék Dursleyékat.

– Harry Potter! – cincogta egy izgatott hang, amint Harry kinyitotta az ajtót. Egy alacsony férfi állt a ház előtt, mályvaszínű kalapban. Mélyen meghajolt Harry előtt, amint meglátta. – Micsoda megtiszteltetés!

– Köszönöm, Dedalus, – válaszolta Harry, miközben zavartan a sötét hajú Hestiára mosolygott. – Igazán köszönöm, hogy megteszitek ezt... Itt vannak benn, a nénikém, a bácsikám és az unokatestvérem...

– Üdvözlöm önöket, Harry Potter rokonai! – mondta boldogan Dedalus, miközben a nappaliba lépdelt. Dursleyék egyáltalán nem tűntek boldognak ettől a megszólítástól. Harry szinte várta, hogy Vernon bácsi megint meggondolja magát. Dudley a varázslót és a boszorkányt meglátva közelebb húzódott anyjához.

– Látom mindent összepakoltak, és készen állnak. Nagyszerű! A terv, ahogy azt Harry már elmondta önöknek, egyszerű – mondta Dedalus, miközben egy roppant nagy zsebórát húzott elő mellényéből, és megvizsgálta. – Még Harry előtt távozunk. Miután elég veszélyes lenne mágiát használni a házukban... miután Harry még mindig kiskorú, lehetőséget adna a Minisztériumnak, hogy letartóztassák... vezetni fogunk, nagyjából tíz mérföldet, mielőtt dehoppanálnánk arra a biztonságos helyre, amit kinéztünk az önök számára. Felteszem tudják, hogyan kell vezetni? – kérdezte udvariasan Vernon bácsit.

– Hogy tudom-e...? Hát hogy a fenébe ne tudnám hogy kell vezetni! – fröcsögte Vernon bácsi.

– Ez csodálatos, uram, csodálatos. Én teljesen össze lennék zavarodva ott a sok gomb meg fogantyú között. – mondta Dedalus. Úgy tűnt, hízelegni próbál Vernon Dursleynak, aki azonban egyre láthatóbban kezdett kételkedni a tervben, Dedalus minden egyes szava után.

– Még vezetni se tud, – motyogta, miközben dühösen morgott a bajsza alatt, de szerencséje sem Dedalus, sem Hestia nem hallotta meg.

– Te, Harry, – folytatta Dedalus, – itt várj a kíséződre. Volt egy kis változás a tervben...

– Mit jelentsen ez? – kérdezte egyből Harry. – Azt hittem Rémszem fog értem jönni, és vele fogok elhoppánálni.

– Nem teheti, – mondta tömören Hestia, – Rémszem majd elmagyarázza.

Dursleyék, akik ezt az egészet teljes értetlenséggel hallgatták, összerezzentek, ahogy egy hang felrikkantott, – *Siessetek!* – Harry körbe nézett a szobában, majd ráeszmélt, hogy a hangot Dedalus zsebórája adta ki.

– Igaz, elég szoros a menetrendünk, – bólintott Dedalus a zsebórájának, majd visszadugta mellényzsebébe. – Szeretnénk egyszerre időzíteni a te távozásodat és a családod dehoppanálását, hogy a búbáj csak azután törjön meg, miután mindannyian biztonságban vagytok. – Ezután Dursleyékhoz fordult. – Nos, akkor mindent bepakoltak, készen állnak az indulásra?

Egyikük sem válaszolt semmit. Vernon bácsi még mindig elborzadva bámulta a Dedalus mellényén lévő dudort.

– Talán várjunk az előszobában, Dedalus – dörmögte Hestia. Úgy érezhette, tapintatlanság lenne a szobában maradniuk, miközben Harry és a három Dursley szerető, könnyes búcsút vesz egymástól.

– Felesleges – mondta Harry. Vernon bácsi minden további magyarázkodást feleslegessé tett, amikor megszólalt hangosan.

– Akkor ég veled, fiú.

Kinyújtotta jobb karját, hogy megrázza a fiú kezét, de az utolsó pillanatban úgy tűnt, nem tudja megtenni, ezért inkább ökölbe szorította, és előre-hátra kezdte lóbálni, mint egy metronóm.

– Készen állsz, Dudlus? – kérdezte Petúnia, miközben kezításkájának csatjával babrált, csak hogy ne kelljen Harryre néznie.

Dudley nem válaszolt, csak állt ott, kissé tátott szájjal, egy kicsit az óriásra, Grópra emlékeztetve Harryt.

– Na akkor gyere, – mondta Vernon bácsi.

Már a nappali ajtajában volt, mikor megszólalt Dudley. – Én nem értem.

– Mit nem értesz, Dudluska? – kérdezte Petúnia néni, miközben felnézett fiára.

Dudley Harryre emelte egyik húsos karját.

– Ő miért nem jön velünk?

Vernon bácsi és Petúnia néni megmerevedtek, és úgy bámultak Dudleyra, mintha bejelentette volna, hogy balerina szeretne lenni.

– Micsoda? – kérdezte hangosan Vernon bácsi.

– Miért nem jön velünk ő is? – kérdezte Dudley.

– Mert... mert ő nem akar – válaszolta Vernon bácsi, majd Harryre nézett, és hozzátette, – Ugye nem akarsz?

– A legkevésbé sem – válaszolta Harry.

– Tessék – mondta Vernon bácsi Dudleynek. – Most pedig induljunk.

Kimenetelt a szobából. Hallották, amint kinyílt a bejárati ajtó, de Dudley nem mozdult, és pár habozó lépés után Petúnia néni is megállt.

– Most meg mi van? – kiáltott be Vernon bácsi az ajtóból.

Úgy tűnt, Dudley olyan gondolatokkal küzdött, melyeket nem tudott szavakba önteni. Hosszú, látszólag fájdalmas, belső vívódással töltött másodperccel később megint megszólalt. – De ő hová fog menni?

Petúnia néni és Vernon bácsi egymásra néztek. Látszólag mindketten megrémültek Dudley viselkedésétől. Hestia Jones törte meg a csendet.

– De hát... csak tudod, hova megy az unokaöcséd? – kérdezte elképedve.

– Hát persze hogy tudjuk, – mondta Vernon bácsi. – Elmegy néhány maguk fajtával, nem? Rendben, Dudley, irány az autó, hallottad, mint mondott az az ember, sietünk.

Vernon Dursley ismét elindult a bejárati ajtó felé, de Dudley nem követte.

– El a *mi* fajtánkkal?

Hestia megdöbbenve állt. Harry már korábban is tapasztalta, hogy boszorkányok és varázslók ennyire megdöbbentek azon, hogy élő rokonai ennyire kis érdeklődést mutassanak a híres Harry Potter felé.

– Semmi baj – biztosította a nőt. – Egyáltalán nem számít.

– Nem számít? – ismételte Hestia, miközben hangja jelentősen felerősödött. – Nincsenek ezek az emberek tisztában azzal, mi mindenben mentél keresztül? Hogy mekkora veszélyben vagy? Hogy milyen egyedülállóan fontos helyed van a Voldemort-ellenes mozgalom szívében?

Ő... nem, nincsenek vele tisztában – válaszolta Harry. – Ami azt illeti, szerintük csak a helyet foglalom, de már hozzá...

– Szerintem nem csak a helyet foglalod.

Ha Harry nem látta volna Dudley száját mozogni, talán nem is hitte volna el. Hosszú másodpercekig bámulta Dudleyt, mielőtt elfogadta volna a tényt, hogy unokatestvére beszélt. Ha másért nem is, Dudley elpirult. Harry maga is döbbsent és zavart volt.

– Hát... ö... köszí, Dudley.

Dudley ismét birkózni kezdett gondolataíval, hogyan fejezze ki magát, mielőtt motyogni kezdett. – Megmenttetted az életem.

– Nem teljesen – válaszolta Harry. – Csak a lelket vette volna el a dementor...

Kíváncsian nézett unokatestvéreére. Sem ezen, sem az előző nyáron nem beszéltek egymással, mivel Harry csak rövid időre tért vissza a Privet Drivera, és ideje nagy részét a szobájában töltötte. Most azonban felvetődött benne a gondolat, hogy az a pohár hideg tea, amire aznap reggel rálépett, talán nem is egy otromba tréfa volt. Bár igen meghatotta a dolog, meg is könnyebbült, hogy Dudley érzéseinek kifejezésére való képessége ennyivel kifűjt. Miután még egyszer vagy kétszer kinyitotta a száját, élénkvrös fejjel csöndben maradt.

Petúnia néni zokogni kezdett. Hestia Jones elismerően tekintett rá, majd ismét dühösen, amint Petúnia néni Harry helyett Dudleyt ölelte át.

– A-annyira édes vagy, Dudlis... – szípotga a fiú masszív mellkasára borulva. – Ó-olyan szerető f-fiúcska vagy... hogy ne-megköszönted...

– De hát meg se köszönte! – szölt dühösen Hestia. – Csak annyit mondott, hogy szerinte Harry nem csak a helyet foglalja!

– Igen, de Dudley szájából ez olyan, mintha azt mondaná, ‘Szeretlek’ – mondta Harry, és közben nem tudta eldönteni, hogy dühös legyen, vagy inkább nevéssen azon, ahogy Petúnia néni továbbra is úgy ölelgette Dudleyt, mintha épp most mentette volna ki Harryt egy égő házból.

– Most akkor megyünk vagy nem? – kiáltotta Vernon bácsi, ismét felbukkanva a nappali ajtajában. – Azt hittem, szoros a menetrendünk!

– Igen... igen, sietnünk kell – mondta Dedalus Diggle, aki eddig kábultan figyelte az eseményeket, és most egy kicsit összekapta magát. – Most már tényleg sietnünk kell. Harry...

Előreszaladt, és mindkét kezével megragadta Harryét.

– ... sok sikert. Remélem, még találkozunk. A varázsvilág jövője a te kezében van.

– Ó, – mondta Harry, – rendben. Köszönöm.

– Isten veled, Harry – mondta egy kézszorítás kíséretében Hestia. – Gondolatban veled leszünk.

– Remélem, minden rendben lesz – válaszolta Harry, Petúnia nénire és Dudleyra pillantva.

– Ó, biztos vagyok benne, hogy nagyon jó cimborák leszünk – mondta Diggle, miközben a kalapjával integetve elhagyta a szobát. Hestia követte.

Dudley kibogozta magát anyja öleléséből, és Harry felé indult, aki elnyomta magában a kényszert, hogy mágiával fenyegetse meg. Legnagyobb meglepetésére unokatestvére felé nyújtotta nagy, rózsaszín kezét.

– Az ördögbe, Dudley, – szólt Harry, Petúnia néni ismételt szipákolása mellett, – csak nem kaptál a dementoroktól egy másik személyiséget?

– Nemtom, – motyogta Dudley. – Viszlát, Harry.

– Ja... – mondta Harry, miközben megragadta és megrázta Dudley kezét. – Talán. Vigyázz magadra, Nagy Dé.

Dudley majdnem elmosolyodott. Kibaktattak a szobából. Harry hallotta a súlyos léptek hangját a kavicsos felhajtón, majd egy kocsiajtó csattanását.

Petúnia néni, aki arcát a zsebkendőjébe temette, körbenézett a hangra. Nem számított rá, hogy egyedül találja magát Harryvel. Sietve zsebre vágta zsebkendőjét, majd annyit mondott, – Nos... viszlát. – és kiment a szobából anélkül, hogy ránézett volna.

– Viszlát – mondta Harry.

Megállt, és visszanézett. Egy pillanatig volt egy olyan fura érzése, hogy valamit akar neki mondani. Különös, félénk pillantást vetett rá, és már majdnem megszólalt, végül azonban csak biccentett a fejével, és férjét és fiát követve kiment a szobából.

Negyedik fejezet

A hét Potter

Harry visszasietett a hálósobájába. Az ablakon kinézve még épp látta Dursleyék kocsiját, ahogy kikanyarodik az útra. Dedalus kalapja a hátsó ülésen látszott, Petúnia néni és Dudley között. Az autó a Privet Drive végén jobbra kanyarodott, egy pillanatig vörösben égtek az ablakok a lenyugvó nap fényétől, és vége volt. Elmentek.

Felkapta Hedvig kalitkáját, a Tűzvillámot és az összepakolt hátizsákot, vetett még egy utolsó pillantást természetellenesen tiszta hálósobájára, majd esetlenül visszament az előszobába, és mindhármát a lépcső mellé készítette. A kinti fény gyorsan halványodott, megnyúltak az előszoba árnyai az éjszakai fényben. Különös érzés volt, ahogy ott állt, tudva, hogy utoljára hagyja el a házat. Régen, amikor egyedül maradt a lakásban, mert Dursleyék elmentek szórakozni, a magány ritka ajándék volt számára. Ahogy lelopódzott a konyhába, hogy valami finomságot csenjen ki a hűtőből, majd visszasieessen, és Dudley számítógépén játsszon, vagy bekapcsolja a tévét, végigkapcsolgassa a csatornákat, és azt nézhesse, amit csak akar. Különös, üres érzéssel emlékezett vissza ezekre az időkre. Kicsit mintha egy kisöcsike lenne, akit elveszített.

– Nem akarsz még utoljára szétnézni a lakásban? – kérdezte Hedviget, aki fejét a szárnya alá dugva még mindig duzzogott. – Soha többé nem jövünk ide. Nem akarsz visszaemlékezni a régi szép időkre? Mármost, csak nézd meg ezt a lábtörlőt. Micsoda emlékek... Dudley ezen zokogott, miután megmentettem a dementoroktól... Úgy tűnik mégiscsak hálás volt érte, el tudod ezt hinne?... És múlt nyáron, Dumbledore sétált be azon az ajtón...

Egy pillanatra elvesztette mondandója fonalát, és Hedvig sem segített neki, hogy újra megtalálja. Továbbra is csak ült, fejét a szárnya alá dugva. Harry hátat fordított a bejáratú ajtónak.

– És itt lenn, Hedvig, – nyitotta ki a lépcső alatti ajtót, – itt aludtam régen! Akkor még nem ismertél... Atya ég, hogy ez milyen kicsi. Már el is felejtettem...

Harry körülnézett odabenn a sok cipő meg esernyő között, visszaemlékezve, ahogy reggelente a lépcső alját bámulva ébred, melyen általában egy-két pók is díszelgett. Akkoriban még semmit nem tudott valódi énjéről. Akkoriban még nem tudta, hogyan, vagy miért haltak meg szülei, vagy hogy miért történtek körülötte különös dolgok. De még most is emlékezett arra az álmra, ami már akkoriban is üldözte. Egy zavaros álom egy zöld színű villanásról és egyszer – Vernon bácsi majdnem összetörte a kocsit, amikor Harry megemlítette – egy repülő motorbicikliről.

A közelből fülsüketítő bömbölés hasította szét a csöndet. Harry egy ugrással talpon termett, és jó erősen bevágta a fejét az alacsony ajtókeretbe. Kezét a fejére szorítva támoiygott ki a konyhába, miközben Vernon bácsi válogatott káromkodásait eregette a levegőbe. Kinézett az ablakon a hátsó udvarra.

A sötétség hullámozott, a levegő megremegett. Majd egyesével emberek tűntek fel, ahogy a Kiábrándító búbáj elmúlt róluk. Hagrid volt a legfeltűnőbb mind közül. Sisakot és motoros szemüveget viselt, és egy hatalmas, fekete oldalkocsis motorkerékpáron ült lovagló ülésben. A körülötte álló emberek többsége seprűkről szálltak le, ketten pedig csontvázszerű, fekete, szárnyas lovakról.

Feltépve a hátsó ajtót, Harry a csapat elé sietett. Mindenki üdvözléseket kiáltott neki, miközben Hermione átölelte, Ron pedig hátba veregette. – Minden rendbe', Harry? Készen állsz az indulásra? – kérdezte Hagrid.

– Hogyne – mondta mosolyogva Harry. – De nem számítottam rá, hogy ennyien lesztek!

– Változott a terv – morogta Rémszem, aki két hatalmas felfúvódott zsákot tartott a kezében, miközben mágikus szeme a sötétedő ég, a ház, és a kert között pörgött szédítő sebességgel. – Menjünk fedél alá, majd utána megbeszéljük.

Harry bevezette őket a konyhába, ahol nevetve és cseverészve leültek a székekre, a Petúnia néni által ragyogóra törölgetett asztalra, vagy nekidőltek a makulátlanul tiszta konyhai gépeknek. Ron, aki az elmúlt időben igencsak megnőtt, Hermione, aki bozontos haját lófarokba fogta össze,

Fred és George, ugyanolyan mosollyal az arcukon, Bill, hosszú hajával és nemrég beszerzett sebhelyeivel, Mr. Weasley, kissé kopaszodva, szívélyes arccal és félrebillent szemüveggel, Rémszem, csataviselten, fél lábbal és mágikus szemével, ami vadul pörgött szemüregében, Tonks, akinek rövid haja kedvenc világos rózsaszín árnyalatában pompázott, Lupin, szürkébben és kicsit megviseltebben, Fleur, karcsún és gyönyörűen, mint mindig, hosszú, ezüstös szőke hajjal, Kingsley, kopaszon, széles vállakkal, Hagrid, kócos hajával és szakállával, kicsit meggörnyedve, hogy be ne verje a fejét a mennyezetbe, és Mundungus Fletcher, az az alacsony, koszos, sunyi alak, bevérzett szemével és gubancos hajával. Harry szíve majd kiugrott a helyéről a látványuktól. Mindannyiukat nagyon szerette, még Mundungust is, akit legutolsó találkozásukkor megpróbált megfojtani.

– Kingsley, azt hittem a mugli Miniszterelnökre vigyázol – kiáltott át a szobán.

– Egy estéig meglesz nélkülem is, – válaszolta Kingsley. – Te fontosabb vagy.

– Harry, találd ki, mi történt, – szólt oda Tonks a mosogatógép tetejéről, miközben bal kezét mutatta Harrynek. Egy gyűrű csillogott rajta.

– Megházasodtál? – kiáltotta Harry, miközben Lupinra emelte a tekintetét.

– Sajnálom, hogy nem lehettél ott, Harry, csendes ceremóniát akartunk.

– Ez csodálatos, gratu...

– Jól van, jól van, később majd kényelmesen megvitathatjátok a dolgokat – kiáltotta túl Mordon a lármát. Mindenki elhallgatott. Mordon a földre dobta a zsákokat, és Harryhez fordult. – Ahogy azt Dedalus minden bizonnyal elmondta, le kell fűjnünk az A tervet. Pius Thicknesse átállt, ami elég nagy problémát okoz a számunkra. Börtönbüntetés terhe mellett csatlakoztathatjuk csak a házat a Hop Hálózatra, hozhatunk ide zsupsz kulcsot vagy Hoppanálhatunk ki vagy be. Mindezt persze kizárólag a te védelmedben, hogy megakadályozza, hogy Tudjukki elkaphasson. Ami teljesen értelmetlen, mivel édesanyád bűbája erről már gondoskodott. Gyakorlatilag megakadályozta, hogy biztonságosan kijuttassunk innen téged.

– A második probléma, hogy még mindig kiskorú vagy, tehát még mindig rajtad van a Nyom.

– Én nem...

– A Nyom, a Nyom! – mondta türelmetlenül Rémszem. – A bűbáj, ami érzékeli a tizenhét év alattiak körül a mágikus aktivitást, így szerez tudomást a Minisztérium a kiskorúak bűbájairól!

Ha te, vagy a közeledben bárki is varázsol, hogy kijuttasson innen, Thicknesse tudni fog róla, és így a Halálfalók is.

Nem várhatjuk meg, amíg a nyom megtörik, mert abban a pillanatban, hogy elmúlsz tizenhét, minden, az édesanyádtól kapott védelmedet is elveszted. Röviden tehát Pius Thicknesse úgy gondolja, hogy most sarokba szorított téged.

Harry kénytelen volt egyetérteni ezzel az ismeretlen Thicknesse-el.

– Szóval mit fogunk csinálni?

– Az egyetlen megmaradt szállítási módot választjuk, amiket a Nyom nem tud érzékelni, mert nem szükséges a használatukhoz varázsolni: seprű, thesztrál és Hagrid motorbiciklije.

Harry elég sok hibát látott ebben a tervben, de inkább csöndben maradt, hogy Rémszem a maga idejében rájuk térjen.

– Na most, édesanyád bűbája csak két feltétellel törik meg: amikor felnőtt korú lesz, vagy – körbemutatott a hajdani konyhán – amikor már nem hívod otthonodnak ezt a helyet. Te, és a bácsikád és nénikéd ma estétől külön utakon jártok, és teljesen tudatában vagy annak, hogy soha többé nem fogsz itt lakni, így van?

Harry bólintott.

– Tehát ez alkalommal, amikor távozol, már nem lesz visszaút, és a bűbáj megszűnik abban a pillanatban, amikor átléped a telek határát. Azért döntöttünk úgy, hogy hamarabb megtörjük, mert az alternatív az, hogy itt ülünk, és várjuk, hogy Voldemort ide jöjjön és elraboljon abban a pillanatban, hogy betöltöd a tizenhetet.

– Az egyetlen dolog ami a mi oldalunkon áll az az, hogy Tudjukki nem tudja, hogy ma este viszünk el innen. A Minisztérium számára kiszivárogtattuk, hogy harmincadikáig nem fogod elhagyni a házat. Azonban itt most Tudjukkiról beszélünk, szóval nem bízhatunk abban, hogy beveszi ezt a csalit. Valószínűleg van néhány Halálfaló, akik itt a közelben járőröznek, csak a biztonság kedvéért. Ezért egy tucat különböző házat elbájoltunk amennyire csak tudtunk. Mindegyik ház alkalmas arra, hogy ott elbújtassunk, mindegyiknek van valami kapcsolata a Rendhez: az én házam, Kingsley háza, Molly Muriel nénikéjének a háza... érted, miről beszélek.

– Igen, – mondta Harry, bár nem volt teljesen biztos a dologban, ugyanis még mindig látott a tervben egy hatalmas hiányosságot.

– Tonks szüleihez fogsz menni. Amint beérsz a házra szórt védelmező varázslatok hatótávolságába, egy zsupsz kulccsal az Odúba juthatsz. Van kérdés?

– Ő... van – szólta Harry. – Talán nem lesz elsőre egyértelmű, hogy a tizenkét ház közül melyikbe megyünk, de nem lenne egyből nyilvánvaló, amint – végzett egy gyors fejszámolást – tizennégyen elindulunk Tonks szüleihez?

– Aha – szólta Mordon. – Elfelejtettem közölni a lényeget. Nem fog tizennégyünk Tonks szüleinek házához repülni. Ma este hét Harry Potter fogja átszelni az eget, mindannyian valaki más társaságában, különböző búvóhelyekre igyekezve.

Mordon előhúzott a köpenye alól valami sárnak tűnő anyagot. Szükségtelen volt megszólalnia. Harry számára azonnal kitisztult a terv.

– Nem! – kiáltotta. Hangja körbevisszhangzott a konyhán. – Egy frászt!

– Mondtam nekik, hogy így fogsz reagálni, – mondta Hermione egy árnyalatnyi elégedettséggel a hangjában.

– Ha tényleg azt hiszi, hogy hagyni fogom, hogy hat ember miattam kockáztassa az életét...!

– ... mert ugyebár mindannyiunk számára ez lenne az első ilyen eset – szólta közbe Ron.

– Ez most más, engem megszemélyesíteni...

– Hát, egyikünk sem nagyon örül neki, Harry – mondta őszintén Fred. – Képzeld el, ha valami rosszul sülné el, és mindannyian foltos, vézna, hülyegyerek maradnánk.

Harry nem mosolygott.

– Nem csinálhatjátok meg, ha nem működöm együtt, szükségetek van a hajamra.

– Na ennek a tervnek lőttek – szólta George. – Egyértelmű, hogy esélyünk sincs egy hajszalet szerezni tőled, ha nem működsz velünk együtt.

– Hát igen, tizenhárman egy pacák ellen, aki nem használhat mágiát. Esélyünk sincs – toldotta meg Fred.

– Vicces – morgott Harry, – igazán szórakoztató.

– Ha kell, erőszakot alkalmazunk – morogta Mordon, miközben mágikus szeme megremegett a gödrében, ahogy Harryt nézte. – Mindannyian felnőttek vagyunk, Potter, és mindannyian vállaljuk a kockázatot.

Mundungus grimaszolt. Mordon mágikus szeme oldalra csavarodott, hogy a fején keresztül rápillantson.

– Ne vitatkozzunk tovább. Telik az idő. A hajadból akarok, kölyök, most.

– De ez örütség, felesleges...

– Felesleges! – mordult fel Mordon. – Tudjukki odakinn van, és a minisztérium fele az ő oldalán áll. Szerinted felesleges? Potter, ha szerencsénk van, bekapta a horgot, és harmincadikára tervez rajtad ütni, de még akkor is hülyeség lenne, ha nem lenne a közelben egy vagy két Halálfalója, hogy a környéket figyeljék. Én ezt tenném a helyében. Valószínűleg nem tudnak a közeledbe vagy a ház közelébe jutni, amíg anyád bűbája hat, de hamarosan elmúlik a hatása, és ismerik a ház körülbelüli helyzetét. Az egyetlen esélyünk ha csalikat használunk. Még Tudjukki sem tudja magát hétfelé szakítani.

Harry elkapta Hermione pillantását, és azonnal félrenézett.

– Szóval, Potter... ha lennél szíves, pár szál haját.

Harry Ronra pillantott, aki egy csak-tedd-amit-mond típusú grimaszt vágott.

– Most! – kiáltott Mordon.

A körülötte állók pillantásától kísérve, Harry beletúrt fekete hajába, erősen megragadta, és kirántotta.

– Helyes – mondta Mordon, miközben előrebecgett, és kihúzta a dugót a bájitalos üvegből.

– Ide legyél szíves.

Harry a sárszerű italba dobta a haját. Amint a haja az italhoz ért, az egyből tajtékozni és füstölni kezdett, majd egy pillanat alatt tiszta aranyszínt vett fel.

Ó, sokkal ízletesebben nézel ki, mint Crack vagy Monstró. – szólalt meg Hermione. Majd elkapta Ron felvont szemöldökét, és kissé elpirulva hozzátette. – Ó, tudod hogy értem... Monstró italának förtelmes íze volt.

– Rendben, ál-Potterek, sorakozó előttem. – kiáltotta Mordon.

Ron, Hermione, Fred, George és Fleur felsorakoztak Petúnia néni csillogóan tiszta csapja mosogatója előtt.

– Valaki hiányzik, – szólt Lupin.

– Itt van – szólt mogorván Hagrid, miközben a gallérjánál fogva felemelte Mundungust, és Fleur mellé ejtette, aki inkább fintorogva Fred és George közé lépett.

– Katona vagyok, jobb lennék védelmezőnek – replikázott Mundungus.

– Csönd legyen – dörmögte Mordon. – Ahogy azt már korábban is mondtam neked, te gerinctelen féreg, ha Halálfalóval futtok össze, az elkapni akarja majd Pottert, nem megölni. A védőknek kell jobban aggódniuk, őket valószínűleg megölni próbálják majd.

Mundungus ettől nem tűnt sokkal nyugodtabbnak, de Mordon ekkora már elővett fél tucat tojás méretű üveget a köpenyéből, és kiosztotta, majd mindegyikbe töltött egy kevés Százfűlő főzetet.

– Mindenki egyszerre...

Ron, Hermione, Fred, George, Fleur és Mundungus felhajtották. Mindannyian grimaszoltak, ahogy a bájjítal végigfolyt a torkukon. Vonásaik egyből eltorzultak, mintha forró viaszból lettek volna. Hermione és Mundungus nőni kezdtek, Ron, Fred és George összementek, hajuk besötétedett, Hermione és Fleur haja pedig mintha visszánőttek volna a fejükbe.

Mordon közömbösen elkezdte lazítani a magával hozott két nagy zsák szájánál lévő kötelet. Amikor ismét kiegyenesedett, hat ziháló és lihegő Harry Potter állt előtte.

Fred és George összenéztek, és egyszerre megszólaltak: – Wow... ugyanolyanok vagyunk!

– Bár, annyira nem vagyok benne biztos, szerintem egy kicsivel még mindig jobban nézek ki. – mondta Fred, miközben a teáskannán vizsgálta tükörképét.

– Jaj, – mondta Fleur, miközben a mikrohullámú sütő ajtaján nézegette magát. – Bill, ne nézz rhám... Szörhnyen nézek ki.

– Akiknek kicsit bő a ruhája, azoknak van itt kisebb – szólt Mordon, az első zsákra mutatva. – és fordítva. Ne feledjétek a szemüvegeket, van hat darab az oldalsó zsebben. És miután felöltöztetek, itt vannak a csomagok a másik zsákban.

Ez volt a legbizarrabb dolog, amit az igazi Harry valaha is látott, pedig elég sok, hihetetlen különös dologhoz volt már szerencséje. Nézte, ahogy hat képmása a zsákban kotorászik, ruhákat vesz elő, szemüvegeket vesz fel, és saját dolgaikat pakolják el. Szíve szerint megkérte volna őket, hogy mutassanak egy kis tiszteletet irányába, miközben szemrebbenés nélkül elkezdtek levenni ruháikat, sokkal kevésbé zavartatva magukat, mintha saját testüket kellett volna közszemlére tenniük.

– Tudtam, hogy Ginny hazudik arról a tetkóról – szólt Ron, miközben csupasz mellkasát nézegette.

– Jaj, Harry, szörnyen rossz a látásod, – sópánkodott Hermione, miközben felvette a szemüveget.

Miután befejezték az öltözködést, mindegyik ál-Harry kivett a másik zsákból egy hátizsákot és egy ketrecet, melyek mindegyikében egy-egy kitömött hóbagoly ücsörgött.

– Remek – mondta végül Mordon, mikor végre hét felöltözött, szemüveges, megpakolt Harry állt vele szemben. – A következők lesznek a párok: Mundungus utazik velem, seprűvel...

– Mér én megyek veled? – morgott a hátsó ajtóhoz legközelebb álló Harry.

– Azért, mert rád oda kell figyelni – dörmögte Mordon, és valóban, mágikus szemét végig Mundunguson tartotta, miközben folytatta az elosztást. – Arthur és Fred...

– Én George vagyok, – mondta az iker, akire Mordon mutatott. – Még Harryként sem tudtok minket megkülönböztetni?

– Ne haragudj, George...

– Csak ugrattalak, igazából Fred vagyok...

– Elég a hülyéskedésből! – mondta mogorván Mordon. – A másik... George vagy Fred vagy bárki is vagy... Remussal mész. Miss Delacour...

– Fleurt én viszem thesztrálon – szólt közbe Bill. – Nincs igazán oda a seprűkért.

Fleur mellé sétált, olyan csapzott, szolgálai arckifejezéssel, amit, Harry szívből kívánt, hogy soha többé ne jelenjen meg a sajátján.

– Miss Granger Kingsleyvel, szintén thesztrálon...

Hermione nyugodtnak tűnt, ahogy viszonzta Kingsley mosolyát. Harry jól tudta, hogy ő sem igazán érzi jól magát seprűnyélen.

– Így Ron jut nekem! – szólt vidáman Tonks, miközben fellökött egy cserepes virágot integetés közben.

Ron távolról sem tűnt olyan elégedettnek, mint Hermione.

– Te pedig, Harry, velem jössz. Jó lesz így? – kérdezte egy kicsit idegesen Hagrid. – Mi a motoron fogunk menni, tudod a seprűk meg a thesztrálok nem bírának el. Nincs mögöttem túl sok hely, ezért gondoltam, hogy az oldalkocsiban fogsz ülni.

– Ez remek – mondta nem teljesen őszintén Harry.

– Úgy gondoljuk, a Halálfalók arra számítanak majd, hogy seprűn fogsz utazni, – magyarázta Mordon, aki kitalálta, hogyan érez Harry. – Pitonnak elég sok ideje volt, mostanra

valószínűleg már minden olyat elmesélt amit eddig esetleg kihagyott volna, úgyhogy ha Halálfalókba botlunk, úgy hisszük egy olyan Pottert fognak majd választani, aki kényelmesen kezeli a seprűt. Rendben van, – folytatta, miközben összekötötte az ál-Potterek ruháit tartalmazó zsák száját, és a hátsó ajtó felé indult. Nálam még három perc van indulásig. Nincs értelme bezárni a hátsó ajtót, ez úgysem fogja megállítani a Halálfalókat, amikor majd feltűnnek. Gyerünk...

Harry felkapta hátizsákját, Tűzvillámát és Hedvig kalitkáját, és követte a kis csapatot a sötét hátsó kertbe.

Mindenfelé seprűk ugrottak a kezekbe. Hermionét már felsegítették Kingsley hatalmas, fekete thesztráljára, Fleurt pedig Billére. Hagrid, motoroszemüveggel a kezében állt a motorbicikli mellett.

– Ez az? Ez volt Sirius motorja?

– Pontosan – válaszolta Hagrid, miközben boldogan figyelte Harryt. – És mikor legutóbb rajta utaztál, még egy kezemben elfértél.

Egy kicsit megalázva érezte magát, ahogy bemászott az oldalkocsiba. Majdnem egy méterrel ült mindenki más alatt: Ron még meg is mosolyogta, ahogy ott ült, mint egy kisgyerek. Hátizsákját és seprűjét a lába alá gyömöszölte, Hedvig ketrecét pedig a térdei közé. Hihetetlenül kényelmetlen volt.

– Arthur barkácsolgatott rajta egy kicsit – mondta Hagrid, nem vette észre, milyen kényelmetlen Harrynek. Félig ráült a motorra, ami megnyikordult, és pár centire a földre süllyedt. – Pakolt bele néhány ügyes trükköt. Ez itt az én ötletem volt. – A sebességmérő melletti bíbor gombra mutatott.

– Kérlek, Hagrid, légy óvatos – szólt rá Mr. Weasley, aki mellettük állt, seprűjével a kezében. – Még mindig nem vagyok benne biztos, hogy jó ötlet volt-e, és szeretném, ha csak vészhelyzetben használnád.

– Jól van – szólt Mordon. – Felkészülni, mindenki. Szeretném, ha teljesen egyszerre szállnánk fel, különben a megtévesztés elveszti az értelmét.

Mindenki bólintott.

– Fogódkodj erősen, Ron – mondta Tonks. Harry látta, ahogy Ron egy bocsánatkérő arckifejezést küld Lupin felé, mielőtt kezeit a derekára tette volna. Hagrid berúgta a motort. Úgy bőgött, mint egy sárkány, és az oldalkocsi remegni kezdett.

– Jó szerencsét, mindenkinek – kiáltotta Mordon. – Egy óra múlva találkozunk az Odúban. Háromra. Egy... kettő... HÁROM.

A motorkerékpár hangosan felbőgött, és Harry érezte, ahogy az oldalkocsi megingott. Sebesen emelkedtek a levegőben, szeme könnyezni kezdett, haját hátracsapta az erős szél. Körülötte seprűk emelkedtek a levegőbe, és az egyik thestrál hosszú fekete farka csak kicsivel kerülte el őket. Lábai, melyeket Hedvig kalitkája és a hátzsákja a kocsi oldalához nyomtak, már most fájtak, és elkezdtek zsibbadni. Annyira kényelmetlenül érezte magát, hogy majdnem elfelejtett egy utolsó pillantást vetni a Privet Drive 4-re. Mire visszanézett, már nem tudta megállapítani, melyik volt az ő házuk.

Aztán hirtelen, a semmiből előtűnve, máris körülvették őket. Legalább harminc csuklyás alak lebegett a levegőben, egy hatalmas körben, melynek közepén mit sem sejtve emelkedtek fölfele a Rend tagjai...

Sikoltások, minden irányból egy zöld villanás: Hagrid felkiáltott, és a motorbicikli felbillent. Harry teljesen elvesztette irányérzékét. Feje fölött az utcalámpákkal, körülötte kiáltások, az életéért kapaszkodott az oldalkocsi szélébe. Hedvig kalitkája, a Tűzvillám és a hátzsákja kicsúsztak térdei közül...

– Ne... SEGÍTSÉG!

A seprű is megpördült, de hátzsákja szárát és a ketrec tetejét éppen csak hogy sikerült elkapnia, miközben a motorbicikli ismét talpra állt. Egy másodpercnyi megkönnyebbülés, majd egy újabb zöld villanás. A bagoly rikoltott egyet, majd a ketrec padlójára esett,

– Ne... NE!

A motorbicikli előreleendült. Harry csuklyás Halálfalókat látott szétrebbenni, ahogy Hagrid keresztülrobbant a körükön.

– Hedvig... *Hedvig*...

De a bagoly mozdulatlanul feküdt a ketrec alján, szánsalmasan, mint egy játék. Nem tudta elfogadni, ráadásul a többiek iránt érzett rettegése csak még jobban felerősödött. Visszapillantott

a válla fölött. Egy embertömeget látott elhaladni, zöld villanások kíséretében, két pár seprűn szárnyalt a távolba, de nem tudta megállapítani, hogy kik voltak...

– Hagrid, vissza kell mennünk, vissza kell mennünk! – üvöltötte a motor mennydörgésszerű robaján keresztül, miközben előhúzta pálcáját, és a padlóra dobta Hedvig ketrecét. Nem akarta elfogadni, hogy a madár meghalt. – Hagrid, FORDULJ VISSZA!

– Az a feladatom, hogy biztonságba juttassalak, Harry – kiáltott Hagrid, és gázt adott.

– Állj... ÁLLJ! – kiáltotta Harry, de mire visszanézett, két zöld fénysugár suhant el a bal füle mellett: négy Halálfaló vált ki a körből és kezdte őket üldözni, Hagrid széles hátát célozva. Hagrid élesen elkanyarodott, de a Halálfalók tartották az iramot a motorral. Egyre több átkot indítottak, és Harrynek le kellett kuporodnia az oldalkocsiban hogy elkerülje őket. Nagy nehezen megfordult, és elkiáltotta magát – *Stupor!* – mire egy vörös fénysugár csapott ki a pálcájából. Az őket üldöző Halálfalók szétrebbentek, hogy elkerüljék azt.

– Kapaszkodj, Harry, ez majd betesz nekik – ordította Hagrid. Harry épp időben nézett fel ahhoz, hogy lássa ahogy Hagrid megnyom egy zöld gombot az üzemanyag-kijelző mellett.

Egy fal, egy szilárd, fekete fal robbant ki a kipufogóból. Harry hátrafordította a fejét, és látta, ahogy a fal a levegőben megnyúlik. Három Halálfaló sikeresen kikerülte, de a negyedik nem volt annyira szerencsés. Eltűnt a szemük előtt, majd téglaként kezdett zuhanni darabokra tört seprűjével együtt. Egyik társa lelassított, hogy megmentse, de a sötétség őket is és a lebegő falat is elnyelte, ahogy Hagrid ráhajolt a kormányrúdra és tovább gyorsított.

A két megmaradt Halálfaló jóvoltából még több Gyilkoló átok suhant el Harry feje mellett. Harry további Kábító átokkal válaszolt. Vörös és zöld fénysugarak ütköztek a levegőben, sokszínű szikrazáporral zúdítva tele a levegőt. Harrynek a tűzijáték ötlött fel a fejében, és a muglik, akiknek fogalmuk sincs odalenn arról, hogy mi történik...

– Megint itt vannak, Harry, kapaszkodj! – kiáltotta Hagrid, és megnyomott egy második gombot. Ezúttal egy háló lövellt ki a kipufogóból, de a Halálfalók már számítottak rá. Nem csak hogy kikerülték azt, de harmadik társuk, aki korábban lelassított, hogy megmentse eszméletlen társukat, beérte őket. Hirtelen bukkant elő a sötétből, és most már hárman üldözték a motorbiciklit, miközben folyamatosan átkokat szórtak rájuk.

– Ez biztosan elintézi őket, Harry, kapaszkodj erősen! – kiáltotta Hagrid, és Harry látta, ahogy tenyerével a sebességmérő mellett lévő bíbor színű gombra csap.

Félreérthetetlen üvöltés kíséretében egy sárkány forró fehér és kék színű lehelete csapott ki a kipufogóból, miközben a motor fémes csikorgás kíséretében puszkagolyóként lódult előre. Harry látta, ahogy a Halálfalók félrerántják seprűiket, hogy elkerüljék a halálos tűzcsóvát. Üldözőik eltűntek a sötétben, ugyanakkor az oldalkocsi is baljóslatúan megingott. A motorhoz rögzítő fémcsatok darabokra törtek a gyorsulási erő hatására.

– Semmi gond, Harry – kiáltotta Hagrid, akit a hátára vágott a hirtelen sebességnövekedés. Senki nem irányította a motort, az oldalkocsi pedig hevesen kigyózott a menetszélben.

– Rajta vagyok, Harry, ne aggódj! – ordította Hagrid, miközben kabátjából előhúzta rózsaszín esernyőjét.

– Hagrid! Ne! Hagy, majd én!

– *REPARO!*

Fülsüketítő durranás kíséretében leszakadt az oldalkocsi. A motor lendületétől hajtva egy ideig Harry még előre felé haladt, de aztán elkezdett süllyedni...

Kétségbeesésében Harry az oldalkocsira szegezte a pálcáját, és elkiáltotta magát: – *Wingardium Leviosa!*

Felemelkedtek, mint vízen a parafa dugó, igaz irányítani továbbra sem lehetett, de most már legalább nem zuhant. Csak egy pillanatra tudott fellelegezni, mert máris átkok zúgtak el a füle mellett: a három Halálfaló közeledett hozzá.

– Jövök már, Harry! – kiáltotta a sötétségből Hagrid, de Harry érezte, ahogy az oldalkocsi ismét süllyedni kezdett. Leguggolt amennyire csak tudott, a közeledő alakok felé irányította pálcáját, és elkiáltotta magát – *Impedimenta!*

Az átkok mellkason találta a középső Halálfalót. Egy pillanatig szétdobott végtagokkal függött a levegőben, mintha egy láthatatlan fallal ütközött volna. Egyik tarsa majdnem belement...

Az oldalkocsi ismét zuhanni kezdett, és a harmadik Halálfaló rálőtt egy átkot. Olyan közel suhant el mellette, hogy Harry kénytelen volt a perem alá kapnia a fejét, de olyan ügyetlenül, hogy az ülésben kiverte egyik fogát...

– Jövök, Harry, jövök!

Egy hatalmas lapátkéz megragadta Harry talárját, és könnyedén kiemelte a zuhanó oldalkocsiból. Harry még idejében megragadta hátizsákját, és felhúzta magát a motorbicikli

ülésére, hátát Hagrid hátának vetve. Ahogy felfelé suhantak, el a két megmaradó Halálfalótól, Harry kiköpte a szájában felgyülemlett vért, és pálcáját a zuhanó oldalkocsira szegezte. – *Confringo!*

Egy szörnyű, torokszorító pillanatig Hedvigre gondolt, miközben a kocsí felrobbant. A hozzá legközelebb álló Halálfalót a robbanás ereje lelökte a seprűjéről, és lezuhant a sötétbe, társa pedig visszavonult.

– Harry, annyira sajnálom, annyira sajnálom – sóhajtott Hagrid. – Nem lett volna szabad megpróbálnom megjavítani... most nincs semmi helyed...

– Semmi baj, csak repülj tovább! – kiáltotta vissza Harry, ahogy két újabb Halálfaló tűnt fel a sötétből és közeledett gyorsan.

Ahogy az átkok átszelték a köztük lévő teret, Hagrid ismét elkáromkodta magát, és cikkcakkban kezdett repülni. Harry tudta, hogy barátja nem meri a sárkánytűz gombot használni, most, hogy ő ilyen bizonytalanul ül mögötte. Harry egymás után küldte a Kábító átkokat üldözőik felé, de ezzel csak kicsit lassította őket. Egy újabb Akadályátkot indított feléjük. A legközelebbi Halálfaló félrerántotta seprűjét, hogy kitérjen előre, és csuklyája hátra csúszott. Következő Kábító átkának vörös fénye mellett Harry felismerte Stanley Shunpike különös, kifejezéstartelen arcát... Stan...

– *Capitulatus!* – kiáltotta Harry.

– Ő az, ő a valódi!

A csuklyás Halálfaló kiáltása még a motorkerékpár mennydörgése mellett is jól hallható volt. A következő pillanatban mindkét üldözőjük lemaradt, és eltűnt a szemük elől.

– Harry, mi történt? – üvöltött hátra Hagrid. – Hová tűntek?

– Nem tudom!

De Harry aggódott. A csuklyás Halálfaló azt kiáltotta, – Ő a valódi! – Honnan tudhatta? Körbepillantott az üres, fenyegető sötétségbe. Hová tűntek?

Megfordult az ülésen, hogy előre felé nézzen, és jó erősen megragadta Hagrid kabátját.

– Hagrid, csináld megint azt a sárkánytüzes izét, és tűnjünk el innen a fenébe!

– Akkor kapaszkodj erősen, Harry!

Ismét felhangzott a már ismert fülsüketítő bögés, és a kipufogóból kirobbant a kékesfehér tűzcsóva. Harry érezte, ahogy lassan csúszik hátra azon a kevéske ülőhelyen, ami Hagrid mögött még volt. Hagrid is hátradőlt, alig sikerült megtartani szorítását a kormányon...

– Azt hiszem, lehagytuk őket, Harry, azt hiszem, megcsináltuk! – kiáltotta Hagrid.

Harry azonban nem volt erről meggyőződve. Félelem telepedett rá, ahogy jobbra-balra tekintgetett, keresve üldözőit, akiknek felbukkanásában teljesen biztos volt... Miért maradtak le? Egyikkőjüknek még mindig volt pálcája... *Ő az... ő a valódi...* Pont azután kiáltotta, hogy megpróbálta lefegyverezni Stant...

– Már majdnem ott vagyunk, Harry, már majdnem megcsináltuk! – kiáltotta Hagrid.

Harry érezte, ahogy a motor egy kicsit lesüllyedt, a földön lévő fényfoltok azonban még mindig távolinak tunk, mint a csillagok.

Harry sebhelyébe belehasított a fájdalom. Ahogy a motorkerékpár két oldalán egy-egy Halálfaló bukkant fel, két Gyilkoló átok suhant el Harry mellett, csupán milliméterekkel véte el, hátulról...

Aztán megpillantotta. Voldemort úgy suhant, mint füst a levegőben, seprű vagy thesztrál nélkül, kígyószerű arca ragyogott a sötétségben, fehér ujjai ismét rákulcsolódtak pálcájára...

Hagrid felüvöltött félelmében, és zuhanásba vitte át a motort. Miközben Harry az életéért kapaszkodott, Kábító átkokat szórt a mögötte lévő örvénylő sötétbe. Láta ahogy egy test elrepül mellette, és tudta, hogy egyiküket eltalálta. Aztán hallott egy durranást, és a motorból szikrák röppentek ki. A jármű irányíthatatlanul pörgött a levegőben...

Ismét zöld fénysugarak suhantak el mellettük. Harrynek fogalma sem volt, merre van a fölfele, merre a lefele. A sebhelye még mindig égetett, lelkiekben felkészült, hogy bármelyik másodpercben meghalhat. Egy seprűn repülő csuklyás alak, néhány méterre tőlük felemelte a karját...

– NE!

Hagrid dühös kiáltással vetette le magát a motorról a Halálfalóra. Harry megrettenve nézte, ahogy Hagrid és a Halálfaló lezuhanak, a seprű nem bírta el kettejük súlyát...

Miközben térdével igyekezett a zuhanó motoron tartania magát, Harry hallotta Voldemort visítását – *Enyém!*

Ennyi volt. Nem látta, nem hallotta merre volt Voldemort. Látta, ahogy egy másik Halálfaló eltakarodik az útból, és ismét felhangzott a baljós hang – *Avada...*

A fájdalom annyira felerősödött Harry sebhelyében, hogy becsukta a szemét. Pálcája közben önálló életre kelt. Érezte, ahogy kezében elfordul, mintha valami nagy mágnes vonzaná. Félig behunyt szemhéján keresztül aranyló tüzet látott kirobbanni belőle. Valami megreccsent, valaki dühösen felvisított. A megmaradt Halálfalók ordítottak, Voldemort elkiáltotta magát – *Nem!* – Ahogy Harry kinyitotta a szemét, megpillantotta a bíbor színű gombot, orrától pár centiméternyire. Szabad kezével a gombra csapott. A motorbicikli még több lángot lövellt ki a levegőbe, és sebesen közeledett a talajhoz.

– Hagrid! – kiáltotta Harry, miközben kétségbeesetten kapaszkodott a motorba. – Hagrid... *Accio Hagrid!*

A motorkerékpár felgyorsított, valami húzta a föld felé. Harry, mivel arca csak a kormányig ért fel, az egyre növekvő fényfoltokon kívül semmit nem látott. Le fog zuhanni, és semmit sem tehet ellene. Háta mögött újabb kiáltást hallott. – *A pálcádat, Melwyn, add ide a pálcádat!*

Megérezte Voldemort jelenlétét, még mielőtt meglátta volna. Oldalra pillantott, egyenesen bele a vörös szempárba, és biztos volt benne, hogy ez az utolsó dolog, amit életében látni fog. Voldemort felkészült, hogy ismét megátkozza...

A következő pillanatban köddé vált. Harry lenézett, és meglátta Hagridot a földön, szétvetett végtagokkal. Megragadta a kormányt, hogy megpróbálja kikerülni, keresgélni kezdte a féket, de fülsüketítő robajjal egy iszapos tavacskába csapódott.

Ötödik fejezet

A bukott harcos

– Hagrid?

Harry igyekezett kikászálódni az öt körbevevő fém- és bőrkupacból. Kezei több centi mélyen az iszapos vízbe süllyedtek, ahogy próbált felállni. Nem értette, hová tűnt Voldemort, és arra számított, hogy bármelyik pillanatban ismét felbukkan a sötétből. Valami meleg, nedves anyag folyt végig a homlokától az álláig. Kimászott a tavacskából, és Hagrid földön fekvő sötét tömegéhez botorkált.

– Hagrid? Hagrid, mondj valamit...

De a test nem mozdult.

– Ki van ott? Potter? Te vagy Harry Potter?

Harry nem ismerte fel a férfi hangját. Rögtön azután egy nő kiáltása hallatszott. – Lezuhantak! Ted! Lezuhantak a kertben!

Harry szédült.

– Hagrid – ismételte bambán, miközben megbicsaklott a térde.

A következő, amire emlékezett, hogy a hátán fekszik, párnákon, és a bordái és jobb karja rettenetesen sajognak. Hiányzó foga újra nőtt. A homlokán lévő sebhelye még mindig lüktetett a fájdalomtól.

– Hagrid?

Kinyitotta a szemét, és körülnézett. Egy vadidegen, kivilágított nappaliban ült egy kanapén. Ázott, saras hátizsákja nem messze tőle a padlón hevert. Egy pocakos, dús hajú férfi figyelte idegesen.

– Ne aggódj, fiam, Hagrid jól van – mondta a férfi, – a feleségem gondoskodik róla. Hogy érzed magad? Eltört még valamid? Helyrehoztam a bordáidat, a fogadat és a karod. Ted vagyok, Ted Tonks... Dora apukája.

Harry hirtelen felült. Fényfoltok táncoltak a szeme előtt. Szédült és hányingere volt.

– Voldemort...

– Nyugalom – mondta Ted Tonks, miközben vállánál fogva visszanyomta Harryt a párnákra. – Elég csúnya volt az a landolás. Egyébként mi történt? Valami elromlott a motorbiciklivel? Arthur Weasley már megint túlfeszítette a mugli ketyeréit?

– Nem – válaszolta Harry, miközben sebhelye vadul lüktetett. – Halálfalók, egy csomó... üldöztek minket...

– Halálfalók? – kérdezte élesen Ted. – Hogy érted azt, hogy Halálfalók? Azt hittem, nem tudnak róla, hogy ma este hoznak el, azt hittem...

– Tudták – mondta Harry.

Ted Tonks a plafonra nézett, mintha átlátna rajta, fel az égig.

– Nos, most már legalább tudjuk, hogy a védelmező bűbájaink kitartanak. Nem tudnak száz méternél közelebb jönni semerről sem.

Harry végre megértette, miért tűnt el Voldemort. Akkor léphettek be a Rend által készített barikád védelmébe. Csak remélte, hogy elég sokáig ki fognak tartani. Elképzelte, ahogy Voldemort száz méterre fölöttük lebeg, és igyekszik áttörni azon a valamin, amit Harry egy hatalmas, átlátszó buborékként képzelt el.

Leemelte lábait a kanapéről. Saját szemével akarta látni Hagridot, különben nem hitte volna el, hogy él. De alig kelt föl, mikor kinyílt egy ajtó, és Hagrid préselte át magát rajta, saras, véres arccal, kicsit bicegve, de csodával határos módon még mindig életben.

– Harry!

Két lépéssel a fiú mellett termett (közben feldöntött két asztalt és egy virágállványt), és megölelte Harryt (közben majdnem összetörte frissen gyógyított bordáit). – Az ördögbe, Harry, hogy sikerült túlélned? Azt hittem, mindkettőnknek annyi.

– Igen, én is. Nem hittem el...

Harry elhallgatott. Csak akkor vette észre a nőt, aki Hagrid mögött lépett be a szobába.

– Maga! – kiáltotta, miközben a zsebébe nyúlt, de az üres volt.

– A pálcád itt van, fiam, – mondta Ted, miközben Harry karjára koppintott vele. – Melletted volt a földön, behoztam... És csak hogy tudd, most épp a feleségemmel kiabálsz.

– Oh... sajnálom.

Ahogy beljebb jött a szobába, Mrs. Tonks egyre kevésbé hasonlított testvérére, Bellatrix-re. Haja egy árnyalatnyival barnább volt, szeme szélesebb és kedvesebb. Ugyanakkor kissé dölőfősebb lett Harry felkiáltása után.

– Mi történt a lányunkkal? – kérdezte. – Hagrid azt mondta, rajtatok ütöttek. Hol van Nymphadora?

– Nem tudom – vallotta be Harry. – Nem tudom, mi történt a többiekkel.

Összenézett Teddel. Félelem és büntudat szorította össze Harry torkát az arckifejezésük látványára. Ha a többiek közül bárki is meghalt, az az ő hibája lesz, egyedül az ő hibája. Ő egyezett bele a tervbe, ő adta át nekik a haját...

– A zsupsz kulcs – szólt hirtelen a nő. – Vissza kell mennünk az Odúba, és meg kell tudnunk... utána majd üzenünk, vagy... vagy majd Tonks, ha...

– Dora jól lesz, Dromeda – mondta Ted. – Tudja, mit kell tennie, már elég sok szoros helyzetben volt az Aurorokkal. A zsupsz kulcs egyébként itt van – tette hozzá Harrynek. – Három perc múlva fog indulni, ha velünk akartok tartani.

– Igen, szeretnénk – mondta Harry. Felkapta a hátizsákját, és a vállára dobta. – Én...

Mrs. Tonksra nézett. Bocsánatot akart kérni tőle, amiért ilyen bizonytalanságban hagyta, és ami miatt felelősnek érezte magát, de semmi olyan nem jutott eszébe, ami ne hangzott volna üresnek vagy színleltnek.

– Majd szólok Tonksnak... Dorának... hogy üzenjen, amint... Köszönöm, hogy összefoltozott minket, köszönet mindenért, én...

Hálás volt, hogy Ted Tonks nyomában elhagyhatta a szobát. Átmentek egy rövid előszobán egy másik hálósobába. Hagrid követte őket, lehajolva, hogy be ne verje fejét a szemöldökfába.

– Tessék, fiam. Ez a zsupsz kulcs.

Mr. Tonks egy kis, ezüst hátú hajkefére mutatott az öltözőasztalon.

- Köszönöm – mondta Harry, miközben egyik ujjával megérintette, indulásra készen.
- Várj egy pillanatot – szólt Hagrid, és körbe nézett. – Harry, hol van Hedvig?
- Őt... eltalálták – válaszolta.

Egyszerre rátört az érzés. Szégyellte magát, miközben elkezdett könnyezni. A bagoly volt a társa, az egyetlen erős kapcsolata a varázsvilággal, amikor kénytelen volt visszamenni Dursleyékhoz.

Hagrid hatalmas kezével megpaskolta a fiú vállát, amitől az is fájni kezdett.

- Nem számít – mondta rekedtesen. – Nem számít. Nagyszerű élete volt...
 - Hagrid! – szólt figyelmeztetően Ted Tonks, ahogy a hajkefe világoskékén felfénylett.
- Hagrid épp időben nyomta hozzá a mutatóujját.

Egy ismerős rántást érzett a gyomra magasságából, mintha egy láthatatlan kampó húzta volna fölfelé, át a semmin keresztül, irányítatlanul pörögve. Ujja hozzáragadt a zsupsz kulcshoz, ahogy ő és Hagrid egyre gyorsabban távolodtak Mr. Tonkstól. Egy másodperccel később Harry lába keményen a földhöz csapódott, és elesett az Odú kertjében. Kiáltást hallott. Félrelökve az immáron nem ragyogó hajkefét, kicsit támolyogva lábra állt, és látta, ahogy Mrs. Weasley és Ginny sietnek lefelé a hátsó ajtó lépcsőin, miközben Hagrid, aki szintén elesett landoláskor, nehézkesen talpra állt.

– Harry? Te vagy a valódi Harry? Mi történt? Merre vannak a többiek? – sikoltotta Mrs. Weasley.

– Hogyhogy merre? Még senki sem ért vissza? – lihegte Harry.

A választ le lehetett olvasni Mrs. Weasley sápadt arcáról.

– A Halálfalók számítottak ránk – mondta neki Harry. – Körbevettek minket, amint felszálltunk... tudták, hogy ma este történik... nem tudom, hogy mi lett a többiekkel. Négy Halálfaló kezdett üldözni minket, éppen csak hogy el tudtunk menekülni előlük. Aztán Voldemort is utolért minket...

Hallotta hangjában a sajnálkozást, a könyörgést, hogy értse meg, miért nem tudja, mi történt a fiaival, de...

– Hála égnek, hogy legalább te jól vagy – mondta, miközben megölelte, bár Harry úgy érezte, nem érdemli meg.

– Molly, nincs véletlenül egy kis brandy? – kérdezte kicsit remegve Hagrid. – Orvosi célra?

Akár mágiával is magához idézhette volna, de ahogy visszaigyekezett a kanyargós ház felé, Harryt elfogta az érzés, hogy csak el akarja rejteni arcát. Ginnyhez fordult, aki azonnal megválaszolta fel nem tett kérdését.

– Ronnak és Tonksnak kellett volna elsőként visszaérniük, de lemaradtak a Zsupsz kulcsukról. Az nélkülük tért vissza – mondta, miközben egy földön heverő rozsdás olajoskannára mutatott. – Az pedig, – mutatott egy ősrégi surranóra, – apáé és Fredé kellett volna, hogy legyen. Ők lettek volna a másodikok. Neked Hagriddal harmadiknak kellett volna érkezned, és – karórájára pillantott, – ha sikerült nekik, George és Lupin nagyjából egy percen belül meg kell, hogy érkezzen.

Mrs. Weasley egy üveg brandyval a kezében bukkant fel, amit átadott Hagridnak. Kinyitotta, és egy kortyra ledöntötte az egészet.

– Anyu! – kiáltotta Ginny, egy pár lépésre lévő pontra mutatva.

Kékes fény gyulladt a sötétben. Egyre nagyobb és fényesebb lett, és Lupin és George jelentek meg pörögve, majd mindketten elestek. Harry rögtön tudta, hogy valami nincs rendben. Lupin támogatta George-ot, aki eszméletlen volt, és egész arcát vér borította.

Harry előre sietett, és megragadta George lábait. Közösén becipelték a konyhán keresztül a nappaliba, és lefektették a kanapéra. Ahogy a lámpafény megvilágította a fiút, Ginnynek elállt a lélegzete, és Harry gyomra összeszorult. George egyik füle hiányzott. Fejének egyik felét, és a nyakát nedves, skarlátvörös vér áztatta.

Amint Mrs. Weasley fia fölé hajolt, Lupin megragadta Harry felkarját, és nem túl finoman kirángatta a konyhába, ahol Hagrid még mindig a bejárati ajtón próbálta hatalmas alakját áttuszkolni.

– Hé! – kiáltotta felháborodottan Hagrid. – Engedd el! Engedd el Harryt!

Lupin nem törődött vele.

– Milyen teremtmény volt az irodám sarkában, amikor Harry Potter először látogatott meg a Roxfortban? – kérdezte, miközben megrázta Harryt. – Válaszolj!

– Ő... egy kákalag egy tartályban, ugye?

Lupin eleresztette Harryt, és egy konyhaszekrénynek dőlt.

– Ez meg mi a fene volt? – bömbölte Hagrid.

– Sajnálom, Harry, de le kellett ellenőriznem – válaszolta tömören Lupin. – Elárultak minket. Voldemort tudta, hogy ma este akarunk átszállítani, és csak olyan személytől tudhatott erről, aki közvetlenül be volt avatva a tervbe. Lehattél volna csaló.

– Akkor engem miért nem ellenőrzöl? – lihegte Hagrid, miközben továbbra is az ajtóval küzdött.

– Te félig óriás vagy – mondta Lupin, miközben Hagridra nézett. – A Százfűlé főzetet csak emberi átváltozásra lehet alkalmazni.

– A Rendből senki nem figyelmeztette volna Voldemortot – mondta Harry. Még az ötlet is borzalmas volt, egyikükről sem tudta volna elhinni. – Voldemort csak a vége felé ért utol, az elején még nem tudta, hogy melyik vagyok ténylegesen én. Ha ismerte volna a tervet, az elejétől kezdve tudta volna, hogy én Hagriddal vagyok.

– Voldemort utolért? – kérdezte élesen Lupin. – Mi történt? Hogyan sikerült elszöknöd?

Harry elmondta, hogy az őket üldöző Halálfalók hogyan ismerték fel őt, mint az igazi Harryt, hogyan hagyták abba az üldözést, és hogy valószínűleg megidéztek Voldemortot, aki nem sokkal azelőtt jelent meg, hogy ő és Hagrid elérték volna Tonks szüleinek menedékét.

– Felismertek? De hogyan? Mit csináltál?

– Én... – Harry megpróbált visszaemlékezni. Az egész út pánik és zavarodottság összemosódásának hatott. – Megláttam Stan Shunpike-t... Tudod, az az ürge, aki a Kóbor Grimbuszon volt a jegyszedő. És megpróbáltam lefegyverezni ahelyett, hogy... végül is nem tudta, mit csinál, vagy igen? Biztosan az Imperius átok hatása alatt állt.

Lupin döbbenten nézett.

– Harry, a Lefegyverzésnek már elmúlt az ideje. Ezek az emberek el akartak fogni, és meg akartak ölni! Legalább kábítsd el őket, ha a megölésükre még nem is állsz készen!

– Több száz méter magasán voltunk! Stan nem volt önmaga, és ha elkábítom, akkor leesett volna, és ugyanúgy meghalt volna, mintha az Avada Kedavrát használtam volna! A Capitulus megóvott Voldemorttól két évvel ezelőtt – tette hozzá kihívóan. Ebben a pillanatban Lupin erősen emlékeztette arra a Hugarbugos Zacharias Smith-re, aki kigúnyolta Harryt, amiért Dumbledore Seregének a lefegyverzést akarta megtanítani.

– Igen, Harry – felelte fájdalmas önmegtartóztatással Lupin, – és elég sok Halálfaló szemtanúja is volt az eseménynek. Bocsáss meg, amiért ezt mondom, de ez igencsak szokatlan lépés volt akkor, közel a biztos halálhoz. Az, hogy ma este megismételted azok előtt a Halálfalók előtt, akik vagy látták, vagy hallották az első történetet, majdhogynem egyenértékű volt az öngyilkossággal!

– Szóval szerinted meg kellett volna ölnöm Stan Shunpike-ot? – kérdezte dühösen Harry.

– Természetesen nem – válaszolta Lupin, – de a Halálfalók... sőt, valljuk be nyíltan, szinte mindenki más is... azt várta volna, hogy visszatámadsz! A Capitulus egy hasznos varázslat, Harry, de a Halálfalók kezdik azt hinni, hogy ez a te jellegzetes cselekedeted, ezért arra ösztönöznék, hogy ne hagyd, hogy azzá váljon!

Lupin szavaitól Harry hülyén érezte magát, és mégis volt még benne dac. – Nem fogom felrobbantani az embereket csak mert az utamban állnak – vágott vissza. – Az Voldemort feladata.

Lupin nem tudott visszavágni: miután Hagrid nagy nehezen beprézelte magát a bejáratú ajtón, egy székhöz támoigyott, és leült. A szék összerogyott alatta. Figyelmen kívül hagyva káromkodással vegyes bocsánatkéréseit, Harry újabb kérdést szegezett Lupinnak.

– George rendbe fog jönni?

A kérdés mintha elmosta volna Lupin Harryvel szembeni minden csalódottságát.

– Azt hiszem, bár esélytelen, hogy a fülét helyrehozzuk, leátkozták...

Lábdobogás hallatszott odakintről. Lupin a hátsó ajtóhoz ugrott. Harry átugrotta Hagrid lábait, és a kertbe sietett.

Két alak jelent meg a kertben. Miközben Harry feljük sietett, egyikükben Hermionét ismerte fel, aki épp akkor alakult vissza eredeti alakjába, másikban pedig Kingsley-t. Mindketten egy elgörbült kabátakasztót szorongattak a kezükben. Hermione Harry karjaiba vetette magát, Kingsley azonban nem mutatott hasonló örömteli érzelmeket a másik kettő látványára. Harry látta Hermione vállai felett átnézve, ahogy pálcáját Lupin mellkasára irányítja.

– Albus Dumbledore utolsó szavai, amit kettőnkhez intézett?

– Harry a legnagyobb reményünk. Bízatok benne. – válaszolta nyugodtan Lupin.

Kingsley Harry felé fordította a pálcáját, de Lupin közbeszólt – Ő az, már ellenőriztem!

– Jól van, jól van! – mondta Kingsley, miközben visszarakta a pálcáját a köpenyébe. – De valaki elárult minket! Tudták, tudták, hogy ma este lesz!

– Nagyon úgy tűnik – válaszolta Lupin, – de látszólag nem számítottak rá, hogy hét Harry lesz.

– Apró vigasz! – morgott Kingsley. – Ki más tért már vissza?

– Csak Harry, Hagrid, George és én.

Hermione elfojtott egy nyögést.

– Mi történt veletek? – kérdezte Lupin Kingsleyt.

– Öten követtek, kettő megsérült, egy talán meg is halt, – hadarta Kingsley, – és láttuk Tudjukkit is, félúton csatlakozott az üldözéshez, de elég gyorsan el is tűnt. Remus, ő tud...

– Repülni – egészítette ki Harry. – Én is láttam. Utánam és Hagrid után jött.

– Szóval ezért ment el, hogy téged kövessen! – mondta Kingsley. – Nem értettem, miért tűnt el. De mi miatt változtatott célpontot?

– Harry egy kicsit túlságosan is kedves volt Stan Shunpike-hoz. – válaszolta Lupin.

– Stan? – ismételte Hermione. – De azt hittem, hogy ő most az Azkabanban van.

Kingsley zordan felnevetett.

– Hermione, nyilvánvalóan történt egy tömeges szökés, melyet a Minisztérium elhallgatott. Travers csuklyája is leesett amikor elátkoztam, és neki is benn kellett volna lennie. De mi történt veletek, Remus? Hol van George?

– Elvesztette az egyik fülét – válaszolta Lupin.

– Elvesztette a...? – kérdezte magas hangon Hermione.

– Piton műve – mondta Lupin.

– *Pitoné?* – kiáltotta Harry. – Csak nem azt mondod...

– Az üldözés közben vesztette el a csuklyáját. Sectumsempra mindig is Piton kedvencei közé tartozott. Bár mondhatnám, hogy kamatostul visszakapta, de csupán annyit tudtam tenni, hogy sebesülése után a seprűn tartottam George-ot, annyi vért vesztett.

Mindannyian elhallgattak, miközben az eget kémlelték. Semmi jele nem volt mozgásnak. Csak a csillagok bámultak vissza rájuk, pislogás nélkül, közömbösen, repülve közeledő barátoktól mentesen. Merre volt Ron? Merre volt Fred és Mr. Weasley? És Bill, Fleur, Tonks, Rémszem és Mundungus?

– Harry, segíts egy kicsit! – szólt ki rekedten Hagrid az ajtóból, amibe ismét beragadt. Örülve a lehetőségnek, hogy csinálhat valamit, Harry kiszabadította, majd az üres konyhán keresztül visszament a nappaliba, ahol Mrs. Weasley és Ginny még mindig George-ot gondozták. Mrs. Weasley addigra elállította a vérzést. A lámpa fényénél tisztán látszott az a tiszta lyuk, ahol korábban George füle volt.

– Hogy van?

Mrs. Weasley ránézett. – Nem tudom visszánöveszteni, sötét varázslattal szakították le. De sokkal rosszabb is lehetett volna... Életben van.

– Igen – mondta Harry. – Hála Istennek.

– Jól hallottam, hogy valaki más is van a kertben? – kérdezte Ginny.

– Hermione és Kingsley – válaszolta Harry.

– Hála égnek – suttogta Ginny. Egymásra pillantottak. Harry legszívesebben megölelte volna, magához szorította volna, még az sem nagyon zavarta volna, hogy ott van Mrs. Weasley, de még mielőtt bármit is csinálhatott volna felgyülemlett érzéseinek hatására, hatalmas csattanás hallatszott a konyhából.

– Majd azután azonosítom magam, hogy meggyőződtem róla, hogy jól van a fiam. Most pedig, ha jót akarsz magadnak, tűnj el az utamból, Kingsley!

Harry még soha nem hallotta Mr. Weasleyt így kikelni magából. Valósággal berobbant a nappaliba, kopasz feje búbja izzadtságtól csillogott, szemüvege félrecsúszott, nyomában Fredde. Mindketten sápadtak voltak, de látszólag sértetlenek.

– Arthur! – szipogott Mrs. Weasley. – Ó, hála istennek!

– Hogy van?

Mr. Weasley térdre rogyott George ágya mellett. Mióta Harry ismerte, most fordult elő először Fredde, hogy elakadt a szava. Csak állt tátott szájjal a kanapé fölött, és ikertestvére sérüléseit nézte, mintha nem hinne a szemének.

Talán Fred és apja érkezésének hangjaira felriadva, George megmozdult.

– Hogy érzed magad, George? – suttogta Mrs. Weasley.

George ujjával végigtapogatta a feje oldalát.

– Pinokkió– motyogta.

– Mi a baj vele? – kérdezte rémülten Fred. – Az agya is megsérült?

– Pinokkió – ismételte George, majd kinyitotta a szemét, és testvérére nézett. – Érted... Nem tudok úgy fülleneni mint régen. FÜLlenten, Fred, fogod?

Mrs. Weasley még jobban zokogott. Fred sápadt arcába kezdett visszatérni a szín.

– Szánalmas – mondta George-nak. – Szánalmas! Tele van a világ füles viccekkel, és neked pont a Pinokkiótt kell választanod?

– Na mindegy – mondta George, miközben könnyeivel küszködő anyjára vigyorgott. – Most már legalább meg fogsz tudni minket különböztetni.

Körbenézett.

– Szia Harry... ugye te vagy Harry?

– Igen, én vagyok – mondta Harry, miközben közelebb ment a kanapéhoz.

– Hát, legalább téged sikerült épségben visszajuttatnunk – mondta George. – Ron és Bill miért nem toporognak már itt a betegágyamnál?

– Azért, George, mert még nem értek vissza – válaszolta Mrs. Weasley. George mosolya elhalványult. Harry Ginnyre pillantott, és fejével intett neki, hogy jöjjön ki vele. Miközben átvágtak a konyhán, halkan megszólalt.

– Ronnak és Tonksnak már vissza kellett volna érniük. Nem kellett túl messzire menniük. Muriel néni nem lakik innen túl messze.

Harry nem szólt semmit. Azóta próbálta féken tartani félelmét, hogy megérkezett az Odúba, de most kitört a medréből, a bőre alatt kúszott, a mellkasában lüktetett, elszorította a torkát. Ahogy a lépcsőn lépkedtek, vissza a sötét hátsó kertbe, Ginny megfogta a kezét.

Kingsley föl-le sétált, és minden fordulás után az égre pillantott. Harryt erőteljesen emlékeztette Vernon bácsira, aki ugyanígy sétált a nappaliban úgy ezer évvel azelőtt. Hagrid, Hermione és Lupin egymásnak vetett vállal álltak, miközben csendben meredtek az égre. Egyikük sem pillantott félre, mikor Harry és Ginny csatlakozott csendes virrasztásukhoz.

A percek lassan teltek, Harrynek úgy tűnt, mintha évek óta várakoznának. A legkisebb szellőre megriadtak, és a susogó bokrok vagy fák irányába néztek, remélve, hogy egyik vagy másik hiányzó Rendtag sértetlenül ugrik le a levelekről...

Végre egy seprű testesült meg közvetlenül felettük, és indult meg a talaj irányába...

– Ők azok! – kiáltotta Hermione.

Tonks hosszú csúszással állt meg, mindenfelé földet és kavicsokat szórva.

– Remus! – kiáltott fel Tonks, miközben lekászálódott a seprűjéről, és Lupin karjaiba borult. Arca merev volt és falféher: úgy tűnt, nem tud megszólalni. Ron kábultan botladozott Harry és Hermione felé.

– Jól vagy. – motyogta, majd Hermione rávetette magát, és szorosan átölelte.

– Azt hittem... Azt hittem...

– Jól vagyok – mondta Ron, miközben megpaskolta a hátát. – Jól vagyok.

– Ron remek volt – mondta melegen Tonks, miközben eleresztette Lupint. – Csodálatos. Az egyik Halálfalót fejbe találta egy kábítóóttokkal, és amikor mozgó célra lősz repülő seprűről...

– Komolyan? – kérdezte Hermione, miközben tágra nyílt szemekkel nézte Ront, még mindig átkarolva a nyakánál.

– Mindig ez a meglepett hangszín – mondta zsémbesen, miközben kiszabadította magát. – Mi voltunk az utolsók?

– Nem, – válaszolt Ginny, – Bill, Fleur, Rémszem és Mundungus még nem érkeztek meg. Bemegyek, elmondom anyának, hogy jól vagy, Ron...

Azzal berohant a házba.

– Szóval mi tartott fel titeket? Mi történt? – kérdezte Lupin majdnem mérgesen Tonkstól.

– Bellatrix – válaszolta Tonks. – Legalább annyira el akart kapni engem, mint Harryt. Remus, nagyon igyekezett, hogy megöljön engem. Bárcsak elkaptam volna, tartozom eggyel Bellatrixnek. De biztosan megsebesítettük Rodolphust... Aztán megérkeztünk Ron Muriel nénikéjéhez, és lekéstük a zsupsz kulcsot, és elkezdte csinálni a cirkuszt...

Lupin állkapcsában megugrott egy izom. Bölíntott, de továbbra sem tudott megszólalni.

– Szóval mi történt veletek? – kérdezte Tonks Harryhez és Kingsleyhez fordulva.

Mindannyian beszámoltak a saját útjukról, de Bill, Fleur, Rémszem és Mundungus hiánya rányomta hideg bélyegét a beszélgetésre. Egyre nehezebb volt fagyos harapását nem észrevenni.

– Vissza kell mennem a Downing Street-re, már egy órája ott kellene lennem – mondta végül Kingsley, miután utoljára végighordta tekintetét az égbolton. – Értesítetek, ha visszaértek.

Lupin bölíntott. A többiek integetésének kíséretében Kingsley a sötétben a kapuhoz sétált. Harry mintha egy apró pukkanást hallott volna, és Kingsley dehoppanált az Odú határán kívül.

Mr. és Mrs. Weasley siettek ki a hátsó lépcsőről, Ginny a nyomukban. Mindkét szülő megölelte Ront, mielőtt Lupinhoz és Tonkshoz fordultak volna.

- Kösönjük – mondta Mrs. Weasley, – hogy visszahoztátok a fiainkat.
- Ne butáskodj, Molly – vágta rá Tonks.
- Hogy van George? – kérdezte Lupin.
- Mi baja van? – kérdezte cérnavékony hangon Ron.
- Elvesztette a...

De Mrs. Weasley mondatának végét elnyelte a többiek üdvívalgása. Egy thesztrál épp akkor suhant látótávolságba, és landolt tőlük néhány méterre. Bill és Fleur lecsúsztak a hátáról, megviselten, de sértetlenül.

- Bill! Hála Istennek, hála Istennek...

Mrs. Weasley előre szaladt, de Bill ölelése elég hanyag volt. Egyenesen apjára nézett. – Rémszem halott.

Senki nem beszélt, senki nem mozdult. Harry úgy érezte, mintha valami a belsejében zuhanna, át a talajon, örökre elhagyva őt.

– Láttuk – folytatta Bill. Fleur bólintott, a konyhaablakból kiszűrődő fényben könnycseppek csillogtak arcán. – Nem sokkal azután történt, hogy kitörtünk a körből. Rémszem és Dung közel voltak hozzánk, ők is északnak indultak. Voldemort... tud repülni... egyenesen rájuk rontott. Dung bepánikolt, hallottam, ahogy felordított, Rémszem megpróbálta megállítani, de dehoppanált. Voldemort átka telibe találta az arcát, leesett a seprűjéről, és... semmit nem tehettünk, semmit, rajtunk is legalább fél tucatnyian voltak...

Bill hangja elcsuklott.

- Persze hogy nem tehettetek semmit – mondta Lupin.

Ott álltak mindannyian, egymást nézve. Harry még nem fogta fel teljesen. Rémszem halott. Nem lehet... Rémszem, hiszen olyan kemény, olyan bátor, a tökéletes túlélő...

Bár egyikük sem mondta ki, lassan mindannyian ráeszméltek, hogy értelmetlen lett volna tovább várni a kertben, és csendben követték Mr. és Mrs. Weasleyt vissza az Odú nappalijába, ahol Fred és George együtt nevettek valamin.

– Mi a baj? – kérdezte Fred, az arcokat nézve, amint beléptek a szobába. – Mi történt? Ki...?

- Rémszem – mondta Mr. Weasley. – Halott.

Az ikrek vigyora rémületté változott. Úgy tűnt, senki nem tudta, mit tegyenek. Tonks csendesen szipogott egy zsebkendőbe. Harry tudta, hogy közel állt Rémszemhez, ő volt Rémszem kedvence és protezsáltja a Mágiaügyi Minisztériumban. Hagrid, aki az egyik sarokban a földön ült, egy asztalterítő méretű zsebkendőbe törölgette szemeit.

Bill a tálalóhoz ment, előhúzott egy üveg lángnyelv whiskyt és néhány poharat.

– Tessék – mondta, és pálcájának egy legyintésére tizenkét teli pohár repült át a szobán, mindenkinek egy, ő maga pedig a tizenharmadikat emelte fel. – Rémszemre.

– Rémszemre – ismételték utána a többiek, és ittak.

– Rémszemre – ismételte Hagrid, egy kicsit megkésve, egy csuklás kíséretében. A Lángnyelv whisky végigégette Harry torkát. Mintha visszaégette volna az érzéseit, eloszlatta dermedtségét, és irrealitás érzése lángolt fel benne valami mással, ami leginkább bátorságra hasonlított.

– Szóval Mundungus eltűnt? – kérdezte Lupin, aki egy hajtásra itta ki a poharát.

Abban a pillanatban megváltozott a légkör. Mindenki feszültnek tűnt, Lupint nézte, és egyrészt akarta, hogy folytassa, legalábbis Harrynek úgy tűnt, másrésztől viszont kicsit aggódott, hogy vajon mit fog hallani.

– Tudom, mire gondolsz – mondta Bill, – és én is ezen töprengtem idefelé, mert ugyebár úgy tűnt, hogy számítottak ránk. De Mundungus nem árulhatott el minket. Nem tudták, hogy hét Harry lesz, ez megzavarta őket, amint feltűntünk. És ha esetleg elfelejtetted volna, Mundungus volt az, aki azt az apró kis trükköt. Miért ne árulta volna el a terv leglényegesebb mozzanatát? Szerintem Dung egyszerűen csak bepánikolt. Ha visszaemlékeztek, nem is akart jönni, Rémszem kényszerítette rá, és Tudjukki egyenesen rájuk támadt. Szerintem ez bőven elég lett volna ahhoz, hogy bárki bepánikoljon.

– Tudjukki pont úgy reagált, ahogy Rémszem megjósolta – szipogott Tonks. – Azt mondta, hogy Voldemort szerint Harry a legedzettebb, legtapasztaltabb Aurorral lesz. Először Rémszemet kezdte üldözni, majd miután Mundungusnak köszönhetően ugrott az álca, Kingsley-re váltott...

– Eegen, ez mind nadjon jó, – csattant fel Fleur, – ze ez nem magyarázza meg, 'ogy 'onnan tudták, 'ogy ma este akarjuk átkísérni 'Arryt, vagy igen? Valaki biztosan óvatlan volt. Valaki kikotyogta a dátumot egy idegennek. Ez az egyetlen magyarázat arra, 'onnan tudtak az időpontról, de a tervről nem.

Körbepillantott az arcokon, gyönyörű arcán még mindig könny csillogott. Csendesen várta, hogy valaki ellentmondjon neki. Nem akadt rá vállalkozó. Az egyetlen zaj, ami megtörte a csendet, az Hagrid csuklása volt a zsebkendője mögöl. Harry Hagridra pillantott, aki épp most tette kockára életét, hogy Harryét mentse... Hagridra, akit szeretett, akiben megbízott, akit egyszer már rávettek, hogy egy sárkánytojásért cserébe áruljon el Voldemortnak fontos információkat...

– Nem – mondta ki hangosan Harry. Mindenki meglepetten nézett rá. Úgy tűnik, a lángnyelv whisky felerősítette a hangját. – Mármint... ha valaki hibázott, – folytatta, – és véletlenül kikotyogott valamit, tudom, hogy nem szándékosan tette. Nem az ő hibája – ismételte meg, egy kicsit hangosabban, mint ahogy általában beszélni szokott. – Bízunk kell egymásban. Én mindannyitokban bízom, és nem hiszem, hogy ebben a szobában bárki is eladna engem Voldemortnak.

Szavait még nagyobb csend fogadta. Minden szem rá szegeződött. Hirtelen melege lett, és még egyet kortyolt a lángnyelv whiskyből, csak hogy csináljon valamit. Miközben ivott, Rémszemre gondolt. Rémszem mindig csípős megjegyzéseket tett Dumbledore-ra, amiért bízott az emberekben.

– Jól beszélt Harry – szólt váratlanul Fred.

– Úgy van, úgy van – mondta George egy fél mosollyal, miközben egy pillantást vetett Fredre, akinek a szája sarka rángatózott.

Lupin különös tekintettel nézett Harryre. Elég közel állt a sajnálathoz.

– Úgy gondolod, bolond vagyok? – szegezte neki a kérdést Harry.

– Nem, úgy gondolom, olyan vagy, mint James, – válaszolt Lupin, – aki a lehető legnagyobb gyaláznak tekintette a barátai felé irányuló bizalmatlanságot.

Harry tudta, mire utal Lupin: arra, hogy apját elárulta a barátja, Peter Pettigrew. Harry feldühödött, minden ésszerű ok nélkül. Vitatkozni akart Lupinnal, de ő elfordult tőle, letette poharát egy asztalra, és Billhez szólt. – Dolgunk van. Megkérdezhetem Kingsleyt, hogy...

– Ne – mondta egyből Bill. – Majd én megcsinálom.

– Hová mész? – kérdezte egyszerre Tonks és Fleur.

– Rémszem holttestéért – válaszolta Lupin. – Vissza kell szerezniük.

– Nem lehetne...? – kezdte Mrs. Weasley, miközben kérlelően nézett Billre.

– Várni? – kérdezte Bill. – Nem, hacsak nem akarod, hogy a Halálfalók vigyék el.

Hallgattak. Lupin és Bill elbúcsúztak és elmentek.

A többiek leültek, egyedül Harry maradt állva. A halál hirtelensége és teljessége szinte kézzel fogható volt.

– Nekem is mennem kell – mondta Harry.

Tíz rémült szempár szegeződött rá.

– Ne butáskodj, Harry – mondta Mrs. Weasley. – Miről beszélsz?

– Nem maradhatok itt.

Megdörzsölte homlokát. Megint elkezdett bizseregni, már több mint egy éve nem fájt így.

– Mindannyian veszélyben vagytok, amíg itt maradok. Nem akarom...

– Ne butáskodj! – mondta Mrs. Weasley. – A ma este lényege pont az volt, hogy biztonságban idejuttassunk, és hála Istennek működött. És Fleur is beleegyezett, hogy itt tartsák az esküvőt, ne pedig Franciaországban, már mindent elrendeztünk, együtt maradhatunk, és vigyázhatunk rád...

Nem értette. Szavaitól Harry csak még rosszabbul érezte magát.

– Ha Voldemort rájön, hogy itt vagyok...

– De miért jönne rá? – kérdezte Mrs. Weasley.

– Legalább egy tucat hely van, ahol most lehetsz, Harry – folytatta Mr. Weasley. – Nem tudhatja, hogy melyik menedékházban vagy.

– Nem magam miatt aggódom! – mondta Harry.

– Tudjuk – mondta csendesen Mr. Weasley, de ha most elmész, azzal a ma este tett erőfeszítéseinket értelmetlenné teszed.

– Nem mész sehova – morogta Hagrid. – Az ördögbe is, Harry, mindazok után, amiken keresztül mentünk, csak hogy idehozzunk?

– Ez az, mi lesz a vérző fülemmel? – kérdezte George, miközben felegyenesedett a párnáján.

– Tudom, hogy...

– Rémszem nem akarná, hogy...

– TUDOM! – kiáltotta Harry.

Csapdában, megzsarolva érezte magát. Tényleg azt hitték, nincs tisztában azzal, mit tettek érte? Nem értették, hogy pont ez volt az ok, amiért most akart elmenni, mielőtt még többet kell elszenvedniük miatta? Hosszú, kínos csend következett, miközben sebhelye szünet nélkül lüktetett. Végül Mrs. Weasley szólalt meg:

– Harry, hol van Hedvig? – kérdezte hízelegve. – Felvihetnénk Pulipinty mellé, és kaphatna valamit enni.

Gyomra összeszorult, mint egy ököl. Nem tudta elmondani az igazat. Kiitta maradék lángnyelv whiskyjét, hogy ne kelljen válaszolnia.

– Csak várj, amíg kiderül, hogy megint megcsináltad, Harry – szólalt meg Hagrid. – Elszöktél előle, leküzdted, amikor már majdnem elkapott!

– Az nem én voltam – jelentette ki határozottan Harry. – Az a pálcám volt. A saját feje után ment.

Pár pillanat múlva Hermione finoman megszólalt. – De hát az lehetetlen, Harry. Nem úgy érted, hogy anélkül varázsoltál, hogy akartad volna? Hogy ösztönösen cselekedtél?

– Nem – mondta Harry. – A motorbicikli zuhant, fogalmam sem volt, merre van Voldemort, de a pálcám megpördült a kezemben, megtalálta, és egy varázslatot küldött rá, amit ráadásul fel sem ismertem. Eddig még soha nem varázsoltam arany színű lángokat.

Gyakran, – mondta Mr. Weasley, – mikor nyomasztó helyzetben vagy, olyan varázslatokat tudsz produkálni, amikről korábban álmodni se mertél volna. Kisgyerekek gyakran találkoznak ezzel, mielőtt az oktatásuk...

– Nem olyan volt – mondta összeszorított fogakkal Harry. Égette a sebhelye. Mérgező volt és csalódott. Gyűlölte az ötletet, hogy azt higgyék róla, hogy Voldemort erejével összemérhető hatalma van.

Ismét hallgattak. Tudta, hogy nem hisznek neki. Most, hogy jobban belegondolt, még ő sem hallott olyanról, hogy egy pálca magától varázsolt volna.

Sebhelye égett a fájdalomtól, de csak annyit tudott tenni, hogy nem nyögött fel hangosan. Motyogott valamit a friss levegőről, majd letette a szemüvegét és kiment a szobából.

Ahogy átvágott a kerten, a hatalmas, csontvázszerű thesztrál felpillantott – megsuhogtatta hatalmas, denevérszerű szárnyait, majd folytatta a legelést. Harry megállt a kertkapunál, és

kibámult a gazos növényekre, miközben lüktető homlokát masszírozta, és Dumbledore-ra gondolt.

Tudta, hogy Dumbledore hinne neki. Dumbledore tudta volna, hogy hogyan és miért cselekedett Harry pálcája magától, mert Dumbledore-nak mindig mindenre volt válasza. Jól ismerte a pálcákat, mesélt Harrynek arról a különös kapcsolatról, ami az ő és Voldemort pálcája között van... De Dumbledore, ugyanúgy, mint Rémszem, mint Sirius, mint a szülei, mint szegény baglya, mind olyan helyre mentek, ahol Harry nem tudott velük beszélni. Égető érzést érzett a torkában, aminek semmi köze nem volt a lángnyelv whiskyhez...

Majd hirtelen, a semmiből, éles fájdalom hasított a sebhelyébe. Ahogy a homlokára szorította a kezét, és becsukta szemét, egy hang visítását hallotta a fejében.

– *Azt mondtad, a probléma megoldódik, ha másik pálcát használok!*

És elméjébe robbant egy lesoványodott öregember képe, aki rongyokban feküdt egy kőpadlón, és szörnyen sikoltott, mintha elviselhetetlen kínokat állna ki...

– Ne! Ne! Könyörgöm, könyörgöm...

– Hazudtál Voldemort Nagyúrnak, Ollivander!

– Én nem... Esküszöm, hogy nem...

– Segítettél Potternek, hogy megszökhessen előlem!

– Esküszöm, hogy nem... Azt hittem, hogy egy másik pálcával működni fog...

– Akkor magyarázd el, mi történt. Lucius pálcája megsemmisült!

– Én nem értem... A kapcsolat... csupán... kettejük pálcája között létezik...

– *Hazugság!*

– Kérem... Könyörgöm...

És Harry látta, ahogy a fehér kéz felemeli a pálcát, érezte Voldemort dührohamát, látta, ahogy a törékeny öregember kínjában vonaglik a padlón...

– Harry?

Olyan hirtelen lett vége, amilyen hirtelen kezdődött. Harry remegve állt a sötétben, a kerti kapuba kapaszkodott. Szíve vadul kalapált, sebhelye még mindig szúrt. Csak pár pillanat múlva vette észre Ront és Hermionét, akik két oldalán álltak.

– Harry, gyere vissza a házba – suttogta Hermione. – Ugye már nem gondolkozol a távozáson?

– Igen, maradnod kell, haver – mondta Ron, majd hátba csapta Harryt.

– Minden rendben? – kérdezte Hermione olyan közelről, hogy lássa Harry arcát. – Szörnyen nézel ki!

– Hát, – kezdte Harry, – minden bizonnyal jobban, mint Ollivander...

Mikor elmondta nekik, mit látott, Ron elborzadt, Hermione azonban egyenesen megrettent.

– De ennek már vége kellene, hogy legyen! A sebhelyed... már nem lenne szabad ezt csinálnia! Nem engedheted, hogy ez a kapcsolat ismét megnyíljon... Dumbledore azt akarta, hogy zárd be az elméd!

Amikor nem válaszolt, megragadta a karját.

– Harry, elfoglalja a Minisztériumot, az újságokat és a fél varázsvilágot! Nem hagyhatod, hogy a fejedbe is bejusson!

Hatodik fejezet

A pizsamás szellem

A Rémszem halála okozta sokk rányomta bélyegét a házban uralkodó hangulatra. Harry egyre csak várta, hogy betámolyog az ajtón. De csak a többiek fordultak meg a házban, információt hozva, víve. Úgy érezte, büntudatán és szomorúságán csak a cselekvés tudna enyhíteni, és hogy minél előbb neki kellene állnia küldetése végrehajtásának, a Horcruxok felkutatásának és elpusztításának.

– Hát, nem igazán tudnál mit tenni a – *Hurcruxokkal*, tátogta, – amíg be nem töltöd a tizenhetet. Még mindig rajtad van a Nyom. És itt is ugyanúgy tudunk tervezgetni, mint bárhol máshol, nem? Vagy – fogta suttogóra hangját – van már valami ötleted, merre lehetnek a Tudodmik?

– Nincs – vallotta be Harry.

– Szerintem Hermione végzett egy kis kutatást ez ügyben – mondta Ron. – Azt mondta, az érkezésed utánra tartogatja.

A reggeliző asztal mellett ültek. Mr. Weasley és Bill nem sokkal azelőtt indultak munkába. Mrs. Weasley felment az emeletre, hogy felébressze Ginnyt és Hermionét, miközben Fleur elment lefürödni.

– A Nyom megtörik harmincegyedikén – mondta Harry. – Tehát csupán négy napig kell itt maradnom. Utána már...

– Öt napot – javította ki határozottan Ron. – Meg kell várnunk az esküvőt. Elevenen meg fognak nyúzni, ha kihagyjuk.

Harry megértette, hogy az „ők” alatt Fleurt és Mrs. Weasleyt kell érteni.

– Csak még egy nap – tette hozzá Ron, mivel Harry továbbra is fortogott magában.

– Hát nem értik, hogy mennyire fontos...?

– Persze hogy nem – mondta Ron. – Fogalmuk sincs róla. És most, hogy megemlítetted, szeretnék veled erről is beszélni.

Ron az ajtó felé pillantott, hogy ellenőrizze, Mrs. Weasley még nem közeledik, majd közelebb hajolt Harryhez.

– Anya megpróbálta kiszedni belőlem és Hermionéból. Hogy hová akarunk menni. Legközelebb nálad fog próbálkozni, úgyhogy készülj fel rá. Apa és Lupin is megkérdezték, de mikor azt mondtuk nekik, hogy Dumbledore kért meg rá, hogy csak kettőnknek mondd el, abbahagyták a kérdezősködést. De anya nem. Ő elég elszánt ez ügyben.

Ron jóslata néhány órán belül valóra vált. Nem sokkal ebéd előtt Mrs. Weasley elcsalta Harryt a többiektől azzal az indokkal, hogy segítsen neki beazonosítani egy fél pár férfi zoknit, ami akár az ő hátizsákjából is jöhetett. Mikor sikeresen sarokba szorította a konyhához tartozó kis mosogatóhelyiségben, belekezdett.

– Ron és Hermione úgy gondolják, hogy nem mentek vissza a Roxfortba – kezdte könnyed, hétköznapi hangon.

– Ó – mondta Harry. – Végül is igen. Nem megyünk vissza.

A mángoroló kényelmesen forgott egy sarokban, miközben egy, Mr. Weasley mellényének látszó ruhadarabból csavarta ki a vizet.

– Megkérdezhetem, *miért* akarjátok félbe szakítani tanulmányaitokat? – kérdezte Mrs. Weasley.

– Hát, Dumbledore rám bízott... néhány feladatot – motyogta Harry. – Ron és Hermione tudnak róla, és velem akarnak tartani.

– Miféle „dolgokat”?

– Sajnálom, de nem...

– Hát, megmondom neked őszintén, szerintem Arthurnak és nekem jogunk van tudni, és biztos vagyok benne, hogy Mr. és Mrs. Granger is egyetértenének velem! – jelentette ki Mrs.

Weasley. Harry egy kicsit tartott az „aggódó szülők” támadástól. Megerőltette magát, és egyenesen bele nézett a szemeibe. Ekkor tűnt fel neki, hogy ugyanolyan árnyalatú barna szemei vannak, mint Ginnynek. Ez nem igazán segített.

– Dumbledore nem akarta, hogy bárki más is tudjon róla, Mrs. Weasley. Sajnálom. Ronnak és Hermionének nem kell jönniük, ez az ő döntésük...

– Nem értem, hogy *neked* miért kellene menned! – csattant fel, sutba dobva minden eddigi színlelést. – Alig léptetek felnőttkorba! Ez teljesen értelmetlen, ha Dumbledore-nak valamiben segítségre lett volna szüksége, ha valamilyen munkát el akart volna intéztetni valakivel, a Rend minden tagja a rendelkezésére állt! Harry, biztosan félreértetted. Valószínűleg csak elmondott valamit, amit *valakivel* el akart intéztetni, és te ezt úgy értelmezted, hogy azt akarta, hogy *te*...

– Nem értettem félre – mondta határozottan Harry. – Nekem kell megtennem.

Átnyújtotta a zoknit, amit be kellett volna azonosítania, és amit arany színű kákaminta díszített.

– És ez nem az enyém. Nem tartozom a Puddlemere United szurkolótáborába.

– Ó, persze hogy nem – szólalt meg hirtelen Mrs. Weasley a korábbi, közömbös hangján. Harry egy kicsit elbizonytalanodott. – Tudnom kellett volna. Nos, Harry, amíg úgyis itt vagy, nem segítenél be Bill és Fleur esküvőjének előkészületeiben? Annyi mindent kell még elintézni.

– Igen... Én... persze, szívesen segítek – mondta Harry, megzavarodva a hirtelen témaváltástól.

– Ez kedves tőled – válaszolta, és mosolyogva kiment a mosogatóhelyiségből.

Onnantól kezdve Mrs. Weasley úgy elárasztotta munkával Harryt, Ront és Hermionét, hogy alig maradt idejük tervezgetni. Erre a viselkedésre a legkedvesebb magyarázat az volt, hogy Mrs. Weasley el akarja terelni a gondolataikat Rémszemről és az utazás borzalmairól. Azonban a két napon keresztül folyamatos takarítás, szalagok és virágok szín szerinti összepárosítás, kert-törpementesítés és hatalmas mennyiségű zsúrszendvics készítés után Harryben felébredt a gyanú, hogy esetleg valami más motiválja. A sok kiadott feladat sikeresen távol tartotta egymástól őt, Ront és Hermionét. Azóta nem tudott barátaival kettesben beszélgetni, hogy első este elmondta nekik, hogyan kínozza Voldemort Ollivandert.

– Szerintem anyu azt hiszi, hogy ha megakadályozza, hogy ti hárman összeüljetez terveket szőni, késleltetni tudja a távozásotokat – sutogta neki Ginny, miközben otlléte harmadik estéjén vacsorához terítették az asztalt.

– És mit gondol, mi fog ezután történni? – motyogta Harry. – Talán valaki más majd arra jár, és megöli Voldemortot, miközben ő itt vol-au-vent-et csináltat velünk?

Harry meggondolatlan szavaira Ginny teljesen elsápadt.

– Szóval igaz? – kérdezte. – Ezt próbáljátok megtenni?

– Én... nem... csak vicceltem – mondta kitérően Harry.

Egymásra bámultak. Ginny arckifejezésében valamivel több volt, mint ijedtség. Hirtelen Harrynek felderengett, hogy most van vele először kettesben azok óta a lopott órák óta, amiket a Roxfortban töltöttek együtt, a birtok félreeső szegleteiben. Biztos volt benne, hogy a lány is erre gondolt. Mindketten megriadtak, ahogy az ajtó kinyílt, és Mr. Weasley, Kingsley és Bill léptek be rajta.

Mostanában gyakran csatlakozott hozzájuk a Rend egy-egy tagja vacsorára, miután az Odú vette át a Grimmauld tér tizenkettes ház főhadiszállás szerepét. Mr. Weasley elmagyarázta, hogy Dumbledore, a titokgazda halála után mindenki, aki be volt avatva, maga is titokgazdává vált.

– És mivel nagyjából húszan tudunk a dologról, ez eléggé felhígította a Fidelius bűbáj erejét. Hússzor akkora esélyük van a Halálfalóknak, hogy valamelyikünkől kihúzzák a titkot. Nem hisszük, hogy túl sokáig ki fog tartani.

– De Piton mostanra csak elmondta már a többi Halálfalónak a címet, nem? – kérdezte Harry.

– Hát, Rémszem felállított pár átkot Piton ellen, ha esetleg ismét felbukkanna arrafelé. Bízunk benne, hogy elég erősek lesznek ahhoz, hogy őt is távol tartsa, és a nyelvét is megfékezze, ha a helyről akar beszélni, de nem lehetünk biztosak a dologban. Örültség lenne továbbra is főhadiszállásnak használni a helyet így, hogy ennyire legyengült a védelme.

Aznap este olyan zsúfolt volt a konyha, hogy alig fértek el egymás mellett az evőeszközökkel. Harry Ginny mellett kapott helyet. A nemrégiben szótlanul átélt közös emlékek miatt azt kívánta, bárcsak ülnének köztük néhányan. Annyira igyekezett nem hozzáérni a karjához, hogy alig evett a csirkéjéből.

– Nincs hír Rémszemről? – kérdezte Harry Billt.

– Semmi – válaszolta Bill.

Nem tudtak Rémszemnek temetést rendezni, mert Bill és Lupin nem találta meg a holttestet. A csata heve és a sűrű sötétség miatt nem nagyon tudták, merre eshetett.

– A *Reggeli Próféta* nem írt sem a haláláról, sem arról, hogy megtalálták volna a testét – folytatta Bill. – De ez nem jelent semmit. Elég sok mindent hallgatnak el mostanában.

– És még mindig nem hívtak össze meghallgatást amiatt, hogy menekülés közben össze vissza varázsoltam? – szólt át az asztalon Harry Mr. Weasley-hez, aki csak megrázta a fejét.

– Azért, mert tudják, hogy nem volt más választásom, vagy mert nem akarják, hogy világgá kürtöljem, hogy Voldemort megtámadt?

– Szerintem az utóbbi. Scrimgeour nem akarja beismerni, hogy Tudjukki tényleg olyan erős, sem pedig hogy az Azkaban megélt egy második tömeges szöktetést is.

– Hát igen, miért is mondjuk el az embereknek az igazságot? – mondta Harry, miközben olyan szorosan fogta a kését, hogy a jobb kézfejebe vésett halvány seb kiugrott: *Hazudni bűn*.

– A minisztériumban senki nem mer szembeszállni vele? – kérdezte dühösen Ron.

– Dehogynem, Ron, de az emberek rettegnek, – válaszolta Mr. Weasley, – rettegnek attól, hogy legközelebb talán ők tűnnek majd el, hogy az ő gyermekeiket támadják meg! Elég csúnya pletykák keringenek. Én például nem hiszem, hogy a Mugliismeretet tanító professzor visszavonult. Már hetek óta nem látta senki. Mindeközben Scrimgeour egész nap az irodájában gubbaszt. Csak remélni tudom, hogy valami terven töri a fejét.

Rövid szünet következett, miközben Mrs. Weasley a konyhapultra varázsolta az üres tányérokat, és felszolgált az almalepényt.

– Ki kell találnunk, 'ogyan rejtjük el 'Arryt – szólt Fleur, miután mindenki megkapta a pudingját. – Az esküvőre – tette hozzá a sok értetlen arcot látva. – Persze egyetlen vendégünk sem 'Alálfaló, ze nem kockáztatjuk, 'ogy bármit is elkotyogjanak a pezsgő 'atása alatt.

Ebből a kijelentéséből úgy érezte, még mindig gyanús neki Hagrid.

– Igen, igaza van – mondta Mrs. Weasley az asztalfőről, miközben szemüvegén keresztül egy hosszú pergamenlapra írt tennivaló-listát böngészett. – Na most, Ron, kitakarítottad már a szobádat?

– *Miért?* – kiáltott fel Ron, miközben az asztalhoz vágta a kanálát, és dühösen nézett anyjára. – Miért kell kitakarítani a szobámat? Harrynek és nekem is tökéletesen megfelel úgy, ahogy van!

– Azért, fiatalúr, mert néhány napon belül megtartjuk itt a testvéred esküvőjét...

– És az én hálósobámban fognak összeházasodni? – kérdezte dühösen Ron. – Nem! Szóval mi a Merlin lötytyedt bal...

– Ne beszélj így édesanyáddal – szólt rá szigorúan Mr. Weasley. – És tedd, amit mond.

Ron összevont szemöldökkel emelte ismét fel kanálát, és belapátolta almás lepényének utolsó falatjait.

– Majd segíték benne, egy része az én szemetem – mondta Harry Ronnak, de Mrs. Weasley közbevágott.

– Ne, Harry kedves, jobban szeretném, ha te inkább Arthurnak segítenél a csirkeól kitakarításánál, és Hermione, hálás lennék, ha felhúznád Monsieur és Madame Delacour ágyneműit. Tudod, holnap reggel tizenegykor érkeznek.

De mint az kiderült, nem sok tennivaló volt a csirkékkel. – Nem szükséges szólnod róla Mollynak – mondta Harrynek Mr. Weasley, miközben eltorlaszolta a tyúkól bejáratát, – de, őőő, Ted Tonks átküldte nekem Sirius motorbiciklijének maradványait, és, őőő, itt rejtegetem... mármint tárolom. Hihetetlen cucc. Van itt egy kipufogó tömítés, azt hiszem így hívják, egy pompás akkumulátor, és végre van lehetőségem tanulmányozni, hogyan működik a fűk. Majd meg fogom próbálni összerakni az egészet, amikor Molly nincs... mármint, majd ha lesz rá időm.

Mikor visszatértek a házba, Mrs. Weasley épp nem volt látótávolságban, ezért Harry felsietett Ron padlásszobájába.

– Csinálom, csinálom...! Ó, csak te vagy – mondta megkönnyebbülten Ron, ahogy Harry belépett a szobába. Visszafeküdt az ágyára, ahonnan kétségtelenül ebben a pillanatban ugrott fel. A szoba pont olyan rendetlen volt, mint addig egész héten. Az egyetlen különbség az volt, hogy Hermione egy távolabbi sarokban üldögélt, vörös szőrű macskája, Csámpás a lábánál pihent, és könyveket rendezgetett két nagy halomban, melyek közül néhány Harryé volt.

– Szia Harry – mondta, miközben leült a pótágyra.

– És neked hogy sikerült ellógnod?

– Á, Ron anyukája elfelejtette, hogy már tegnap megkért Ginnyt és engem, hogy húzzuk át az ágyneműt – válaszolta. A *Számmisztika* könyvet az egyik halomba dobta, a *Fekete Mágia Felvirágzása és Bukását* a másikba.

– Épp Rémszemről beszélgettünk – mondta Ron Harrynek. – Én úgy gondolom, túlélhette.

– De hát Bill látta, hogy eltalálta a Gyilkoló átok – mondta Harry.

– Igen, de Billt is épp támadták közben – mondta Ron. – Hogyan lehetett biztos abban, amit lát?

– Még ha a Gyilkoló átok nem is találta el, attól még legalább háromszáz métert zuhant – szólt közbe Hermione, miközben a *Nagy-Britannia és Írország kviddics csapatait* méregette a kezében.

– Használhatott Pajzsbűbájt...

– Fleur látta, ahogy kirepül a pálca a kezéből – mondta Harry.

– Oké, ha halottnak akarjátok hinni, legyen – zsémbelődött Ron, majd párnáját kényelmesebb alakúra püfölte.

– Persze hogy nem akarom, hogy halott legyen! – mondta döbbenten Hermione. – Szörnyű, hogy meghalt! Csupán realisták vagyunk!

Most először képzelte el Harry Rémszem testét, összetörten, mint amilyen Dumbledore-é is volt, miközben mágikus szeme tovább pörgött a szemgödrében. Émelyegni kezdett a kép hatására, ugyanakkor belé nyilallt egy fura vágy is, hogy elnevesse magát.

– A Halálfalók bizonyára feltakarítottak maguk után, ezért nem találtunk rá – mondta bölcsen Ron.

– Igen – mondta Harry. – Mint Barty Kuport, csonttá változtatva, és elásva Hagrid előkertjében. Valószínűleg Mordont is átváltoztatták, és zsebre...

– Ne! – sikoltott Hermione. Harry ijedten nézett rá, épp időben, hogy lássa, ahogy könnyekre fakad a *Spellman Szótagképtár* fölött.

– Jaj ne – motyogta Harry, miközben igyekezett feltápáskodni a pótágyról. – Hermione, nem akartalak feldúlni...

Rozsdás rugók nyikorgása közepette azonban Ron is felpattant az ágyáról, és előtte ért a lányhoz. Egyik karjával átölelte Hermionét, másikkal előkapart egy visszataszítóan koszos

zsebkendőt a farmerzsebéből, amivel korábban a sütőt takarította ki. Gyorsan előhúzta palcáját, és a rongyra mutatott. – *Tergeo*.

A pálca a zsír nagy részét leszívta róla. Elégedetten munkájával átnyújtotta az enyhén füstölgő zsebkendőt Hermionénak.

– Ó... köszönöm, Ron... Sajnálom... – Kifújta az orrát. – Csak annyira ször...szörnyű, nem? R...rögtön Dumbledore után... Cs...csak valahogy soha nem g...gondoltam, hogy Rémszem meghalhat, annyira kemény volt mindig!

– Igen, tudom – mondta Ron, miközben magához szorította. – De tudod, mit mondana, ha itt lenne?

– L...lankadatlan éberség – mondta szemét törölgetve Hermione.

– Pontosan – bólintott Ron. – Azt mondaná, hogy tanuljunk abból, ami vele történt. És amit én tanultam belőle, az az, hogy ne bízunk abban a gyáva féreg Mundungusban.

Hermione erőtlenül felnevetett, és előre dőlt, hogy felemeljen két másik könyvet. Egy másodperccel később Ron elkapta a kezét a válláról: a lábára ejtette a *Szörnyek Szörnyű Könyvét*. A könyv elszakította az őt lefogó szíjat, és Ron bokájára felé vetette magát.

– Sajnálom, sajnálom! – kiáltotta Hermione, miközben Harry elrántotta a könyvet Ron lába közeléből, és újra lekötözte.

– Egyébként mit tervezel ezekkel a könyvekkel csinálni? – kérdezte, miközben visszabicegett az ágyához.

– Csak megpróbálom eldönteni, melyikeket vigyük magunkkal – válaszolta Hermione. – Mikor majd a Horcruxok után fogunk kutatni.

– Ó, hát persze – mondta Ron, miközben homlokra csapta magát. – Már el is felejtettem, hogy Voldemortot egy hordozható könyvtárral fogjuk üldözni.

– Haha – mondta Hermione, miközben *Spellman Szótagképtára* fölött vacillált. – Azon töprengek... vajon fog-e majd kelleni rúnákat fordítani? Lehetséges... a biztonság kedvéért jobb, ha elviszem.

A nagyobbik kupacra ejtette a szótagképtárat, és felemelte a *Roxfort történetét*.

– Figyelj – szólt Harry.

Felegyenesedett az ágyon. Ron és Hermione hasonló, beletörődő és dacos arckifejezéssel néztek rá.

– Tudom, hogy Dumbledore halála után azt mondtátok, hogy velem akartok jönni – kezdte Harry.

– Kezdi – mondta Ron szem forgatva Hermionénak.

– Mind ahogy számítottunk is rá – sóhajtott, majd visszafordult a könyveihez. – Tudjátok, szerintem elteszem a *Roxfort Történetét*. Még ha nem is megyünk vissza, akkor is elég rosszul érezném magam nélküle...

– Figyeljete! – mondta ismét Harry.

– Nem, Harry, *te* figyelj – mondta Hermione. – Velel megyünk. Ezt már hónapokkal ezelőtt eldöntöttük... sőt, évekkell.

– De...

– Fogd be – javasolta neki Ron.

– ...biztosak vagytok benne, hogy végiggondoltátok? – kérdezte kitartóan Harry.

– Lássuk csak – mondta Hermione, miközben az otthagvandó kupacra lökte a *Túrák a trollokkal*, és tüzes tekintettel Harryre nézett. – Napok óta pakolok, hogy egy pillanat alatt indulhassunk, amihez, csak hogy tudd, néhány elég bonyolult varázslatot is használhassam, és akkor Rémszem teljes Százfülé főzet-készletének becsempészéséről még nem is beszéltünk, itt, Ron anyukájának orra előtt.

– Ezen kívül módosítottam szüleim emlékeit, így most meg vannak róla győződve, hogy őket Wendell és Monica Wilkinsnek hívják, és életcéljuk, hogy Ausztráliába költözzenek, amit mostanra már meg is tettek. Csak hogy nehezebbé tegyem Voldemortnak, hogy megtalálja és kikérdezze őket rólam... vagy ami azt illeti, rólad, mert sajnos elég sok mindent meséltem nekik rólad.

– Feltéve, hogy túléltem a vadászatot a Horcruxok után, megkeresem őket, és feloldom a bűbájt. Ha mégsem... nos, azt hiszem, elég jó bűbájt szórtam rájuk ahhoz, hogy biztonságban, boldogok legyenek. Mert tudod Wendell és Monica Wilkins nem tudnak róla, hogy van egy lányuk.

Hermione szemei ismét könnyben úsztak. Ron felkelt az ágyról, ismét átölelte, és úgy nézett Harryre, mintha szemrehányást tenne, amiért ilyen érzéketlen volt. Harry erre nem tudott mint mondani, nem utolsó sorban mert meglehetősen szokatlan volt, hogy Ron papoljon a tapintatosságról.

– Én... Hermione, sajnálom... nem...

– Nem gondoltad volna, hogy Ron és én tökéletesen tisztában vagyunk azzal, mi történhet, hogyha veled megyünk? Nos, tisztában vagyunk vele. Ron, mutasd meg Harrynek, mit csináltál.

– Á, épp most evett – mondta Ron.

– Gyerünk, tudnia kell!

– Na jó. Harry, gyere ide.

Immár másodszorra elengedte Hermione vállát, és az ajtóhoz ment.

– Gyere.

– Miért? – kérdezte Harry, miközben követte Ront a lépcsőfordulóba.

– *Descendo* – motyogta Ron, pálcájával az alacsony plafonra mutatva. Egy csapóajtó nyílt ki a fejük felett, és egy létra csúszott le belőle. Egy szörnyű, félig szívó, félig nyögő hang hallatszott a négyzet alakú lyuk túloldaláról, és kellemetlen csatornabűz csapta meg az orrukat.

– Ez ugye a padlószellemetek? – kérdezte Harry, aki eddig még nem találkozott az éjszakai nyugalmat időnként megzavaró lénnel.

– Igen, ez az – válaszolta Ron, miközben felmászott a létrán. – Gyere és nézd meg.

Harry követte barátját fel a kicsiny padlástérbe. Mikor már a vállait is átdugta a nyíláson vette észre a lényt, ami néhány méterre feküdt összekuporodva a homályban, tátott szájjal.

– De hát ez... ez úgy néz ki... szoktak a szellemek pizsamát hordani?

– Nem – válaszolta Ron. – Továbbá általában a hajuk sem vörösek, és pattanásaik sincsenek.

Harry elképedve vizsgálta a teremtményt. Emberméretű és alakú volt, és most, hogy Harry szemei hozzászoktak a sötéthez, látta, hogy Ron egy régi pizsamája van rajta. Abban is biztos volt, hogy a szellemek általában nyálkásak és kopaszok, nem pedig szőrösek és lila hólyagok sem borítják őket.

– Látod? Ő én. – mondta Ron.

– Nem – válaszolta Harry. – Nem látom.

– Majd a szobámban elmagyarázom, ez a szag kikezdi a gyomrom – mondta Ron. Visszamásztak a létrán, amit Ron visszavarázsolt a plafonra, és ismét csatlakoztak Hermionéhez, aki még mindig könyveket rendezgetett.

– Miután elmegyünk, a szellem ide fog költözni a szobámba – mondta Ron. – Szerintem már alig várja... hát, igazából elég nehéz megállapítani, mert általában csak nyög és nyáladzik... de sokat bólogat, amikor erről beszélünk. Na mindegy, ő lesz én, ragyaszőródással. Jó, mi?

Harry csak zavarodottan bámult.

– Az! – mondta csalódottan Ron, mivel Harryt látszólag nem hatotta meg a terv zsenialitása. – Nézd, amikor egyikünk sem tér majd vissza a Roxfortba, mindenki azt fogja hinni, hogy Hermione és én veled vagyunk, igaz? Ergo a Halálfalók egyből a családjainkhoz fognak menni, hogy lássák, tudnak-e valamit a hollétünkről.

– De remélhetőleg úgy fog tűnni, hogy én elmentem anyuval és apuval. Elég sok mugli születésű fontolgatja, hogy egy időre elrejtőznek – mondta Hermione.

– Az én családomat nem tudjuk elrejteni, túlságosan gyanús lenne, és egyébként sem hagyhatják ott a munkájukat – mondta Ron. – Úgyhogy elterjesztjük, hogy súlyos ragyaszőróadásban szenvedek, és ezért nem tudok visszamenni az iskolába. Ha bárki is idejön szaglászni, anyuék megmutathatják majd neki az ágyamban lévő pattanásos szellemet. A ragyaszőróadás súlyosan fertőző, ezért nem fogják akarni közelebből is megvizsgálni. És az sem lesz probléma, hogy nem tud beszélni, mivel azután, hogy a gomba átterjed a nyelvcsapra, a ragyaszőróadásos beteg is képtelen lesz rá.

– És a szüleid is belementek ebbe a tervbe? – kérdezte Harry.

– Apa belement. Segített Frednek és George-nak átalakítani a szellemet. Anya... de hiszen láttad, hogy milyen. Addig nem fogja elfogadni a távozásunk gondolatát, amíg el nem mentünk.

A szobára telepedő csendet csupán könyvek tompa puffanásai törték meg, ahogy Hermione folytatta a válogatást a két kupac között. Ron ülve nézte. Harry csak nézte őket, nem tudott mit mondani. A családjaik védelme érdekében tett lépéseik jobban rádöbbentették, mint bármi más, amit tehettek vagy mondhattak volna, hogy komolyan vele akarnak menni, és hogy tisztában vannak vele, hogy milyen veszélyes kaland lesz. El akarta nekik mondani, hogy mennyit jelentett ez számára, de egyszerűen nem talált rá megfelelő szavakat.

A csendben hallani lehetett Mrs. Weasley négy emelettel lejjebbről jövő tompa kiabálása.

– Ginny valószínűleg hagyott egy foltot valamelyik fránya szalvétagyűrűn – mondta Ron. – Nem értem, miért kell Delacour-éknak két nappal az esküvő előtt jönniük.

– Fleur kishúga lesz az egyik koszorúslány, itt kell lennie a próbán, és túl fiatal ahhoz, hogy egyedül jöjjön – válaszolta Hermione, ahogy elgondolkodott a *Szakvéleményem Szellemügyben* fölött.

– Hát, a vendégek tuti nem lesznek jó hatással anyu idegeire – mondta Ron.

– Amit mindenképpen el kell döntenünk, – mondta Hermione. *A Defenzív Mágia Elmélete* egy pillantás után a szemetesben kötött ki, majd felvette az *Európai Mágusiskolák Összehasonlító Értékelését* – az az, hogy innen hova megyünk tovább. Tudom, hogy Godric's Hollow-ba akartál először menni, és megértem, miért, de... nos... elsősorban nem a Horcruxokkal kellene foglalkoznunk?

– Hogyha tudnánk akár egyről is, hogy hol van, akkor egyetértenék veled – mondta Harry, aki nem igazán hitte, hogy Hermione komolyan megértette a vágyát, hogy visszatérjen Godric's Hollow-ba. Szüleinek sírja csupán egy dolog volt, ami vonzotta. Volt egy olyan erős, bár megmagyarázhatatlan érzése, hogy a hely válaszokat tartogat számára. Lehet, hogy csak azért volt, mert ott élte túl Voldemort Gyilkoló átkát. Most, hogy ismét meg kellett ismételnie ezt a tettet, Harryt szinte vonzotta a hely, ahol először megtörtént. Meg akarta érteni, mi történt.

– Nem gondolod, hogy van rá esély, hogy Voldemort figyelteti Godric's Hollow-t? – kérdezte Hermione. – Hogy számít rá, hogy visszamész meglátogatni szüleid sírját, amint elszabadulsz innen?

Erre nem is gondolt Harry. Míg egy épkézláb ellenérvet próbált találni, Ron szólalt meg, valószínűleg ugyanazt a gondolatmenetet követve.

– Ez a R.A.B. személy – mondta. – Tudod, az, aki ellopta a valódi medált.

Hermione bólintott.

– Azt írta a cetlire, hogy megpróbálja majd elpusztítani, nem?

Harry magához húzta a hátizsákját, és előhúzta a hamis Horcruxot, melyben még mindig ott volt R.A.B. összecsavart cetlije.

– *Elloptam a valódi Horcruxot, és szándékomban áll elpusztítani, amilyen hamar csak tudom* – olvasta fel Harry.

– Hát, mi van akkor, ha *tényleg* sikerült a pasasnak végeznie vele? – kérdezte Ron.

– Vagy a csajnak – vetette közbe Hermione.

– Bármelyiknek – mondta Ron. – Egyel kevesebb marad nekünk.

– Igen, de attól még meg kell próbálnunk lenyomozni a valódi medált, nem gondolod? – kérdezte Hermione. – Hogy kiderítsük, hogy tényleg megsemmisült-e.

– És ha végül találunk is egyet, hogyan *kell* elpusztítani egy Horcruxot? – kérdezte Ron.

– Hát, – mondta Hermione, – végeztem egy kis kutatást.

– Hogyan? – kérdezte Harry. – Azt hittem, egyetlen könyv sincs a könyvtárban, ami a Horcruxokkal foglalkozna.

– Nem is volt – mondta elpirulva Hermione. – Dumbledore mindet eltávolította, de... de nem semmisítette meg őket. – Ron elkerekedett szemekkel felült.

– Merlin szakállára, hogy sikerült rátenned a kezed azokra a Horcruxos könyvekre?

– Ez... ez nem volt lopás! – mondta Hermione, miközben kétségbeesetten nézett Harryre és Ronra. – Attól, hogy Dumbledore levette őket a polcra még könyvtári könyvek maradtak. És egyébként is, ha *komolyan* nem akarta volna, hogy bárki is hozzájuk jusson, akkor biztosan gondoskodott volna arról, hogy nehezebb legyen...

– A lényegét! – vágott közbe Ron.

– Hát... elég egyszerű volt – mondta vékony hangon Hermione. – Csak elvégeztem egy Begyűjtő bűbajt. Tudod... Invito. És... kirepültek Dumbledore irodájának ablakán, be a lányok hálósobájába.

– De hát mikor csináltad ezt? – kérdezte Harry, miközben tisztelettel vegyes hihetetlenkedéssel nézett Hermionéra.

– Rögtön a... Dumbledore... temetése után – mondta még vékonyabb hangon. – Rögtön azután, hogy megegyeztünk abban, hogy otthagyjuk az iskolát, és a Horcruxok keresésére indulunk. Amikor visszamentem az emeletre, hogy összepakoljam a ruháimat... egyszerűen csak ez a gondolatom támadt, hogy jó lenne minél többet megtudni róluk... és egyedül voltam a szobában... úgyhogy megpróbáltam... és működött. Egyenesen berepültek a nyitott ablakon, én meg csak... csak elpakoltam őket.

Nagyot nyelt, és esdeklő hangon folytatta – Nem hiszem, hogy Dumbledore dühös lett volna miatta, elvégre nem arra fogjuk használni a tudást, hogy Horcruxokat csináljunk.

– Hallod, hogy bármelyikünk is panaszkodna? – kérdezte Ron. – Egyébként hol vannak ezek a könyvek?

Hermione egy pillanatig kotorászott a táskájában, majd előhúzott egy nagy, megfakult, fekete bőrkötésű könyvet. Úgy nézett ki, mintha hányingere lenne, miközben olyan óvatosan tartotta, mintha egy nemrég elhalálozott valami lenne.

– Ez az, amelyik a Horcrux készítésének pontos leírását tartalmazza. *A Legsötétebb Mágia Titkai...* rémes könyv, igazán borzalmas, tele gonosz mágiával. Elgondolkodtam, hogy Dumbledore vajon mikor távolította el a könyvtárból... ha csak azután, hogy igazgató lett belőle, akkor Voldemort valószínűleg innen szerzett meg minden szükséges információt.

– De ha egyszer úgyis tudta, akkor miért kérdezte meg Slughorn-tól, hogy hogyan kell a Horcruxokat elkészíteni?

– Csak azért környékezte meg Slughornt, hogy megtudja, mi történne akkor, ha hétfelé szakítaná a lelkét – mondta Harry. – Dumbledore biztos volt benne, hogy Denem akkor már tudta, hogyan kell Horcruxot készíteni. Szerintem igazad van, Hermione, könnyen lehet, hogy innen szerzett róluk tudomást.

– És minél többet olvasok róluk, – folytatta Hermione, – annál szörnyűsebbnek néznek ki, és annál kevésbé tudom elhinni, hogy tényleg csinált hat ilyet. Ez a könyv figyelmeztet, hogy mennyire ingatagga teszed a lelked azáltal, hogy szétszakítod, és ekkor még csak egy Horcruxot csináltál!

Harry visszaemlékezett, mit mondott neki Dumbledore arról, hogy Voldemort túllépett a „közönséges gonosz” fogalmán.

– Van rá mód, hogy utána újra összerakd magad? – kérdezte Ron.

– Van – válaszolta egy halvány mosollyal Hermione, – de az szörnyen fájdalmas lehet.

– Miért? Hogyan kell csinálni? – kérdezte Harry.

– Büntudat – válaszolt Hermione. – Igazán át kell érezned, mit tettél. Van egy lábjegyzet. Úgy tűnik, az ekkor érzett fájdalom akár el is pusztíthat. Nem igazán tudom elképzelni, hogy ezt Voldemort valaha is megpróbálná.

– Nem – mondta Ron, mielőtt Harry válaszolhatott volna. – Szóval leírja ez a könyv, hogy hogyan kell megsemmisíteni a Horcruxokat?

– Igen, – mondta Hermione. Úgy lapozott a könyvben, mintha a törékeny lapok elrohadt belek lennének, – mivel figyelmezteti a sötét varázslókat, hogy mennyire erősre kell készíteni a

rájuk mondott bűbájokat. Az alapján amit olvastam, amit Harry tett Denem naplójával, az egyike volt a Horcrux halálbiztos elpusztítási módjának.

– Micsoda, átszúrni egy baziliszkus foggal? – kérdezte Harry.

– Ó, micsoda szerencse, hogy ilyen hatalmas készlettel rendelkezünk baziliszkus agyarból – mondta Ron. – Már gondolkodtam rajta, mit is kezdjünk vele.

– Nem kell, hogy baziliszkus agyar legyen – mondta türelmesen Hermione. – Valami annyira romboló hatásúnak kell lennie, hogy a Horcrux ne tudja magát megjavítani. A baziliszkus mérregnek csupán egyetlen ellenszere van, ami hihetetlenül ritka...

– ...főnixkönnny – bólintott Harry.

– Pontosan – mondta Hermione. – A probléma az, hogy csak nagyon kevés olyan romboló hatású anyag van, mint a baziliszkus mérge, és mindegyiküket nagyon veszélyes szállítani. Ez egy olyan probléma, amit meg kell oldanunk, mivel a széttépés, összetörés vagy összezúzás teljesen hatástalan. Annyira tönkre kell tenni, hogy még mágikus úton se lehessen megjavítani.

– De még ha rongcsot is csinálunk abból, amiben az a dolog él, – mondta Ron, – miért ne tudná az a lélekdarab megfogni magát, és átköltözni valami másba?

– Azért, mert a Horcrux tökéletes ellentéte az emberi lénynek.

Látva, hogy Harry és Ron is tökéletesen össze vannak zavarodva, gyorsan folytatta. – Nézd, Ron, ha most fognék egy kardot, és keresztül döfném rajtad, akkor az egyáltalán nem károsítaná a lelkedet.

– Amitől biztosan sokkal jobban érezném magam – mondta Ron. Harry elnevette magát.

– Ami azt illeti, kellene. De nem ezt akartam kihozni belőle. A lényeg az, hogy bármi is történjen a testeddel, a lelked érintetlenül túléli – magyarázta Hermione. – De a Horcruxok esetében ez pont fordítva van. A benne élő lélekdarab életben maradása függ a tárolójától, az elbűvölt testétől. Nem tud anélkül létezni.

– Az a napló lényegében meghalt, amikor átdöftem – mondta Harry, ahogy visszaemlékezett a tintára, ami úgy ömlött ki az átdöfött lapokból, mint a vér, és Voldemort lelkének sikoltására, miközben eltűnt.

– És miután a napló megsemmisült, a bele zárt lélekdarab nem tudott tovább létezni. Ginny is megpróbált megszabadulni tőle még előttem, megpróbálta lehúzni a vécén, de, mint tudjuk, úgy jött vissza, mintha misem történt volna.

– Várj egy kicsit – mondta homlokát ráncolva Ron. – Az a lélekdarab a naplóban megszállta Ginny, nem? Ez hogyan működik?

– Amíg a mágikus tároló ép, a benne lévő lélek ki-be tud röpködni azokba a személyekbe, akik közel vannak hozzá. Ez alatt nem azt értem, hogy túl sokáig fogod, ennek semmi köze ahhoz, hogy megérintenéd – tette hozzá, mielőtt Ron megszólalhatott volna. – Érzelmileg értettem. Ginny kiöntötte a lelkét annak a naplónak, ezáltal teljesen sebezhetővé vált. Bajba kerülhetsz, ha túlságosan megszeretsz egy Horcruxot, vagy függővé válsz tőle.

– Kíváncsi vagyok, hogyan pusztította el Dumbledore azt a gyűrűt – mondta Harry. – Miért nem kérdeztem meg tőle? Igazából soha...

Elhalkult a hangja. Arra a rengeteg dologra gondolt, amit meg kellett volna kérdeznie Dumbledoretól, és most, hogy az igazgató meghalt, úgy tűnt Harry számára, hogy rengeteg alkalmat vesztett el, még amikor Dumbledore életben volt, hogy többet derítsen ki... hogy mindent megtudjon...

A csendet a hálószoobaajtó falat rengető csapódása törte meg. Hermione felsikoltott, és elejtette *A Legsötétebb Mágia Titkait*, Csámpás az ágy alá rohant, és dühösen fűjt. Ron felugrott az ágyáról, megcsúszott egy otthagyt csoki béka csomagolópapírján, és beverte a fejét a szemben lévő falba, Harry pedig ösztönösen a pálcája után kapott, mielőtt még felnézett volna, és rájött volna, hogy Mrs. Weasley állt az ajtóban, zilált hajjal és a dühtől eltorzult arccal.

– Elnézést, amiért félbeszakítom ezt a meghitt összejövetelt – kezdte remegő hangon. – Biztos vagyok benne, hogy mindannyitoknak pihennie kell egy kicsit... de a szobámban van egy nagy halom esküvői ajándék, amit szét kell válogatni, és az volt az érzésem, hogy megígértétek, hogy segítetek.

– Ó, persze – mondta rémülten Hermione, ahogy talpra ugrott, miközben a körülötte lévő könyvek szanaszét repültek. – segítünk... sajnáljuk...

Vetett Harryre és Ronra egy gyötrelmes pillantást, majd Hermione kisietett a szobából Mrs. Weasley után.

– Mintha házi manó lennék – panaszkodott a bajsza alatt Ron, miközben a fejét masszírozva Harryvel követték a lányt. – Persze a munka öröme nélkül. Minél előbb lesz vége ennek az esküvőnek, annál boldogabb leszek.

– Na persze – mondta Harry, – azután már semmi dolgunk nem lesz, csak a Horcruxok felkutatása... Ilyen az igazi nyaralás, ugye?

Ron elkezdett nevetni, de egyből elhallgatott, amint megpillantotta a Mrs. Weasley szobájában lévő ajándékalmot.

Delacour-ék másnap reggel tizenegykor érkeztek. Harry, Ron, Hermione és Ginny addigra már eléggé nehezteltek Fleur családjára. És hogy Ron visszaszaladt összeillő zoknit felvenni, illetve hogy Harry megpróbálta lelapítani a haját, már csak megjátszott tisztelet volt. Mikor végre elég csinosnak találtattak, kimeneteltek a napos hátsókertbe, hogy ott várják a látogatókat.

Harry még soha nem látta ilyen tisztának a helyet. A rozsdás üstök és régi gumicsizmák, amelyek általában a hátsó ajtó lépcsőjénél álltak, eltűntek, helyükre egy-egy vadonatúj kocsonyabokor került, a lépcső két oldalán. Bár szellő se rebkent, a levelek lustán hullámozottak, kellemes hullámozó hatást keltve. A csirkéket elzárták, az udvart felsöpörték, és a közeli kert növényeit megmetszették, kigazolták és úgy általánosan kicsinosították. Harry, aki jobban szerette elburjánzott állapotában, elég elhagyatottnak érezte a szokásos fickándoó kerti törpekontingens nélkül.

Már rég nem követte, hány különféle biztonsági búbáj került az Odúra a Rend és a Minisztérium által. Csupán annyit tudott, hogy mostanra nem tudta akárki mágikus úton megközelíteni a helyet. Ezért Mr. Weasley előrement, hogy üdvözlje Delacour-ékat egy közeli hegyen, ahová zsupsz kulccsal érkeztek. Közeledésül első jele egy különösen magas nevetés, ami, mint nemsokára kiderült, Mr. Weasley-hez tartozott, aki pillanatokkal később jelent meg a kapuban, csomagokkal megpakolva, és egy gyönyörű szőke nőt vezetve, aki hosszú, falevélzöld ruhát viselt, és aki csak Fleur anyja lehetett.

– Maman! – kiáltotta Fleur, miközben előreszaladt, hogy átölelje. – Papa!

Monsieur Delacour közel sem volt olyan csábító, mint felesége. Egy fejjel alacsonyabb volt nála, és nagyon merev tartású, kis, hegyes szakállal. De jóindulatú embernek tűnt. Mrs. Weasley-hez sétált magas sarkú bakancsában, és arcon csókolta, amitől ideges lett.

– Sokat dolgoztak – mondta mély hangján. – Fleur mesélte, 'ogy milyen keményen dolgoztak.

– Ugyan már, semmiség, semmiség – trillázta Mrs. Weasley. – Egyáltalán nem gond!

Ron úgy könnyített érzésein, hogy egy jó nagyot belerúgott egy kerti törpébe, ami az egyik, újonnan telepített kocsonyabokor mögöl kukucskált ki.

– Kedves hölgyem! – mondta Monsieur Delacour, még mindig mosolyogva fogva Mrs. Weasley kezét saját kövérkés kezeiben. – Megtiszteltetés számunkra családjaink közelgő egyesülése! 'Agy mutassam be feleségemet, Apolline-t.

Madame Delacour előresiklott, és ő is lehajolt, hogy arcon csókolja Mrs. Weasleyt.

– *Enchantée* – mondta. – A férje olyan mulattató történeteket mesélt nekünk!

Mr. Weasley mániákus nevetést hallatott. Mrs. Weasley rápillantott, melynek hatására azonnal elcsendesedett, és olyan arckifejezést öltött, mely megfelelő lett volna egy közeli jó barát halálos ágya mellett is.

– És persze már találkoztak a keeslányommal, Gabrielle-el! – folytatta Monsieur Delacour. Gabrielle Fleur kiköpött mása volt, kicsiben. Tizenegy éves, derékig érő egyenes, ezüstszőke hajjal. Mrs. Weasley-re villantotta kápráztató mosolyát, és átölelte, majd boldogan Harryre nézett, és megrebegtette a szempilláit. Ginny hangosan megköszöörülte a torkát.

– Nos, jöjjenek be kérem! – mondta vidáman Mrs. Weasley, és bevezette Delacour-ékat a házba egy csomó – Kérem ne! –, – Csak ön után! – és – Nem tesz semmit! – kíséretében.

Delacour-ék, mint az hamar kiderült, segítőkész, kellemes vendégek voltak. Mindennel meg voltak elégedve, és lelkesen segítettek az esküvői előkészületekben. Monsieur Delacour megszervezt mindent az ültetési rendtöl a koszorúslányok cipőjéig „*Charmant!*” Madame Delacour igen rutinos volt a háztartási varázsigékkel, és a sütő azonnal tökéletesen tiszta lett. Gabrielle nővérét követte, igyekezve mindenben segíteni, amiben tudott, és közben folyamatosan franciául fecsegett.

A dolognak hátulütője is volt, az Odú nem volt felkészítve arra, hogy ennyi embernek szállást biztosítson. Mr. és Mrs. Weasley a nappaliban aludtak, miután lehurrogták Monsieur és Madame Delacour tiltakozásait és ragaszkodtak hozzá, hogy ők aludjanak a hálósobájukban. Gabrielle Fleurral aludt Percy régi szobájában, és Billt a vőfélye, Charlie mellé osztották be, amint Charlie visszatért Romániából. Közös tervek kidolgozására gyakorlatilag nem volt lehetőségük, végül kétségbeesésükben Harry, Ron és Hermione önként elvállalták a csirkék megetetését, csak hogy kiszabaduljanak a túlszűfolt házból.

– De még *így* sem hagy minket egyedül! – morgott Ron, és második megbeszélési kísérletük is kudarcot vallott Mrs. Weasley megjelenésével, ahogy egy nagy halom frissen mosott ruhát hozott a karjában.

– Ó, remek, már meg is etették a csirkéket – szólt ahogy közeledett hozzájuk. – Jó lenne holnap megint bezárni őket, még mielőtt az ember megjön... hogy felállítsa a sátrat az esküvőhöz – magyarázta, miközben megállt a tyúktól mellett. Kimerültnek tűnt. – Millamant Mágikus Sátrai... nagyon jók. Bill kíséri majd be őket... Jobb lenne, ha odabenn maradnál amíg itt vannak, Harry. Azt kell mondjam, nagyban megnehezíti az esküvő szervezését ez a rengeteg biztonsági bűbáj a ház körül.

– Sajnálom – mondta alázatosan Harry.

– Ugyan már, ne butáskodj, kedvesem! – mondta azonnal Mrs. Weasley. – Nem úgy értettem... végül is a te biztonságod sokkal fontosabb! Igazából szerettem volna megkérdezni, hogyan szeretnéd megünnepelni a születésnapodat. Tizenhét, elvégre ez egy igen fontos nap...

– Nem szeretnék nagy hűhót – mondta gyorsan Harry, ahogy elképzelte, mennyi plusz terhet jelent ez mindannyiuknak. – Komolyan, Mrs. Weasley, egy egyszerű vacsora tökéletesen megfelel... Egyébként is az esküvő előtti nap lesz...

– Ó, hát, ha biztosan így szeretnéd, kedvesem. Meghívjam Remust és Tonksot? És mit szólnál mondjuk Hagridhoz?

– Az remek lenne – mondta Harry. – De kérem ne fáradozzon vele túl sokat.

– Ugyan-ugyan... egyáltalán nem fáradtság...

Hosszú, kutakodó pillantást vetett rá, majd kissé szomorúan elmosolyodott, felegyenesedett, és elsétált. Harry nézte, ahogy a szárítókötél mellett meglendítette a pálcáját, és a nyirkos ruhák felemelkedtek a levegőbe, hogy felakasszák magukat. Hirtelen rátört a lel kifurdalás, amiért ennyi kényelmetlenséget és fájdalmat okozott neki.

Hetedik fejezet

Albus Dumbledore végrendelete

Egyedül gyalogolt a hegyi úton a hűvös hajnali kék fényben. Messze alatta, ködbe burkolózva egy városka árnyéka látszódott. Vajon itt van az a férfi, akit keres, akire oly nagy szüksége volt, hogy semmi másra nem tudott gondolni, aki ismerte a választ a problémájára...?

– Hékás, ébredj már fel!

Harry kinyitotta a szemeit. Ismét Ron rendetlen padlásszobájában volt, és a pótágyon feküdt. A nap még nem kelt fel, és a szoba még mindig árnyékos volt. Pulipinty fejét a szárnya alá téve aludt. Harry sebhelye sajgott.

– Motyogtál álmodban.

– Komolyan?

– Igen. „Gregorovitch”. Folyton azt mondtad, hogy „Gregorovitch”.

Harryn nem volt szemüveg. Ron arca enyhén elmosódott volt.

– Ki az a Gregorovitch?

– Honnan tudjam? Te mondogattad.

Harry elgondolkodva megmasszírozta sebhelyét. Úgy érezte, hallotta már a nevet, de nem tudta, hol.

– Azt hiszem, Voldemort őt keresi.

– Szegény pára – mondta hevesen Ron.

Harry felült. Immár teljesen éberén masszírozta sebhelyét. Igyekezett visszaemlékezni, hogy pontosan mit látott az álomban, de csupán a hegyekkel szabdalt látóhatárra, és egy kis falu körvonalára emlékezett, melyet egy völgy ölelt körbe.

– Azt hiszem, külföldön van.

– Ki, Gregorovitch?

– Voldemort. Azt hiszem, külföldön keresi Gregorovitch-ot. Nem olyan volt a környék, mintha Nagy-Britannia lett volna.

– Gondolod megint a fejébe láttál?

Ron hangja aggódónak hangzott.

– Tégy meg egy szívességet, és ne beszélj erről Hermionénak – mondta Harry. – Bár nem tudom, hogy várhatja el tőlem, hogy ne lássak álmomban dolgokat...

Elgondolkodva bámulta Pulipinty ketrecét... Miért volt Gregorovitch neve olyan ismerős?

– Azt hiszem – mondta lassan, – hogy valami köze van a Kviddicshez. Van valami kapcsolat, de egyszerűen nem... nem tudok rájönni, hogy mi az.

– Kviddics? – kérdezte Ron. – Biztos, hogy nem Gorgovitchra gondolsz?

– Kire?

– Dragomir Gorgovitch, hajtó, két éve a Chudley Csúzlikhoz ment egy büntetés miatt. Ő tartja az egy évad alatt elvesztett legtöbb labda rekordját.

– Nem, biztosan nem Gorgovitchra gondoltam.

– Én is igyekszem nem gondolni rá – mondta Ron. – Egyébként boldog születésnapot.

– Wow... tényleg, el is felejtettem! Tizenhét vagyok!

Harry felvette az ágya melletti pálcáját, és a kupis asztalra mutatott, amin a szemüvege is pihent. – *Invito szemüveg!* – Bár csak pár lépésnyire voltak, volt benne valami roppant kielégítő, ahogy látta, ahogy szemüvege felé suhan... legalábbis addig, míg szemén nem bökte.

– Komoly – horkant fel Ron.

A Nyom feloldásának öröme Harry körberöptette a szobán Ron dolgait, felébresztve Pulipintyet, aki izgatottan röpködni kezdett a ketrecében. Cipőfűzőjét is megpróbálta varázslattal megkötni (a keletkezett csomót több perc alatt sikerült csak kézzel kibogoznia), és csupán az élmény miatt világoskékre változtatta Ron Chudley Csúzlis poszttereit.

– A helyedben a sliccedet kézzel húznám föl – javasolta Harrynek Ron, majd jót kuncogott, ahogy barátja egyből leellenőrizte. – Itt az ajándékom. Itt csomagold ki, nem való anyám elé.

– Egy könyv? – kérdezte Harry, miközben átvette a téglatest alakú csomagot. – Egy kicsit eltér az eddigiektől, nem gondolod?

– Ez nem csak egy átlagos könyv – mondta Ron. – Aranyat ér: *Tizenkét Tuti biztos Módszer Boszorkányok Elbűvöléséhez*. Ha már tavaly is meglett volna, tudtam volna, pontosan hogyan szabaduljak meg Lavendertől, és hogy jöjjenek össze... Na mindegy, Fred és George adtak egy példányt, és rengeteget tanultam belőle. Meg fogsz lepődni. És nem is csak pálcahasználatról van benne szó.

Mikor a konyhába értek, egy nagy halom ajándék várta őket az asztalon. Bill és Monsieur Delacour épp befejezték a reggelit, miközben Mrs. Weasley a serpenyő mellett állva beszélgetett velük.

– Arthur megkért, hogy a nevében is kívánjak boldog tizenhetedik születésnapot – mondta mosolyogva Mrs. Weasley. – Korán kellett munkába mennie, de vacsorára itthon lesz. A tetején az ott a mi ajándékunk.

Harry leült, magához húzta a jelzett csomagot, és kicsomagolta. Egy ahhoz hasonló óra volt benne, amelyet Mr. és Mrs. Weasley Ronnak is adott a tizenhetedik születésnapjára. Aranyból készült, és mutatók helyett csillagok köröztek a számlapon.

– Hagyomány, hogy a felnőtté váló varázslónak órát ajándékozunk – mondta Mrs. Weasley, miközben idegesen figyelte a sütő mellől. – Félek, hogy ez nem új, mint Roné volt, eredetileg a testvéremé, Fabiané volt, és ő nem nagyon vigyázott a dolgaira, egy kicsit horpadt a hátulján, de...

Itt elakadt a lélegzete. Harry felkelt és átölelte. Igyekezett minél több ki nem mondott dolgot átadni az öleléssel, és Mrs. Weasley talán meg is értette, mert mikor eleresztette, ügyetlenül arcon csapkodta, majd olyan szeleburdin suhintotta meg a pálcáját, hogy egy fél csomag szalonna kiugrott a serpenyőből, és a padlón végezte.

– Boldog születésnapot, Harry! – mondta Hermione, aki épp akkor érkezett meg a konyhába, és tette a csomag tetejére a saját ajándékát. – Nem sok, de remélem tetszeni fog. Te mit adtál neki? – tette hozzá Ron felé, aki úgy tett, mintha nem hallotta volna meg.

– Gyerünk, nyisd ki Hermione ajándékát! – mondta Ron.

Egy új gyanuszkópot vett neki. A többi csomagban egy elbűvölt borotva volt Billtől és Fleurtól (– Ó eegen, a leető legalaposabb borotválkozási módszer – biztosította Monsieur Delacour – de egyértelműen meg kell 'atároznod, mit szeretnél... ellenkező esetben a kívátnál kevesebb 'ajjal találatsz majd magad...), csokoládé Delacouréktól és egy hatalmas doboz a legfrissebb Weasley Varázsvicc Vállalat legfrissebb termékeiből, Fredtől és George-tól.

Harry, Ron és Hermione nem időztek sokat az asztalnál, mivel Madame Delacour, Fleur és Gabrielle érkezésével a konyha kényelmetlenül zsúfolttá vált.

– Majd én becsomagolom ezeket – mondta vidáman Hermione, miközben felmarkolta Harry ajándékait, és mindhárman elindultak fölfelé. – Már majdnem végeztem, már csak a nadrágjaitokra várok, hogy megjöjjenek a mosásból, Ron...

Ron fröcsögését egy első emeleti ajtó kinyílása szakította félbe.

– Harry, bejönnél egy pillanatra?

Ginny volt az. Ron megtorpant Hermione azonban megragadta a vállát, és továbbrángatta a lépcsőn. Harry idegesen követte Ginnyt a szobájába.

Még soha nem járt itt. Kicsi volt, de napfényes. Az egyik falon a Walpurgis Leányai nevű varázslózenekart ábrázoló nagy poszter volt, a másikon Gwenog Jones, a Holyhead Harpies nevű, kizárólag boszorkányokból álló kviddics csapat kapitányának posztere. A nyitott ablak alatt egy íróasztal volt, az ablakon keresztül pedig rá lehetett látni arra a gyümölcsösre, ahol Ginnyvel, Ronnal és Hermionéval egyszer páros kviddicset játszottak, és amin most egy hatalmas, gyöngy fehér színű sátor állt. A tetején lengedező aranyszínű zászló egy magasságban volt Ginny ablakával.

Ginny felpillantott Harryre és mély lélegzetet vett. – Boldog tizenhetet.

– Ő... közsi.

Állhatatosan nézte a fiút. Ő azonban nehezen tudott csak visszanézni rá. Olyan volt, mintha vakító fénybe nézne.

– Szép kilátás – mondta erőtlenül, miközben kifele mutatott az ablakon.

Ginny elengedte a füle mellett. Nem hibáztatta.

– Nem tudtam eldönteni, mit adjak neked – mondta.

– Semmit nem kell adnod.

Ezt is figyelmen kívül hagyta.

– Nem tudtam, mi lenne hasznos. Semmi túl nagy, különben nem tudnád magaddal vinni.

Megkockáztatott egy pillantást. Nem sírt. Ez volt az egyik Ginny sok csodálatos tulajdonsága közül, hogy nem volt sírós. Néha arra gondolt, hogy a hat fiútestvér mellett megkeményedett.

Egy lépést tett felé.

– Aztán arra gondoltam, valami olyat szeretnék adni, ami emlékeztetni fog rám, ha majd találkozol valami véléával, amíg a dolgaiddat intézed, bármi legyen is az.

– Az igazat megvallva, szerintem a randi lehetőségek nagyjából a nullával lesznek egyelőek.

– Itt az a kis lehetőség, amit kerestem – suttogta, majd megcsókolta, ahogy még sosem csókolt korábban, és Harry visszacsókolt. Boldog feledés volt, jobb, mint a lángnyelv whisky. Abban a pillanatban csak ő létezett a világon, Ginny, a tapintása, egyik keze a hátán, a másik hosszú, édes illatú hajában...

Az ajtó kicsapódott. Riadtan váltak szét.

– Ó – mondta csípősen Ron. – Bocsi.

– Ron! – szólalt meg kifulladásra Hermione a háta mögött. Kényelmetlen csend nyúlt köztük, amit végül Ginny tört meg halkan.

– Na mindegy, boldog születnapot, Harry.

Ron elvörösödött a füle tövéénél, Hermione kicsit idegesnek tűnt. Harry legszívesebben rájuk csapta volna az ajtót, de kinyílásakor valami hűvösség telepedett a szobára, és a boldog pillanatot szappanbuborékként pukkasztotta ki. Ronnal együtt visszatért minden ok, ami miatt szakított Ginnyvel, ami miatt távol akarta tartani magától, és a boldog feledés eltűnt.

Ginnyre nézett, várva, hogy mondjon valamit, bár nem igazán tudta, mit lehetne ilyenkor mondani, ő azonban hátat fordított neki. Harry úgy érezte, talán most megadta magát a könnyeknek. Semmit nem tudott tenni Ron előtt, amivel megvigasztalhatta volna.

– Később találkozunk – mondta, és két barátját követve kiment a szobából.

Ron a földszintre menetelt, át a még mindig zsúfolt konyhán, ki az udvarra. Harry végig tartotta vele a lépést, Hermione kicsit lemaradva, ijedt arccal sietett utánuk.

Amint elérték a kert egy félreeső, frissen nyírt részét, Ron Harryhez fordult.

– Dobtad. Mi a fenét képzelte, hogy itt szórakozol vele?

– Nem szórakoztam vele – mondta Harry, ahogy Hermione utolérte őket.

– Ron...

De Ron csendre intette.

– Nagyon el volt keseredve amikor szakítottál vele...

– Én is. Tudod, hogy miért szakítottam vele. Nem azért, mert akartam.

– Na persze, most meg odamész és lesmárolod, és azt fogja hinni, hogy van esély rá...

– Ginny nem hülye, tudja, hogy nem történhet meg, nem hiszi azt, hogy... hogy összeházasodjunk, vagy...

Ahogy kimondta, egy eleven kép jelent meg a fejében, Ginny fehér ruhában, ahogy hozzámegy egy magas, arctalan, kellemetlen vadidegenhez.

Egy pillanatra belé hasított a felismerés: a jövője szabad volt, kötetlen, míg a sajátja... Voldemorton kívül semmit nem látott maga előtt.

– Hogyha minden adandó alkalommal fogdosni kezded...

– Nem fog többet megtörténni – mondta nyersen Harry. Az ég felhőtlen volt, mégis úgy érezte, mintha eltűnt volna a nap. – Rendben?

Ron félíg bosszús volt, félíg félénk. Egy pillanatig előre-hátra hintázott a lábán. – Rendben, ez így... rendben.

Ginny nem próbált újabb találkozót összehozni Harryvel, és jelét sem mutatta, hogy beszélgetésen kívül bármi is történt volna köztük. Ettől függetlenül Charlie érkezése hatalmas megkönnyebbülést jelentett számára. Elég jó szórakozást biztosított az, ahogy Mrs. Weasley egy székbe kényszerítette fiát, fenyegetően felemelte pálcáját, és bejelentette, hogy tisztességesen megnyírja.

Mivel Harry születésnap vacsorája Charlie, Lupin, Tonks és Hagrid érkezésével messze túlnőtt az Odú konyhájának befogadóképességén, kivitték a kertbe az asztalokat. Fred és George elvarázsoltak néhány bíborszínű léggömböt, melyeket egy hatalmas 17-es szám ékesített, hogy a vendégek feje felett lólganak a levegőben. Mrs. Weasley felügyeletének köszönhetően George sebe szépen gyógyult, bár Harry, az ikrek rengeteg idétlen vicce ellenére sem szokott még hozzá a feje oldalánál lévő sötét lyukhoz.

Hermione bíbor és arany szerpentszalagokat varázsolt elő pálcája végéből, és művészien feldíszítette velük a környező fákat és bokrokat.

– Szép – mondta Ron, miközben Hermione egy utolsó pöccintéssel aranyra változtatta a vadalmafa leveleit. – Remek érzéked van ezekhez a dolgokhoz.

– Köszönöm, Ron! – mondta elégedetten Hermione, bár kicsit zavarban is volt. Harry magában mosolyogva elfordult. Volt egy olyan vicces érzése, hogy a *Tizenkét Tuti biztos Módszer Boszorkányok Elbűvöléséhez*-ben találni fog egy fejezetet, ami a bókokról szól, már ha majd lesz ideje beleolvasni. Elkapta Ginny pillantását, és rámosolygott, majd eszébe jutott Ronnak tett ígérete, és sietve beszélgetni kezdett Monsieur Delacourral.

– El az útból, el az útból! – csiripelte Mrs. Weasley, miközben a kapun keresztül közeledett valamivel, ami leginkább egy hatalmas, strandlabda méretű cikesz volt. Másodpercekkel később döbrent rá Harry, hogy ez volt a szülinapi tortája, melyet Mrs. Weasley a pálcájával egyensúlyozott a levegőben, nem kockáztatva, hogy a hepehupás földön tálcán hozza ki. Mikor a hatalmas torta végül leereszkedett az asztalra, Harry megszólalt.

– Ez döbbenetesen jól néz ki, Mrs. Weasley.

– Ugyan már, kedvesem, ez semmiség. – mondta szeretettel. Válla fölött Ron felemelt hüvelykujjal állt, és „Jól néz ki”-t tárogott.

Hét órára minden vendég megérkezett Fred és George vezetésével, akik az út végén vártak rájuk. Hagrid az esemény tiszteletére legjobb öltönyét, egy borzalmas bolyhos, barna ruhát vett fel. Bár Lupin mosolygott, amikor kezét rázott Harryvel, elfordulása után mintha ismét szomorú arcot vágott volna. Nagyon különös volt, Tonks mellette szinte sugárzott az örömtől.

– Boldog szülinapot, Harry – mondta, miközben szorosan átölelte.

– Tizenhét, mi! – mondta Hagrid, miközben átvett Fredtől egy vödörnyi méretű borral töltött poharat. – Éppen hat évvel ezelőtt találkoztunk, emlékszel még rá?

– Alig – mondta vigyorogva Harry. – Nem akkor volt, hogy betörted a bejárati ajtót, Dudleynek egy disznófarkat csináltál, és bejelentetted, hogy varázsló vagyok?

– A részletekre már nem emlékszem – kuncogott Hagrid. – Jól vagytok, Ron, Hermione?

– Mi jól vagyunk, Hagrid. És te?

– Á, nem túl rosszul. Elég elfoglalt vagyok, van néhány újszülött egyszarvúnk. Majd megmutatom őket, amikor visszajöttek... – Harry igyekezett elkerülni Ron és Hermione pillantását, ahogy Hagrid a zsebében kezdett kotorászni. – Tessék, Harry... nem tudtam, mit adjak neked, aztán eszembe jutott ez. – Előhúzott egy apró, enyhén szőrös, hosszú zsinóron lógó

erszénýt, amit a nyakban kellett hordani. – Vakond bőr. Bármít tehetsz bele, és csak te fogod tudni kivenni belőle. Elég ritkák.

– Hagrid, köszönöm!

– Semmiség – mondta egy szemetetestő-méretű kézlegyintéssel Hagrid. – És itt van Charlie is. Mindig is kedveltem... hé! Charlie!

Charlie felé indult, miközben búsan végighúzta kezét az új, brutálisan rövid haján. Alacsonyabb volt Ronnál, de szélesebb, izmos karján rengeteg égéssel és karmolással.

– Szia Hagrid, hogy vagy?

– Annyiszor akartam már írni neked. Hogy van Norbert?

– Norbert? – kérdezte nevetve Charlie. – A Norvég Tarajos? Hát, most már Norbertának hívjuk.

– Micso... Norbert lány?

– Ó igen – mondta Charlie.

– Honnan lehet tudni? – kérdezte Hermione.

– Sokkal erőszakosabbak – mondta Charlie. Átnézett a válla fölött, és halkabban hozzátette. – Bárcsak apa egy kicsit jobban sietne. Anyu kezd ideges lenni.

Mindannyian Mrs. Weasleyre néztek. Mrs. Delacourral próbált beszélgetni, de közben folyton a kapura pillantott.

– Azt hiszem jobb, ha Arthur nélkül kezdjük el – mondta néhány pillanat múlva hangosan. – Biztosan feltartották a... ó!

Mindannyian észrevették. Egy fénycsík repült be az udvarra, és az asztalra telepedett, ahol egy barna menyét alakját vette fel. Hátsó lábaira állt, és Mr. Weasley hangján megszólalt.

– A Mágiaügyi Miniszterrel jövök.

A patrónus köddé vált. Fleur családja döbbenetn nézte a jelenség hült helyét.

– Nem kellene itt lennünk – mondta azonnal Lupin. – Harry... sajnálom... később elmagyarázom...

Elkapta Tonks csuklóját, és félrehúzta. A kerítéshez siettek, átmásztak rajta és eltűntek a szemük elől. Mrs. Weasley zavartan nézett.

– A miniszter... de hát miért...? Nem értem...

De nem volt idejük megvitatni a problémát, egy másodperc múlva Mr. Weasley jelent meg a kapunál, Rufus Scrimgeour kíséretében, akit őszülő, oroszlánszerű sörényéről egyből fel lehetett ismerni.

A két újonnan érkezett átvágott az udvaron a kertbe, egyenesen a lámpafényes asztalhoz, ahol a többiek csendben nézték, ahogy közeledtek. Ahogy Scrimgeour a lámpa fénykörén belülré lépett, Harry észrevette, hogy sokkal öregebbnek tűnik, mint mikor legutóbb találkoztak. Sovány volt és mord.

– Sajnálom, hogy csak így betörök – kezdte Scrimgeour, ahogy megállt az asztal előtt. – Különösen mert ahogy látom, épp egy buli közepére törtem rá a kaput.

Szeme egy pillanatig megakadt a hatalmas cikesz-tortán.

– Isten éltesen sokáig.

– Köszönöm – mondta Harry.

– Szeretnék egyedül beszélni veled – folytatta Scrimgeour. – Továbbá Mr. Ronald Weasleyvel és Miss Hermione Grangerrel.

– Velünk? – kérdezte meglepetten Ron. – Velünk miért?

– Elmondom, amint négyesben leszek veletek – mondta Scrimgeour. – Van itt erre megfelelő hely? – kérdezte Mr. Weasleytől.

– Természetesen – válaszolta idegesen Mr. Weasley. – A nappali, remélem megfelel.

– Mutassa az utat – mondta Ronnak. – Arthur, nem kell velünk tartania.

Harry látta, ahogy Mr. Weasley aggódó pillantást vált Mrs. Weasleyvel, miközben ő, Ron és Hermione felálltak. Ahogy csendben visszamentek a házhoz, tudta, hogy két barátja is ugyanarra gondol, mint ő. Scrimgeour valahonnan megtudhatta, hogy nem terveznek visszatérni a Roxfortba.

Scrimgeour nem beszélt, miközben átvágtak a koszos konyhán, be az Odú nappalijába. Bár a kert kellemes aranyfényben fürdött, idebenn már sötét volt. Harry a szobába lépve pálcájával az olajlámpák felé suhintott, melyek bevilágították a kopottas, de kényelmes szobát. Scrimgeour abba a rozzant karosszékbe ült, melyet általában Mr. Weasley foglalt el, így Harry, Ron és Hermione a kanapéra ültek le. Miután mindannyian elhelyezkedtek, Scrimgeour beszélni kezdett.

– Kérdéseket szeretnék feltenni hármatoknak, és úgy vélem az lenne a legjobb, ha egyesével csinálnánk. Ha ti ketten – pálcájával Harryre és Hermionéra mutatott – odafenn várnátok, elkezdhetném Ronalddal.

– Nem megyünk sehova – mondta Harry. Hermione bólintásával nyomatékosította kijelentését. – Vagy együtt beszél velünk, vagy sehogy sem.

Scrimgeour hideg, bíráló pillantást vetett Harryre. Harry úgy érezte, hogy a miniszter azt mérlegeli, mennyire érne meg ilyen korán elkezdni az ellenségeskedést.

– Rendben, akkor együtt – mondta egy vállrándítással. Megköszöörülte a torkát. – Ittlétem oka, mint azzal bizonyára tisztában vagy, Albus Dumbledore végrendelete.

Harry, Ron és Hermione összenéztek.

– Úgy tűnik, mégsem! Ezek szerint nem tudtatok róla, hogy Dumbledore bármit is rátok hagyott volna?

– M... mármint mindannyiunkra? – kérdezte Ron. – Rám, és Hermionéra is?

– Igen, mindanny...

De Harry félbeszakította.

– Dumbledore több, mint egy hónapja halt meg. Miért tartott ilyen sokáig, hogy megkapjuk, amit ránk hagyott?

– Hát nem egyértelmű? – kérdezte Hermione, mielőtt Scrimgeour válaszolhatott volna. – Meg akarták vizsgálni, mi az. Nem volt hozzá joguk! – tette hozzá remegő hangon.

– Minden jogom megvolt hozzá – mondta elutasítóan Scrimgeour. – A Tárgyak Jogos Elkobzásának Rendelete felhatalmazza a Minisztériumot, hogy bármely végrendeletben meghatározott tárgyat elkobozzon...

– Az a törvény azért készült, hogy a varázslók ne örökíthessenek tovább sötét mágias tárgyakat – vágott közbe Hermione, – és a minisztériumnak súlyos bizonyítékkal kell rendelkeznie arra vonatkozóan, hogy az elhalálozott személy tulajdonai illegálisak, mielőtt lefoglalhatná azokat! Azt akarja mondani, hogy maga szerint Dumbledore valami átkozott tárgyat akart ránk hagyni?

– Csak nem tervez Mágiajogi pályára lépni, Miss Granger? – kérdezte Scrimgeour.

– Nem – vágott vissza Hermione. – Valami jót szeretnék tenni a világnak.

Ron felnevetett. Scrimgeour egy pillantást vetett rá, majd el is kapta, ahogy Harry megszólalt.

– Szóval miért döntöttek úgy, hogy most már nekünk adják a dolgainkat? Elfogytak a kifogásaik?

– Nem, azért, mert letelt a harmincegy napos határidő – mondta ismét Hermione. – Nem tarthatják meg ennél tovább a tárgyakat, hacsak nem tudják bizonyítani, hogy az veszélyes. Igaz?

– Milyennek ítéli Dumbledore-ral való kapcsolatát, Ronald? Közel álltak egymáshoz? – kérdezte Scrimgeour, ügyet sem vetve Hermione kérdésére. Ron megriadt.

– Én? Nem... nem igazán... Harry volt az, aki...

Ron körbenézett, Harryre és Hermionéra, amikor megpillantotta a lány most-hagyd-abba arckifejezését, de már késő volt. Scrimgeour úgy nézett, mintha pontosan azt hallotta volna, amit akart. Ragadozó madárként vetette rá magát Ron válaszára.

– Hogyha nem állt annyira közel Dumbledore-hoz, mivel magyarázza azt, hogy önt is megemlíti a végrendeletében? Hihetetlenül kevés személyes jellegű hagyatékról van benne szó. Tulajdonának döntő többségét... magánkönyvtárát, mágikus szerkezeteit és egyéb személyes tárgyait... a Roxfortra hagyta. Mit gondol, maga miért szerepel benne?

– Nem tudom – mondta Ron. – Amikor... azt mondtam, hogy nem álltunk túl közel egymáshoz... azt úgy értettem, hogy szerintem kedvelt...

– Ugyan, Ron, ne légy ilyen szerény – mondta Hermione. – Dumbledore nagyon nagyra értékelt téged.

Ez a valóság megcsúfolása volt részéről. Amennyire Harry tudta, Ron és Dumbledore soha nem beszéltek kettesben, és kettejük között gyakorlatilag nem létezett közvetlen kapcsolat. Azonban Scrimgeour látszólag nem figyelt rá. Kezével köpenyébe nyúlt, és egy erszényt húzott elő, sokkal nagyobb, mint amit Hagrid adott Harrynek. Abból előhúzott egy pergament, kigöngyölte, és olvasni kezdte.

– „Albus Percival Wulfric Brian Dumbledore Végrendelete...” igen, itt is van... „Ronald Bilius Weasleyre hagyom önoltómat abban a reményben, hogy emlékezni fog rám, amikor használja.”

Scrimgeour előhúzott a zsákból egy tárgyat, amit Harry már látott korábban. Olyasmi alakja volt, mint egy öngyújtónak, ez azonban képes volt egy egyszerű kattintással minden fényt

kiszívni és visszaállítani egy helyszínen. Scrimgeour előre hajolt, és átadta az önoltót Ronnak, aki átvette, és döbbenet forgatta az ujjai közt.

– Ez egy igen értékes tárgy – mondta Ront figyelve Scrimgeour. – Valószínűleg egyedi. Egyértelműen Dumbledore tervezése. Miért hagyna magára egy ilyen ritka tárgyat?

Ron zavartan megrázta a fejét.

– Dumbledore több ezer diákot tanított – folytatta Scrimgeour. – Mégis csupán magukat hármójukat említ meg a végrendeletében. Miért? Mit gondol, Mr. Weasley, milyen célból hagyhatta önre az önoltót?

– Hogy kioltsam vele a fényt, gondolom – motyogta Ron. – Mi mást tudnék vele kezdeni?

Scrimgeournak nem volt javaslata. Miután néhány pillanatig Ront figyelte, visszafordult Dumbledore végrendeletéhez.

– „Miss Hermione Jean Grangerre hagyom saját példányomat *Beedle Bárd Meséiből* abban a reményben, hogy szórakoztatónak és tanulságosnak találja majd.”

Scrimgeour egy kis könyvet húzott elő a zsákból, ami legalább olyan öreg volt, mint az emeleten lévő *A Legsötétebb Mágia Titkai*. A kötése foltos volt, és helyenként szakadozni kezdett. Hermione egy szó nélkül vette át a könyvet Scrimgeourtól. Az ölébe fektette és nézte. Harry látta, hogy a cím rúnákkal volt írva, de nem tudta elolvasni, mivel soha nem tanulta. Ahogy felnézett, egy könnycsepp hullott a domború jelekre.

– Mit gondol, Miss Granger, miért hagyta Dumbledore önre ezt a könyvet? – kérdezte Scrimgeour.

– Mert... mert tudta, hogy szeretem a könyveket – mondta miközben ruhája ujjával a szemét törölgette.

– De miért pont ezt a könyvet?

– Nem tudom, biztos úgy gondolta, hogy tetszeni fog.

– Beszélt ön valaha Dumbledore-ral kódokról, vagy bármilyen más, titkos üzenetek továbbítására alkalmas módszerről?

– Nem – mondta Hermione, még mindig a szemét törölgetve. – És ha a minisztérium nem talált benne az elmúlt harmincegy nap alatt semmiféle kódot, kétkeltem, hogy én találnék.

Elfojtott egy sírást. Olyan szorosan ültek egymás mellett, hogy Ronnak csak nehezen sikerült átkarolnia. Scrimgeour ismét a végrendeletéhez fordult.

– „Harry James Potterre” – olvasta, miközben Harry gyomra idegességében összeszorult – „hagyom a cikeszt, amit első roxfordi kviddics meccsén elkapott, emlékeztetőül a kitartás és szakértelem jutalmára.”

Ahogy Scrimgeour előhúzza az apró, dióméretű aranylabdát, erőltlenül meglepette ezüst szárnyait, és Harry érezte, ahogy lelkesedése lelombozódik.

– Miért hagyta magára Dumbledore ezt a cikeszt? – kérdezte Scrimgeour.

– Fogalmam sincs – mondta Harry. – Gondolom azok miatt az okok miatt, amiket az előbb felsorolt... hogy emlékeztessen, mi várhat rám, ha... kitartó vagyok meg az a másik.

– Ezek szerint úgy gondolja, hogy ez csupán egy szimbolikus emlék?

– Gondolom – mondta Harry. – Mi más lehetne?

– Én teszek fel kérdéseket – mondta Scrimgeour, miközben a székét egy kicsit közelebb húzta a kanapéhoz. Egyre sötétebb lett odakinn. A sátor az ablak mögött kísértetiesen fehérlett a sötétség mögött.

– Észrevettem, hogy a születésnap tortád is cikesz alakú – mondta Scrimgeour. – Miért?

Hermione gúnyosan felnevetett.

– Á, biztosan nem arra utal, hogy Harry milyen remek fogó, az túl nyilvánvaló lenne – mondta. – Biztosan Dumbledore titkos üzenete van belevésve a cukormázba!

– Nem hiszem, hogy bármi is bele lenne vésve a cukormázba – mondta Scrimgeour, – de egy cikesz remek rejtékhely lehet egy kis tárgynak. Biztosan tudja, miért?

Harry vállat vont, Hermione azonban válaszolt: Harry úgy érezte, a kérdések helyes megválaszolása egy olyan mélyen gyökerező tulajdonsága, aminek nem tud ellenállni.

– Azért, mert a cikesznek test-emlékezete van – mondta.

– Micsoda? – kérdezte egyszerre Ron és Harry. Mindketten biztosak voltak benne, hogy Hermione kviddics ismeretei nem léteznek.

– Helyes – mondta Scrimgeour. – A cikeszt eleresztése előtt senki nem érinti meg, még a készítője sem, aki kesztyűben dolgozik rajta. Olyan bűbájt hordoz, aminek segítségével képes felismerni azt a személyt, aki először megragadta, ha esetleg vitatott az elkapása. Ez a cikesz – emelte fel az arany labdát – emlékszik az érintésére, Potter.

– Az jutott eszembe, hogy Dumbledore, akinek rengeteg hibája mellett csodálatos mágikus képességei voltak, talán elbájolta ezt a cikeszt, hogy csak neked nyíljon ki.

Harry szíve hevesebben kezdett dobogni. Biztos volt benne, hogy Scrimgeournak igaza van. Hogyan tudná elkerülni, hogy pusztá kézzel vegye el a cikeszt a miniszter kezéből?

– Nem mondasz semmit – mondta Scrimgeour. – Talán már tudod is, mi van a cikeszben?

– Nem – mondta Harry, aki még mindig azon töprengett, hogyan tudná elhíttetni a miniszterrel, hogy megérintette, miközben mégsem. Bárcsak értene a Legilimenciához, és olvasni tudna Hermione tudatában, gyakorlatilag hallhatná, ahogy pörög a lány agya.

– Vedd el! – mondta csendesen Scrimgeour.

Harry a miniszter szemébe nézett, és tudta, hogy nincs más választása, minthogy engedelmeskedik. Kinyújtotta a kezét, Scrimgeour előre hajolt, és lassan Harry tenyerébe helyezte.

Semmi nem történt. Ahogy Harry ujjai rákulcsolódtak a cikeszre, fáradt szárnyai megremegtek és megálltak. Scrimgeour, Ron és Hermione mohón bámulták továbbra is az immár mozdulatlan, részben eltakart labdát, mintha remélnék, hogy valahogy átalakul.

– Hát ez drámai volt – mondta hűvösen Harry. Ron és Hermione elnevették magukat.

– Akkor ez minden? – kérdezte Hermione, miközben felemelkedett a kanapéról.

– Nem teljesen – mondta mérgesen Scrimgeour. – Dumbledore egy második tárgyat is rád hagyott, Potter.

– Mi az? – kérdezte ismét izgatottan.

Scrimgeour ekkor már nem foglalkozott vele, hogy felolvassa a végrendeletet.

– Godrik Griffendél kardját – mondta. Ron és Hermione is megmerevedtek. Harry körbenézett, a rubinttal bevont markolatú kardot keresve, de Scrimgeour ezt már nem húzta ki a bőrrszényből, ami egyébként is túl kicsi volt ahhoz, hogy benne legyen.

– No, és merre van? – kérdezte gyanakodva Harry.

– Sajnálatos módon – mondta Scrimgeour – azt a kardot nem volt joga továbbadni. Griffendél kardja egy fontos történelmi ereklye, és mint ilyen, a...

– Harry! – mondta dühösen Hermione. – Őt választotta, ő volt az, aki megtalálta, a Teszlek Süvegtől kapta...

– Megbízható történelmi források alapján a kard bármely, Griffendélhez méltó személyt megajándékozhatja önmagával – mondta Scrimgeour. – Ettől azonban nem válik Mr. Potter saját

tulajdonává, bárhog is döntött Dumbledore. – Scrimgeour megvakargatta borostás arcát, miközben Harryt figyelte. – Mit gondolsz, miért...?

– ...akarta Dumbledore nekem adni a kardot? – kérdezte Harry, igyekezve megőrizni nyugalmát. – Talán úgy gondolta, jól nézne ki a falamon.

– Ez nem vicc, Potter! – mordult fel Scrimgeour. – Azért volt, mert Dumbledore úgy hitte, csak Griffendél Godrik kardja győzheti le Mardekár örökösét? Azért akarta neked adni azt a kardot, Potter, mert úgy hitte, mint sokan mások is, hogy te vagy az, akit a sors arra rendelt, hogy legyőzze Őt, Akit Nem Nevezünk Nevén?

– Érdekes elmélet – mondta Harry. – Próbált már valaha bárki egy kardot döfni Voldemortba? Talán a Minisztériumnak inkább erre kéne embereket áldoznia, nem pedig arra vesztegetni az idejét, hogy önoltókat vizsgálgatnak és Azkabani szökéseket tusolnak el. Szóval ezzel foglalkozott, miniszter, bezárkózva az irodájában, egy cikeszt igyekezve kinyitni? Emberek halnak meg... én is majdnem egy lettem közülük... Voldemort három megyén keresztül üldözött, megölte Rémszem Mordont, de a Minisztérium mélyen hallgat róla, vagy tévedek? És maga továbbra is azt várja tőlünk, hogy együttműködjünk magával!

– Túl messzire mentél! – kiáltotta Scrimgeour, és felállt. Harry is lábra pattant. Scrimgeour Harry felé bicegett, és pálcája végével mellkason bökte. Egy lyukat égetett a pólójába, mint az égő cigaretta vége.

– Hé! – kiáltotta Ron, miközben felpattant, és felemelte saját pálcáját, de Harry közbeszólt.

– Ne! Ugye nem akarsz neki okot szolgáltatni, hogy letartóztathasson minket?

– Leesett, hogy nem vagy az iskolában, ugye? – mondta Scrimgeour, miközben Harry arcába lihegett. – Leesett, hogy nem vagyok Dumbledore, és én nem bocsájtom meg az arcátlanságod és az engedetlenséged? Akár koronaként is viselheted azt a sebhelyet, Potter, de egy tizenhét éves kölyök ne mondja meg nekem, mi a feladatom! Itt az ideje, hogy tiszteletet tanulj!

– Itt az ideje, hogy kiérdemelje – mondta Harry.

Az ajtó megremegett. Futó lépések zaja hallatszott, majd a nappali ajtaja bevágódott, és Mr. és Mrs. Weasley futottak be rajta.

– Azt... azt hittük, mintha hallottunk volna... – kezdte ijedten Mr. Weasley, amint meglátta Harryt és a minisztert, ahogy ott állnak, és majdnem összeér az orruk.

– ... valami kiáltozást. – lihegte Mrs. Weasley.

Scrimgeour elhátrált Harrytől, miközben a pólójába égetett lyukat figyelte. Megbánta, hogy elvesztette önuralmát.

– Ez... semmiség – morogta. – Én... sajnálom a viselkedésemet – még egyszer Harry arcára nézett. – Úgy tűnik, szerinted a minisztérium nem azt akarja, amit te... amit Dumbledore... is kívánt. Együtt kellene dolgoznunk.

– Nem tetszenek a módszereik, miniszter – mondta Harry. – Emlékszik?

Immár másodszorra is felemelte jobb öklét, és megmutatta Scrimgeournak a sebet, ami még mindig fehéren fénylett a kézfején. *Hazudni bűn*. Scrimgeour arckifejezése megkeményedett. Szó nélkül elfordult, és kibicegett a szobából. Mrs. Weasley utána sietett. Harry hallotta, ahogy a hátsó ajtóban megáll. Úgy egy perc múlva visszakiáltott. – Elment!

– Mit akart? – kérdezte Mr. Weasley Harryre, Ronra és Hermionéra pillantva, ahogy Mrs. Weasley visszasietett hozzájuk.

– Hogy átadja amit Dumbledore ránk hagyott – válaszolt Harry. – Most hozták nyilvánosságra a végrendeletét.

Kinn a kertben, az asztal mellett kézről kézre járt a három tárgy, amit Scrimgeour nekik adott. Mindenki megcsodálta az öholtót és a *Beedle Bárd Meséit*, és panaszkodtak, amiért Scrimgeour nem akarta átadni a kardot, de egyiküknek sem volt semmi ötlete, miért hagyhatta Dumbledore Harryre azt a régi cikeszt. Ahogy Mr. Weasley harmadszorra vagy negyedszerre is megvizsgálta az öholtót, Mrs. Weasley óvatosan megkérdezte – Harry, kedves, mindenki nagyon éhes, nem akartuk nélküled elkezdetni... Hozhatom a vacsorát?

Mindannyian siettek az evéssel, majd egy sietős „Boldog születésnapot,” és pár pohár kávé után a buli feloszlott. Hagrid, aki az esküvőre is hivatalos volt, de túlságosan nagy termetű ahhoz, hogy az amúgy is túlzsúfolt Odúban aludjon, egy sátrat állított fel a szomszédos mezőn.

– Találkozunk odafenn – suttogta Harry Hermionénak, miközben segítettek Mrs. Weasleynek visszaállítani a kertet eredeti állapotába. – Miután mindenki lefeküdt aludni.

Fenn a padlásszobában Ron megvizsgálta az öholtóját, Harry pedig megtöltötte a Hagridtól kapott tarisznnyát arany helyett a legértékesebb tárgyaival, köztük olyan, látszólag értéktelen darabokkal is, mint a Tekergők Térképe, Sirius elbűvölt tükrének darabja és R.A.B. medálja. Erősen meghúzta rajta a zsineget és a nyakába akasztotta, majd a cikesszel a kezében leült, és

nézte, ahogy erőtlenül megrebbentek a szárnyai. Nagy sokára Hermione bekopogtatott az ajtón, és lábujjhegyen beosont.

– Disaudio – suttogta a lépcsők felé tartott pálcával.

– Azt hittem, ellenzed ezt a varázsigét – mondta Ron.

– Változnak az idők – mondta Hermione. – Most mutasd azt az önöltót.

Ron egyből engedelmeskedett. Maga elé emelte, és kattintott. A szobában lévő egyetlen lámpa, amit meggyújtottak, egyből kialudt.

– Az a helyzet, – suttogta Hermione a sötétségben, – hogy ezt perui instant sötétséggel is elérhettük volna.

– Egy újabb halk kattanás után a kis fénygömb visszarepült a plafon felé, és ismét megvilágította őket.

– Attól még laza – mondta védekezően Ron. – És az alapján, amit mondtak, Dumbledore maga találta fel!

– Tudom, de biztosan nem hagyta volna rád, csak azért, hogy könnyebben tudd a lámpát kapcsolgatni!

– Gondolod, hogy sejtette, hogy a minisztérium el fogja kobozni a végrendeletét, és meg fog vizsgálni mindent, amit ránk akart hagyni? – kérdezte Harry.

– Biztosan – mondta Hermione. – Nem közölhette a végrendeletben, hogy miért hagyja ránk ezeket a dolgokat, de ez nem magyarázza meg...

– ...hogy miért nem árulta el még amikor életben volt? – kérdezte Ron.

– Pontosan – mondta Hermione, miközben a *Beedle Bárd Meséit* lapozgatta. – Ha ezek a dolgok elég fontosak voltak ahhoz, hogy a minisztérium orra előtt adja át nekünk, akkor logikus lenne, ha elmondta volna, miért... hacsak a dolog nem egyértelmű?

– Ezek szerint rosszul gondolta, nem? – mondta Ron. – Mindig is mondtam, hogy örült volt. Zseniális meg minden, de félbolond. Harryre egy régi cikeszt hagyni... ez meg mi a fenére volt jó?

– Fogalmam sincs – mondta Hermione. – Amikor Scrimgeour rákényszerített, hogy elvedd, Harry, biztos voltam benne, hogy történni fog valami!

– Hát igen – mondta Harry, miközben szíve egyre gyorsabban kalapált, ahogy ujjaival felemelte a cikeszt. – Hülye leszek Scrimgeour előtt nagyon akarni, nem?

– Ezt hogy érted? – kérdezte Hermione.

– A cikesz, amit az első kviddics mérkőzésemkor kaptam el? – mondta Harry. – Nem emlékeztek?

Hermione zavartan nézett, Ronnak azonban elakadt a lélegzete és döbbenten mutogatott Harryre, a cikeszre, majd vissza, míg meg nem találta a hangját.

– Azt nyelted le majdnem!

– Pontosan – mondta Harry, majd hevesen dobogó szívvel, a szájához nyomta a cikeszt.

Nem nyílt ki. Csalódottság és keserű kiábrándultság támadt benne. Leeresztette a cikeszt, de Hermione felkiáltott.

– Írás! Írás van rajta, nézzétek! – meglepetésében és izgatottságában majdnem elengedte a cikeszt. Hermionénak igaza volt. A sima arany felületbe vésve, ahol másodpercekkel azelőtt még semmi nem volt, három szó látszott azzal a vékony, dőlt írással, amit Harry egyből felismert, mint Dumbledore sajátját.

A kapujában nyílok.

Alig volt ideje elolvasni, mert a szavak ismét eltűntek.

– „A kapujában nyílok”... Mit akar ez jelenteni?

Hermione és Ron zavartan megrázták a fejüket.

– A kapujában nyílok... a kapujában ... a kapujában nyílik...

De akárhányszor is ismételték a szavakat, bármilyen hangsúllyal, képtelenek voltak bármiféle rejtett jelentést kibogarászni belőle.

– És a kard – mondta végül Ron, miután feladták a kísérletet, hogy a cikeszen található feliratba valamilyen jelentést jósoljanak.

– Miért akarta, hogy Harry kapja meg a kardot?

– És miért nem mondta meg egyszerűen? – kérdezte csendesen Harry. – Hiszen végig *ott* volt, az irodájának a falán, tavaly, minden egyes beszélgetésünk során! Hogyha azt akarta, hogy az enyém legyen, miért nem adta ide egyszerűen?

Úgy érezte, mintha vizsgán ülne egy olyan kérdés felett, amire tudnia kellett volna a választ. Agya lassan forgott, és tompa volt. Elhangzott valami az előző évi hosszú beszélgetések során, amit kihagyott? Tudnia kellene, hogy mindez mit jelent? Vajon Dumbledore elvárta volna tőle, hogy megértse?

– És ez a könyv – mondta Hermione. – *Beedle Bárd Meséi*... Még csak nem is hallottam róluk!

– Te még soha nem hallottad *Beedle Bárd Meséit*? – kérdezte hihetetlenkedve Ron. – Ugye most csak viccelsz?

– Nem, nem viccelek – mondta meglepetten Hermione. – Te ismered őket?

– Hát persze!

Harry szórakozottan felnézett. Ilyen helyzetre, hogy Ron olvasott egy könyvet, amit Hermione nem, még nem volt példa. Ron azonban teljes zavarban volt a meglepődöttségükön.

– Ugyan már! Hiszen minden régi gyermekmese Beedle meséje! „A Jószerencse Kútja”... „A Varázsló és a Szökellő Fazék”... „Burzsoá Nyuszika és Fecsegő Tuskója”

– Elnézést? – mondta nevetve Hermione. – Mi volt ez az utolsó?

– Ugyan már! – mondta Ron, miközben hitetlenkedve nézte Harryt és Hermionét. – Biztosan hallottatok már Burzsoá Nyuszikáról...

– Ron, nagyon jól tudod, hogy Harry is és én is muglik között nőttünk fel! – mondta Hermione. – Mi nem hallottuk ezeket a történeteket gyerekkorunkban, mi a „Hófehérke és a Hét Törpét” meg „Hamupipóké”...

– Az micsoda, valami betegség?

– Szóval ezek gyerekmesék? – kérdezte Hermione a rúnák fölé hajolva.

– Igen – mondta bizonytalanul Ron. – Mármint amit így hallasz, az összes ilyen régi mese mind Beedle meséi. Nem tudom, hogy az eredeti verzió hogyan hangzik.

– Csak azt nem tudom, miért gondolja úgy Dumbledore, hogy el kell őket olvasnom.

Valami megreccsent odalenn.

– Valószínűleg csak Charlie az, most, hogy anya elaludt, kilopódzik, hogy visszanövessze a haját – mondta idegesen Ron.

– Attól még nekünk is ugyanúgy le kéne feküdnünk – suttogta Hermione. – Nem lenne jó holnap elaludni.

– Nem – értett vele egyet Ron. – A vőlegény anyja által elkövetett brutális hármass gyilkosság elég ünneprontó hatású lenne az esküvőre nézve. Leoltom a villanyt.

És megint kattintott az önoltóval, miközben Hermione kiment a szobából.

Nyolcadik fejezet

Az esküvő

Másnap délután háromkor Harry, Ron, Fred és George a gyümölcsösben felállított hatalmas sátor előtt álltak, és a vendégek érkezésére vártak. Harry kapott egy nagy adag Százfűlé főzetet, és most kiköpött mása volt egy, a közeli faluban, Ottery Szent Catchpole-ban lakó vörös hajú mugli gyereknek, akitől Fred a begyűjtő bűbájjal lopott hajsálakat. A terv szerint Harryt Barnyként mutatják majd be, és az elrejtését illetően a nagy számú Weasley-rokonságra fognak támaszkodni.

Mind a négyen a kezükben fogtak egy példányt az ültetési rendből, hogy el tudják vezetni az embereket a helyükre. Egy órával korábban fehér köpenyes pincérek tömege érkezett, egy aranykabátos zenekarral együtt. Ők mindannyian egy közeli fa árnyékában pihentek. Harry látta, ahogy kékes színű cigarettafüst száll fel arról a területről. Harry mögött a sátor bejárata több sornyi törékeny aranyszéket fedett fel egy hosszú bíborszínű szőnyeg két oldalán. A támasztó oszlopokon fehér és aranyszínű virágok ölelték körbe. Fred és George egy csomó aranyszínű lufit rögzített a fölé a pont fölé, ahol Bill és Fleur hamarosan férj és feleség lesznek. Odakinn lepkék és méhek lebegtek lustán a fű és a sövény felett. Harry kényelmetlenül érezte magát. A mugli fiú, akinek az alakját felvette, valamivel kövérebb volt nála, és dísztalárját melegnek és szűknek érezte a délutáni napsütésben.

– Amikor én házasodok, – mondta Fred, miközben talárjának gallérját húzogatta, – nem fogok ezzel a sok értelmetlenséggel bajlódni. Azt viselhetek majd, amit akartok, anyára meg Sóbálvány átkot szórok, amíg az egésznek vége nem lesz.

– Ma reggel annyira nem is volt vészes – mondta George. – Kicsit sírt amiatt, hogy Percy nincs itt, de hát kinek hiányzik? Ó istenem, készüljete fel, itt jönnek.

Színes alakok jelentek meg, egyesével a semmiből az udvar távoli határában. Perceken belül egy menet alakult ki, és kigyózni kezdett a kerten keresztül a sátorhoz. Egzotikus virágok és megbüvölt madarak csapkodtak a boszorkányok fejfedőin, míg több varázsló nyakkendőjén drágakövek csillogtak. Az izgatott csevegés moraja egyre hangosabbá vált, elnyomva a méhez zümmögését, ahogy a tömeg a sátorhoz közeledett.

– Csodálatos, mintha látnék néhány véla unokatestvért – mondta George, miközben a nyakát nyújtogatta, hogy jobban lásson. – Segítségre lesz szükségük, hogy megértsék az angol szokásainkat, majd én gondoskodom róluk...

– Ne olyan gyorsan, Ölyukassága – mondta Fred, és miközben elsietett egy csapat fecsegő középkorú boszorkány mellett, megszólított két csinos francia lányt – Itt... *permetiez moi* hogy *assister vous*, – akik kuncogva megengedték neki, hogy bekísérje őket. George-ra maradtak a középkorú boszorkányok, és Ron Mr. Weasley régi minisztériumi kollégáját, Perkinst vette kezelésbe, Harrynek pedig egy fél süket, idős pár jutott.

– Szevasz – szólalt meg egy ismerős hang, ahogy felbukkant a sátorból, és Tonksot és Lupint pillantotta meg a sor elején. A lány szökére változtatta a haját az alkalomra. – Arthur mondta, hogy te leszel a göndör hajú. Ne haragudj a tegnap estéért – tette hozzá suttogva, miközben Harry előre vezette őket a padsorok között. – A minisztérium mostanában eléggé vérfarkas-ellenes, és úgy véltük, a jelenlétünk nem lenne kívánatos.

– Semmi gond, megértem – mondta Harry inkább Lupinnak, mint Tonksnak. Lupin rámosolygott, de amint elfordult, arcára ismét kiült a nyomorúság. Nem értette, de nem volt ideje ezen törni a fejét. Hagrid épp egy kisebb zavart okozott. Félreértette, amit Fred mondott neki, és nem a hátsó sorban álló, mágikusan megnagyobbított és megerősített székre ült, hanem öt másikra, amik most leginkább egy halom arany fogpiszkálókra emlékeztettek.

Míg Mr. Weasley a kárelhárításon dolgozott, és Hagrid bocsánatot kiabált mindenkinek, aki meghallgatta, Harry visszasietett a bejáráthoz, ahol Ron épp egy külön varázslóval állt szemben. Kicsit kancsal volt, vállig érő, vattacukorszerű fehér hajjal. Kalapjának bojtja orra előtt lógott, ruhája pedig olyan színű volt, mint a tojás sárgája. Egy különös szimbólum, mely leginkább egy háromszögletű szemre hasonlított, csillogott a nyakában egy aranyláncon.

– Xenophilius Lovegood – mondta, miközben Harry felé nyújtotta kezét, – a lányom és én itt lakunk a hegy túloldalán, olyan kedves volt a jó Weasleyéktől, hogy meghívtak minket. Jól gondolom, hogy ismerik az én Lunámat? – tette hozzá Ron felé fordulva.

– Igen – mondta Ron. – Ő nem jött magával?

– Lemaradt abban az elbűvölő kis kertben, hogy köszönjön a kerti törpéknek, milyen csodálatos szaporulat! Milyen kevés varázsló érti meg, hogy milyen sokat tanulhatunk ezektől a bölcs kicsi törpéktől... vagy hogy rendes nevükön nevezzük őket, a Gernumbli gardensi-től.

– A mieink rengeteg remek káromkodást ismernek, – mondta Ron, – bár szerintem azokat Fredtől és George-tól tanulták el.

Épp egy csapat boszorkánymestert kísért a sátorba, amikor Luna odarohant.

– Szia Harry – köszönt rá.

– Ő... az én nevem Barny – mondta elképedve Harry.

– Ó, a nevedet is megváltoztattad? – kérdezte vidáman.

– Honnan tudad...?

– Ó, csak az arcodról – mondta.

Apjához hasonlóan ő is világos sárga talárt viselt, amit a hajába tűzött napraforgóval egészített ki. Miután hozzászokott a világos színekhez, az összhatás elég kellemes volt. Legalább nem lógott retek a füléről.

Xenophilius, aki mély beszélgetésbe elegyedett egy ismerőseivel, lemaradt a Luna és Harry közti szóváltásról. Miután búcsút intett a varázslónak, lányához fordult, aki felemelte az ujját. – Nézd, apu... az egyik törpe meg is harapott.

– Milyen csodálatos! A törpenyál szörnyen jótékony hatású – mondta Mr. Lovegood, miközben megragadta Luna kinyújtott ujjait, és megvizsgálta a vérző harapásnyomokat. – Luna, kedvesem, ha bármilyen bimbózó képességet érzel ma magadban... talán egy váratlan vágyat, hogy operát énekelj, vagy sellőül szónokolj... ne tartsd vissza! Talán megajándékoztak a Gernumblik!

Ron, aki az ellenkező irányba haladt el mellettük, hangosan felhorkantott.

– Ron nevethet, – mondta higgadtan Luna, miközben Harry őt és Xenophiliust a székeik felé vezette, – de az apám sokat foglalkozott a Gernumbli mágiával.

– Komolyan? – kérdezte Harry, aki régóta megfogadta, hogy száll szembe Lunával apja sajátos nézeteivel kapcsolatban. – Biztos, hogy ne rakjak valamit arra a harapásra?

– Á, semmi gond – mondta Luna, miközben álmatagon szívni kezdte az ujját, és tetőtől talpig végigmérte Harryt. – Csinos vagy. Mondtam apának, hogy a legtöbben valószínűleg dísztalárt vesznek majd fel, de szerinte egy esküvőre napszíneket kell felvenni, hogy szerencsét hozzon.

Ahogy apja után úszott, Ron ismét feltűnt egy idős boszorkánnyal, aki a karját fogta. Horgas orra, vörös keretes szemüvege és bőrszerű rózsaszín kalapja miatt leginkább egy mérges flamingóra hasonlított.

– ...és a hajad is túl hosszú, Ronald, egy pillanatig azt hittem, Ginevra vagy. Merlin szakállára, mi a fenét vett fel Xenophilius Lovegood? Úgy néz ki, mint egy omlett. És te ki vagy? – kiáltott Harryre.

– Ó igen, Muriel néni, ő itt Barny unokatestvérem.

– Még egy Weasley? Úgy szaporodtok mint a törpék. Nincs itt az a Harry Potter? Reméltem, hogy találkozhatok vele. Azt hittem, Ronald, hogy a barátod, vagy egyszerűen csak hencegtél?

– Nem... nem tudott eljönni...

– Hmm. Kimentette magát, mi? Ezek szerint mégsem olyan hülye, mint amilyennek a sajtóképeken látszik. Csak elmagyaráztam a menyasszonynak, hogyan áll a legjobban a diadém – kiabálta Harrynek. – Kobold készítésű, és már évszázadok óta a családban van. Szép lány, de akkor is... *francia*. Hát, találj nekem egy jó széket, Ronald, már százhet éves vagyok, nem tanácsos sokáig álldogálnom.

Ron egy jelentőségteljes pillantást váltott Harryvel, ahogy elment, és egy ideig nem is került elő. Mikor legközelebb találkoztak a bejáratnál, Harry már egy tucat másik embert vezetett a helyére. A sátor már majdnem tele volt, és most először nem állt előtte sor.

– Muriel egy rémálom – mondta Ron, miközben ruhája ujjába törölte homlokát. – Régen minden karácsonykor átjött, aztán egyszer, hála istennek, megsértődött azon, hogy Fred és George felrobbantottak a széke alatt egy trágagyagránot. Apa szerint kiírta őket a végrendeletéből... mintha érdekelné őket, gazdagabbak lesznek, mint bárki más a családban, ha

ilyen ütemben... Apám – tette hozzá szaporán pislogva, ahogy Hermione sietett feljük. – Remekül nézel ki!

– Mindig ez a meglepett hangszín – mondta Hermione, bár mosolygott. Egy lebegő, orgonaszínű ruhát viselt, hozzáillő magas sarkúval. Haja egyenes és csillogó volt. – Muriel nagynénikéd nem ért egyet veled. Épp most találkoztam vele odafenn, miközben Fleurnak adta a diadémot. Azt mondta, „Ó kedvesem, csak nem ez a mugli születésű?”, utána meg „Rossz tartás és vézna bokák.”

– Ne vedd fel, mindenkivel bunkó – mondta Ron.

– Csak nem Murielről beszéltek? – tudakolta George, miközben Freddelel előbukkantak a sátorból. – Hát igen, épp most mondta, hogy félre áll a fülem. Vén denevér. Bárcsak Bilius bácsi itt lenne. Igazi mókamester volt az esküvőkön.

– Nem ő volt az, aki meglátta a Zordót, és huszonnégy óra múlva meghalt? – kérdezte Hermione.

– Hát, de igen, a végére elég különös lett – ismerte el George.

– De mielőtt megzakkant, ő volt minden parti szíve és lelke – mondta Fred. – Lenyomott egy egész üvegnyi lángnyelv whiskyt, majd kiszaladt a táncparketre, felemelte a talárját, és virágokat kezdett előhúzni a...

– Igen, szörnyen elbűvölőnek hangzik – mondta Hermione, miközben Harry majd megszakadt a nevetéstől.

– Valamiért sose nősült meg – mondta Ron.

– Nem mondod – mondta Hermione.

Annyira nevettek, hogy addig nem vették észre a későn érkezőt, egy sötét hajú fiatalembert, nagy, görbe orral és sűrű fekete szemöldökkel, amíg Hermionét nézve Ron felé nem nyújtotta a meghívóját. – Csodásan nézel ki.

– Viktor – visította, és elejtette kis, gyöngyberakásos táskáját, ami méretéhez képest aránytalanul nagyot puffant. Elpirulva leguggolt, hogy felvegye. – Nem is tudtam, hogy... te jó ég... annyira jó téged újra látni... hogy vagy?

– Ron füle ismét elvörösödött. Miután Krum meghívójára nézett, mintha egy szavát se hinné el, egy kicsit túl hangosan megkérdezte tőle, – Hogyhogy itt vagy?

– Fleur hívott meg – mondta Krum felvont szemöldökkel.

Harry, aki nem neheztelt Krumra, kezét rázott vele, majd érezve, hogy jobb lenne eltávolítani Ron közeléből, felajánlotta, hogy a székéhez vezeti.

– A barátod nem boldog, hogy itt lát – mondta Krum, ahogy beléptek a zsúfolásig telt sátorba. – Vagy a rokonod? – tette hozzá, Harry vörös göndör hajára pillantva.

– Unokatestvér – motyogta Harry, de Krum nem figyelt oda. Jelenléte mozgolódást váltott ki, különösen a véla rokonok soraiban. Elvégre híres kviddics játékos volt. Miközben az emberek nyakukat forgatták, hogy jobban megnézhessék, Ron, Hermione, Fred és George lesiettek a padok között.

– Itt az ideje leülni – mondta Fred Harrynek, – különben elgázol a menyasszony.

Harry, Ron és Hermione a második sorban foglaltak helyet, Fred és George mögött. Hermione még mindig rózsaszín volt, Ron füle pedig skarlátvörös. Néhány pillanat múlva Harryhez motyogott. – Láttad, hogy egy hülye kis szakállat növesztett?

Harry semmitmondóan morgott valamit.

Izgatott várakozás töltötte be a meleg sátrat, az általános morajlást csak időnként törte meg egy-egy izgatott nevetés. Mr. és Mrs. Weasley felsietett a padok közötti folyosón, mosolyogva integettek a rokonoknak. Mrs. Weasleyn egy vadonatúj ametiszt-színű talár, és hozzá illő kalap volt.

Egy pillanattal később Bill és Charlie felálltak a sátor elejénél. Mindketten dísztalárt viseltek, és rózsát tűztek a gomblyukukba. Fred farkasüvöltést hallatott, a véla rokonok sorai között vihogás tört ki. A tömeg elcsendesedett, és az arany színű léggömbökből áradó zene megtöltötte a helyiséget.

– Óóóó! – mondta Hermione, miközben megfordult a széken, hogy jobban lássa a bejáratot.

Az összegyűlt varázslók és boszorkányok nagyot sóhajtottak, ahogy Monsieur Delacour és Fleur végighaladtak a folyosón. Fleur szinte siklott a levegőben, míg Monsieur Delacour mosolyogva lépdelt mellette. Fleur egy egyszerű fehér ruhát viselt, és erőteljes, ezüstös ragyogás áradt belőle. Míg szépsége általában elhalványított mindenki mást, most megszépítette azokat, akiket érte. Ginny és Gabrielle, mindketten arany színű ruhát viseltek, még csinosabbak voltak, mint általában, és mikor Fleur Bill mellé ért, a fiún nem látszott, hogy valaha is találkozott volna Fenrir Greyback-el.

– Hölgyeim és uraim – mondta egy dallamos hang, és Harry döbbenetn vette észre azt az alacsony, bozontos hajú varázslót, aki Dumbledore temetésén is elnökölt, és aki most Bill és Fleur előtt állt. – Azért gyűltünk ma itt össze, hogy megünnepeljük e két hűséges lélek egyesülését...

– Igen, a diadémom szépen kiemeli az egészet – mondta Muriel néni jól hallatszó suttogással. – De azt kell mondjam, Ginny ruhája túl mélyen ki van vágva.

– Ginny mosolyogva körbenézett, Harryre kacsintott, majd gyorsan ismét előre fordult. Harry gondolatai messze jártak a sátorról, azokon az éjszakákon, amit Ginnyvel kettesben töltött az iskolai birtok eldugott részein. Annyira messzinek tñntek. Mindig is túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen, mintha boldog órákat lopott volna egy normális ember életéből, valakiéből, akinek nem volt villám alakú sebhely a homlokán...

– Fogadod-e te, William Arthur, hogy feleségül veszed az itt megjelent Fleur Isabelle-t...?

Az első sorban Mrs. Weasley és Madame Delacour mindketten csendesén szipogtak a csipke zsebkendőikbe. A sátor hátsó részéről hangzó trombitaszerű hangok mindenkivel tudatták, hogy Hagrid elővette saját, asztalterítő méretű zsebkendőjét. Hermione megfordult, és Harryre mosolygott. Az ő szemei is könnyben úsztak.

– ... ezennel örökre házastársakká nyilvánítalak titeket.

A bozontos hajú varázsló Bill és Fleur feje fölé emelte kezét, és ezüst csillagok esője hullott rájuk, spirál alakban hulltak le egybefonódott alakjuk körül. Ahogy Fred és George tapsolni kezdtek, a felettük lévő arany léggömbök kipukkadtak. Paradicsommadarak és apró arany harangok lebegtek ki belőlük, énekükkel és csilingelésükkel fokozva a zajt.

– Hölgyeim és uraim! – szólalt meg a bozontos hajú varázsló. – Ha szíveskednének felállni!

Mindannyian így tettek, Muriel néni hangosan morgolódott. A varázsló ismét meglendítette a pálcáját. A székek, amiken ültek, kecsesen a levegőbe emelkedtek, miközben a sátor vászonfalai eltűntek, így lényegében egy ernyő alá kerültek, melyet arany oszlopok tartottak. Ragyogó kilátás nyílt a napsütötte gyümölcsösre és az azt körülvevő tájra. Ezután a sátor közepéből olvadt arany-szökőkút áradt szét, és egy táncparkettet formáztak meg. A lebegő székek fehér terítős kis asztalok köré gyűltek, majd ugyanolyan kecsesen visszaereszkedtek a földre, és az aranykabátos zenészek egy pódiumra léptek.

– Ez szépen ment – mondta elismerően Ron, miközben pincérek bukkantak fel minden oldalon, néhányan ezüst tálcán töklevet, vajsört és lángnyelv whiskyt, mások nagy halom lepényt és szendvicseket szolgáltak fel.

– Oda kéne mennünk gratulálni nekik! – mondta Hermione, miközben lábujjhegyre állt, hogy lássa, ahol Bill és Fleur eltűnt a jókívánók tömegében.

– Később még lesz rá időnk – vont vállat Ron. Felkapott három vajsört egy elhaladó tálcáról, és egyet Harry kezébe nyomott. – Hermione, fogd, keressünk egy asztalt... Ne arra! Minél távolabb Muriel nénikémtől...

Ron átvezette őket az üres táncparketten, menet közben folyamatosan jobbra-balra tekintgetett. Harry biztos volt benne, hogy Krumot figyeli. Mire a sátor másik végére értek, az asztalok többsége már foglalt volt. A legüresebb asztal mellett Luna ült egyedül.

– Nem baj, ha csatlakozunk? – kérdezte Ron.

– Nem, dehogy – mondta boldogan. – Apa elment, hogy átadja az ajándékunkat Billnek és Fleurnak.

– Na és mi az, élethosszig kitaró Gurgyöker-készlet? – kérdezte Ron.

Hermione felé rúgott az asztal alatt, de Harryt találta el. Fájdalomtól könnyező szemmel egy rövid időre elvesztette a beszélgetés fonalát.

A zenekar játszani kezdett. Nagy taps közepette Bill és Fleur kezdték a táncot. Rövid idő múlva Mr. Weasley Madame Delacour-t vezette a parketre, nyomukban Mrs. Weasleyvel és Fleur apjával.

– Szeretem ezt a számot – mondta Luna, miközben a keringőszerű dallamra hajladozott, majd pár másodperccel később felállt és a táncparketre siklott, ahol egy helyben forogni kezdett, egyedül, becsukott szemmel és lengedező karral.

– Nagyon nagy, nem gondoljátok? – mondta elragadtatva Ron. – Értékes ember.

De azon nyomban lehervadt az arcáról a mosoly: Viktor Krum foglalta el Luna megüresedett székét. Hermione kellemesen izgatott lett, de Krum ezúttal nem megdicsérni jött. Sötét tekintettel kérdezte meg, – Ki az az ember sárgában?

– Ő Xenophilus Lovegood, egy barátunk apukája – mondta Ron. Harcias hangneme jelezte, hogy nem fognak nevetni Xenophiliuson, az egyértelmű provokáció ellenére sem. – Gyere, táncoljunk – mondta hirtelen Hermionénak.

Elképedve, ugyanakkor elégedetten nézett rá, és felkelt. Együtt tűntek el a parketten egyre növekvő tömegben.

– Á, szóval most már együtt vannak? – kérdezte egy pillanatig zavartan Krum.

– Hát... olyasmin – mondta Harry.

– Te ki vagy? – kérdezte Krum.

– Barny Weasley.

Kezet ráztak.

– Te Barny... jól ismered ezt a Lovegoodot?

– Nem, csak ma találkoztam vele. Miért?

Krum mogorván nézte itala tetejéről Xenophiliust, aki több másik boszorkánymesterrel beszélgetett a táncparkett túloldalán.

– Mert – mondta Krum – ha nem Fleur vendége volna, kihívnám egy párbajra, itt és most, amiért azt a mocskos jelet viseli a mellkasán.

– Jelet? – kérdezte Harry, és ő is Xenophiliusra nézett. A mellkasán ott csillogott a különös, háromszögletű szem. – Miért? Mi a baj vele?

– Grindelwald. Az Grindelwald jele.

– Grindelwald... a sötét varázsló, akit Dumbledore legyőzött?

– Pontosan.

Krum állkapcsa úgy mozgott, mintha ráгна, majd újra megszólalt. – Grindelwald sok embert megölt, köztük a nagyapámat is. Persze ebben az országban soha nem volt hatalmas, azt mondják, rettegett Dumblédoretől... és nem alaptalanul, látva, hogy hogyan végezte. De ez – mutatott egy ujjal Xenophiliusra – ez az ő szimbóluma, egyből felismertem: Grindelwald belevészte egy falba a Durmstrangban, ő is ott tanult. Néhány idióta lemásolta a könyvére meg a ruhájára, azt gondolva, hogy ettől ijesztőbbek lesznek... egészen addig, amíg mi, akik Grindelwald miatt elvesztettük családtagjainkat, móresre nem tanítottuk őket.

Krum fenyegetően megropogtatta csuklóját, és Xenophiliusra meredt. Harry meghökkent. Hihetetlenül valószínűtlennek tűnt, hogy Luna apja a sötét tanok támogatója lenne, és a sátorban senki más sem mutatta jelét, hogy felismerte volna a háromszögletű, rúnaszerű alakot.

– Teljesen... ő... biztos vagy benne, hogy az Grindelwald...

– Nem tévedek – mondta fagyosan Krum. – Hét éven keresztül naponta mentem el a mellett a jel mellett, jól ismerem.

– Nos, van rá esély, – kezdte Harry, – hogy Xenophilius nem tudja, hogy mit jelent a szimbólum, a Lovegoodok eléggé... különösek. Lehet, hogy valahol meglátta, és azt hitte, hogy az a morzsás szarvú szapirtó fejének keresztmetszete, vagy valami hasonló.

– A minek a keresztmetszete?

– Hát, én nem igazán tudom, hogy mik azok, de látszólag ő és a lánya szünidőben azokat keresik...

Harry úgy érezte, elég rosszul próbálja Luna és apja viselkedését magyarázni.

– Ő az – mondta, miközben Lunára mutatott, aki még mindig egyedül táncolt, feje körül lengetve karjait, mintha muslicákat próbálna elkergetni.

– Miért csinálja ezt? – kérdezte Krum.

– Biztos egy rontássarjat próbál elkergetni – mondta Harry, aki felismerte a tüneteket.

Krum láthatólag nem tudta eldönteni, hogy Harry vajon szórakozik-e vele. Előhúzta pálcáját a talárjából, és fenyegetően ütögetni kezdte vele a combját. Szikrák pattantak elő belőle.

– Gregorovitch! – mondta hangosan Harry. Krum megriadt, de Harry túl izgatott volt ahhoz, hogy érdekelje. Az emlék Krum pálcájának látványára jutott eszébe, ahogy Ollivander elveszi tőle és tüzetesen megvizsgálja a Trimágus Tusa előtt.

– Mi van vele? – kérdezte gyanakodva Krum.

– Ő egy pálcakészítő!

– Tudom – mondta Krum.

– Ő készítette a pálcádat! Ezért gondoltam, hogy... kviddics...

Krum egyre gyanakvóbban méregette.

– Honnan tudod, hogy Gregorovitch készítette a pálcámat?

– Én... azt hiszem olvastam valahol – mondta Harry. – Egy... rajongói magazinban – találta ki hirtelen. Krum kicsit megenyhült.

– Nem rémlik, hogy valaha is a pálcámról beszéltem volna a rajongóimnak – mondta.

– Szóval... ő... merre van mostanában Gregorovitch?

Krum zavarban volt.

– Több éve visszavonult. Én voltam az egyik utolsó, aki Gregorovitch pálcát vett. Azok a legjobbak... bár tudom, hogy ti britek nagy becsben tartjátok Ollivandert.

Harry nem válaszolt. Úgy tett, mintha Krumhoz hasonlóan ő is a táncolókat nézné, de közben erősen gondolkodott. Szóval Voldemort egy ünnepelt pálcakészítőt keres, és Harrynek nem kellett sokat töprengenie az okon. Biztosan amiatt volt, amit Harry pálcája tett azon az estén, amikor Voldemort végigüldözte őt az égen. A magyal és a főnix toll leigázta a kölcsönvett pálcát, ez olyasmi volt, amire Ollivander nem számított, és nem is értett. Vajon Gregorovitch jobban tudja majd? Valóban tapasztaltabb, mint Ollivander, ismerte a pálcáknak olyan titkait, amit Ollivander nem?

– Ez a lány igazán csinos – mondta Krum, visszarángatva Harryt a valóságba. Ginnyre mutatott, aki épp akkor csatlakozott Lunához. – Ő is rokonod?

– Igen – mondta bosszúsan Harry – és jár valakivel. Féltékeny típus. Nagydaráb fazon. Nem akarnál keresztbe tenni neki.

Krum felmordult.

– Mi értelme – kezdte, miközben kiitta a serlegét, és felállt – nemzetközi hírnő kviddics játékosnak lenni, ha egyszer minden csinos lány foglalt?

Azzal ellépdelt, magára hagyva Harryt. Egy arra járó pincértől vett egy szendvicset, és megkerülte a zsúfolt táncparkettet. Meg akarta találni Ront, hogy meséljen neki Gregorovitchról, de Hermionével táncolt a parkett közepén. Harry az egyik aranyoszlopnak dőlt, Ginnyt figyelte, aki Fred és George barátjával, Lee Jordannel táncolt, és igyekezett nem megbánni Ronnak tett ígéretét.

Még soha nem volt esküvőn, így nem tudta megítélni, hogy a varázsló ünnepségek mennyiben különböztek a mugli féléktől, bár biztos volt benne, hogy az utóbbinál az esküvői tortát nem díszíti két főnixszobor, melyek a torta felvágásakor felröppennek, és nincsenek a tömegben maguktól lebegő pezsgősüvegek. Ahogy az este közeledett, és molylepkék kezdtek az immár lebegő aranylámpásokkal megvilágított ernyő alá szállni, a mulatság egyre inkább elszabadult. Fred és George régen eltűnt a sötétségben Fleur két unokatestvérével. Charlie, Hagrid és egy zömök, bíbor ruhás, húsoospite-kalapos varázsló a sarokban énekelték „Odo a hős” dalát.

Ahogy a tömegben lófrált, hogy megszabaduljon Ron egyik bácsikájától, aki nem tudta eldönteni, hogy Harry vajon a fia-e, megpillantott egy idős varázslót, aki egyedül ült egy asztalnál. Fehér hajkoronájától úgy tűnt, mint egy igen öreg pitypang, fején pedig egy molyrágta fez pihent. Valahonnan ismerős volt neki a férfi. Ahogy megerőltette a fejét, hirtelen felismerte Elphias Doge-ot, a Főnix Rendjének egyik tagját, és Dumbledore gyászjelentésének íróját.

Harry odament hozzá.

– Leülhetek?

– Persze, persze – mondta Doge. Magas, ziháló hangja volt.

Harry közelebb hajolt hozzá.

– Mr. Doge, Harry Potter vagyok.

Doge-nak elakadt a lélegzete.

– Kedves fiam! Arthur mondta, hogy itt leszel álcázva... Annyira örülök, megtisztelsz ittléteddel!

Idegés örömeiben Doge töltött Harrynek egy serlegnyi pezsgőt.

– Gondoltam rá, hogy írok neked, – suttogta, – miután Dumbledore... a döbbenet... és neked, biztos vagyok benne...

Doge apró szemei hirtelen megteltek könnyel.

– Olvastam a gyászjelentést, amit a *Reggeli Prófétába* írt – mondta Harry. – Nem is tudtam, hogy ennyire jól ismerte Dumbledore professzort.

– Csak annyira jól, mint bárki más – mondta Doge, miközben egy szalvétával törölgette a szemét. – Minden bizonnyal én ismertem a legrégebben, ha nem számítjuk Aberforthot... és valamiért az emberek soha nem számítják Aberforthot.

– A *Reggeli Prófétával* kapcsolatban... Nem tudom, hogy olvasta-e...?

– Ugyan kérlek, hívj csak Elphiasnak.

– Elphias, nem tudom, olvasta-e az interjút, amit Rita Vitrol adott Dumbledore-ról?

Doge arca dühösen elvörösödött.

– Ó igen, Harry, olvastam. Az a nő, bár a keselyű pontosabb szó lenne rá, folyton nyaggatott, hogy beszéljek vele. Szégyenlem, hogy azt kell mondanom, igencsak durva lettem a végére, alkalmatlankodó pisztrángnak neveztem, aminek eredményeképp, mint azt valószínűleg láttad is, becsmérelte józanságomat.

– Nos, abban az interjúban, – folytatta Harry, – Rita Vitrol arra célozgatott, hogy Dumbledore professzornak fiatal korában köze volt a sötét mágiához.

– Egy szavát se hidd! – mondta egyből Doge. – Egy szavát se, Harry! Ne hagyd, hogy bármi is bemocskolja Albus Dumbledore emlékét!

Harry Doge komoly, fájdalmas arcára nézett, de megnyugvás helyett csak csalódottságot érzett. Doge tényleg azt hitte, hogy ez olyan egyszerű, hogy Harry olyan egyszerűen úgy *dönthet*, hogy nem hiszi el? Nem értette Doge, hogy Harrynek biztosnak kell benne lennie, hogy tudnia kell *mindent*?

Talán Doge gyanította Harry érzéseit, mert aggódva ránézett, és gyorsan folytatta. – Harry, Rita Vitrol egy szörnyű...

Azonban egy erőszakos vihogás félbeszakította.

– Rita Vitrol? Ó, annyira szeretem, mindig elolvasom az írásait!

Harry és Doge felnézve Muriel nénit látták felettük állni, tollak táncoltak a haján, kezében egy serleg pezsgő volt. – Tudtátok, hogy írt egy könyvet Dumbledore-ról?

– Helló, Muriel – mondta Doge. – Igen, épp most beszélgettünk...

– Hé te ott! Add ide azt a széket, én már százhet éves vagyok!

Egy másik vörös hajú Weasley unokatestvér ugrott fel riadtan a székéről. Muriel néni meglepő erővel fordította meg, majd lehuppant rá Doge és Harry közé.

– Helló újra Barry, vagy hogy is hívnak – mondta Harrynek. – Na most, mit is meséltél Rita Vitrolról, Elphias? Tudtad, hogy megírta Dumbledore önéletrajzát? Már alig várom, hogy elolvassam. Csak el ne felejtsem megrendelni a Czikornyai és Patzá-nál!

Doge erre mereven és komolyan nézett Muriel néniére, de ő kiitta serlegét, és csontos ujjával egy arra járó pincér felé csettintett pótlásért. Nagyot kortyolt a pezsgőből, böfögött, majd megszólalt. – Nem érdemes úgy ülnötök itt, mint két kitömött béka! Mielőtt olyan tisztelt és tiszteletre méltó, meg az a sok butaság nem lett, keringett néhány elég vicces pletyka Albusról!

– Félreinformáló orvtámadás – mondta Doge, miközben ismét retek színű lett a feje.

– Te ezt mondanád, Elphias – vihogott Muriel néni. – Észrevettem, hogy milyen ügyesen kerülgetted a mocskos részeket a gyászjelentésedben!

– Sajnálom, hogy így gondolod – mondta továbbra is jegesen Doge. – Biztosítalak, hogy minden szó a szívemből jött.

– Ó, mindannyian tudjuk, hogy istenítetted Dumbledore-t. Még azt is megkockáztatnám, hogy még azután is szentnek hinnéd, hogy kiderül, hogy megölte a kvibli testvérét!

– *Muriel!* – kiáltott fel Doge.

Egy jeges érzés, aminek semmi köze nem volt a kezében lévő jéghideg pezsgőhöz, kúszott fel Harry mellkasába.

– Ezt hogy érti? – kérdezte Murielt. – Ki mondta, hogy a kishúga kvibli volt? Azt hittem, csak beteg.

– Ezek szerint rosszul hitted, Barry! – mondta Muriel néni, láthatóan elégedetten a hatással, amit szavaival elért. – Különben is, miből gondolod, hogy bármit is tudhatsz róla! Mindez sok sok évvel azelőtt történt, hogy rád akár csak gondoltak is, kedvesem, és az igazság az, hogy mi, akik akkor még éltünk, sem tudtuk pontosan, hogy mi történt. Ezért várom annyira, hogy megtudjam, mit sikerült Vitrolnak előásnia! Dumbledore elég sokáig hallgatott a húgáról!

– Nem igaz! – zihálta Doge. – Aljas hazugság!

– Nekem soha nem mondta, hogy a húga kvibli volt – bökte ki gondolkodás nélkül Harry. Belül még mindig hideget érzett.

– És mégis mi a fenéért mondta volna el neked? – rikoltotta Muriel, kicsit meginogva a széken, miközben megpróbált Harryre fókuszálni.

– Hogy Albus miért nem beszélt soha Arianáról, – kezdte Elphias, érzelmekkel teli hangon, – azt hittem, mindenki számára egyértelmű. Annyira megrázta a halála...

– Miért nem látta őt soha senki, Elphias? – rikoltotta Muriel. – Miért van az, hogy a társaság fele azt sem tudta, hogy létezett, amíg a koporsóját ki nem hozták a házból, és el nem temették? Hol volt a szent Albus, miközben Ariana a pincébe volt zárva? A Roxfortban brillírozott, és nem is foglalkozott azzal, mi folyik a saját házában!

– Hogy érti, hogy bezárva a pincébe? – kérdezte Harry. – Mi ez az egész?

Doge nyomorultul nézett ki. Muriel néni megint felkacagott, és válaszolt Harrynek.

– Dumbledore anyja rémisztő nőszemély volt, egyszerűen rémisztő. Mugli születésű, bár én hallottam, hogy más állít...

– Soha nem állított semmi ilyesmit! Kendra finom asszony volt – suttogta szerencsétlenül Doge, de Muriel néni nem törődött vele.

– ... büszke, és parancsolgató, olyan boszorkány, aki belehalt volna, ha kvibli gyereket produkált volna...

– Ariana nem volt kvibli! – lihegte Doge.

– Te ezt állítod, Elphias, de akkor magyarázd meg, miért nem ment soha a Roxfortba! – mondta Muriel néni. Hátat fordított Harrynek. – A mi időnkben a kvibliket gyakran elhallgattuk, bár hogy arra vetemedjünk, hogy bebörtönözzünk egy kislányt a házba, és úgy tegyünk, mintha nem is létezne...

– Én mondom, nem ez történt! – mondta Doge, de Muriel néni folytatta, mint a gőzgép, továbbra is Harryhez intézve szavait.

– A kvibliket általában mugli iskolába íratják, és arra ösztönözték őket, hogy illeszkedjenek be a mugli társadalomba... sokkal könnyebb, mint hogy helyet találjanak maguknak a varázsvilágban, melyben mindig is csak másodosztályú szerepet tölthetnek be, de Kendra Dumbledore természetesen álmában sem engedte volna mugli iskolába a lányát...

– Ariana törekeny volt – mondta kétségbeesetten Doge. – Mindig gyenge volt az egészsége, és nem engedhették...

– ...hogya elhagyja a házat? – vihogott Muriel. – És mégsem került sohasem a Szent Mungóba, és soha egyetlen gyógyítót sem hívtak, hogy megvizsgálja!

– Ugyan, Muriel, honnan tudhatnád, hogy...

– Tájékoztatóként közlöm, Elphias, hogy a kuzinom Lancelot abban az időben volt gyógyító a Szent Mungóban, és ő közölte a családommal, hogy Ariana soha nem volt ott. Mindez Lancelot szerint igen gyanús volt.

Doge majdnem elsírta magát. Muriel néni, aki látszólag remekül szórakozott, újabb adag pezsgőért csettintett. Harry dermedten visszaemlékezett, hogyan zárták be egyszer Dursleyék, és tartották elrejtve, csak mert varázsló volt. Vajon Dumbledore kishúga is ugyanezt szenvedte el, csak visszafelé: bebörtönözték, csak mert nem volt benne mágia? És vajon Dumbledore komolyan sorsára hagyta, amikor a Roxfortba ment, hogy megmutassa, hogy ő mennyire briliáns és tehetséges?

– Na most ha nem Kendra halt volna meg hamarabb, – folytatta Muriel, – azt gondolnám, hogy ő végzett Arianával...

– Hogy mondhatasz ilyen, Muriel! – nyögött Doge. – Egy anya, aki megöli saját gyermekét? Gondold már végig amit mondasz!

– Ha a kérdéses anya képes volt hosszú évekre bebörtönözni a lányát, miért ne? – vont vállat Muriel néni. De amint azt mondtam, ez nem stimmel, mivel Kendra előbb halt meg, mint Ariana... hogy mitől, azt soha senki nem tudta biztosan...

– Ó, kétségtelen, hogy Ariana ölte meg – mondta Doge, próbálva gúnyosra fogni hangját. – Miért is ne?

– Igen, Ariana biztosan egy kétségbeesett lépésre szánta el magát szabadsága elnyerése érdekében, és a dulakodásban megölte Kendrát – mondta elgondolkodva Muriel néni. – Rázhatod a fejed, amennyit csak akarod, Elphas. Te is ott voltál Ariana temetésén, nem?

– Igen, ott voltam, – mondta remegő ajakkal Doge, – és annál kétségbeesettebb, szomorúbb eseményre nem emlékszem. Albusnak megszakadt a szíve...

– Nem a szíve volt az egyetlen, ami összetört. Nem Aberforth törte el Albus orrát a szertartás közepén?

Ha Doge eddig elborzadt volt, az semmi nem volt ahhoz képest, ahogy most kinézett. Muriel akár le is szúrhatta volna. Hangosan vihogott, és még egy korty pezsgőt ivott, aminek egy része végigfolyt az állán.

– Honnan...? – károgta Doge.

– Anyám jóban volt Bathilda Bircsókkal – mondta boldogan Muriel néni. – Bathilda elmesélte az egészet anyámnak, miközben én az ajtónál hallgatóztam. Koporsó melletti civakodás. Az alapján, amit Bathilda mesélt, Aberforth azt kiabálta, hogy Albus hibája volt, hogy Ariana meghalt, és azután arcon ütötte. Bathilda szerint Albus még csak nem is próbált védekezni, és ez önmagában is elég különös. Albus még úgy is megölte volna Aberforthot egy párbajban, hogy mindkét kezét a háta mögé van kötve.

Muriel még több pezsgőt vedelt. A régi botrányok felelevenítése, úgy tűnt, legalább annyira lelkesítették őt, mint amennyire elborzasztották Doge-ot. Harry nem akarta elhinni azt, amit hall. Az igazat akarta hallani, és ez idáig Doge csupán csak ült ott, és erőtlenül arról mekegett, hogy Ariana beteg volt. Harry nehezen hitte el, hogy Dumbledore ne lépett volna közbe, ha valami ilyesmi kegyetlenség történik otthonában, és mégis kétségtelenül volt valami különös a történetben.

– És hagy mondjak el még valamit, – mondta Muriel, és egy csuklás kíséretében lejjebb eresztette a serlegét. – Szerintem Bathilda fecsegte el a történetet Rita Vitrolnak. Az a rengeteg utalás, hogy Vitrol meginterjúvolt egy fontos forrást, aki közel állt Dumbledore-hoz... hiszen végig ott volt az Ariana ügy alatt, és még passzolna is a dolog!

– Bathilda soha nem beszélne Rita Vitrollal! – suttogta Doge.

– Bathilda Bircsók? – kérdezte Harry. – *A mágia történetének szerzője?*

A név Harry egyik iskolai könyvére volt nyomtatva, bár bevallottan nem azok közül való volt, amelyeket figyelmesen olvasott.

– Igen – mondta Doge, úgy kapaszkodva Harry kérdésébe, mint süllyedő ember a mentőövbe. – Egy igen tehetséges mágiatörténész, és Albus régi barátja.

– Mostanában elég szenilis, amennyire tudom – mondta vidáman Muriel néni.

– Ha ez így van, akkor még inkább tisztességtelen Vitroltól, hogy kihasználta, – mondta Doge, – és nem lehet bizalmat szavazni azoknak a dolgoknak, amiket Bathilda elmondhatott.

– Ó, vannak módszerek rá, hogy emlékeket felidézzünk, és biztos vagyok benne, hogy Rita Vitrol mindet ismeri – mondta Muriel néni. – De még ha Bathilda teljesen kakukk is, még akkor is biztosan van néhány régi fényképe, talán levelei is. Hosszú ideje ismerte Dumbledore-ékat... Úgy gondolom, mindenképp megért egy kirándulást Godric's Hollow-ba.

Harry, aki épp egy vajsörből ivott, félrenyelt. Doge hátba verte, miközben Harry köhögve Muriel nénit nézte könnyező szemekkel. Miután ismét meg tudott szólalni, megkérdezte, – Bathilda Bircsók Godric's Hollow-ban lakik?

– Ó igen, mindig is ott élt! Dumbledore-ék azután költöztek oda, miután Percivalt bebörtönözték, szomszédok voltak.

– Dumbledore-ék is Godric's Hollow-ban éltek?

– Igen, Barry, épp az előbb mondtam – ismételte haragosan Muriel néni.

Harry érezte, ahogy kiürül. Hat év alatt egyetlen egyszer sem mondta el Dumbledore Harrynek, hogy mindketten Godric's Hollow-ban éltek, és vesztették el szeretteiket. Miért? Vajon Lily és James sírja Dumbledore anyjának és testvérének sírja közelében van? Ha Dumbledore meglátogatta sírjukat, vajon megtette ugyanezt Lily és James sírjával is? És soha meg sem említette neki... soha nem vesződött azzal, hogy elmondja...

Hogy miért volt olyan fontos, Harry még magának sem tudta megmagyarázni, de úgy érezte, az, hogy Dumbledore nem mondta el neki, hogy ez a hely, és ezek a tapasztalatok közősek bennük, felért egy hazugsággal. Maga elé bámult, alig figyelve arra, mi történik körülötte, és nem vette észre, ahogy Hermione előbukkant a tömegből, csak miután mellé húzott egy széket.

– Egyszerűen nem tudok tovább táncolni – pihegte, miközben kibújt egyik cipőjéből, és masszírozni kezdte a talpát. – Ron elment vajsörért. Egy kicsit különös volt. Épp most láttam Viktort, ahogy elviharzik Luna apjától, úgy tűnt, mintha veszekedtek volna... – halkabbra vette a hangját, és ránézett. – Harry, jól vagy?

Nem tudta, hol kezdje, de nem számított. Abban a pillanatban valami nagy és ezüstös tömeg zuhant át az ernyőn, egyenesen a táncparkettre. A kecses, ragyogó hiúz könnyedén landolt a döbbent táncosok között. Felé fordultak a fejek, a hozzá legközelebb állók abbahagyták a táncot. A patrónus szája tágra nyílt, és Kingsley Shacklebolt hangos, mély, lassú hangján szólalt meg.

– A minisztérium elbukott. Scrimgeour halott. Jönnek.

Kilencedik fejezet

Búvóhely

Minden olyan lassú, elmosódott volt. Harry és Hermione talpra ugrottak, és előhúzták pálcáikat. Sokan még csak most vették észre, hogy valami különös történt. A fejek még mindig az ezüstös macska felé forgolódtak, ahogy az eltűnt. A csend fagyos hullámként terjedt szét onnan, ahol a patrónus földet ért. Majd valaki felsikoltott.

Harry és Hermione a bepánikolt tömegbe vetette magát. Vendégek szaladtak mindenfelé, sokan dehoppanáltak. Az Odút védő búbájok összeomlottak.

– Ron! – kiáltott Hermione. – Ron, hol vagy?

Ahogy átfurakodtak a táncparketten, Harry köpenyes és maszkos figurákat pillantott meg, akik a tömege hoppanáltak. Majd meglátta Lupint és Tonkst, felemelt pálcával. Mindketten elkiáltották magukat – *Protego!* –, mely kiáltás minden oldalról visszhangzott...

– Ron! Ron! – kiáltotta Hermione, félig szípgova, ahogy rémült vendégek ütköztek neki és Harrynek. Harry megragadta a lány kezét, hogy biztosan együtt tudjanak maradni. Egy fénycsóva zúgott el a fejük felett, hogy védelmező búbáj volt-e, vagy valami sokkal baljósabb, nem tudta...

És Ron ott volt. Elkapta Hermione szabad kezét, és Harry érezte, ahogy helyben megpördül. Minden fény és hang kimúlt, ahogy sötétség telepedett rá. Csak Hermione kezét érezte, ahogy téren és időn keresztül préselődik át, el az Odútól, el a közeledő Halálfalóktól, talán magától Voldemorttól is...

– Hol vagyunk? – kérdezte Ron hangja.

Harry kinyitotta a szemét. Egy pillanatig azt hitte, el sem hagyták az esküvőt. Úgy tűnt, még mindig emberek vesznek körül őket.

– Tottenham Court Road – lihegte Hermione. – Séta, sétálatok, találnunk kell egy helyet, ahol átöltözhetnek.

Harry úgy tett, ahogy a lány kérte. Félig sétáltak, félig futottak a széles, sötét utcán, ami tömve volt késő esti mulatozókkal és bezárt üzletekkel, fejük felett csillagok ragyogtak. Egy kétszintes busz zörgött el mellettük, és egy csapat jókedvű kocsmázó fixírozta őket, ahogy elmentek mellettük. Harry és Ron még mindig dísztalárjukat viselték.

– Hermione, nincs mibe átöltöznünk – mondta Ron, ahogy látványukra egy fiatal nő rekedten felvetett.

– Miért nem vittem magammal a láthatatlanná tévő köpenyemet? – kérdezte Harry, miközben magában átkozta saját butaságát. – Tavaly egész idő alatt magamnál tartottam, most meg...

– Semmi gond, nálam van a köpeny, és mindkettőtöknek hoztam váltóruhát is – mondta Hermione. – Csak próbálatok természetesen viselkedni, amíg... ez jó lesz.

Bevezette őket egy mellékutca, onnan meg egy árnyékos sikátorba.

– Amikor azt mondod, hogy nálad van a köpeny és a ruhák... – kezdte Harry, miközben homlokráncolva Hermionéra nézett, akinél kis gyöngyberakásos táskáján kívül, amiben kotorászni kezdett, semmi nem volt.

– Igen, itt vannak – mondta Hermione, és Harry és Ron legnagyobb döbbenetére előhúzott egy farmert, egy melegítő felsőt, egy pár barna zoknit és végül az ezüstös láthatatlanná tévő köpenyt.

– Hogy a pokolba...?

– Érzékelhetetlen Tértágító Bűbáj – mondta Hermione. – Elég trükkös, de azt hiszem, elég jól sikerült. Egyébként sikerült mindent eltennem, amire szükségünk lehet. – Megrázta a törékenynek tűnő táskát. Visszhangzott, mintha valami raktár lenne benne, ahogy több nehéz tárgy is feldőlt benne. – A fenébe, ezek biztos a könyvek voltak, – mondta, miközben belenézett, – pedig témakör szerint voltak csoportosítva... Na, mindegy... Harry, jobb lenne, ha felvenné a köpenyét. Ron, siess az átöltözéssel...

– Mikor csináltad ezt az egészet? – kérdezte Harry, miközben Ron levetette a talárját.

– Mondtam neked az Odúban, hogy már napok óta össze vannak készítve a legszükségesebbek, ha esetleg gyorsan el kellene tűnnünk. Ma reggel tettem be a hátizsákod, miután átöltöztél... volt egy ilyen fura érzésem...

– Bámulatos vagy – mondta Ron, miközben átnyújtotta neki a felnyalábolt talárját.

– Köszönöm – mondta Hermione, és kicsit elmosolyodott, ahogy a táskába tömte a talárt. – Légyszi, Harry, vedd fel a köpenyt!

Harry a válla köré dobta a köpenyt, és a feje fölé húzta, eltűnve a szem elől. Csak most kezdte értékelni mindazt, ami történt.

– A többiek... mindenki az esküvőn...

– Most nem aggódhatunk miattuk – suttogta Hermione. – Téged keresnek, Harry, ha vissza mennénk, azzal csak még nagyobb veszélybe sodornánk a többieket.

– Igaza van – mondta Ron, aki bár nem látta arcát, tudta, hogy Harry ellenkezni akart. – A Rend nagy része ott van, majd ők vigyáznak a többiekre.

Harry bólintott, majd rájött, hogy nem látják. – Oké. – De Ginnyre gondolt, és félelem telepedett szívére.

– Gyertek, jobb, ha nem állunk meg – mondta Hermione.

Visszasétáltak a főútra, aminek a túloldalán egy csoport férfi énekelt és integetett a járdán.

– Csak kíváncsiságból kérdezem, miért pont a Tottenham Court Road? – kérdezte Ron Hermionétól.

– Nem tudom, ez ugrott be, de biztos vagyok benne, hogy itt a muglik között nagyobb biztonságban vagyunk, nem számítanak rá, hogy ide jövünk.

– Igaz, – mondta körbenézve Ron, – de nem érzed magad egy kicsit... felfedve?

– Hova máshova menjünk? – kérdezte megalázva Hermione, ahogy az út túloldalán lévő konyítani kezdtek utána. – Nem igazán vehetünk ki szobát a Foltozott Üstben. És a Grimmauld téri ház is kiesik, ha Piton be tud jutni... Esetleg megpróbálhatnánk a szüleim házáat, bár van rá esély, hogy azt is ellenőrizni fogják... Ó, bárcsak befognák a szájukat!

– Minden rendben, kedvesem? – kiáltotta át a legrészegebb. – Nem kérsz egy italt? Dobd a vöröst, és dobj be egy felest!

– Ülünk le valahová – mondta gyorsan Hermione, mivel Ron kinyitotta a száját, hogy visszakiabáljon. – Nézd, ez jó lesz, gyerünk be ide!

Egy kis, piszkos éjszakai kávézó volt. Vékony zsírréteg borította a műanyag asztalokat, de legalább üres volt. Harry csúszott be először a boksza, Ron ült mellé, Hermionével szembe, akinek jól láthatóan nem tetszett, hogy a bejáratnak háttal ül: olyan gyakran pillantott vissza a bejáratra, mintha a feje rángatózott volna. Harrynek nem tetszett, hogy megálltak. A séta azt az illúziót keltette, mintha lenne valami céljuk. A köpeny alatt érezte, ahogy a Százfülé főzet hatásának utolsó nyomai is eltűnnek, keze visszaváltozott rendes hosszúra és alakjára. Elővette szemüvegét a zsebéből, és újra felvette.

Néhány perc múlva Ron szólalt meg. – Tudod, innen nincs messze a Foltozott Üst, itt van a Charing Cross-on...

– Ron, nem lehet! – mondta azonnal Hermione.

– Nem azért, hogy ott maradjunk, csak hogy kiderítsük, mi folyik itt!

– Tudjuk, hogy mi folyik! Voldemort átvette a hatalmat a Minisztériumban, mi más akarsz tudni?

– Jól van, jól van, csak egy ötlet volt! – Csípős csönd telepedett közéjük. A rágózó pincérnő arra csoszogott, és Hermione rendelt két cappuccinot. Mivel Harry láthatatlan volt, gyanús lett volna neki is rendelni egyet. Két természetes munkás lépett be a kávézóba, és a mellettük lévő boksza préselték magukat. Hermione suttogásra halkította a hangját.

– Szerintem keressünk egy csendes helyet, hogy onnan dehoppanálhassunk vidékre. És ha már ott vagyunk, küldhetünk egy üzenetet a Rendnek.

– Te is meg tudod csinálni az a patrónusos valamit? – kérdezte Ron.

– Gyakoroltam, szerintem menne. – mondta Hermione.

– Hát, ha nem kerülnek emiatt bajba, bár lehet, hogy már most is le vannak tartóztatva. Apám, ez undorító – tette hozzá a habos, szürke kávé első kortya után. A pincérnő meghallotta. Csúnyán nézett Ronra, miközben két új vendégéhez csoszogott. A nagyobbik, szőke férfi elhessegette. Sértődötten nézett rá.

– Akkor menjünk, nem akarom meginni ezt a szennyet – mondta Ron. – Hermione, van nálad muglipénz, hogy fizethess ezekért?

– Igen, kivettem a Lakástakarék-pénztárból a pénzem mielőtt az Odúba jöttem volna. Fogadok, hogy az összes apró az alján van – sóhajtott Hermione, miközben táskájáért nyúlt.

A két munkás azonos mozdulatot tett, és Harry gondolkodás nélkül követte őket. Mindhárman előhúzták pálcáikat. Ron, néhány másodpercnyi lemaradással átnyúlt az asztalon, és az ülésre döntötte Hermionét. A Halálfalók varázslatainak erejétől megrepedt a csempézett fal, ahol nem sokkal korábban még Ron feje volt. Harry, még mindig láthatatlanul varázsolt. – *Stupor!*

A szőke Halálfalót arcon találta egy vörös fénysugár: eszméletlenül dőlt oldalra. Társa, aki nem látta, ki varázsolt, Ront vette célba. Fényes fekete kötelek röppentek ki a pálcájából, és tetőtől talpig megkötözték Ront – a pincérnő felsikított, és az ajtó felé szaladt – Harry egy újabb kábító átkot indított a Ront megkötöző, torz arcú Halálfaló felé, de a varázslat mellé ment, visszapattant az ablakról, és telibe találta a pincérnőt, aki az ajtóban összeesett.

– *Expulso!* – kiáltotta a Halálfaló, és az asztal, ami mögött Harry állt, felrobbant. A robbanás ereje a falhoz vágta, és érezte, ahogy a pálcácsúszik a kezéből, és a köpeny lecsúszik róla.

– *Petrificus Totalus!* – sikította Hermione valahonnan. A Halálfaló szobormerevvé vált, és hangos puffanás kíséretében a porcelán, asztal és kávémaradványok közé dőlt. Hermione előmászott a pad alól, és remegve rázta ki hajából az üvegdarabokat.

– *D...diffindo* – mondta, Ronra tartott pálcával, aki fájdalmasan felüvöltött, ahogy a nadrágja felszakadt a térdénél, egy mély vágásnyomot hagyva maga után. – Ó, sajnálom, Ron, kicsit remeg a kezem! *Diffindo!*

A kettévágott kötél leesett. Ron lábra állt, kicsit megrázta lábait, hogy újra érezze őket. Harry felemelte a pálcáját, és a romokon keresztül a szőke Halálfaló irányába mászott.

– Fel kellett volna ismernem, ő is ott volt aznap, amikor Dumbledore meghalt – mondta. Lábával átfordította a sötét hajú Halálfalót. A férfi szeme sebesen mozgott Harry, Ron és Hermione között.

– Ő Dolohov – mondta Ron. – Felismerem a régi körözési plakátokról. A nagyobb pedig talán Thorfinn Rowle.

– Tök mindegy, hogy hívják őket! – mondta kicsit hisztérikusan Hermione. – Hogyan találtak ránk? Most mit csináljunk?

Hermione ijedtsége valahogy kitisztította Harry fejét.

– Zárd be az ajtót, – mondta neki, – és Ron, oltsd le a villanyt.

Lenézett a lebénított Dolohovra. Sebesen pörgött az agya, miközben a zár bekattant, és Ron az önoltóval sötétségbe borította a kávézót. Harry hallotta, ahogy a férfi, aki korábban Hermionét gúnyolta ki, most egy másik lánnyal kiabált a távolban.

– Mit teszünk velük? – suttogta Ron Harrynek a sötétben, majd még csendesebben hozzátette. – Megöljük őket? Ők megölnének minket. Most majdnem sikerült nekik.

Hermione megborzongott, és elhárított egy lépést. Harry megrázta a fejét.

– Elég, ha kitöröljük az emlékeiket – mondta Harry. – Jobb lesz így, legalább elvesztik a nyomunkat. Ha megölnénk őket, egyértelmű lenne, hogy itt jártunk.

– Te vagy a főnök – mondta mélységesen megkönnyebbülve Ron. – De én még soha nem próbáltam a Felejtésátkot.

– Még én sem, – mondta Hermione, – de ismerem az elméletet.

Mély, nyugtató lélegzetet vett, majd Dolohov homlokára irányította a pálcáját. – *Exmemoriam*.

Dolohov tekintete üres, álmatag lett.

– Zseniális! – mondta Harry, miközben hátra veregette. – Intézd el a másikat és a pincéernőt is, míg Ronnal feltakarítunk.

– Feltakarítunk? – kérdezte Ron, miközben körbenézett a félig lerombolt kávézón. – Miért?

– Nem gondolod, hogy eltöprengenek majd azon, hogy mi történt, ha egy lebombázott helyen térnek magukhoz?

– Ó tényleg, igen...

Ron nagy nehezen előhúzta a pálcáját a zsebéből.

– Nem csoda, hogy nem tudom kiszedni, Hermione, a régi farmeromat pakoltad be, ez szűk.

– Ó, sajnálom – sziszegte Hermione, és miközben félrerángatta a pincéernőt, Harry hallani vélte, hogy motyog valamit arról, inkább hova dugja Ron a pálcáját.

Miután a kávézót visszaállították eredeti állapotába, visszasegítették a Halálfalókat a bokszukba, és egymás felé fordították őket. – De hogyan találtak ránk? – kérdezte Hermione, ahogy egyik férfiről a másikra nézett. – Honnan tudták, hogy hol vagyunk?

Harryhez fordult.

– Te... nem gondolod, hogy még mindig rajtad van a Nyom, ugye?

– Nem lehet rajta – mondta Ron. – A Nyom tizenhét éves korában megszűnik, ez a törvény, nem teheted fel felnőttre.

– Legalábbis amennyire te tudod – mondta Hermione. – Mi van akkor, ha a Halálfalók megtalálták a módját, hogy egy tizenhét évesre is rátegyék?

– De Harry az elmúlt huszonnégy órában nem volt Halálfalók közelében. Ugyan ki tehetette vissza rá a Nyomot?

Hermione nem válaszolt. Harry mocskosnak, fertőzöttnek érezte magát. Vajon tényleg így találtak rá a Halálfalók?

– Ha nem használhatok varázslatot, és a közelemben ti sem, anélkül, hogy ki ne adjuk a helyzetünket... – kezdte.

– Nem válunk szét! – mondta határozottan Hermione.

– Találnunk kell egy biztonságos helyet, ahol elbújhatunk – mondta Ron. – Adj egy kis időt, hogy végiggondoljuk.

– Grimmauld tér – mondta Harry.

A másik kettő eltátotta a száját.

– Ne butáskodj, Harry, Piton bejuthat!

– Ron apja azt mondta, hogy tettek ellene néhány átkot... és még ha nem is működtek – folytatta, mert Hermione közbe akart vágni – akkor mi van? Esküszöm, semmit nem kívánok jobban, minthogy Pitonnal találkozzam!

– De...

– Hermione, hova máshova menjünk? Ez a legjobb lehetőségünk. Piton csak egy Halálfaló. Ha még mindig rajtam van a Nyom, bárhová máshová is megyünk, egy egész falkával kell majd megküzdenünk.

Erre nem tudott mit mondani, bár láthatóan örült volna, ha tud. Miközben kinyitotta a kávézó ajtaját, Ron kattintott Dumbledore öntőjával, és eleresztette a kávézó fényeit. Majd Harry hármat számolt, visszafordították áldozataikon a varázslatokat, és még mielőtt a pincér, vagy a két Halálfaló bármelyike is megmoccanat volna, Harry, Ron és Hermione megpördültek, és eltűntek az összepréselő sötétségbe.

Másodpercekkel később Harry tüdeje kitágult, és kinyitotta szemeit. Egy ismerős, apró, koszos téren találták magukat. Magas, düledező házak tekintettek le rájuk mindenfelől. A

tizenkettes is látszódot közük, mivel létezéséről tájékoztatta őket Dumbledore, a Titokgazda. Előresiettek, közben jobbra-balra figyeltek, hogy figyelik-e őket valahonnan. Felfutottak a kölépcsőn, és Harry egyet koppantott a bejáratí ajtón a pálcájával. Egy sor mechanikus kattanást és láncsörgést hallottak, majd az ajtó egy reccsenéssel kinyílt, és sietve átléptek a küszöbön.

Ahogý Harry becsukta maguk mögött az ajtót, a régi gázégők életre keltek, vibráló fénnel borítva be az egész folyosót. Pont ugyanúgy nézett ki, mint amilyenre Harry emlékezett: baljós, pókhálós, a falon lévő manófejek körvonala különös árnyékokat vetettek a lépcsőházba. Hosszú, fekete függönyök takarták Sirius anyjának portréját. Az egyetlen dolog, ami kicsit kilógott a helyről, az egy troll lábából készített esernyőtartó, ami az oldalán feküdt, mintha Tonks épp most döntötte volna fel.

– Azt hiszem valaki járt itt – suttogta rámutatva Hermione.

– Akkor is történhetett, amikor a Rend elment – dörmögte Ron.

– Szóval merre vannak azok az átkok, amiket Piton ellen helyeztek el? – kérdezte Harry.

– Talán csak akkor lépnek működésbe, ha felbukkan – sugallta Ron.

És mégis szorosan egymás mellett álltak a lábtörlőn, mögöttük az ajtóval, félve ennél beljebb menni.

– Nem álldogálhatunk itt örökre – mondta Harry, és egy lépést tett előre.

– *Perselus Piton?*

Rémszem hangja suttogott át a sötétségen, mire mindhárman ijedten ugrottak hátrébb. – Nem Piton vagyunk! – kiáltotta Harry, mielőtt valami elsüvített rajta, mint a fagyos levegő, és nyelve hátrapördült, ellehetetlenítve a beszédet. Azonban még mielőtt ideje lett volna a szájába nyúlania, kitapogatni, hogy mi történt, nyelve újra kiegyenesedett.

Két barátja is átélte ez a nem túl kellemes élményt. Ron öklendezni kezdett. Hermione dadogva megszólalt. – B-biztos ez v-volt a Ny-nyelvcsomózó átok, amit Rémszem Pitonnak állított fel!

Harry óvatosan tett még egy lépést előre. Valami megmoccan az árnyékban a folyosó végén, és mielőtt bármelyikük is még egy szót szólhatott volna, egy magas, porszínű és rettenetes alak emelkedett ki a szőnyegből. Hermione és Mrs. Black, akinek a függőnye félresiklott, felsikoltottak. A szürke alak egyre gyorsabban siklott feléjük. Derékig érő haja és szakállá

mögötte lebegett, arca beesett, hústalan volt, szemei üresen tekintettek feléjük. Szörnyen ismerős volt, és irtózatosan eltorzított. Elsorvadt karra Harryre mutatott.

– Nem! – kiáltotta Harry, és bár felemelte pálcáját, egyetlen varázsige sem jutott eszébe. – Nem! Nem mi voltunk! Nem mi öltük meg önt...

Az *öltük* szóra az alak porfelhővé robbant szét. Köhögve, könnyező szemmel Harry körbenézett. Hermione a földön lapult az ajtó mellett, kezeit a feje fölé tartva, Ron pedig tetőtől talpig remegett, miközben ügyetlenül simogatta a vállát. – Se-semmi baj... Már el-elment...

Harry körül ködként gomolygott a gázegő fényében kékes színben derengő porfelhő. Mrs. Black tovább ordított.

– *Sárvérűek, mocskok, gyalázat, atyáim házának megrontói...*

– HALLGASS! – kiáltotta Harry, miközben rászegezte a pálcát, majd egy durranás, és vörös szikrák kíséretében a függöny ismét behúzódott, elcsendesítve a festmény lakóját.

– Ez... ez ő... – nyöszörgött Hermione, miközben Ron felsegítette.

– Igen, – mondta Harry, – de nem az igazi volt, ugye? Csak valami, hogy Pitonra ijesszen. – Vajon valóban működött, töprengett Harry, vagy Piton egyszerűen csak szétrobbantotta a horror-alakot, ugyanolyan könnyedén, mint ahogy a valódi Dumbledore-t is megölte? Továbbra is feszülten figyelve vezette végig barátait az előszobán, várva, hogy valami újabb szörnyűség kerül elő, de egy, a szegély mellett végigszaladó egeret leszámítva semmi nem mozdult.

– Mielőtt tovább megyünk, jobb lenne valamit leellenőrizni – suttozta Hermione, miközben felemelte pálcáját. – *Homenum Revelio*.

Semmi nem történt.

– Nagy megrázkódtatás ért – mondta kedvesen Ron. – Mit kellett volna csinálnia?

– Pontosan azt csinálta, amit akartam, hogy csináljon! – mondta ingerülten Hermione. – Ez a varázsige felfedi az emberek jelenlétét, és itt nincs senki rajtunk kívül!

– És az öreg Pizskoskán kívül – tette hozzá Ron, miközben arra a helyre pillantott, ahonnan holttest-alak felemelkedett.

– Gyerünk fel – mondta Hermione, miután ő is egy ijedt pillantást vetett a helyre. Felvezette őket a nyikorgó lépcsőkön az első emeleti szalonba.

Hermione pálcája lendítésével meggyújtotta a gázlámpásokat, majd megremegve a huzatos szobában, a kanapéra kuporodott. Ron az ablakhoz ment, és egy centire elhúzta a súlyos bársonyfüggönyt.

– Senkit sem látok odakinn – jelentette. – Ha Harryn lenne a Nyom, azt hinném, hogy követtek volna ide. Tudom, hogy a házba nem juthattak be, de... mi a baj, Harry?

Harry felkiáltott fájdalomában. Sebhelye megint égetni kezdte, miközben valami átvillant a fején, mint a vízen a fény. Egy nagy árnyat látott, és érezte, ahogy, valaki más dühe árad szét a testében, heves és rövid, mint az áramütés.

– Mit láttál? – kérdezte Ron, ahogy Harry felé közeledett. – Láttad őt nálunk?

– Nem, csak dühöt éreztem... nagyon mérges...

– De az lehet az Odúnál is – mondta hangosan Ron. – Mi mást? Nem láttál semmit? Megátkozott valakit?

– Nem, csak a dühöz éreztem... nem tudom...

Harry zavart volt, és Hermione ijedt hangja sem segített a helyzeten. – Megint a sebhelyed? De hát mi történik? Azt hittem, hogy ennek a kapcsolatnak már vége!

– Egy ideig vége volt – motyogta Harry, még mindig nagyon fájt a sebhelye, amitől nagyon neheze esett a koncentráció. – Azt... azt hiszem, olyankor nyílik meg, amikor elveszíti az önuralmát, régen így...

– De hát akkor neked kell lezárnod a tudatod! – mondta éles hangon Hermione. – Harry, Dumbledore nem akarta, hogy ezt a kapcsolatot használd, azt akarta, hogy zárd le, ezért kellett volna Okklumenciát tanulnod! Különben Voldemort hamis képeket tud a fejedbe ültetni, nem emlékszel...

– De igen, emlékszem, köszi – mondta Harry összeszorított foggal. Nem volt szüksége rá, hogy Hermione emlékeztesse, hogy Voldemort egyszer már kihasználta ugyanezt a kapcsolatot, hogy Harryt csapdába csalhassa, sem pedig arra, hogy ennek eredményeképp Sirius meghalt. Azt kívánta, bárcsak ne mondta volna el nekik amit látott és érzett. Ezzel Voldemort csak még fenyegetőbbé vált, mintha a szoba ablaka előtt állt volna. És a sebhelye egyre jobban fájt, és igyekezett küzdeni ellene. Olyan volt, mintha egy betegség ellen küzdött volna.

Elfordult barátaitól, mintha a Black család családfáját nézte volna a falon. Hermione felsikoltott. Harry pálcáját előhúzva megpördült, és egy patrónust pillantott meg, ahogy átrepül a

szalon ablakán, és a szoba padlóján leszáll előttük. Menyét alakot vett föl, és Ron apjának hangján megszólalt.

– *Család biztonságban, ne válaszolj, figyelnek minket.*

A patrónus köddé oszlott. Ron egy nyögésszerű hang kíséretében a kanapéra rogyott. Hermione mellé ült, és megragadta a karját.

– Jól vannak, jól vannak! – suttogta. Ron felnevetett, és átölelte.

– Harry – kezdte Hermione válla fölött. – Én...

– Semmi baj – mondta Harry. Egyre rosszabb volt a fejében lévő fájdalom. – A te családod, természetes, hogy aggódtál. Én is így éreznék. – Ginnyre gondolt. – Én is így érzek.

Sebhelye egyre jobban égette, majdnem olyan erősen, mint az Odú kertjében. Távolról hallotta Hermione hangját. – Nem akarok egyedül lenni. Nem aludhatnánk inkább itt a hálósákokban?

Hallotta, hogy Ron beleegyezett. Már nem tudta sokáig elviselni a fájdalmat. Majdnem összeroskadt.

– Fürdőszoba – motyogta, miközben olyan gyorsan sietett ki a szobából, amilyen gyorsan csak futás nélkül tudott.

Alig sikerült. Remegő kezekkel reteszelte be maga mögött az ajtót, lüktető fejére nyomta kezeit és a padlóra roskadt. Robbanásszerű fájdalom kíséretében öntötte el lelkét a düh. Hosszú szobát pillantott meg maga előtt, amit tűz fénye világított be. Láta a hatalmas, szőke Halálfalót a padlón, ahogy sikoltozva vonaglott, és fölötte egy vékonyabb alakot, pálcával a kezében, miközben Harry magas, hideg, könyörtelen hangon beszélt hozzá.

– Még egy kicsit, Rowle, vagy inkább hagyjam abba, és etesselek meg Naginival? Egyáltalán nem biztos, hogy Voldemort nagyúr ez alkalommal megbocsát... Ezért hívtál vissza, hogy közöld, Harry Potter ismét megszökött? Draco, adj Rowle-nek még egy kóstolót elégedetlenségünkől... Csináld, vagy te magad tapasztalod meg a haragom!

Egy tuskó esett a tűzbe. Megemelkedtek a lángok, fényük egy rémült, sápadt arcot világítottak meg – mintha mély vízből emelkedett volna fel, Harry mélyet lélegzett, és kinyitotta szemeit.

Szétvetett tagokkal feküdt a hideg, fekete kövön, orra pár centire volt az egyik ezüst kígyófaroktól, ami a nagy kádat tartotta. Felült. Malfoy sivár, megkövült arca Harry szemébe égett. Rosszul volt attól, amit látott, hogy Voldemort mire használta Dracot.

Erős kopogás hallatszott az ajtón. Harry összerezzent, ahogy Hermione hangja beszűrődött.

– Harry, kéred a fogkeféd? Itt van nálam.

– Igen, remek, köszi. – Igyekezett nyugodt hangon beszélni, miközben felállt, hogy beengedje.

Tízédik fejezet

Sipor története

Harry másnap reggel korán ébredt. Egy hálósákban feküdt a szalon padlóján. A függöny két szárnya között egy keskeny résen keresztül látni lehetett az eget. Hűvös, tiszta, hígított tinta árnyalatú kék színe volt, az a fajta, ami az éjszakát és a hajnalt elválasztja. A ház csendes volt, csak Ron és Hermione lassú, mély szuszogása hallatszott. Harry sötét alakjukra nézett. Ron valami lovagias indíttatásból ragaszkodott hozzá, hogy Hermione a kanapé párnáin aludjon, így alakja a fiú alakja fölé emelkedett. Karja a föld felé hajlott, ujjai pár centire voltak csak Ronéitól. Harryben felmerült a gyanú, hogy kézen fogva aludtak el egymás mellett. A gondolattól furcsán magányosnak érezte magát.

Felnézett az árnyékos plafonra, a pókhálós csillárra. Kevesebb, mint huszonnégy órával ezelőtt a nagy sátor bejáratánál állt a napfényben, az esküvő vendégeire várva. Mintha egy előző életben történt volna. Mi lesz ezután? Csak feküdt a padlón, és a Horcruxokra gondolt, és az ijesztően nehéz feladatra, amit Dumbledore adott neki... Dumbledore...

A Dumbledore halála óta érzett szomorúsága megváltozott. Muriel vádjai kórként fészkeltek be magukat a fejébe, és megfertőzték az általa bálványozott varázsló emlékét. Vajon hagyta volna Dumbledore, hogy ilyen dolgok történjenek? Olyan lett volna, mint Dudley? Tétlenül nézte volna a hanyagságot és meggyalázást, amíg az őt nem érintette? Vajon tényleg hátat fordított egy húgnak, akit bebörtönöztek és elrejtettek a világ szeme elől?

Harry Godric's Hollow-ra gondolt, a sírokra, melyeket Dumbledore soha nem említett neki. A titokzatos tárgyakra, melyeket minden magyarázat nélkül hagyott rájuk Dumbledore a

végrendeletében. Haragja egyre erősödött a sötétben. Miért nem mondta el neki Dumbledore? Miért nem magyarázta el? Törődött egyáltalán Harryvel? Vagy ő is csak egy eszköz volt, amit kifényesíthetett, megformálhatott, de amiben nem hitt, amiben nem bízott?

Nem bírt tovább ott feküdni, keserű gondolatainak társaságában. Valamit tennie kellett, hogy elterelje a figyelmét. Halkan kicsusszant a hálósákból, felvette a pálcáját, és kilopakodott a szobából. – *Lumos* – suttogta a lépcsőfordulóban, és a pálca fénye mellett felfele indult a lépcsőkön.

A második fordulóból nyílt az a hálósoba, amelyikben ő és Ron aludt, amikor legutóbb itt voltak. Bepillantott. A ruhásszekrény nyitva állt, az ágyneműt feltépték. Harrynek eszébe jutott a földszinti feldöntött troll-láb. Valaki átkutatta a házat a Rend távozása óta. Piton? Vagy talán Mundungus, aki elég sok mindent lopott már el a házból Sirius halála előtt és azóta is? Harry arca a portréra tévedt, melyben időnként Phineas Nigellus Black, Sirius ükapja időzött. Most üres volt, egy fakó függönyön kívül semmi nem volt benne. Phineas Nigellus nyilvánvalóan a roxforti igazgatói irodában lévő képében töltötte az éjszakát.

Harry tovább mászott a lépcsőkön, míg el nem érte a legmagasabb fordulót, ahonnan két ajtó nyílt. A vele szemben lévő ajtó névtábláján a Sirius név volt olvasható. Harry még soha nem volt keresztapja hálósobájában. Kinyitotta az ajtót és magasra emelte pálcáját, hogy minél jobban bevilágítsa azt. A szoba tágas volt, régen talán még szép is lehetett. Egy nagy ágy állt benne, faragott fejtámlával, egy magas ablak, melyet hosszú bársonyfüggöny takart el és egy csillár, melyet vastagon borított a pókháló. Satnya gyertyák ültek foglalatukban, szilárd viasz lógott le róluk jégcsap gyanánt. Vékony porréteg borította a falon lévő képeket és az ágy fejtámláját. A csillár és a ruhásszekrény között pókháló nyúlt. Ahogy Harry a szobába lépett, hallotta, ahogy egy rémült egér eliszkol.

A tinédzser Sirius úgy telepakolta a falat poszterekkel és képekkel, hogy a fal ezüstszürke borítása alig látszott át. Harry csak feltételezni tudta, hogy Sirius szülei nem tudták leszedni az Eternifix bűbájjal rögzített képeket, ugyanis biztos volt benne, hogy nem méltányolták idősebbik fiuk ízlését. Sirius elég messzire elment szülei idegesítésében. Több nagy fakó vörös és arany Griffendél zászló volt a falon, csak hogy kihangsúlyozza Mardekáros családjának többi tagjától való különbözőségét. Több kép is volt mugli motorbiciklikről, és (el kellett ismernie, nem volt szívбайos) bikinis mugli lányokról. Utóbbiakról azért tudta, hogy muglik, mivel meg sem

mozdultak képeikben, kopott mosollyal és üveges szemmel fagytak a papírra. Egyetlen varázslókép volt a falon, mely négy roxfordi diákról készült, akik összekapaszkodva mosolyogtak a fényképezőgépbe.

Harry elöntötte a boldogság, mikor felismerte rajta édesapját. Kócos fekete haja hátul ugyanúgy felállt, mint Harrynek, és ő is szemüveget viselt. Mellette állt Sirius. Jól állt neki a nemtörődomség, kicsit arrogáns arca sokkal fiatalabb és boldogabb volt, mint amilyennek Harry valaha is látta az életben. Sirius jobbján állt Pettigrew. Több, mint egy fejjel alacsonyabb volt társainál, kövérkés és vizenyős szemű. Örömtől kipirultan állt, hogy bekerült James és Sirius, e két, nagy tiszteletben álló lázadó társaságába. James bal oldalán állt Lupin. Már akkor is kicsit elnyűtten nézett ki, de ugyanaz a boldog meglepetés látszott az arcán, hogy kedvelték, és a társasághoz tartozott. Vagy mindez csak azért tűnt így, mert Harry tudta, hogyan végződött az egész, és beleképzelte a fényképekbe? Megpróbálta levenni a falról. Hiszen most már az övé volt, Sirius mindent őrá hagyott, de a kép nem mozgott. Úgy tűnt, Sirius inkább nem hagyott lehetőséget szüleinek, hogy újra díszítsék a szobát.

Harry körbenézett a padlón. Odakinn elkezdett kivilágosodni. Egy fénysugár papír fecniket, könyveket és kis tárgyakat világított meg a szőnyegen. A jelek szerint Sirius szobáját is átkutatták, bár tartalmát nagy részben, vagy teljes egészében, értéktelennek nyilvánították. Néhány könyvet annyira megrángattak, hogy tartalmuk búcsút vett a borítótól. Különböző papírdarabok borították a padlót.

Harry lehajolt, felvett néhány papírdarabot, és megvizsgálta őket. Az egyikben felismerte Bathilda Bircsók könyvének, *A Mágia történetének* egy darabját. Egy másik pedig egy motorbicikli karbantartási kézikönyvből való volt. A harmadik kézzel írott volt, és gyűrött. Kisimította.

Kedves Tapmancs,

Nagyon köszönöm a Harrynek küldött születésnap ajándékot! Eddig ez a kedvence. Még csak egy éves és máris egy játékszeprűn száguldozik, annyira boldognak látszik vele. Mellékelek egy képet, hogy te is láthasd. Igaz, hogy csak fél méternyire tud felemelkedni a levegőbe, de máris majdnem megölte a macskát, és egy ronda vázát is összetört, amit Petúnia küldött még karácsonyra

(emiatt nem panaszkodom). James szerint persze nagyon vicces volt, azt mondta, biztosan remek kviddics játékos lesz belőle, de minden dísz tárgyat el kellett pakolnunk, és mindig figyelniünk kell rá, amikor röpködni kezd.

Egy csendes születési teázást rendeztünk, csak mi és az öreg Bathilda, aki mindig olyan kedves volt hozzánk, és aki mindig is bolondult Harryért. Sajnálom, hogy nem lehetsz itt, de hát a Rend most fontosabb, és Harry egyébként sem elég idős ahhoz, hogy tudja, hogy születésnapja van! James kezd egy kicsit frusztrált lenni itt bezárva. Igyekszik nem kimutatni, de én látom rajta – a láthatatlanná tévő köpenye is még mindig Dumbledore-nál van, így kisebb tekergetésekre sincs lehetősége. Nagyon felvidítaná, ha meg tudná látogatni. Férgeske itt járt múlt hét végén. Egy kicsit lestrapálnak tűnt, de biztosan McKinnonék miatt. Én egész éjjel sírtam, amikor megtudtam.

Bathilda minden este beugrik. Elragadó öreg hölgy, és döbbenetes történetei vannak Dumbledore-ról. Nem vagyok benne biztos, hogy örülne neki, ha megtudná, hogy tudunk ezekről! Nem igazán tudom, hogy mennyit higgyek el belőlük, mert számomra elég hihetetlennek tűnik, hogy Dumbledore

Harry végtagjai ledermedtek. Mereven állt, mozdulatlan kezében tartva a csodálatos papírt, miközben öröm árasztotta el testét és szomorúság tombolt ereiben. Az ágyhoz támo lygott, és lassan leült.

Újra elolvasta a levelet, de nem sikerült többet felfognia belőle, mint első alkalommal, ezért inkább csak nézte a kéz írást. Édesanyja is ugyanúgy írta a „g”-t, mint ő. Mindegyiket megkereste a levélben: mindegyikük olyan volt, mintha egy barátságos kis intés lenne egy fátyol mögöl. A levél felbecsülhetetlen kincs volt: bizonyíték arra, hogy Lily Potter élt, tényleg élt, hogy meleg keze érintette ezt a pergament, tintával itatta be ezeket a betűket, ezeket a szavakat, szavakat róla, Harryről, a fiáról.

Türelmetlenül megtörölte a szemét. Újra olvasta a levelet, ezúttal a jelentésére figyelve. Olyan volt, mintha egy félig elfelejtett hangot hallana.

Volt egy macskájuk... talán szüleikhez hasonlóan ő is kimúlt Godric's Hollow-ban... vagy első költ, miután senki nem etette... Sirius vette neki élete első seprűjét... A szüleik ismerték

Bathilda Bircsókot. Vajon Dumbledore mutatta be őket egymásnak? *a láthatatlanná tevő köpenye is még mindig Dumbledore-nál van...* ebben volt valami furcsa...

Harry megállt, elmerengett anyja szavainak jelentésén. Miért vitte el Dumbledore James láthatatlanná tevő köpenyét? Harrynek rémlett, hogy az igazgató évekkal ezelőtt azt mondta neki, „Nekem nem kell köpönyeg ahhoz, hogy láthatatlanná váljak.” Talán egy kevésbé tehetséges Rendtagnak volt szüksége rá, és Dumbledore játszott a közvetítői szerepet? Harry tovább olvasott...

Férgecske itt járt... Pettigrew, az áruló, „lestrapáltak” tűnt, mi? Vajon tisztában volt vele, hogy akkor látta utoljára Jamest és Lilyt élve?

És végül ismét Bathilda, aki döbbenetes történeteket mesélt Dumbledore-ról. *Elég hihetetlennek tűnik, hogy Dumbledore...*

Hogy Dumbledore micsoda? De számtalan dolog volt, ami hihetetlennek tűnhetett Dumbledore-ral kapcsolatban. Például hogy egyszer rossz jegyeket kapott átváltoztatás tanból, vagy hogy Aberforth-hoz hasonlóan kecskéket bűvölt el...

Harry lábra állt, és végignézte a padlót. Talán a levél többi része is itt van valahol. Papírlapokat markolt fel, mohóságában legalább olyan figyelmetlenül bándva velük, mint az előző kereső, fiókokat húzott ki, könyveket rázott meg, felállt egy székre, hogy végigtapogassa a ruhásszekrény tetejét, és az ágy alatt és a karosszék alatt kúszott.

Végül a padlón feküdve, arccal lefelé, megpillantott egy szakadt papírdarabnak látszó valamit a fiókos szekrény alatt. Mikor előhúzta, kiderült, hogy ez annak a fényképnek a nagyobbik darabja, amiről Lily beszélt a levélben. Egy fekete hajú kisbaba suhant át a képen egy apró seprűvel, hangosan nevetve, és egy pár láb üldözte, melyek minden bizonnyal Jameshez tartoztak. Harry Lily levelével együtt a zsebébe tette őket, és folytatta a második oldal keresését.

Újabb negyed óra múlva viszont kénytelen volt belátni, hogy édesanyja levelének többi része eltűnt. Az azóta eltelt tizenhat év, vagy a szobát átkutató másik személy tehet róla? Harry újra elolvasta az első oldalt, olyan részletek után kutatva, melyek utalhattak rá, mi tette a második oldalt értékké. A játékseprűje aligha érdekelhette a Halálfalókat... Az egyetlen, potenciálisan hasznos dolog, amit látott benne, az a Dumbledore-ról szóló információ volt. *Elég hihetetlennek tűnik, hogy Dumbledore... micsoda?*

– Harry? Harry? *Harry!*

– Itt vagyok! – kiáltotta vissza. – Mi történt?

Léptek zaja hallatszott a kinti lépcsőről, és Hermione robbant be a szobába.

– Felébredtünk és nem tudtuk, hová tűntél! – mondta kifulladásra. Megfordult, és lekiáltott. –

Ron! Megtaláltam!

Ron bosszús hangja visszhangzott fel több emelettel lejjebbről.

– Jó! Üzenem neki, hogy hülye!

– Harry, kérlek ne tűnj el csak úgy, megrémültünk! Egyébként is, miért jöttél ide fel? –

Körbenézett a feltúrt szobában. – Mit csináltál itt?

– Nézd, mit találtam.

Kinyújtotta anyja levelét. Hermione elvette és elolvasta, miközben Harry őt figyelte. Mikor a végére ért, visszanézett rá.

– Ó Harry...

– És itt van ez is.

Átadta a lánynak a megtépett fényképet, és Hermione elmosolyodott, ahogy a kisbaba ki-be röpködött a képen a játékeprűjével.

– A levél többi részét kerestem, – mondta Harry, – de nincs itt.

Hermione körbenézett.

– Te csináltad ezt az egész káoszt, vagy már akkor is ilyen volt, amikor ideértél?

– Valaki előttem is átkutatta – válaszolta Harry.

– Gondoltam. Minden szoba, amibe benéztem, fel volt túrva. Mit gondolsz, mit kerestek?

– Ha Piton volt, akkor információt a Rendről.

– De azt gondolhatnánk, hogy mindent tud, amit akart. Mármost ő is tagja volt a Rendnek, nem?

– Nos, akkor – mondta Harry, aki szívesen megvitatta volna elméletét – mondjuk információt Dumbledore-ról? Például a levél második oldalát. Az a Bathilda, akit anyu levele említ, tudod kicsoda?

– Ki?

– Bathilda Bircsók írta a...

– *A mágia történetét* – mondta érdeklődve Hermione. – Szóval a szüleid ismerték őt? Nagyszerű mágiatörténész volt.

– És még mindig életben van – mondta Harry, – és Godric's Hollow-ban él. Ron Muriel nénikéje mesélt róla az esküvőn. Dumbledore családjáról is tudott. Érdemes lenne beszélni vele, nem gondolod?

Egy kicsit túlságosan is sok megértés volt Hermione mosolyában. Visszavette a levelet és a fényképet, és a nyakában lévő erszénybe tette őket, csak hogy ne kelljen a lányra néznie és elárulnia magát.

– Én megértem, hogy miért szeretnél vele beszélni az anyukádról és az apukádról, és Dumbledore-ról is – mondta Hermione. – De ez nem vinne minket közelebb a Horcruxokhoz. – Harry nem válaszolt, ezért gyorsan folytatta. – Harry, tudom, hogy nagyon el szeretnél menni Godric's Hollow-ba, de félek. Félek amiatt, hogy tegnap milyen könnyen megtaláltak minket a Halálfalók. És ettől csak még inkább úgy érzem, hogy el kell kerülnünk azt a helyet, ahol a szüleidet eltemették, biztosan számítanak rá, hogy ellátogatsz majd oda.

– Ennél többről van szó – mondta Harry, továbbra is gondosan kerülve a lány tekintetét. – Az esküvőn Muriel mondott dolgokat Dumbledore-ról. Tudni akarom az igazságot...

Elismételte Hermionénak, amit Muriel neki mondott. – Igen, értem, hogy ez miért kavart fel, Harry... – kezdte Hermione, miután végighallgatta a történetet.

– Nem kavart fel – hazudta Harry. – Csak tudni akarom, hogy ez igaz-e, vagy...

– Harry, tényleg azt hiszed, hogy megtudod az igazat egy olyan gonosz vén banyától, mint Muriel, vagy Rita Vitroltól? Hogy hihetted el? Hiszen ismerted Dumbledore-t!

– Azt hittem, hogy ismertem – motyogta.

– De hiszen tudod, mennyi igazság volt mindabban, amit Rita rólad írt! Doge-nak igaza van, hogy engedheted, hogy ezek az emberek bemocskolják Dumbledore emlékét?

Elfordult tőle, próbálta elrejteni a haragot, amit érzett. Megint itt volt: válassz, mit hiszel. Az igazságot akarta tudni. Miért akarta mindenki olyan nagyon távol tartani tőle?

– Lemegyünk a konyhába? – kérdezte Hermione rövid szünet után. – Keressünk valamit reggelire?

Vonakodva belement, és követte a lányt a lépcsőfordulóba, el a második ajtó mellett. Mély karcolásnyomok látszottak a festésen egy kis tábla alatt, amit a sötétben nem vett észre. A felső lépcsőn megállt, hogy elolvassa. Fellengzős kis tábla volt, gyöngybetűkkel írva, olyasmi, amit Percy Weasley is kitett volna a szobaajtájára.

Belépni Tilos

Regulus Arcturus Black

Kifejezett Engedélye Nélkül

Izgatottság lett úrrá Harryn, de nem volt azonnal biztos benne, miért. Újra elolvasta a táblát. Hermione már egy lépcsőssorral lejjebb volt.

– Hermione – szólt utána, és meglepve tapasztalta, hogy hangja milyen nyugodt. – Gyere vissza.

– Mi a baj?

– R.A.B. Azt hiszem, megtaláltam.

Hermionénak elakadt a lélegzete, majd visszafutott a lépcsőn.

– Anyukád levelében? De hát én nem láttam...

Harry megrázta a fejét, és Regulus táblájára mutatott. Elolvasta, majd megszorította Harry karját, de olyan erősen, hogy a fiú megremegett.

– Sirius testvére? – suttogta.

– Halálfaló volt – mondta Harry. – Sirius mesélt róla, akkor csatlakozott, amikor még nagyon fiatal volt, aztán begyulladt, és megpróbált kilépni... úgyhogy megölték.

– Ez belepasszol! – mondta Hermione. – Hogyha Halálfaló volt, elérhető közelségében volt Voldemort, és miután kiábrándult belőle, el akarta buktatni Voldemortot!

Eleresztette Harry karját, kihajolt a korláton, és lekiabált. – Ron! RON! Gyere fel, gyorsan!

Ron egy perc múlva, lihegve jelent meg, pálcával a kezében.

– Mi a baj? Ha megint hatalmas pókok, akkor előbb reggelizni akarok...

Hermione kinyújtott karját követve Regulus ajtajára meredt.

– Mi van? Ő volt Sirius testvére, nem? Regulus Arcturus... Regulus... R.A.B.! A medál... azt gondolod...?

– Derítsük ki – mondta Harry. Meglökte az ajtót. Zárva volt. Hermione pálcájával rámutatott. – *Alohomora*. – A zár kattant egyet, és az ajtó kinyílt.

Átléptek a küszöbön és körbepillantottak. Regulus hálósobája kicsivel kisebb volt Siriusénál, bár ugyanazt a ragyogó érzést keltette. Míg Sirius a családtól való különbözőségét igyekezett hirdetni, Regulus ennek ellenkezőjének kihangsúlyozására törekedett. Mardekár smaragdöld és ezüst színe látszott minden irányban. Az ágy kárpitja, a falak, az ablak. Az ágy

főle gondosan felfestették a Black család címerér, mottójával együtt, „Toujours Pur.” Ez alatt megsárgult újságpapírokból kivágott cikkek egész gyűjteménye pihent. Hermione átszelte a szobát, hogy megvizsgálja őket.

– Az összes Voldemortról szól – mondta. – Úgy látszik, Regulus csatlakozása előtt hosszú évekig rajongott érte...

Egy kisebb porfelhő szállt fel az ágyneműből, ahogy leült, hogy elolvassa a cikkeket. Harry közben felfedezett egy másik fényképet: egy roxfordi kviddics csapat mosolygott és integetett vissza a keretből. Közelebb ment hozzá, hogy jobban megnézze őket. Mardekár kígyójele díszítette talárjukat. Regulus könnyen felismerhető volt rajta, az első sor közepén ülő fiú volt. Ugyanolyan sötét haja és döllyfős arca volt, mint testvérének, bár kisebb termetű volt, vékonyabb és kevésbé jóképű.

– Fogó volt – mondta Harry.

– Tessék? – kérdezte oda sem figyelve Hermione. Még mindig a Voldemortról szóló cikkekre volt belemerülve.

– Az első sor közepén ül, ott szokott a fogó... Mindegy – mondta Harry, mikor rájött, hogy egyikük sem figyel rá. Ron négykézláb kutatott a gardróbban. Harry lehetséges rejtekhelyek után kutatva körbenézett a szobában, és az íróasztalhoz ment. Valaki ezt is átkutatta. A fiók tartalmát valaki nemrég kiborította, a por felkavarta, de semmi értékes nem volt ott: régi pennák, füzetek, melyekkel nem bántak túlságosan finoman, egy nemrég összetört tintás üveg, melynek ragadós tartalma beborította a fiók tartalmát.

– Van rá egy egyszerűbb módszer is – mondta Hermione, miközben Harry a nadrágjába törölte tintás ujjait. Felemelte pálcáját. – *Invito medál!*

Semmi nem történt. Ron, aki a kopott függöny redőit vizsgálta éppen, csalódottnak tűnt.

– Akkor ennyi? Nincsen itt?

– Á, attól még itt lehet, csak valószínűleg ellenbűbáj hatása alatt – mondta Hermione. – Tudod, olyan bűbáj alatt, ami megakadályozza, hogy mágikus módszerrel begyűjtsék.

– Mint amilyent Voldemort tett a barlangban a kőmedencére – mondta Harry, visszaemlékezve, hogy a hamisat sem tudta így begyűjteni.

– Akkor hogyan találjuk meg? – kérdezte Ron.

– Kézzel keressük – mondta Hermione.

– Nagy ötlet – mondta szem forgatva Ron, és folytatta a függöny vizsgálatát.

Több, mint egy óra alatt átkutatták a szoba minden négyzetcentiméterét, de végül kénytelenek voltak belátni, hogy a medál nincs ott.

A nap felkelt. Fénye még a koszos ablakokon keresztül is vakító volt.

– Lehet, hogy a házban valahol máshol van – mondta újult erővel Hermione, miközben lemásztak a lépcsőn. Minél kedvtelenebbé vált Harry és Ron, ő annál elszántabb lett. – Akár sikerült megsemmisítenie, akár nem, Voldemorttól rejtve akarta tudni, nem? Emlékeztek arra a rengeteg szörnyű dologra, amiktől meg kellett szabadulnunk, amikor legutóbb itt voltunk? Az az óra, ami minden előtte elhaladóra szegecseket lövöldözött, meg az a régi talár, ami meg akarta Ront fojtani. Regulus talán azért tette őket oda, hogy a medál rejtekhelyét védjék, még ha mi nem is jöttünk erre rá... rá...

Harry és Ron csodálkozva nézték, ahogy Hermione megállt a lépcsőn, fél lábbal a levegőben, olyan döbrent arckifejezéssel, mintha épp most törölték volna az emlékezetét. Még a szemei is a semmibe meredtek.

– ... akkor – fejezte be suttogva.

– Valami baj van? – kérdezte Ron.

– Volt egy medál.

– Micsoda? – kérdezte egyszerre Ron és Harry.

– A szalon egyik szekrényében. Senki nem tudta kinyitni. És mi meg... mi meg...

Harry úgy érezte, mintha egy hatalmas kő csúszott volna le a mellkasából a gyomrába. Emlékezett rá. Az ő kezében is megfordult, amikor körbe adták, és mindenki megpróbálta kifeszíteni. A szemétbe dobták, egy ragyaragasztóport tartalmazó tubákos szelencével és egy altató hatású zenét játszó dobozzal együtt.

– Sipor legalább egy tonnányi cuccot visszalopott tőlünk – mondta Harry. Ez volt az egyetlen esélyük, az egyetlen sovány reményük, és addig fog bele kapaszkodni, amíg el nem oszlik. – Egész jó rejtekhelye volt az ilyen cuccoknak a konyhai szekrényében. Gyertek.

Kettesével szedve a fokokat, leszaladt a lépcsőn, két barátja szorosan követte. Annyi zajt csináltak, hogy felébresztették Sirius anyjának portréját, ahogy végigszágulhattak az előszobán.

– *Mocskok! Sárvérűek! Söpredék!* – visította utánuk, miközben a pincekonyhába rohantak, és becsapták maguk mögött az ajtót. Harry átszaladt a helységen, csúszva megállt Sipor

szekrényének ajtaja előtt, és kirántotta. Ott volt a koszos, régi takarókból készült fészek, amiben a házimanó régen aludt, de már nem csillogtak benne azok a csecsebecsék, amiket Sipor megmentett a szemétből. Az egyetlen hátra maradt dolog a *Természetes Nemesség – A Varázslók Származástana* egy régi példánya volt. Harry nem akart hinni a szemének. Felkapta a rongyokat, és megrázta őket. Egy halott egér esett ki és gurult végig lehangolóan a padlón. Ron felmordult, miközben egy székre vetette magát, Hermione becsukta a szemét.

– Még nincs vége – mondta Harry, és hangosan elkiáltotta magát. – *Sipor!*

Hangos durranás hallatszott, és a hideg, üres kandalló előtt megjelent a házimanó, akit kelletlenül örökölt Siriustól. Apró volt, egy átlagember magasságának a fele, sápadt bőre ráncosan lógott le róla, fehér haja csimbókokban lógott le denevérszerű füleiről. Még mindig azt a mocskos rongyot viselte, amit első találkozásukkor is hordott, és ahogy megvető tekintettel felnézett Harryre, nyilvánvalóvá vált, hogy új tulajdonosáról alkotott véleménye sem változott semmit.

– Mester – brekegte Sipor kecskebéka hangján, miközben meghajolt. – Visszajött úrnőm házába a véraruló Weasleyvel és a sárvérű... – motyogta a térdeinek.

– Megtiltom neked, hogy bárkit is „véraruló”-nak vagy „sárvérű”-nek nevezd – mordult rá Harry. Ormányoszerű orrával és véres szemével akkor is elég visszataszítónak találta volna, ha nem árulta volna el Siriust Voldemortnak.

– Kérdésem van hozzád, – mondta Harry. Szíve vadul kalapált, ahogy lenézett a manóra, – és megparancsolom, hogy őszintén válaszolj. Megértetted?

– Igen, mester – mondta egy újabb meghajlással Sipor. Harry látta, ahogy ajkai szótlanul mozognak, kétségtelenül azon inzultusokat megformálva, melyeket tilos volt kiejtenie.

– Két évvel ezelőtt – mondta Harry, miközben szíve már a bordáit feszegették – volt egy nagy, arany medál az emeleten, a szalonban. Kidobtuk. Visszaloptad?

Egy pillanatig csend volt, mely alatt Sipor kiegyenesedett, hogy Harry arcába nézhessen. – Igen.

– Hol van? – kérdezte örvendezve. Ron és Hermione is vidámnak tündek.

Sipor becsukta a szemét, mintha nem tudná elviselni a reakciójukat szavainak hatására.

– Elveszett.

– Elveszett? – visszhangozta Harry, miközben lelankadt a lelkesedése. – Hogy érted azt, hogy elveszett?

A manó megborzongott. Harry előrehajolt.

– Sipor, – mondta vadul Harry, – parancsolom, hogy...

– Mundungus Fletcher – brekegte szorosan összezárt szemekkel a manó. – Mundungus Fletcher mindet ellopta. Miss Bella és Miss Cissy képeit, úrnőm kesztyűit, az arany fokozatú Merlin díjat, a családi jelvényt viselő kelyhet, és... és...

Sipor levegőért kapkodott. Beesett mellkasa sebesen emelkedett és süllyedt, majd felpattant szeme, majd vérfagyasztó üvöltést hallatott.

– *...és a medált, Regulus mester medálját. Sipor rosszat tett. Sipor nem teljesítette a parancsát!*

Harry ösztönösen reagált. Ahogy Sipor a kandallóban lévő piszkavas felé ugrott, a manóra vetette magát, és a földre szorította. Hermione sikolya Siporéval keveredett, Harry azonban mindkettejüket túlharsogta. – Sipor, megparancsolom, hogy maradj nyugton!

Érezte, ahogy a manó elernyed, és eleresztette. Sipor a hideg kövön fekvé maradt, petyhüdt szeméből könnycseppek buggyantak ki.

– Harry, engedd felkelni! – suttogta Hermione.

– Hogy összeverhesse magát a piszkavassal? – horkantott Harry, és feltérdelt a manó mellett. – Inkább nem. Jól van, Sipor, tudni akarom az igazságot. Honnan tudod, hogy Mundungus Fletcher lopta el a medált?

– Sipor látta! – zihálta a manó, miközben könnycseppek gördültek végig a pofáján, bele szürke fogakkal tarkított szájába. – Sipor látta, ahogy kijön Sipor szekrényéből, kezében Sipor kincseivel. Sipor mondta a sunyi tolvajnak, hogy álljon meg, de Mundungus Fletcher nevetett, és el-elfutott...

– Azt mondtad, a medál „Regulus mesteré” volt – mondta Harry. – Miért? Honnan került ide? Mi köze volt Regulushoz? Sipor, ülj fel, és mondj el nekem mindent amit tudsz a medálról, és hogy mi köze volt hozzá Regulusnak!

A manó törökülésbe ült, nedves arcát a térdei közé helyezte, és előre-hátra kezdett hintázní. Amikor megszólalt, hangja tompa volt, de elég jól kivehető a csendes, visszhangzó konyhában.

– Sirius mester elfutott, végre megszabadultunk tőle, mert rossz fiú volt, és féktelen tetteivel összetörte úrnőm szívet. De Regulus rendes fiú volt. Tudta, milyen kötelessége van a Black név felé és milyen méltóság a tiszta vére felé. Évekig beszélt a Sötét Nagyúrról, aki majd előhozza a varázslókat a bujkálásból, hogy uralja a muglikat és mugli születésűeket... és mikor tizenhat éves lett, Regulus mester csatlakozott a Sötét Nagyúrhoz. Annyira büszke, olyan büszke, olyan boldog volt, hogy szolgálhat...

– És egy napon, egy évvel miután csatlakozott, Regulus mester lejött a konyhába, hogy Siporral beszéljen. Regulus mester mindig kedvelte Siport. És Regulus mester azt mondta... azt mondta...

Az öreg manó egyre gyorsabban hintázott.

– ...azt mondta, hogy a Sötét Nagyúrnak egy házimanóra van szüksége.

– Voldemortnak egy *házimanó* kellett? – ismételte Harry. Zavartsága visszaköszönt barátai arcáról.

– Ó igen – nyögte Sipor. – És Regulus mester önként felajánlotta Siport. Megtiszteltetés volt, mondta Regulus mester, neki és Sipornak is, akinek mindent meg kellett tennie, amire csak a Sötét Nagyúr utasította... és utána haza kellett mennie.

Sipor még jobban rákapcsolt, és szipogni kezdett.

– Ezért Sipor a Sötét Nagyúrhoz ment. A Sötét Nagyúr nem mondta el Sipornak, hogy mit fognak csinálni, hanem elvitte Siport egy tenger melletti barlangba. És a barlangon túl volt egy üreg, és az üregben egy nagy fekete tó...

Harry hátán felállt a szőr. Sipor brekegő hangja mintha a fekete tavon túlról szólt volna. Olyan tisztán látta, mi történt, mintha ott lett volna.

– ... Volt ott egy hajó ...

Hát persze, hogy volt egy hajó. Harry ismerte a hajót, kísérteties, zöld és kicsi, megbájlva, hogy csak egy varázslót és egy áldozatot szállítson a tó közepén lévő szigetre. Tehát így tesztelte Voldemort a Horcruxát övező védelmet, egy feláldozható lényt, egy házimanót kölcsönkérve...

– Volt egy m-medence, tele varázsitallal, a szigeten. A S-Sötét Nagyúr megittatta Siporral...

A manó tetőtől talpig megborzongott.

– Sipor ivott, és ahogy ivott, szörnyű dolgokat látott... Sipor belseje lángolt... Sipor Regulus mesterért kiáltott, hogy mentse meg, Black úrnőért kiáltott, de a Sötét Nagyúr csak

nevetett.. Az összes bájitalt megitta Siporral... Egy medált dobott az üres medencébe... Még több bájitallal töltötte meg.

– És a Sötét Nagyúr elhajózott, és a szigeten hagyta Siport...

Harry látta, ahogy megtörténik. Látta, ahogy Voldemort fehér, kígyószerű arca eltűnik a sötétségben, ahogy vörös szemei könyörtelenül merednek a hitvány manóra, aki percekben belül meghal, amint megadja magát a maró szomjúságnak, amit a lángoló bájital ébreszt áldozataiban... De ezen a ponton Harry képzelőereje nem jutott tovább. Nem tudta elképzelni, hogyan tudott Sipor megszökni.

– Sipornak víz kellett, a sziget szélére kúszott, és ivott a fekete tóból... és kezek, halott kezek nyúltak ki a vízből, és Siport a felszín alá ragadták...

– Hogyan menekültél meg? – kérdezte Harry. Nem lepődött meg rajta, hogy suttog.

Sipor felemelte ronda fejét, és Harryre nézett hatalmas, bevérzett szemeivel.

– Regulus mester azt mondta Sipornak, hogy menjen haza – válaszolta.

– Tudom... de hogyan szabadultál meg az inferusoktól?

Sipor, úgy tűnt, nem értette a kérdést.

– Regulus mester azt mondta Sipornak, hogy menjen haza – ismételte.

– Tudom, de...

– Szerintem elég egyértelmű, Harry – mondta Ron. – Dehoppanált!

– De... nem lehet abba a barlangba ki-be hoppanálni, – mondta Harry, – különben Dumbledore...

– A manók varázsereje nem olyan, mint a varázslóké, igaz? – mondta Ron. – Úgy értem a Roxfortban is tudnak hoppanálni és dehoppanálni, mi viszont nem.

Csönd volt, míg Harry ezt megemésztette. Hogyan véthetett Voldemort ekkora hibát? De miközben erre gondolt, Hermione is megszólalt jeges hangon.

– Persze Voldemort a manók mágiáját figyelmére érdemtelennek tartotta... Soha még csak eszébe se jutott volna, hogy olyan varázserővel rendelkezhetnek, amilyenel ő nem.

– A házimanó legerősebb törvénye a mestere akarata – mondta dallamosan Sipor. – Sipornak azt mondták, hogy menjen haza, ezért Sipor hazament...

– Nos, akkor azt tetted, amire utasítottak, nem? – mondta kedvesen Hermione. – Nem szegted meg a parancsot!

Sipor megrázta a fejét, miközben egyre gyorsabban hintázott.

– És mi történt, amikor visszaértél? – kérdezte Harry. – Mit mondott Regulus, amikor elmondtad neki, mi történt?

– Regulus mester gondterhelt volt, nagyon gondterhelt – brekegte Sipor. – Regulus mester azt mondta Sipornak, hogy bújjon el, és ne hagyja el a házat. És utána... nem sokkal később... Regulus mester egyik este megkereste Siport a szekrényében, és Regulus mester különösen viselkedett, nem úgy, ahogy szokott, háborodottan, Sipor látta rajta... és arra kérte Siport, hogy vigye el a barlangba, abba a barlangba, amibe Sipor a Sötét Nagyúrral ment...

És elindultak. Harry tisztán el tudta képzelni őket, a rémült, öreg házmanót és a vékony, sötét hajú fogót, aki annyira hasonlított Siriusra... Sipor tudta, hogyan kell kinyitni a földalatti üregbe vezető rejtett bejáratot, hogyan kell felemelni a kicsiny hajót. Ekkor a szeretett Regulusával volt, vele hajózott a szigetre, amin a medencében ott volt a méreg...

– És megittatta veled a bájtalt? – kérdezte undorodva Harry.

De Sipor megrázta a fejét, és könnyezni kezdett. Hermione a szájához kapta kezeit, úgy tűnt, megértett valamit.

– R-Regulus mester elővett a zsebéből egy medált, olyat, mint a Sötét Nagyúr – mondta Sipor, miközben ormánya mindkét oldalán könnyecseppek folytak végig. – És azt mondta Sipornak, hogy vegye el, és amikor a medence üres, cserélje ki a medálokat...

Sipor hangja egyre reszelősebb lett, Harrynek nagyon oda kellett figyelnie, hogy megértse, amit mond.

– És azt parancsolta... Sipornak, hogy menjen el... egyedül. És azt mondta Sipornak... hogy menjen haza... és soha ne mondja el az úrnőjének... hogy mit tett... hanem semmisítse meg... az első medált. Aztán megitta... az összes bájtalt... és Sipor kicserélte a medálokat... és nézte... ahogy Regulus mestert... a víz alá húzzák... és...

– Ó, Sipor! – jajgatott sírva Hermione. Térdre rogyott a manó mellett, és megpróbálta átölelni. A manó egyből felpattant, és undorodva arrébb mászott.

– A sárvérű megérintette Siport, nem fogja megengedni, mit mondana az úrnőm?

– Mondtam neked, hogy ne hívd sárvérűnek! – vicsorgott Harry, de a manó már a földre vetette magát és büntetésből a padlóhoz verte a fejét.

– Állítsd meg... állítsd meg! – sikított Hermione. – Hát nem látod, hogy ez milyen beteges, hogy engedelmeskedniük kell?

– Sipor... állj, állj! – kiáltotta Harry.

A manó a földön feküdt, lihegve és vacogva. Zöld nyálka csillogott az orrában. Egy horzsolás virított fakó homlokán, ahol feje talajt ért. Bevérzett szemei megduzzadtak, és könnyben úsztak. Harry még soha nem látott ilyen szánalmas jelenséget.

– Szóval hazahoztad a medált – folytatta könyörtelenül, mivel tudni akarta a teljes történetet. – És megpróbáltad megsemmisíteni?

– Semmi, amit Sipor tett vele, nem hagyott rajta nyomot – nyöszörgött a manó. – Sipor mindent megpróbált, amit csak tudott, de semmi, semmi nem segített... Annyi erőteljes varázsigé, Sipor biztos volt benne, hogy az elpusztításához bele kellett jutni, de nem akart kinyílni... Sipor megbüntette magát, majd újra próbálta, aztán megbüntette magát, és újra próbálta. Sipor nem engedelmeskedett a parancsnak, Sipor nem semmisítette meg a medált! És az úrnője beleőrült a fájdalomba, mert Regulus mester eltűnt, és Sipor nem mondhatta el, mi történt, mert Regulus mester m-m-megtiltotta neki, hogy a cs-cs-családból bárkinek elmondja, hogy mi történt a b-barlangnál...

Sipor annyira zokogott, hogy képtelen volt összefüggő szavakat mondani. Könny csorgott végig Hermione arcán, miközben Siport figyelte, de nem mert megint hozzáérni. Még Ron is, aki egyébként nem kedvelte Siport, zaklatott volt. Harry a sarkára ült, és megrázta a fejét, remélve, hogy kicsit kitisztul.

– Nem értelek, Sipor – mondta végül. – Voldemort megpróbált megölni, Regulus meghalt, miközben Voldemort hatalmát próbálta megdönteni, de te boldogan elárultad neki Siriust? Boldogan mentél Narcissához és Bellatrixhez, és rajtuk keresztül információkat szolgáltatál ki Voldemortnak...

– Harry, Sipor ezt nem így látja – mondta Hermione, miközben kézfejjével megtörölte a szemét. – Ő egy szolga. A házimanók hozzászoktak a rossz, durva bánásmódhoz. Amit Voldemort tett Siporral, az nem lógott ki nagyon a sorból. Mit jelentenek a varázslók háborúi egy házimanónak, mint Sipor? Azokhoz hűséges, akik kedvesek hozzá, és Mrs. Black vélhetően az volt, Regulus pedig biztosan, így őket szolgálta önként, és az ő hitüket ismételték. Tudom, mit fogsz mondani, – folytatta, mivel Harry tiltakozni akart, – hogy Regulus meggondolta magát...

de úgy tűnik, ezt nem mondta el Sipornak, ugye? És azt hiszem, tudom, miért nem. Sipor és Regulus családja akkor voltak a legnagyobb biztonságban, ha maradtak a régi aranyvérű vonalnál. Regulus csak védeni próbálta őket.

– Sirius...

– Sirius szörnyen bánt Siporral, Harry, és hiába nézel így, attól még te is tudod, hogy így volt. Sipor sokáig volt egyedül, és mire Sirius visszaköltözött, biztosan vágyott egy kis szeretetre. Biztos vagyok benne, hogy „Miss Cissy” és „Miss Bella” nagyon szeretően bánt Siporral, amikor feltűnt, ezért tett nekik egy szívességet, és elmondott nekik mindent, amit tudni akartak. Egész idő alatt hajtogattam, hogy a varázslók megfizetnek azért, ahogy a házimanóikkal bánnak. Nos, Voldemort megfizetett... és Sirius is.

Harry nem tudott mivel visszavágni. Ahogy a padlón szipogó Siport nézte, eszébe jutott, mit mondott neki Dumbledore nem sokkal Sirius halála után: *„Attól tartok, Sirius nem tudta elfogadni, hogy Sipor ugyanolyan érző lény, akár egy ember...”*

– Sipor, – mondta egy kis idő múlva Harry, – ha úgy érzed, készen állsz... kérlek ülj fel.

Több percig tartott, mire Sipor abbahagyta a zokogást. Majd ismét ülő helyzetbe tornázta magát, és mint egy kisgyerek, csuklójával megtörölgette a szemét.

– Sipor, szeretnék megkérni, hogy tegyél meg valamit – mondta Harry. Hermionéra pillantott segítségért. Kedvesen akarta kiadni a parancsot, de nem tehetett úgy, mintha nem parancs lenne. Hangnemének változása azonban láthatóan elnyerte a lány helyeslését. Bátorítóan rámosolygott.

– Sipor, azt akarom, hogy légy szíves és keresd meg Mundungus Fletchert. Meg kell tudnunk, hol van a medál... hol van Regulus mester medálja. Ez nagyon fontos. Be akarjuk fejezni Regulus mester munkáját, szeretnénk... ő... gondoskodni róla, hogy halála ne legyen hiábavaló.

Sipor leeresztette karjait, és Harryre bámult.

– Keressem meg Mundungus Fletchert? – brekegte.

– És hozd ide, a Grimmauld térre – mondta Harry. – Gondolod, hogy meg tudod ezt tenni nekünk?

Ahogy Sipor bólintott, és talpra állt, Harrynek egy ötlete támadt. Elővette Hagrid erszényét, és kivette belőle a hamis Horcruxot, a helyettesítő medált, melybe Regulus egy cetlit tett Voldemort számára.

– Sipor, én, ő, szeretném ezt neked adni – mondta, miközben a manó kezébe nyomta a medált. – Regulusé volt, és biztos vagyok benne, hogy ő is azt szeretné, hogy a tiéd legyen, hálája jeléül azért, amit...

– Haver, ezt meghatottad – mondta Ron, ahogy a manó egy pillantást vetett a medálra, egy ijedt, nyomorúságos kiáltást hallatott, és a földre vetette magát.

Majdnem egy fél órájukba telt, hogy lenyugtassák Siport. Annyira meghatotta, hogy egy Black családi ékszert ajándékoztak neki, hogy alig bírt lábra állni. Mikor végre képes lett pár lépést megtenni, mindannyian követték a szekrényébe, nézték, ahogy betakargatja a medált a mocskos takaróiba, és biztosították róla, hogy életüknél is jobban vigyáznak rá, amíg távol van. Ezután mélyen meghajolt Harry és Ron előtt, és még Hermione felé is produkált valami vicces kis rándulást, ami akár egy tiszteletteljes köszöntés kísérlete is lehetett, mielőtt a szokásos hangos durranás kíséretében dehoppanált.

Tizenegyedik fejezet

A hallgatás ára

Ha Sipor el tudott menekülni egy inferusokkal teli tóból, Harry biztos volt benne, hogy Mundungust néhány óra alatt kézre keríti. Egész reggel bizakodóan portyázott a házban. De Sipor nem tért vissza aznap reggel, sőt, még délután sem. Estére Harry elkedvetlenedett, és aggódni kezdett, és ezen a vacsorának szánt penészes kenyér sem segített sokat, melyet Hermione többször is megpróbált átváltoztatni – sikertelenül.

Sipor nem tért vissza másnap, sem az azutáni nap, helyette azonban két köpenyes alak jelent meg a ház előtti téren, és egész éjjel ott maradtak, miközben a számukra láthatatlan ház irányába néztek.

– Biztos, hogy Halálfalók – mondta Ron, ahogy ő, Harry és Hermione a szalonból figyelték őket. Gondolod, hogy tudják, hogy itt vagyunk?

– Nem hiszem, – válaszolta Hermione, bár ijedtnék látszott, – különben már beküldték volna Pitont, nem?

– Szerinted járt már itt? Megkötötte a nyelvét Mordon átka? – kérdezte Ron.

– Igen, – mondta Hermione, – különben már elmondta volna a többieknek, hogyan lehet bejutni. De valószínűleg csak örködnek, hogy lássák, ide jövünk-e. Hiszen tudják, hogy a ház Harryé.

– Honnan...? – kezdte Harry.

– A varázslók végrendeleteit megvizsgálja a minisztérium, nem emlékszel? Tudják, hogy Sirius rád hagyta ezt a helyet.

A Halálfalók jelenléte tovább növelte a házban uralkodó baljós hangulatot. Senkiről nem hallottak semmit Mr. Weasley patrónusának megjelenése óta, és a feszültség egyre inkább érezhető volt. Ronnak, aki egyre nyugtalanabbá és ingerlékenyebbé vált, szokásává vált, hogy a zsebében lévő önoltóval játsszon. Ez különösen dühítette Hermionét, aki a Siporra való várakozást *Beedle Bárd Meséinek* olvasásával próbálta elűtni, és nagyon nem értékelte, hogy a lámpák folyamatosan fel-le kapcsolódtak.

– Befejeznéd? – kiáltotta Sipor távollétének harmadik estéjén, amint ismét minden fény eltűnt a szalonban.

– Bocsánat, bocsánat! – mondta Ron. Kattintott az önoltóval, és a fények a helyükre ugrottak. – Magától csinálja a kezem.

– Nem tudnád valami hasznossal elfoglalni magad?

– Például gyerektörténeteket olvassak?

– Dumbledore rám hagyta ezt a könyvet, Ron...

– ...rám pedig az önoltót, talán szeretné, ha használnám!

Miután nem bírta tovább elviselni a civakodásukat, Harry észrevétlenül kiment a szobából. Lefelé indult, a konyha felé, mivel úgy gondolta, az Sipor legvalószínűbb visszatérési helye. Félúton azonban egy koppantást hallott a bejárati ajtón, amit fémcsattogások és láncsörgés követett.

Minden idegszála megfeszült. Előhúzta a pálcáját és a levágott manófejek közelében lévő árnyékba húzódott. Az ajtó kinyílt. A téren lévő lámpák fénye mellett egy köpenyes alakot látott beoldalazni az előszobába. Becsukta az ajtót. Egy lépést tett előre. Mordon hangja ismét megszólalt – *Perselus Piton?* – A poralak ismét felemelkedett az előszoba túl végén, és halott kezeivel előre nyúlva felé iramodott.

– Nem én öltelek meg, Albus – mondta egy csendes hang.

Az átok megtört. Az alak ismét felrobbant. A sűrű, szürke porfelhőn keresztül lehetetlen volt kivenni az újonnan érkezett alakot.

Harry a porfelhő közepére emelte a pálcáját.

– Ne mozdulj!

Teljesen megfélemedkezett Mrs. Black portréjáról. Kiáltásának hangjára az őt takaró függöny kinyílt, és ordítani kezdett. – Sárvérűek és mocskok, megbecstelenítitek házatam...

Ron és Hermione lélekszakadva érkeztek Harry mögé a lépcsőre, és az ismeretlen alakra emelték pálcáikat, aki az előszobában állt, felemelt kézzel.

– Ne lőjeteK, én vagyok, Remus!

– Hála Istennek! – mondta erőtlenuL Hermione. Pálcáját Mrs. Black portréja felé fordította. A függönyök egy hangos durranás kíséretében behúzódtak, és csend telepedett az előszobára. Ron is leeresztette pálcáját, Harry azonban továbbra is a férfin tartotta sajátját.

– Mutasd magad! – szólt vissza.

Lupin a lámpafénybe lépett, kezeivel továbbra is megadóan a feje felett.

– Remus John Lupin vagyok, vérfarkas, egyesek Holdsáp néven is ismernek. A Tekergők Térképének egyik készítője vagyok, feleségem Nymphadora, akit általában Tonks néven ismernek, és én tanítotlak patrónust idézni, mely szarvas alakban jelenik meg.

– Rendben van, – mondta Harry, miközben ő is leeresztette a pálcáját, – de le kellett ellenőriznem.

– Mint egykori sötét varázslatok kivédése tanárod, teljes mértékben egyetérték. Le kellett ellenőrizned. Ron, Hermione, nem lenne szabad olyan hamar hinni az idegeneknek.

Lefutottak a lépcsőn. Egy vastag, fekete utazóköpeny volt rajta. Kimerűltnék tűnt, de örült nekik.

– Ezek szerint nincs nyoma Pitonnak? – kérdezte.

– Nincs – mondta Harry. – Mi van otthon? Mindenki rendben van?

– Igen, – mondta Lupin, – de figyelnek minket. Két Halálfaló áll a téren...

– Tudjuk...

– Nagyon pontosan kellett a lépcsőre hoptanálnom, hogy biztosan ne vegyenek észre. Nem hiszem, hogy tudják, hogy idebenn vagytok, különben biztosan többen lennének odakinn. Minden olyan helyet átkutatnak, aminek valami köze van Harryhez. Menjünk le, sok mesélni valóm van, és tudni akarom, mi történt, miután eltűntetek az Odúból.

Leereszkedtek a konyhába, ahol Hermione pálcájával fellobbantotta a tüzet a kandallóban. A fény a meghittség illúzióját varázsolta a sötét kőfalakra, és a hosszú faasztalról is visszacsillogott. Miközben leültek, Lupin előhúzott néhány vajsörös palackot a köpenye alól.

– Már három nappal ezelőtt ide jöttem volna, de le kellett ráznom az engem követő Halálfalókat – mondta Lupin. – Szóval az esküvő után egyenesen ide jöttetek?

– Nem, – mondta Harry, – csak azután, hogy két Halálfalóba futottunk egy kávézóban a Tottenham Court Road-on.

Lupin magára lötytyentette a vajsörét.

– *Micsoda?*

Elmondták neki, mi történt. Mikor befejezték, Lupin döbbenten nézett rájuk.

– De hát hogy találtak rátok olyan hamar? Lehetetlen egy hoppanálást követni, hacsak nem kapaszkodsz beléjük, miközben eltűnnek.

– És nem is tűnt úgy, mintha csak arra sétáltak volna – tette hozzá Harry.

– Azon töprengtünk, – mondta próbaképp Hermione, – hogy vajon még mindig Harryn lehet-e a Nyom?

– Lehetetlen – mondta Lupin. Ron elégedetten mosolygott, Harry pedig megkönnyebbült. – Ha minden mástól el is tekintünk, azt biztosan tudnák, hogy Harry itt van, nem? De nem értem, hogyan tudtak titeket a Tottenham Court Road-ra követni, ez aggaszt, ez nagyon aggasztó.

Zavartnak látszott, de Harryt más foglalkoztatta.

– Mi történt azután, hogy elmentünk? Csak annyit tudunk, amit Ron apja mondott, hogy a család biztonságban van.

– Nos, Kingsley megmentett minket – mondta Lupin. – A figyelmeztetésének köszönhetően a legtöbb vendégnek még az érkezésük előtt sikerült dehoppanálnia.

– Halálfalók voltak, vagy a Minisztérium emberei? – szólt közbe Hermione.

– Vegyesen. De céljaik és szándékaik tekintetében már nincs különbség – mondta Lupin. – Nagyjából egy tucatnyian voltak, de nem tudták, hogy ott voltál, Harry. Arthur hallott egy olyan pletykát, miszerint halála előtt megkínózták Scrimgeourt, hogy árulja el, merre vagy. Ha ez igaz, akkor nem adott ki.

Harry barátain ugyanazt a rémületet és hálát látta, amit ő is érzett. Nem kedvelte Scrimgeourt, de ha igaz, amit Lupin mond, a miniszter utolsó tétével védeni próbálta Harryt.

– A Halálfalók pincétől padlásig feltúrták az Odút – folytatta Lupin. – Megtalálták a szellemet, de nem akaródzott nekik túl közel menni... aztán órákon keresztül vallatták a hátramaradottakat. Rólad kérdezősködtek, de a Renden kívül természetesen senki nem tudott arról, hogy ott voltál.

– Az esküvői razziával egy időben minden, a Renddel kapcsolatban álló házba betörték az országban. Senki nem halt meg, – tette hozzá gyorsan, megelőzve a kérdést, – de elég durvák voltak. Leégették Dedalus Diggle házát, de mint azt tudjátok, nem volt ott, és a Cruciatus átokkal próbálták Tonks családjától megtudni, hová mentél onnan látogatásod után. Jól vannak... nyilvánvalóan megrázta őket az eset, de egyébként jól vannak.

– A Halálfalók átjutottak az összes védőbűbájon? – kérdezte Harry, miközben visszaemlékezett, milyen hatásosak voltak azon az estén, amikor Tonks szüleinek kertjébe zuhantak.

– Amit még nem sikerült megemésztened, Harry, az az, hogy a Halálfalók most már a minisztérium teljes támogatását élvezik – mondta Lupin. – Most már nyugodtan használhatnak sokkal durvább varázslatokat is anélkül, hogy a letartóztatás miatt kellene aggódniuk. Sikerült áttörniük minden, ellenük felállított védővarázslaton, és miután benn voltak, nem nagyon titkolták, miért jöttek.

– Arra legalább vették a fáradságot, hogy megmagyarázzák, miért kínozzák az embereket Harry holléte után? – kérdezte élesen Hermione.

– Nos – mondta Lupin. Egy pillanatig habozott, majd előhúzza a *Reggeli Próféta* egy összehajtogatott példányát.

– Tessék, – mondta, miközben Harry elé tolta a lapot, – előbb vagy utóbb úgyis megtudnád. Ezzel az ürüggyel keresnek.

Harry kisimította az újságot. A főoldalról saját arcképe nézett vissza rá. Elolvasta a fölötte álló szalagcímet.

KERESSÜK ALBUS DUMBLEDORE HALÁLÁNAK TISZTÁZÁSA ÉRDEKÉBEN

Ron és Hermione dühösen kiabáltak, de Harry csak hallgatott. Ellökte maga elől az újságot. Nem akarta tovább olvasni, egyébként is tudta, mit ír. Csak az a néhány ember, aki a torony tetején volt akkor, tudta, ki ölte meg valójában Dumbledore-t, és mint azt Rita Vitrol nagy kegyesen szétkürtölte, Harryt látták, ahogy Dumbledore halála után leszalad a helyszínről.

– Sajnálom, Harry – mondta Lupin.

– Ezek szerint a Halálfalók a *Reggeli Prófétát* is az irányításuk alá vonták? – kérdezte dühösen Hermione.

Lupin bólintott.

– De hát az emberek csak ráébrednek, mi folyik itt?

– A csíny simán ment, és lényegében csendesen – mondta Lupin.

– A hivatalos verzió szerint Scrimgeour lemondott. Helyét Pius Thicknesse vette át, aki az Imperius átok alatt áll.

– Miért nem kiáltja ki magát Voldemort Mágiaügyi Miniszternek? – kérdezte Ron.

Lupin felnevetett.

– Mert nincs rá szüksége, Ron. Lényegében már ő a miniszter, de hogy a minisztériumban üldögéljen egy asztal mögött? A bábja, Thicknesse intézi a mindennapi ügyeket, és így Voldemort nyugodtan ki tudja terjeszteni hatalmát a minisztériumon túlra is.

– Persze sokan kikövetkeztették, hogy mi is történt. Olyan látványos változások történtek a minisztérium politikájában az elmúlt néhány nap alatt, hogy sokan azt suttoják, Voldemort van a dolog mögött. De pont ez a lényeg: csak suttoják. Nem mernek megbízni egymásban. Félnek felszólalni, hátha beigazolódik a gyanújuk, és ők és családjuk is célponttá válik. Hát igen, Voldemort nagyon jól játssza a játékot. Ha kinevezné magát, azzal lázadást kockáztatna. Így azonban, hogy a háttérben maradt, zavart, bizonytalanságot és félelmet keltett az emberekben.

– És az egyik ilyen drámai változás a minisztérium politikájában az, – mondta Harry, – hogy Voldemort helyett ellenem hangolják a közvéleményt?

– Ez egyértelműen része a dolognak, – mondta Lupin, – még hozzá mesteri húzás. Most, hogy Dumbledore halott, te... a Fiú, Aki Túlélte... lehetnél a Voldemort elleni ellenállás szimbóluma és középpontja. De ha azt a látszatot keltik, hogy közöd volt az öreg hős halálához, Voldemort nem csak hogy vérdíjat tűzött ki a fejedre, de egyszersmind sok lehetséges támogatóban is elvetette a kétely és félelem magját.

– Mindeközben a minisztérium a mugli származásúak ellen indult.

Lupin a *Reggeli Prófétára* mutatott.

– Második oldal.

Hermione ugyanazzal az undorodott arkifejezéssel lapozott, mint *A Legsötétebb Mágia Titkai* lapozása közben is.

– *Mugli Származásúak Jegyzéke!* – olvasta hangosan. – *A Mágiaügyi Minisztérium felmérést készít az úgynevezett „mugli származású” varázslókról, hogy jobban megértsék, hogyan tettek szert mágikus képességeikre.*

– *A Misztériumügyi Főosztályon a közelmúltban végzett kutatások alapján a mágia csak nemzékör adódhat át, személyről személyre. Abban az esetben tehát, ha nincs bizonyított varázsló-ös, így az úgynevezett Mulli-származásúak esetében is, mágikus képességeiket csupán lopással vagy erőszakkal szerezhették.*

– *A Minisztérium eltökélt szándéka, hogy a mágikus hatalom eme bitorlóit gyökerestől kiirtsa. Ebből a célból felhívást intézett minden mugli származásúnak, hogy jelenjen meg meghallgatásra az újonnan kinevezett Mugli Születésűeket Nyilvántartó Bizottság előtt.*

– Az emberek nem fogják hagyni, hogy ez megtörténjen – mondta Ron.

– Ez már *most* is történik – mondta Lupin. – Miközben itt beszélgetünk, összeszedik a mugli születésűeket.

– De hát hogyan „lophatták” a mágját? – kérdezte Ron. – Ez örölség, ha mágját lehetne lopni, nem lennének kviblik!

– Tudom – mondta Lupin. – Ettől függetlenül, ha nem tudja bizonyítani, van legalább egy közeli varázsló rokona, úgy tekintik, hogy törvénytelenül szerezted a mágikus képességedet, és meg kell érte bűnhődnöd.

Ron Hermionéra pillantott. – Mi van akkor, ha az aranyvérűek és a kevertvérűek megesküsznek, hogy egy mugli születésű a családjuk tagja? Elmondom Hermionénak az unokatestvéreim...

Hermione Ron kezére tette sajátját, és megszorította.

– Köszönöm, Ron, de nem engedhetem, hogy...

– Nem lesz választásod – mondta hevesen, és visszazszorította a kezét. – Megtanítom neked a családfámat, hogy tudj válaszolni az azzal kapcsolatos kérdésekre.

Hermione remegő hangon felnevetett.

– Ron, amíg Harry Potterrel, az ország legkeresettebb személyével szaladgálunk, nem hiszem, hogy ez számítana. Ha vissza akarnék menni az iskolába, az más lenne. Mit tervez Voldemort a Roxforttal? – kérdezte Lupint.

– A jelentkezés kötelező lesz minden fiatal boszorkánynak és varázslónak – válaszolta. – Épp tegnap jelentették be. Korábban nem kellett oda járni. Persze majdnem minden brit boszorkány és varázsló ott tanult, de eddig szülőknek joguk volt otthon tanítani őket, vagy külföldi iskolába íratni, ha azt akarták. Így Voldemort az egész varázslótársadalmon rajta tarthatja a szemét már fiatal koruktól kezdve. És persze ez is egy jó lehetőség a mugli származásúak kigyomlálására. A diákoknak Vérbesorolást kell kapniuk... tehát a minisztériumnak igazolnia kell, hogy varázsló leszármazott... mielőtt beiratkozhatnak.

Harry dühös volt, felfordult a gyomra. Izgatott tizenegy éves gyerekek olvasgatták újonnan vásárolt varázskönyveiket, nem is sejtve, hogy soha nem fognak bekerülni a Roxfortba, és talán még a családjukat sem láthatják többé.

– Ez... ez... – motyogta, miközben próbált megfelelő szavakat találni, amik jól visszaadnák ennek a borzalmas helyzetnek a jelentését.

– Tudom – mondta csendesén Lupin. Egy pillanatra tétovázott. – Megértem, ha nem mondatsz róla semmit, Harry, de a Rend úgy érzi, hogy valamilyen feladatot kaptál Dumbledore-tól.

– Igen, – válaszolta Harry, – és Ron és Hermione is be vannak avatva, és velem tartanak.

– Elmondhatod nekem, mi ez a feladat?

Harry belenézett Lupin öreg arcába, melyet sűrű, de már őszülő haj keretezett, és azt kívánta, bárcsak más választ adhatna.

– Sajnálom, Remus, de nem tehetem. Ha Dumbledore nem mondta el neked, attól tartok, én sem tehetem.

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani – mondta csalódottan Lupin. – De attól talán még a segítségedre lehetek. Tudod, mi vagyok, és hogy mire vagyok képes. Szeretnék veletek tartani, hogy megvédhesselek titeket. Nem kell elmondanotok, mire készültök.

Harry elbizonytalanodott. Az ajánlat nagyon csábító volt, de el nem tudta képzelni, hogyan tarthatnák Lupin előtt titokban a feladatukat, ha mindig velük lenne.

Hermione azonban zavartan nézett.

– De mi lesz Tonkssal? – kérdezte.

– Mi lenne vele? – kérdezte Lupin.

– Nos, – mondta rosszállóan Hermione, – házások vagytok! Hogy érezné magát, ha lelépnél velünk?

– Tonks biztonságban lesz – mondta Lupin. – A szülei házában marad.

Valami furcsa volt Lupin hangjában. Valami rideg. Ugyanakkor abban is volt valami különös, hogy Tonks elrejtőzik a szüleinél, elvégre ő is a Rend egy tagja volt, és amit Harry tudott a lányról, az alapján nem szívesen maradna ki az eseményekből.

– Remus – puhatolódzott Harry, – minden rendben van... tudod... közted és...

– Minden rendben van, köszönöm kérdésed – mondta félreérthetetlenül Lupin.

Hermione elpirult. Kényelmetlen, kínos csend telepedett közéjük, amit végül Lupin tört meg, de olyan hangon, mintha valami kényelmetlen dolgot vallott volna be. – Tonks kisbabát vár.

– Ó, ez csodálatos – sikoltott fel Hermione.

– Kitűnő – mondta lelkesen Ron.

– Gratulálok – mondta Harry.

Lupin kénytelenül elmosolyodott, ami sokkal inkább grimaszra sikeredett. – Szóval... elfogadjátok az ajánlatomat? Lesz a háromból négy? Nem hiszem, hogy Dumbledore ellenezné, elvégre ő vett fel Sötét Varázslatok Kivédése tanárnak. És meg kell mondanom, úgy hiszem, olyan varázslatokkal fogunk szembe kerülni, amivel még egyikünk sem találkozott, vagy képzelt el.

Ron és Hermione Harryre pillantott.

– Csak... csak hogy tisztázzuk a dolgot – mondta. – Te most ott akarod hagyni Tonksot a szülei házában, és velünk akarsz jönni?

– Tökéletesen biztonságban lesz, ők majd vigyáznak rá – mondta Lupin. A hangjában hallható véglegesség szinte a közömbösség határát súrolta. – Harry, biztos vagyok benne, hogy James azt akarná, hogy veletek menjek.

– Nos, – mondta lassan Harry, – én nem. Szerintem apám inkább arra lett volna kíváncsi, hogy miért nem ragaszkodsz a fiadhoz.

Lupin elsápadt. A konyhában legalább tíz fokot hűlt a levegő. Ron úgy kezdte el a berendezést vizsgálni, mintha meg kellett volna jegyeznie mindennek a helyét, míg Hermione szeme Harry és Lupin között ugrált.

– Nem érted – mondta végül Lupin.

– Akkor magyarázd el – mondta Harry.

Lupin nyelt egyet.

– Én... óriási hiba volt elvenni Tonksot. Józan ítélőképességem ellenére vettem el, és azóta is nagyon bánom.

– Értem, – mondta Harry, – szóval egyszerűen csak ejted őt és a gyerekét is, és lelépsz velünk?

Lupin talpra ugrott. Széke hátra bukott, és olyan dühösen nézte őket, hogy Harry, most először, látni vélte arcán a farkas árnyékát.

– Hát nem érted, mit tettem a feleségemmel és a még meg nem született gyermekemmel? Soha nem lett volna szabad feleségül vennem, számkivetetté vált miattam!

Lupin félre lökte a széket, amit felborított.

– Te mindig csak a Renden belül láttál, vagy Dumbledore védelme alatt a Roxfortban! Fogalmad sincs, milyennek látja a varázslótársadalom a hozzám hasonló lényeket! Amint tudomást szereznek a szerencsétlenségemről, alig bírnak velem beszélni! Hát nem látod, mit tettem? Még az ő családja is undorodik a házasságunktól, milyen szülő akarná, hogy egyetlen lánya egy vérfarkashoz menjen hozzá? És a gyerek... a gyerek...

Lupin ekkor már a saját haját tépte, elég ziláltnak nézett ki.

– Az én fajtám általában nem szaporodik! Biztos vagyok benne, hogy olyan lesz, mint én... hogyan bocsáthatnám meg magamnak, hogy tudatosan kockáztattam a betegségem átadását egy ártatlan gyereknek? És ha valami csoda folytán mégsem lesz olyan, mint én, akkor százszor jobban jár, ha egy olyan apa nélkül nő fel, aki miatt szégyenkeznie kéne!

– Remus! – suttogta könnyes szemmel Hermione. – Ne mondj ilyet... hogyan is szégyenkezne miattad egyetlen gyerek is?

– Hát, nem tudom, Hermione – mondta Harry. – Én szégyellném magam miatt.

Harry nem tudta, honnan jön a dühe, de nem bírt tovább ülni. Lupin úgy nézett Harryre, mintha megütötte volna.

– Ha az új rendszer azt hiszi, hogy a mugli származásúak rosszak, – mondta Harry, – akkor vajon mit tennének egy fél-vérfarkassal, akinek az apja a Rend tagja? Az én apám próbált minket védeni, anyát és engem, és belehalt. Tényleg úgy gondolod, hogy azt mondaná, hagyd el a fiadat, hogy velünk kalandozz?

– Hogy... hogy mered? – mondta Lupin. – Ez nem a... a veszélyről, vagy a személyes dicsőségről szól... hogy mered azt sugallni...

– Szerintem egy kicsit fenegyereknek képzeled magad – mondta Harry. – Sirius helyébe akarsz lépni...

– Harry, ne! – könyörgött neki Hermione, de a fiú továbbra is Lupin hamuszürke arcát nézte.

– Ezt soha nem hittem volna – mondta Harry. – Az ember, aki megtanította nekem, hogyan üldözsem el a dementorokat... egy gyáva.

Lupin olyan gyorsan húzta elő a pálcáját, hogy Harrynek alig volt ideje a sajátja után nyúlni. Egy hangos durranás kíséretében Harry hátra repült, neki a konyha falának. Ahogy a padlóra csúszott, még látta Lupin köpenyének végét eltűnni az ajtón túl.

– Remus, Remus, gyere vissza! – kiáltotta Hermione, de Lupin nem válaszolt. Egy pillanat múlva a bejárati ajtó becsapódott.

– Harry – jajgatott Hermione. – Hogy tehetted?

– Könnyű volt – mondta Harry. Felállt. Érezte, ahogy egy púp nő a fején. Még mindig remegett a dühtől.

– Ne nézz így rám! – förmedt Hermionéra.

– Ne Hermionéra légy dühös! – morgott Ron.

– Ne... ne... nem szabad veszekednünk! – mondta Hermione, miközben kettejük közé vetette magát.

– Nem kellett volna azt mondanod Lupinnak – mondta Ron Harrynek.

– Ő akarta – mondta Harry. Törött képek villantak fel a fejében. Ahogy Sirius átesik a függönyön, ahogy Dumbledore megtörve lóg a levegőben, egy zöld villanás és anyjának hangja, amint kegyelemért könyörög...

– A szülők – mondta Harry – nem hagyhatják el a gyerekeiket... hacsak nincs más választásuk.

– Harry... – mondta Hermione, miközben vigasztalóan felé nyújtotta a kezét, de ő lerázta magáról. A kandallóhoz ment, és Hermione ott lobogó tüzét nézte. Egyszer beszélt Lupinnal ebből a kandallóból. Akkor megnyugtatót keresett James-ről, és Lupin megvigasztalta. Most Lupin meggyötört fehér arca úszott szemei előtt a levegőben. Émelyítő bűnbánatot érzett. Sem

Ron, sem Hermione nem mondott semmit, de Harry érezte, ahogy háta mögött csendesen összenéznek.

Megfordult, és látta, ahogy sietve elfordulnak egymástól.

– Tudom, hogy nem kellett volna gyávának hívnom.

– Tényleg nem kellett volna – vágta rá Ron.

– De úgy viselkedik.

– Akkor sem... – mondta Hermione.

– Tudom – mondta Harry. – De ha ettől visszamegy Tonkshoz, akkor megérte, nem?:

Nem tudta elrejtteni hangjából a védekezést. Hermione együtt érzően nézett rá, Ron bizonytalanul. Harry lenézett a lábára, és apjára gondolt. Vajon James támogatta volna Harryt, amiért ezt mondta Lupinnak, vagy mérges lett volna, hogy fia hogy bánt régi barátjával?

A csendes konyha morajlott az előző jelenet okozta ijedtségtől és Ron és Hermione ki nem mondott szemrehányásától. A *Reggeli Próféta*, amiről Harry arca meredt a plafonra, még mindig az asztalon hevert. Leült az asztal mellé, kinyitotta az újságot, és úgy tett, mintha olvasna. Nem fogta fel a szavakat, az agya még mindig tele volt a Lupinnal való találkozással. Biztos volt benne, hogy Ron és Hermione tovább folytatták csendes beszélgetésüket a *Próféta* túloldalán. Zajosan lapozott egyet, és Dumbledore neve villant a szemébe. Egy-két pillanatig eltartott, mire felfogta, mit lát a képen, ami egy családot ábrázolt. A kép alatt a következő szöveg volt olvasható: *A Dumbledore család, balról jobbra: Albus, Percival, karjában az újszülött Ariana, Kendra és Aberforth.*

Ez felkeltette Harry figyelmét. Közelebből is megvizsgálta a képet. Dumbledore apja, Percival csinos ember volt, szeme még ezen a kopott, régi fényképen is csillogott. A kisbaba, Ariana, alig volt hosszabb, mint egy cipó, és attól semmivel sem megkülönböztethető. Az anyja, Kendra, koromfekete haját szoros kontyban hordta. Arca mintha kőből lett volna vésve. Magas nyakú selyemtalárja ellenére Harryt amerikai bennszülöttre emlékeztette, ahogy sötét szemeit, magas arccsontját és egyenes orrát nézte. Albus és Aberforth ugyanolyan csipkés gallérú kabátot viseltek, és azonos, vállig érő hajuk volt. Attól eltekintve, hogy Albus több évvel idősebbnek tűnt, a két fiú nagyon hasonlított egymásra. Ez még az előtt volt, hogy Dumbledore eltörött, és hogy szemüveget kezdett hordani.

A család boldognak látszott, ahogy nyugodtan mosolyogtak ki az újságból. Ariana karjai tétován integettek ki a sáljából. Harry a kép fölé nézett, és elolvasta a címet.

**EXKLUZÍV SZEMELVÉNY RITA VITROL ÚJ KÖNYVÉBŐL,
ALBUS DUMBLEDORE ÉLETRAJZÁBÓL**

Arra gondolva, hogy ennél rosszabbul már amúgy sem érezheti magát, Harry olvasni kezdte.

A büszke és dölyfös Kendra Dumbledore férje, Percival nagy port kavart letartóztatása és bebörtönzése után képtelen volt Mould-on-the-Wold-ben maradni. Ezért fogta a családját, és Godric's Hollow-ba költöztek, a faluba, mely később Harry Potter különös megmenekülése miatt vált híressé.

Mould-on-the-Wold-höz hasonlóan Godric's Hollow is több varázslócsalád számára szolgált lakhelyül, mivel azonban Kendra egyiküket sem ismerte, a lakók nem kérdezték folyamatosan férje bűnével kapcsolatban. Miután folyamatosan visszautasította új varázslószomszédi barátságos közeledéseit, hamarosan biztosította, hogy családját békén hagyják.

– Az arcomba vágta az ajtót, amikor átmentem, hogy üdvözljem egy kis házi készítésű süteménnyel – mondta Bathilda Bircsók. – Az odaköltözésük utáni első évben csak a két fiút láttam. Nem is tudtam volna, hogy van egy lányuk, ha az odaköltözésük telén egyik éjjel nem szedtem volna a telihold mellett Planentine-t. Akkor láttam, ahogy Kendra Arianát kivezeti a kertbe, egyszer körbesétáltak a fűvön, miközben anyja szorosan fogta a kezét, majd visszavezette. Akkor még nem tudtam, mit akart ez jelenteni.

Úgy látszott, Kendra terve, hogy Godric's Hollow-ba költözzenek, tökéletes lehetőséget adott számukra, hogy Arianát örökre elrejtse. Ezt valószínűleg már évek óta tervezte. Az időzítés fontos volt. Ariana már majdnem hét éves volt, amikor eltűnt mindenki szeme elől, és ez az a kor, legalábbis a legtöbb szakértő szerint, amikor a mágikus képesség, ha van egyáltalán,

megmutatkozik. Egyetlen ma élő ember sem tud róla, hogy Ariana valaha is bármilyen apró mágikus képességet mutatott volna, ezért egyértelműnek tűnik, hogy Kendra úgy döntött, inkább elrejtí lánya létezését, minthogy szégyenszemre bevallja a világnak, hogy kvibli lett. Azzal, hogy elköltözött barátai és szomszédai közeléből, akik ismerték a lányt, csak még könnyebbé tette a bebörtönzését. Arra a néhány emberre, aki ezután tudott Ariana létezéséről, lehetett számítani, hogy megtartják a titkot, köztük a két fiútestvérre, akik a kényelmetlen kérdéseket anyjuk válaszával hártották el. – A hűgunk túl gyenge ahhoz, hogy iskolába menjen.

Jövő héten: Albus Dumbledore a Roxfortban – Jutalmak és Tettetések.

Harry tévedett. Amit olvasott, attól még rosszabbul érezte magát. Visszanézett a fényképen lévő, látszólag boldog családra. Vajon igaz volt? Hogyan tudná kideríteni? Godric's Hollow-ba akart menni, még ha Bathilda nem is volt olyan állapotban, hogy beszéljen vele. Meg akarta látogatni a helyet, ahol ő és Dumbledore is elvesztették szeretteiket. Épp leeresztette az újságot, hogy kikérje Ron és Hermione véleményét, amikor egy hatalmas reccsenés visszhangzott végig a konyhán.

Az elmúlt három nap során először feledkezett meg Harry Siporról. Első gondolata az volt, hogy Lupin tört be a konyhába, és egy fél másodpercig nem tudta felfogni az erőlködő végtagok tömegét, ami a semmiből jelent meg a széke mellett. Harry odasietett, miközben Sipor kibogozta magát. Mélyen meghajolt Harry előtt, és brekegő hangon megszólalt. – Sipor visszatért a tolvaj Mundungus Fletcherrel, mester.

Mundungus felkelt és elővette a pálcáját, de túl lassú volt Hermionéhoz képest.

– *Capitulatus!*

Mundungus pálcája Hermione kezébe repült. Elkerekedett szemekkel a lépcső felé vetette magát. Ron a földre döntötte, és Mundungus tompa puffanás kíséretében elterült a kőpadlón.

– Mi van? – kiáltotta, miközben igyekezett kiszabadulni Ron szorításából. – Mit tettem? Egy francos házimanót küttök utánam, mit akartok tülem, mittettem, erresszel, erresszel...

– Nem vagy abban a helyzetben, hogy fenyegezz – mondta Harry. Félredobta az újságot, néhány lépéssel átszelte a köztük lévő távolságot, és Mundungus mellé térdelt, aki rémült

tekintettel abbahagyta az erőlködést. Ron lihegve felkelt, és Harryt nézte, aki Mundungus orrára célzott a pálcájával. Mundungusból vizelet és cigi szag áradt. Haja kócos, talárja pecsétetes volt.

– Sipor sajnálja, hogy ennyit késlekedett a tolvaj idehozásával, mester – brekegte a manó. – Fletcher tudja, hogyan kerülje el az elkapást, sok rejtekhelye és bűntársa van. De végül Sipor sarokba szorította a tolvajt.

– Nagyon ügyes voltál, Sipor – mondta Harry, és a manó mélyen meghajolt.

– Rendben, van pár kérdésünk hozzád – mondta Harry Mundungusnak, aki egyből elkezdett kiabálni.

– Pánikoltam, oké? Soha nem akartam gyünni, ne haragudj, haver, de soha nem jelentkeztem, hogy meghaljak érted, és az a mocskos Tudodki felém röpült, bárki eltűnt volna onnan. Egész idő alatt mondtam, hogy nem akarom csinálni...

– Tájékoztatásul közölném, hogy senki más nem dehoppanált – mondta Hermione.

– Akkor ti egy rakás piszkos hős vagytok, nem, de én soha nem mondtam, hogy kész vagyok kinyíratni magam...

– Nem érdekel, hogy miért hagytad magára Rémszemet – mondta Harry, miközben közelebb tette pálcáját Mundungus táskás, bevérzett szeméhez. – Tudjuk, hogy egy megbízhatatlan mocskok vagy.

– Akkó mi a pokolér üldöznek a házimanók? Vagy már megint a serlegek? Már nincsenek meg, különben a tied lehetett volna...

– A serlegek sem érdekelnek, bár ez már közelebb volt – mondta Harry. – Fogd be és figyelj.

Csodálatos érzés volt, hogy végre csinálhat valamit, hogy volt valaki, akiből az igazság egy apró darabját kiszedheti. Harry pálcája olyan közel volt Mundungus orrához, hogy bandzsítania kellett, ha figyelni akarta.

– Amikor minden értékeset kipakoltál a házból, – kezdte Harry, de Mundungus megint közbevágott.

– Sirius nem törődött ezzel a sok szeméttel...

Lábdobogás hallatszott, csillogó réz suhant át a levegőn, majd egy visszhangzó kongás, és egy fájdalmas üvöltés. Sipor Mundungusra támadt, és egy lábassal kezdte csépelni a fejét.

– Hidd vissza, hidd vissza, be kine zárn! – kiabálta Mundungus. Igyekezett eltakarni a fejét, ahogy Sipor ismét ütésre emelte a lábát.

– Sipor, ne! – kiáltotta Harry.

Sipor kezei megremegtek a lábas súlya alatt, de továbbra is felemelve tartotta.

– Csak még egyszer, Harry mester, hogy szerencsét hozzon?

Ron elnevette magát.

– Ébren van rá szükségünk, Sipor, de ha egy kis meggyőzésre lesz szükség, tiéd lehet a megtiszteltetés – mondta Harry.

– Nagyon köszönöm, mester – mondta Sipor, és egy mély meghajlás kíséretében visszahátrált. Hatalmas, sápadt szemeivel továbbra is gyűlölködve nézte Mundungust.

– Amikor minden értékeset lenyúltál a házból, amit csak találtál, – kezdte újra Harry, – elvittél egy csomó cuccot a konyhaszekrényből. Volt köztük egy medál. – Harry szája kiszáradt. Érezte a Ronban és Hermionében felgyülemelő feszültséget is. – Mit csináltál vele?

– Miért? – kérdezte Mundungus. – Értékes?

– Még mindig nálad van! – sikoltott Hermione.

– Nem, nincs nála – mondta csípősen Ron. – Azon töpreng, hogy többet kellett volna kérnie érte.

– Többet? – mondta Mundungus. – Az nem lett volna túl nehéz... le kellett passzolnom. Nem vót választásom.

– Hogy érted ezt?

– Az Abszol úton árultam, és odajött hozzám az a banya, és kérdezte, van-e engedélyem, hogy varázstárgyakat árújjak. A mocskos spicli. Meg akart büntetni, de megtetszett neki a medál, és aszonta, elviszi, és akkor elenged, és hogy szerencsém volt.

– Ki volt az a nő? – kérdezte Harry.

– Nemtom, valami minisztériumi csoroszlya.

Mundungus összeráncolt homlokkal töprengett.

– Alacsony nő. Masnival a fején.

Összeráncolta a szemöldökét. – Mint egy béka.

Harry elejtette a pálcáját. Mundungust orrba kapta, és vörös szikrák szökkentek ki belőle a szemöldökére, ami meggyulladt.

– Aguamenti! – kiáltotta Hermione. Vízugár tört elő pálcája hegyéből, és elárasztotta a fröcsögő, fuldokló Mundungust.

Harry felpillantott, és viszontlátta saját rémületét Ron és Hermione arcán. Jobb kézfején a sebhely ismét bizseregni kezdett.

Tizenkettedik fejezet

A Mágia hatalom

Ahogy lassan elmúlt az augusztus, a Grimmauld tér közepén lévő gondozatlan fű a napon fonnyadt, míg végül teljesen ki nem égett. A tizenkettes számú ház lakóit sose látta senki a környéken, mint ahogy magát a házat sem. A muglik, akik a Grimmauld téren laktak, már régen elfogadták azt a szórakoztató hibát, melynek következtében a tizenegyes ház a tizenhármas mellett állt.

És most mégis látogatókat vonzott ez a tény, látogatókat, akik ezt a hibát felettébb érdekesnek találták. Alig egy-két nap telt el úgy, hogy ne érkeztek volna emberek a Grimmauld térre azzal az egyetlen szándékkal, – legalábbis így látszott, – hogy a tizenegyes és tizenhármas számú ház előtti korlátnak dőlve figyeljék a két ház találkozási pontját. Minden nap másik két bámészkodó állt ott, bár úgy tűnt, egyikük sem kedveli a normális öltözetet. A legtöbb londoni, aki elhaladt mellettük, már hozzá szokott a bizarr öltözékekhez, és nem nagyon törődtek velük, bár néha egyikük-másijuk visszapillantott, és elgondolkodott, vajon miért viselne bárki is ilyen hosszú köpenyt ebben a melegben.

A figyelők nem élvezték virrasztásukat. Esetenként egyikük izgatottan előre szaladt, mintha végre megpillantott volna valami érdekeset, csak hogy csalódottan ismét visszaballagjon előző helyére.

Szeptember elsején a szokottnál is többen leselkedtek a téren. Fél tucat ember állt ott, hosszú köpenyben, némán és figyelmesen, továbbra is a tizenegyes és tizenhármas házat összekapcsoló részt figyelve, de a dolog, amire vártak, még mindig elkerülte őket. Ahogy

közeledett az este, hűvös eső váratlan illatát hozta magával, hetek óta először. Ismét megtörtént azon megmagyarázhatatlan pillanatok egyike, mikor valamelyikük meglátott valamit. Az eltorzult arcú férfi oldalba bökte mellette álló társát, egy köpcös, sápadt férfit, előre sietett, de egy pillanat múlva mindannyian elernyedtek, és csalódottan és dühösen visszatértek korábbi semmittevésükhöz.

Eközben a Grimmauld tér tizenkettes házban Harry belépett az előszobába. Majdnem elesett, ahogy a felső lépcsőre hoppanált a bejárat ajtó elé, és biztos volt benne, hogy a Halálfalók elkaptak egy pillantást elővillanó könyökből. Gondosan bezárta maga után az ajtót, lehúzta a láthatatlanná tevő köpenyt, karjára terítette, és végigsietett a nyomasztó előszobán, a pince felé. Kezében egy lopott *Reggeli Prófétát* szorongatott.

A szokásos, halk – *Perselus Piton?* – suttogás fogadta. A hűvös levegő átsuhant rajta, és nyelve egy pillanatra feltekeredett.

– Nem én öltelek meg – mondta, miután nyelve ismét kitekeredett, majd mély levegőt vett, ahogy a poros átokfigura felrobbant. Mikor már Mrs. Black hallótávolságán kívül, a konyhába vezető lépcsősor közepénél járt, – és leporolta magáról a port, – barátaihoz szólt – Híreket hoztam, és nem fogtok örülni neki.

A konyhára nem lehetett ráismerni. Minden felület ragyogott. Rézfazekak és lábasok fénylettek vörös fényben. A fa asztal csillogott. Serlegek és tányérok voltak kikészítve a vacsorához. A vidáman lobogó tűz felett egy üst tartalma rotyogott. A legdrámaiabb változáson azonban a házimano ment át, aki Harry felé sietett. Hófehér törülköző volt rajta, fülszőre tiszta volt és pihés, mint a vatta, és Regulus medálja lógott a nyakában.

– Cipőt le, ha lenne szíves, Harry mester, és mosson kezet vacsora előtt – brekegte Sipor, miközben elvette tőle a láthatatlanná tevő köpenyt, és egy falon lévő kampóra akasztotta, néhány régimódi, frissen mosott ruha mellé.

– Mi történt? – kérdezte nyugtalanul Ron. Ő és Hermione épp egy nagy halom jegyzetet és kézzel rajzolt térképet böngésztek, ami a hosszú konyhaasztal túlsó végét borította, most azonban felnéztek Harryre, aki feléjük sietett, és szétszóródott pergamenjeik tetejére dobta az újságot.

Egy ismerős, kampós orrú, fekete hajú férfi képe meredt rájuk egy főcím alatt:

PERSELUS PITON LETT A ROXFORT IGAZGATÓJA

– Nem! – kiáltotta egyszerre Ron és Hermione.

Hermione volt a gyorsabb. Felkapta az újságot, és hangosan olvasni kezdte a hozzá tartozó cikket.

– *Perselus Pitont, a Roxfort Boszorkány- és Varázslóképző Szakiskola egykori Bájítaltanárát a mai napon kinevezték az iskola igazgatójának. A tanári karban több fontos változás is történt. Az előző Mugli ismeret tanárt Alecto Carrow váltotta föl, míg testvére, Amycus a Sötét Varázslatok Kivédését fogja tanítani.*

– „Örülök a lehetőségnek, hogy fenntarthatom legszebb varázshagyományainkat és értékeinket...” Mint például a gyilkolás és emberek füleinek levágása, gondolom! Piton, mint igazgató! Piton Dumbledore irodájában... Merlin gatyájára! – sikoltotta. Ron és Harry megrezzent. Felugrott az asztaltól és kisietett a szobából. – Egy perc, és visszajövök!

– „Merlin gatyájára?” – ismételte meglepve Ron. – Biztosan dühös. – Magához húzta az újságot és átolvasta a Pitonról szóló cikket.

– A többi tanár nem fogja ezt támogatni, McGalagony, Flitwick és Bimba mind tudják az igazat, tudják, hogyan halt meg Dumbledore. Nem fogják elfogadni Pitont igazgatónak. És kik ezek a Carrow-ék?

– Halálfalók – mondta Harry. – Van itt róluk kép is. Ők is a toronyban voltak, amikor Piton megölte Dumbledore-t, szóval mind nagyon jó barátok. És, – folytatta keserűen, miközben egy széket húzott maga alá, – nem hiszem, hogy a többi tanárnak túl sok választása lenne. Ha a minisztérium és Voldemort Pitont támogatják, két választásuk marad: vagy tovább tanítanak, vagy kapnak pár évet az Azkabanban... már ha szerencsájuk van. Szerintem már csak azért is maradni fognak, hogy védeni próbálják a diákokat.

Sipor serényen az asztalhoz sietett, kezében egy nagy leveses tállal, és füttyörészve teleszedte a tányérjaikat.

– Köszönöm, Sipor – mondta Harry, miközben megfordította a *Prófétát*, hogy ne kelljen Piton fejét néznie. – Hát, legalább pontosan tudjuk, hol van Piton.

Enni kezdett. Sipor főzési képességei drámai javuláson mentek keresztül azóta, hogy megkapta Regulus medálját. Az aznapi francia hagymaleves minden korábbi felülmúlt.

– Még mindig egy rakat Halálfaló figyeli a házat, – mondta Ron, miközben evett, – több, mint amennyien lenni szoktak. Mintha azt remélnénk, hogy az iskolai ládáinkkal megpakolva kivonulunk a Roxfort Expresszhez.

Ron az órájára pillantott.

– Én is ezen töprengtem egész nap. Hat órája elment. Fura érzés, hogy nem vagyunk rajta, nem gondolod?

Harry lelki szemei előtt felrémlt a skarlátvörös gőzmozdony, ahogy ő és Ron követték egyszer, a levegőből, hegyek és mezők között, mint egy hullámozó hernyó. Elképzelte, ahogy Ginny, Neville és Luna együtt ülnek egy kabinban, és talán azt taglalják, hogy merre lehet ő, Ron és Hermione, vagy hogy hogyan tudnák a lehető legjobban aláásni Piton uralmát.

– Majdnem megláttak, ahogy visszajöttem – mondta Harry. – Rosszul érkeztem a lépcsőre, és megcsúszott a köpeny.

– Velem mindig ez van. Ó, itt is van – tette hozzá Ron. Kinyújtózott a széken, hogy lássa, ahogy Hermione belép a konyhába. – Szóval mi a Merlin buggyos alsógatyája volt ez az egész?

– Eszembe jutott ez – lihegte Hermione.

Egy nagy, bekeretezett képet hozott. Letette a földre, majd felkapta kis, gyöngyberakásos táskáját a tálalóról. kinyitotta, és beleerőszakolta a képet. Bár az nyilvánvalóan nem fért volna el benne, néhány másodperc múlva már el is tűnt a táska tágas belsejében.

– Phineas Nigellus – magyarázta Hermione, miközben a konyhaasztalra dobta a táskát.

– Tessék? – kérdezte Ron, de Harry megértette. Phineas Nigellus Black oda-vissza tudott utazni két portréja között. Az egyik épp most tűnt el a táskában. A másik a Roxfort igazgatói irodájában volt, abban a kör alakú, toronyszobában, ahol most minden bizonnyal Piton ült Dumbledore törékeny, ezüst mágikus berendezéseivel, a kömerengővel, a Teszlek süveggel, és – hacsak el nem távolították onnan, – Griffendél kardjával.

– Piton ránk küldhette volna, hogy nézzen szét a házban – magyarázta Ronnak Hermione, miközben leült. – De most már próbálkozhat, Phineas Nigellus csak a táskám belsejét fogja látni.

– Jó gondolat – mondta lenyűgözve Ron.

– Köszönöm – mosolygott Hermione, miközben felemelte a kanálát. – Szóval, Harry, mi más történt ma?

– Semmi – hangzott a tömör válasz. – Hét órán keresztül figyeltem a minisztérium bejáratát. Semmi jele. Viszont láttam apukádat, Ron. Jól nézett ki.

Ron méltányolása jeléül bólintott. Abban már korábban megegyeztek, hogy túl veszélyes lenne Mr. Weasley-vel kapcsolatba lépni, miközben ki- vagy be megy a minisztériumba, mert mindig egy csomó ott dolgozó nyüzsgött körülötte. Azonban megnyugtató volt látni, még ha nagyon feszült és ideges is volt.

– Apa mindig azt mondta, hogy a legtöbb minisztériumi alkalmazott a Hop hálózaton keresztül ment dolgozni – mondta Ron. – Valószínűleg ezért nem láttuk soha Umbridge-et, ő soha nem sétál, azt hiszi, annál ő fontosabb.

– És mi van azzal a fura öreg boszorkánnyal és az alacsony, tengerészkék taláros varázslóval? – kérdezte Hermione.

– Ó igen, a főszér a Mágikus Gondnokságon dolgozik – mondta Ron.

– Honnan tudod, hogy a Mágikus Gondnokságon dolgozik? – kérdezte Hermione. Leveses kanala megállt a levegőben.

– Apa mondta, hogy a Mágikus Gondnokságon dolgozók mind tengerészkék talárt viselnek.

– De ezt soha nem mondtad nekünk!

Hermione leejtette a kanalat, és maga felé húzta a jegyzeteket és a térképeket, amiket Harry érkezésekor vizsgáltak.

– Itt semmi nincs tengerészkék talárokról, semmi! – mondta, miközben lázasan lapozgatott az oldalak között.

– Miért, számít ez?

– Ron, *minden* számít! Hogyha be akarunk jutni a minisztériumba, és nem akarjuk lebuktatni magunkat, amikor biztosan számítanak behatólókra, olyankor minden apró részlet számít! Már vagy ezerszer átvettük ezt, úgy értem mi értelme ezeknek a felderítő utaknak, ha még arra sem veszed a fáradságot, hogy elmondd nekünk...

– Az ördögbe, Hermione, egy apró dolgot felejtettem el...

– Azt ugye felfogtad, hogy jelenleg nincs számunkra veszélyesebb hely a világon, mint a Mágiaügyi...

– Szerintem holnap kellene megcsinálunk – mondta Harry.

Hermione tátott szájjal megdermedt. Ron félrenyelte a levesét.

– Holnap? – ismételte Hermione. – Harry, ezt ugye nem gondoltad komolyan?

– De igen – mondta Harry. – Nem hiszem, hogy ennél jobban fel tudnánk készülni, még ha újabb egy hónapig lógunk is a Minisztérium bejáratánál. Minél tovább halasztgatjuk, annál távolabb juthat a medál. Jó esély van rá, hogy Umbridge már eldobta, elvégre a cuccot nem lehet kinyitni.

– Hacsak – mondta Ron – nem sikerült kinyitnia, mely esetben már meg van szállva

– Nem lenne nagy különbség, alapból is elég gonosz volt – vont vállat Harry.

Hermione elgondolkodva harapott az ajkába.

– Minden fontosat tudunk – folytatta Harry Hermionénak. – Tudjuk, hogy nem lehet hopenálni és dehopenálni a minisztériumba. Tudjuk, hogy csak a legmagasabb beosztású minisztériumi alkalmazottak csatlakoztathatják a házukat a Hop hálózatra, mert Ron hallotta azt a két Hallhatatlant emiatt panaszkodni. És nagyjából azt is tudjuk, merre van Umbridge irodája, mert kihallgattad azt a szakállas fickót, amikor a haverjának mondta, hogy...

– „*Fenn leszek az első emeleten, Dolores látni akar*” – szavalta egyből Hermione.

– Pontosan – mondta Harry. – És tudjuk, hogy azokkal a mókás kis érmékkel vagy zsetonokkal vagy miafenékkel lehet bejutni, mert láttam, hogy az a boszorkány kölcsönkér egyet a barátjától...

– De nekünk egy sincs!

– Ha a terv működni fog, akkor lesz – folytatta nyugodtan Harry.

– Nem tudom, Harry, nem tudom... Annyi minden sülni el rosszul, annyi minden múlik a szerencsén...

– Ez akkor is igaz lesz, ha újabb három hónapot szánunk a felkészülésre – mondta Harry. – Itt az idő cselekedni.

Látta Ron és Hermione arcán, hogy félnek. Ő maga sem volt túlságosan magabiztos, és mégis biztos volt benne, hogy eljött a cselekvés ideje.

Az előző négy hetet azzal töltötték, hogy a láthatatlanná tevő köpeny alatt kémkedjenek a Minisztérium hivatali bejáratánál, amit Ron, hála Mr. Weasley-nek, gyerekkora óta ismert. Követték a befele tartó minisztériumi alkalmazottakat, kihallgatták beszélgetéseiket és gondos megfigyelésekkel kikövetkeztették, hogy melyikük az, aki minden nap ugyanakkor bukkan fel egyedül. Alkalmanként lehetőségük volt egy *Reggeli Prófétát* kicsempészni egy aktatáskából.

Lassan megrajzolták a vázlatos térképet és jegyzeteket készítettek, melyek most Hermione előtt tornyosultak.

– Rendben, – mondta lassan Ron, – tegyük fel, hogy holnap csináljuk... Szerintem csak nekem és Harrynek kellene mennünk.

– Jaj, ne kezd már megint – sóhajtott Hermione. – Azt hittem, ezt már megbeszéltük.

– Egy dolog a bejáratnál lófrálni a köpeny alatt, de ez most teljesen más, Hermione. – Ron egy tíz nappal azelőtti *Prófétára* bökött az ujjával. – Rajta vagy a ki nem hallgatott mugli születésűek listáján!

– Neked pedig ragyaszcóródásban kellene haldokolnod az Odúban! Ha van valaki, akinek itt kellene maradnia, az Harry, tízezer galleonos vérdíj van a fejére tűzve...

– Rendben, akkor itt maradok – mondta Harry. – Majd tudassátok, hogyha legyőztétek Voldemortot, rendben?

Ahogy Ron és Hermione felnevettek, fájdalom hasított Harry sebhelyébe. Reflexszerűen odakapott. Láta, ahogy Hermione szeme összeszűkül, és próbálta úgy befejezni a mozdulatot, mintha csak a haját próbálta volna félresöpörni.

– Nos, ha mindhárman menni akarunk, akkor külön-külön kell dehoppanálnunk – mondta Ron. – Most már nem férünk el mindhárman a köpeny alatt.

Harry sebhelye egyre jobban fájt. Felállt. Sipor egyből elé sietett.

– A mester nem fejezte be a levesét, szeretne a mester inkább egy kis sós ragut vagy inkább egy kis gyümölcslepényt, amit annyira szeret?

– Köszönöm, Sipor, de egy perc, és visszajövök... csak... mosdó.

Annak tudatában, hogy Hermione gyanakodva nézi, Harry felsietett az előszobába, majd az első lépcsőfordulóra. Berontott a mosdóba, és megint bereteszelt az ajtót. Fájdalmában felnyögött. A fekete mosdótál fölé roskadt, melynek csapjai nyitott szájú kígyót formáltak, és becsukta a szemét...

Homályos utcán suhant végig. Az épületek mindkét oldalán magas, faoromzatú házak szegélyezték. Olyanok voltak, mint a mézeskalácsházak. Az egyikhez közeledett. Láta, ahogy hosszú, hófehér ujjai az ajtó felé közelednek. Bekopogott. Érezte a benne felhalmozódó izgatottságot...

Kinyílt az ajtó. Egy nevető nő állt benn. Leesett az álla, ahogy Harryre nézett. A mosoly eltűnt, rémület ült helyére...

– Gregorovitch? – kérdezte egy magas, hideg hang.

A nő megrázta a fejét. Megpróbálta bezárni az ajtót. Harry hófehér keze szilárdan tartotta, megakadályozva, hogy kizárja...

– Gregorovitch-ot akarom.

– *Er wohnt hier nicht mehr!* – kiáltotta, és a fejét rázta. – Ő nem lakik itt! Nem lakik itt! Én nem ismer őt!

Felhagyott az ajtó bezárásának kísérletével, és hátrálni kezdett a sötét előszobában. Harry követte, felé siklott, hosszú fehér ujjai megragadták a pálcáját.

– Hol van?

– *Das weiß ich nicht!* Elköltözött! Nem tudom, nem tudom!

Harry felemelte a pálcáját. A nő felkiáltott. Két fiatal gyerek futott be az előszobába. Megpróbálta elrejteni őket a kezével. Zöld fény villant...

– Harry! HARRY!

Kinyitotta a szemeit. Lecsúszott a padlóra. Hermione megint bedörömbölt az ajtón.

– Harry, nyisd ki!

Harry tudta, hogy kiabált. Felállt, és kireteszelte az ajtót. Hermione előrebukott, visszanyerte egyensúlyát és gyanakodva körbenézett. Ron nyugtalanul állt mögötte, pálcával a kezében vizsgálta a hűvös mosdó sarkait.

– Mit csináltál? – kérdezte komoran Hermione.

– Mit gondolsz, mit csináltam? – kérdezte gyengén Harry.

– Szétordítottad a fejedet! – mondta Ron.

– Ja igen... biztosan elbóbiskoltam, vagy...

– Harry, légy szíves ne nézz minket hülyének – mondta lihegve Hermione. – Tudjuk, hogy odalenn megfájdult a sebhelyed, és most is falfehér vagy.

Harry leült a kád szélére.

– Rendben. Épp most láttam, ahogy Voldemort megölt egy nőt. Mostanra talán már az egész családjával is végzett. És nem kellett volna. Ugyanaz, mint Cedric-kel, csak *ott* voltak...

– Harry, nem lenne szabad engedned, hogy ez megtörténjen! – kiáltotta Hermione. Hangja visszhangzott a helységben. – Dumbledore azt akarta, hogy Okklumenciát tanulj. Veszélyesnek hitte ezt a kapcsolatot... Voldemort ki tudja használni, Harry! Mi a jó abban, hogy nézed, ahogy embereket öl és kínoz, ez hogyan segít bármiben is?

– Így legalább tudom, hogy mit csinál – mondta Harry.

– Szóval meg sem próbálsz kizárni a fejedből?

– Hermione, nem tudom. Tudod, hogy nem ment az Okklumencia. Nem éreztem rá.

– Nem is próbáltad igazán! – mondta hevesen. – Nem értelek, Harry... te örülsz ennek a különleges kapcsolatnak vagy rokonságnak vagy... akárminek...

Elbizonytalanodott attól, ahogy ránézett, miközben felállt.

– Hogy örülsz-e neki? – kérdezte csendesen. – Te örülnél neki?

– Én... nem... sajnálom, Harry. Nem úgy értettem...

– Gyűlölöm, gyűlölöm, hogy belém tud jutni, hogy végig kell néznem, milyen az, amikor a legveszélyesebb. De használni fogom.

– Dumbledore...

– Felejtsd el Dumbledore-t. Ez az én döntésem, és senki másé. Tudni akarom, miért keresi Gregorovitch-ot.

– Kit?

– Egy külföldi pálcakészítőt – mondta Harry. – Ő készítette Krum pálcáját, és Krum szerint zseniális.

– De azt mondtad, – mondta Ron, – hogy nála van Ollivander, valahol bezárva. Ha már van egy pálcakészítője, akkor minek neki egy másik?

– Talán egyetért Krummal, talán úgy gondolja, hogy Gregorovitch jobb... vagy hogy meg fogja tudni magyarázni, mit csinált a pálcám, amikor üldözött, mert Ollivander nem tudta.

Harry a törött, poros tükörbe nézett, és látta, ahogy Ron és Hermione kétkedve összenéznek a háta mögött.

– Harry, mindig arról beszélsz, amit a pálcád csinált, – mondta Hermione, – pedig *te* csináltad! Miért nem vállalod a felelősséget a saját erőd felett?

– Mert tudom, hogy nem én voltam! És Voldemort is tudja, Hermione! Mindketten tudjuk, hogy valójában mi történt!

Egymásra néztek. Harry tudta, hogy nem győzte meg Hermionét, és hogy épp ellenérveket próbál felsorakoztatni a pálcás elmélete ellen, és az ellen is, hogy engedje magának, hogy Voldemort fejébe lásjon. Nagy megkönnyebbülésére Ron közbeszólt.

– Hagyjad – javasolta. – Rajta múlik. És ha holnap tényleg a Minisztériumba akarunk menni, akkor nem kéne inkább végigvenni a tervet?

Vonakodva bár, de ejtette a témát, bár Harry biztos volt benne, hogy a következő adandó alkalommal újra fogja kezdeni. Visszatértek a konyhába, ahol Sipor mindannyiuknak ragut és gyümölcslepet szolgált fel.

Este sokáig fennmaradtak. Órákon keresztül ismételtették a tervüket, míg végül szóról szóra vissza nem tudták egymásnak mondani. Harry, aki Sirius szobájában aludt, éberen feküdt az ágyon. Pálcájának fénye apja, Sirius, Lupin és Pettigrew fényképén pihent. Újabb tíz percen keresztül ismételte magában a tervet. Azonban ahogy kioltotta a fényt, már nem Százfűlé főzetén, Rókázó Rágcsán vagy a tengerészkék talárú Mágikus Gondnokságon jártak a gondolatai. Gregorovitchra gondolt, a pálcakészítőre, és hogy meddig remélheti, hogy rejtve maradhat, ha Voldemort ilyen kitartóan kutatott utána.

A hajnal egyetlen gyorsan követte az éjfélt.

– Szörnyen nézel ki – üdvözölte Ron, ahogy a szobába lépett, hogy felébressze Harryt.

– Nem sokáig – ásította.

Hermionét a konyhában találták meg. Sipor kávét és forró tekercset szolgált fel neki reggeli gyanánt. Arcán az a mániákus kifejezés ült, amit Harry a vizsgadrukkal párosított.

– Talárok – motyogta a bajsza alatt. Barátai megjelenéséről csupán egy ideges biccentés erejéig vett tudomást, és tovább kotorászott a táskájában. – Százfűlé főzet... Láthatatlanná tevő köpeny... Csalizajgép... Nem ártana, ha mindkettőtöknél lenne néhány, csak a biztonság kedvéért... Rókázó Rágcsa, Orrvérzés Ostya, Telefűl...

Megreggeliztek, majd felsiettek a lépcsőn. Sipor mélyen hajolgatott utánuk, és ígérte, hogy véres hurkával várja majd őket.

– Egyem meg... – mondta szeretettel Ron, – és ha belegondolok, hogy valamikor régen le akartam vágni a fejét, hogy a többi fej mellé akasszam a falra...

Nagyon óvatosan mentek a bejáráthoz. Két puffadt szemű Halálfaló figyelte a házat a ködös térről. Először Hermione dehoppanált Ronnal, majd visszajött Harryért.

A szokásos sötét és fullasztás után Harry abban a sikátorban találta magát, ahol a tervük első részét tervezték véghez vinni. Egyelőre kihalt volt, leszámítva néhány nagy szemeteskukát. Az első minisztériumi alkalmazott nyolc óra körül szokott megjelenni.

– Rendben van, – mondta Hermione, miután karórájára pillantott, – nagyjából öt perc múlva kell itt lennie. Miután elkábítom...

– Hermione, tudjuk – mondta komoran Ron. – És mintha ki akartuk volna nyitni az ajtót, még mielőtt ideér, nem?

Hermione sikkantott egyet.

– Majdnem elfelejtettem! Álljatok hátrébb...

Pálcájával a lelakatolt, összefirkált ajtóra mutatott, ami egy reccsenés kíséretében kinyílt. A mögötte elterülő sötét folyosó, mint azt korábbi felderítőútjaik során kiderítették, egy üres színházba vezetett. Hermione visszahúzta az ajtót, hogy úgy tűnjön, még mindig be van zárva.

– Most pedig, – kezdte, és két barátja felé fordult, – megint felvesszük a köpenyt...

– ... és várunk – fejezte be Ron, azzal Hermionéra borította a köpenyt, mint a pokrócot a madárkalitkára, és Harry felé fordulva a szemeit forgatta.

Alig egy perc múlva egy halk pukkanás hallatszott, és egy alacsony, szürke hajú minisztériumi boszorkány hoppanált nem messze tőlük. Kicsit pislogott a hirtelen világosságban, a nap épp akkor bújt elő egy felhő mögül. Azonban nem sok ideje maradt a váratlan meleget élvezni, mert Hermione néma Kábító bűbája mellkason kapta, és elesett.

– Szép volt, Hermione – mondta Ron, miközben felemelkedett egy szemetes mögül, Harry pedig levetette a láthatatlanná tevő köpenyt. Ketten a sötét folyosóra húzták, Hermione kitépte néhány szál haját, és egy üvegcsé Százfűlé főzetbe tette, amit a táskájából húzott elő. Ron a boszorkány táskájában kotorászott.

– Ő Mafalda Hopkirk – olvasta egy kis kártyáról, amely szerint áldozatuk a Varázshasználati Főosztály egyik munkatársa volt. – Jobb, ha ezt elteszed, Hermione, és itt vannak a zsetonok.

Átnyújtott neki egy adag kis aranyérmét, melyeket a boszorkány táskájából szedett elő, és amikre az M.M. betűket vészték.

Hermione megitta a Százfülé főzetet, ami kellemes lilás rózsaszínben pompázott, és másodperceken belül előttük állt Mafalda Hopkirk másolata. Ahogy elvette a nő szemüvegét, és felvette, Harry ellenőrizte az óráját.

– Késésben vagyunk, Mr. Mágikus Gondnokság bármelyik másodpercben itt lehet.

Gyorsan bezárták az ajtót, ami mögött az igazi Mafalda rejtőzött. Harry és Ron magukra borították a láthatatlanná tevő köpenyt, Hermione azonban a sikátorban maradt, és várakozott. Újabb néhány másodperc elteltével egy újabb halk pukkanással megjelent egy alacsony, menyétszerű varázsló.

– Ó, üdvözlöm, Mafalda.

– Üdvözlöm! – szólalt meg remegős hangon Hermione. – Hogy van ma?

– Hát, nem olyan jól – válaszolta az alacsony varázsló. Nagyon levertnek tűnt.

Ahogy Hermione és a varázsló a főút felé mentek, Harry és Ron utánuk lopakodtak.

– Sajnálattal hallom, hogy maga is beteg – mondta határozottan Hermione az alacsony varázslónak, aki megpróbálta elmagyarázni a problémáját. Mindenképpen meg kellett állítani, még mielőtt elérte volna az utcát. – Parancsoljon, vegyen egy cukorkát.

– Tessék? Ó, nem, köszönöm...

– Ragaszkodom hozzá! – mondta erőszakosan Hermione, és megrázta az arca előtt a zsáknyi cukorkát. A varázsló ijedten vett belőle egyet.

A hatás azonnali volt. Amint a cukorka a nyelvéhez ért, a kis varázsló olyan erősen kezdett hányni, hogy még azt sem vette észre, amikor Hermione egy maroknyi hajszálat tépett le a feje tetejéről.

– Ó, kedvesem! – mondta, miközben a másik hányással borította be a sikátort. – Talán ki kellene vennie a mai napot!

– Nem... nem! – Fulladozott és öklendezett, de igyekezett tovább menni annak ellenére, hogy képtelen volt egyenesen járni. – Muszáj... ma... be kell...

– De ez butaság! – mondta rémulten Hermione. – Nem mehet dolgozni ilyen állapotban... Szerintem a Szent Mungóba kellene mennie, hogy megvizsgálják magát.

A varázsló a földre roskadt, és négykézláb próbált tovább kúszni a főút felé.

– Ilyen állapotban nem mehet dolgozni! – kiabálta Hermione.

Végül kénytelen volt elfogadnia szavait. Az immár megnyugodott Hermione segítségével felegyenesedett, majd megpördült, és eltűnt. Csupán a táskája maradt nála, amit Ron kapott ki a kezéből, és néhány repülő hánýásdarabka.

– Fúj – mondta Hermione. Felemelte a szoknyáját, hogy kikerülje a hánýásfoltokat. – Sokkal tisztább lett volna, ha őt is elkábítjuk.

– Igen, – mondta Ron előbukkanva a köpeny alól, kezében a varázsló táskájával, – de egy nagy halom eszméletlen test szerintem még mindig több figyelmet vonzott volna. Lelkes munkás, nem? Dobd ide a haját és a bájitalt.

Két perc múlva Ron már az alacsony, menyétszerű varázsló alakjában állt előttük, abban a tengerészkek talárban, ami a táskában volt összehajtogatva.

– Különös, hogy ma nem viselte, főleg hogy ennyire dolgozni akart menni. Na mindegy, Reg Cattermole vagyok, legalábbis a címke szerint.

– Most várj itt, – mondta Hermione Harrynek, aki még mindig a köpeny alatt volt, – mindjárt hozunk neked is haját.

Tíz percet kellett várnia, de sokkal hosszabbnak tűnt. Egyedül várakozott a hánýással borított sikátorban, a mellett az ajtó mellett, ami az elkábított Mafaldát rejtette. Végül Ron és Hermione újra megjelentek.

– Nem tudjuk, kicsoda – mondta Hermione, miközben Harrynek nyújtott néhány göndör fekete hajszálat, – de egy szörnyű orrvérzéssel hazament! Tessék, elég magas volt, nagyobb ruhák fognak kelleni...

Előhúzott egy nagyobb váltás ruhát, amit Sipor mosott ki nekik, és Harry visszavonult, hogy megigya az italt, és átöltözzön.

Miután a fájdalmas átváltozás megtörtént, majdnem két méter magas volt, és elég izmos, erős testfelépítésű. Szakálla is volt. A láthatatlanná tevő köpenyt és a szemüvegét új talárjába tette, és csatlakozott két barátjához.

– Az ördögbe, ez ijesztő – mondta Ron, miközben a fölé tornyosuló Harryre nézett.

– Itt van Mafalda egyik zsetonja – mondta Hermione Harrynek. – Induljunk, már majdnem kilenc van.

Együtt léptek ki a sikátorból. Ötven méterre tőlük a zsúfolt járdán két tuskés fekete korlát szegélyezett két lefele menő lépcsősort, az egyiken „Urak”, a másikon „Hölgyek” felirat látszott.

– Akkor nemsokára találkozunk – mondta idegesen Hermione, és letámolygott a „Hölgyek” feliratú lépcsősoron. Harry és Ron csatlakozott néhány különös öltözékű emberhez, akik egy átlagos, fekete-fehér mintájú földalatti mugli vécének látszó helyre sétáltak le.

– Jó reggelt, Reg! – szólalt meg egy másik, tengerészkék talárt viselő varázsló. Az aranyzetont az ajtón lévő résbe dugta, és bement a fürkébe. – Ez aztán a remek ötlet, mi? Hogy így kelljen munkába jönnünk minden nap! Mit gondolnak, ki fog erre jönni, talán Harry Potter?

A varázsló jóízűt nevetett saját szellemességén. Ron erőltetetten kuncogott.

– Na ja, – mondta, – nagy hülyeség.

Ő és Harry egymás melletti fürkébe mentek be. Harry bal és jobb oldaláról csobogó víz hangját hallotta. Leguggolt, és átpillantott a kabin aljánál lévő lyukon, épp időben ahhoz, hogy meglássa, amint a szomszédban egy pár csizmás láb lép bele a vécébe. Balra nézett, és Ron pislogott vissza rá.

– Le kell húznunk magunkat? – suttogta.

– Úgy tűnik – suttogta vissza Harry. Hangja mély és érdes volt.

Mindketten felálltak. Harry kivételesen idiótának érezte magát, miközben a vécébe lépett.

Azonnal tudta, hogy nem tévedett. Bár úgy tűnt, vízben áll, a cipője, lába és talárja száraz maradt. Felnyúlt, meghúzta a láncot és a következő pillanatban már egy rövid csúszdán volt, és a Mágiaügyi Minisztérium egyik kandallójából suhant ki.

Ügyetlenül feltápáskodott. Sokkal nagyobb volt a teste, mint amihez hozzászokott. A hatalmas előcsarnok sötétebb volt, mint amilyenre emlékezett. Korábban egy arany szökőkút állt a csarnok közepén, ami csillogó fénnel borította be a sima fapadlót és a falakat. Most egy hatalmas, fekete kőből készült szobor uralta a teret. Ijesztő volt. Egy boszorkány és egy varázsló szobra ült egy díszes, faragott trónon. Lenéztek a minisztérium kandallóból kieső munkásaira. A szobor talapzatánál harminc centis betűkkel a következő szöveg volt bevésve: A MÁGIA HATALOM.

Valaki hátulról belerúgott Harry lábába. Egy másik varázsló épp akkor csúszott ki a kandallóból.

– El az útból, nem t... ó, elnézést, Runcorn.

A kopaszodó varázsló ijedten elsietett. Runcorn, a férfi, akinek a szerepében Harry tetszelgett, nyilvánvalóan félelmetes ember volt.

– Psszt! – hallatszott egy hang. Ahogy körülnézett, észrevette az alacsony, vékony boszorkányt és a menyétszerű varázslót a Mágikus Gondnokságról, ahogy a szobor mellett integetnek neki. Harry gyorsan csatlakozott hozzájuk.

– Ezek szerint jól vagy? – suttogta Hermione Harrynek.

– Nem, még mindig a mocsárba van ragadva – mondta Ron.

– Ó, nagyon vicces... Ugye, milyen szörnyű? – kérdezte Harrytől, aki a szobrot bámulta. – Láttad, min ülnek?

Harry közelebbről is megnézte. Rádöbbsent, hogy amit ő egy szépen megmunkált trónnak hitt, az valójában emberek halma volt: több száz meztelen test, férfiak, nők és gyerekek, mindannyiuknak idéetlen, torz feje volt. Kicsavarodtak és összenyomódtak, hogy a csinos varázsló súlyát elbírják.

– Muglik – suttogta Hermione. – Az őket megillető helyen. Gyertek, menjünk.

Csatlakoztak a többi boszorkányhoz és varázslóhoz, akik a terem másik végén lévő arany kapuk felé tartottak. Igyekeztek észrevétlenül körülnézni, hátha megpillantják a tömegben Dolores Umbridge alakját. Áthaladtak a kapukon egy másik, kisebb terembe, ahol húsz aranyrácsos felvonó előtt alakultak ki a sorok. Alig álltak be a legközelebbi sorba, amikor egy hang szólalt meg mögöttük. – Cattermole!

Körbenéztek. Harry gyomra görcsbe rándult. Az egyik, Dumbledore halálát végignéző Halálfaló közeledett feléjük. A körülöttük álló minisztériumi alkalmazottak elhallgattak, és lesütötték szemüket. Harry érezte, ahogy beléjük mar a félelem.

A férfi összeráncolta a szemöldökét, erőszakos arca nagyon elütött pompás talárjától, mely arany szálakkal volt teleszóve. Valaki a tömegből hízelgően utána szólt. – Jó reggelt, Yaxley! – De a férfi nem törődött vele.

– Kértem, hogy valaki a Mágikus Gondnokságról rendezze el az irodámat, Cattermole. Még mindig esik odabenn.

Ron körbenézett, abban a hiú reményben, hogy valaki közbeszól.

– Esik... az irodában? Az... az nem túl jó, ugye?

Ron idegesen felnevetett. Yaxley szeme elkerekedett.

– Cattermole, szerinted ez vicces?

Két boszorkány lépett ki a sorból, és elsiettek.

– Nem, – mondta Ron, – nem, persze...

– Ugye tisztában vagy vele, hogy épp most indultam lefelé, hogy kihallgassam a feleséged, Cattermole? Ami azt illeti, meg vagyok lepve, hogy nem vagy odalenn, és szorongatod a kezét, míg vár. Már is feladtad, mint valami veszett ügyet? Ez bölcs dolog. Legközelebb menj biztosra, és egy aranyvérűt vegyél el.

Hermione ijedtében felsikkantott. Yaxley ránézett. Erőtlenül köhögött, és félrefordult.

– Én... Én... – hebegte Ron.

– Persze ha az *én* feleségemet vádolnák azzal, hogy sárvérű, – mondta Yaxley, – ... nem mintha bármelyik feleségemet is össze lehetett volna téveszteni ilyen mocsokkal... és a Varázsbűn-üldözési főosztálynak lenne egy feladata a számomra, akkor minden erőmmel erre a feladatra koncentrálnék, Cattermole. Megértettél?

– Igen – suttogta Ron.

– Akkor kezdj neki, Cattermole, és ha egy órán belül nem lesz teljesen száraz az irodám, a feleséged Vérbesorolása még kétségesebb lesz, mint most.

Az aranyrácsos lift kinyílt. Egy bólintással és egy Harry felé küldött kellemetlen mosollyal – úgy tűnt, Harrynek élveznie kellett volna a Cattermole-lal való bánást, – Yaxley egy másik lift felé indult. Harry, Ron és Hermione beszálltak a sajátjukba, de senki nem követte őket, mintha fertőzőek lettek volna. A rács bezáródott, és a lift felfelé indult.

– Most mit csináljak? – kérdezte Ron két barátjától. Elég ijedten nézett. – Ha nem csinálom meg, a feleségem... mármint Cattermole felesége...

– Veled megyünk, együtt kell maradnunk... – kezdte Harry, de Ron idegesen megrázta a fejét.

– Ez örülség, nincs elég időnk. Ti ketten keressétek meg Umbridge-et, én meg lerendezem Yaxley irodáját... de hogyan állítsam el az esőt?

– Próbáld meg a „Finite Incantatem”-et – mondta egyből Hermione. – Hogyha ez egy átok, vagy rontás, akkor az eső el fog állni. Ha nem, akkor valami baj van a Léggör bűbájjal, amit sokkal nehezebb lehet megjavítani, úgyhogy átmeneti megoldásként próbáld meg az „Impervius”-t, hogy a dolgai ne ázzanak el...

– Most mondd újra, lassan... – mondta Ron, miközben egy tollat kezdett kétségbeesetten keresni a zsebében, de abban a pillanatban a lift egy rázkódással megállt. Egy testtelen női hang

szólalt meg. – Négyes szint. Varázslény-felügyeleti osztály, Bestia, Értelmes Lény és Szellem tagozatok, Mágus-Kobold Kapcsolatok Hivatala, Kártevőügyi Tanácsadó Iroda. A rácsok ismét kinyíltak. Néhány varázsló, és több sápadt ibolya színű papírrepülő szállt be, utóbbiak a lift plafonjában lévő lámpa körül kezdtek keringeni.

– Jó reggelt, Albert – mondta egy kócos bajszerű férfi Harryre mosolyogva. Ronra és Hermionéra pillantott, ahogy a lift nyikorogva elindult fölfelé. Hermione gyorsan utasításokat suttogott Ronnak. A varázsló Harry felé hajolt és rákacsintott. – Dirk Cresswell, mi? A Mágus-Kobold Kapcsolatokból? Szép volt, Albert. Bízom benne, hogy én fogom megkapni az állását! – dörögte.

Rákacsintott. Harry visszamosolygott, remélve, hogy ez elegendő lesz. A lift megállt, a rácsok megint kinyíltak.

– Kettes szint, Varázsbűn-üldözési Főosztály, Varázshasználati Főosztály. Auror Parancsnokság, Wizengamot Végrehajtási Szolgálat – mondta a boszorkány hangja.

Harry látta, ahogy Hermione kicsit meglöki Ront. A fiú a többi varázslóval együtt kisietett a liftből. Harry és Hermione egyedül maradtak. Amint az arany rács bezáródott, Hermione megszólalt. – Igazából, Harry, szerintem jobb lesz, ha utána megyek, nem hiszem, hogy tudja, mit csinál, és ha közben elkapják...

– Egyes szint, Mágiaügyi Miniszter és Kisegítő Személyzet.

Az arany rácsok szétcsúsztak, és Hermionénak elakadt a lélegzete. Négyen álltak előttük, ketten mély beszélgetésbe merülve: egy hosszú hajú varázsló, aki fekete-arany színű talárt viselt, és egy zömök, békaszerű boszorkány, selyem masnival a fején, rövid hajjal, és egy táblát szorongatott a kezében.

Tizenharmadik fejezet

A Mugli Születésűeket Nyilvántartó Bizottság

– Ó, Mafalda! – szólalt meg Umbridge Hermionéra pillantva. – Ugye Travers küldött?

– I-igen – cincogta Hermione.

– Jó, te tökéletes leszel. – Umbridge visszafordult a fekete-arany taláros varázsló felé. – Akkor ez a probléma megoldódott, miniszter úr. Ha Mafaldát nélkülözni tudják a jegyzőkönyv vezetéséhez, Miniszter úr, akkor meg van oldva a problémánk. – Az írotáblájára pillantott. – Tízen vannak ma, egyikük egy minisztériumi alkalmazott felesége! Ajajaj... még itt, a minisztérium szívében is! – Hermione mellé lépett a liftbe a két másik varázslóval együtt, akik Umbridge és a Miniszter beszélgetését hallgatták. – Egyből lemegyünk, Mafalda, a tárgyalóteremben mindent megtalál majd. Jó reggelt, Albert, nem száll ki?

– De igen – szólalt meg Harry Runcorn mély hangján.

Kilépett a liftből. Az aranyrácsok becsapódtak mögötte. A válla fölött hátrapillantva Harry látta, ahogy Hermione ideges arca a két oldalán álló magas varázslókkal és Umbridge masnijával együtt eltűnik.

– Mi járatban vagy errefelé, Runcorn? – kérdezte az új Mágiaügyi Miniszter. Hosszú fekete haja és szakállá közé őszülő szálak vegyültek, kiugró homloka beárnyékolta csillogó szemeit. Harrynek olyan érzése támadt, mintha egy rák nézne rá egy kő alól.

– Beszélni akartam – Harry a másodperc egy töredékéig megtorpant – Arthur Weasley-vel. Valaki azt mondta, itt van fenn.

– Ó – mondta Pius Thicknesse. – Elkapták, ahogy egy Nemkívánatossal beszélt?

– Nem – mondta kiszáradt torokkal Harry. – Nem, semmi ilyesmi.

– Kár. Végül is csak idő kérdése – mondta Thicknesse. – Ha engem kérdezel, a vérárulok ugyanolyan rosszak, mint a sárvérűek. Szép napot, Runcorn.

– Szép napot, Miniszter.

Harry nézte, ahogy Thicknesse elsétál a vastag szőnyeggel borított folyosón. Amint látótávolságon kívülre került, Harry előkapta a láthatatlanná tevő köpenyt a saját, fekete talárja alól, és magára borította. Ellenkező irányba indult el. Runcorn olyan magas volt, hogy le kellett görnyednie, ha nem akarta, hogy a lábai kilátsszanak.

Gyomrát összeszorította a félelem. Ahogy fényes faajtók mellett haladt el, melyek mindegyikén egy kis díszláda hirdette tulajdonosa nevét és foglalkozását, a minisztérium erejének, bonyolultságának, bevezetlenségének érzése egyre jobban hatalmába kerítette. A tervet, melyet oly részletesen kidolgoztak Ronnal és Hermionéval az elmúlt négy hétben, nevetségesen gyerekesnek találta. Egész idő alatt arra koncentráltak, hogy észrevétlenül bejussanak, és egy pillanatra sem gondolkodtak el azon, mit tegyenek akkor, ha kénytelenek lesznek különválni. Most Hermione kénytelen volt a meghallgatásokon jegyzetelni, ami kétségtelenül órákig is eltarthatott volna, Ron olyan mágiával találta szembe magát, mely, Harry véleménye szerint messze meghaladta képességét, ráadásul az eredménytől függött egy nő szabadsága is, ő pedig a legfelső szinten kóborolt, mikor pontosan tudta, hogy zsákmánya épp most ment le a lifttel.

Megállt. Egy falhoz dőlt, és próbálta kitalálni, mit tegyen. Nyomasztó volt a csend. Nem volt nyüzsgés vagy beszélgetés, sem fürge lábdobogás, a bíborszőnyeges folyosók olyan csendesek voltak, mintha a *Disaudio* bűbáj hatása alatt állt volna az egész.

Az irodájának itt kell lennie, gondolta Harry.

Valószínűtlennek tűnt, hogy Umbridge az irodájában tartsa az ékszer, de másrésről az is örültség lett volna, hogy ne kutassa át, hogy ne menjen biztosra. Ismét nekivágott a folyosónak. Út közben csupán egy varázslóval találkozott, aki elmélyülten diktált valamit egy tollnak, ami az orra előtt futkározott egy pergamen darabon.

Innentől kezdve az ajtón lévő neveket is figyelni kezdte. Befordult egy sarkon. Az elé tároló folyosó félúton kitágult. Egy tucat boszorkány és varázsló ült itt, sorokban, sima, firkalástól

mentes iskolai padokban. Harry megállt egy pillanatra, mert a látvány megbabonázta. Mindannyian egyszerre mozgatták pálcáikkal, melynek hatására színes papírlapok repkedtek minden irányba, mint megannyi kis, rózsaszín papírsárkány. Néhány másodperc múlva Harrynek az is feltűnt, hogy a mozdulatoknak ritmusa van, hogy a papírlapoknak ugyanolyan a mintázata, és nem sokkal később felismerte, hogy amit néz, nem más, mint röpiratok készítése – hogy a papírlapok valójában oldalak voltak, melyek az összerakás, hajtogatás és helyre varázsolás után az egyes varázslók melletti csinos kis halmokra repültek.

Harry közelebb lopakodott, bár a munkások túl elmerültnek tündek a munkájukban ahhoz, hogy felfigyeljenek a szőnyeg által eltompított lépésének hangjára. Az egyik füzetecskét leemelte az egyik fiatal boszorkány halmának tetejéről. Megvizsgálta a láthatatlanná tevő köpeny alatt. Rózsaszín borítója a következő arany címet viselte:

SÁRVÉRŰEK

És A Veszély, Melyet Egy Békés, Aranyvérű Társadalomra Jelentenek

A cím alatt egy vörös rózsza látszott, szirmai közepén egy mosolygó arccal, melyet egy zöld színű, tüskés, vicsorgó gyom fojtogatott. A füzetben nem volt szerző, de a Harry kézfejen lévő seb ismét bizseregni kezdett. Majd az mellette ülő boszorkány hangja megerősítette a gyanúját. – Nem tudja valaki, a vén banya egész nap sárvérűeket fog vallasni?

– Óvatosan – mondta idegesen körbepillantva a mellette ülő varázsló. Az egyik lap megcsúszott a kezében, és a padlóra hullt.

– Miért, most már varázsfüle is van, nem csak szeme?

A boszorkány a csillogó mahagóni ajtó felé pillantott, ami a füzetgyártókkal szemben állt. Harry is odapillantott. Fellobbant benne a düh. Ahogy a mugli ajtókon a kukucskáló szokott lenni, ott egy szem figyelt – egy szem, ami döbbenetesen ismerős kellett legyen bárkinek, aki ismerte Alastor Mordont.

Harry egy pillanatig elfelejtette, miért is volt ott. Még azt is elfelejtette, hogy láthatatlan. Az ajtóhoz sietett, hogy megvizsgálja a szemet. Nem mozgott. Vakon, fagyottan bámult felfelé. Alatta egy névtábla állt.

Dolores Umbridge
Miniszteri Hivatal Államttkára

Alatta pedig egy fényesebb, újabb tábla:

A Mugli Születésűeket Nyilvántartó Bizottság Vezetője

Harry visszapillantott a tucatnyi füzetke-készítőre. Bár el voltak merülve a munkájukba, biztos volt benne, hogy észre vennék, ha egy ajtó csak úgy magától kinyílna. Előhúzott egy különös tárgyat a belső zsebéből. Apró, kaparászó lábai és kürt alakú teste volt. Leguggolt a köpeny alatt, és a földre tette a csalizajgépet.

Egyből átszaladt a varázslók és boszorkányok lábai között. Néhány pillanat múlva, mely alatt Harry kilincsre tett kézzel várakozott, hangos durranás hallatszott, és az egyik sarokból csípős füst tört elő. Az első sorban ülő fiatal boszorkány felsikoltott. Rózsaszín lapok repültek minden irányba, ahogy ő és társai felugrottak, és a zaj forrását kezdték keresni. Harry lenyomta a kilincset, belépett Umbridge irodájába és gyorsan bezárta maga után.

Úgy érezte, visszament az időben. A szoba pontosan olyan volt, mint Umbridge roxforti irodája. Csipkés függönyök, szárított virágok mindenfelé. A falakat ugyanazok a dísztányérok borították, melyek mindegyike egy színes, szalagos kiscicának adott otthont, melyek gyomorforgató cukisággal ugrándoztak és kergetőztek. Az asztalt egy fodros, virágos kendő borította. Rémszem szeme mögött egy teleszkóp-szerű szerkezet tette lehetővé Umbridge-nek, hogy az ajtó túloldalán ülő munkások után kémkedjen. Harry belenézett, és látta, ahogy mindannyian a csalizajgép körül álltak. Kirántotta a távcsövet az ajtóból, kivette belőle a szemet, és elrakta a zsebébe. Majd ismét a szoba felé fordult és felemelte a pálcáját. – *Invito medál*.

Semmi nem történt, bár ezen nem volt meglepve. Umbridge kétségtelenül mindent tudott a védelmező bűbájokról és varázslatokról. Az íróasztal mögé sietett, és elkezdte kihúzgálni a fiókokat. Tollakat látott, jegyzetfüzeteket, Magifix ragasztószalagot. Megbűvölt gemkapcsokat, melyek kígyószerűen tekeregtek ki a fiókból, ezeket visszacsapkodta. Egy csicsás csipkedobozt, mely tele volt tartalék masnival és melltüvel, de semmiféle medálnak nem volt semmi nyoma.

Az asztal mögött egy iratszekrény állt. Harry nekiállt átkutatni. Frics roxfordi szerkényéhez hasonlóan mappákkal volt tele. Mindegyikre egy név volt írva. Csak a legalsó fiókban talált Harry valami érdekeset: Mr. Weasley aktáját.

Kihúzta és kinyitotta.

Arthur Weasley

Vérbesorolás: Aranyvérű, megengedhetetlen mértékű mugli pártolási hajlammal.
A Főnix Rendjének ismert tagja.

Család: Feleség (aranyvérű), hét gyerek, két legfiatalabb a Roxfortban.
NB: legfiatalabb fiúgyermek otthon, súlyos beteg, minisztériumi ellenőr megerősítette.

Biztonsági besorolás: KÖVETETT: Minden tevékenység megfigyelve. Valószínű, hogy Első Számú Nemkívánatos Személy kapcsolatba lép vele (korábban a Weasley családnál tartózkodott)

– Első Számú Nemkívánatos Személy – motyogta Harry, miközben visszahelyezte Mr. Weasley aktáját és becsukta a fiókot. Volt egy ötlete, hogy vajon ki lehetett az, és tényleg. Amikor felegyenesedett, és újabb rejtekhely után kutatva körbenézett, meglátta magát egy poszteren. Az „1. Sz. Nemkívánatos Személy” szöveg díszítette mellkasát. Egy kis, rózsaszín papír fecni volt a képre ragasztva, melynek sarkában egy kiscica látszott. Harry odament, hogy elolvassa, mit írt rá Umbridge. – *Meg kell büntetni.*

Dühösen folytatta a keresést. Vázák aljában és száraz virágok kosaraiban kotorászott, de egyáltalán nem volt meglepve, hogy nem volt ott a medál. Egy utolsó pillantást vetett az irodára. A szíve kihagyott egy ütemet. Dumbledore nézett vissza rá egy kis, négyzet alakú tükörből, ami az íróasztal túloldalán, egy polcra volt támasztva.

Harry átvágott a szobán, és felkapta, de amit hozzáért, rájött, hogy az egyáltalán nem tükör. Dumbledore arca egy fényes könyv borítójáról nézett rá sóvárogva. Harry nem vette észre elsöre a kalapján lévő kanyargós, zöld betűket – Albus *Dumbledore Élete és Hazugságai* – sem a valamivel kisebb, mellkasára írt szöveget – *Rita Vitrol, az „Armando Dippet: Mester vagy Mamlasz?” c. bestseller szerzőjétől.*

Harry felcsapta a könyvet a közepén. Egy egész oldalas képről két fiatal fiú nézett vissza rá, akik egymás vállára tett kézzel, zabolátlanul nevettek. Dumbledore haja ekkor már a könyökéig

ért, és olyan kis szakállt növesztett, amilyen Krumnak is volt az esküvőn, és ami Ront akkor felettébb irritálónak talált. A fiú, aki Dumbledore mellett nevetett, jókedvű volt, és vad. Arany haja fürtökben hullott a vállára. Harry elgondolkodott, hogy vajon ő volt-e a fiatal Doge, de mielőtt ellenőrizhette volna a képaláírást, az iroda ajtaja kinyílt.

Ha belépéskor Thicknesse nem a válla felett nézett volna ki, Harrynek nem lett volna ideje magára rántani a láthatatlanná tevő köpenyét. Thicknesse azonban még így is mintha megpillantott volna valamit, mert néhány pillanatig mereven nézett arra, ahol Harry eltűnt. Majd úgy döntött, hogy csak azt látta, ahogy Dumbledore az orrát vakarja – Harry még idejében visszatette a könyvet a polcra. – Thicknesse végül az íróasztalhoz sétált és pálcájával egy tintába mártott pennára mutatott. Az kiugrott, és egy üzenetet kezdett írni Umbridge számára. Nagyon lassan, alig merte lélegezni is, Harry kihátrált az irodából a folyosóra.

A fűzetkészítők még ekkor is a csalizajgép maradványai körül ólálkodtak, ami gyengén sípolt és füstölgött. Harry végig a folyosón, de még hallotta, ahogy a fiatal boszorkány megszólal. – Biztosan a Kísérleti Bűbájokról szökött ki, annyira hanyagok. Emlékeztek még arra a mérgező kacsára?

Miközben Harry visszasietett a lift felé, végiggondolta a lehetőségeit. Nem volt valószínű, hogy a medál valaha is járt volna a minisztériumban, és esélytelen volt volna a hollétét kivarázsolni Umbridge-ből, legalábbis amíg egy zsúfolt tárgyalóteremben ült. Minél hamarabb el kellett hagyniuk a minisztériumot, még mielőtt lebuknak, és egy másik nap kellett próbálkozniuk. Ehhez először is meg kellett találnia Ront, majd közösen kitalálniuk, hogyan szöktessék ki Hermionét a tárgyalóból.

A lift üresen érkezett meg. Harry beugrott, és miközben lefele indult, levetette a láthatatlanná tevő köpenyt. Legnagyobb megkönnyebbülésére, mikor a második szinten megálltak, Ron szállt be csurom vizesen és elkerekedett szemekkel.

– J-Jó reggelt – hebegte Harry felé fordulva, miközben a lift ismét lefele indult.

– Ron, én vagyok, Harry!

– Harry! Hála az égnek, teljesen elfelejtettem, hogy nézel ki... miért nincs veled Hermione?

– Le kellett mennie a tárgyalókba Umbridge-el, nem tudta kikerülni, és...

De mielőtt befejezhette a mondatot, a lift megint megállt. Az ajtó kinyílt, és Mr. Weasley lépett be rajta, miközben egy idős boszorkányhoz beszélt. Utóbbi szöke haja annyira fel volt fogva, hogy leginkább egy hangyavárra emlékeztetett.

– ... Én tökéletesen megértelek, Wakanda, de attól tartok, nem lehetek...

Mr. Weasley elhallgatott, amint meglátta Harryt. Különös volt látni, ahogy Mr. Weasley olyan ellenszenvesen nézi. A lift ajtaja bezáródott, és négyen folytatták lefelé az útjukat.

– Üdv, Reg – köszönt Mr. Weasley. A Ron talárjából csöpögő víz hangjára hátra fordult. – Nem ma kérdezik ki a feleséged? Ő... mi történt veled? Miért vagy így elázva?

– Yaxley irodájában esik – mondta Ron Mr. Weasley vállának, és Harry érezte, attól fél, hogy ha a szemébe néz, apja talán felismerné. – Nem sikerült elállítani, úgyhogy leküldtek, hogy keressen meg Bernie... Pillsworth-öt, azt hiszem, ezt mondták...

– Hát igen, elég sok irodában zuhog mostanában – mondta Mr. Weasley. – Próbáltad a *Meteorolojinx Recanto*-val? Bletchley-nek működött.

– *Meteorolojinx Recanto*? – suttogta Ron. – Nem, még nem. Köszönöm, Ap... izé.. Köszönöm, Arthur.

A liftajtó kinyílt. A hangyaboly frizurájú öreg boszorkány elment, Ronnal a nyomában. Harry utána akart indulni, de Percy Weasley lépett az útjába, aki elmélyülten olvasott valamit.

Csak az ajtók bezáródása után döbbsent rá, hogy apjával került egy liftbe. Ahogy felpillantott rá, elvörösödött a füle, és abban a pillanatban kiviharzott, hogy az ajtó kinyílt. Harry másodszorra sem tudott kiszállni, de ekkor Mr. Weasley karja állta útját.

– Csak egy pillanatra, Runcorn.

A liftajtó bezáródott, és miközben a következő emelet felé süllyedtek, Mr. Weasley megszólalt. – Hallottam, hogy beárultad Dirk Cresswell-t.

Harry úgy érezte, Mr. Weasley haragja jótányit sem csökkent Percy kirohanásának hatására. Úgy döntött, az a legjobb, ha játssza a hülyét.

– Megbocsátasz? – kérdezte.

– Ne színlelj, Runcorn – mondta dühösen Mr. Weasley. – Lenyomoztad azt a varázslót, aki a családfát hamisította neki, nem?

– Én... és akkor mi van, ha igen? – kérdezte Harry.

– Csak annyi, hogy Dirk Cresswell tízszer annyit ér, mint te – mondta csendesen Mr. Weasley, ahogy a lift még lejjebb süllyedt. – És ha túléli az Azkabant, akkor felelned kell neki, a feleségéről, fiairól és barátairól nem is beszélve...

– Arthur, – szakította félbe Harry, – ugye tudod, hogy figyelnek téged?

– Ez fenyegetés, Runcorn? – kérdezte hangosan Mr. Weasley.

– Nem, – válaszolta Harry, – ezt tény! Minden mozdulatodat figyelik...

A liftajtó kinyílt. Elérték az előcsarnokot. Mr. Weasley csípős pillantást vetett Harryre és kiszállt a liftből. Harry remegve állt. Azt kívánta, bárcsak valaki másnak lenne a bőrében, nem Runcorn-nak... A lift ajtaja becsukódott.

Harry ismét magára húzta a láthatatlanná tevő köpenyt. Meg akarta próbálni egyedül kimenteni Hermionét, míg Ron az esőző irodát intézte el. Amikor az ajtó kinyílt, egy fáklyákkal megvilágított kőfolyosóra lépett. Sokkal sötétebb hangulata volt, mint a fenti, faborítású és szőnyegezett folyosóknak. Ahogy a lift elzötyögött, Harry megremegett. A távoli fekete ajtóra, a Misztériumügyi Főosztály bejáratára pillantott.

Elindult célja, a bal oldalon lévő kapualj felé, ami mögött az alsó tárgyalótermekhez vezető lépcsők voltak. Agyán ötletek suhantak át, miközben lefelé lopakodott. Még mindig volt nála pár csalizajgép, de talán egyszerűbb lenne simán bekopogni Runcorn-ként a tárgyalóba, és egy szóra kihívni Mafaldát? Persze nem tudta, mennyire volt Runcorn befolyásos ember ahhoz, hogy ezt megtehesse, és még ha sikerülne is, Hermione eltűnésének hatására valószínűleg még azelőtt keresgélgni kezdenének, hogy kijutnak a minisztériumból...

Gondolataiba merülve nem vette egyből észre azt a természetellenes hidegséget, ami felé kúszott, mintha ködbe lépkedne. Minden lépéssel egyre hűvösebb lett. Hűvös, ami lekúszott a torkán, és tüdejébe hasított. Majd érezte, ahogy a kétségbeesés, reménytelenség szétárad a testében...

– *Dementorok* – gondolta.

Ahogy elérte a lépcső alját, és jobbra fordult, szörnyű látvány tárult a szeme elé. A tárgyalótermek előtti folyosó tömve volt magas, fekete csuklyás alakokkal. Arcuk rejtve volt, reszelős lélegzésük volt az egyetlen hang. A halálra vált mugli születésűek, akiket kihallgatásra hoztak be, reszketve ültek a kemény padokon. Legtöbbjük a kezébe temette az arcát, talán hogy próbálják magukat védeni a a dementorok mohó szájától. Néhányan családjukkal jöttek, mások

egyedül ültek. A dementorok fel-le siklottak előttük, és a folyosón lévő hideg, reménytelenség és kétségbeesés átokként lepte el Harryt.

Küzdj ellene, mondta magában, de tudta, hogy itt nem idézhet meg patrónust anélkül, hogy azonnal felfedje magát. Ezért lassan, olyan halkan, ahogy csak tudott, előre indult, és minden lépéssel egyre jobban elszibbadt a feje. Kényszerítenie kellett magát, hogy Hermionéra és Ronra gondoljon, akiknek szükségük volt a segítségére.

Ijesztő volt a fölé magasodó fekete alakok között menni. Csuklya alá rejtett világtalan arcuk felé fordult, ahogy elment mellettük. Tudta, hogy a lények megéreztek az emberi jelenlétet, melyben még mindig volt egy kevés remény, egy kis kitartás.

Hirtelen kinyílt az egyik pinceajtó. Sikoly hasított a fagyott csöndbe, és végigvisszhangzott a folyosón.

– Nem, nem, félvér vagyok, higgyék el! Apám varázsló volt, varázsló, keressék meg, Arkie Aldertonnak hívták, neves seprűtervező, keressék meg, az volt... engedjen el, engedjen el...

– Ez az utolsó figyelmeztetés – hallatszott Umbridge lágy, mágikusan felerősített hangja, ami tisztán hallatszott a férfi kétségbeesett visításán keresztül is. – Ha ellenáll, megkapja a dementorok csókját.

A férfi kiáltásai abbamaradtak, de sírása végigvisszhangzott a folyosón.

– Vigyék el – mondta Umbridge.

Két dementor jelent meg a tárgyaló ajtajában, oszlásnak indult, rühes karjukkal megragadták az erőtlen varázsló felkarját. Végigsiklottak fele a folyosón, és a lényeket követő sötétség elnyelte őket.

– A következő... Mary Cattermole – szólt ki Umbridge.

Egy alacsony nő állt fel. Egész teste remegett. Sötét haját kontyba fogta össze, egyszerű, hosszú talárt viselt. Falfehér volt az arca. Harry látta, ahogy megremeg, miközben elhaladt a dementorok mellett.

Ösztönösen tette, gondolkodás nélkül. Szörnyű volt látni, ahogy egyedül besétál a terembe. Ahogy az ajtó záródni kezdett, becsusszant a tárgyalóterembe a nő mögött.

Ez nem az a terem volt, ahol őt hallgatták ki helytelen varázslathasználatért. Ez sokkal kisebb volt, és sokkal magasabb. Olyan klausztrófó hatása volt, mintha az ember egy mély kút alján ragadt volna.

Idebenn még több dementor állt, fagyasztó aurájukkal beborították a termet. Arctalan őrszemekként álltak a teremben álló emelvény távolabbi sarkainál. Umbridge egy mellvéd mögött ült, egyik oldalán Yaxley-val, másikon Hermionéval, aki legalább olyan sápadt volt, mint Mrs. Cattermole. Az emelvény lábánál világos ezüst színű, hosszú hajú cica sétált fel-le, fel-le. Az ő feladata volt, döbrent rá Harry, hogy megóvja az ügyészeket a dementorokból áradó kétségbeeséstől. Azt a vádlottaknak szánták, nem a vádlóknak.

– Üljön le – mondta puha, selymes hangján Umbridge.

Mrs. Cattermole leült az egyetlen székre, ami a padló közepén állt, az emelvény alatt. Amint leült, láncok szökkentek elő a szék karfájából, és lekötözték.

– Maga Mary Elizabeth Cattermole? – kérdezte Umbridge.

Mrs. Cattermole remegve bólintott.

– Reginald Cattermole, a Mágikus Gondnokság dolgozójának felesége?

Mrs. Cattermole zokogni kezdett.

– Nem tudom, hol lehet, idelelni kellett volna találkozoznunk!

Umbridge nem törődött vele.

– Maisie, Ellie és Alfred Cattermole anyja?

Mrs. Cattermole még hangosabban kezdett zokogni.

– Félnék, azt hiszik, hogy nem megyek visszamenni...

– Kíméljen meg minket – horkant fel Yaxley. – A sárvérűek fattyai nem hatnak meg minket.

Mrs. Cattermole sírása elrejtette Harry lépteit, aki közben az emelvényre vezető lépcsősor felé lopakodott. Amint a patrónusmacska által őrzött területre ért, érezte, ahogy felmelegszik a levegő. Sokkal nyugodtabbnak érezte magát. A patrónus biztosan Umbridge-é volt. Fényesen világított, bizonyára mert Umbridge itt volt boldog, itt volt elemében, ahol a saját maga által készített kifacsart törvényeket érvényre juttathatta. Harry nagyon lassan és óvatosan oldalazott végig az Umbridge és Yaxley mögötti emelvényen, és leült Hermione széke mögé. Aggódott, hogy megijesztheti a lányt. Arra gondolt, hogy a *Disaudio* bűbájt használja a másik kettőn, de még az elmotyogott szavak is megijeszthették a lányt. Umbridge ekkor felemelte a hangját, hogy Mrs. Cattermole-hoz szóljon, Harry ekkor látta elérkezettnek az időt.

– Mögötted vagyok – suttogta Hermione fülébe.

Ahogy arra számított, Hermione annyira összerezett, hogy majdnem felborította az üveg tintát a kezében lévő pennával, amivel a kihallgatást kellett rögzítenie, de szerencsére Umbridge-et és Yaxley-t is annyira lefoglalta Mrs. Cattermole, hogy nem vették észre.

– A minisztériumba érkezésekor elvettek öntől egy pálcát, Mrs. Cattermole – mondta Umbridge. – Nyolc és háromnegyed hüvelykes, cseresznye, unikornis szőr. Felismeri a leírást?

Mrs. Cattermole bólintott.

– Megmondaná, mely boszorkánytól vagy varázslótól vette el azt a pálcát?

– V-vettem? – szipogta Mrs. Cattermole. – Én nem v-vettem el senkitől. Tizenegy éves koromban v-vásároltam. Az vá-választott engem.

Egyre hangosabban zokogott.

Umbridge olyan kislányosan nevetett fel, hogy Harry majdnem elátkozta. Előre hajolt a korláton, hogy jobban megnézhesse magának áldozatát. Valami aranyszínű is előrelendült a nyakában, és lógott a levegőben: a medál.

Hermione is meglátta. Egy kis sikkantást hallatott, de Umbridge és Yaxley, akik még mindig csak áldozatukkal voltak elfoglalva, nem hallották meg.

– Nem, – mondta Umbridge, – nem, szerintem nem így történt, Mrs. Cattermole. A pálcák csak boszorkányt vagy varázslót választanak maguknak. Maga nem boszorkány. Nálam vannak a kérdőívre adott válaszai... Mafalda, kérem adja ide őket.

Umbridge felé nyújtotta kis kezét. Abban a pillanatban annyira békaszerűnek látszott, hogy Harry meg volt lepve, hogy nem látta ujjai között az úszóhártyát. Hermione keze megremegett. A mellette lévő széken álló papírok között kezdett turkálni, majd végül előhúzott egy pergament, amire Mrs. Cattermole neve volt írva.

– Ez... ez igazán szép, Dolores – mondta a nő fodros blúzában csillogó medálra.

– Tessék? – csattant fel lepillantva Umbridge. – Ó, igen... egy régi családi ékszer – válaszolta, miközben megpaskolta a nagy keblein nyugvó medált. – Az M a Melwyn rövidítése... Rokonságban vagyok velük... Igazából elég kevés aranyvérű család van, akikkel nem állok rokonságba... Nagy kár, – folytatta emeltebb hangon, visszanézve Mrs. Cattermole-ra, – hogy ugyanezt nem lehet elmondani magáról. „*Szülők foglalkozása: zöldségesek.*”

Yaxley gúnyosan felkacagott. Alattuk a bolyhos macska tovább járőrözött, a dementorok pedig a sarokban várakoztak.

Umbridge hazugsága visszahozta az életet Harrybe, és mindenféle óvatosságot száműzött belőle – hogy a medállal, amit egy kisstílű bűnözőtől vett el, a saját aranyvérűségét hangoztassa. Felemelte a pálcáját. Még arra sem ügyelt, hogy a köpeny takarásában maradjon. – *Stupor!*

Egy vörös villanás, Umbridge összerogyott, és beverte a homlokát a korlát szélébe. Mrs. Cattermole papírai kicsúsztak az öléből a padlóra. Az emelvény előtt a cica köddé vált. Jéghideg levegő csapta meg őket, mint a közeledő vihar. Yaxley zavarodottan nézett körül, próbálta megtalálni a probléma forrását. Amikor megpillantotta Harry testtelen kezét, és benne a rá szegeződő pálcát, a sajátja után kapott, de túl lassú volt. – *Stupor!*

Yaxley a földre csúszott, és összegömbölyödött a padlón.

– Harry!

– Hermione, ha azt hiszed, hogy csak úgy itt ülök, és hagyom, hogy...

– Harry, Mrs. Cattermole!

Harry megpördült és ledobta magáról a láthatatlanná tevő köpenyt. Odalenn a dementorok kiléptek a sarokból. A székhez láncolt nő felé siklottak. Vagy mert a patrónus eltűnt, vagy mert mesterük elvesztette az irányítást, nem fékeztek tovább magukat. Mrs. Cattermole szörnyű sikolyt hallatott, miközben egy nyálkás, rühes kéz ragadta meg az állát, és hátranyomta a fejét.

– *EXPECTO PATRONUM!*

Az ezüst szarvas előugrott Harry pálcájának hegyéből és a dementorokra vetette magát, akik visszariadtak, és ismét az árnyékba merültek. A szarvas fénye, mely sokkal erőteljesebb és sokkal melengetőbb volt, mint a macskáé, az egész termet áthatotta, ahogy körbevágatott.

– Hozd a Horcruxot – kiáltotta Harry Hermionénak.

Ő lesietett a lépcsőkön, és visszatömte a köpenyét a táskájába. Mrs. Cattermole székéhez lépett.

– Maga – suttogta, miközben az arcát bámulta. – De... de Reg azt mondta, maga idézett be a kikérdezésre!

– Tényleg? – motyogta Harry, miközben a nőt lebilincselő láncot rángatta. – Nos, meggondoltam magam. *Diffindo!* – Semmi nem történt. – Hermione, hogyan szabaduljak meg ezektől a láncoktól?

– Várj, csak valamit még megpróbálok...

– Hermione, dementorok vannak mindenhol!

– Tudom, Harry, de ha felébred, és a medálnak hűlt helye lesz... le kell másolnom...
Geminio! Így... Ez biztosan megtéveszti majd...

Hermione lesietett a lépcsőn.

– Lássuk csak... *Relashio!*

A láncok csattogva visszakúsztak a szék karfájába. Mrs. Cattermole ugyanolyan rémulten nézett, mint korábban.

– Nem értem – suttogta.

– Velünk fog innen elmenni – mondta Harry, miközben lábra állította. – Menjen haza, fogja a gyerekeit és tűnjenek el, még az országból is, ha lehet. Álcázza magát, és meneküljön. Láta, hogy megy ez, itt nem fog tisztességes meghallgatást kapni.

– Harry, – szolt közbe Hermione, – hogy jutunk ki innen, a folyosó tele van dementorokkal?

– Patrónusokkal – mondta Harry, miközben pálcájával a sajátjára mutatott. A szarvas lelassított és az ajtóhoz lépett. – Annyival, amennyit csak tudunk csinálni. Idézd meg a tiéd, Hermione.

– *Expec... Expecto Patronum* – mondta. Semmi nem történt.

– Ez az egyetlen varázslat, amivel valaha is problémája volt – mondta Harry a teljesen összezavarodott Mrs. Cattermole-nak. – Elég sajnálatos... Gyerünk, Hermione...

– *Expecto Patronum!*

Egy ezüst vidra pattant ki Hermione pálcájából, és a levegőben kecsesen a szarvas mellé úszott.

– Gyerünk – mondta Harry, és az ajtóhoz vezette Hermionét és Mrs. Cattermole-t.

Amint a patrónusok kisiklottak a folyosóra, az odakinn várakozók ijedten felkiáltottak. Harry körbenézett. A dementorok, az ezüstös lényekhez megérezve mindkét irányba elmenekültek, és beleolvadtak a sötétségbe.

– Úgy határoztunk, hogy mindannyiuknak haza kell menniük és el kell rejtőzniük a családjaikkal együtt – mondta Harry a mugli születésűeknek, akiket elbódított a patrónusok fénye, és egy kicsit még mindig remegtek. – Ha tudnak, menjenek külföldre. Minél messzebb a minisztériumtól. Ez az... ő... új hivatalos álláspont. Most, hogyha lennének olyan szívesek, és követnék a patrónusokat, az előcsarnokon keresztül távozhatnak.

Sikerült anélkül feljutniuk a lépcsőn, hogy bárki is meglátta volna őket, de ahogy a liftek felé közeledtek, Harrynek rossz előérzete támadt. Ha egy ezüst szarvassal és vidrával az oldalukon jelennek meg a csarnokban, vagy húsz olyan ember társaságában, akiknek felét mugli születésűnek gyanúsítanak, valószínűleg elég nagy feltűnést fognak kelteni. Amint erre a kényelmetlen következtetésre jutott, az egyik lift megállt előttük.

– Reg! – kiáltotta Mrs. Cattermole, és Ron karjaiba vetette magát. – Runcorn kiengedett, megtámadta Umbridge-et és Yaxley-t, és azt mondta, hogy hagyjuk el az országot. Azt hiszem, jobb, ha ezt tesszük, Reg, komolyan, siessünk haza, kapjuk fel a gyerekeket és... miért vagy ilyen nedves?

– Víz – motyogta Ron, miközben kibújt az ölelésből. – Harry, tudják, hogy betolakodók vannak a minisztériumban, egy lyukról beszéltek Umbridge irodájának az ajtajában. Nagyjából öt percünk van, mielőtt...

Hermione patrónusa egy pukkanással eltűnt, miközben rémült arccal nézett Harryre.

– Harry, ha itt ragadunk...!

– Nem fogunk, ha sietünk – mondta Harry. A mögöttük álló csendes, tátott szájú csoporthoz fordult.

– Kinél van pálca?

Nagyjából a felük felemelte a kezét.

– Rendben, akinél nincs, az maradjon valaki olyan közelében, akinél van. Fel kell érünk, mielőtt még megállítanának minket. Gyerünk.

Két liftbe bepréslődött mindenki. Harry patrónusa őrt állt a bezáródó aranyrácsok előtt, és a lift megindult fölfelé.

– Nyolcas szint – mondta a boszorkány nyugodt hangja, – Előcsarnok.

Harry egyből tudta, hogy bajban vannak. A csarnokban emberek vonultak kandallóról kandallóra, egyenként zárva be őket.

– Harry! – sikoltott Hermione. – Mit fogunk...?

– ÁLLJ! – mennydörögte Harry. Runcorn erőteljes hangja visszhangzott az előcsarnokon. A kandallót lezáró varázslók ijedten megálltak. – Kövessetek – suttogta a rémült mugli születésűek csoportjának, akik Ron és Hermione terelésével kisiettek a liftből.

– Mi a helyzet, Albert? – kérdezte ugyanaz a kopasz varázsló, aki korábban Harrybe ütközött a kandallóból kifelé jövet. Idegesnek látszott.

– Ezeknek ki kell menniük, mielőtt lezárjátok a kijáratokat – mondta olyan határozottan ahogy csak tudta.

A varázslócsapat tagjai egymásra néztek.

– Nekünk azt mondták, hogy zárjuk le a kijáratot, és ne engedjünk senkit se...

– *Te most ellenkezel velem?* – dühöngött Harry. – Szeretnéd, hogy a te családfádnak is utána nézzek, mint Dirk Cresswell-ének?

– Bocsánat! – mondta ijedten a kopaszodó varázsló, és néhány lépést tett hátrafelé. – Nem gondolkoztam, Albert, csak azt hittem... Azt hittem, hogy kikérdezésre jöttek, és...

– A vérük tiszta – mondta Harry. Mély hangja tiszteletet parancsolóan zengett a csarnokban. – Megkockáztatnám, hogy tisztább, mint közületek sokaknak. Indulás – kiáltotta a mugli születésűeknek, akik a kandallók felé siettek, és kettesével eltűntek. A minisztériumi varázslók hátrahőköltek, néhányan zavartan, mások ijedten. Majd hirtelen:

– Mary!

Mrs. Cattermole hátrapillantott a válla fölött. Az igazi Reg Cattermole, immár abbahagyva a hányást, sápadtan épp akkor lépett ki a liftből.

– R-Reg?

Döbbsenten nézett a férjéről az átkozódó Ronra.

A kopaszodó varázsló eltátotta a száját, és döbbsent fejével az egyik Reg Cattermole-ról a másikra nézett.

– Hé... mi folyik itt? Mi ez?

– Zárják le a kijáratokat! ZÁRJÁK LE!

Yaxley szaladt ki egy másik liftből és a kandalló mellett álló csapat felé futott. Mrs. Cattermole-on kívül minden mugli születésű elment már. Ahogy a kopaszodó varázsló felemelte a pálcáját, Harry felemelte hatalmas öklét és arcon vágta.

– Yaxley, ez segített megszökni a mugli születésűeknek! – kiáltotta Harry.

A kopaszodó varázsló kollégáinak kiabálásait kihasználva Ron megragadta Mrs. Cattermole-t, a még mindig nyitva lévő kandalló felé rángatta, és eltűnt. Yaxley zavartan nézett

Harryról a megütött varázslóra, miközben az igazi Reg Cattermole kiabált. – A feleségem! Ki volt az a feleségemmel? Mi folyik itt?

Harry látta, ahogy Yaxley feje oldalra fordul, és a gyanú árnyéka kiül torz arcára.

– Gyere! – kiáltotta Harry Hermionénak. Megragadta a karját és együtt beugrottak a kandallóba, miközben Yaxley átka elsiklott Harry feje felett. Néhány másodpercig pörögtek, majd kirepültek egy vécéből egy kabinba. Harry kinyitotta az ajtót. Ron a csap mellett állt, és még mindig Mrs. Cattermole-lal birkózott.

– Reg, nem értem...

– Engedjen el, nem vagyok a férje, haza kell mennie!

Valami zajt hallott a mögöttük lévő fürkéből. Harry megfordult. Yaxley épp akkor bukkant fel.

– MENJÜNK! – kiáltotta Harry. Megragadta Hermione kezét és Ron karját, és megpördült.

Sötétség vette őket körül, és ismét érezte az összeszorító érzést, de valami nem volt jó... Hermione keze mintha csúszott volna ki a szorításából...

Azon töprengett, vajon megfullad-e. Nem tudott levegőt venni, nem látott semmit, és az egyetlen szilárd dolog Ron karja és Hermione ujjai voltak, amik lassan csúsztak ki a kezéből...

Majd meglátta a Grimmauld tér tizenkettő ajtaját, a kígyós kopogtatóval, de mielőtt levegőt vehetett volna, egy sikoltás hallatszott, majd egy bíborszínű villanás. Hermione keze hirtelen megragadta az övét, és megint minden elsötétült.

Tizennegyedik fejezet

A Tolvaj

Harry kinyitotta a szemét. Elvakította a zöld és arany fény. Nem tudta, mi történt, csak annyit, hogy most leveleken és faágakon fekszik. Levegő után kapkodott, pislogott, és körülnézett. A rikító fény a fák lombjain átszűrődő napsütés volt. Valami az arca közelében megrándult. Négykézlábra tápázkodott, felkészülve a kis vadállattal való összetűzésre, de a megránduló valami csak Ron lába volt. Harry körbepillantott. Hermione a közelben feküdt az erdő talaján. Látszólag egyedül voltak.

Harry első gondolata a Tiltott Rengeteg volt, és egy pillanatra, bár tudta, hogy elég veszélyes és még nagyobb örütség lenne a roxfordi birtokon megjelenniük, szíve nagyot dobbant a gondolattól, hogy a fák takarásában Hagrid kunyhójához lopóddzanak. Azonban a következő néhány másodpercben, mely alatt Ron erőtlenül felnyögött, Harry pedig mászni kezdett felé, rájött, hogy ez nem lehet a Tiltott Rengeteg. A fák sokkal fiatalabbak voltak, messzebb álltak egymástól, és a talajt sem borította olyan sűrű levéltakaró.

Mire Ron fejéhez ért, Hermione is odamászott. Amint barátjára pillantott, minden korábbi nyugtalansága elhagyta. Ron bal oldalát vér borította, és hamuszürke arca erősen elütött a levél borította talajtól. A Százfűlé főzet hatása kezdett elmúlni. Ron vonásai félig még Cattermole-éi voltak. Haja vörösödni kezdett, mintha kiszívta volna arcából a maradék kevés színt is.

– Mi történt vele?

– Amputoportált – mondta Hermione, miközben Ron ingujjánál babrált, ahol a vér a legnedvesebb és legsötétebb volt.

Harry rémulten nézte, ahogy a lány széttépte Ron pólóját. Mindig úgy gondolt az amputoportálásra, mint valami vicces dologra, de ez... Gyomra kellemetlenül összeszorult, ahogy Hermione a földre fektette Ron csupasz karját. Egy nagy darabon hiányzott belőle a hús, mintha valaki késsel kivágta volna.

– Harry, gyorsan, a táskámban van egy kis üveg, „Szurokfű-kivonat” felirattal...

– Táska... mindjárt...

Harry a lány érkezési helyére sietett, felkapta a gyöngyberakásos táskát és beledugta a kezét. Azonnal tárgyak sokasága ugrott a kezéhez: könyvek bőr borításai, pulóverek gyapjúujjai, cipősarkak...

– *Gyorsan!*

Megragadta a pálcáját és a varázstáska mélyébe dugta.

– *Invito Szurokfű!*

Egy kis, barna üveg repült ki a táskából. Elkapta, és visszasietett vele Hermionéhoz és Ronhoz, akinek a szeme félig csukva volt. Szemhéja alatt csupán két fehér sáv látszott.

– Elájult – mondta Hermione, aki Ronhoz hasonlóan sápadt volt. Már nem nézett ki Mafaldaként, bár hajában voltak még szürke területek. – Húzd ki a dugót légy szíves, Harry, nagyon remeg a kezem.

Harry kirántotta az üvegből a dugót. Hermione átvette tőle, és három cseppet csöppentett a vérző sebre. Zöldes füst gomolygott fel belőle, és miután kitisztult, Harry látta, hogy a vérzés elállt. A seb több naposnak látszott, új bőr nyúlt végig ott, ahol korábban még csak hús volt.

– Ez igen – mondta Harry.

– Ez minden, amit most biztonságosan meg merek csinálni – mondta remegve Hermione. – Vannak varázslatok, amik teljesen helyrehoznák, de nem merem megpróbálni, mert lehet, hogy többet ártanék vele, mint amennyit használna... Így is elég sok vért vesztett már...

– Hogyan sérült meg? Mármint... – Harry megrázta a fejét, hogy kitisztuljon, hogy értelmet találjon mindabban, ami eddig történt – miért vagyunk itt? Azt hittem, hogy a Grimmauld térre megyünk vissza!

Hermione mély levegőt vett. Közel állt hozzá, hogy elsírja magát.

– Harry, nem hiszem, hogy vissza fogunk tudni oda menni.

– Ezt meg hogy...?

– Ahogy dehoppanáltunk, Yaxley elkapott, és nem tudtam lerázni magamról, túl erősen fogott, és még akkor is belém kapaszkodott, amikor megérkeztünk a Grimmauld térre. És utána... hát, azt hiszem, meglátta az ajtót, és azt hitte, hogy ott fogunk megállni, és enyhített a szorításból, és sikerült leráznom magamról a kezét, és inkább ide hoztam magunkat!

– De hát hol van az az itt? Várj egy kicsit... Csak nem úgy érted, hogy ő most a Grimmauld téren van? Ő nem tud oda bejutni!

A lány szemei csillogtak, miközben bólintott.

– Harry, azt hiszem, be tud. Én... én... egy Taszító átokkal ráztam le magamról, de akkorra már a Fidelius bűbáj védelmén belül volt. Mivel Dumbledore meghalt, mi is titokgazdák vagyunk, és így kiadtam neki a titkot, nem?

Nem volt értelme áltatnia magát, Harry is egyetértett vele. Ez nagy veszteség volt. Ha Yaxley bejuthatott a házba, nem volt rá mód, hogy visszatérhessenek. Talán már folyamatosan vitte be a Halálfalókat hoppanálva. Bármilyen nyomasztó vagy lehangoló is volt a ház, az volt az egyetlen biztonságos menedékük. És most, hogy Sipor annyival barátságosabb és boldogabb volt, még otthont is jelentett. Harry fájdalmas büntudattal – melynek semmi köze nem volt az ételhez – képzelte el a manót, amint a véres hurka fölött szorgoskodott, amit Harry, Ron és Hermione már nem ehetnek meg.

– Harry, annyira, annyira sajnálom!

– Ne butáskodj, nem a te hibád volt. Sokkal inkább az enyém...

Harry előhúzta zsebéből Rémszem szemét. Hermione rémulten hátrahőkölt.

– Umbridge az irodaajtájába dugta, hogy az emberek után kémkedjen. Nem hagyhattam ott... de emiatt tudták meg, hogy betolakodók vannak a minisztériumban.

Mielőtt Hermione válaszolhatott volna, Ron felnyögött, és kinyitotta a szemét. Még mindig szürke volt, arca izzadtságtól csillogott.

– Hogy érzed magad? – suttogta Hermione.

– Pocsékul – károgtat összerendezve Ron, és megtapogatta sérült karját. – Hol vagyunk?

– Abban az erdőben, ahol a Kviddics Világkupa döntőjét rendezték – válaszolta Hermione.

– Valami bekerített rejtekhelyet akartam, és ez volt az...

– ...az első hely, ami eszedbe jutott – fejezte be helyette Harry a mondatot, miközben körbe nézett látszólag kietlen tisztáson. Nem tudott nem emlékezni, mi történt legutóbb, amikor a Hermione fejébe elsöre beugrott helyre hoppanáltak... hogyan találták meg őket a Halálfalók pár percen belül. Vajon Legilimencia volt? Vajon Voldemort, vagy valamelyik másik csatlósa tudja, hova hozta őket Hermione?

– Gondolod, hogy tovább kéne állnunk? – kérdezte Ron Harrytól. Látszott az arcán, hogy ő is ugyanarra gondol.

– Nem tudom. – Ron még mindig sápadt volt és izzadt. Nem próbált meg felülni, és ránézésre túl gyenge is volt hozzá. Nem tűnt jó ötletnek bárhova is elvinni.

– Egyelőre maradjunk – mondta Harry.

Hermione megkönnyebbülten talpra ugrott.

– Hová mész? – kérdezte Ron.

– Ha maradunk, fel kellene állítanunk néhány védelmező bűbájt a hely körül – válaszolt, és felemelt pálcával, varázslatokat mormolva körbe kezdte járni a helyet, ahol Ron és Harry voltak. Harry látta, ahogy a környező levegő megremeg, mintha Hermione forró párát varázsolt volna a tisztásra.

– *Salvio Hexia... Protego Totalum... Repello Muggletum... Disaudio...* Harry, kivehetné a sátrat...

– Sátrat?

– A táskában!

– A tá... hát persze – mondta Harry.

Ezúttal nem szórakozott a keresgéléssel, egy második begyűjtő bűbájt használt. A sátor vászon, kötél és cölöpök tömegeként került elő belőle. Harry, részben a macskaszag miatt a Kviddics Világkupán használt sátrat vélte benne felismerni.

– Azt hittem, hogy ez azé a Perkins fickóé a minisztériumból – mondta, miközben elkezdte kibogozni a cölöpöket.

– Úgy tűnik, nem kérte vissza, annyira rossz volt a lumbágója, – mondta Hermione, aki most bonyolult nyolcas alakban mozgatta a pálcáját, – úgyhogy Ron apukája megengedte, hogy kölcsönvegyük. *Erecto!* tette hozzá, pálcájával az alaktalan sátorvászonra mutatva, ami a

levegőbe emelkedett, összerakta magát, majd teljesen felépítve Harry előtt a földön landolt. Kezéből kirepült a cölöp, és egy utolsó puffanással az egyik tartókötel végébe fúrta magát.

– *Cave Inimicum* – fejezte be Hermione egy ég felé lendítéssel. – Ez minden, amit tehetek. Legalább tudni fogjuk, hogy jönnek. Nem garantálom, hogy kívül fogja tartani Vol...

– Ne mondd ki a nevét! – szólt közbe fanyar hangon Ron.

Harry és Hermione összenéztek.

– Sajnálom, – mondta Ron, és egy nyögés kíséretében felemelkedett, hogy rájuk nézhessen, – de olyan, mint egy... átok, vagy valami. Nem hívhatnánk inkább Tudodkinek... légyszi?

– Dumbledore azt mondta, hogy a névtől való félelem... – kezdte Harry.

– Ha nem vetted volna észre, haver, végül nem segített sokat Dumbledore-on, hogy a nevéen nevezte Tudodkit – vágott vissza Ron. – Csak... csak mutassunk Tudodki felé némi tiszteletet, rendben?

– *Tiszteletet?* – ismételte Harry, de Hermione figyelmeztetően rápillantott. Látszólag nem akart Ronnal vitatkozni, amíg az ilyen legyengített állapotban volt.

Harry és Hermione félig bevitték, félig bevonszolták Ront a sátorba, melynek belseje pont olyan volt, mint amilyenre Harry emlékezett. Egy kis lakás, fürdőszobával és egy kis konyhával. Félrelökött egy öreg karosszéket, és óvatosan az egyik emeletes ágy alsó felére fektették Ront. Ron még ez alatt a rövid út alatt is elfehéredett, és miután a matraccra helyezték, becsukta a szemét, és egy ideig nem mondott semmit.

– Csinálok egy kis teát – mondta sápadtan Hermione. Táskája mélyéről előhúzott egy kannát és három poharat, és a konyha felé vette útját.

Harry legalább annyira örült a forró italnak, mint Rémszem halálának estéjén a lángnyelv whiskynek. Egy-két perc múlva Ron törte meg a csendet.

– Mit gondoltok, mi történt Cattermole-ékkel?

– Kis szerencséivel elszöktek – mondta Hermione, miközben forró poharát fogta. – Ha Mr. Cattermole-nak volt elég esze, akkor Mrs. Cattermole-lal dehoppanáltak, és a gyerekeikkel együtt épp most hagyják el az országot. Harry mondta, hogy tegyék azt.

– Apám, remélem sikerült elszökniük – mondta Ron, és a párnáira dőlt. A tea jót tett neki. Kezdett visszatérni a szín az arcába. – Bár nekem nem tűnt úgy, mintha Reg Cattermole túl gyors

észjárású lett volna, mindenki olyan furcsán beszélt velem, amikor ő voltam. Istenem, remélem, sikerült nekik... Ha miattunk mindketten Azkabanba kerülnek...

Harry Hermionéhoz fordult, és a kérdés, amit fel akart tenni – hogy vajon Mrs. Cattermole pálcájának hiánya akadály lehet-e annak, hogy férjével dehoppanáljon – a torkára fagyott. Hermione olyan gyengéden nézte, ahogy Ron Cattermole-ék sorsa miatt nyugtalankodott, mintha a fiú váratlanul megcsókolta volna.

– Szóval, nálad van? – kérdezte Harry, részben hogy emlékeztesse, hogy ő is ott van.

– Nálam... micsoda? – kérdezte megriadva Hermione.

– Mi miatt is szenvedtük végig ezt az egészet? A medál! Hol van a medál?

– *Nálad van?* – kiáltotta Ron, miközben felemelkedett a párnákról. – Nekem senki nem mond el semmit! Istenem, igazán megemlíthetted volna!

– Hát, éppen a bőrünket próbáltuk menteni a Halálfalóktól, nem? – mondta Hermione. – Itt van.

Előhúzta a medált talárja zsebéből, és átadta Ronnak.

Csirketojás méretű volt. Egy díszes, zöld kövekből kirakott *M* betű csillogott fakón a sátor tetején átszűrődő szórt fényben.

– Gondolom valószínűtlen, hogy mióta kikerült Sipor kezéből, bárki is megsemmisítette volna – kérdezte reménykedve Ron. – Mármost biztos, hogy ez még mindig egy Horcrux?

– Azt hiszem – válaszolta Hermione. Visszavette tőle, és közelebbről is megvizsgálta. – Valami sérülés lenne rajta, ha mágikus úton megsemmisítették volna.

Átadta Harrynek, aki ujjaival megforgatta. Teljesen épnek tűnt. Visszaemlékezett a napló széttépett darabjaira, és hogy a Horcrux gyűrűben lévő kő megrepedt, miután Dumbledore megsemmisítette.

– Szerintem Sipornak igaza van – mondta Harry. – ki kell nyitnunk, mielőtt megsemmisíthetnénk.

Miközben Harry beszélt, belehasított egy érzés, hogy mi az, amit a kezében tart, hogy mi él benne, a kis aranyló ajtók mögött. Még azután a rengeteg erőfeszítés után is, amit addig tettek, elöntötte a vágy, hogy messzire hajítsa a medált. Erőt vett magán, és megpróbálta ujjaival szétfeszíteni a medált, majd kipróbálta a bűbájt, amit Hermione Regulus ajtaján hajtott végre.

Egyik sem működött. Visszaadta a medált Ronnak és Hermionénak. Mindkettejük megpróbált mindent, amit csak tudtak, de ők sem jártak több sikerrel.

– De azért ugye ti is érzitek? – kérdezte csendesen Ron, ahogy összeszorított öklében tartotta.

– Mire gondolsz? – Ron átnyújtotta a Horcruxot Harrynek. Néhány pillanat múlva Harry megértette, mit akart Ron mondani. Vajon saját vérének erein való pumpálását érezte, vagy a medálban lüktetett valami, mint egy apró fém szív?

– Mit fogunk csinálni vele? – kérdezte Hermione.

– Biztos helyen tartjuk, amíg rá nem jövünk, hogyan semmisítsük meg – válaszolta Harry, és bár nem sok kedve volt hozzá, a nyakába akasztotta a láncot, a medált pedig talárja alá rejtette, a mellé az erszény mellé, amit Hagridtól kapott.

– Egymás után kellene a sátor előtt őrködnünk – mondta Hermionének, miközben felállt és kinyújtóztatta tagjait. – És valahonnan ételt is kellene szereznünk. Te itt maradsz – tette hozzá élesen, ahogy Ron elzöldült, miközben megpróbált felülni.

A gyanuszkóppal – melyet Harry kapott Hermionétól a születésnapjára – a sátor asztalán, Harry és Hermione a nap további részét váltott őrködéssel töltötte. A gyanuszkóp azonban egész idő alatt nyugodtan és csendben állt az asztalon. És vagy mert Hermione védelmező varázslatai és Mugli riasztó bűbája védte őket, vagy mert az emberek csak ritkán jártak erre, az erdőnek ez a része, néhány madarat és mókust leszámítva, csendes volt. Az éjszaka sem hozott változást. Harry meggyújtotta a pálcáját, mikor tíz órakor helyet cserélt Hermionével. A kietlen tájon csak néhány denevér röpködött magasan a fejük felett, át a tisztás felett látható csillagos égbolton.

Éhes volt, és egy kicsit szórakozott. Hermione nem pakolt be ételt a táskájába, mert úgy tervezte, hogy az estét a Grimmauld téri házban töltik, így csak azt a néhány gombát tudták enni, amit a lány gyűjtött a közeli fákról, és amit a magával hozott tábori csajkában megpárolt. Ron néhány falat után undorodva eltolta a saját adagját, és Harry is csak azért gyűrte le a saját részét, hogy ne bántsa meg Hermionét.

A csendet csak a szél suhogása és faágak recsegése törte meg. Harry szerint ezeket inkább állatok okozták, mint emberek, de azért pálcáját szorosan tartotta. Gyomra, amely a nem túlságosan bő gombavacsora miatt alaphól sem érezte túl jól magát, idegesen összeszorult.

Azt hitte, most, hogy sikerül visszalopniuk a Horcruxot, lelkesebben fogja érezni magát, de valamiért mégsem így történt. Egyetlen dolgot érzett, ahogy a sötétben ült, melynek csupán kis részét világította meg a pálcája, az aggodalom volt, hogy mi lesz a következő lépés. Olyan volt, mintha hetek, hónapok, talán évek óta igyekezett volna eljutni idáig, de most hirtelen megtorpant, mert elfogyott az út.

Voltak még más Horcruxok is odakinn, de fogalma sem volt, hogy merre lehetnek. Valamilyikről még azt sem tudta, hogy hogy néznek ki. És közben azt sem tudta, hogyan semmisítse meg azt az egyet, amit már megtalált, azt, ami jelenleg a mellkasán, a meztelen bőrén pihent. Különös módon nem vette át teste hőmérsékletét, ehelyett továbbra is olyan hűvös volt, mintha most húzta volna ki a jeges vízből. Időről időre érezte, vagy talán csak képzelte, az apró szív dobbanását a sajátja mellett. Rossz érzések kerítették hatalmába, ahogy ott ült a sötétben. Próbált ellenállni ezeknek, ellökni őket magától, de könyörtelenül visszatértek. *Mert nem élhet az egyik, míg él a másik.* Ron és Hermione, akik most halkan beszélgettek mögötte a sátorban, akkor mehetek el, amikor csak akartak. Ő nem mehetett. És ahogy ült ott a sötétben, és próbált úrrá lenni a félelmein és kimerültségén, hogy a mellkasán lévő Horcrux hátralévő idejét számlálja... *Hülye ötlet,* mondta magának, *ne gondoldj rá...*

Sebhelye ismét lüktetni kezdett. Megijedt, hogy ezek miatt a gondolatok miatt kezdődött megint, és igyekezett valami másra gondolni. Szegény Siporra gondolt, aki őket várta haza, de helyettük Yaxley-t kapta. Vajon a manó csendben marad, vagy elmond mindent a Halálfalóknak? Harry szeretne volna azt hinni, hogy a manó érzései megváltoztak irányába az elmúlt hónap alatt, hogy most már hű marad hozzá, de ki tudja, mi történt? Mi van akkor, ha a Halálfalók megkínózzák? Beteges képek kúsztak Harry fejébe, és megpróbálta ezeket is száműzni, mert nem tudott mit tenni Siporért. Hermionéval már eldöntötték, hogy nem próbálják meg odahívni. Mi lenne, ha a minisztériumból is jönne vele valaki? Nem számíthattak arra, hogy a manók hoppanálási módja mentes attól a hibától, ami Yaxley-t Hermione koloncaként a Grimmauld térre juttatta.

Harry sebhelye már égetett. Arra gondolt, mennyi mindent nem tudnak még. Lupinnak igaza volt arról, hogy olyan mágiával lesz dolguk, amilyennel eddig még nem találkoztak, és nem is képzeltek el. Miért nem mondott nekik Dumbledore többet? Talán úgy gondolta, hogy még

lesz ideje, hogy még évekig fog élni, talán évszázadokig, mint Nicolas Flammel? Ha igen, tévedett... Piton gondoskodott róla... Piton, az az álnok kígyó, aki lecsapott a torony tetején...

És Dumbledore csak zuhant... zuhant...

– Add ide, Gregorovitch.

Harry hangja magas volt, nyugodt és hűvös, pálcáját hosszú ujjú, fehér kezében tartotta. A férfi, akire mutatott, fejfel lefele lógott a levegőben, bár nem látszottak a kötelek. Csak lógott, láthatatlan kötelein. Karjai a teste köré csavarodtak, rémült arca, mely Harryével volt azonos magasságban, vörös volt a bele tóduló vértől. Hófehér haja volt és vastag, bozontos bajsza: egy megkötözött télapó.

– Nem van nálam, már nem van nálam! Volt, sok éve, ellopták tőlem!

– Ne hazudj Voldemort nagyúrnak, Gregorovitch. Mert tudja... Mindig tudja. – A lógó ember pupillái kitágultak a félelemtől, és nőni kezdtek, egyre nagyobbak lettek, mígnem a feketeség teljesen elnyelte Harryt...

Harry egy sötét folyosón futott végig, az izmos, alacsony Gregorovitch nyomában, aki egy lámpást tartott maga előtt. Gregorovitch berontott a folyosó végén lévő szobába. Lámpája bevilágította a műhelynek látszó szobát. Faforgács és arany csillogott a himbálódzó lámpafényben. Az ablakpárkányon, mint egy hatalmas madár, ült egy fiatal, arany hajú férfi. Egy pillanatig a lámpafény megvilágította a fiú boldogan vigyorgó, csinos arcát, majd a behatoló egy kábító átkot lőtt ki pálcájából, és kecsesen hátra szökkenve, nevetve kiugrott az ablakon.

És Harry kifelé szállt a széles, alagútszerű pupillákból, és Gregorovitch arcára kiült a rémület.

– *Ki volt az a tolvaj, Gregorovitch?* – kérdezte a hideg hang.

– *Én nem tudom, én soha nem tudtam, egy fiatal férfi... ne... kérem... KÉREM!*

Egy sikoly hallatszott, majd egy zöldes villanás...

– *Harry!*

Kinyit

Lihegve nyitotta ki a szemét, homloka lüktetett a fájdalomtól. Elvesztette az eszméletét, a sátor oldalának dőlt majd oldalra csúszott a vásznon, és elterpeszkedett a földön. Felnézett Hermionéra. Bozontos haja eltakarta előle a fák sötét ágai között látszó égboltot.

– Álom – mondta. Gyorsan felült, és igyekezett ártatlan ábrázattal fogadni Hermione mogorva tekintetét. – Biztosan elbóbiskoltam, bocsánat.

– Tudom, hogy a sebhelyed volt! Látom az arcodon! Már megint Vol...

– Ne mondd ki a nevét! – hallatszott Ron dühös hangja a sátor mélyéről.

– *Rendben* – felelte Hermione. – *Tudodki* fejében voltál!

– Nem akartam, hogy megtörténjen! – mondta Harry. – Egy álom volt! Mond, Hermione, *te* tudod befolyásolni azt, hogy miről álmodsz?

– Ha megtanultad volna alkalmazni az Okklumenciát...

De Harryt nem érdekelte a szentbeszéd. Arról akart beszélni, amit az előbb látott.

– Megtalálta Gregorovitch-ot, Hermione, és azt hiszem, meg is ölte, de még mielőtt megölte volna, olvasott a fejében, és láttam...

– Azt hiszem, jobb, ha inkább én öröködöm, ha olyan álmos vagy, hogy elalszol – mondta fagyosan Hermione.

– Be tudom fejezni az öröködést!

– Nem, nyilvánvalóan ki vagy merülve. Menj és feküdj le.

Csökönyszeren lehuppant a sátor bejárata elé. Mérgesen, de igyekezve elkerülni a veszekedést, Harry bemászott.

Ron sápadt arca nézett ki az alsó ágyból. Harry felmászott a fölötte lévőre, lefeküdt, és felnézett a vászontetőre. Néhány pillanat múlva Ron szólalt meg olyan halkan, hogy Hermione ne hallja meg a bejáratnál.

– Mit csinál Tudodki?

Harry összeszorította a szemét, miközben igyekezett minden részletet felidézni, majd a sötétségbe suttogott.

– Megtalálta Gregorovitch-ot. Megkötözte és megkínózta.

– Hogyan akarta, hogy Gregorovitch új pálcát készítsen neki, ha egyszer meg volt kötözve?

– Nem tudom... különös, nem?

Harry behunyta a szemét, visszaidézve mindazt amit látott és hallott. Minél több mindent idézett fel, annál kevésbé volt a dolognak értelme... Voldemort nem mondott semmit Harry pálcájáról, az ikermagokról, vagy hogy Gregorovitch csináljon neki egy új, erősebb pálcát, ami legyőzhetné Harryét...

– Valamit akart Gregorovitch-tól – mondta Harry. Továbbra is összeszorította a szemét. – Megkérte, hogy adja oda neki, de Gregorovitch azt mondta, hogy ellopták tőle... és aztán... aztán...

Visszaemlékezett, hogyan zuhant ő és Voldemort át Gregorovitch szemén az emlékeibe...

– Olvasott Gregorovitch fejében, és láttam ezt a fiatal ürgét az ablakpárkányon, és megátkozta Gregorovitch-ot, és leugrott. Ellopta azt a valamit, amit Tudodki keresett. És... azt hiszem, láttam már valahol...

Harry azt kívánta, bárcsak vethetne még egy pillantást a nevető fiú arcára. Gregorovitch szerint a lopás több éve történt. De akkor miért tűnt olyan ismerősnek a fiú arca?

Az erdő zajai eltompulva hallatszottak a sátorban. Harry csak Ron szuszogását hallotta. Egy idő után megint suttogni kezdett.

– Láttad, mi volt a tolvajnál?

– Nem... biztos valami nagyon kicsi volt.

– Harry?

Ron ágyának keresztléce megnyikordult, ahogy az ágyon mozgolódott.

– Harry, nem gondolod, hogy Tudodki valami mást keres, amiből Horcruxot csinálhatnak?

– Nem tudom – mondta lassan Harry. – Talán. De nem lenne számára veszélyes még egyet csinálni? Nem azt mondta Hermione, hogy már így is képességei határán van a lelke?

– Igen, de ő ezt nem tudja.

– Igen... talán – mondta Harry.

Harry biztos volt benne, hogy Voldemort az ikermagok problémáját próbálta megkerülni, hogy egy megoldást akart az öreg pálcakészítőtől... és mégis megölte, látszólag anélkül, hogy egyetlen kérdést is feltett volna a pálcákról.

Mit keresett Voldemort? Miért volt olyan messze, azzal a céllal, hogy megtaláljon egy tárgyat, ami egyszer Gregorovitch-é volt, és amit egy ismeretlen tolvaj ellopott, mikor az egész Mágiaügyi Minisztérium és a fél varázsvilág a lábai előtt hevert?

Harry látta maga előtt a szőke hajú, fiatal arcot. Kedélyes volt, és vad. Egy Fred és George-szerű levegő lengte körül. Úgy szállt le az ablakból, mint egy madár, és Harry már látta valahol, de nem tudott rájönni, merre...

Most, hogy Gregorovitch halott volt, a derűs tolvaj került veszélybe, és immár rajta járt folyamatosan Harry agya, miközben Ron horkolása felmorajlott az alsó fekhelyről. Lassan ő maga is álomba merült.

Tizenötödik fejezet

A kobold bosszúja

Másnap korán reggel, még barátai ébredése előtt, Harry kiment a sátorból, hogy megkeresse a közelükben a legöregebb, legcsomósabb és legtorzabb fát. A fa tövében eltemette Rémszem szemét, és pálcájával egy keresztet vésett a fa kérgébe, megjelölve a szem nyughelyét. Nem volt sok, de Harry úgy érezte, Rémszem sokkal jobban örült ennek, minthogy Dolores Umbridge ajtajában kelljen ragadnia. Majd visszament a sátorba, megvárta, míg barátai felébrednek, és megbeszélték a következő lépésüket.

Harry és Hermione úgy érezte, a legjobb az lenne, ha sehol nem időznének túl hosszan. Ron is beleegyezett azzal a kikötéssel, hogy következő úti céljuk egy szalonnás szendvics közelében legyen. Hermione eltávolította a tisztáson lévő bűbájokat, miközben Harry és Ron eltűntették ott táborozásuk minden nyomát és árulkodó jelét. Ezután egy kis kereskedőváros környékére dehoppanáltak.

Amint felállították a sátrukat egy kis csalitos árnyékába, és körbevették védelmező bűbájokkal, Harry a láthatatlanná tevő köpeny alatt a városba indult, hogy élelmet szerezzen. Ez azonban nem egészen sikerült úgy, mint tervezte. Alig lépett be a városba, amikor a jól ismert, természetellenes fagy, leszálló köd és az ég hirtelen besötétedése hatására megtorpant.

– De hiszen remek patrónust tudsz idézni! – tiltakozott Ron, miután Harry üres kézzel, kifulladás, és szájával a „dementor” szót formálva tért vissza.

– Nem tudtam... megidézni – lihegte, miközben oldalához szorította a kezét. – Nem akart... előjönni.

Döbrent, családott arckifejezésük láttán Harry elszégyellte magát. Szörnyűséges érzés volt, ahogy látta a dementorokat a távoli ködből felé siklani, és ahogy rádöbrent, miközben a bénító hideg tüdejébe mart, és távoli sikoltások töltötték meg füleit, hogy nem lesz képes megvédeni magát. Harry minden erejét összeszedve futásnak eredt, maga mögött hagyva a vak, muglik közt suhanó dementorokat, akik bár nem látták őket, de bizonyosan érezték a kétségbeesést, bármerre is mentek.

– Szóval még mindig nincs mit ennünk.

– Hallgass, Ron – csattant fel Hermione. – Harry, mi történt? Mit gondolsz, miért nem sikerült megidézned a patrónusodat? Hiszen tegnap még tökéletesen ment!

– Nem tudom.

Összebb húzta magát Perkins egyik régi karosszékében. Egyre inkább megalázva érezte magát. Attól félt, hogy valami elromlott benne. A tegnap olyan távolinak tűnt. Ma talán ismét tizenhárom évvé válik, és az egyetlené, aki összerogyott a Roxfort Expresszen.

Ron belerúgott az egyik szék lábába.

– Mi van? – mondta mogorván Ron. – Éhen halok! Azóta, hogy majdnem elvéreztem, csak egy pár mérges gombát ettem!

– Akkor menj te előre és küzd át magad a dementorokon – szúrta vissza Harry.

– Megtenném, de ha nem vetted volna észre, a karom épp fel van kötve!

– Ez igazán kényelmes lehet.

– És ez mégis mit akart...?

– Hát persze! – sikoltott fel Hermione, miközben kezével a homlokára csapott. A két fiú riadtan elhallgatott. – Harry, add ide a medált! Gyerünk, – mondta, és türelmetlenül csettintett felé, mivel a fiú nem mozdult, – a Horcruxot, Harry, még mindig a nyakadban van!

A lány kinyújtotta a kezét, és Harry leemelte az arany láncot a nyakából. Amint a lánc elvált a bőrétől, szabadnak és különösen könnyűnek érezte magát. Észre se vette, hogy milyen izzadt volt, vagy hogy milyen nagy teher nyomta a gyomrát, míg mindkét érzés meg nem szűnt.

– Jobb? – kérdezte Hermione.

– Igen, sokkal jobb.

– Harry, – mondta, miközben leguggolt mellette. Olyan hangon beszélt hozzá, mintha egy nagyon beteg emberrel beszélne, – ugye nem hiszed, hogy megszállt téged?

– Micsoda? Nem! – mondta védekezően. – Emlékszem mindenre, amit csináltunk, amíg hordtam. Nem tudnám, ha megszállt volna, vagy igen? Ginny azt mondta, hogy neki voltak olyan időszakok, amikoról nem voltak emlékei.

– Hmm – mondta a súlyos medált nézve Hermione. – Nos, talán nem kellene hordanunk. Csak tartsuk itt a sátorban.

– Az a Horcrux nem fog csak úgy őrizetlenül itt heverni – jelentette ki határozottan Harry. – Ha elveszítjük, ha valaki ellopja...

– Jól van, rendben – mondta Hermione, és saját nyakába akasztotta, és a blúza mögé rejtette. – De egymás után fogjuk viselni, hogy senkinél se legyen túl sokáig.

– Remek, – mondta ingerülten Ron, – és most hogy ezt elintéztük, lenne szíves valamelyikötök kaját hozni?

– Rendben, de máshová megyünk keresgélgni – mondta Hermione egy oldalpillantást vetve Harryre. – Nincs értelme dementorok közelében sátrat verni.

Végül egy magányosan álló farmhoz tartozó, hatalmas szántóföld egy távoli részén ütöttek tanyát. A farmról szereztek néhány tojást és kenyeret.

– Ez ugye nem lopás? – kérdezte aggodalmaskodva Hermione, miközben a rántottás pirítóst falatozták. – Hiszen hagytam ott egy kevés pénzt a csirkeketrec alatt.

Ron a szeméit forgatta, és teletömött pofával megszólalt. – Tú' sohat ahhócc, Er-my-nee. Lahicc!

Sokkal könnyebben ment a lazítás, miután kényelmesen megvacsoráztak. A dementorokon való veszekedést nevetve elfelejtették még aznap este, és Harry is derős, sőt, reményteljes volt, ahogy megkezdte az első őrseget.

Ekkor találkoztak először azzal a ténnyel, hogy a teli pocak jókedvvel, az üres gyomor veszekedéssel és lehangoltsággal jár. Harry volt ezen a legkevésbé meglepődve, mivel Dursley-éknál nem egyszer esett meg, hogy éheztek. Hermione elég jól viselte magát azokon a napokon, amikor csak bogyókat vagy száraz kekszet sikerült szerezniük. Talán egy kicsit ingerlékenyebb volt, és hallgatásai makacsabbak. Ron azonban, aki anyja és a roxforti házimanók tevékenységének köszönhetően hozzászokott a napi három kiadós étkezéshez, ésszerűtlenné és ingerlékenyvé vált az éhezés hatására. És ha az élelemhiány egybeesett a Horcrux viselésének idejével, egyenesen kellemetlen volt.

– Szóval hogyan tovább? – ismételte jól megszokott kérdését. Egyetlen saját ötlete sem volt, Harrytól és Hermionétól várta el, hogy ötleteket gyártsanak, miközben ő az élelmiszerhiányon rágódott. Ennek megfelelően Harry és Hermione eredményektől mentes, hosszú órákat töltöttek azzal, hogy kitalálják, hol bukkanhatnak további Horcruxokra, vagy hogy hogyan pusztíthatnák el azt, ami már a birtokukban van, de mivel sikerült újabb információkat beszerezniük, beszélgetéseik egyre inkább megismétlődtek.

Mivel Dumbledore elmondta Harrynek, hogy szerint Voldemort számára fontos helyeken rejtette el a Horcruxokat, folyton azoknak a helyeknek a listáját ismételtették, mint valami bús litániát, melyekről tudták, hogy Voldemort felkereste őket. Az árvaház, ahol felnevelkedett, Roxfort, ahol tanulmányait végezte, Borgin & Burkes, ahol az iskola befejezése után dolgozott, majd Albánia, ahol száműzetésének éveit töltötte. Ezek alkották elméleteik alapját.

– Ez az, menjünk Albániába. Nem hiszem, hogy egy délutánnál több időt venne el, hogy átkutassuk az országot – mondta gúnyolódva Ron.

– Nem hiszem, hogy ott bármit is találnánk. A száműzetése előtt már készített öt Horcruxot, és Dumbledore biztos volt benne, hogy a kígyó lett a hatodik – mondta Hermione. – Tudjuk, hogy a kígyó nincs Albániában, általában Vol...

– Nem kértelek, hogy hagyd ezt abba?

– Rendben! A kígyó általában Tudjukkivel van... most boldog vagy?

– Nem igazán.

– Nem hiszem, hogy bármit is elrejtett volna a Borgin & Burkes-ben – mondta Harry, aki ezt már többször is elmondta, és most csak azért ismételte meg, hogy megtörje a kínos csendet. – Borgin és Burkes kiváló szakemberek voltak a sötétmágiás tárgyak területén, biztos egyből felismertek volna egy Horcruxot.

Ron félreérthetetlenül ásított. Ellenállva az erős késztetésnek, hogy valamit hozzá vágjon, Harry folytatta. – Én még mindig kitartok amellett, hogy elrejtett valamit a Roxfortban.

Hermione nagyot sóhajtott.

– De Dumbledore megtalálta volna, Harry!

Harry ismét előszedte azt az érvét, amit elmélete védelmében szokott felhozni.

– Dumbledore az orrom előtt jelentette ki, hogy soha nem állította, hogy a Roxfort minden titkát ismerte volna. Én mondom, ha volt egy hely, ahol Vol...

– Hé!

– Akkor TUDODKI! – kiáltotta Harry, aki túréshatára végére ért. – Ha volt valaha is egy hely, ami fontos volt Tudodki számára, az a Roxfort!

– Ugyan már – gúnyolódott Ron. – Az iskolája?

– Igen, az iskolája! Ez volt az első igazi otthona, a hely, ami a különlegességét jelképezte. Nagyon sokat jelentett számára, és még miután el is ment belőle...

– Ugye még mindig Tudjukkiról beszélünk? Nem pedig rólad? – érdeklődött Ron, miközben a Horcrux láncát húzgálta. Harry ellenállt a kísértésnek, hogy megragadja és megfojtsa vele.

– Azt mondtad, hogy Tudodki távozása előtt munkát kért Dumbledore-tól – mondta Hermione.

– Így van – mondta Harry.

– És Dumbledore szerint csak azért akart visszajönni, hogy keressen valamit, valószínűleg egy másik alapító ereklvéjét, hogy egy újabb Horcruxot készíthessen?

– Igen – mondta Harry.

– De ugye nem kapta meg az állást? – kérdezte Hermione. – Szóval nem volt rá lehetősége, hogy egy másik alapító ereklvéje után kutasson, és ott elrejtessen!

– Rendben van, – adta fel Harry, – felejtsük el a Roxfortot.

Mivel nem volt több nyom, amin elindulhattak volna, Londonba utaztak, és a láthatatlanná tevő köpeny alatt megkeresték az árvaházat, ahol Voldemort nevelkedett. Hermione betört egy könyvtárba. Az okiratok szerint a helyet évekkel ezelőtt lerombolták. A telken irodaházakat találtak.

– Megpróbálhatunk leásni az alapozásig – javasolta kedvetlenül Hermione.

– Biztosan nem rejtett volna ide Horcruxot – mondta Harry. Egész idő alatt tudta. Az árvaház volt az a hely, amelyről Voldemort kétségbeesetten próbált elszabadulni. Soha nem rejtette volna ide lelkének egy darabját. Dumbledore megmutatta Harrynek, hogy Voldemort titokzatos vagy díszes rejtékhelyeket keresett. London ezen komor, szürke szeglete a Roxforthoz, a Minisztériumhoz vagy a Gringottshoz, a varázslók bankjához képest sehol sem volt.

További ötletek híján is folytatták vidéki vándorlásukat, a biztonság kedvéért minden este máshol ütv fel sátrukat. Minden reggel gondosan eltávolították ottlétük minden árulkodó jelét,

majd tovább indultak, hogy egy újabb magányos, félreeső helyet keressenek. Hoppanálva látogatták meg a sűrű erdőket, hegyek árnyas hasadékait, bíbor mocsarakat, rekettyéssel borított hegyoldalakat, és egyszer még egy védett, kavicsos barlangot is. Tizenkét óránként cserélgették egymás közt a Horcruxokat, mintha valami perverz, lassított add-tovább-a-csomagot játékot játszottak volna, ahol rettegtek a zene elnémulásától, mert a jutalom tizenkét órányi félelem és idegesség volt.

Harry sebhelye továbbra is lüktetett. Legtöbbször olyankor, amikor nála volt a Horcrux. Néha nem sikerült megállnia, hogy a belé hasító fájdalomra ne reagáljon.

– Mi az? Mit láttál? – kérdezte Ron, valahányszor Harry összerezzen.

– Egy arcot – motyogta válaszként Harry. – Ugyanazt az arcot. A tolvajt, aki ellopta azt a valamit Gregorovitch-tól.

És Ron leplezetlen csalódással elfordult. Harry tudta, hogy Ron abban reménykedik, a családjáról vagy a Rend többi tagjáról kap valami hírt. De hát Harry nem egy tévéantenna volt. Csak azt látta, amire Voldemort akkor éppen gondolt, nem azt, amihez csak kedve szottyant. Látszólag Voldemort minden idejét a vidám, ismeretlen fiatalemberen való töprengésnek szentelte, akinek nevét és hollétét Voldemort pont annyira tudta, mint maga Harry. Mivel Harry sebhelye továbbra is égette, és a jókedvű, szőke hajú fiú is folyton a fejében járt, megtanulta elfojtani fájdalmának vagy kényelmetlenségének minden jelét, két barátja ugyanis egyre kevésbé tolerálta a tolvaj említését. Nem okolhatta őket ezért nyugodt szívvel, mivel mindannyian kétségbeesetten kerestek valami nyomot a Horcruxokkal kapcsolatban.

Ahogy a napok hetekké nyúltak, Harry gyanakodva figyelte két barátját. Olyan érzése volt, mintha a háta mögött kibeszélnék. Többször megesett, hogy a sátorba lépésekor hirtelen beléjük fulladt a szó, és kétszer, mikor kicsit távolabbról közeledett feléjük, és ott álltak összedugott fejjel, közeledtének észrevételekor elhallgattak, és szorgosan gyűjtögetni kezdték az ágakat vagy a vizet.

Nem tudta leküzdeni magában az érzést, hogy barátai csak azért egyeztek bele, hogy vele tartanak, mert azt hitték, van valami titkos terve, ami út közben majd kibontakozik. Eddigi útjuk idáig csupán értelmetlen bolyongásnak tűnt. Ron nem is próbálta leplezni rossz hangulatát, és Harry érezte, hogy Hermione is csalódott vezetői képességeiben. Kétségbeesésében további

Horcrux-lelőhelyeket próbált keresni, de az egyetlen hely, ami eszébe jutott, a Roxfort volt, és mivel két barátja szerint ez egy igen valószínűtlen helyszín volt, nem vetette fel többet a nevet.

Végigsöpört az ősz a vidéki tájon. A sátrat rendszeresen lehullott levelekre állították fel. A dementorok által keltett ködhöz immár természetes is csatlakozott, a szél és eső csak tovább tetőzte bajaikat. A tény, hogy Hermione egyre jobb lett az ehető gombák beszerzése terén, nem nyújtott kárpótolást az elszigeteltségük miatt, hogy nem találkoztak más emberekkel, vagy hogy nem tudták, hogy áll a Voldemort elleni küzdelem.

– Anya – mondta Ron egyik este, ahogy egy Wales-i folyópart oldalában sátoroztak – a levegőből elő tud varázsolni finom kajákat.

Rosszkedvűen döfködte a tányérjában lévő elszenesedett halat. Harry egyből Ron nyaka felé pillantott, és ahogy azt várta, megpillantotta nyakában a Horcrux csillogó arany láncát. Nagy nehezen legyűrte a késztetést, hogy szidni kezdje Ront, mert tudta, ha majd elérkezik az idő, hogy tovább adja a láncot, viselkedése látványosan javulni fog.

– Anyukád nem tud a semmiből ételt varázsolni, – mondta Hermione, – senki sem tud. Az élelmiszer szerepel *Gamp Elemi Átváltoztatási Törvényének Legfőbb Kivételei* között...

– Nem tudnál magyarul beszélni? – kérdezte Ron, miközben az egyik halat kivette a szájából.

– Nem lehet jó minőségű ételt varázsolni a semmiből! Begyűjtheted, ha tudod, hol van, átalakíthatod, sokszorozhatod, ha már van nálad valamennyi...

– Ennek a sokszorozásával ne bajlódj, undorító – mondta Ron.

– Harry fogta a halakat, és megtettem vele, amit tudtam! Mindig én vagy az, aki szétválogatja az ételt, gondolom mert lány vagyok!

– Nem, hanem mert elvileg te értesz itt a legjobban a mágiához! – vágott vissza Ron.

Hermione felpattant, sült csuka darabkái csúsztak le bádogtányérjáról a földre.

– Akkor holnap majd te főzöl, te szerzed be az alapanyagokat, és te bűvölöd egybe valami ehetővé, és majd én fogok itt ülni és pofákat vágni és sóhajtozni, és akkor majd megtudod, hogy te hogyan...

– Fogjátok már be a szátokat! – ugrott fel Harry két kezét a levegőbe emelve. – Most!

Hermione dühöngött.

– Hogyan állhatsz az ő pártjára, alig főz...

– Hermione, hallgass, hallok valakit!

Erősen koncentrált, felemelt kezeivel még mindig figyelmeztetve barátait, hogy ne beszéljenek. A mellettük hömpölygő sötét folyó csobogásán keresztül hangokat hallott. Ránézett a gyanuszkópra. Nem mozdult.

– Ugye aktiváltad körülöttünk a Disaudio-t? – suttogta Hermionéhez.

– Mindent megcsináltam – suttogta vissza. – Disaudio, Mugli riasztó és Kiábrándító bűbájokat, mindet. Bárkik is azok, nem lenne szabad, hogy észrevegyenek minket.

A csoszogó és kaparó hangok, valamint a felrúgott kövek és faágak hangja alapján több ember kapaszkodott lefelé a meredek, fa lejtőn, ami arra a keskeny partra vezetett, ahol felállították sátraikat. Várákozva előhúzták pálcáikat. A maguk köré telepített bűbájoknak a majdnem teljes sötétségben elegendőeknek kellett lenniük ahhoz, hogy a muglik és az átlagos boszorkányok és varázslók ellen védelmet nyújtsanak számukra. Ha ezek Halálfalók voltak, védelmüket talán most először letesztelhetik a sötét mágia ellen is.

Ahogy az emberek elérték a partot, hangjuk egyre hangosabb lett, bár semmivel sem érthetőbb.

Harry úgy saccolta, kevesebb, mint hat méterre lehetek tőlük, de a rohanó folyó miatt lehetetlen volt pontosan megmondani. Hermione felkapta a gyöngyberakásos táskáját és kotorászni kezdett benne. Egy pillanat múlva három telefűlet húzott elő belőle, és Harrynek és Ronnak adott egyet-egyet. A hússzínű madzag egyik felét gyorsan a fűlűkbe dugták, a másik felét pedig ki a sátor száján.

Harry másodperceken belül egy kimerűlt férfihangot hallott.

– Kellene, hogy legyen itt néhány lazac. Vagy szerintetek még korai? *Invito lazac!*

Néhány csobbanás hallatszott, majd a hal és a hűs csattanása. Valaki elismerően felmordult. Harry erősebben nyomta a telefűl végét a sajátjába. A folyó morajlásán túl további hangokat is meghallott, de ezek nem olyan nyelven beszéltek, amit valaha hallott volna. Nyers, monoton nyelv volt, egy sor recsegő torokhanggal. Ketten beszéltek, az egyikűk valamivel mélyebb, lassabb hangon.

Tűz gyulladt a sátorvászon túloldalán, árnyékok haladtak el a sátor és a tűz között. Sült lazac ínycsiklandozó illata áradt felűjük. Evőeszközök csattantak a tányérokön, és az első férfi ismét megszólalt.

– Tessék, Ampók, Gornuk.

Koboldok! tátogta Hermione Harry felé, aki bólintott.

– Köszönöm – mondták egyszerre.

– Szóval, mióta is menekültök ti hárman? – kérdezte egy új, kellemes, lány hang. Harry ismerősnek találta, egy nagy hasú, vidám ember képe kúszott fejébe.

– Hat hete... hét... már nem is tudom – mondta a fáradt férfi. – Ampókkal az első néhány napban találkoztam, Gornukkal is nem sokkal azután. Kellemes társaság. – Rövid szünet következett, miközben kések csikorogtak a tányérok, bádog poharak emelkedtek fel a földről, majd süllyedtek vissza. – Miért jöttél el, Ted? – folytatta a férfi.

– Tudtam, hogy értem fognak jönni – válaszolta a lány hangú Ted, és Harrynek hirtelen beugrott, ki volt: Tonks apja. – Hallottam, hogy előző héten Halálfalók voltak a közelben, és úgy döntöttem, inkább elmenekülök. Nem akartam magam mugli születésüként regisztráltatni, és tudtam, hogy csak idő kérdése, hogy mikor kell elmenekülöm. A feleségemmel nem lesz probléma, ő aranyvérű. És néhány napja találkoztam Deannel itt.

– Igen – szólalt meg egy újabb hang, és a három jó barát összenézett, csendesen, de izgatottan, mert mindannyian felismerték Griffendéles osztálytársuk, Dean Thomas hangját.

– Mugli születésű, ugye? – kérdezte az első ember.

– Nem vagyok benne biztos – mondta Dean. – Apukám elhagyta anyukámat, amikor még gyerek voltam. De nincs rá bizonyítékom, hogy varázsló lett volna.

Egy ideig a csámcsogáson kívül semmi nem hallatszott. Majd Ted szólalt meg ismét.

– Meg kell mondjam, Dirk, meg vagyok lepve, hogy beléd futottam. Örülök neki, de meg vagyok lepve. Az a hír járta, hogy elkaptak téged.

– El is – mondta Dirk. – Már félúton voltam az Azkaban felé, amikor menekülni próbáltam. Elkábítottam Dawlish-t és elvettem a seprűjét. Könnyebb volt, mint hittem. Nem hiszem, hogy most túl jól lenne, valószínűleg megzavarodott. Ha igen, köszönettel tartozom annak a boszorkánynak vagy varázslónak, aki megtette, valószínűleg az életemet mentette meg.

Újabb szünet következett. Csak a tűz pattogott, és a folyó csobogott tovább. Ismét Ted szólalt meg. – És ti ketten hogy illettek a képbe? Én, ő, úgy éreztem, hogy a koboldok Tudodki oldalán állnak ebben az egészben.

– Rosszul éreztél – mondta a magasabb hangú kobold. – Mi nem állunk egyik oldalon sem. Ez a varázslók háborúja.

– Akkor hogyhogy bujkáltok?

– Bölcsnek találtam – mondta a mélyebb hangú. – Miután megtagadtam egy kérést, melyet arcátlanak találtam, úgy éreztem, veszélybe került személyes biztonságom.

– Mit kértek tőled? – kérdezte Ted.

– Fajom méltóságához nem illő feladatot adtak – válaszolta a kobold reszelős, kevésbé emberi hangon. – Nem vagyok házimanó.

– És mi van veled, Ampók?

– Hasonló okok – válaszolta a magasabb hangú kobold. – A Gringotts kikerült fajom teljes körű irányítása alól. Nem szolgálom varázslókat.

Valamit hozzáfűzött halandzsául, amin Gornuk felnevetett.

– Mi olyan vicces? – kérdezte Dean.

– Azt mondta, – válaszolt Dirk, – hogy vannak dolgok, amiket a varázslók sem ismernek fel.

Rövid szünet következett,

– Én nem értem – mondta Dean.

– Bosszút álltam rajtuk, mielőtt eljöttem – mondta Ampók.

– Jó ember... kobold – helyesbített gyorsan Ted. – Csak nem zártál be egy Halálfalót az egyik szigorúan őrzött széfbe?

– Ha megtettem volna, a kard nem segített volna neki a kijutásban – válaszolt Ampók. Gornuk ismét felnevetett, és még Dirk is felkuncogott.

– Deannek és nekem még mindig hiányzik valami – mondta Ted.

– Ahogy Perselus Pitonnak is, bár ő nem tud róla – mondta Ampók és a két kobold gonoszul felnevetett. A sátorban Harry szívverése egyre szaporább lett az izgalomtól. Ő és Hermione egymásra néztek, és minden idegszálukat megfeszítve hallgatóztak.

– Nem hallottál róla, Ted? – kérdezte Dirk. – A gyerekekről, akik megpróbálták ellopni Griffendél kardját Piton roxforti irodájából?

Harry minden idegszála megfeszült, mintha elektromos áram futott volna végig a hátán.

– Egy szót sem – mondta Ted. – Gondolom nem volt benne a *Prófétában*.

– Aligha – kuncogott Dirk. – Nekem Ampók mondta el, ő pedig Bill Weasley-től hallotta, aki a bankban dolgozik. Az egyik gyerek Bill kishúga volt.

Harry Hermionéra és Ronra pillantott. Mindketten úgy kapaszkodtak a telefúlbe, mintha az életük függne tőle.

– Ő és néhány barátja betörték Piton irodájába és betörték azt az üvegvitrint, amiben a kardot tartotta. Piton elkapta őket, miközben megpróbálták lecsempészni a lépcsőn.

– Ó, istenem – mondta Ted. – Mit gondoltak, hogy Tudjukki ellen használják majd? Vagy magán Pitonon?

– Nos, bármire is készültek, Piton úgy érezte, hogy a kard nincs többé biztonságban – mondta Dirk. – Pár nap múlva, gondolom miután megkapta Tudjukki beleegyezését, Londonba küldte, hogy inkább a Gringottsba őrizték.

A koboldok megint nevetni kezdtek.

– Még mindig nem értem a viccet – mondta Ted.

– Hamisítvány – recsegte Ampók.

– Griffendél kardja!

– Ó igen. Csak egy másolat... egy kitűnő másolat, azt meg kell hagyni... de varázsló készítette. Az eredetit évszázadokkal ezelőtt kovácsolták koboldok, és olyan tulajdonságai voltak, amilyenekkel csak a kobold-vértek rendelkeztek. Bárhol is van Griffendél valódi kardja, biztos, hogy nem a Gringotts széfjében.

– Értem – mondta Ted. – Felteszem, nem bajlódtál azzal, hogy ezt közöld a Halálfalókkal is.

– Nem láttam értelmét, hogy ilyen hírekkel zavarjam őket – mondta önelégülten Ampók, és most már Ted és Dean is csatlakozott a nevető Gornukhoz és Dirkhöz.

A sátorban Harry összeszorította a szemét, és azért izgult hogy feltegye valaki a kérdést, aminek megválaszolására oly nagy szüksége volt. Egy perc múlva, ami tíznek is tűnt, végül Dean tette fel, aki (hirtelen Harry eszébe ötlött) szintén Ginny ex-barátja volt.

– Mi történt Ginnyvel és a többiekkel? Akik megpróbálták ellopni?

– Ó, kegyetlenül megbüntették őket – mondta közömbösen Ampók.

– De azért ugye jól vannak? – kérdezte gyorsan Ted. – Mármint, Weasley-éknek nem hiányzik, hogy még egy gyermekük megsérüljön.

- Amennyire tudom, egyiküknek sem esett semmilyen súlyos baja – mondta Ampók.
- Szerencsések – mondta Ted. – Piton eddigi lajstroma alapján, azt hiszem, hálások lehetünk azért, hogy még mindig életben vannak.
- Ezek szerint, Ted, te elhiszed azt a történetet? – kérdezte Dirk. – Hogy Piton ölte meg Dumbledore-t?
- Persze, hogy elhiszem – mondta Ted. – Ugye nem fogod nekem azt mondani, hogy szerinted Potter keze benne volt a dologban?
- Nem tudom, mit higgyek el mostanában – motyogta Dirk.
- Én ismerem Harry Pottert – mondta Dean. – És szerintem ő az igazi... a Kiválasztott, vagy hívd, aminek akarod.
- Igen, elég sokan akarják azt hinni, hogy ő az, fiam, – mondta Dirk, – köztük én is. De hol van? Úgy tűnik, elmenekült. De azt hinnéd, hogyha tudna valamit, amit mi nem, vagy valami különleges dologra készülne, akkor most odakinn lenne és küzdene, ellenállást szervezne a bujkálás helyett. És ami azt illeti, a *Próféta* elég jó érveket hozott fel ellene...
- A *Próféta*? – gúnyolódott Ted. – Megérdemled, hogy a képedbe hazudjanak, ha még mindig azt a szemetet olvasod, Dirk. Tényeket akarsz? Próbálkozz *A Hírverő*vel.
- Fulladozás és öklendezés kíséretében kitört a nevetés, és ütögetés hangja hallatszott. Dirk lenyelt egy halszállkát. Végül kiköpte – *A Hírverő*? Xeno Lovegood elmebajos szemetete?
- Mostanában annyira nem elmebajos – mondta Ted. – Hidd el, érdekelni fog. Xeno kinyomtatja mindazt, amivel a Próféta nem foglalkozik, a legutóbbi kiadásban szó nem volt Morzsás Szarvú Szapirtyókról. De hogy meddig engedik elmenni, azt nem tudom. De Xeno minden kiadás első oldalán azt írja, hogy minden varázslónak, aki Tudjukki ellen van, Harry Pottert kell segítenie mindenben.
- Elég nehéz segíteni olyasvalakinek, aki eltűnt a föld színéről – mondta Dirk.
- Nézd, az, hogy még nem kapták el, hatalmas teljesítmény – mondta Ted. – Én szívesen fogadnék el tőle tippet. Elvégre ez az, amivel mindannyian próbálkozunk, hogy szabadon maradjunk, nem?
- Igen, mondasz valamit – mondta nagyot sóhajtva Dirk. – Most, hogy az egész minisztérium és az összes kopójuk a nyomában liheg, azt hittem volna, hogy mostanra már

elkapják. Bár ha jobban belegondolok, honnan tudod, hogy már nem kapták el, és végezték volna ki csendben?

– Ne mondj ilyeneket, Dirk – morogta Ted.

Hosszú szünet következett, melyet csupán a kések és villák csattogása töltötte be. Mikor újra megszólaltak, azt beszélték meg, hogy itt aludjanak-e a parton, vagy inkább menjenek vissza a falejtőn. Miután úgy döntöttek, a fák nagyobb védelmet nyújtanak nekik, eloltották a tüzed, majd visszamásztak a lejtőn. Ahogy távolodtak, egyre jobban elhalt a hangjuk.

Harry, Ron és Hermione feltekerték a telefűleket. Harry, aki a hallgatózás során egyre nehezebben viselte, hogy csendben maradjon, most alig tudott pár szót kinyögni. – Ginny... a kard...

– Tudom – mondta Hermione.

A táskája után nyúlt, és ez alkalommal egész karját beledugta.

– Itt... is... van... – mondta összeszorított fogakkal, és rángatni kezdett valamit, ami nyilvánvalóan táskája legmélyén pihent. Lassan egy díszes képkeret került elő. Harry a segítségére sietett. Ahogy kiemelték Phineas Nigellus képét Hermione táskájából, a lány pálcáját folyamatosan a képen tartotta, készen, hogy bármelyik pillanatban elátkozza.

– Ha valaki még Dumbledore irodájában kicserélte az igazi kardot a hamissal, – mondta lihegve, ahogy a képet a sátor falának támasztották, – Phineas Nigellus biztosan látta, pont a mellett a vitrin mellett lóg a képe!

– Hacsak nem aludt – mondta Harry, de visszafojtott lélegzettel nézte, ahogy Hermione leguggol az üres vászon elé, és pálcája végét a vászon közepére irányítva megköszörülte a torkát.

– Ő... Phineas? Phineas Nigellus?

Semmi nem történt.

– Phineas Nigellus? – mondta ismét Hermione. – Black professzor? Kérem, beszélhetnénk önnel? Kérem?

– A „Kérem” mindig segít – mondta egy hűvös, hamiskás hang, és Phineas Nigellus a portréjába lépett. Hermione elkiáltotta magát.

– *Obscura!*

Fekete szalag jelent meg Phineas Nigellus ravasz, sötét szeme előtt. Beleütközött a keretbe és fájdalmasan felkiáltott.

- Mit... hogy mered... mit akarsz...?
- Nagyon sajnálom, Black professzor – mondta Hermione, – de ez szükséges óvintézkedés!
- Azonnal tüntesd el ezt a mocskot innen! Mondom tüntesd el! Épp egy remek festményt teszel tönkre! Hol vagyok? Mi folyik itt?
- Ne érdekelje, hol van – mondta Harry. Phineas Nigellus megmerevedett, és abbahagyta a kísérletet, hogy eltávolítsa a szemfedőt.
- Csak nem a ravasz Mr. Potter hangját hallom?
- Talán – mondta Harry, tudva, hogy ez fenntartja Phineas Nigellus érdeklődését. – Lenne néhány kérdésünk magához... Griffendél kardjáról.
- Ó, – mondta Phineas Nigellus, miközben fejét forgatva próbálta elkapni Harry arcát, – igen. Az a buta kislány igazán okatlanul cselekedett idebenn...
- Ne beszéljen így a testvéremről – mondta durván Ron. Phineas Nigellus gőgösen felhúzta szemöldökét.
- Ki más van még ott? – kérdezte, miközben egyik oldalról a másikra fordította a fejét. – Nem tetszik a hangja! A lány és barátai rettenetesen meggondolatlanok voltak. Az igazgatótól lopni.
- Nem loptak semmit – mondta Harry. – Az a kard nem Pitoné.
- A kard Piton professzor iskolájáé – mondta Phineas Nigellus. – Mégis milyen joga lett volna a Weasley lánynak felette? Megérdemelte a büntetését, csakúgy mint az idióta Longbottom és az a külön Lovegood!
- Neville nem idióta, Luna pedig nem külön! – mondta Hermione.
- Hol vagyok? – ismételte Phineas Nigellus, és ismét a szemfedővel kezdett birkózni. – Hova hoztatok? Miért távolítottátok el a képem őseim házából?
- Ne foglalkozzon most ezzel! Hogyan büntette meg Piton Ginnyt, Neville-t és Lunát? – kérdezte sűrgetően Harry.
- Piton professzor a Tiltott Rengetegbe küldte őket, hogy azzal a mamlasszal, Hagriddal megcsináljanak valamit,
- Hagrid nem mamlasz!

– És Piton azt hitte, ez büntetés – mondta Harry, – de Ginny, Neville és Luna biztos jókat nevetgéltek Hagriddal. A Tiltott Rengeteg... sokkal rosszabbal is álltak már szembe, mint az erdő, nagy ügy!

Megkönnyebbült. Sokkal rosszabb dolgokat képzelt el, kezdetnek például a Cruciatus átkot.

– Amit valójában meg akartunk tudni, professzor, az az, hogy, ő, elvitte-e bárki más is a kardot? Talán tisztítani... vagy valami!

Phineas Nigellus ismét abbahagyta szemeinek kiszabadítását és felkuncogott.

– *Mugli születésűek*, – mondta, – a kobold-készítésű vértetket nem kell tisztogatni, együgyű lányka. A kobold ezüst taszítja az evilági koszt, csak olyan anyagokat szív magához, amik megerősítik.

– Ne hívja Hermionét együgyűnek.

– Elegem van a sok ellenkezésből – mondta Phineas Nigellus. – Talán itt az ideje, hogy visszatérjek az igazgató irodájába?

A szemfedő által továbbra is elvakítva tapogatni kezdte a képkeretet, a képéből a roxfordi képébe vezető utat keresve. Harrynek hirtelen ötlete támadt.

– Dumbledore! Nem tudná idehozni Dumbledore-t?

– Megbocsát? – kérdezte Phineas Nigellus.

– Dumbledore professzor portréja... nem tudná őt is ide hozni a sajátjába?

Phineas Nigellus Harry hangjának irányába fordult.

– Nyilvánvalóan nem csak a mugli születésűek tudatlanok, Potter. A roxfordi portrék beszélhetnek egymással, de a kastélyon kívül csupán saját festményeikbe mehetnek. Dumbledore nem jöhet ide velem, és azután, ahogy viselkedtetek velem, biztosíthatlak titeket, hogy nem fogok ismét idelátogatni!

Harry leverten nézte, ahogy Phineas megduplázta erőfeszítéseit, hogy elhagyja a képét.

– Black professzor, – mondta Hermione, – legalább azt el tudná még mondani, kérem, hogy a kard mikor került ki legutóbb a vitrinből? Mármint mielőtt Ginny kivette onnan?

Phineas türelmetlenül horkantott.

– Ha minden igaz, legutóbb akkor láttam a kardot a vitrinen kívül, amikor Dumbledore a segítségével feltört egy gyűrűt.

Hermione Harry felé fordult. Egyikük sem mert többet mondani Phineas Nigellus előtt, aki nagy nehezen megtalálta a kijáratot.

– Nos, jó éjt maguknak – mondta csípősen, és eltűnt a szemük elől. Már csak a kalapjának a karimája látszódott a képen, amikor Harry hirtelen felkiáltott.

– Várjon! Pitonnak is elmondta, hogy látta ezt?

Phineas Nigellus visszadugta bekötött szemét a képbe.

– Piton professzornak sokkal fontosabb feladatai vannak, mint Albus Dumbledore szeszélyei. Viszlát, Potter!

Ezzel teljesen eltűnt, a homályos háttérrel hagyva csak maga mögött.

– Harry! – sikította Hermione.

– Tudom! – kiáltotta Harry. Nem tudta visszafogni magát, beleboksolt a levegőbe. Sokkal többet sikerült megtudniuk tőle, mint amennyit remélni mertek. Fel-le lépkedett a sátorban. Annyira felpörgött, hogy akár egy kilométert is le tudott volna futni. Az éhsége is teljesen elmúlt. Hermione visszagyömöszölte Phineas Nigellus képét a táskájába. Mikor bezárta a csatot, félredobta, és mosolytól csillogó arccal Harryre nézett.

– A kard meg tudja semmisíteni a Horcruxokat! Kobold-készítésű a pengéje, magába olvaszt mindent, ami megerősíti... Harry, az a penge át van itatva a baziliszkusz mérgével!

– És Dumbledore azért nem adta nekem, mert szüksége volt rá, meg akarta semmisíteni a medált...

– ... és biztosan rájött, hogy nem adnák át neked, ha beleírná a végrendeletébe...

– ... ezért készített egy másolatot ...

– ... és a hamisat tette az üvegvitrinbe ...

– ... és az igazit pedig... hova tehette?

Egymást bámulták. Harry érezte, hogy a válasz ott lebeg láthatatlanul a szemük előtt, fájdalmasan közel. Miért nem mondta el neki Dumbledore? Vagy megmondta Harrynek, csak akkor még nem jött rá?

– Gondolkozz! – suttogta Hermione. – Gondolkozz! Hol hagyhatta?

– Biztosan nem a Roxfortban – mondta Harry, és folytatta a járkálást.

– Valahol Roxmorstban? – javasolta Hermione.

– A Szellemzárláson? – mondta Harry. – Oda soha senki nem megy be.

– De Piton tudja, hogy lehet odajutni, nem lenne az túlságosan kockázatos?

– Dumbledore megbízott Pitonban – emlékeztette Harry.

– Annyira azért mégsem, hogy elmondja neki, hogy kicserélte a kardokat – mondta Hermione.

– Igaz, igazad van! – mondta Harry, és még boldogabb lett a gondolattól, hogy Dumbledore-nak azért voltak fenntartásai, még ha csak ilyen gyengék is, Piton megbízhatóságával kapcsolatban. – Szóval akkor Roxmorstól jó messze rejthette el a kardot? Mit gondolsz, Ron?

Harry körbe nézett. Egy zavart pillanatig azt hitte, Ron kiment a sátorból, majd megpillantotta az egyik ág árnyékában fekvő, merev arccal.

– Ó, eszedbe jutottam? – mondta.

– Micsoda?

Ron felhorkant, miközben a felette levő ág alját bámulta.

– Folytassátok nyugodtan. Nehogy elrontsam a szórakozásokat.

Harry meghökkenve nézett Hermionéra segítségért, de a lány is ugyanúgy elképedt, mint ő.

– Mi a baj? – kérdezte Harry.

– Probléma? Nincs semmi probléma – mondta Ron. – Legalábbis szerinted nincs,

A felettük lévő vásznon több apró ütődés hallatszott. Esni kezdett.

– Nos, neked nyilvánvalóan van valami problémád – mondta Harry. – Lennél szíves kibökní végre?

Ron leemelte hosszú lábait az ágyról, és felült. Elég smucig kinézete volt, nyilvánvalóan nem volt önmaga.

– Rendben, kibököm. Ne várd el tőlem, hogy föl-le ugráljak örömben, csak mert megint meg kell találnunk valami átkozott dolgot. Csak írd annak a hosszú listának a végére, amit nem tudsz.

– Amit nem tudok? – ismételte Harry. – Amit *én* nem tudok?

Csöpp, csöpp, csöpp. Az eső még jobban rákezdte. Végigkopogott körülöttük a levél borította parton és a folyóvízen. Átcsiripelt a sötétségen. A rémület kioltotta Harry lelkesedését. Ron pont azt mondta, mint amit gyanított és félt, hogy gondol.

– Nem mintha nem ezek lennének életem legizgalmasabb napjai, – mondta Ron, – tudod, a megcsonkolt karommal, kaja nélkül, és hogy minden este lefagy a hátam. Csak, tudod, reméltem, hogy így egy hétnyi szaladgálás után azért elérünk valamit.

– Ron – mondta Hermione, de olyan csendesén, hogy Ron nyugodtan tehetett úgy, mintha a sátor tetőn doboló eső zajától nem hallotta volna meg.

– Azt hittem, tudod, mire vállalkozol – mondta Harry.

– Igen, én is azt hittem.

– Szóval a dolognak melyik része nem felel meg az elvárásaidnak? – kérdezte Harry. – Azt hitted, hogy ötsillagos szállodákban fogunk megszállni? Hogy minden második nap találunk majd egy Horcruxot? Hogy karácsonyra már otthon is leszel anyucival?

– Azt hittük, tudod, hogy mit csinálsz! – kiabálta Ron, és felállt. Szavai forró késként hasítottak Harrybe. – Azt hittük, Dumbledore elmondta neked, mit kell tenned, azt hittük, hogy van egy rendes terved!

– Ron! – mondta Hermione, immár tisztán hallhatóan a sátor tető felett zúgó viharon keresztül is, de a fiú most sem törődött vele.

– Sajnálom, hogy csalódotok kellett bennem – mondta Harry. Szavai annak ellenére nyugodtak voltak, hogy belül üresnek érezte magát. – Az elejétől kezdve őszinte voltam veletek. Mindent elmondtam, amit Dumbledore elmondott nekem. És ha nem vetted volna észre, sikerült találnunk egy Horcruxot...

– Ja, és kábé olyan közel vagyunk a megsemmisítéséhez, mint a többi megtalálásához... más szavakkal messze a bűdös francba.

– Vedd le a medált, Ron – mondta szokatlanul magas hangon Hermione. – Kérlek vedd le. Nem beszélnél így, ha nem lett volna rajtad egész nap.

– Dehogynem – mondta Harry, aki nem volt kíváncsi a kifogásokra. – Azt hiszed, nem vettem észre, ahogy ti ketten folyton a hátam mögött sugdolódtatok? Azt hiszed, nem találtam ki magamtól, hogy ezen gondolkodtatok?

– Harry, mi nem...

– Ne hazudj! – kiáltott rá Ron. – Te is mondtad, hogy csalódot vagy, azt hitted, hogy ennél kicsit több mindene van, amin elindulhatunk.

– Én nem így értettem... Harry, én nem! – kiáltotta.

Az eső a sátoron dobogott, Hermione arcáról könnyecsek folytak. A néhány perccel azelőtti izgalom úgy tűnt el, mintha soha nem is lett volna. Mint egy rövid életű tűzijáték, ami felvillan, majd elhal, és maga mögött csak sötétséget, nedvességet és hideget hagy. Griffendél kardja el volt rejtve, nem tudták, merre, és ők csak három tinédzser voltak, akiknek az egyetlen teljesítménye az volt, hogy, legalábbis egyelőre, életben voltak.

– Szóval akkor miért vagy még mindig itt? – kérdezte Harry Rontól.

– Honnan tudjam? – mondta Ron.

– Akkor menj haza – mondta Harry.

– Igen, talán haza is megyek! – kiáltotta Ron, és elindult Harry felé, aki viszont nem hátrált el. – Nem hallottad, hogy mit mondtak a húgomról? De téged ez egyáltalán nem érdekel, hiszen ez csak a Tiltott Rengeteg, Harry *Voltam-Már-Rosszabb-Helyzetben-Is* Pottert nem érdekli, mi történhet ott vele... nos, engem viszont érdekel, oké, óriás pókok meg hasonló örültségek...

– Csak azt mondtam... a többiekkel volt, Hagriddal...

– Persze, felfogtam, nem érdekel téged! És mi van a családom többi tagjával, „Weasley-éknek nem hiányzik, hogy még egy gyermekük megsérüljön”, ezt is hallottad?

– Igen, én...

– De gondolom nem érdekel, mit jelentett?

– Ron! – sikoltotta Hermione, és kettejük közé állt. – Nem hiszem, hogy azt jelentette volna, hogy bármi is történt volna azóta, hogy eljöttünk. Gondolkodj, Ron, Bill össze van karmolva, mostanra biztos sokan látták, hogy George elvesztette az egyik fülét, neked pedig ragyaszóródással kellene a halálos ágyadon feküdnöd, biztos vagyok benne, hogy csak ennyire...

– Ó, szóval biztos vagy benne? Rendben, akkor nem is fogom emiatt idegesíteni magam. Hiszen nektek ez teljesen rendben van, a ti szüleitek biztonságban eltűntetve az út...

– A szüleim halottak! – kiáltotta Harry.

– És az enyéme is bármikor meghalhatnak! – kiáltotta Ron.

– Akkor MENJ! – ordította Harry. – Menj vissza hozzájuk, tegyél úgy, mintha túltetted volna magad a ragyaszóródáson. Anyuci majd szépen felhizlal, és...

Ron egy hirtelen mozdulatot tett. Harry reagált, de mielőtt bármelyikük pálcája előkerült volna a zsebükből, Hermione felemelte a sajátját.

– *Protego!* – kiáltotta, és egy láthatatlan pajzs kezdett nőni körülötte, Harryvel az egyik, Ronnal a másik oldalon. A varázslat erejétől mindketten hátrálni kényszerültek néhány lépésnyit. Harry és Ron az átlátszó akadály két oldaláról úgy néztek, mintha akkor először látták volna egymást tisztán. Harry maró gyűlöletet érzett Ron iránt. Valami megtört köztük.

– Hagyd itt a Horcruxot – mondta Harry.

Ron lerántotta a láncot a nyakáról, és egy közeli székre dobta. Hermione felé fordult.

– Mit csinálsz?

– Ezt hogy érted?

– Maradsz vagy mi?

– Én... – gyötrődött. – Igen... igen, maradok. Ron, azt mondtuk, hogy Harryvel megyünk, azt mondtuk, hogy segítünk neki...

– Felfogtam. Őt választod.

– Ron, nem... kérlek... gyere vissza, gyere vissza!

Saját pajzsvarázslatába ragadt. Mire megszűntette, Ron már kirohant a tomboló éjszakába. Harry csendesen állt egy helyben, miközben hallgatta, ahogy szipog, és Ront szölongatja a fák között.

Pár perc múlva visszatért, vizes haja az arcához ragadt.

– E-e-element! Dehoppanált!

Egy székbe vetette magát, összegömbölyödött, és zokogni kezdett.

Harry bódultan érezte magát. Előre hajolt, felvette a Horcruxot, és a nyakába akasztotta. Felkapta a Ron ágyán lévő pokrócokat és Hermionéra borította. Majd felmászott a saját ágyába, és felbámult a sátoztetőre, a zuhogó esőt hallgatva.

Tizenhatodik fejezet

Godric's Hollow

Mikor Harry másnap felébredt, beletelt néhány másodpercébe, hogy visszaemlékezzen, mi történt előző nap. Gyerekesen azt kívánta, bárcsak álom lett volna az egész, és Ron még mindig ott lett volna, hogy nem hagyta volna őket magukra. De mikor oldalra fordította a fejét, Ron fekvőhelyét üresen találta. Úgy vonzotta a szemét, mint egy halott test látványa. Harry elugrott az ágyáról, kerülve Ron hült helyének pillantását. Hermione, aki már a konyhában szorgoskodott, nem kívánt Harrynek jó reggelt, csak gyorsan elfordította a fejét.

Elment, mondta magának Harry. Elment. Folyamatosan ezen járatta a fejét, miközben lemosdott és felöltözött, mintha a szavak ismétlése enyhítette volna a fájdalmat. Elment, és nem fog visszajönni. Ilyen egyszerű volt az igazság, mivel az általuk minden alkalommal felállított védelmező bűbájok következtében Ron, ha egyszer elhagyták ezt a helyet, képtelen lesz újra rájuk találni.

Csendesen megreggeliztek. Hermione szemei megdagadtak és vörösek voltak, mintha egész éjjel nem aludt volna. Elkezdtek összepakolni, de Hermione nem siette el. Harry tudta, hogy minél tovább a folyóparton akar maradni. Többször is észrevette, hogy reménykedve felpillant, abban a hitben ringatva magát, mintha a súlyos esőcseppeken túl lépteket hallott volna, de egyetlen vörös hajú alak sem lépett ki a fák közül. Harry is felpillantott minden ilyen alkalommal, körbe nézett (mert egy kicsit ő is reménykedett), de az esőáztatta erdön kívül semmit nem látott,

és csak még dühösebb lett. Szinte hallotta Ron szavait, „*Azt hittük, tudod, hogy mit csinálsz!*”, és csomóval a gyomrában folytatta a csomagolást.

A mellettük hömpölygő saras folyó vízszintje sebesen emelkedett, és partjuk elárasztásával fenyegetett. Szokásos távozási idejükhöz képest még egy jó órán keresztül időztek a táborhelyen. Végül, miután Hermione háromszor újrapakolta gyöngyberakásos táskáját, nem talált több okot a késlekedésre. Megragadta Harry kezét és dehoppanáltak egy szélfúttá, hangás hegyoldalra.

Amint megérkeztek, Hermione eleresztette Harry kezét, és elsietett mellőle. Leült egy nagyobb sziklára, és arcát a térdére hajtva halkan zokogni kezdett. Harry csak nézte. Úgy érezte, oda kellene hozzá mennie, hogy megvigasztalja, de valamiért nem tudott megmozdulni. Hidegség futott végig rajta, és összeszorult a gyomra. Felrémlt előtte Ron lenéző arca. Harry körbeindult, át a hangáson, középen a zavarodott Hermionéval, és felállította azokat a bűbájokat, amiket rendszerint ő szokott a védelmük érdekében.

Az elkövetkező néhány napban nem beszéltek Ronról. Harry eltökélte, hogy soha többé nem ejti ki a nevét a száján, Hermione pedig mintha tudta volna, hogy felesleges lenne erőltetni a dolgot, bár esténként néha, amikor már azt hitte, Harry alszik, a fiú hallani vélte, ahogy sír. Az eset után egyre gyakrabban vette elő a Tekergők Térképét, hogy pálcája fényénél megvizsgálja. Arra várt, mikor tűnik fel a Roxfort folyosóin a Ron nevét viselő pötty, jelezve, hogy aranyvérenek védelme mellett visszatért a kényelmes kastélyba. De Ron nem tűnt fel a térképen, és egy idő után Harry arra lett figyelmes, hogy csak Ginny nevét bámulja a lányok hálólhelyén, remélve, hogy nincs semmi baja. Vajon pillantásának erejétől felriad a lány álmából? Vajon tudja, hogy ő éppen rá gondol?

Nappalaikat arra szentelték, hogy megpróbálják meghatározni azokat a helyeket, ahova Dumbledore Griffendél kardját rejthette, de minél többet tanakodtak ezekről, annál kétségbeesettebb, annál túlzóbb ötletekkel álltak elő. Bármennyit is törte Harry a fejét, Harry nem emlékezett rá, hogy Dumbledore valaha is említett volna olyan helyet, ahová elrejtene bármit is. Voltak olyan pillanatok, amikor nem tudta eldönteni, hogy Dumbledore-ra vagy Ronra volt-e dühösebb. *Azt hittük, tudod, hogy mit csinálsz... Azt hittük, Dumbledore elmondta neked, mit kell tenned... Azt hittük, hogy van egy rendes terved!*

Nem tudott hazudni magának: Ronnak igaza volt. Dumbledore gyakorlatilag semmit nem hagyott hátra. Sikerült találniuk egy Horcruxot, de semmi lehetőségük nem volt azt

megsemmisíteni. A többi pedig semmivel sem került elérhetőbb távolságba. Kezdett úrrá lenni rajta a reménytelenség. Felmerült benne, hogy elbizakodottságában talán mégsem lett volna szabad elfogadnia barátai társaságát, hogy vele tartsanak ezen a végeláthatatlan, értelmetlen úton. Nem tudott semmit, nem voltak ötletei és keservesen figyelte annak jeleit, hogy mikor készül Hermione is feladni a keresést, és jelenti be, hogy ő is elmegy.

Az estéket csendben töltötték és Hermionénak szokásává vált újra és újra előhúzni és egy székbe ültetni Phineas Nigellus festményét, mintha ezzel próbálná a Ron által hátrahagyott ürt betölteni. Phineas, korábbi kijelentése ellenére, miszerint soha többé nem látogatja meg őket, nem tudott ellenállni a lehetőségnek, hogy többet megtudjon arról, mire készült Harry, ezért néhány napos rendszerességgel feltűnt, szembekötve. Harry még örült is a jelenlétének, mert társaságot jelentett számukra, bár a hamiskás és gúnyolódó fajtát. Minden, Roxfortban történő dolog érdekelte őket, bár Phineas Nigellus nem volt ideális informátor. Tisztelte Pitont, az őt követő első Mardekáros igazgatót, emiatt nagyon kellett ügyelniük, hogy ne kritizálják, vagy tegyenek fel arcátlan kérdéseket róla, mely esetekben Phineas azonnal elhagyta festményét.

De elég sok töredékinformációt sikerült tőle megtudniuk. Piton a diákok egy kemény magjának folyamatos lázadásával került szembe. Ginnyt eltiltották a roxmorsti kirándulásoktól. Piton újra életbe léptette Umbridge egyik korábbi rendeletét, mely tiltotta három vagy több diák gyűlését, valamint betiltott minden, nem hivatalos tanulói együletet. Mindezekből Harry arra következtetett, hogy Ginny, valószínűleg Neville-el és Lunával együtt, minden tőlük telhetőt megtettek Dumbledore Seregének újraélesztésére. Ettől a hírtől Harry még inkább szerette volna látni Ginnyt. De emiatt ismét eszébe jutott Ron, és Dumbledore, és a Roxfort, amik majdnem ugyanannyira hiányoztak neki, mint volt barátja. És valóban, ahogy Phineas Nigellus a Piton elleni merényletekről beszélt, Harryben egy pillanatra fellobbant az örület, hogy egyszerűen visszatér az iskolába, hogy csatlakozzon a Piton uralmát megdönteni kívánókhoz. A finom étel, puha ágy, és a felelősség áthárítása másokra a világ legcsodálatosabb lehetősége volt abban a pillanatban. Aztán eszébe jutott, hogy ő az Első Számú Nemkívánatos Személy, és hogy ezer galleonos vérdíj van a fejére tűzve, és hogy a Roxfortba besétálni ugyanolyan veszélyes lenne számára, mint a Mágiaügyi Minisztériumba. Phineas Nigellus akaratlanul is megerősítette ezt a tényt azzal, hogy időnként Harry és Hermione tartózkodási helyére vonatkozó kérdéseket tett föl.

Hermione minden ilyen alkalommal visszatönte a képkeretet a táskájába, Phineas Nigellus pedig néhány napig elkerülte őket ezen teketória nélküli búcsúk után.

Az idő egyre hűvösebbé vált. Nem mertek egy-egy helyen túl sokáig időzni, ezért ahelyett, hogy Anglia déli részén maradtak volna, ahol a keményebb talaj közeli fagy jelentette legnagyobb félelmüket, fel-le kóboroltak az országban. Dacoltak egy hegyoldallal, ahol havas eső verte a sátrat, egy széles, sík láppal, ahol a sátrat fagyos víz árasztotta el, és egy kis szigettel egy skót tó közepén, ahol egy éjszaka alatt félig betemette a hó a sátrat.

Már karácsonyfák köszöntek vissza rájuk több ház nappalijának ablakából, mire Harry elhatározta, hogy ismét felveti ötletét, ami az utolsó, még felderítetlen területet jelentette számukra. Aznap különösen finom ebédet ettek. Hermione egy szupermarketben járt a láthatatlanná tevő köpeny alatt (távozáskor lelkiismeretesen beledobva a pénzt egy éppen nyitott kasszába), és Harry úgy érezte, talán egy kicsit könnyebben meggyőzhetné így, miután jóllakott bolognai spagettivel és konzervkörtevel. Volt annyira előrelátó, hogy javasolja, tegyék le egy pár órára a Horcruxot, ami most a mellette levő fekvőhelyen lógott.

– Hermione?

– Hmm? – Az egyik rozoga karosszékekben kuporodott össze, *Beedle Bárd Meséivel* a kezében. Harry elképzelni sem tudta, mi mást tudna még kiolvasni a könyvből, ami végül is nem volt túl hosszú, de kétségtelenül fejtegetett belőle még valamit, mivel *Spellman Szótagképtára* a szék karfáján pihent.

Harry megköszöri a torkát. Pont úgy érezte magát, mint amikor harmadéves korában McGalagony professzortól akart engedélyt kérni, hogy Roxmorstba mehessen annak ellenére, hogy nem sikerült Dursley-ékat rávennie az engedély aláírására.

– Hermione, gondolkodtam, és...

– Harry, tudnál segíteni valamiben?

Láthatólag nem figyelt rá. Előre dőlt, és maga elé nyújtotta a *Beedle Bárd Meséit*.

– Nézd meg ezt a jelet – mondta az egyik lap tetejére mutatva. A Harry által a történet címének vélt ábrák fölött (mivel nem tudta elolvasni a rúnákat, nem lehetett benne biztos), egy háromszögletű szemet ábrázoló kép volt, melynek pupilláját egy vízszintes vonallal húzták át.

– Hermione, én nem tanultam Rúnaismeretet.

– Tudom, de ez nem rúna, és nincs benne a szótagképtárban sem. Mostanáig azt hittem, hogy ez egy szem képe, de már nem vagyok benne biztos! Ki van húzva tussal, nézd, valaki ideoajzolta, eredetileg nem volt benne a könyvben. Nem láttad már korábban valahol?

– Nem... Várj egy kicsit. – Harry közelebből is megnézte. – Nem ez az a szimbólum, amit Luna apja viselt a nyakában az esküvőn?

– Én is pont erre gondoltam!

– Akkor ez Grindelwald jele.

A lány tátott szájjal bámult rá.

– *Micsoda?*

– Krum mesélte...

Elismételte a lánynak a történetet, amit Viktor Krum mondott neki az esküvőn. Hermione döbbsenten nézett.

– *Grindelwald* jele?

Harryről a különös jelre nézett, majd megint vissza. – Soha nem hallottam róla, hogy Grindelwaldnak lett volna bármilyen jele. Egyetlen róla szóló könyvben sem említik, amit olvastam.

– Nos, ahogy azt mondtam, Krum szerint a jel a Durmstrang falába volt vésve, és hogy Grindelwald tette oda. A lány homlokráncolva huppant vissza a karosszékebe.

– Ez nagyon különös. Ha ez egy sötétmágiás szimbólum, akkor mit keres egy meséskönyvben?

– Igen, valóban különös – mondta Harry. – És azt hinnéd, hogy Scrimgeour felismerte volna. Elvégre miniszter volt, és jól kellett ismernie ezeket a sötét dolgokat.

– Tudom... Talán ő is azt hitte, mint én, hogy az csak egy szem. A többi történet fölött is vannak ilyen kis képek.

Nem mondott semmit, továbbra is a különös jelet szuggerálta. Harry ismét megpróbálkozott.

– Hermione?

– Hmm?

– Gondolkodtam. Én... én Godric's Hollow-ba akarok menni.

A lány ránézett, de szemeivel a távolba nézett, és biztos volt benne, hogy még mindig a könyvben lévő titokzatos jelen töpreng.

– Igen – mondta. – Igen, én is ezen gondolkodtam. Tényleg azt hiszem, hogy oda kéne mennünk.

– Hallottad, amit mondtam? – kérdezte Harry.

– Persze, hogy hallottam. Godric's Hollow-ba akarsz menni. Egyetértek. Oda kellene mennünk. Mármint, én sem hiszem, hogy bárhol máshol lehetne. Veszélyes lesz, de minél többet gondolkodom rajta, annál valószínűbbnek látszik, hogy ott van.

– Ő... *mi* van ott? – kérdezte Harry.

Erre a lány is olyan zavartan nézett, ahogy ő érezte magát.

– Hát a kard, Harry! Dumbledore biztosan tudta, hogy vissza akarsz oda menni, és végül is Godric's Hollow-ban született Griffendél Godrik is...

– Tényleg? Griffendél Godric's Hollow-ban született?

– Harry, kinyitottad egyáltalán *A Mágia Történetét*?

– Hát – mondta, és hónapok óta most először elmosolyodott. Arcizmai furcsán merevek voltak. – Asszem egyszer talán kinyitottam, amikor megvettem... csak egyszer...

– Nos, miután a falut róla nevezték el, feltételeztem, hogy magadtól is rájöttél erre az összefüggésre – mondta Hermione. Ebben a pillanatban sokkal jobban hasonlított régi önmagára, mint az elmúlt időben. Harry szinte már várta a bejelentést, hogy elmegy a könyvtárba. – Van róla pár szó *A Mágia Történetében*, várj...

Kinyitotta táskáját, és kotorászni kezdett benne, végül előhúzta a Bathilda Bircsók-könyvet. Lapozgatni kezdett benne, míg végül meg nem találta a megfelelő lapot.

– *Az 1689-es Mágusok Nemzetközi Szövetsége Titokvédelmi Alaptörvényének aláírásának következtében a varázslók véglegesen elrejtőztek. Természetes módon a közösségeken belül megalapították saját közösségeiket. A legtöbb varázslócsaládot a kisebb falvak vonzották, a kölcsönös támogatás és védelem érdekében ezek csapatosan telepedtek le. A cornwalli Tinworsh, a yorkshire-i Upper Flagley és az Anglia déli partjainál fekvő Ottery Szent Catchpole mind jeles csomópontok voltak a varázsló családok számára, ahol a toleráns, és néha összezavart muglik között éltek. Ezen félig varázslók lakta települések közül a leghíresebb talán az ország nyugat részén fekvői Godric's Hollow, ahol Griffendél Godrik született, és ahol Bowman Wright, a*

varázslókovács az első arany cikeszt készítette. A temető hemzseg az ősi varázslócsaládok neveitől, és kétségtelenül ez ad magyarázatot a mellette található kis templomot övező, évszázados kísértettörténetekre is.

– Téged és a szüleidet nem említenek, – mondta Hermione, miután becsukta a könyvet, – mivel Bircsók professzor csak a tizenkilencedik század végéig terjedő eseményeket foglalta benne össze. De ugye látod? Godric’s Hollow, Griffendél Godrik, Griffendél kardja, nem gondolod, hogy Dumbledore számított rá, hogy rájöjj erre az összefüggésre?

– Végül is...

Harry nem akarta beismerni, hogy nem a kardra gondolt, amikor a Godric’s Hollow-i látogatást felvetette. Az ő számára a falu szülei sírját jelentette, a házat, ahol kis híján életét vesztette, és Bathilda Bircsók személyét.

– Emlékszel, mit mondott Muriel? – kérdezte végül.

– Kicsoda?

– Tudod – tétovázott Harry. Nem akarta felhozni Ron nevét. – Ginny nagynénje. Az esküvőn. Aki azt mondta, hogy vékony a bokád.

– Ó – mondta Hermione. Kellemetlen pillanat volt. Harry tudta, hogy eszébe jutott Ron, ezért tovább sietett.

– Azt mondta, hogy Bathilda Bircsók még mindig Godric’s Hollow-ban lakik.

– Bathilda Bircsók – motyogta Hermione, miközben mutatóját végigfuttatta a könyv elején lévő, domború néven. – Nos, szerintem...

Olyan hirtelen akadt el a lélegzete, hogy Harry a legrosszabbra gondolt. Előrántotta a pálcáját, és a bejárat felé pördült, azt várva, hogy egy kéz nyúl be a sátor ajtaján, de semmi nem volt ott.

– Mi az? – kérdezte félig mérgesen, félig megkönnyebbülten. – Ezt miért csináltad? Azt hittem, hogy egy Halálfalót láttál, ahogy kizipzárzza a sátrat...

– Harry, *mi van akkor, ha Bathildánál van a kard?* Mi van, ha Dumbledore rábízta az őrzését?

Harry megfontolta a dolgot. Bathilda mostanra már nagyon öreg hölgy lehetett, és Muriel szerint teljesen „szenilis”. Vajon Dumbledore nála rejtette volna el Griffendél kardját? Ha igen, Harry szerint ezzel elég nagy kockázatot vállalt, hiszen soha nem mondta neki, hogy egy hamisra

cserélte volna, sem hogy jóban lett volna Bathildával. A Hermione elméletében való kételkedés ideje azonban nem ez volt, legalábbis nem akkor, amikor ilyen meglepően könnyen beleegyezett Harry legnagyobb vágyának teljesítésébe.

– Igen, lehet, hogy nála hagyta! Szóval akkor elmegyünk Godric’s Hollow-ba?

– El, de nagyon óvatosan kell végiggondolnunk az egészet, Harry. – Felült, és Harry érezte, hogy az újabb terv létrehozásának lehetősége legalább annyit javított a kedvén, mint Harryén. – Először is gyakorolnunk kell a közös dehoppanálást a láthatatlanná tevő köpeny alatt, és a kiábrándító bűbajt is értelmes lenne használni, kivéve ha szerinted nem kellene ezen az egészen keresztül menni, és egyszerűen százfűlő főzetet kellene használni? Ekkor viszont valakitől haját kell szerezni. Szerintem, Harry, ez jobb ötlet lenne, minél erősebb az álcánk, annál jobb...

Harry hagyta, hogy beszéljen, és valahányszor kis szünetet tartott, bólintott, és egyetértéséről biztosította, de egyáltalán nem figyelt oda arra, amit mond. Először azóta, hogy kiderült, a Gringotts-ban lévő kard hamisítvány, végre újra izgatottnak érezte magát.

Haza fog menni, visszatér a helyre, ahol még volt családja. Ha nem lett volna Voldemort, Godric’s Hollow-ban nőtt volna fel, és minden iskolai szünetet ott töltött volna. Meghívhatta volna magához a barátait... Talán még testvérei is lettek volna... Édesanyja készítette volna el a tizenhetedik születésnapjára a tortát. Az élet, amit elvesztett, még soha nem tűnt ennyire valóságosnak, mint most, amikor tudta, hogy ellátogat arra a helyre, ahol megfosztották tőle. Miután Hermione lefeküdt aznap este, Harry csendben kihalászta Hermione gyöngyberakásos táskájából a hátizsákját, abból pedig a fotóalbumot, amit még régen kapott Hagridtól. Hónapok óta először nézegette végig szülei mosolygó és integető régi képeit, az utolsó emlékeket, amik róluk maradtak.

Harry már másnap indult volna Godric’s Hollow-ba, de Hermionénak más tervei voltak. Mivel meg volt róla győződve, hogy Voldemort számít rá, hogy Harry visszatér szülei halálának helyszínére, eltökélte, hogy csak azután indulnak, miután gondoskodnak róla, hogy minél jobban álcázni tudják magukat. Ezért csupán egy teljes hét múlva – miután titokban haját szereztek néhány muglitól, akik a karácsonyi bevásárlásukat intézték, és gyakorolták a közös, láthatatlanná tevő köpeny alatti hoppanálást és dehoppanálást, – egyezett bele Hermione az indulásba.

A sötétség leple alatt akartak a faluba hoppanálni, ezért csak késő délután itták meg a százfűlő főzetet. Harry egy kopaszodó, középkorú mugli férfivé változott, Hermione pedig

alacsony, csendes feleségévé. A gyöngyberakásos táska, mely minden vagyonukat tartalmazta, (a Horcruxot leszámítva, melyet Harry a nyakába akasztott,) Hermione összegombolt kabátjának egyik belső zsebében pihent. Harry magukra borította a köpenyt, majd közösen megpördültek a fullasztó sötétségbe.

Harry szíve a torkában dobogott, amikor kinyitotta a szemét. Kézen fogva álltak egy havas úton a sötétkék ég alatt, melyen az éjszaka első csillagai gyöngén csillogtak. A keskeny út mindkét oldalán házak álltak, ablakaikban karácsonyi díszekkel. Nem sokkal előttük arany színben ragyogó utcalámpák jelezték a falu közepét.

– Ez a sok hó! – suttogta Hermione a köpeny alatt. – Miért nem gondoltam a hóra? Az összes előkészület után lábnyomokat fogunk hagyni! Meg kell szabadulnunk tőlük... menj előre, majd én...

Harry nem akart úgy bemenni a faluba, mintha egy lepányvázott ló két vége lennének, elrejtve, miközben mágikusan tűntették el lábnyomukat.

Vegyük le a köpenyt – mondta Harry. A lány ijedtnek tűnt. – Ugyan már, nem magunknak nézünk ki, és nincs senki a közelben.

Kabátja alá rejtette a köpenyt, és immár szabadon előre indultak. Fagyos szél fűjt arcukba, ahogy a házak mellett elhaladtak. Bármelyikük lehetett Lily és James háza, vagy Bathildáé. Harry a bejárati ajtókat nézte, a hófedte tetőket és a verandákat, és azon töprengett, hogy vajon emlékszik-e valamelyikre. Mélyen legbelül persze tudta, hogy ez lehetetlen, hiszen alig múlt egy éves, amikor örökre elhagyta a helyet. Még abban sem volt biztos, hogy meglátná-e a házat. Nem tudta, mi történik akkor, ha a Fidelius bűbáj alanyai meghalnak. Az út, amelyen mentek, balra fordult, és a falu szíve, egy kisebb tér tárult a szemük elé.

A tér közepén egy színes lámpákkal megvilágított háborús emlékmű emelkedett, melyet félig eltakart egy szélfútt karácsonyfa. Több kis üzlet látszott, egy postahivatal, egy kocsmá és egy templom, melynek festett üveg ablakai, mint megannyi ékkő, ragyogtak át a téren.

Az itteni havat már megtaposták. Ahol az emberek egész nap kitaposták, ott kemény volt, és csúszós. Falusiak mentek el előttük, alakjukat időnként megvilágították az utcalámpák. Ahogy a kocsmáajtó kinyílt, nevetés és popzene hangjai szűrődtek ki rajta. A templomban karácsonyi ének hangzott fel.

– Harry, szerintem most van karácsony este! – mondta Hermione.

– Tényleg?

Harry már régen nem tudta, milyen dátumot írnak, hetek óta nem látott újságot.

– Biztos vagyok benne – mondta a templomra pillantva Hermione. – Ők... ők biztosan ott vannak ugye? Anyukád és apukád? Látom mögötte a temetőt.

Harryt valami különös érzés kerítette hatalmába, több, mint izgatottság, sokkal inkább félelem. Most, hogy ilyen közel volt, elgondolkodott, akarja-e őket látni egyáltalán. Talán Hermione megérezte ezt, mert kézen fogta, és ideérkezésük óta először átvette a vezetést, és előre húzta a fiút. A tér közepén, félúton azonban megtorpant.

Harry, nézd!

A háborús emlékműre mutatott. Ahogy elhaladtak mellette, átalakult. A nevekkal televesített obelisztk helyét három ember szobra vette át. Egy szemüveges, kócos hajú férfi, egy hosszú hajú, kedves, csinos arcú nő és egy kisbaba, aki az anyja karjában ült. Fejüket bolyhos, fehér sapkaként borította be a hó.

Harry közelebb ment, felnézett szülei arcára. Soha nem hitte volna, hogy egy szobor lehet itt... Különös érzés volt, ahogy saját kőbe vésett mását nézi, egy boldog kisbabát, a homlokán lévő seb nélkül...

– Gyerünk – mondta Harry, miután betelt a szobor látványával, és ismét a templom felé fordultak. Ahogy keresztezték az utat, hátrapillantott a válla felett. A szobor visszaváltozott háborús emlékművé.

Az éneklés egyre hangosabbá vált, ahogy a templom felé közeledtek. Harry torka összeszorult, annyira a Roxfortra emlékeztette a dolog. Ahogy Hóborc a vértékből karácsonyi dalok trágár változatát énekli, a nagyteremben lévő tizenkét karácsonyfa, Dumbledore, ahogy egy pukkantós bonbonból nyert fejfedőt visel, Ron, anyukája kézzel kötött pulóverében...

Hermione, amilyen halkan csak tudta, kinyitotta a temető kapuját, és beoldalaztak rajta. A templomhoz vezető csúszós út mindkét oldalán mély, érintetlen hó terült el. Keresztül vágtak a havon, mély árkot hagyva maguk mögött, ahogy az ablakok alatt, az árnyékban megkerülték az épületet.

A templom mögött sorokban emelkedtek ki a havas sírkövek a sápadt kék hótakaróból, melyen vörös, arany és zöld színek táncoltak, valahányszor a színezett ablakokból kiszűrődő fény ráesett. Kezét szorosan rákulcsolva a zsebében lévő pálcájára, Harry a legközelebbi sírhoz ment.

–Nézd, egy Abbott, lehet, hogy Hannah egy régi rokona?

– Halkabban – kérte Hermione.

Egyre mélyebbre hatoltak a temetőbe, sötét nyomokat vésve a hóba. Néha megálltak, hogy megnézzék a régi sírköveken lévő feliratokat, időnként körbepillantottak az őket körbevevő sötétségbe, hogy megbizonyosodjanak, senki nem követi őket.

– Harry, ide!

Hermione két sorral volt messzebb. Visszavergődött, miközben szíve hevesen vert a mellkasában.

– Ez az...?

– Nem, de nézd!

A sötét kőre mutatott. Harry leguggolt, hogy közelebről megnézzék. A fagyott, zuzmóval borított gránitba a „*Kendra Dumbledore*” név volt vésve, és nem sokkal a születési és halálozási dátum alatt az „*és lánya, Ariana*”. Egy idézet is bele volt vésve:

Ahol a kincs, ott a szíved is.

Szóval Rita Vitrolnak és Murielnek néhány dologban mégis igaza van. A Dumbledore család valóban itt élt, és egy részük itt is halt meg.

Látni a sírt rosszabb volt, mint hallani róla. Harry úgy érezte, hogy Dumbledore-nak és neki is mély gyökerei vannak ebben a temetőben, és hogy Dumbledore-nak ezt el kellett volna neki mondania, és mégsem gondolt soha rá, hogy megossza vele e kapcsolatot. Együtt is meglátogathatták volna a helyet. Egy pillanatra Harry elképzelte, ahogy Dumbledore-ral közösen ide jön, hogy milyen erős kötelék lehetett volna, hogy mennyi mindent jelentett volna neki. De úgy tűnt, az a tény, hogy családjaikat egymás közelében helyezték végső nyugalomra, Dumbledore számára egy lényegtelen egybeesés volt csak ahhoz a feladathoz képest, amit Harryre akart bízni.

Hermione őt figyelte, és örült, hogy arcát árnyék rejtette el. Ismét elolvasta a sírkő szavait. *Ahol a kincs, ott a szíved is.* Nem értette, mit jelentenek. Biztosan Dumbledore választotta őket, mint anyja halála után a család legidősebb tagja.

– Biztos vagy benne, hogy soha nem említette...? – kezdte Hermione.

– Nem, – mondta röviden Harry, – folytassuk a keresést – és elfordult, azt kívánva, bár soha nem is látta volna a sírt. Nem akarta, hogy izgatottságát neheztelés szennyezze be.

– Itt! – sikította újra Hermione néhány pillanattal később a sötétből. – Jaj nem, bocsánat! Azt hittem, hogy Potter van ráírva.

Egy málladozó, mohos követ dörzsölgetett, miközben elgondolkodó arccal nézett le rá.

– Harry, gyere vissza egy pillanatra.

Nem akarta, hogy a lány megint félrevezesse, így vonakodva ment vissza a hóban a lányhoz.

– Mi van?

– Ezt nézd!

A sír szörnyen régi volt, mállott, Harry alig bírta kivenni a rajta olvasható nevet. Hermione az alatta lévő szimbólumra mutatott.

– Harry, ez a könyvben lévő jel!

Harry a lány által jelzett részre nézett. A kő annyira kopott volt, hogy nehéz volt kivenni, mit véstek bele, bár tényleg látszott egy háromszögletű jel a majdnem teljesen olvashatatlan név alatt.

– Igen... Lehet...

Hermione meggyújtotta a pálcáját, és a sírkőn lévő névre világított.

– Azt írja, Ig... Ignotus, azt hiszem...

– Továbbkeresem a szüleim, rendben? – mondta Harry egy kicsit élesen, és ismét elindult, ott hagyva a régi sír mellett guggoló lányt.

Időnként felismert egy-egy Roxfortból ismert vezetéknévet, mint az Abbott-ot. Néha több generáció is képviseltette magát az adott varázslócsaládból. Harry a dátumokból látta, hogy vagy kihaltak, vagy leszármazottaik elköltöztek Godric's Hollow-ból. Egyre mélyebbre hatolt a sírok között, és minden alkalommal, amikor új sírkövet pillantott meg, a nyugtalanság és a várakozás érzése öntötte el.

A sötétség és a csend hirtelen sokkal mélyebbnek tűnt. Harry aggódva körbe nézett, miközben dementorok jutottak eszébe, majd rájött, hogy az ének befejeződött, és a templomba járók beszélgetése elhalkul, ahogy visszaindultak a térre. Valaki a templomban leoltotta a lámpákat.

Ismét felhangzott Hermione hangja a sötétből, immár harmadszorra, élesen és tisztán, néhány méterről.

– Harry, itt vannak... épp itt.

A hangjából tudta, hogy ez alkalommal szülei sírját találta meg. Felé indult. Úgy érezte, valami nehéz dolog feszülne a mellkasára, ugyanaz az érzés, amit közvetlenül Dumbledore halála után érzett, olyan fájdalom, ami az egész szívére telepedett.

A sírkő két sorral volt Kendra és Ariana sírja mögött. Dumbledore sírjához hasonlóan ez is fehér márványból készült. Könnyen lehetett olvasni, szinte ragyogott a sötétben. Harrynek nem kellett letérdelnie, vagy nagyon közel mennie hozzá, hogy a bele vésett szavakat el tudja olvasni.

James Potter, született 1960, március 27, meghalt 1981, október 31

Lily Potter, született 1960, január 30, meghalt 1981, október 31

Az utolsó ellenség, akit le kell győzni, a halál.

Harry lassan elolvasta a szavakat, mintha csak ez az egy lehetősége lenne, hogy befogadja jelentésüket. Az utolsó sort már hangosan olvasta.

– „Az utolsó ellenség, akit le kell győzni, a halál”... – Szörnyű gondolata támadt, és ezzel együtt rátört a pánik. – Ez nem egy Halálfalói felfogás? Mit keres ez itt?

– Ez nem úgy érti a halál legyőzését, mint a Halálfalók, Harry – mondta szelíden Hermione.
– Ez azt jelenti... tudod... a halálon túl is élni. A halál után élni.

De ők nem éltek, gondolta Harry. Elementek. Az üres szavak nem tudták elpalástolni a tényt, hogy szülei porladó maradványai a hó és kő alatt feküdtek, közömbösen, tudattalanul. Sírni kezdett, mielőtt megállíthatta volna, forró cseppek, melyek egyből megfagytak az arcán, és mi értelme lett volna letörölni, vagy színlelni? Hagyta, hogy hulljanak, ajkait szorosan összezárva. Nézte a vastag havat, ami elrejtette szemei előtt a helyet, ahol Lily és James maradványai heverték. Mostanra már csak csont, vagy talán por. Nem tudván, nem érdekelvén, hogy élő fiuk oly közel áll hozzájuk, kinek szíve még mindig dobog. Él, mert ők az életüket adták érte. És aki majdnem azt kívánta, ebben a pillanatban, hogy bárcsak velük aludhatna a hó alatt.

Hermione megfogta a kezét, és megszorította. Nem tudott a lányra nézni, de viisszaszorította a kezét. Mélyet lélegzett az éles esti levegőből, próbált erőt venni magán, hogy ne remegjen. Valamit hoznia kellett volna, hogy a síron hagyja, de nem gondolt rá, és a temetőben minden növény fagyott volt, és csupasz. De Hermione felemelte a pálcáját, egy kört rajzolt vele a levegőben, és egy karácsonyi koszorú jelent meg előttük a levegőben. Harry elkapta, és szülei sírjára helyezte.

Amint felegyenesedett, távozni akart. Nem hitte, hogy akár csak egy pillanatig is itt tudna maradni. Hermione vállára tette a kezét, a lány pedig a derekára. Csendesen elfordultak, elsétáltak a hóban, Dumbledore anyjának és kishúgának sírja mellett, vissza a sötét templom és a kapu felé.

Tizenhetedik fejezet

Bathilda titka

– Harry, várj.

– Mi a baj?

Épp akkor érték el az ismeretlen Abbott sírját.

– Valaki van ott. Valaki figyel minket. Érzem. Ott, a bokrok mögött.

Egymást átölelve, mozdulatlanul álltak, és a temető sűrű sötét határát kémlelték. Harry semmit nem látott.

– Biztos vagy benne?

– Láttam, hogy valami megmozdult. Meg mernék rá esküdni, hogy láttam...

Ellépett a fiútól, hogy szabaddá tegye pálcaforgató kezét.

– Mugliknak látszunk – mutatott rá Harry.

– Mugliknak, akik épp most tettek virágot a szüleid sírjára? Harry, biztos vagyok benne, hogy van ott valaki!

Harry visszaemlékezett *A Mágia Történetében* olvasottakra. A temetőben kísértetek jártak. Mi van, ha...? De ekkor zörgést hallott, és megpillantott egy kisebb, frissen arrébb túrt hókupacot annak a bokornak a tövében, melyre Hermione mutatott. A szellemek nem tudják mozgatni a havat.

– Egy macska, – mondta Harry néhány másodperc múlva, – vagy egy madár. Ha egy Halálfaló lett volna, akkor mostanra már halottak lennének. Menjünk el innen, odakinn majd felvesszük a láthatatlanná tevő köpenyt.

Többször is hátrapillantottak, miközben kisiettek a temetőből. Harry, aki egyáltalán nem volt olyan bizakodó, mint amilyennek mutatta magát Hermione előtt, megkönnyebbült, amikor elérték a kaput és a csúszós járdát. Magukra borították a köpenyt. A kocsmában még többen voltak. Sokan közülük azt az éneket énekelték, amit a temető felé menet a templomból hallottak kiszűrődni. Egy pillanatig Harry javasolni akarta, hogy ott keressenek menedéket, de mielőtt bármit is mondhatott volna, Hermione szólalt meg. – Menjünk erre – suttogta, és egy sötét, a faluból kivezető utca felé indult, ami ellenkező irányba mutatott, mint amerről érkeztek. Harry ki tudta venni a távolban a pontot, ahol véget értek a házak, és az út kifutott a nyílt terepre. Olyan gyorsan mentek, ahogy csak mertek, el színes fényektől villogó, lefüggönyözött ablakok alatt, melyek túloldalán látni lehetett a karácsonyfák sötét körvonalait.

– Hogyan fogjuk megtalálni Bathilda házát? – kérdezte Hermione. Kicsit didergett, és folyamatosan a háta mögé pillantott. – Harry? Mit gondolsz? Harry?

Megrángatta a karját, de a fiú nem figyelt rá. Egy nagy, sötét tömegre nézett, ami a ház sor végén állt. A következő pillanatban felgyorsított, magával rántva Hermionét is, aki egy kicsit megcsúszott a jégen.

– Harry...

– Nézd... Ezt nézd, Hermione...

– Én nem... ó!

Látta. A Fidelius bűbáj biztosan megszűnt működni Lily és James halálakor. A sövény megnőtt az óta a tizenhat év óta, hogy Hagrid kimentette Harryt a derékmagasságú fűben szétszóródott romok közül. A ház nagy része még mindig állt, bár teljesen beborított a sötét borostyán és a hó. A felső emelet jobb oldala ki volt robbanva. Biztosan akkor keletkezett, gondolta Harry, amikor az átok visszapattant. Ő és Hermione a kapunál álltak, és a romot nézték, ami valamikor pont olyan lehetett, mint az oldalában álló másik ház.

– Kíváncsi vagyok, miért nem építették újjá? – suttogta Hermione.

– Talán nem lehet újjáépíteni? – válaszolta Harry. – Talán ez is olyan, mint a sötétmágiás sebek, és nem lehet a kárt semmissé tenni.

Előhúzta egyik kezét a köpeny alól, és megragadta a havas, rozsdás kaput. Nem azért, hogy kinyissa, egyszerűen csak hogy a kezében tarthassa annak egy darabját.

– Ugye nem akarsz bemenni? Nem tűnik túl biztonságosnak, akár... Te jó ég, Harry, nézd!

Valószínűleg a kapura helyezett keze tette. Egy tábla emelkedett ki előttük a földből, át a talajt borító csalán- és gyomrétegen, mint valami bizarr, gyorsan növő virág. Arany betűket írtak a fára.

Ezen a helyen, 1981. október 31-ének éjszakáján

Lily és James Potter életüket veszítették.

Fiuk, Harry napjainkig az egyetlen varázsló

aki túlélte a gyilkos átkot.

Ezt a muglik számára láthatatlan házat

meghagytuk lerombolt állapotában, emlékül a Potter családnak

és emlékeztetésül az erőszakra

mely szét tépte a családjukat.

Ezek körül a szépen írt betűk körül más boszorkányok és varázslók írásai voltak olvashatóak, akik látni akarták a helyet, ahol a Kis Túlélő megmenekült. Néhányan egyszerűen csak a nevüket írták oda tartós tintával, mások monogramjukat vésték bele a fába, megint mások üzenetet is hagytak. Ezek közül a legfrissebbek, melyek jól láthatóak voltak a tizenhat évnyi mágikus firkák felett, mind hasonló dolgokat írtak.

– „Sok sikert, Harry, bárhol is vagy.” „Ha ezt olvasod, Harry, mindannyian mögöttem állunk.” „Hosszú életet, Harry Potter.”

– Nem lett volna szabad összefirkálniuk azt a táblát – mondta dühösen Hermione.

De Harry csak mosolygott.

– Ez zseniális. Örülök, hogy megtették. Én...

Elhallgatott. Egy vastagon bebugyolált alak bicegett feléjük az úton, a távoli tér lámpáinak fénye megvilágította alakját. Harry úgy vélte, bár elég nehéz volt megítélni, hogy az alak egy nő. Lassan mozgott, talán félt, hogy elcsúszik a havas talajon. Görnyedt háta, kövérsége és csoszogó járása is öreg kor benyomását keltette. Csendesen figyelték, ahogy közeledett. Harry figyelte,

hogy vajon be fog-e fordulni valamelyik házba, azonban valamiért ösztönösen érezte, hogy nem. Végül néhány méternyire tőlük megállt az út közepén, és feléjük fordulva várakozni kezdett.

Hermione feleslegesen csípett bele Harry karjába. Semmi esély nem volt rá, hogy a nő mugli legyen. Csak állt ott, és egy házat bámult, amit mugliként nem láthatott volna. Azonban még ha feltételezték is róla, hogy boszorkány, akkor is elég különös lett volna, hogy ilyen hideg időben kijöjjön, csak azért, hogy egy öreg, romos házat megnézzen. Továbbá az általános varázslatok szabályai szerint, Hermionét és őt sem láthatta.

Ettől függetlenül Harrynek olyan különös érzése volt, hogy a nő tudta, hogy ők ott vannak, és azt is, kik ők. Amint erre a nyugtalanító következtetésre jutott, a nő felemelte egyik kesztyűs kezét, és maga felé intett.

Hermione közelebb húzódott Harryhez a köpeny alatt, és karjait a fiú karjaihoz nyomta.

– Honnan tudja?

Harry megrázta a fejét. A nő ismét intett, ezúttal sokkal nyomatékosabban. Harry rengeteg okot tudott felhozni, hogy miért nem engedelmeskedjen a hívásnak, és mégis minden pillanattal tovább erősödött a nő személyével kapcsolatos gyanúja, ahogy ott álltak, egymással szemben, a teljesen üres utcán.

Lehetséges lett volna, hogy már hónapok óta vár rájuk? Hogy Dumbledore mondta neki, hogy várjon rájuk, és hogy Harry előbb-utóbb fel fog bukkanni? Lehetséges volna, hogy ő mozgott a temetőben a bokor mögött, és követte őket idáig? Még az a képessége is, hogy érzékelte őket, olyan Dumbledore-szerű képességet sugallt, amivel korábban még nem találkoztak.

Végül Harry törte meg a csendet, minek következtében Hermione összerezzent.

– Ön Bathilda?

A bebugyolált alak bólintott, és ismét intett. A köpeny alatt Harry és Hermione összenéztek. A fiú kérdően felvonta szemöldökét, a lány idegesen bólintott.

A nő felé léptek, aki erre megfordult, és visszafelé kezdett bicegni, amerről jöttek. Több ház mellett elhaladtak, míg végül befordult egy kapun. Követték egy kis kerten keresztül, mely majdnem annyira gazos volt, mint amit az imént elhagytak. Egy rövid ideig ügyetlenkedett a kulcsokkal a bejárati ajtónál, majd kinyitotta, és hátra lépett, hogy előre engedje őket.

Rossz szaga volt, vagy talán csak a háznak. Harry fintorgott, ahogy elmentek mellette, és lehúzták a köpenyüket. Most, hogy mellette álltak, rádöbbsent, hogy mennyire apró is volt. A kor meggörnyesztette, alig ért fel Harry mellkasáig. Bezárta mögöttük az ajtót. Csuklója kékes színű volt, és foltos. Majd megfordult, és Harry arcába nézett. Szemeit vastag hályog borította, és átlátszó bőre alá süllyedtek, egész arca véraláfutásos és májfoltos volt. Harry azon töprengett, látja-e egyáltalán őt a nő. Még ha látta is, akkor is csak a kopaszodó muglit látta, akinek kölcsönvette a kinézetét.

Az öreg kor, por, mosatlan ruha és romlott étel szaga tovább erősödött, ahogy letekerte magáról molyrágta sálját, felfedve ritkás fehér haját, melyen keresztül tisztán lehetett látni fejbőrét.

– Bathilda? –ismételte Harry.

Ismét bólintott. Harry egyszerre súlyosnak érezte a nyakában lévő medált. A dolog, ami időnként kattogott, vagy dobogott benne, felébredt. Érezte, ahogy lüktet a hideg aranyban. Vajon tudta, érezte valahogy, hogy a tárgy, ami elpusztíthatja, a közében van?

Bathilda elcsoszogott mellettük, úgy lökve félre Hermionét, mintha nem látta volna, és eltűnt egy nappalinak látszó szobában.

– Harry, nem vagyok biztos ebben – suttogta Hermione.

– Nézd meg, milyen kicsi, szerintem le tudjuk gyűrni, ha arra kerül a sor – mondta Harry. – Figyelj, el kellett volna mondanom, tudtam, hogy nincs teljesen otthon. Muriel szerint szenilis.

– Gyere – szólta Bathilda a szomszéd szobából.

Hermione megriadt, és megragadta Harry karját.

– Semmi baj – mondta nyugtatón Harry, és a nappaliba vezette.

Bathilda körbetámolygott a szobában, és gyertyákat gyújtogatott, de még így is nagyon sötét volt, a hatalmas koszról nem is beszélve. Vastag porréteg ropogott a lábuk alatt, és Harry a nyirkos, penészes szag mellett valami rosszabbat is megérezett, mint a romlott hús. Elgondolkodott, mikor járt legutóbb valaki Bathilda házánál, hogy ellenőrizze, jól van-e. Úgy tűnik, a mágia használatát is elfelejtette, mivel a gyertyákat ügyetlenül, kézzel gyújtotta meg, csipkés kezelője folyamatosan tűzközelben volt, és félő volt, hogy meggyullad.

– Engedje meg, hogy segítsek – ajánlotta fel Harry, és elvette tőle a gyufát. Egy helyben állt, és nézte, ahogy a fiú befejezi a csészealjakon álló, könyvhalmok tetején billegő és törött, penészes poharakkal telezsúfolt kisasztalokon álló gyertyacsonkok meggyújtását.

Az utolsó asztalon, melyen Harry gyertyát pillantott meg, egy ívelt vonalú fiókos szekrény volt, melyen több fénykép is állt. Miután a gyertya lángja életre kelt, fénye visszaverődött poros üvegükön és aranykereteiken. Mozgást látott a képeken. Miközben Bathilda fahasábokkal ügyletlenkedett a tűznél, Harry a képekre mutatott a pálcájával. – *Tergeo!* – A por eltűnt a fényképekről, és egyből látszott, hogy a legnagyobb, legdíszesebb keretből legalább fél tucat kép hiányzott. Elgondolkodott, hogy vajon Bathilda vette-e ki őket, vagy valaki más. Majd az egyik hátsó kép magára vont a figyelmét, és felkapta.

Az arany hajú, jókedvű tolvaj volt az, a fiatal férfi, aki Gregorovitch ablakpárkányán ült. Lustán mosolygott Harryre az ezüst keretből. És egyből eszébe jutott, hol látta korábban a fiút: Az *Albus Dumbledore Élete és Hazugságaiban*, karöltve a tinédzser Dumbledore-ral. A hiányzó képek pedig minden valószínűség szerint Rita Vitrol könyvébe kerültek bele.

– Mrs... Miss... Bircsók? – mondta remegő hangon. – Kicsoda ez?

Bathilda a szoba közepén állt, és Hermionét nézte, ahogy meggyújtja a kandallót.

– Miss Bircsók? – ismételte Harry, és a képpel a kezében a közelébe ment, ahogy tűz lobbant a kandallóban. Bathilda felnézett a hangjára, és a mellkasán levő Horcrux gyorsabban kezdett lüktetni.

– Ki ez az ember? – kérdezte Harry előre nyújtva a képet.

ünnepélyesen nézett a képre, majd vissza Harryre.

– Tudja, hogy ki ez? – ismételte az átlagosnál sokkal lassabb, hangosabb hangon. – Ez a férfi? Ismeri őt? Hogy hívják?

Bathilda tétován nézett. Harry szörnyen csalódottnak érezte magát. Hogyan tudta Rita Vitrol megnyitni Bathilda emlékeit?

– Ki ez a férfi? – ismételte hangosan.

– Harry, mit csinálsz? – kérdezte Hermione.

– Ez a kép. Hermione, ez az a tolvaj, aki Gregorovich-tól lopott! Kérem! – fordult újra Bathildához. – Ki ez?

De a nő csak bámult.

– Miért kérte, hogy jöjjünk magával, Mrs... Miss... Bircsók? – kérdezte emeltebb hangon Hermione. – El akart nekünk mondani valamit?

Bathilda, nem adva jelét annak, hogy hallotta volna Hermionét, közelebb csoszogott Harryhez. Egy kis fejbólintással az előszoba felé intett.

– Azt akarja, hogy elmenjünk? – kérdezte.

A nő megismételte a mozdulatot, ezúttal először rá, majd saját magára, majd a plafonra mutatva.

– Ó, rendben... Hermione, azt hiszem, azt akarja, hogy menjek fel vele az emeletre.

– Rendben, – mondta Hermione, – menjünk.

De mikor Hermione megmozdult, Bathilda meglepő erővel megrázta a fejét, majd ismét először Harryre, majd magára mutatott.

– Azt akarja, hogy egyedül menjek vele.

– Miért? – csendült fel Hermione éles, tiszta hangja a gyertyafényes szobában. Az idős hölgy megrázta a fejét a hangos zajra.

– Talán Dumbledore azt mondta neki, hogy nekem, és csak nekem adja oda a kardot?

– Tényleg azt hiszed, hogy tudja, ki vagy?

– Igen – mondta Harry, lenézve a rá szegeződő tejfehér szemekre nézve. – Szerintem tudja.

– Nos, rendben, Harry, de siess.

– Vezessen – mondta Harry Bathildának.

Úgy tűnt, megértette, mert az ajtó felé kezdett csoszogni. Harry biztató mosollyal visszapillantott a lányra, de nem volt benne biztos, hogy az látta. Keresztbe tett kézzel állt a gyertyafényes mocsok közepén, és a könyvespolc felé nézett. Miközben Harry kiment a teremből, és sem Hermione, sem Bathilda nem látta, az ismeretlen tolvaj ezüstkeretes fényképét kabátja zsebébe csúsztotta.

A lépcsősor meredek volt, a fokok keskenyek. Harryt elfogta a kísértés, hogy kezét Bathilda hátára tegye, csak hogy biztos legyen benne, hogy nem esik hátra, mely lehetőség túlságosan is valószínűnek tűnt. Lassan, kicsit zihálva felért a felső szintre, jobbra fordult, és egy alacsony mennyezetű hálósobába vezette.

Koromsötét volt, és szörnyen bűdös. Harry épp hogy ki megpillantott egy éjjeliedényt az ágy alatt, mikor Bathilda becsukta az ajtót, és még azt a kis fényt is kizárta, teljes teret adva a sötétségnek.

– *Lumos* – mondta Harry, és pálcája végén fény gyulladt. Hátra hőkölt. Az alatt a néhány másodperc alatt Bathilda nagyon közel ment hozzá, ráadásul teljesen zajtalanul.

– Te vagy Potter? – suttogta.

– Igen, én.

Lassan, ünnepélyesen bólintott. Harry érezte, ahogy a Horcrux egyre gyorsabban lüktet, gyorsabban, mint saját szíve. Kellemetlen, nyugtalanító érzés volt.

– Van számomra valamije? – kérdezte, de a nő pálcájának világító végével volt elfoglalva.

– Van számomra valamije? – ismételte.

A nő becsukta a szemét, és egyszerre több minden is történt. Harry sebhelyébe fájdalom nyilallt. A Horcrux akkorát rándult, hogy pulóvere is megmozdult. A sötét, bűdös szoba egy pillanatra elmosódott szemei előtt. Örömhullám öntötte el testét, és magas, hűvös hangon megszólalt, *Tartsd ott!*

Harry megtántorodott. A sötét, bűdös szoba hirtelen újra kiélesedett körülötte. Nem tudta, mi történt vele.

– Van számomra valamije? – kérdezte harmadszor is, sokkal hangosabban.

– Arra – suttogta, és egy sarokba mutatott. Harry felemelte pálcáját, és egy rendetlen öltözőasztal körvonalát pillantotta meg egy elfüggönyözött ablak alatt.

A nő ez alkalommal nem vezette. Harry felemelt pálcával eloldalazott közte és a vetetlen ágy között. Nem akarta levenni róla a szemét.

– Mi az? – kérdezte, ahogy elérte az öltözőasztalt, melyen egy nagy halom, szennyesnek látszó és szagló valami volt.

– Ott – mondta, az alaktalan tömegre mutatva.

Abban a pillanatban, hogy Harry félre nézett, szemével az összekuszált rakásban kutatva egy kard markolata után, egy rubint után, a nő különös mozdulatot tett. Harry látta a szeme sarkából; az ijedtségtől oldalra fordult, de amit látott, megbénította. Az öreg test összerogyott, ahol korábban a nyak volt, onnan most egy hatalmas kígyó csúszott ki.

Amint felemelte pálcáját, a kígyó lecsapott. Olyan erővel harapott alkarjába, hogy a pálca pörögve felrepült a plafon felé. Fénye szédítően himbálódzott körbe a szobában, majd kialudt. Majd a kígyó farkával a rekeszizmára csapott, és elakadt a lélegzete. Hátra esett az öltözőasztalra, a mocskos ruha halom közé...

Oldalra fordult, nem sokkal kerülve el a kígyó felé repülő farkát, mely szétzúzta az asztalt, ahol egy másodperccel ezelőtt még ő is volt. Üvegdarabok záporoztak felé, ahogy a padlóra zuhant. Lentről Hermione kiáltását hallotta. – Harry?

Nem sikerült elég levegőt vennie ahhoz, hogy visszakiálthasson. Súlyos, sima tömeg döntötte le a padlóra, és érezte, ahogy az erőteljes, izmos test csúszott fölé.

– Ne! – kiáltotta levegő után kapkodva, a földre szegezve.

– Igen – suttogta a hang. – Igeeen... tartsd ott... tartsd ott...

– Invito... Invito pálca...

De semmi nem történt, és szüksége volt kezeire, hogy megpróbálja leemelni magáról a kígyót, ami teste köré csavarodott, és elkezdte kiszorítani belőle a levegőt, keményen mellkasának nyomva a Horcruxot, egy fagyos gömböt, ami élettől lüktetett, néhány centire saját őrzöngő szívetől, és agyát elárasztotta a hideg, fehér fény, minden elhomályosodott, nem lélegzett, a távolból lépések zaja hallatszott, minden elúszott...

Fém szív dobogott a mellkasán kívül, és repült, győzedelmes érzéssel a szívében repült, seprű vagy thesztrál nélkül...

Hirtelen felriadt a savanyú szagú szobában. Nagini eleresztette. Feltápaszkodott, és látta a kígyó körvonalát a kintről beszűrődő fényben. A kígyó lecsapott, Hermione egy kiáltással oldalra vetette magát. Átk, amit a kígyó sikeresen kikerült, eltalálta a függönyös ablakot, ami összetört. Fagyos levegő töltötte meg a szobát, ahogy Harry lebukott, hogy elkerüljön egy újabb üvegzuhanyt. Lába megcsúszott egy ceruza-szerű valamit... a pálcája...

Lehajolt és felkapta, de mostanra a szoba már tele volt a kígyóval, farka törött-zúzott mindent. Hermione egy pillanatra nem látszott, és Harry már a legrosszabbra gondolt, de egy hangos durranás hallatszott, és egy vörös villanás, és a kígyó a levegőbe emelkedett, miközben Harryt keményen arcon csapta. Harry felemelte a pálcáját, de közben sebhelyébe olyan fájdalom hasított, amilyent évek óta nem érzett.

– Közeledik! Hermione, közeledik!

Ahogy felkiáltott, a kígyó vadul sziszegve leesett. Teljes volt a káosz. Polcokat vert le a falról, törött porcelán repült mindenfelé, ahogy Harry átugrott az ágyon, és megragadta a sötét alakot, akiben Hermionét tudta...

A lány felsikított fájdalmában, miközben áthúzta az ágyon. A kígyó felegyenesedett, de Harry tudta, hogy valami, a kígyónál sokkal rosszabb közeledik, talán már a kapuban is áll. A feje majd széthasadt fájdalmában...

Harry leugrott az ágyról, maga után rángatva Hermionét. A kígyó utánuk vetette magát. Ahogy lecsapott, a lány felsikított. – *Confringo!* – A varázslat körberepült a szobán, felrobbantotta a ruhásszekrény tükrét, és visszaverődött rájuk. Harry érezte, ahogy végigperzseli a kezét. Üveg mart az arcába, ahogy Hermionéval az ágyról a törött öltözőasztalra ugrott, onnan pedig egyenesen ki a törött ablakon át a semmibe, a lány sikolya visszhangzott az éjszakában, ahogy a levegőben megpördültek...

Érezte, ahogy sebhelye szinte szétrobban, és ismét Voldemort volt, ahogy átszalad a bűdös hálósobán, hosszú fehér kezével az ablakpárkányba kapaszkodik, és még éppen látja a kopasz férfit és az alacsony nőt megpördülni, és eltűnni, és dühösen felordított, kiáltása összevegyült a lány kiáltásával, végigvisszhangzott a sötét kerteken, át a karácsony estéjén zúgó harangok hangján...

És a sikolya Harry sikolya volt, fájdalma Harry fájdalma, hogy megtörténhetett itt, ahol egyszer már megtörtént... itt, látótávolságban a háztól, ahol egyszer már olyan közel ahhoz, hogy megtapasztalja, milyen meghalni... meghalni... a fájdalom annyira szörnyű volt... kiszakítva a testéből... De ha nem volt teste, miért fájt annyira a feje, ha halott volt, hogyan érezhette magát olyan elviselhetetlenül, hát nem szűnik meg a fájdalom a halál után, nem tűnik el...

Az éjszaka nedves volt, és szeles, két sütőtöknek öltözött gyerek totyogott át a téren, és az üzletek ablakai tele voltak papírpókokkal, az összes csicsás mugli dísz egy világból, melyben nem hitt... És továbbshant, céltudatosan, erőteljesen, biztosan a dolgában, ahogy mindig is érezte magát ilyenkor... Nem volt dühös... az a nálánál gyengébb lelkűeknek volt való... diadalérzéssel, igen... Sokáig várt erre, reménykedett benne...

– Szép jelmez, uram!

Látta, ahogy a kisfiú mosolya elhalványul, ahogy elég közel futott, hogy a talár csuklyája alá láthasson, látta, ahogy a félelem fedi be festett arcát. A gyerek elfordult, és elfutott... Talárja

alatt megfogta pálcája nyelét... Egy egyszerű mozdulat, és a gyermek soha nem éri el anyukáját... de sürgősen, teljességgel sürgősen...

Végigsuhant egy új, sötétebb utcán, és most végre megpillantotta célpontját, a Fidelius bűbáj megtört, bár ők ezt még nem tudták... Kevesebb zajt csapott, mint a járdán csúszkáló avar, ahogy a sötét sövényhez ért, és bekanyarodott...

Nem húzták el a függönyöket. Tisztán látta őket a nappaliban, a magas, fekete hajú, szemüveges férfit, aki színes füstfelhőket eregetett a kis, fekete hajó, kék pizsamás fiú szórakoztatására. A gyerek nevetett, és megpróbálta elkapni a füstpamacsokat, megragadni kicsiny öklével...

Kinyílt az ajtó, és az anya lépett be, szavakat mondott, amit nem hallott, hosszú, vöröses fekete haja arcába hullott. Az apa felemelte a fiút, és az anyjának adta. Letette pálcáját a diványra, és ásítva megnyújtóztatta tagjait...

A kapu megcsikordult, ahogy kinyitotta, de James Potter nem hallotta meg. Fehér keze előhúzta pálcáját a talárja alól, és az ajtóra szegezte, ami kirobbant...

Már a küszöbön állt, ahogy James kiszaladt az előszobába. Könnyű volt, túlságosan könnyű, még a pálcáját sem vette fel...

– Lily, fogd Harryt, és menekülj! Ő az! Menekülj! Futás! Majd én feltartom!

Feltartani, pálca nélkül!... Nevetett, mielőtt kimondta volna az átkot...

– Avada Kedavra!

Zöld fény töltötte be a szűk folyosót, megvilágította a fal mellé tolt babakocsit, a korlát úgy ragyogott, mint egy fénycső, és James Potter elesett, mint egy marionett figura, aminek elvágják a köteleit...

Hallotta a nő sikoltását az emeletről, csapdába esve, de amíg ésszerűen viselkedik, addig nincs mitől félnie... Felmászott a lépcsőkön, mulatva hallgatta, ahogy megpróbálja elbarikádozni magát... Nála sem volt pálca... Milyen ostobák is voltak, és milyen bizakodóak, hogy az életük barátjuk kezében van, hogy a fegyvert akár egy pillanatra is le lehet tenni...

Egy lusta pálcamozdulat hatására kinyílt az ajtó, a gyorsan összedobált szék és dobozok félrerepültek... és ott állt, karjában a gyermekével. Ahogy megpillantotta, kiságyába fektette a gyereket, és szétvetett karokkal elé állt, mintha ez segített volna, mintha azzal, hogy eltakarja a szeme elől, reméli, hogy inkább őt választja...

– Ne Harryt, ne Harryt, kérem, ne Harryt!

– Állj félre, buta lány... állj félre, most.

– Ne Harryt, kérem, ne, inkább engem, engem öljön meg helyette...

– Ez az utolsó figyelmeztetésem...

– Ne Harryt! Kérem... köszörmöljön... köszörmöljön... Ne Harryt! Ne Harryt! Kérem...

Bármit megteszek...

– Állj félre. Állj félre, te lány!

Elrángathatta volna a kiságy mellől, de sokkal bölcsebbnek tűnt mindannyiukkal végezni...

A zöld fény ismét bevilágította a szobát, és a nő is összeesett, akár a férje. A gyerek nem sírt egész idő alatt. Már állni is tudott, az ágya rácsait markolta, és vidám érdeklődéssel nézett fel a betolakodó arcára, talán azt hitte, hogy az apja az, aki elbújt a talár alá, hogy még több szép fényt varázsoljon, és anyja is bármelyik pillanatban nevetve felbukkanhat...

Pálcájával gondosan a fiú arcára célzott. Látni akarta, ahogy megtörténik, ennek az egyetlen, érthetetlen veszélynek a megsemmisítése. A gyerek sírni kezdett. Láttá, hogy nem James az. Nem szerette, amikor sírtak, az árvaházban sem bírta a gyomra az apróságok nyafogását...

– Avada Kedavra!

És akkor összetört. Semmi nem volt, semmi, csak fájdalom és rémület, és el kellett bujdosnia, nem itt, a romos ház maradványai között, ahol a gyerek csapdába esve sikoltott, hanem messze... nagyon messze...

– Nem – nyögte.

A kígyó előcsúszott a mocskos, rendetlen padlón, és megölte a fiút, és mégis, ő volt a fiú...

– Nem...

És most Bathilda házának törött ablaka mellett állt, veszteségének emlékében elmerülve, lábánál a hatalmas kígyó törött porcelán és üveg között csúszott... Lenézett, és meglátott valamit... valami hihetlent...

– Nem...

– Harry, nincs semmi baj, rendben vagy!

Lehajolt, és felemelte az összetört fényképet. Ott volt, az ismeretlen tolvaj, a tolvaj, akit keresett...

– Nem... Elejtettem... Elejtettem...

– Harry, rendben van, ébredj fel, ébredj fel!

Ismét Harry volt... Harry, nem pedig Voldemort... és ami suhogott, az nem a kígyó volt... Kinyitotta a szemeit.

– Harry – suttogta Hermione. – Jól... érzed magad?

– Igen – hazudta.

A sátorban volt, az egyik alsó fekhelyen, egy halom takaró alatt. Már majdnem hajnal volt, ez látszott a sátor tetején átszűrődő hideg, fakó fény nyugalmaiból. Teljesen le volt izzadva, érezte a lepedőn és a takarókon is.

– Kijutottunk.

– Igen – mondta Hermione. – Lebegésbűbájjal kellett, hogy felemeljelek az ágyra, nem tudtalak megemelni. Eléggé... Nos, nem igazán voltál...

Barna szeme körül bíbor folt virított, és egy kis szivacsot látott a kezében. Azzal törölgette Harry arcát.

– Beteg voltál – fejezte be. – Nagyon beteg.

– Mikor jöttünk el?

– Órákkal ezelőtt. Már majdnem reggel van.

– És én... eszméletlen voltam?

– Nem teljesen – mondta kényelmetlenül Hermione. – Kiabáltál és nyöszörögtél és... hasonlók – tette hozzá olyan hangon, hogy Harry kínosan kezdte magát érezni. Mit tett? Átkokat kiáltott, mint Voldemort, sírt, mint a kisbaba az ágyában?

– Nem tudtam levenni rólad a Horcruxot – mondta Hermione, mint aki meg akarja változtatni a témát. – Beékelődött, a mellkasodba. Elég csúnya nyoma maradt, sajnálom, Nyisszantó bűbájt kellett használnom, hogy eltávolíthassam. A kígyó is megmart, de kitisztítottam a sebet, és tettem rá egy kevés szurokfűvet...

Felemelte az átnedvesedett pólóját, és lenézett a nyakánál. A szíve felett egy skarlátvörös, ovális seb, ahol a Horcrux megégette. Az alkarján lévő, félig begyógyult harapásnyomokat is látta.

– Hová tetted a Horcruxot?

– A táskámba. Szerintem egy kicsit el kellene tennünk.

Visszafeküdt a párnára, és a lány hamuszürke arcára nézett.

– Nem kellett volna Godric's Hollow-ba mennünk. Az én hibám, az egész az én hibám. Sajnálom, Hermione.

– Nem a te hibád. Én is jönni akartam. Komolyan azt hittem, hogy Dumbledore talán ott rejtette el a kardot.

– Hát igen... ezek szerint mindketten tévedtünk.

– Harry, mi történt? Mi történt azután, hogy felvitt az emeletre? A kígyó odafenn rejtőzködött? Elősiklott, megölte, és rád támadt?

– Nem – válaszolta. – Ő volt a kígyó... vagy a kígyó volt ő... egész idő alatt.

– M-micsoda?

Harry behunyta a szemét. Még mindig magán érezte Bathilda házának szagát, és ettől az egész sokkal elevenebb lett.

– Bathilda egy ideje már biztosan halott. A kígyó... benne volt. Tudodki rendelte Godric's Hollow-ba, hogy várakozzon. Igazad volt. Tudta, hogy vissza fogok menni.

– A kígyó benne volt?

Ismét kinyitotta a szemét. Hermionét a rosszullét kerülgette.

– Lupin megmondta, hogy olyan varázslatokkal kerülünk szembe, amit még elképzelni sem tudunk – mondta Harry. – Azért nem akart előttem beszélni, mert párszaszóul beszélt, egész idő alatt, és én nem jöttem rá, de persze megértettem. Amikor már fenn voltunk a szobában, a kígyó üzenetet küldött Tudodkinek, hallottam a fejemben, éreztem, hogy izgatott lesz, folyton azt hajtogatta, hogy tartson ott... és utána...

Visszaemlékezett, ahogy a kígyó kimászott Bathilda nyakán. Hermionénak nem kell megtudnia a részleteket.

– ... átváltozott, átváltozott a kígyóvá, és rám támadt.

Lenézett a harapásnyomokra.

– Nem megölnie kellett, csak ott tartani, amíg Tudodki meg nem érkezik.

Ha legalább meg tudta volna ölni a kígyót, már megérte volna... Dühösen felült, és hátra dobta a takarókat.

– Harry, ne, pihenned kellene!

– Te vagy az, akinek alvásra van szüksége. Ne vedd sértésnek, de szörnyen nézel ki. Én jól vagyok, majd öröködöm egy ideig. Hol van a pálcám?

A lány nem válaszolt, csak nézett rá.

– Hermione, hol a pálcám?

Ajkába harapott, és könnyezni kezdett.

– Harry...

– *Hol a pálcám?*

Lenyúlt az ágy mellé, és felemelte.

A magyalból készült, főnixmagos pálca majdnem teljesen ketté volt törve. Egyetlen törékeny főnixtoll-fonál tartotta össze a két felet. A fa teljesen ketté volt törve. Harry úgy vette a kezébe a darabokat, mintha egy élőlény szenvedett volna el súlyos sérülést. Nem tudott rendesen gondolkodni, minden egy elmosódott zűrzavar és félelem volt körülötte. Hermione felé nyújtotta a pálcáját.

– Javítsd meg. Légy szíves.

– Harry, nem hiszem, hogyha így eltörik...

– Kérlek, Hermione, próbáld meg!

– *R-Reparo.*

A pálca lógó fele a helyére forrt. Harry felemelte.

– *Lumos!*

A pálca erőtlenül szikrázott, majd kialudt. Harry Hermionéra mutatott vele.

– *Capitulatus!*

Hermione pálcája megrándult, de nem hagyta el a kezét. Ez a gyenge varázspróbálkozás túl sok volt Harry pálcájának, és ismét kettévált. Ijedten nézett rá. Képtelen volt felfogni, mit lát... hiszen már annyi mindent túlélte...

– Harry –Hermione olyan halkán suttogott, hogy alig lehetett hallani. – Annyira nagyon sajnálom. Azt hiszem, én tettem. Ahogy menekültünk, tudod, a kígyó utánunk iramodott, és egy Robbantó átkot varázsoltam, ami mindenhol visszapattant, és biztosan az... biztosan eltalálta...

– Baleset volt – mondta automatikusan Harry. Üresnek érezte magát és bénának. – Majd... majd találunk valami módot arra, hogy megjavítsuk.

– Harry, nem hiszem, hogy meg fogjuk tudni – mondta Hermione, miközben könnycseppek csorogtak végig az arcán. – Emlékszel... emlékszel Ronra? Amikor eltörte a pálcáját az autó lezuhanásakor? Azt sem sikerült megjavítani, újat kellett vennie.

Harry Ollivanderre gondolt, akit Voldemort elfogott és túszként tartott, Gregorovitch-ra, aki halott volt. Honnan tudna új pálcát szerezni?

– Nos, – mondta hamisan csengő, száraz hangon – akkor egyelőre kölcsön kérem a tiédet. Amíg örökösök.

A lány arca ekkor már könnyben úszott. Átadta Harrynek a pálcáját, aki ott hagyta, ülve, az ágya mellett. Abban a pillanatban egyetlen dologra vágyott: hogy minél messzebb kerüljön tőle.

Tizennyolcadik fejezet

Albus Dumbledore Élete és Hazugságai

Napfelkelte volt. A tiszta, színtelen égbolt közömbösen terült el Harry felett, nem foglalkozott szenvedésével. A fiú leült a sátor bejáratához, és magába itta a tiszta levegőt. Hogy életben van, hogy nézhette a csillogó, hófödte hegycsúcsok mögött felkúszó napot, ez volt a világon a legnagyobb ajándék, de mégsem tudta értékelni. Érzékeit megbénította a csapás, melyet pálcájának elvesztése okozott. Egy hólepte völgyet nézett, melyből templomharang hangja szállt felé a vibráló csendben.

Anélkül, hogy felfogta volna, mint csinál, körmeit karjába mélyesztette, mintha a testi fájdalmat próbálta volna leküzdeni. Többször sérült már meg komolyabban, mint amit össze tudott számolni, egyszer például elvesztette jobb karjának minden csontját. Ez a kaland is szerzett neki két sebhelyet a mellkasán és az alkarján, mintha a homlokán és kézfején lévőek nem lettek volna elegek, de eddig még soha nem érezte magát ennyire halálosan gyengének, ilyen sebezhetőnek és mezítelennek. Olyan érzés volt, mintha mágikus erejének java részét kitepték volna testéből. Pontosan tudta, mit mondott volna erre Hermione, hogy a pálca csak annyira jó, mint az azt forgató varázsló. De tévedett, az ő esete más volt. A lány nem érezte, ahogy pálcája megpördült a kezében, mint az iránytű hegye, ahogy arany lángokba borította támadóját. Elvesztette az ikermagok nyújtotta védelmet, melynek védelmére – erre csak most döbbsent rá – oly nagyon számított.

Elővette törött pálcájának darabjait a zsebéből, és anélkül, hogy rájuk nézett volna, betette őket a Hagridtól kapott erszénybe, ami már eddig is tele volt törött, használhatatlan tárgyakkal. Harry keze érezte az arany cikeszt a vakond-bőr alatt, és legszívesebben kivette volna, és jó messzire hajította volna. Megfejthetetlen, haszontalan, használhatatlan, mint minden más, amit Dumbledore hátrahagyott...

Olvadt lávaként tört rá a Dumbledore iránti gyűlölet, belülről égette szét, és minden érzést kioltott benne. Végso kétségbeesésükben elhitették magukkal, hogy Godric's Hollow válaszokat rejthet számukra, meggyőzték magukat, hogy vissza kell menniük, hogy mindez egy Dumbledore által kieszelt titokzatos terv része. De nem volt térkép, nem volt terv. Dumbledore hagyta, hogy a sötétben tapogatózzanak, hogy ismeretlen, elképzelhetetlen szörnyűségekkel birkózzanak meg, magányosan, segítség nélkül. Semmit nem magyaráztak el, semmit nem adtak ingyen, nem volt kardjuk, és most már Harrynek sem volt pálcája. Még a tolvaj fényképét is elejtette, és így már bizonyosan könnyű lesz Voldemort számára kideríteni, ki is volt ő...

Voldemortnál volt minden tudás...

– Harry?

Hermione ijedtnak tűnt, mintha attól félt volna, hogy Harry elátkozza a saját pálcájával. Könnyes arccal leguggolt Harry mellé. Remegő kezeiben két pohár teát szorongatott, karja alatt pedig egy vaskos valami volt.

– Köszönöm – mondta Harry, miközben elvette az egyik poharat.

– Nem bánod, ha beszélgetünk?

– Nem – mondta, mert nem akarta megbántani.

– Harry, tudni akartad, ki volt az a férfi a képen. Nos... nálam van a könyv.

Bátortalanul az ölébe tette az *Albus Dumbledore Élete és Hazugságai* egy eredeti példányát.

– Honnan... Hogyan...?

– Bathilda nappalijában volt, csak úgy ott hevert a földön... Ez a cetli lógott ki belőle.

Hermione felolvasta a méregzöld, hegyes szöveget.

– „Kedves Batti! Köszönet a segítségéért. Itt egy példány a könyvből, remélem, tetszeni fog. Mindent te meséltél el, még ha nem is emlékszel rá. Rita.” Szerintem még akkor érkezett, amikor a valódi Bathilda még életben volt, de talán már nem volt olyan állapotban, hogy elolvashassa?

– Nem, valószínűleg nem volt.

Harry lenézett Dumbledore arcára, és kegyetlen elégedettség öntötte el a lelkét. Most végre mindent megtud, amit Dumbledore nem tartott elég fontosnak, hogy közöljön vele, akár akarja, akár nem.

– Ugye még mindig mérges vagy rám? – kérdezte Hermione. A fiú felnézett az arcára, Hermione ismét könnyezni kezdett, és Harry tudta, hogy haragja kiült az arcára.

– Nem – mondta csendesen. – Nem, Hermione, tudom, hogy baleset volt. Próbáltál élve kijuttatni minket, és nagyon jó voltál. Már halott lennék, ha te nem lettél volna ott, hogy segíts.

Megpróbálta viszonzni a lány könnyes mosolyát, majd ismét a könyv felé fordult. A gerince kemény volt, látszott, hogy még nem nyitották ki. Átpörgette a lapokat, fényképek után kutatva. Nagyon gyorsan megtalálta azt, amelyiken az ifjú Dumbledore és jóképű társa nevettek vidáman egy rég elfelejtett viccen. Harry a képaláíráásra pillantott.

Albus Dumbledore, nem sokkal édesanyja halála után, barátjával Gellert Grindelwalddal.

Harry hosszú másodpercekig bámulta tátott szájjal az utolsó szót. Grindelwald. A barátja, Grindelwald. Hermionéra pillantott, aki még mindig a nevet nézte, mintha nem akart volna hinni a szemének. Lassan Harryre pillantott.

– Grindelwald?

A többi fényképpel nem törődve, Harry a végzetes név újbóli felbukkanása után kezdett keresgélni a lapokon. Hamar megtalálta, és sóvárogva olvasni kezdte, de hamar elvesztette a fonalat. Egyre jobban vissza kellett lapoznia, hogy értelmet találjon a szövegben, míg végül el nem ért egy fejezethez, mely az „A legfensőbb jó” címet viselte.

Tizennyolcadik születésnapja felé közeledve Dumbledore dicsfényben fürödve hagyta el a Roxfortot... Iskola első, a kimagasló pálcahasználatért a Barnabus Finkley díj nyertese, a Wizengamot Brit Ifjúsági Képviselője, a Kairói Nemzetközi Alkímiai Konferencián Nyújtott Egetrengető Felszólalásért első helyezettje. Dumbledore ezután földkörüli útra akart menni Elphias „Elefántszagú” Doge-gal, gyenge felfogású, de elkötelezett barátjával, akivel az iskolaévek alatt ismerkedett meg.

A két fiatal Londonban, a Foltozott Üstben tartózkodott, másnapi indulásukra készülődve, amikor egy bagoly érkezett Dumbledore anyjának halálhírével. „Elefántszagú” Doge, aki nem volt hajlandó a könyvnek nyilatkozni, a nagyközönség elé tárta saját, érzelgős véleményét az esetről. Kendra halálát tragikus csapásnak állítja be, Dumbledore döntését pedig, hogy feladja a felfedező utat, nemes önfeláldozásnak.

Dumbledore kétségtelenül visszatért Godric’s Hollow-ba, állítólag azért, hogy „gondoskodjon” fiatalabb testvéreiről. De vajon mennyi gondoskodást kaptak tőle?

– Aberforth-nak valami gond volt a fejével – nyilatkozta Enid Smeek, aki akkor családjával együtt Godric’s Hollow szélén lakott. – Megőrült. Persze az emberek sajnálták, hogy mindkét szülőjét elvesztette, de állandóan kecskeürüléket dobált a fejemhez. Nem hiszem, hogy Albus foglalkozott volna vele, egyébként sem láttam őket sohasem együtt.

Tehát mit is csinált Albus, ha nem megvadult testvérét vigasztalta? A válasz, legalábbis látszólag, hogy továbbra is gondoskodjon húga bebörtönzéséről. Mert bár első fogva tartója életét vesztette, Ariana Dumbledore sajnálatos állapotában nem történt változás. Létezéséről továbbra is csak azon kevesek tudtak, akik „Elefántszagú” Doge-hoz hasonlóan elhitték a „rossz egészségéről” szóló mesét.

A család egy másik, hasonlóan könnyen irányítható barátja volt Bathilda Bircsó, az ünnepelt mágiatörténész, aki hosszú évek óta Godric’s Hollow-ban lakott. Kendra természetesen visszautasította Bathilda első, a család odaköltözésekor tett közeledési kísérletét. Több év múlva azonban a szerző baglyot küldött Albusnak a Roxfortba, miután lenyűgözte annak fajok közti átváltoztatásáról szóló cikke, ami az Átváltoztatástan Napjainkban-ban jelent meg. Ez a lépés vezetett el a teljes Dumbledore családdal való megismerkedéséhez. Kendra halálakor Bathilda volt az egyetlen ember egész Godric’s Hollow-ban, aki beszélő viszonyban volt a nővel.

Sajnálatos módon Bathilda korábbi zsenialitása addigra elkopott. „A tűz még ég, de az üst már üres”, ahogy Ivor Dillonsby fogalmazott, vagy hogy Enid Smeek valamivel földhözragadtabb kifejezésével éljek, „Megzápult, mint a záptojás.” Ennek ellenére megbízható hírbeszerző módszerekkel sikerült elég ténymorzsát kiderítenem ahhoz, hogy az egész botrányos történetet össze lehessen állítani.

A varázsvilág más tagjaihoz hasonlóan Bathilda is egy rosszul elsült bűbájnak tulajdonítja Kendra korai halálát, a későbbi években Albus és Aberforth is ezt a történetet ismétli mindenkinek. Bathilda Arianával kapcsolatban is a család „törékeny” és „gyenge” történetét ismétli. Volt azonban egy téma, mely miatt érdemes volt annyi energiát fektetni a Veritaserum előállításába, mivel egyedül ő ismeri Albus Dumbledore legnagyobb titkának teljes történetét. Most, hogy végre napvilágra került, megkérdőjeleződik minden, amit csodálói róla hittek: állítólagos gyűlölete a sötét tanokkal szemben, a muglik elnyomásának ellenzése, még saját családjára iránti elkötelezettsége is.

Azon a nyáron, melyen Dumbledore visszatér Godric's Hollow-ba, árvaként és egy család eltartójaként, Bathilda Bircsókhöz költözik unokaöccse, Gellert Grindelwald.

Grindelwald neve jogosan híres: ha listát készítenénk minden idők legveszélyesebb sötét varázslóiról, csupán Tudjukki miatt csúszik le az előkelő első helyről, aki egy generáció múlva lép színre. Mivel azonban Grindelwald soha nem terjesztette ki terrorozgalmát Nagy-Britanniára, hatalomra kerülésének története nálunk nem annyira közismert.

A Durmstrangban tanult, ami már akkoriban is híres volt a sötét tanokkal szembeni sajnálatos türelméről, és ahol Grindelwald legalább olyan zseniálisnak mutatkozott minden téren, mint Dumbledore. Ő azonban, ahelyett, hogy különböző díjak és elismerések megszerzésébe fektette volna energiáját, egész más dolgokat kutatott. Tizenhat éves korábban már a Durmstrang sem

tudott tovább szemet hunyni torz kísérletei felett, és Gellert Grindelwald-ot elbocsátották.

A mai napig csupán annyit tudunk Grindelwaldról, hogy „néhány hónapig utazgatott.” Most már feltárhatjuk, hogy nagynénjét látogatta meg Godric's Hollow-ban, és hogy itt, bár sokak számára szörnyen megdöbbenő lehet ezt hallani, nem mással kerül közeli barátságba, mint Albus Dumbledore-al.

– Akkoriban elbűvölő fiú volt, – gagyogja Bathilda, – bármivé is vált később. Természetesen bemutatam szegény Albusnak, aki nagyon hiányolta a saját korabeliek társaságát. A két fiú azonnal elfogadta egymást.

Ez kétségtelenül így történt. Bathilda mutat egy régi levelet, melyet Albus Dumbledore küldött Gellert Grindelwald-nak az éjszaka közepén.

– Igen, még az után is, hogy egész nap beszélgettek... mindkét fiú olyan zseniális volt, úgy voltak együtt, mint az üst és a tűz... időnként hallottam, hogy egy bagoly kopogtatta meg Gellert hálósobájának az ablakát, ahogy Albus levelét hozta át! Támadt egy ötlete, és egyből tudatni akarta Gellerttel!

És micsoda ötletek voltak. Bármilyen mélységesen megrázónak is fogják találni Albus Dumbledore rajongói, itt vannak tizenhét éves hősük gondolatai, ahogy új legjobb barátjával közölte azokat. (Az eredeti levél egy másolata látható a 463. oldalon.)

Gellert...

Amit mondtál korábban, a varázslók uralmáról A MUGLIK SAJÁT ÉRDEKÉBEN... azt hiszem, ez a döntő kérdés. Igen, hatalmat kaptunk, és igen, ez a hatalom feljogosít minket az uralkodásra, de ez felelősséget is jelent azok iránt, akiken uralkodunk. Ezt mindenképp ki kell hangsúlyozni, ez lesz az alapkő, amire később építkezni fogunk. Ha szembe állnak velünk, márpedig biztos lehets benne, hogy szembe fognak, minden ellenérvünk alapját ennek kell képeznie. Hogy A LEGFENSŐBB JÓ érdekében

ragadjuk meg az irányítást. És ebből következik, hogy ha ellenállást tapasztalunk, mindig csak annyi erőt kell használnunk, amennyi szükséges, és semmiképp sem többet. (Ez volt a hibád a Durmstrangban is! De nem panaszkodom, mert ha nem csaptak volna ki, soha nem is találkoztunk volna.)

Albus

Bármennyire is megdöbbenőnek és elborzasztónak találja ezt rengeteg csodálója, ez a levél igazolja, hogy Albus Dumbledore régen arról álmodott, hogy eltörli a Titokvédelmi Alaptörvényt, és a muglikat a varázslók hatalma alá rendeli. Micsoda csapás lehet ez azoknak, akik Dumbledore-t mindig is a Mugli születésűek legnagyobb hőségnek képzelték! Milyen üresnek csengenek azok a beszédek, melyeket a mugli jogok védelmében tett, ezen új bizonyítékok fényében! Milyen hitvány ember látszatát kelti, hogy anyja halálának gyászolása és húgáról való gondoskodása helyett hatalomra emelkedését igyekezett kitervelni!

Azok, akik még mindig kétségbeesetten próbálják Dumbledore-t omladozó piederstálján tartani, most bizonyára azt bégetnék, hogy tervét végül is soha nem hajtotta végre, hogy biztosan megváltozott, hogy észhez tért. Az igazság azonban még ennél is megdöbbenőbbnek hat.

Alig két hónappal csodálatos barátságuk kezdete után Dumbledore és Grindelwald útjai elváltak, és legendás párbajukig nem is találkoztak (további részletekért lásd a 22. fejezetet). Mi okozta ezt a hirtelen szakadást? Vajon Dumbledore tényleg észhez tért? Elmondta volna Grindelwaldnak, hogy nem akar részt venni további terveiben? Sajnos nem.

– Azt hiszem, szegény kis Ariana halála tette ezt – mondta Bathilda. – Szörnyű tragédiaként érte őket. Náluk volt Gellert, amikor megtörtént, teljesen összezavarodva jött vissza, és elmondta, hogy másnap haza megy. Szörnyen levert volt. Ezért gondoskodtam számára egy zsupsz kulcsról, és azután nem is láttam többet.

– Albus magán kívül volt Ariana halála miatt. Annyira borzalmas lehetett a két testvér számára. Egymáson kívül mindenkit elvesztettek, így hát nem volt meglepő, hogy mindketten nagyon indulatosak voltak. Aberforth Albust hibáztatta, ahogy az emberek szokták ilyen szörnyű körülmények között. De Aberforth egy kicsit mindig erőszakosabban beszélt, szegény fiú. Ettől függetlenül a temetésen eltörni Albus orrát, hát nem volt illő dolog. Biztosan megrázta volna Kendrát, ha látta volna, ahogy két fia halott húguk teste felett verekednek. Sajnálatos dolog, hogy Gellert nem maradhatott a temetésig... Legalább ő nyújthatott volna valamennyi vigaszt Dumbledore számára...

Ez a rettenetes, koporsó melletti verekedés, melynek azon kevesek voltak csak tanúi, akik részt vettek Ariana Dumbledore temetésén, sok kérdést vet fel. Pontosan miért okolta Aberforth Dumbledore Albust húguk haláláért? Vajon tényleg csak az elviselhetetlen fájdalom volt az oka, ahogy azt „Batti” állítja? Vagy volt dühének valami sokkal konkrétabb forrása is? Grindelwald, akit azért tanácsoltak el a Durmstrangból, mert súlyosan megsebesítette tanuló társait, a lány halála után azonnal elmenekült az országból, és Albus (vajon szégyene vagy félelme miatt?) sem látta őt egészen addig, míg a varázsvilág könyörgésére végül kénytelenül szembeszállt vele.

Sem Dumbledore, sem Grindelwald nem említették rövid barátságukat. Az azonban kétségtelen, hogy Dumbledore ötéves zavargás, elhalálozás és eltűnés után támadt rá csupán Gellert Grindelwald-ra. Vajon a férfi iránt érzett ragaszkodása miatt tévőázott ennyit, vagy félt, hogy kiderül barátságuk története? Vajon csak vonakodva indult útnak Dumbledore, hogy foglyul ejtse az embert, akivel annak idején oly boldogan kötött barátságot?

És hogyan halt meg a titokzatos Ariana? Vajon valami sötét rítus áldozata lett? Vagy valami olyasmire bukkant, amire nem kellett volna, miközben a két fiú a dicsőség felé vezető útjukat egyengette? Lehetséges, hogy Ariana Dumbledore volt az első, akinek a „legfensőbb jó” érdekében kellett meghalnia?

A fejezet itt véget ért, és Harry felnézett. Mellette Hermione már korábban elérte az oldal alját. Harry arckifejezését meglátva ijedten kapta ki kezéből a könyvet, majd egy pillantás nélkül bezárta, mintha valami illetlen dolog lenne.

– Harry...

De a fiú megrázta a fejét. Érezte, ahogy a Dumbledore felé érzett bizalma összeomlik. Pont olyan volt, mint amit Ron távozása után érzett. Bízott Dumbledore-ban, a jóság és bölcsesség megtestesülésének tekintette. Mind szétporlott. Vajon mi minden elvesztését tudná elviselni? Ron, Dumbledore, a főnixpálca...

– Harry. – A lány mintha hallotta volna a gondolatait. – Hallgass ide. Ez... ez nem túlságosan jó olvasmány...

– Igen, mondhatod így is...

– ... de ne feledd, hogy ez Rita Vitrol irománya.

– Ugye te is elolvastad a Grindelwald-nak írt levelet?

– Igen... elolvastam. – Idegesen tétovázott, miközben hideg kezében tartotta a teáját. – Azt hiszem, az a legrosszabb része. Tudom, hogy Bathilda szerint ez csak szövegelés volt, de „A Legfensőbb Jóért” lett Grindelwald szlogenje, ezzel igazolta azokat a kegyetlenkedéseket, amiket később elkövetett. És... ebből... úgy tűnik, Dumbledore adta neki az ötletet. Azt mondják, hogy a szöveg még a Nurmengard bejárata fölé is oda van vésve.

– Mi az a Nurmengard?

– A börtön, amit Grindelwald épített ellenségei számára. Végül ő maga is ott végezte, miután Dumbledore elfogta. Egyébként ez... ez szörnyű gondolat, hogy Dumbledore ötletei segítették Grindelwaldot hatalomra jutni. De a másik oldalról, még Rita sem tehet úgy, mintha néhány hónapnál tovább ismerték volna egymást, egy nyárig, mikor még mindketten fiatalok és...

– Gondoltam, hogy ezt fogod mondani – mondta Harry. Nem akarta a lányra zúdítani dühét, de csak nehezen tudta megállni, hogy hangja ne remegjen. – Gondoltam, hogy azt mondod, „fiatalok voltak.” Annyi idősek voltak, mint mi vagyunk most. És itt ülünk, életünket kockáztatjuk, hogy a sötét tanok ellen küzdjünk, ő meg a legjobb barátjával tervezte átvenni a hatalmat a muglik felett.

Már nem tudta sokáig féken tartani indulatait. Felállt, és körbe sétált, hogy a felgyülemlett feszültség egy részét kiereszse.

– Nem próbálom védeni Dumbledore-t – mondta Hermione. – Ez a „jogunk van uralkodni”, pont ugyanaz a szemét, mint „A Mágia Hatalom.” De Harry, épp akkor halt meg az anyja, be volt dugva egyedül a házukba...

– Egyedül? Nem volt egyedül! Ott volt az öccse társaságnak, meg a kvibli kishúga, akit bezárva tartott...

– Én ezt nem hiszem – mondta Hermione, miközben ő is felállt. – Bármi baja is volt annak a lánynak, nem hiszem, hogy kvibli lett volna. A Dumbledore, akit megismertünk, soha nem engedte volna...

– A Dumbledore, akit ismerni véltünk, nem akarta volna elnyomni a muglikat! – kiáltotta Harry. Hangja visszhangzott a kopár hegytetőkön, és egy csapat feketerigó röppent a vijjogva levegőbe, és körözni kezdtek az égen.

– Megváltozott, Harry, megváltozott! Ez ilyen egyszerű! Talán tizenhét éves korában tényleg elhitte ezeket, de egész további életét a sötét tanok elleni harcnak szentelte! Dumbledore volt az, aki végül megállította Grindelwaldot, aki mindig is kiállt a muglik védelme és a mugli születésűek jogai mellett, aki az elejétől kezdve küzdött Tudodki ellen, és aki meghalt, miközben ellene küzdött.

Rita könyve a földön hevert kettejük közt, Dumbledore szomorúan mosolygott kettejükre.

– Harry, sajnálom, de szerintem amiatt vagy mérges, mert Dumbledore nem mondta el neked ezeket korábban.

– Talán igen! – kiáltotta Harry, és feje fölé emelte karjait. Nem tudta, vajon a dühét akarta megfékezni, vagy saját csalódottságának súlyától próbálta védeni magát. – Nézd, mit kért tőlem, Hermione! Tedd kockára az életedet, Harry! És újra! És újra! És ne várd tőlem, hogy elmagyarázzak mindent, csak bízz bennem vakon, bízz benne, hogy tudom, mit csinálok, bízz bennem, még ha én nem is bízom benned! Soha nem mondta el a teljes igazságot! Soha!

Hangja megtört a feszültségtől, és csak álltak, egymással szemben a nagy, fehér semmiben, és Harry olyan jelentéktelennek érezte magát, mint egy bogár az égen.

– Szeretett – suttogta Hermione. – Tudom, hogy szeretett.

Harry leejtette karjait.

– Nem tudom, kit szeretett, Hermione, de biztosan nem engem. Ez nem szeretet, amit bennem hagyott. Sokkal többet osztott meg valódi gondolataiból Gellert Grindelwalddal, mint velem valaha.

Harry felvette Hermione pálcáját, amit a jóba ejtett, és visszaült a sátor bejáratához.

– Köszönöm a teát. Befejezem az örököést. Menj vissza a melegbe.

A lány tétoázott, de felismerte az elbocsátó hangot. Felvette a könyvet, és visszament a sátorban. Ahogy elhaladt a fiú mellett, gyengéden megsimogatta a fejét. Harry az érintésre becsukta a szemét, és gyűlölte magát, amiért azt kívánta, bárcsak igaz lett volna, amit a lány mondott: hogy Dumbledore tényleg törődött vele.

Tizenkilencedik fejezet

Az ezüst őz

Már havazott, mikor Hermione éjfél körül átvette Harrytől az őrséget. A fiú álma zavaros volt és nyugtalanító: Nagini képe kúszott ki-be, először egy hatalmas, repedt gyűrűn, majd egy karácsonyi rózsakoszorún keresztül. Folyton felriadt, úgy érezte, hogy valaki a nevén szólongatja a távolban. Képzeletében a sátor körül süvítő levegőt lépések, hangok zaja töltötte be.

Végül felkelt a sötétben, és csatlakozott Hermionéhez, aki a sátor bejáratánál kuporgott, pálcája fényénél *A Mágia Történetét* olvasva. Sűrű hó esett, és boldogan fogadta a javaslatot, hogy korábban pakoljanak össze, és álljanak tovább.

– Valami védettebb helyre megyünk – egyezett bele vacogva, ahogy pizsamájára húzott egy pulóvert. – Végig azt hallottam, mintha emberek mozognának odakinn. És néhányszor mintha láttam is volna valakit.

Harry megdermedt az öltözködés közben, és az asztalon álló csendes, mozdulatlan gyanuszkópra pillantott.

– Biztos, hogy csak képzelődtem – mondta idegesen Hermione. – Csak a hó játszott a sötétben... De talán jobb lenne, ha a biztonság kedvéért a láthatatlanná tevő köpeny alatt dehoppanálnánk?

Fél óra múlva felpakolt sátorral, Harry a nyakában lógó Horcruxal és Hermione a kezében szorongatott gyöngyberakásos táskájával dehoppanált. Elárasztotta őket az ismerős, szorító érzés.

Harry lába elemelkedett a havas földtől, majd keményen egy avarral borított, fagyott földhöz csapódott.

– Hol vagyunk? – kérdezte, ahogy körbepillantott az őket körülvevő fák között. Hermione kinyitotta a táskáját, és elkezdte kiszedni a sátorcölöpöket.

– A Dean erdőben, – mondta – egyszer anyuékkaal ide jöttünk kempingezni.

Itt is hó fedte a fákat, és a levegő is csípős hideg volt, de legalább a szél nem fűjt. A nap nagy részét a sátorban töltötték, és Hermione kék lángocskáik körül melegedtek, melyek idézésében már oly nagy tehetsége volt, és amiket kis üvegekben tudtak magukkal hordozni. Harry úgy érezte, mintha valami rövid, de súlyos betegségből épülne fel, mely érzését a lány gondoskodása csak még jobban megerősítette. Aznap délután friss hópelyhek hulltak rájuk, így még e védett tisztásukat is beborította a friss, porszerű hó.

Az elmúlt két éjszakányi alváshiánytól Harry érzékei még jobban kiélesedtek. A menekülésük Godric's Hollow-ból annyira kevesen múltott, hogy Voldemort valahogy sokkal közelebbinek tűnt, mint előtte, sokkal fenyegetőbbnek. Ahogy ismét sötétedni kezdett, Harry aludni küldte Hermionét.

Egy régi párnát tett a bejárathoz, és magára húzva minden pulóverét, leült, bár még így is vacogott. Már épp elő akarta venni a Tekergők Térképét, hogy a Ginny-t jelző pöttyöt nézze, amikor eszébe jutott, hogy ilyenkor karácsonyi szünet van, és a lány valószínűleg az Odúban van.

Minden apró mozgást felnagyított az erdő. Harry tudta, hogy tele van élőlényekkel, de remélte, hogy mindannyian nyugton maradnak, csendben, hogy meg tudja különböztetni ártatlan futkosásukat azon zajoktól, melyek baljósabb mozgólódásra utalhatnak. Visszaemlékezett, ahogy sok évvel azelőtt egy köpeny susogására az avar felett, és mintha egyből hallotta is volna a zajt. Megrázta a fejét. Védőbűbájuk hetek óta működtek, miért pont most mondanák fel a szolgálatot? És mégsem tudta leküzdeni az érzést, hogy a ma este valamiben más.

Többször is felriadt fájós nyakkal, mert elszunnyadt, és feje elég kényelmetlenül dőlt neki a sátor oldalának. A tájra akkorra olyan mélysötét borult, hogy akár dehoppanálás és hoppanálás között is ragadhatott volna. Arca elé nyújtotta kezét, hogy lássa, ki tuja-e venni még az ujjait, amikor megtörtént.

Egy világos, ezüstös fény jelent meg előtte, a fák között. Bármik is volt a forrása, hangtalanul haladt. A fény mintha kúszott volna felé.

Talpra ugrott, elakadt a hangja, és felemelte Hermione pálcáját. Hunyorított, ahogy a fény egyre vakítóbbá vált, az előtte lévő fának csak koromfekete körvonalát lehetett kivenni, és a dolog egyre közeledett...

A fény forrása kilépett egy tölgy mögül. Egy ezüstfehér őz volt, holdfényes, vakító, csendesén lépkedett a földön, nem hagyott maga után patanyomokat a por finom hóban. Előre lépett, gyönyörű fejét és hosszú szempillás szemeit magasra emelve.

Harry csodálattal bámult a teremtménye, nem a különössége miatt, hanem megmagyarázhatatlan ismerőssége miatt. Úgy érezte, mintha egész idő alatt a lény érkezésére várt volna, csak mostanáig megfeledkezett róla, hogy találkozniuk kellett. Egy pillanatig kiáltani akart Hermionénak, de ahogy a lényt nézte, tudta, az életére is megesküdött volna, hogy az őhózzá jött, egyedül őhózzá.

Hosszú pillanatokig néztek egymásra, majd az állat megfordult, és elsétált.

– Ne, – kiáltotta Harry a hosszas hallgatásról reszelős hangon, – gyere vissza!

Az őz határozottan lépett a fák közé, fényét csíkokban eltakarták a fekete törzsek. Egy pillanatig tétovázott. Óvatosabbik fele szerint lehetett egy trükk, csali, csapda is. De ösztönei azt súgták, ez nem sötét mágia. Utána eredt.

Hó ropogott a talpa alatt, az őz továbbra sem csapott semmilyen zajt, ahogy a fák között haladt, nem volt mivel, fény alkotta testét. Egyre mélyebbre vezette őt az erdőben, Harry mögött sietett, bízva benne, hogy mikor végül megáll, megengedi majd, hogy rendesen megközelítse. És akkor végre megszólal, és a hang elmondja majd neki, mit kell tennie.

Végül megtorpant. Gyönyörű fejével utoljára Harry felé fordult, és a fiú rohanni kezdett, kérdésektől zsongott a feje, de ahogy szólásra nyitotta volna a száját, a jelenség eltűnt.

A sötétség elnyelte, de szemébe beleégett alakja, elhomályosítva látását, minden szemhunyással felvillanva, megzavarva őt. Harry szívére félelem ült: az őz jelentette a biztonságot.

– Lumos! – suttogta, és pálcájának vége felizzott.

Az őz képe lassan elhomályosult, ahogy ott állt, az erdő hangjait hallgatva, távoli ágak recsegését, a hó halk suhogását. Valaki meg akarta támadni? Vajon a lény csapdába csalta? Csak képzelte, hogy valaki áll pálcája fényének hatósugarán kívül, és őt figyelte?

Magasabbra emelte a pálcáját. Senki nem rontott neki, nem röppent felé zöld fénycsóva a fák közül. Akkor vajon miért vezette ide, erre a helyre?

Valami felcsillant pálcája fényében. Harry megpördült, de csak egy kis, befagyott tavacska volt ott, fekete, repedezett teteje felragyogott, ahogy magasabbra emelte pálcáját, hogy megvizsgálhassa.

Óvatosan előre lépett, és lepillantott. A jég visszaverte eltorzított árnyékát és pálcája fényét, de mélyen, a vastag, ködös, szürke jégpáncél alatt valami más is megcsillant. Egy nagy, ezüst kereszt...

Szíve a torkában dobogott. Térdre vetette magát a tó szélénél, és úgy irányította pálcáját, hogy annyi fényt bocsásson a tavacska aljára, amennyit csak tudott. Egy mélyvörös csillanás... Egy kard volt, fénylő rubintkövekkel a markolatában... Griffendél kardja az erdei tavacska mélyén hevert.

Lassan lélegezve bámult le rá. Hogyan lehetséges ez? Hogyan kerülhetett egy erdei tóba, ilyen közel ahhoz a helyhez, ahol tábort vertek? Valami ismeretlen mágikus erő vonzotta pont ide Hermionét, vagy az őz, a patrónus volt az, ennek a tónak az őrzője? Vagy a kardot csak az után tették ide, hogy letáboroztak, pont miattuk? Mely esetben, vajon hol van a személy, aki Harrynek akarta ezt adni? Ismét a környező fák és bokrok felé világított, egy ember körvonalát keresve, egy szem csillanását, de senkit nem látott. Egy kicsit megkönnyebbült, és lelkesen fordult vissza a kard felé, amely a befagyott tó alján pihent.

Pálcájával az ezüstös alakra mutatott. – *Invito kard.*

Meg sem moccant. Nem is várta. Ha csak ilyen egyszerű lett volna a dolog, akkor a földön fekve hagyták volna, hogy felvegye, nem pedig egy befagyott tó alján. Sétálni kezdett a fagyott tó partján, visszaidézve azt az alkalmat, amikor a kard hozzá került. Akkor nagy veszélyben volt, és segítséget kért.

– Segíts – motyogta, de a kard közömbösen, mozdulatlanul ült tovább a fenéken.

Mit is mondott Dumbledore, kérdezte magától Harry, (folytatva a sétát) amikor átadta neki a kardot? *Ezt csak olyan ember húzhatta elő a süvegből, aki ízig-vérig griffendéles.* És milyen tulajdonságok jellemzőek egy griffendélesre? Egy halk hang válaszolt Harry fejében: *Ha vakmerő vagy, s hősi lelkű, házaad Griffendél.*

Harry abbahagyta a járkálást, és nagyot sóhajtott, lehelete szétoszlott a fagyott levegőben. Tudta, mit kell tennie. Igazából már akkor sejtette, hogy ezt kell tennie, mikor megpillantotta a kardot a jég alatt.

Ismét körbepillantott a fák között, de biztos volt benne, hogy senki nem fog rátámadni. Már lett volna rá lehetőség, ahogy egyedül átvágott az erdőn, miközben a tavat figyelte. Az egyetlen oka a késlekedésre csupán az maradt, hogy a következő lépés nem volt túlságosan biztató.

Remegő kezekkel kezdte levetni magáról ruháit. Hogy a „hősi lélek” pontosan hol is jött be a képbe, gondolta búsan, abban nem igazán volt biztos, hacsak nem az, hogy nem hívta ide Hermionét, hogy ő tegye meg helyette.

Egy bagoly huhogott valahol, miközben levetkőzött, és fájdalommal gondolt vissza Hedvigre. Mostanra már fázott, fogai szörnyen vacogtak, és mégis folytatta a vetkőzést, míg végül egy szál fehéreneműben nem állt, mezítláb, a hóban. A pálcáját, anyjának levelét, Sirius tükrének darabját és a régi cikeszt tartalmazó erszényt ruhája tetejére tette, majd Hermione pálcájával a jég felé mutatott.

– *Diffindo.*

A jég lövésszerű hang kíséretében repedt meg. A tó felszíne széttört, sötét jégdarabok himbálództak a fodros vízen. Amennyire Harry meg tudta ítélni, nem volt mély, de a kard kihozásához teljesen bele kellett merülnie.

Attól, hogy merengeni kezd a feladaton, nem lesz egyszerűbb, és a víz sem melegedik fel. A tavaeska szélére lépett, és Hermione világító pálcáját a tó szélére helyezte. Majd, próbálva nem elképzelni, mennyivel hidegebb lesz a víz, vagy hogy mennyire fog hamarosan vacogni, beleugrott.

Minden porcikája felkiáltott. A tüdejében lévő levegő is mintha megfagyott volna, ahogy vállai a fagyos vízbe merültek. Alig kapott levegőt, annyira remegett, hogy a víz kicsapott a tó szélén. Zsibbadt lábával kitapogatta a pengét. Csak egyszer akart alábukni.

Harry egyre tologatta a víz alá bukás pillanatát, lihegve, remegve, míg végre meggyőzte magát, hogy meg kell tennie, összeszedte minden bátorságát és lebukott.

A hideg kinszenvedés volt, tűzként borult rá. Agya mintha megfagyott volna, ahogy a sötét vízben a fenék felé lökte magát, és előre nyúlt, hogy megragadja a kardot. Ujjai a markolat köré fonódtak, fölfele húzta.

Ekkor valami összeszorította a nyakát. Először azt hitte, valamilyen vízi növény az, bár lebukáskor nem érzett semmit, és felemelte kezét, hogy kiszabadítsa magát. De nem növény volt, a Horcrux lánc szorult rá a nyakára, és lassan összenyomta a légsövét.

Harry vadul kirúgott, próbálva felemelkedni a felszínre, de csak annyit ért el vele, hogy a tavacska kövesebb oldala felé fordult. Vergődve, fuldokolva próbálta megragadni a fojtogató láncot, de fagyott ujjaival nem tudta meglazítani. Szeme előtt apró fények villantak, ahogy fulladozni kezdett, nem volt semmi más, semmi, amit tenni tudott volna, a nyakát megragadó karok már biztosan a Halálé voltak...

Köhögve, émelyegve, csurom vizesen, és fagyottabban, mint valaha is volt életében, arccal lefelé a hóba esett. Valahol a közelében egy másik személy lihegett, köhögött és támoogyott. Hermione sietett ismét a segítségére, ahogy akkor is, amikor a kígyó megtámadta... De mégsem volt egészen olyan, azok a mély köhögések nem az ő hangja voltak, sem pedig a lépések súlya...

Harryben nem volt elég erő, hogy felemelje fejét, és megpillantsa megmentőjét. Csak annyit tudott tenni, hogy remegő kezét a torkához emelje, és megtapogassa a helyet, ahol a medál a húsába vágott. Eltűnt. Valaki levágta róla. Egy lihegő hang szólalt meg a feje felett.

– Meg... vagy... *őrülve?*

Csak a hang hallatán érzett megrendülése adhatott neki elég erőt ahhoz, hogy felkeljen. Vadul reszketve lábra állt. Ron állt előtte, felöltözve, de bőrig ázva, haja az arcához ragadt, Griffendél kardjával az egyik, a törött láncán lógó Horcruxal a másik kezében.

– Mi a *fenéért* – lihegte Ron, miközben felemelte a Horcruxot, ami előre-hátra himbálódzott rövid láncán, mint valami hipnotikus segédeszköz – nem vetted le ezt az izét, mielőtt beugrottál?

Harry nem tudott válaszolni. Az ezüst őz semmi, semmi nem volt Ron feltűnéséhez képest. Nem hitt a szemének. A hidegtől remegve felemelte a part szélén fekvő ruháit, és öltözni kezdett. Ahogy egyik pulóvert a másik után húzta a fejére, Ront bámulta, félig azt várva, hogy eltűnik, amint leveszi róla a szemét, de mégis valódinak kellett lennie, elvégre épp most ugrott be a tóba, és mentette meg Harry életét.

– T-te voltál? – kérdezte végül, még mindig vacogó foggal. Hangja a fojtogatás miatt erőtlenebb volt, mint általában.

– Nos igen – mondta zavartan.

– T-te küldted az őzt?

– Hogy mit? Dehogyan! Azt hittem, te csinálod!

– Az én patrónusom szarvas.

– Tényleg. Gyanús volt, hogy másképp néz ki. Agancs nélkül.

Harry visszaakasztotta Hagrid erszényét a nyakába, felhúzott egy utolsó pulóvert, felvette Hermione pálcáját és ismét Ron felé fordult.

– Mit keresel itt?

Ron nyilvánvalóan remélte, hogy ez a kérdés csak később merül fel, ha egyáltalán felmerül.

– Nos, én... tudod... visszajöttem. Ha... – Megköszöörülte a torkát. – Tudod. Ha még mindig kellek.

Rövid szünet állt be, mely alatt Ron távozása falként emelkedett közékük. És mégis itt volt. Visszatért. Épp most mentette meg Harry életét.

Ron a kezeire pillantott. Hirtelen meglepődött, hogy megpillantotta a tárgyakat, amiket a kezében tartott.

– Ja igen, kiszedtem – mondta teljesen szükségtelenül, ahogy felemelte a kardot, hogy Harry közelebből is megnézhesse. – Ugye ezért ugrottál be?

– Igen – mondta Harry. – De nem értem. Hogy kerültél ide? Hogy találtál meg minket?

– Hosszú történet – mondta Ron. – Órák óta keresgéllek titeket, elég nagy erdő, mi? És épp azt gondoltam, hogy ledőlök egy fa tövébe, és reggelig várok, amikor megláttam azt az őzet és téged, ahogy követed.

– Senki mást nem láttál?

– Nem – mondta Ron. – Én...

De elbizonytalanodott, és két, egymáshoz közel nőtt fára pillantott, ami néhány méterrel odébb állt.

– Mintha láttam volna ott mozogni valamit, de akkor épp a tó felé futottam, mert belemerültél, és nem bukkantál fel, és inkább nem tettem kerület, hogy... hé!

Harry már a Ron által jelzett irány felé sietett. A két tölgyfa közel nőtt egymáshoz. Csak egy néhány centis rés volt a törzseik között szemmagasságban, kiváló hely az észrevétlen megfigyeléshez. A törzs körüli földet azonban nem fedte hó, és nem látszottak lábnyomok sem. Visszament Ronhoz, aki kezében még mindig ott volt a kard és a Horcrux.

– Van ott valami? – kérdezte Ron.

- Nincs – mondta Harry.
- Szóval hogyan került a kard a tóba?
- Biztos az rakta bele, aki a patrónust is megidézte.

Mindketten a díszes ezüstkardra néztek, a markolatát borító rubintok gyengén csillogtak Hermione pálcájának fényében.

- Gondolod, hogy ez az igazi? – kérdezte Ron.
- Csak egy módon deríthetjük ki – mondta Harry.

A Horcrux még mindig Ron kezében lógott. A medál enyhén megremegett. Harry tudta, hogy a benne lévő dolog ismét izgatottá vált. Érezte a kard jelenlétét, és inkább megölte volna, minthogy hagyta volna, hogy megszerezze. A vitatkozás ideje elmúlt, most jött el az ideje annak, hogy végleg elpusztítsák. Harry körbe nézett, magasra emelve Hermione pálcáját. Megpillantotta a megfelelő helyet: egy lapos követ, ami egy platánfa árnyékában hevert.

– Gyere ide – mondta, és előre indult. Lesöpörte a havat a kő tetejéről, és kinyújtotta a kezét a Horcruxért. Mikor Ron a kardot akarta átnyújtani, megrázta a fejét.

- Nem, neked kellene megtenned.
- Nekem? – kérdezte döbbenten Ron. – Miért?
- Mert te hoztad ki a kardot a tóból. Szerintem neked kellene megtenned.

Nem kedves, vagy nagylelkű próbált lenni. Ahogy tudta, hogy az őz jóindulatú, ugyanúgy tudta azt is, hogy Ronnak kell a kardot viselnie. Dumbledore bizonyos mágiaformákról azért tanított Harrynek, hogy egyes cselekedeteknek milyen kiszámíthatatlan következményei lehetnek.

– Én kinyitom, – mondta Harry, – és te fogsz döfni. Azonnal, rendben? Mert bármi is van benne, küzdeni fog. Denem naplóban lévő része is megpróbált megölni.

- Hogy fogod kinyitni? – kérdezte rémülten Ron.

– Párszaszóul fogom kérni – mondta Harry. A válasz annyira készen pattant ki a száján, mintha legbelül mindig is tudta volna. Talán a Naginival történt legutóbbi találkozása döbbentette rá. Lepillantott az *M* betűre, [lepillantott a kígyószerű *S* betűre] melyet csillogó zöld kövekből raktak ki. [Nem volt túl nehéz a hideg kövön fekvő miniatűr kígyóként elképzelni.]

- Ne! – kiáltotta Ron. – Ne nyisd ki! Komolyan ne!

– Miért ne? – kérdezte Harry. – Szabaduljunk meg ettől az átkozott dologtól, már hónapok óta...

– Nem tudom, Harry, komolyan... tedd meg te...

– De miért?

– Mert az a dolog nem tesz jót nekem! – mondta Ron, miközben elhátrált a kövön fekvő medáltól. – Nem tudom irányítani! Nem a tetteimre keresek kifogást, de sokkal rosszabb hatással van rám, mint rád, vagy Hermionéra, elhíttetett velem dolgokat... dolgokat, amikre amúgy is gondoltam, de mindent sokkal rosszabbá tett. Nem tudom elmagyarázni... aztán leveszem, és helyre hozom a fejem, aztán megint vissza kell vennem azt a rohadt izét... nem tudom megtenni, Harry!

Elhátrált, a karddal a kezében, a fejét rázva.

– Meg tudod tenni, – mondta Harry – menni fog! Épp most szerezted meg a kardot, tudom, hogy neked kell használnod. Kérlek, csak szabaduljunk meg tőle, Ron.

Úgy tűnt, nevének említése hatott. Ron nyelt egyet, majd orrán keresztül nagyokat lélegezve a kő felé lépett.

– Szólj, ha mehet – krákolta.

– Háromra – mondta Harry, visszafordulva a medálhoz. Összevonta szemöldökét, próbált egy kígyót maga elé képzelni, [Összevont szemöldökkel próbálta a díszes S betűt kígyónak elképzelni,] miközben a medál tartalma csapdába esett csótányként zörgött. Könnyű lett volna sajnálni, ha a Harry nyakán lévő vágás nem égette volna még mindig.

– Egy... kettő... három... *nyíl ki*.

Az utolsó két szó sziszegésként hagyta el a száját, és a medál arany ajtajai egy kattanással szélesre tárultak.

A két üveglak mögött egy élő szempár nézett ki rájuk, Tom Denem sötét és csinos szemei, még mielőtt vörössé és résnyivé nem váltak.

– Döfd le! – szólt Harry, miközben szilárdan tartotta a kövön a medált.

Ron remegő kezekkel emelte fel a kardot. A vége kilengett az örülden forgó szemek felett. Harry szorosan megragadta a medált, felkészülten, ahogy elképzelte az üres ablakokon kifolyó vért.

Egy hang sziszegett ki a medálból.

– *Láttam a szívedet, már az enyém.*

– Ne hallgass rá! – mondta nyersen Harry. – Döfd le!

– *Láttam az álmaidat, Ronald Weasley, és láttam a félelmeidet. Minden vágyad elérhető, de mindaz, amitől féltél, ugyanúgy megtörténhet...*

– Döfd le! – kiáltotta Harry, hangja visszhangzott az őket körbevevő fákban, a kard hegye megremegett, Ron Denem szemébe bámult.

– *Legkevésbé szeretett, mindig, egy anyától, aki lány után sóvárgott... És most a lány által is, aki inkább a barátodat választja... Mindig csak a második, örökké beárnyékolva...*

– Ron, döfd már le! – ordította Harry. Érezte, ahogy a medál remegett a szorításában, és félt attól, ami bekövetkezhet. Ron még magasabbra emelte a kardot, Denem szemei vörösen felizzottak.

A medál két ablakából, a két szemből két gömb, Harry és Hermione eltorzított feje virágzott ki.

Ron rémülten felkiáltott és elhátrált, ahogy az alakok kinyíltak a medálból, először a mellkasuk, majd a derekuk, végül a lábuk, míg a medálban nem álltak, egymás mellett, mint két fa egy közös gyökérrel, Ron és az igazi Harry fölött lebegve, aki elkapta ujjait a medáltól, ahogy az hirtelen felforrósodott.

– Ron! – kiáltotta, de a Denem-Harry megszólalt Voldemort hangján, és Ron hipnotizálva nézett az arcába.

– *Miért jöttél vissza? Jobban voltunk nélküled, boldogabbak, örültünk a hiányodnak... Kinevettük a hülyeséged, a gyávaságod, az önteltséged...*

– *Önteltség!* – visszhangozta a Denem-Hermione, aki sokkal szebb volt, és mégis, sokkal rémisztőbb, mint a valódi. Vihogva megingott Ron előtt, aki rémülten nézte őket, mégsem volt képes levenni róluk a szemét. A kard a földre lógott kezében. – *Ki tudna rád nézni, ki akarna valaha is rád nézni Harry Potter mellett? Mi olyat tettél, ami összemérhető lenne a Kiválasztottal? Mi vagy te a Kis Túlélőhöz képest?*

– Ron, döfd le, DÖFD LE! – ordította Harry, de Ron nem mozdult. Elkerekedett szemekkel nézte a Denem-Harryt és Denem-Hermionét, alakjuk visszaverődött szemeiben, hajuk tűzként lobogott, szemeik vörösen izzottak, hangjuk gonosz duettként hangzott fel.

– *Anyukád bevallotta*, – mondta gúnyos vigyorral a Denem-Harry, miközben a Denem-Hermione felkacagott, – *hogyan jobban örült volna, ha én vagyok a fia, örült volna a cserének...*

– *Ki ne akarná inkább őt, miféle nő választana téged, senki nem vagy, senki, senki hozzá képest!* – dúdolta a Denem-Hermione, kinyújtotta kígyószerű kezeit, a Denem-Harry köré fonta karjait, szorosan magához ölelve, ajkaik összeértek.

Előttük a talajon Ron arcát elöntötte a kín, remegő kezeivel magasra emelte a kardot.

– Csináld, Ron! – kiáltotta Harry.

Ron felé nézett, és Harry mintha meglátta volna a vörös izzást a szemében.

– Ron...?

A kard felvillant, lecsapott. Harry félre ugrott. Fémes pendülés hallatszott, és egy hosszú, elnyújtott sikoly. Harry megpördült, elcsúszott a havon. Védekezően felemelte pálcáját, de nem volt kivel küzdeni.

Az őt és Hermionét mutató alakok eltűntek. Csak Ron volt ott, a kard lógott a kezében, és a medál összetört maradványait nézte a lapos kövön.

Harry lassan visszament hozzá, nem tudta mit tegyen vagy mondjon. Ron erősen lihegett. Szemei már nem voltak vörösek, ismét kékek voltak. És nedvesek is.

Harry előre dőlt, mintha nem látta volna, és felemelte a törött Horcruxot. Ron mindkét ablakban összezúzta az üveget. Denem szemei eltűntek, és a medál foltos selyemborítása egy kicsit füstölt. A Horcruxban élő dolog eltűnt, Ron kínzása volt utolsó tette. A kard megcsörrent, ahogy Ron elejtette. Térdre borult, fejét karjaiba temette. Remegett, de nem a hidegtől. Harry belegyömöszölte a törött medált a zsebébe, Ron mellé térdelt és óvatosan a vállára helyezte a kezét. Jó jelnek tartotta, hogy Ron nem rázta le magáról.

– Miután elmentél – mondta halkan, hálásan, hogy Ron arca rejtve van, – egy hétig csak sírt. Valószínűleg tovább is, csak nem akarta, hogy lássam. Egy csomó este nem is szóltunk egymáshoz. Amikor elmentél...

Nem tudta befejezni. Csak most, hogy újra visszajött, döbbsen rá Harry, milyen sokba került neki barátja hiánya.

– Olyan, mint a testvérem – folytatta. – Úgy szeretem, mintha a testvérem lenne, és szerintem ő is hasonlóan érez irántam. Ez mindig így volt. Azt hittem, tudtad.

Ron nem válaszolt, elfordította arcát Harry felől, és talárja ujjába fújta az orrát. Harry felállt és Ron hatalmas hátizsákjához ment, ami pár méterre hevert tőlük, ledobva, ahogy Ron a tó felé futás közben hagyta, hogy Harry segítségére siessen. Felkapta a hátára és viisszasétált Ronhoz, aki közeledtére lábra állt. Szemei vérvörösek voltak, de egyébként nyugodtak.

– Sajnálom – mondta. – Sajnálom, hogy elmentem. Tudom, hogy...

Körülnézett a sötéttségben, mintha remélte volna, hogy egy elég kifejező szó vetné rá magát.

– Ma este, mondhatni, jóvátetted – mondta Harry. – Megszerezted a kardot, végeztél a Horcruxal, megmentetted az életem.

– Ez így sokkal jobban hangzik, mint valójában volt – motyogta Ron.

– Az ilyesmi mindig sokkal jobban hangoznak, mint amilyenek valójában – mondta Harry.

– Évek óta próbálom nektek magyarázni.

Egymás felé léptek és összeölelkeztek, Harry Ron még mindig csöpögő kabátját ragadta meg.

– Most pedig, – mondta Harry, ahogy eleresztették egymást, – csak annyi a dolgunk, hogy ismét megtaláljuk azt a sátrat.

De nem volt túl nehéz. Bár az őzet követve a sötét erdőn keresztül hosszúnak tűnt az út, Ronnal az oldalán meglepően hamar visszajutottak. Harry alig várta, hogy felébreszthesse Hermionét, és izgatottan lépett be a sátorba. Ron kicsit lemaradt mögötte.

Csodálatosan meleg volt a tó és az erdő után. Az egyetlen fényforrás egy földön lévő üvegben táncoló kék lángnyelv adta. Hermione mélyen aludt, összegömbölyödve a takarója alatt, és csak Harry többszöri kiáltására ébredt fel.

– *Hermione!*

Megrezzent, majd gyorsan felült, és arcába lógó haját félretolta kezével.

– Mi a baj, Harry? Jól vagy?

– Persze, minden rendben van. Sőt. Valaki van itt.

– Hogy érted ezt? Ki...?

Megpillantotta Ront, karddal a kezében, ahogy a kopott szőnyegre csöpögött róla a víz. Harry hátra lépett egy árnyékos sarokba, lecsúsztotta hátáról Ron hátizsákját, és megpróbált beleolvadni a sátorvászonba.

Hermione lecsúszott az ágyáról, és mintha alva járna, lépett közelebb Ronhoz, szemét sápadt arcán tartva. Ron halványan elmosolyodott és félig felemelte a karjait.

Hermione előrelelendült, és ütni kezdte, ahol csak érte.

– Áú... hé... eressz! Mi a...? Hermione... ÁÚ!

– Te... teljesen... *segg*... Ronald... Weasley!

Minden szavát egy újabb ütéssel nyomatékosította. Ron elhátrált, kezével a fejét védve, ahogy Hermione felé közeledett.

– Vissza... kúszol... ide... hetekkel... később... ó, *hol a pálcám?*

Úgy nézett, mintha ki akarná csavarni Harry kezéből, a fiú ösztönösen cselekedett.

– *Protego!*

A láthatatlan pajzs Ron és Hermione között jelent meg, ereje mindkettőjüket visszalökte a padlóra. Haját kiköpködve a szájából a lány ismét talpra ugrott.

– Hermione! – mondta Harry. – Nyug...

– Nem nyugszom le! – sikoltotta. Még soha nem látta, hogy ennyire elvesztette volna önuralmát. Eléggé örültnek nézett ki. – Add vissza a pálcámat! *Add ide!*

– Hermione, lennél szíves...

– Ne mondd meg nekem, mit tegyek, Harry Potter! – sikoltotta. – Ne merd! Add vissza, most! TE meg!

Fenyegetőzően Ronra mutatott. Olyan volt, mintha elátkozná, és Harry nem okolta, amiért néhány lépést elhátrált.

– Utánad rohanta! Hívtalak! Könyörögtem, hogy gyere vissza!

– Tudom, – mondta Ron, – Hermione, sajnálom. Komolyan...

– Ó, szóval *sajnálod!*

Magas, örült hangon felnevetett. Ron Harryre pillantott segítségért, de tehetetlenségében csak grimaszolt.

– Visszajössz hetekkel... *hetekkel*... később, és azt hiszed, hogy minden rendben lesz, ha annyit mondasz, *sajnálod?*

– Hát, mi mást tudnék mondani? – kiáltotta Ron. Harry örült, hogy visszavágott.

– Hát, nem is tudom! – kiáltotta szarkasztikusan Hermione. – Erőltess meg az agyad, Ron, csak néhány másodpercedbe kerülne...

– Hermione – szólt közbe Harry, aki ezt eléggé övön alulinak érezte, – épp most mentette...

– Nem érdekel! – visította. – Nem érdekel, hogy mit csinált! Hetek óta, amennyire törődött velünk, akár meg is halhattunk volna...

– Tudtam, hogy nem vagytok halottak! – kiáltotta Ron, most először belé fojtva a szót, és olyan közel ment hozzá, amennyire a pajzsbűbáj engedte. – Harry tele van a *Prófétával*, a rádióval, mindenhol csak őt keresik, egy csomó pletyka meg örült történet kering mindenhol, tudtam, hogy egyből meg fogom tudni, ha meghaltok, fogalmad sincs, milyen érzés volt...

– Hogy milyen érzés volt neked?

A hangja olyan visító volt, hogy lassan már csak a denevérek hallhatták, de annyira felháborodott, hogy egy pillanatra nem tudott szóhoz jutni, Ron pedig kihasználta az alkalmat.

– Vissza akartam jönni, amint dehoppanáltam, de egyenesen egy csapat Begyűjtőbe botlottam, Hermione, és nem tudtam sehová se menni!

– Egy csapat mibe? – kérdezte Harry, ahogy Hermione egy karosszékre dobta magát olyan szorosan keresztbe tett kézzel és lábbal, hogy úgy tűnt, néhány évig nem akar felkelni onnan.

– Begyűjtőkbe – mondta Ron. – Mindenhol ott vannak... emberek, akik azzal próbálnak aranyat szerezni, hogy mugli születésűeket és vérarulókat keresnek, a minisztérium jutalmat ad mindenkiért, akit elfognak. Egyedül voltam, és iskoláskorúnak látszottam. Nagyon fellelkesültek, azt hitték, hogy bujkáló mugli születésű vagyok. A minisztériumba akartak vinni, úgyhogy nagyon gyorsan kellett kimagyaráznom magam.

– Mit mondtál nekik?

– Azt, hogy Stan Shunpike vagyok. Az első ember, aki az eszembe jutott.

– És elhitték?

– Nem voltak túl okosak. Az egyikük biztosan félig troll volt, legalábbis a szaga...

Ron Hermionéra pillantott, remélve, hogy ettől a kis vicctől talán meglágyul, de arckifejezése továbbra is kőkemény maradt a szorosan összefűzött karjai felett.

– Na mindegy, elkezdtek vitatkozni azon, hogy vajon tényleg Stan vagyok-e. Megmondom őszintén, elég szármalmas volt, de akkor is öten voltak ellenem, és a pálcámat is elvették. Aztán ketten verekedni kezdtek, és míg a többiek ezzel foglalkoztak, sikerült gyomron vágnom azt, amelyik fogva tartott, elkaptam a pálcáját, lefegyvereztem azt, amelyik az enyémet tartotta és dehoppanáltam. Nem sikerült túl jól, amputoportáltam magam – Ron felemelte jobb kezét, amiről

két körme hiányzott. Hermione fagyosan felvonta a szemöldökét – és mérföldekkel arrébb bukkantam fel, mint ahol voltatok. Mire visszaértem arra a partra, már elmentetek.

– A mindenit, milyen megkapó történet – mondta azon a gögös hangján, amit olyankor használt, ha valami nagyon rosszat kívánt a másíknak. – Biztosan nagyon megrémülhattél. Mi eközben Godric's Hollow-ba mentünk, és gondolkozzunk csak, mi is történt ott, Harry? Ja igen, Tudodki kígyója jelent meg, majdnem megölt mindkettőnket majd Tudodki is megjelent és nagyjából egy másodperccel szalasztott el minket.

– Micsoda? – mondta tátott szájjal Ron, de Hermione nem foglalkozott vele.

– Képzeld el, hogy elveszted a körmöd, Harry! Ez tényleg elég jó betekintést nyújt a mi szenvedéseinkbe, ugye?

– Hermione, – mondta csendesen Harry, – Ron megmentette az életem.

A lány mintha meg se hallotta volna.

– Azért egy dolgot szeretnék tudni – mondta, miközben egy Ron feje feletti pontra nézett. – Pontosan hogy találtál meg minket ma este? Ez fontos. Ha megtudjuk, biztosíthatjuk, hogy többé ne látogathassanak meg olyanok, akiket nem látunk szívesen.

Ron egy ideig nézte, majd elővett egy kis, ezüstös tárgyat a farmerja zsebéből.

– Ezzel.

Ronra kellett néznie, hogy lássa, mit mutat nekik.

– Az önoltóval? – kérdezte olyan meglepetten, hogy megfélekedezett fagyos és dühös arckifejezéséről is.

– Nem csak ki-be kapcsolgatja a fényt – mondta Ron. – Nem tudom, hogy működik, vagy miért történt pont akkor, és nem máskor, mert azóta akartam ide visszajönni, hogy elmentem. De a rádiót hallgattam karácsony reggel, és meghallottalak... meghallottalak téged.

Hermionéra nézett.

– Meghallottál a rádióban? – kérdezte hitetlenkedve.

– Nem, a zsebemből hallottalak. A hangod – újra feltartotta az önoltót – ebből jött.

– És pontosan mit is mondtam? – kérdezte kételkedő-kíváncsi hangon Hermione.

– A nevem. „Ron.” És mondtál... valamit egy pálcáról...

Hermione elvörösödött. Harry is visszaemlékezett. Akkor ejtették ki először újra Ron nevét azóta, hogy barátjuk elment. Hermione említette meg, amikor Harry pálcájának javításáról beszélt.

– Úgyhogy elővettem, – folytatta Ron, az önoltót figyelve, – de nem tűnt semmivel sem másabbnak, de biztos voltam benne, hogy hallottalak. Úgyhogy kattintottam egyet. És a fények kialudtak a szobámban, de egy másik fény jelent meg pont az ablakon kívül.

Ron felemelte szabad kezét, és maga elé mutatott, szemét valami olyanra szegezte, amit sem Harry, sem Hermione nem láthatott.

– Egy fénylabda volt, olyan lüktető, és kékes, olyan, mint amelyet a zsupsz kulcs is kiad, tudod?

– Igen – mondta egyszerre Harry és Hermione.

– Tudtam, hogy ez lesz az – mondta Ron. – Összepakoltam a dolgaimat, majd felvettem a hátizsákom és kimentem a kertbe.

– A kis fénylabda ott lebegett, rám várt, és mikor kimentem, egy kicsit megugrott, követtem a fészker mögé, aztán... nos, belém jött.

– Tessék? – kérdezte Harry, mert biztos volt benne, hogy rosszul hallotta.

– Így felém lebegett, – mondta Ron, szabad mutatóujjával illusztrálva a dolgot, – egyenesen a mellkasomnak, aztán... egyenesen átment rajtam. Itt – egy szívéhez közeli pontra mutatott. – Éreztem, elég meleg volt. Amint bennem volt, tudtam, hogy mit kell tennem. Tudtam, hogy oda fog vinni, ahová mennem kellett. Úgyhogy dehoppanáltam, és egy hegyoldalon találtam magam. Mindenhol hó volt...

– Ott voltunk – mondta Harry. – Két éjszakát töltöttünk ott, és a második este végig azt hittem, hogy hallom, ahogy valaki a sötétben sétált és kiabált.

– Igen, az biztos én voltam – mondta Ron. – A védővarázslataitok egyébként működtek, mert nem láttalak és nem is hallottalak titeket. De biztos voltam benne, hogy ott vagytok a közelben, úgyhogy végül bemásztam a hálózsákomba, és vártam, hogy megjelenjete. Gondoltam, hogy látszani fogtok majd ha elpakoltátok a sátrat.

– Nem igazán – mondta Hermione. – A láthatatlanná tevő köpeny alatt dehoppanáltunk, csak extra elővigyázatosságból. És elég korán mentünk el, mert ahogy Harry is mondta, hallottuk, ahogy valaki a közelben üggyetlenkedik.

– Egész nap azon a hegyen vártam – mondta Ron. – Végig reménykedtem benne, hogy feltűntök. De amikor sötétedni kezdett, tudtam, hogy biztosan nem vettelek észre titeket, úgyhogy megint kattintottam az önoltóval, a kék fény ismét előjött, és belém lebegett, és dehoppanáltam, és ide érkeztem, ebbe az erdőbe. Még mindig nem láttalak titeket, úgyhogy csak reméltem, hogy egyikőtök a végén csak feltűnik... és Harry fel is tűnt. Hát, értelemszerűen előbb vettem észre az őzet.

– A mit? – kérdezte élesen Hermione.

Elmondták neki, mi történt, és ahogy az ezüst őz, a kard és a tavacska története kibontakozott, Hermione haragosan nézett egyikükről a másikukra. Annyira figyelt, hogy még végtagjait is elfelejtette összeszorítani.

– De biztosan egy patrónusnak kellett lennie! – mondta. – Nem láttátok, ki idézte meg? Nem láttátok senkit? És egyenesen a kardhoz vezetett! Ezt nem hiszem el! Azután mi történt?

Ron elmondta, hogyan nézte, ahogy Harry a tóba ugrik, és hogy várta, hogy újra felbukkanjon, hogyan döbbsent rá, hogy valami rossz volt, ugrott utána és mentette meg, majd ment vissza a kardért. Egészen a medál kinyitásáig eljutott, de ekkor megtorpant, és Harry fejezte be.

– ... és Ron ledöfte a karddal.

– És... és eltűnt? Csak úgy? – suttogta.

– Nos... sikoltozott – mondta Harry, féloldalas pillantást vetve Ronra. – Tessék.

Az ölébe dobta a medált. A lány óvatosan felvette és megvizsgálta a betört ablakokat.

Úgy érezvén, hogy biztonságosan megteheti, Harry Hermione pálcájának egy intésével eltávolította a Pajzsbűbájt, és Ron felé fordult.

– Nem azt mondtad, hogy egy tartalék pálcával léptél le a Begyűjtőtől?

– Micsoda? – mondta Ron, aki a medált vizsgáló Hermionéra figyelt. – Ja... de igen.

Kicsatolta a hátizsákját és előhúzott egy rövid, sötét pálcát az egyik zsebéből. – Itt van. Gondoltam, hogy jó, ha van egy tartalék is.

– Jól gondoltad – mondta Harry, miközben kinyújtotta a kezét. – Az enyém eltört.

– Ugye csak viccelsz? – mondta Ron, de abban a pillanatban felpattant Hermione. Ron ismét aggódni kezdett.

Hermione a táskájába tette az elpusztított Horcruxot, majd visszamászott az ágyába, és további szó nélkül elhelyezkedett.

Ron átadta Harrynek az új pálcát.

– Gondolom ennél jobbra nem számíthatsz – motyogta Harry.

– Igen – mondta Ron. – Lehetett volna rosszabb is. Emlékszel arra a madárcsapatra, amit egyszer rám küldött?

– Még nem húztam ki a listáról – hallatszott Hermione tompa hangja a takarói alól, de a két fiú elmosolyodott, miközben Ron előhúzta barna pizsamáját a hátizsákjából.

Huszadik fejezet

Xenophilus Lovegood

Harry nem számított rá, hogy Hermione dühe alábbhagy az éjszaka folyamán, ezért nem is nagyon lepődött meg azon, hogy csak csúnya pillantásokkal és tömör hallgatással kommunikált velük másnap reggel. Ron erre szokatlanul komor viselkedéssel válaszolt jelenlétében, ezzel jelezve távoztása miatt érzett mélységes lelkiismeret-furdalását. Mikor mindhárman együtt voltak, Harry úgy érezte magát, mint az egyetlen nem gyászoló ember egy temetésen. Azon rövid alkalmakkor azonban, amikor Harryvel kettesben volt (vízgyűjtéskor, vagy az avarban gombákat keresve), szégyentelenül felvidult.

– Valaki segített nekünk – ismételte. – Valaki hozzád küldte azt az őzet. Valaki velünk van, haver, egy Horcruxnak annyi!

A medál megsemmisülése okozta lelkesedésükben ismét a többi Horcrux lehetséges tartózkodási helyeit kezdték el találgatni, annak ellenére, hogy korábban már rengetegszer merült fel a téma. Harry optimista volt, biztos abban, hogy első áttörésüket újabbak fogják követni. Hermione duzzogása nem tudta lelombozni lelkesedését. Hirtelen szerencsék következtében – a titokzatos őz feltűnése, Griffendél kardjának visszaszerzése, és mindenekfelett Ron feltűnése – Harry elég nehezen tudta csak megállni, hogy boldogsága ki ne üljön az arcára.

Aznap késő délután Ronnal azzal az indokkal szabadultak meg Hermione vészes jelenlététől, hogy nem létező szedret keressenek a csupasz sövényeken, és folytatták a nagyvilág híreinek megbeszélését. Harry végre megosztotta Ronnal addigi kóborlásuk történeteit, a

Godric's Hollow-i kalanddal bezárólag, és Ronon volt a sor, hogy elmondja Harrynek az elmúlt néhány hét varázsvilág-béli eseményeit.

– ...és hogy jöttetek rá a Tabura? – kérdezte Harrytől, miután befejezte a mugli születésűek kétségbeesett bujkálási kísérleteinek részletezését.

– A mire?

– Te és Hermione már nem mondjátok ki Tudodki nevét!

– Ja, tényleg. Hát, ez csak egy olyan rossz szokás, ami ránk ragadt – mondta Harry. – De nekem még mindig nem probléma V...

– Ne! – kiáltotta Ron, minek következtében Harry ijedtében a bokorba esett, Hermione pedig (a sátor bejáratánál egy könyvet olvasva) haragosan pillantott rájuk. – Bocsánat – mondta Ron, miközben kiemelte Harryt a szederbokorból, – de a név el van átkozva, így követik az embereket! Ha kimondod a nevet, a védelmező bűbájuk megszűnnek, valamilyen mágikus zavart okoz... így találtak ránk a Tottenham Court Road-on is!

– Mert kimondtuk a *nevét*?

– Pontosan! Neked is be kell látnod, van értelme. Csak azok az emberek, akik komolyan kiálltak ellene, mint például Dumbledore is, merték kiejteni a nevét. Most egy Tabut tettek rá, és aki kimondja, azt megtalálják... gyors és egyszerű módja a Rend tagjainak felkutatására! Majdnem elkapták Kingsley-t is...

– Viccelsz?

– Nem, Bill mesélte, hogy egy rakás Halálfaló sarokba szorította, de kiküzdötte magát. Most ugyanúgy menekül, mint mi. – Ron elgondolkodva vakargatta az állat pálcája végéve. – Nem lehet, hogy Kingsley küldte azt az özet?

– Az ő patrónusa hiúz, az esküvőn láttuk, nem emlékszel?

– Tényleg...

Tovább sétáltak a sövény mentén, el Hermione és a sátor közeléből.

– Harry... nem gondolod, hogy lehetett Dumbledore is?

– Mi lehetett Dumbledore?

Ron kicsit feszengett, de halkan folytatta. – Dumbledore... az őz? Úgy értem, – Ron Harryt figyelte a szeme sarkából, – legutóbb nála volt a valódi kard, nem?

Harry nem nevette ki Ront, mert túl jól érezte a szavai mögött lévő vágyódást. Az elképzelés hogy Dumbledore-nak sikerült visszatérnie az élők közé, és vigyáz rájuk, kimondhatatlanul megnyugtató lett volna. Megrázta a fejét.

– Dumbledore halott – mondta. – Láttam, ahogy meghal, láttam a testét. Biztosan elment. Egyébként is az ő patrónusa fönix volt, nem pedig őz.

– De a patrónusok néha megváltozhatnak, nem? – mondta Ron. – Tonksé is megváltozott...

– Igen, de ha Dumbledore életben lenne, miért ne mutatta volna meg magát? Miért ne adta volna ide egyszerűen a kardot?

– Honnan tudjam? – mondta Ron. – Ugyanazért, amiért akkor sem adta neked, amikor még életben volt? Vagy amiért egy régi cikeszt hagyott rád, Hermionéra meg egy gyerekkönyvet?

– Mégpedig? – kérdezte Harry, és válaszokra szomjasan barátjára nézett.

– Nemtom – mondta Ron. – Néha úgy éreztem, amikor egy kicsit pipa voltam, hogy csak egy jót akart nevetni, vagy... vagy csak nehezebbé akarta tenni a dolgot. De már nem hiszem ezt, most már nem. Tudta, mit csinált, amikor nekem adta az önöltót, nem? Ő... nos, – Ron füle elvörösödött, és egy, a lábánál lévő fűcsomót kezdett vizsgálni és a lábával piszkálni, – biztosan tudta, hogy itt foglak titeket hagyni.

– Nem – javította ki Harry. – Azt tudta, hogy vissza akarsz majd jönni.

Ron hálásan, de még mindig kicsit félszegen nézett vissza rá. Részben, hogy másra terelje a szót, Harry folytatta. – Ha már itt tartunk, hallottad, mit írt róla Rita Vitrol?

– Ó igen, – mondta egyből Ron, – az emberek elég sokat beszélnek róla. Persze más körülmények között hatalmas szenzáció lenne, hogy Dumbledore és Grindelwald haverok voltak, de most csak egy ok, hogy azok, akik nem kedvelték őt, egy jót tudjanak nevetni, és egy pofon azoknak, akik azt hitték, hogy mindig is remek ember volt. Egyébként nem hiszem, hogy túl nagy dolog lenne. Nagyon fiatal volt akkor, amikor...

– Olyan idős volt, mint mi – mondta Harry, ahogy Hermionének is korábban. Volt valami az arcvonásaiban, ami miatt Ron inkább ejtette a dolgot.

Egy nagy pók ült egy földiszederre erősített, fagyott hálón. Harry megcélozta a Rontól kapott pálcával, melyről Hermione nagy kegyesen megállapította, hogy kökényből készült.

– *Bazieto.*

A pók megremegett, himbálódzott a hálóján. Harry újra próbálta. Ekkor valamivel nagyobbra nőtt.

– Hagyd abba – mondta élesen Ron. – Sajnálom, hogy azt mondtam, Dumbledore még fiatal volt, oké?

Harry megfeledkezett Ron pókiszonyáról.

– Bocsi... *Reducio*.

A pók nem ment össze. Harry a kökénypálcára pillantott. Eddig minden apró varázslata, ami kipróbált sokkal erőtlenebbül sikerült vele, mint a régi főnixpálcájával. Ez az új pálca kényelmetlenül ismeretlen volt számára, mintha egy ismeretlen keze lett volna karjának végére varrva.

– Csak gyakorolnod kell egy kicsit – mondta Hermione, aki zajtalanul közeledett feléjük, és idegesen figyelte Harryt, ahogy a pókot próbálta megnövesztetni és lekicsinyíteni. – Csak magabiztosság kérdése az egész, Harry.

Tudta, miért akarja, hogy minden rendben legyen. Még mindig büntudatot érzett amiatt, hogy eltörte a pálcáját. Lenyelte a válaszát, hogy nyugodtan elveheti a kökénypálcát, ha szerinte nem volt köztük semmi különbség, és ő majd használja a lányét. Azonban mivel szerette volna, ha ismét barátokká válnak, egyetértett vele. De mikor Ron próbaképp a lányra mosolygott, elvonult és ismét eltűnt a könyv mögött.

Sötétedés után mindhárman visszatértek a sátorba, Harry vállalta az első őrököt. A bejárat előtt üldögélve próbálta a lábánál lévő kis kődarabokat lebegtetni, de varázsereje sokkal gyengébbnek és esetlenebbnek tűnt, mint korábban. Hermione a fekvőhelyén hevert és olvasott, míg Ron, miután ideges pillantásokat vetett feléje, elővett egy kis farádiót a hátizsákjából és próbálta behangolni.

– Van egy adó, – mondta halkan Harrynek, – ami a valódi híreket adja le. Az összes többi Tudodki oldalán áll, és a minisztériumi híreket közvetíti, de ez... csak várj, amíg meghallod, remek. Csak sajnós nem tudnak minden este adni, mindig költözniük kell, ha esetleg rájuk támadnának, és kell egy jelszó is, hogy be tudd őket fogni... Csak az a baj, hogy az utolsót kihagytam...

Finoman ütögette a rádió tetejét a pálcájával, és alig hallhatóan szavakat motyogott. Gyakran pillantott Hermione felé, attól tartva, hogy megint kiabálni kezd vele, de a lány látszólag

még a jelenlétéről sem vett tudomást. A következő tíz percben Ron motyogva ütögette a rádiót, Hermione egy könyvben lapozgatott, Harry pedig a kökénypálcával gyakorolt.

Végül a lány leléászott az ágyáról. Ron azonnal abbahagyta az ütögetést.

– Ha zavar, akkor abbahagyom! – mondta neki idegesen.

Hermione válaszra sem méltatva Harryhez ment.

– Beszélnünk kell – mondta.

Harry a lány kezében lévő könyvre nézett. Az *Albus Dumbledore Élete és Hazugságai* volt az.

– Mi van? – kérdezte nyugtalanul. Felvillant fejében, hogy van benne egy fejezet róla is. Nem volt biztos benne, hogy felkészült a Dumbledore-ral való kapcsolatának Rita általi elemzésére. Hermione válasza azonban teljesen váratlanul érte.

– Meg akarom látogatni Xenophilus Lovegood-ot.

Harry a lányra meredt.

– Tessék?

– Xenophilus Lovegood, Luna apja. Beszélni akarok vele!

– Ő... miért?

Mély levegőt véve nekigyürkőzött. – A jel miatt, a *Beedle Bárd*ban lévő jel miatt. Nézd meg ezt!

Harry vonakodó szemei elé lökte az *Albus Dumbledore Élete és Hazugságait*. Egy fénykép volt a könyvben, Dumbledore korábban említett, Grindelwald-nak írt levele, az ismerős, vékony, dőlt kézírással. Nem örült neki, hogy bizonyítékot kap rá, hogy Dumbledore tényleg leírta ezen szavakat, és ez nem csak Rita kitalációja.

– Az aláírás – mondta Hermione. – Az aláírást nézd, Harry!

Engedelmeskedett. Egy pillanatig nem tudta, miről beszél a lány, de ahogy közelebből is megnézte pálcája fénye mellett, észrevette, hogy az Albus A betűje helyett Dumbledore a *Beedle Bárd Meséiben* lévő, háromszög alakú jel kicsiny mását írta oda.

– Ő... mit akarsz...? – kérdezte óvatosan Ron, de Hermione egy pillantásával elhallgattatta, és visszafordult Harryhez.

– Állandóan felbukkan, nem gondolod? – kérdezte. – Tudom, hogy Viktor szerint Grindelwald jele, de biztosan ott volt a Godric's Hollow-i síron, és a sírkőn lévő dátum sokkal

korábbi, minthogy ő megszületett volna! És most ez is! Nos, nem kérdezhetjük meg Dumbledoret, sem Grindelwaldot, hogy mit jelent... abban sem vagyok biztos, hogy ő életben van-e... de megkérdezhetjük Mr. Lovegood-ot. Az esküvőn viselte a jelet. Harry, biztos vagyok benne, hogy ez fontos!

A fiú nem válaszolt azonnal. A lány komoly, türelmetlen arcát nézte, majd elgondolkodva az őket körülvevő sötétség felé fordult. Hosszú szünet után szólalt csak meg. – Hermione, nem kell egy újabb Godric's Hollow. Rábeszéltük magunkat, hogy oda menjünk, aztán...

– De hát folyton felbukkan, Harry! Dumbledore rám hagyta a *Beedle Bárd Meséit*, honnan tudod, hogy nem az lenne-e a feladatunk, hogy többet derítsünk ki a jelről?

– Megint itt vagyunk! – mondta ingerülten Harry. – Próbáljuk meggyőzni magunkat arról, hogy Dumbledore titkos jeleket és nyomokat hagyott hátra...

– Az önlótó elég hasznosnak bizonyult – szólt közbe Ron. – Szerintem Hermionénak igaza van, beszelnünk kellene Lovegooddal.

Harry vészjósló tekintettel nézett rá. Biztos volt benne, hogy Ron helyeslésének semmi köze nem volt a háromszög alakú jel jelentésének megismeréséhez.

– Ez nem lesz olyan, mint Godric's Hollow, – tette hozzá Ron, – Lovegood a mi oldalunkon áll, Harry, a *Hírverő* egész idő alatt a te pártodat fogta, mindenkinek azt hangoztatja, hogy segíteniük kell neked!

– Harry, biztos vagyok benne, hogy ez fontos! – mondta komolyan Hermione.

– De nem gondolod, hogy ha fontos lett volna, Dumbledore mesélt volna róla a halála előtt?

– Talán... talán ez valami olyan, amire magadtól kell rájönnöd – mondta Hermione ebbe az utolsó szalmaszába kapaszkodva.

– Igen, – mondta hízelegve Ron, – ennek van értelme.

– Nem, nincs értelme – csattant fel Hermione, – de szerintem attól még beszelnünk kellene Mr. Lovegooddal. Egy jel, ami összeköti Dumbledoret, Grindelwaldot és Godric's Hollow-t? Harry, biztos vagyok benne, hogy erről tudnunk kell!

– Szerintem szavazzunk – mondta Ron. – Akik szerint meg kellene látogatnunk Lovegoodot...

Még Hermione előtt felemelte a kezét. A lány szája gyanúsán megremegett, ahogy felemelte a sajátját.

– Bocs, Harry, leszavaztunk – mondta Ron, miközben hátba veregette.

– Rendben – mondta Harry, félig nevetve, félig dühösen. – De miután találkoztunk Lovegooddal, azért próbáljunk meg felkutatni pár Horcruxot is, oké? Egyébként is, hol laknak? Tudja valamelyikötök?

– Igen, tőlünk nem messze – mondta Ron. – Nem tudom pontosan, merre, de anya és apa mindig a hegyek felé mutattak, amikor megemlítették őket. Nem hiszem, hogy túl nehéz lesz megtalálni őket.

Miután Hermione visszament az ágyára, Harry lehalkította a hangját.

– Csak azért egyeztél bele, hogy szerezz nála egy jó pontot.

– Szerelemben, háborúban nincsenek szabályok, – mondta vidáman Ron, – és ez kicsit mindkettő. Ugyan már, ez a karácsonyi szünet, Luna biztos otthon lesz!

A szeles hegyoldalról gyönyörű kilátás nyílt Ottery Szent Catchpole-ra, ahová másnap dehoppanáltak. Kilátóhelyükről a falu játékházak csoportjának látszott, ahogy a felhők közötti résen a napfény megvilágította őket. Néhány percig az Odút figyelték, kezükkel eltakarva szemüket, de csak a magas sövényt és a gyümölcsös fáit tudták kivenni, mely melyek eltakarták a tekerő házat a muglik szemei elől.

– Különös érzés ilyen közel lenni és nem meglátogatni őket – mondta Ron.

– Nem mintha nem most jártál volna náluk. Ott voltál karácsonykor – mondta hűvösen Hermione.

– Nem az Odúban voltam – mondta felnevetve Ron. – Azt hitted, csak úgy visszamegyek oda, és elmondom nekik, hogy leléptem tőletek? Igen, Fred és George nagyon jó véleménnyel lett volna rólam. És Ginny, ő lett volna a megértés mintaképe.

– De hát akkor merre voltál? – kérdezte meglepetten Hermione.

– Bill és Fleur új lakásában. Shell Cottage-ben. Bill mindig rendes volt velem. Ő... ő sem volt túlságosan lenyűgözve, mikor elmondtam neki, mit tettem, de nem szállt rám emiatt. Tudta, hogy megbántam a dolgot. A család többi tagja nem tudja, hogy náluk jártam. Bill azt mondta anyunak, hogy Fleurral inkább kettesben töltenék a karácsonyt. Első ünnep a házasságuk óta. Szerintem Fleur nem bánta, nem nagyon van oda Celestina Warbeck-ért.

Ron hátat fordított az Odúnak.

– Próbáljuk meg ott fenn – mondta, miközben a hegycsúcs teteje felé mutatott.

Néhány órán keresztül sétáltak, Harry, mivel Hermione ragaszkodott hozzá, a láthatatlanná tevő köpeny alatt rejtőzve. A környező hegyvonulatok egy üres házat leszámítva teljesen lakatlanok voltak.

– Gondolod, hogy ez az övél, és elutaztak karácsonyra? – kérdezte Hermione, miközben bekukucskált a konyhaablakon, melynek párkányán muskátlik álltak. Ron felhorkantott.

– Nézd, szerintem ha Lovegoodék ablakán nézel be, tudni fogod, hogy ők laknak ott. Próbáljuk meg a következő néhány hegyet.

Így néhány néhány kilométernyire északra dehoppanáltak.

– Áhá! – kiáltotta Ron, ahogy a szél meglegyintette hajukat és ruhájukat. Ron fölfelé mutatott, annak a hegynek a tetejére, melyen megjelentek. A tetőn egy különös ház állt, mely magasan a hegy fölé emelkedett, mint egy hatalmas, fekete cylinder. A délutáni égbolton látni lehetett a fölötte lógó holdat. – Ez lesz Lunáék háza, ki más lakna egy ilyen helyen? Olyan, mint egy hatalmas bástya.

Ron lábai voltak a leghosszabbak, így ő ért fel leghamarabb. Mikor Harry és Hermione lihegve, szűrő oldalukat fogva utolérték őt, szélesen vigyorgott.

– Ez az ő házuk – mondta Ron. – Nézzétek.

Három kézzel festett táblát szögeltek egy törött kapura. Az elsőn a „Hírverő. X. Lovegood, szerkesztő”, a másodikon a „Magad szedd a fagyöngyöt”, a harmadikon pedig az „El a kezekkel a bizonyító szilvától” szöveg volt olvasható.

A kiskapu nyikorogva nyílt ki. A bejárati ajtóhoz vezető cikcakkos ösvény körül különös növények burjánzottak, köztük egy retekszerű gyümölcs, amit Luna néha fülbevalóként viselt. Harry mintha felismerni vélte volna egy morgacstuskót, és nagy ívben kikerülte a fonnyadt növényt. Két öreg, szélben meggörnyedt vadalmazát, mely levelek nélkül, apró vörös gyümölcsöktől rogyadozva állt. A bejárati ajtó mindkét oldalán nagy csokor fagyöngy örködött. Egy apró bagoly, sólyomszerűen lapos arccal, nézett le rájuk egy faágról.

– Jobb, ha most leveszed a köpenyt, Harry – mondta Hermione. – Elvégre neked akar Mr. Lovegood segíteni, nem nekünk.

Úgy tett, ahogy a lány javasolta, és átnyújtotta a köpenyt, mely hamarosan a gyöngyberakásos táskában találta magát. Háromszor bekopogott a vastag, fekete ajtón, melyet vasszögek és egy sas alakú kopogtató díszített.

Alig tíz másodperc múlva az ajtó kinyílt, és előttük állt Xenophilus Lovegood, mezítláb, egy foltos hálóingben. Hosszú, fehér, vattacukor-szerű haja piszkos és kócos volt. Jelenlegi kinézetéhez képest Bill és Fleur esküvőjén kimondottan jól öltözött volt.

– Mi van? Mi az? Kik vagytok? Mit akartok? – sikoltotta magas, nyafogó hangon, először Hermionéra, majd Ronra, végül Harryre pillantva. Ekkor esett le az álla, tökéletes és nevetséges *O* formájúvá húzva szét száját.

– Üdv, Mr. Lovegood – mondta Harry előre nyújtott kézzel. – Harry vagyok, Harry Potter.

Xenophilus nem viszonzta a kézfogást, kevésbé kancsal szemével a Harry homlokán lévő sebhelyre nézett.

– Nem gond, ha bejövünk? – kérdezte Harry. – Szeretnénk kérdezni valamit magától.

– Én... Én nem hiszem, hogy ez túl sós ötlet lenne – suttogta Xenophilus. Nagyot nyelt, és körbepillantott a kerten. – Elég megrázó... Szavamat... Én... Attól tartok, nem igazán hiszem, hogy szerencsés...

– Nem tart soká – mondta csalódottan Harry erre a nem túl meleg fogadtatásra.

– Én... jól van, legyen. Gyertek gyorsan. *Gyorsan!*

Alig lépték át a küszöböt, mikor Xenophilus becsapta mögöttük az ajtót. A Harry által valaha látott legfurább konyhában álltak. A szoba teljesen kör alakú volt, úgy érezte magát, mintha egy hatalmas borsszóróban állt volna. Minden meg volt görbítve, hogy tökéletesen passzoljon a falhoz – a tűzhely, a mosogató és a konyhaszekrények is – és mindegyikükre virágok, bogarak és madarak voltak festve világos színekkel. Harry felismerni vélte bennük Luna stílusát. A hatás egy ilyen bezárt térben elég nyomasztó volt.

A szoba közepén kovácsoltvas lépcsősor vezetett fel a felső szintre. Hangos kopogás és durranás hallatszott le. Harry elgondolkodott, vajon mit csinálhat ott Luna.

– Jobb, ha feljöttök – mondta Xenophilus, továbbra is szörnyen kényelmetlenül, és felvezette őket.

A felső szoba nappali és munkahely keverékének nézett ki, és mint ilyen a konyhánál is zsúfoltabb volt. Bár sokkal kisebb és teljesen kör alakú volt, Harryt erősen emlékeztette arra a hatalmas labirintusra, amivé a Szükség Szobája alakult egyszer, tele évszázadok alatt elrejtett tárgyakkal. Egymás tetején álltak a könyvek és papírlapok, minden vízszintes felületet beborítva.

Harry által fel nem ismert teremtmények gondosan kidolgozott modelljei, szárnyukat lebegtetve vagy fogaikat csattogatva, lógtak le a plafonról.

Luna nem volt ott. A zajok forrása egy nagy faeszköz volt, mely mágiával forgó fogas- és simakerekekből állt. Úgy nézett ki, mint egy munkapad és egy rakás polc bizzar utóda, de Harry hamar rájött, hogy bizonyára egy nyomdagép az, mivel egymás után lökte ki a *Hírverő* példányait.

– Bocsássatok meg – mondta Xenophilius, ahogy a géphez sietett, kirántott egy koszos asztalterítőt egy nagy halom könyv és papír alól, melyek a földre borultak, és a nyomdagépre borította, kicsit eltompítva a hangos dörejeiket és zörgéseket. Majd Harry felé fordult.

– Miért jöttél ide? – Azonban mielőtt Harry válaszolhatott volna, Hermione ijedten felkiáltott.

– Mr. Lovegood... mi az?

Egy hatalmas, szürke, csiga alakú, falra rögzített – unikornisétől eléggé különböző – szarvra mutatott. Nagyjából egy méternyire lógott be a szobába.

– Ez egy morzsás szarvú szapirtó szarva – mondta Xenophilius.

– Nem az! – mondta Hermione.

– Hermione, – motyogta feszengve Harry, – ezt nem most kéne...

– De Harry, ez egy randalór szarv! Ez egy B kereskedelmi kategóriájú anyag, és különösen veszélyes dolog egy házban tartani!

– Honnan tudod, hogy ez egy randalór szarv? – kérdezte Ron, miközben olyan gyorsan hátrált el tőle, amilyen gyorsan a szobában lévő rendetlenség engedte.

– Van egy leírás róla a *Legendás Állatok és Megfigyelésükben*! Mr. Lovegood, azonnal meg kell tőle szabadulnia, nem tudta, hogy akár egy apró érintéstől is felrobbanhat?

– A morzsás szarvú szapirtó, – jelentette ki magabiztosan, csökönyös ábrázattal Xenophilius, – egy félénk és nagyon nagy varázserővel rendelkező lény, és a szarva...

– Mr. Lovegood, felismerem a tövénél lévő barázdákat, az egy randalór szarv, és szörnyen veszélyes... nem tudom, honnan szerezte...

– Vettem – mondta határozottan Xenophilius. – Két hete egy elbűvölő, ifjú varázslótól, aki tudott a szapirtó iránti érdeklődésemről. Karácsonyi meglepetés az én Lunámnak. Most pedig, – mondta, és Harryhez fordult, – pontosan miért jött ide, Mr. Potter?

– Segítségre van szükségünk – mondta Harry, mielőtt Hermione újra kezdhette volna.

– Ó – mondta Xenophilius. – Segítségre. Hmm.

Ép szeme ismét Harry sebhelyére ugrott. Egyszerre tűnt rémültnek és megigézettnek.

– Igen. Az a helyzet... Harry Potternek segíteni... elég veszélyes...

– Nem maga mondja folyamatosan mindenkinek, hogy legfontosabb feladatuk, hogy Harrynek segítsenek? – mondta Ron. – A magazinjában?

Xenophilius hátratekintett a lefedett nyomdagépre, ami tovább dörgött és csattogott a terítő alatt.

– Ő... igen, kifejeztem ez irányú nézeteimet. Azonban...

– Az mindenki másra vonatkozott, nem pedig magára személyesen? – kérdezte Ron.

Xenophilius nem válaszolt. Továbbra is nagyokat nyelt, szeme a három barát között futkosott. Harry úgy érezte, mintha valami fájdalmas, belső vívódáson menne keresztül.

– Hol van Luna? – kérdezte Hermione. – Kérdezzük meg, ő mit gondol.

Xenophilius nagyot nyelt. Úgy tűnt, megerősíti magát. Végül remegő, a nyomdagéptől alig hallható hangon szólalt meg. – Luna lent van a pataknál, édesvízi plimpit fog. Ő... biztosan örülni fog nektek. Megyek és szólok neki, és utána... jó, rendben van. Megpróbálok segíteni nektek.

Lemászott a csigalépcsőn, és hallották, ahogy a bejárati ajtó kinyílik, majd bezáródik. Összenéztek.

– Gyáva, vén ökor – mondta Ron. – Luna tízszer ilyen bátor.

– Valószínűleg csak aggódik, mi lesz, ha a Halálfalók rájönnek, hogy itt voltam – mondta Harry.

– Nos, én Ronnal értek egyet – mondta Hermione. – Vén képmutató, mindenki másnak azt szajkózza, hogy segítsenek neked, ő meg megpróbál kibújni ez alól. És az Isten szerelmére, próbáljatok távol maradni attól a szarvtól.

Harry a szoba túlsó végénél lévő ablakhoz ment. Látszott egy patak, egy vékony, csillogó szalag, mélyen alattuk, a hegy lábánál. Magasan voltak. Egy madár szállt el az ablak előtt, miközben az Odú felé nézett, melyet egy másik hegyvonulat takart el a szeme elől. Ginny is ott volt valahol. Közelebb voltak egymáshoz, mint Bill és Fleur esküvője óta bármikor, de a lány

nem tudhatta, hogy ő épp felé néz, rá gondol. Bár valószínűleg hálásnak kellene ezért lennie, bárki, aki kapcsolatba lép vele, veszélyben volt, Xenophilius viselkedése bebizonyította ezt.

Elfordult az ablaktól, pillantása egy másik, különös tárgyra esett, ami egy zsúfolt, meggörbült munkaasztalon hevert. Egy gyönyörű, de egyszerűnek látszó nő mellszobra, aki egy bizarr fejdísz viselt. Két tárgy, melyek leginkább egy hallócsőre emlékeztettek, görbült ki a két oldalából. Egy pár csillogó kék szárnyacsokát rögzítettek egy bőrpánttal, ami a feje felett futott végig, egy másik pánttal pedig egy narancssárga retek volt rögzítve a homloka körül.

– Ezt nézzétek – mondta Harry.

– Elragadó – mondta Ron. – Meglep, hogy nem ezt viselte az esküvőn.

Hallották, ahogy a bejárati ajtó bezáródik, és egy pillanattal később Xenophilius Lovegood mászott vissza a csigalépcsőn a szobába. Vékony lábain gumicsizmát viselt, kezében egy tálcán különböző teáscsészékkel és egy gőzölgő teáskannával.

– Ó, látom észrevettétek a kedvenc találmányomat – mondta, miközben Hermione kezébe nyomta a tálat, és Harry mellé állt a szobor mellett. – A gyönyörű Hollóhát Hedvig fejére modelleztem, „Magad azzal ékesíted, ha elmédet ékesíted!”

A hallócsövek felé intett.

– Ezek furmász-szívók... hogy a gondolkodó környezetéből mindenféle zavaró elemet eltüntessen. Itt, – mutatott a kicsiny szárnyakra, – egy propeller, hogy a tudatot emelkedett szintre gerjessze. Végül pedig, – mutatott a narancssárga retekre, – a bizonyító szilva, hogy javítsa a rendkívüli dolgok elfogadásának képességét.

Xenophilius visszasietett a teás tálhoz, amit Hermionénak sikerült instabilan az egyik zsúfolt oldalasztalra helyeznie.

– Megkínálhatlak titeket egy kis gurgyöker-főzettel? – kérdezte Xenophilius. – Mi magunk készítettük. – Ahogy elkezdte kitölteni az italokat, ami mélybíbor színű volt, mint a céklalé, hozzátette, – Luna lent van Bottom Bridge-ben, nagyon izgatott, hogy itt vagytok. Nem hiszem, hogy még sokáig lenne távol, már majdnem elég plimpit fogott, hogy mindannyiunknak lehessen belőle levest főzni. Üljetek le és szedjétek bele egy kis cukrot.

– Na most, – lelökött az egyik karosszékről egy nagy papírhalmot, leült és csizmás lábait keresztbe rakta, – hogyan segíthetek önnek, Mr. Potter?

– Nos – mondta Harry, és közben Hermionéra pillantott, aki biztatóan bólintott, – arról a szimbólumról szeretnék kérdezni, amit Bill és Fleur esküvőjén a nyakában viselt, Mr. Lovegood. Azon töprengtünk, mit szimbolizál.

Xenophilius felhúzta szemöldökét.

– Csak nem a Halál Ereklvéinek jelére céloz?

Huszonegyedik fejezet

A három testvér története

Harry megfordult, hogy Ronra és Hermionéra nézzen. Egyikükön sem látszott, hogy értették volna Xenophiliust.

- A Halál Erekléi?

- Így van. – mondta Xenophilius. – Még nem hallottál róluk? Nem csodálkozom rajta. Nagyon-nagyon kevés mágus hisz bennük. Az a mogorva fejű fiatalember, aki a bátyád esküvőjén volt, - mondta Ronra bólintva. – látta és megtámadott mert, hogy rivalkodóan mutogatom egy közismert Feketemágus jelét! Micsoda tudatlanság. Nincs semmi „fekete” az Ereklékben – legalábbis nem ebben a nyers értelemben. Az egyetlen oka a jel használatának, hogy felfedjük egymást a többi hívő előtt a reményben, hogy segítünk valakinek a Kutatásban.

Belepakolt jó néhány kockacukrot a gurgyökeér-főzetébe, majd ivott egyet.

- Sajnálom – mondta Harry, - de még mindig nem értem.

Udvariasságból ő is belekortyolt a csészéjébe, de alig tudott nem undorodva felnézni belőle; rettentően visszataszító lötyty volt, mintha valaki összekutyulta volna Bogoly Berti mindenízű-drazsáját.

- Hát, bizonyára érted, a hívők kutatják a Halálos Erekléket, - mondta Xenophilius, majd jóízűen cuppantott egyet a szájával, szemmel láthatóan abban a tudatban, hogy rendkívüli kincs ez a gurgyökeér-főzet.

- De, *mik* ezek a Halál Erekléi? – kérdezte Hermione.

Xenophilius félretette az üres teás csészéjét.

- Feltételezem, ismeritek a Három Testvér Meséjét?

Harry „nimmel” felelt, viszont Ron és Hermione rávágta, hogy ismerik. Xenophilius higgadtan rájuk biccentett.

- Nos, tehát, Mr. Potter, az egész történet a Három Testvér Meséjével kezdődik... valahol van egy példányom belőle...

Bizonytalanul körbepillantott a szobában, fürkészve a pergamen és könyvhalmozatot, majd Hermione megszólalt;

- Nekem van egy példányom belőle, éppen itt.

Azzal előhúzza a „Beedle Bárd Meséit” a kicsi, gyöngyözött táskából.

- Az eredeti? – érdeklődött kissé élesen Xenophilius, majd amikor a lány bólintott hozzátette; - Hát akkor miért nem olvasod fel? A lehető legjobb módja a megértésnek.

- Ehm... rendben – mondta kissé feszengve Hermione. Kinyitotta a könyvet, majd Harry meglátta a szimbólumot, ami után nyomoztak a lap tetején, aztán Hermione köhintett egyet és elkezdte olvasni.

- *Három testvér egyszer, elutazott a magányba, útjaikat széles ösvény kísérte, az alkonyi tájba.*

- Éjfél... anya mindig így mondta, - jegyezte meg Ron, aki kinyújtózott, majd kezét a tarkóján összefonta, és várta a folytatást. Hermione küldött felé egy mérges pillantást.

- Sajnálom, úgy gondoltam egy kicsit ijesztőbb az éjfél! – mentegetőzött Ron.

- Hát ja, ilyen időkben szükséges is még egy árnyalatnyival több félelem. – szaladt ki Harry száján. Xenophiliuson nem látszott, hogy figyelt volna; az ablakon túli eget kémlelte. – Folytasd Hermione.

- *Idővel a három testvér elérte a sötét folyót, melyen azonban veszélyes lett átvergődni, és még veszélyesebb átúszni. Ennek ellenére tanult volt a három testvér, s mágiájuk rettentő, így hát egy hidat varázsoltak elő, lengő pálcájuk rejtekéből, mely átszelte a csalfa folyót. Félúton is jártak rajta, mikor útjukba állt egy csuklyás alak.*

És a Halál szólt hozzájuk...

- Bocsánat, - ütközött meg Harry, - a Halál szólt hozzájuk?

- Ez egy tündérmese, Harry!

-Ja, értem. Folytasd.

És a Halál szólt hozzájuk. Dühös volt, hogy ily módon megfosztották három új áldozattól; a turisták nem voltak neki elegek, akik a folyóba fulladtak. De a Halál ravasz volt. Színjátékot űzött a három testvér előtt, magasztalta a mágiát, mellyel átkeltek, és azt mondta, jutalmat érdemelnek éles eszük miatt, mely fortélyos volt és elég, hogy megszökjenek öelölle.

Ezután a legidősebb testvér, mind közül a legharciasabb, egy pálcát kért, mely az összes létezést maga mögé utasítja; egy pálcát, ami örökön győzelemre juttatja gazdáját, egy pálcát, ami méltó a varázslóhoz, aki a Halál fölé kerekedett!

A Halál átvágott a folyón, majd megformálta a pálcát a parton görnyedő öreg fa ágából és odaadta a testvérnek.

A második testvér, mely gögös és fennhéjázó volt, nagyravágyó döntésében tovább alázta a Halált, és olyan hatalom után szolt, mely képes visszahozni embereket a halálból. A Halál felvett egy követ a folyópartról, és átnyújtotta a második testvérnek, s mondta a kő ereje képes visszahozni a halottakat.

Aztán a Halál a legfiatalabb testvérhez fordult, kérdezvén mi a szíve vágya. A harmadik ifjú azonban szerény és óvatos volt; nem bízott a Halálban. Olyat mondott, ami képes megadni neki a távozás esélyét erről a helyről, s a Halál nem tudja követni őt oda. A Halál vonakodva, s mérgesen átnyújtotta a saját láthatatlanná tévő köpenyét.

- A Halálnak volt egy láthatatlanná tévő köpenye? – vágott közbe megint Harry.

- Ezért tud emberek közelébe lopózni, - mondta Ron. – biztos megunta már, hogy csapkodjon a kezével és sikonyáljon... bocs, Hermione.

A Halál odébbállt és megengedte a három testvérnek, hogy folytassák útjukat, beszélve kalandjuk csodáit, és ámulva a Halál ajándékain.

Idővel a három testvér elvált, s azután mindegyik a maga útját járta.

Az első testvér egy héttel tovább utazott, és elért egy messzi falut. Felkereste a varázslót, akit régen ismert és összetűzése volt vele. Természetesen, míg tarsolyában volt az Idősebb Pálca tudta, a soron következő csatából csak nyertesen kerülhet ki. Miután ellenségét földre taszította, a legidősebb testvér betért egy fogadóba, és fennhangon magasztalta önnön erényeit, miképpen magától a Haláltól kaparintotta az erőteljes adományt, és ami legyőzhetetlenné teszi őt.

Az éjszaka közepén azonban egy ismeretlen mágus lopózott a testvérhez, aki bortól ázottan feküdt az ágyában. A tolvaj elemelte a pálcát, s a testvér torkát is elvágta álmában.

És ekkor a Halál megszerezte az első testvért.

Ez alatt a második testvér haza utazott otthonába, mely helyen mindig is egyedül élt.

Ott aztán elővette a követ, ami képes volt elhunytakat visszahozni a halálból, és háromszor megforgatta a kezében. Legnagyobb csodálatára és öröme, egy lány termett előtte, akit halála előtt szándékozott feleségül venni.

Mégis szomorú volt és rideg, mintha egy fátyol választotta volna el őket. Bár visszatért a halandók közé, nem tartozott az élők soraiba, és szenvedett. Végül a második testvér,

dühös és reménytelen vágyódásától vezérelve megölte magát, hogy igazán egymáséi lehessenek.

És ekkor a Halál megszerezte a második testvért.

A Halál, éjt nappallá, tűvé tett mindent a harmadik testvér után, de képtelen volt megelégni azt. A legfiatalabb testvér tehát csak akkor vette le a köpenyt, mi koron szép kort megélt, azt követően pedig átadta a fiának. És a Halált régi barátként üdvözölte, mikor eljött érte, s boldogan, egyenrangúként hagyta el vele az életet.

Hermione becsukta a könyvet. Beletelt egy vagy két pillanatba, mikor Xenophilius rájött, hogy a lány abbahagyta az olvasást; aztán lekapta tekintetét az ablakról és így szólt: - Nos, hát itt vannak.

- Hogy tessék? – kérdezte kicsit zavarodottan Hermione.

- Hát azok voltak a Halál Ereklék. – mondta Xenophilius.

Felvett egy tollat a könyöke mellől, ami az asztalon hevert, és kihúzott néhány könyv közül egy szakadtas pergamendarabot.

- Az Idősebb Pálca. – mondta, és húzott egy egyenes vonalat a pergamenre. – A Feltámasztó Kő. – folytatta, és egy kört is rajzolt a lap tetején, - És a Láthatatlanság Köpenye, - fejezte be egy háromszöggel a rajzot, létrehozva a szimbólumot, ami fejtörést okozott Hermionénak. – Együtt. – mondta – a Halál Ereklék.

- De a könyven nem említették szó szerint a „Halál Ereklék” – szólt Hermione.

- Hát, természetesen nem. – válaszolta Xenophilius, kissé örültes magabiztossággal, - Ez egy gyerek mese; inkább félrevezető, mint tájékoztató. Azoknak közülünk, kik értik mit jelentenek a sorok, nyilvánvalóak azok a dolgok, amiket az ősi történet említ; három tárgyra, vagy ereklére utalnak, amiket ha egyesítenek, akkor a hordozóját, a Halál uralkodó mesterré teszik.

Ezután volt egy rövid szünet, mialatt Xenophilius kinézett az ablakon. A nap már az ég alján vöröslött.

- Lunának már elég plimplije kéne, hogy legyen. – jegyezte meg csendesen.

- Mikor azt mondta, a „Halál mestere”... – kezdte Ron.

- Mester, - mondta Xenophilius, miközben meglengette a karját. – Uralkodó, hódító. Mindegy melyik megfogalmazást részesíted előnyben.

- Akkor hát... arra gondol... - mondta lassan Hermione, Harry szerint próbálva távol tartani a hangját a kételkedéstől, - azt hiszi, – ezek az Ereklék – tényleg léteznek?

- Luna mindent elmondott nekem rólad, ifjú hölgy. – mondta Xenophilius. – Te... Én úgy tudom, nem vagy buta, de... kegyetlenül korlátozott vagy. Szűk látókörű. Zárt gondolkodású.

- Talán tenned kéne valamit az ügyben, Hermione. – mondta Ron, átbiccentve a tréfás fejdísz fölött. A hangjában feszült „nem nevetek” hangsúly sejlett.

- Mr. Lovegood, - kezdte újból Hermione. – Mindannyian tudjuk, hogy léteznek olyan dolgok, mint a Láthatatlanná tévő köpeny, nagyon ritkák, de léteznek. Ugyanakkor...

- Ah, de a Harmadik Ereklé a valódi Láthatatlanság Köpenye, Miss Granger! Úgy értem, nem egy utazó köpeny, amit kiábrándító bűbájjal kezeltek, vagy egy, ami zagyváló átkot hordoz, vagy amit Demiguise hajjal szőttek, és amelyek tulajdonképpen képesek elrejtetni, de évek után megfakulnak, majd elvesztik képességüket. Mi arról a köpenyről beszélünk, ami valóban és igazából is képes átadni a láthatatlanságot hordozójának, örökké kitart, áthatolhatatlan és érintetlen eltűnést biztosítva neki; nem számít ha átkot vagy bűbájt próbálnak küldeni rá. Hány ilyen köpenyt látott már, mint „ez”, Miss Granger?

Hermione válasza nyitotta a száját, majd becsukta; láthatóan jobban össze volt zavarodva, mint valaha. Ő, Harry és Ron sorban egymásra néztek, Harry tudta mindannyian ugyanazt gondolják. Volt egy, a Xenophilus leírásának megfelelő köpeny most abban a szobában...

- Így van! – mondta Xenophilus abban a hitben, hogy belátták az észérvekkel alátámasztott állítását. – Egyikőtök sem látott még ehhez fogható dolgot. A tulajdonos felbecsülhetetlenül gazdag lehet, nemde?

Megint kibámult az ablakon. Az ég most a rózsaszín egy halvány árnyalatát vette fel.

- Rendben, - mondta Hermione, még mindig zavartan. – Tegyük fel, hogy a köpeny létezett... de mi van a kővel, Mr. Lovegood? Azzal, amit maga Feltámasztó Kőnek hívott?

- Mi lenne?

- Hát, hogy lehetne már igaz?

- Bizonyítsd be, hogy nem így van. – jelentette ki Xenophilus.

Hermione úgy festett, mint akit arcon csaptak.

-De ez... sajnálom de ez... teljesen őrültség, képtelenség! – fakadt ki. – Mégis hogyan bizonyítsam be egy olyan dolognak az erejét, ami nem is létezik? Azt várja tőlem, hogy megszerezsem... vagy mi? A világ összes kavicsát és kristályát teszteljem le? Úgy értem, maga bármire azt állítja, hogy létezik; és ennek a hitnek az alapja az, hogy az ellenkezőjét senki nem bizonyította be!

- Pedig be tudod bizonyítani. – mondta Xenophilus. – Örömmel látom, hogy egy kicsit kitártad az elméd.

- Na és az Idősebb Pálca? – vágott közbe Harry, mielőtt a lány replikázhatott volna. – Azt hiszi az is létezik?

- Nos, ebben az esetben a bizonyítékok sora végtelen. – mondta Xenophilius. – Az Idősebb pálca a legkönnyebben fellelhető, az útja miatt, ami során kézről-kézre jár.

- A mi miatt? – értetlenkedett Harry.

- Az miatt, ami alatt a pálca tulajdonosától megszerzi az, aki képes rá, mert csak így válhat igazán a mesterévé. – magyarázta Xenophilius. – Bizonyára hallottál a pálca azon útjáról, mikor Egberthez az Elképesztőhöz került, miután lemészárolta Emericet a Gonoszt? Vagy, hogyan halt meg Godelot a pincéjében, miután a saját fia, Hereward elvette tőle a pálcát? Vagy a rettegett Loxias-ról, aki megszerezte a pálcát Derevill Barabástól, akit meg is ölt? Nem hallottál még a véres nyomról, amit az Idősebb Pálca hagyott maga mögött a varázslótörténelemben?

Harry rápillantott Hermionéra, aki rosszallóan bámulta Xenophiliust, de nem mondott ellent neki.

- És mit gondol, merre lehet most az Idősebb Pálca? – kérdezte Ron.

- Óh, sajnálatos, de ki tudhatja? – szörnyülködött Xenophilius, miközben nagy fejcsóválva kinézett az ablakon. – Ki tudhatja hol hever most az Idősebb Pálca, elrejtve a világ szeme elől? A nyom Acrius és Livius történeténél elenyészik. Ki mondhatja, hogy igazán elgyőzte Loxiast, és vette el a pálcát? És ki állíthatja, hogy azután őket ki győzte le? A történelem... sajnos nem árulkodik erről.

Volt egy szünet, amit végül Hermione tört meg;

- Mr. Lovegood, a Halál Ereklékének lehetett kapcsolata a Peverell családdal? – mondta kimérten.

Xenophilius meghökkent, de Harry másra gondolt; valami megmoccant a memóriájában, amit nem tudott azonosítani. Peverell... hallotta már ezt a nevet régebben...

- Te félrevezettél engem, ifjú hölgy! – mondta Xenophilius, majd felült a székében és fürkészni kezdte a lányt kancsal szemeivel. – Azt hittem új vagy az Ereklék Kutatásban! Nagyon sokan a kutatók közül azt hiszik, hogy a Peverelleknek rengeteg, *rengeteg* közülük volt! – az Ereklékhez!

- Kik azok a Peverellek? – kérdezte Ron.

- Ez volt az a név a síron, Godric's Hollowban. – mondta Hermione, még mindig Xenophiliust nézve. – Ignotus Peverell.

- Pontosan! – mondta Xenophilius, mutatóujját rászegezve a lányra. – A Halál Ereklékének a jele Ignotus sírján, ékes bizonyíték!

- Hogy mi? – kérdezte Ron.

- Miért... az a három testvér a mesében, történetesen a három Peverell testvér, Antioch, Cadmus és Ignotus volt! Ők voltak az eredeti Ereklék tulajdonosai! Egy másik, ablak felé irányított pillantás után felállt, felvette a tálcát és elindult a csigalépcső felé.

- Maradtok vacsorára? – szólt vissza a lépcső aljából. – Mindig mindenki a mi Édesvízi-Plimpli levesünk receptjét próbálja elkérni.

- Biztosan, hogy megmutathassák a Szent Mungó mérgezései osztályán. – dünnyögte fojtott hangon Ron.

Harry várt, míg elhaltak a konyha felé igyekvő Xenophilius hangjai, utána szólalt meg;

- Mit gondolsz? – mondta Hermionénak címezve.

- Ohm, Harry, - mondta fáradtan. – ez a legnagyobb sületlenség, amit valaha hallottam. Nem ez lehet az, amit a jel valóban jelent. Bizonyára az elméjének egy bizzar szüleménye... Micsoda idővesztegetés.

- Úgy tudom, ez az-az ember, aki elhozta nekünk a jó öreg Morzsás Szarvú Szapirtiókat. – ironizált Ron.

- Te se hiszel neki? – fordult hozzá Harry.

- Hah, ez az egyik olyan történet, amire tanítanám a gyerekeket az órán, nem? Ne keresd a bajt, ne szítsd a harcot, ne piszkáld azokat a cuccokat, amiket a legjobb lenne egyedül hagyni! Csak szegd le a fejed, törődj a saját dolgoddal, és oké leszel. Eléri, hogy gondolj rá – tette hozzá Ron, - a történetekre, hogy az idősebb pálcák miért vannak „szerencsétlenséget hozónak” kikiáltva.

- Mi a fenéről beszélsz?

- Egy azok közül a babonák közül, nem? „Májusban született boszorkányok muglikkal fognak házasodni”. „Alkony szülte átok megtörik éjféltkor.””Egy almaboros pálca, sosem prosperál.” Biztosan hallottál róluk. Anya tele van ilyenekkel.

- Harry és én muglik között nőttünk fel. – emlékeztette Hermione. – Mi teljesen más babonákat tanultunk. – Nagyot sóhajtott, mert a konyha felől meglehetősen orrfacsaró bűz szállt ki. Az egyetlen jó dolog az volt, hogy a Xenophilius által érzett bosszúsága elfeledtette vele, a Ron iránti haragját. – Azt hiszem igazad van. – mondta neki. – Ez csak egy erkölcsös mese, nyilvánvaló, hogy az az ajándék a jobb, amit magad választasz.

Egyszerre szólaltak meg: Hermione így szólt; „A Köpeny”. Ron mondta; „A Pálca”, Harry meg; „A Kő”.

Félig meglepve, félig szórakozottan egymásra néztek.

- Persze, hogy a Köpenyt akartad mondani, - mondta Ron, Hermionénak, - de nem kéne egy láthatatlanná tévő köpeny, ha megvan a pálca. Egy *legyőzhetetlen pálca*, Hermione, ne viccelj már’!

- Már van egy láthatatlanná tévő köpenyünk. – mondta Harry. – És rengetegszer segített már nekünk ha nem vetted volna észre! – szólt Hermione. – Habár a pálca segítene megakadályozni a konfliktust...

- Kivéve ha nem ordibálsz róla. – vitatkozott Ron. – Csak akkor ha nem vagy olyan hülye, hogy kiállsz a kocsma közepére és ordítasz, hogy:
- Hahóó, nekem van egy legyőzhetetlen pálcám, gyere, ha elég keménynek érzed magad! Annyi az egész, hogy kussba kell maradni róla.
- Igen, de te nem tudnád befogni a szád. – mondta Hermione egy szkeptikus arckifejezéssel. – Tudod, hogy az egyetlen igaz dolog, amit mondott nekünk az-az volt, hogy keringenek történetek extra-erős pálcákról, évszázadok óta?
- Igen? – kérdezte Harry.

Hermione dühösnek tűnt: a kifejezés Harry és Ron arcán meglehetősen azonos grimasz-féle volt, ahogy egymásra néztek.

- A Halálpálca, a Végzet Pálcája, rengeteg néven bukkant fel évszázadok óta, bizonyára a Sötét tulajdonosai aggatták rá ezeket a neveket, miközben dicsőítették azt. Binns professzor említett belőlük egyet-kettőt, de... oh micsoda ostobaság. Pálcák amik olyan erősek mint a tulajdonosaik. Néhány varázsló szimplán csak magasztalta magát, meg a pálcáját, mintha nagyobb és jobb lenne a többi embernél.

- De honnan tudsz róluk? – kérdezte Harry. – Azokról a pálcákról – a Halálpálcáról, meg a Végzet pálcájáról – nem ugyanazok, elbújva az évszázadok óta, különböző neveken?

- Mi? Ha tényleg mindegyik az Idősebb Pálca, amit a Halál csinált? – mondta Ron.

Harry nevetett: az érdekes ötlet ami a fejébe szökött, elég nevetséges volt; a pálcája magyalból készült – emlékeztette magát – akármit is csinált azon az éjszakán, amikor Voldemort végigüldözte az égen, és ha legyőzhetetlen lett volna, hogyan tört volna ketté?

- És te mire használnád a követ? – fordult hozzá Ron.

- Hát ha vissza tudna hozni embereket, akkor... Sirius, Mordon... Dumbledore... a szüleim...

Se Ron, se Hermione nem mosolyodott el.

- De ahogy Beedle Bárd is leírta, nem jönnének vissza, vagy igen? – folytatta Harry, közben a mesére gondolva amit most hallottak. – Nem hiszem, hogy lenne sok másik olyan mese, ami olyan kövekről ír, amik képesek visszahozni a halottakat, nem? – Hermionét kérdezte.

- Nincsenek. – válaszolt szomorúan a lány. – Nem hiszem, hogy Mr. Lovegoodon kívül lenne még más is, aki azzal áztatja magát, hogy ezek dolgok igazak. Beedle bizonyára a

Bölcsek kövéből vette az ötletet; tudod, a kő helyére, ami halhatatlanná tesz beillett a kő, ami megfordítja a halált.

A konyha felől terjengő szag egyre erőteljesebbé vált. Olyan volt mint egy égő alsónadrág. Harry azon töprengett, vajon tud-e annyit enni abból a valamiből, amit Xenophilius főzött, hogy csitítsa az érzéseit.

- Végül is akkor mi a helyzet a Köpennyel? – mondta lassan Ron.- Nem gondoljátok, hogy azzal igaza volt? Annyira hozzászoktam Harry köpenyéhez, és ahhoz, hogy milyen jó, hogy eszembe se jutott gondolkodni róla. Még sosem hallottam olyanról, mint Harryé. Megtéveszthetetlen. Mármost még soha nem kaptak rajta alatta...

- És amit a többiről mesélt, a többi köpenyről, valóban nem kerülnek többé tíz knútnál, szóval igaz! Még fel sem tűnt, de már hallottam pár dolgot olyan bűbájokról, amik képesek szétszedni egy öregedő köpenyt, meg átkokról melyek lukakat vágnak beléjük, meg roncsolják őket. Harry az apjától örökölte, tehát nem kifejezetten mai darab, és, és egyszerűen... tökéletes!

- Igen, ez így jó is Ron, na de a kő...?

Ahogy fojtott hangon veszekedtek, Harry körbement a szobában, félig hallgatózva. Mikor elérte a spirális lépcsőt, szórakozottan felnézett és hirtelen megzavarodott. A saját arcképe nézett vissza rá a mennyezetről a szoba fölött. Pillanatnyi elmezavar után ráébredt a trükkre, ami nem is tükör volt; hanem egy festmény. Kíváncsian elkezdett felmenni a lépcsőn.

- Harry, mit csinálsz? Nem hiszem, hogy tanácsos lenne nélküle körbenézned!

De Harry időközben már elérte az első emeletet. Luna őt, gyönyörűen kidolgozott arcképet festett a szobája mennyezetére; Harry, Ron, Hermione, Neville és Ginny képét. Nem mozogtak a keretükben, mint a Roxfortban, mégis érezte bennük a mágiát. Harry látni vélte, hogy lélegeznek. Úgy tűnt, szép arany lánc köti össze őket, mely a portrék körül kanyargott, de miután egy bő percig vizsgálta, Harry rájött, a láncok valójában kicsiny, arany szavak összességei, melyek ezerszer ismétlődnek: barátok...barátok...barátok...

Harryben hirtelen felszínre tört a Luna iránti szeretet. Körbenézett a szobában. Egy hatalmas fénykép volt az ágya mellett; a fiatal Luna és egy nő, aki nagyon hasonlított rá. Átkarolták egymást, Luna sokkal boldogabbnak, és szebben fészültebbnek festett, mint ahogy Harry valaha is látta. A kép poros volt. Ez valahogy egy furcsa érzést költöztetett Harrybe. Mereven körbenézett. Valami nem stimmelt. A világoskék szőnyeget ugyancsak vastag por borította. Nem voltak ruhák a gardróbban, aminek az ajtaja félig nyitva állt. Az ágy meglehetősen ridegnek és barátságtalannak tűnt, mintha hetek óta nem aludt volna benne senki. Egy széles pókháló feszült az ablak előtt, átszelve a vérvörös eget.

- Mi a baj? – kérdezte rögtön Hermione, mikor Harry visszaért a lépcsőn, de még mielőtt válaszolhatott volna, Xenophilius megjelent a konyhából kivezető lépcső tetején, kezében tartva egy tálakkal megrakott tálcát.

- Mr. Lovegood, - szólt neki Harry. – hol van Luna?

- Hogy tessék?

- Hol van Luna?

Xenophilius megtorpant a felső lépcsőn.

- Én – én már mondtam. Lent van a Botions Hídnál és plimpliket halászik.

- Akkor miért hozott csak négy tányért?

Xenophilius megpróbált beszélni, de nem jött ki belőle hang. Az egyetlen zaj továbbra is a nyomdagép, kerregő bűgása volt és az a csekély csörgés, amit a tálak hallattak, ahogy Xenophilius remegő kézzel kezelte őket.

- Nem hinném, hogy Luna itt van, talán már hetek óta. – mondta végül Harry. – A ruhái eltűntek, az ágya sem tűnik hasznátnak. Hol van? És miért néz ki folyton az ablakon?

Xenophilius eldobta a tálcát. Az edények mind összetörték majd Harry, Ron és Hermione előkapták a pálcáikat. Xenophilius kezei megdermedtek a zsebei fölött. Abban a pillanatban a nyomdagép kiköpött egy hatalmas köteget; a Hírverő rengeteg példányát hánnya az asztalterítőre és a földre, a nyomda végre elcsitult. Hermione lehajolt, hogy fölvegyen egyet. Pálcáját továbbra is Xenophiliusra szegezte.

- Harry, ezt nézd meg. – Harry olyan gyorsan ugrotta át a romhalmazt, hogy tudta. A Hírverő címlapján a saját fényképével találta szembe magát, fölötte az élénk címmel: „*Elsőszámú Nemkívánatos Személy.*” A képaláírásba meg a jutalom pénz volt feltüntetve.

- A Hírverő más irányból szemléli a dolgokat mostanában, mi? – kérdezte ridegen Harry, miközben gyorsan zakatolt az agya. – Tehát, ez volt az amit csinált a kertben, Mr. Lovegood. Csak nem küldött egy baglyot a Minisztériumba?

Xenophilius megnyalta az ajkait.

- Elvették a Lunámat. – suttogta. – Azok miatt, amiket írtam. Elvették a Lunámat és nem tudom hol lehet, vagy mit csináltak vele. De talán visszaadják, ha én... ha..

- Átadja Harryt? – fejezte be Hermione.

- Kétségkívül. – mondta ki kereken Ron. – Tűnjön az utunkból, indulunk!

Xenophilius rettenetesen nézett ki, egy évszázaddal öregebbnek. Majd ajkait ijesztően összehúzta és megszólalt:

- Bármelyik pillanatban itt lehetnek. Meg kell mentenem Lunát. Nem mentek sehova.

Széttárta a karjait a lépcsőház előtt, majd Harrybe befurakodott az érzés, hogy a saját anyja is ugyanezt tette a bölcsője előtt.

- Ne kényszerítsen rá, hogy bántsuk. – mondta. – Menjen az útból, Mr. Lovegood.

- HARRY! – sikoltott fel Hermione.

Seprűs alakok tűntek fel az ablakon túl. Ahogy mind hárman feléjük kapták a fejüket, Xenophilius előrántotta a pálcáját. Harry időközben rájött a hibára, oldalra vetette magát, ellökve Hermionét és Ront a feléjük repülő Kábító átok útjából. Az átok telibe kapta a Randalór szarvat. Az eredmény egy hatalmas robbanás lett; akkora, hogy a hangjából ítélve az egész szoba kettészakadt. Fa, törmelék és papírdarabok szóródtak szanaszét a szoba minden irányában, vastag, áthatolhatatlan- fehér füst kíséretében. Harry keresztülrepült a levegőben, majd a földnek csapódott, aztán egy adag törmelék szakadt rá, védekezésül a feje elé kapta a kezeit. Hallotta Hermione sikolyát, Ron ordítását, és olyan undok fémes puffanásokat, amik jelezték, hogy Xenophilius alatt felrobbant a talaj és a csigalépcső hosszában bucskázik lefelé.

Félig eltemetve a romok közt, Harry megpróbált felállni. Nehezen kapott levegőt, és alig látott a portól. A fél plafon leszakadt, Luna ágya meg lógott le a lyukon. Hollóháti Hedvig mellszobra, mellette hevert a földön, arcából jókora darabok hiányoztak, szakadt pergamenek szálltak a levegőben, és az összes nyomtatvány egy kupacba robbanva, kinyílvá szétszóródott, elzárva a lépcsőfordulót, ami a konyhába vezetett.

Aztán egy másik fehér alak közeledett, Hermione, akit úgy bevont a por, mintha egy másik szobor lenne, a szája elé nyomta az ujját. Az ajtó kicsapódott.

- Nem mondtam neked, hogy nem kell sietni, Travers? – mondta egy éles hang. – Mintha mondtam volna, hogy ez a dilis csak így simán tombol?

Volt egy csattanás, és Mr. Lovegood fájdalmas ordítása.

- Ne... ne... fent... Potter!

- Elmondtuk neked, nem jövünk vissza, amíg nem lesz kézzel fogható információ! Emlékszel az ezelőtti hétre? Mikor ki akartad cserélni a lányodat erre az ostoba fejdíszre? – újabb csattanás, újabb ordítás. – Mikor azt hitted, hogy visszaadjuk egy Morzsás...bang...Szarvú...bang...Szapirtyó, rohadt létezésének bizonyításáért?

Nem... ne... Kegyelmezzen! – zokogta Xenophilius. – Az igazi Potter, itt az igazi!

- És most, hogy rajtad múlt, iderendeltél, hogy aztán megpróbálj minket felrobbantani! – üvöltötte a Halálfaló, miközben egy sor csattanás hallatszott, Xenophilius gyötrelmes ordításaival vegyítve.

- Ez a hely úgy néz ki mindjárt összedől, Melwin. – mondta egy másik, rideg hang, ami visszhangozva felszállt a mángorolt lépcsőházban. – A lépcső teljesen el van torlaszolva! Megpróbáljuk megtisztítani? Akár össze is omolhat ez az egész.

- Te mocskos hazug disznó! – ordította Melvin.

- Soha életedben nem is láttad Pottert, mi? Azt hitted, hogy ide csalhatsz, aztán meg megölsz minket, nem így van? Azt gondoltad így visszakapod a lányodat?

- Esküszöm... esküszöm... Potter fent van az emeleten...!

- *Homenum revelio.* – mondta egy hang a lépcső talpazatáról. Harry hallotta Hermione nyögést, majd olyan furcsa érzése támadt mintha valami alacsonyan elszállna fölötte, leereszkedne és belemerítené a testét a saját árnyékába.

- Tehát van valaki az emeleten, rendben. Melvin! – mondta a másik éles hang.

- Az Potter, mondom, Harry Potter! – zokogta tovább Mr. Lovegood. – Kérem... kérem... csak adják vissza Lunát... csak hadd kaphassam vissza Lunát...

- Visszakapod a lányodat, Lovegood! – mondta Melwyn. – Abban az esetben, ha felmész az emeletre, és lehozod nekünk Harry Pottert! De ha ez egy terv, egy trükk, hogy aztán fent vár ránc a bűntársad, aki lesből ránc támad, meglátjuk, hogy tudunk-e szánni neked egy kis darabot a lányodból, amit eltemethetsz!

Xenophilus a félelem és kétségbeesés lett úrrá, ahogy jajveszékelve megpróbálta magát átküzdeni a romhalmazon.

- Gyerünk... - motyogta Harry. – el kell tűnnünk innen.

Óvatosan megpróbálta kiásni magát a törmelék alól, míg Xenophilus hangjai elnyomták az övét. Ron volt a legjobban eltemetve. Harry és Hermione megpróbáltak feltápáskodni, olyan halkan, ahogy csak tudtak. Leszedték magukról a roncs javarészét, ahol feküdtek, Harryn megpróbálta letaszítani magáról a nehéz fiókokat. Míg Xenophilus dobálás és csapkodása egyre messzebb került, Hermione tisztító bűbájjal segített Ronnak kiszabadulni. Még mindig tökéletesen fehér volt a portól.

- Bízol bennem, Harry?

Harry bólintott.

- Rendben. – suttogta a lány. – Add ide a Láthatatlanná tévő köpenyt. Ron, te fogod felvenni.

- Én? És Harry...

- Kérlek, Ron! Harry, fogd meg szorosan a kezem. Ron, ragadd meg a vállamat.

Harry odanyújtotta a bal kezét. Ron eltűnt a köpeny alatt. A nyomdagép, ami elállta a lépcső útját elkezdett rezegni. Xenophilus megpróbálta a tisztító bűbájjal eltakarítani az útból. Harry nem tudta mire vár még Hermione.

- Még ne... - suttogta. – Várjatok... mindjárt...

Xenophilus kréta-fehér arca feltűnt a kredenc teteje fölött.

- *Obliviate!* – sikoltotta Hermione, pálcáját először az arcára, majd utána a padlóra szegezte, ami alattuk volt; - *Deprimo!*

Egy hatalmas lyukat robbantott a fogadószoba padlójában. Mindegyikük elkezdett esni, akár egy kuglibábú.

Harry az élete árán is tartotta a kezét, majd volt egy sikítás lentről, aztán két ember elkezdtek csörtetni feléjük, a törött bútordarabok és törmelék rengeteget félreszórva az útjukból. Aztán még több rom kezdett omlani a plafonról... Hermione megpördült, majd Harry, fülében az összedőlő ház csengésével, újra belevetette magát vele, a nyomasztó sötétségbe.

Huszonkettedik fejezet

A Halál Ereklük

Harry lihegve esett a fűre, és egyből talpra is szökkent. Egy mező szélére érkeztek, a nap már lenyugvó félben volt. Hermione már indult is körbe, pálcáját lengetve helyezte fel a szokásos védelmező bűbájokat.

– *Protego Totalum... Salvio Hexia...*

– Az a vén áruló – lihegte Ron, miközben előbukkant a láthatatlanná tévő köpeny alól, amit Harry felé dobott. – Hermione, zseni vagy. El sem hiszem, hogy így sikerült megúsznunk a dolgot.

– *Cave Inimicum...* Nem megmondtam neki, hogy az egy randalór szarv? Most meg a háza nagy része romokban hever!

– Úgy kell neki – mondta Ron, miközben szakadt nadrágját, és a lábán lévő sebeket vizsgálta. – Mit gondoltok, mit fognak vele csinálni?

– Jaj, remélem nem ölik meg! – nyögött Hermione. – Ezért akartam, hogy a Halálfalók megpillantsák Harryt, mielőtt elmegyünk, és tudják, hogy Xenophilius nem hazudott!

– De engem miért rejtettél el? – kérdezte Ron.

– Azért, Ron, mert neked ragyaszóródással kellene ágyban lenned! Elrabolták Lunát, csak mert az apja Harryt támogatta! Mit gondolsz, mi lenne a családdoddal, ha tudnák, hogy te vele vagy?

– De mi lesz a *te* szüleiddel?

– Ők Ausztráliában vannak – mondta Hermione. – Nem lesz semmi bajuk. Nem sejtene semmit.

– Zseni vagy – ismételte megilletődve Ron.

– Igen, tényleg az vagy – értett egyet vele buzgón Harry. – Nem tudom, mihez kezdenénk nélküled.

Hermione elmosolyodott, de egyből meg is komolyodott.

– Mi lesz Lunával?

– Nos, ha igazat mondtak, és még mindig életben van... – kezdte Ron.

– Ne mondd ezt, ne mondd ezt! – sikította Hermione. – Életben kell lennie, muszáj!

– Akkor, gondolom, az Azkabanban van – mondta Ron. – Bár hogy kijut-e onnan élve... Sokan nem élik túl...

– Ő túl fogja – mondta Harry. Nem tudta volna elviselni az ellenkezőjét. – Lunát kemény fából faragták, sokkal keményebb, mint gondolnátok. Valószínűleg a többi bent lévőnek mesél a furmászokról és a narglikról.

– Remélem, igazad van – mondta Hermione. Egyik kezével eltakarta szemét. – Annyira sajnálnám Xenophiliust, ha...

– ...ha nem próbált volna meg eladni minket a Halálfalóknak, igen – mondta Ron.

Felállították a sátrat és behúzódtak, ahol Ron teát főzött mindannyiuknak. Szorult helyzetükből való sikeres szökésük után még ez a hűvös, dohos hely is otthonos volt: biztonságos, ismerős és barátságos.

– Jaj, miért is kellett odamennünk? – nyögött fel pár perces hallgatás után Hermione. – Harry, igazad volt, ez az egész megint olyan volt, mint Godric's Hollow, teljes időpazarlás! A Halál Ereklvéi... micsoda baromság... bár, ami azt illeti, – egy hirtelen gondolat hasított belé, – lehet, hogy az egész csak kitalálta, nem? Lehet, hogy nem is hisz a Halál Ereklvéinek létezésében, csak szóval akart minket tartani, amíg a Halálfalók meg nem érkeznek!

– Nem hiszem – mondta Ron. – Sokkal nehezebb ilyeneket kitalálni, amikor nyomás alatt vagy. Erre akkor jöttem rá, amikor a Begyűjtők elkaptak. Sokkal egyszerűbb volt Stannek tetetnem magam, mert tudtam róla pár dolgot, mintha egy teljesen új személyt kellett volna alakítanom. Az öreg Lovegoodra nagyon nagy nyomás nehezedett, hogy gondoskodjon róla,

hogyan helyben maradjunk. Szerintem az igazat mondta, vagy legalábbis amit ő az igazságnak hisz, csak hogy tovább beszéltesse minket.

– Szerintem ez nem számít – sóhajtott Hermione. – Még ha őszinte is volt, ennyi örültséget egész eddigi életemben nem hallottam.

– Azért várj már egy kicsit – mondta Ron. – A Titkok Kamrájának is csak egy mítosznak kellett volna lennie, nem?

– De a Halál Erekléi egyszerűen nem létezhetnek, Ron!

– Folyton ezt hajtogatod, de az egyikük létezhet – mondta Ron. – Harry láthatatlanná tevő köpenye...

– A Három testvér története csak egy mese – mondta határozottan Hermione. – Egy történet arról, hogy az emberek félnek a haláltól. Ha a túlélés egyszerűen arról szólna, hogy elbújsz egy láthatatlanná tevő köpeny alatt, már mindenünk meglenne!

– Nem tudom. Tudnék mit kezdeni egy legyőzhetetlen pálcával – mondta Harry, miközben az ujjai között forgatta a kökénypálcát, amit még mindig nem tudott megkedvelni.

– De ilyen nem létezik, Harry!

– Azt mondtad, hogy elég sok ilyen pálcát volt már... a Halálpálca, meg a többi...

– Rendben, még ha el is akarod magaddal hitetni a Elder Wand **** létezését, mi van a Feltámasztó Kővel? – Ujjjaival kérdőjelet vésett a név köré, hangja maró gúnyt árasztott. – Semmilyen mágia nem támaszthatja fel a halottakat, ennyi!

– Amikor a pálcám összekapcsolódott Tudodki pálcájával, megjelentek a szüleim... és Cedric is...

– De igazából nem tértek vissza a halálból, vagy igen? – kérdezte Hermione. – Ezek a... gyenge hasonmások nem olyanok, mintha valakit tényleg visszahoztak volna az életbe.

– De a lány a mesében, ő sem tért igazából vissza. A történet szerint, ha valaki meghal, akkor már a halottak között van a helye. De a második testvére mégis láthatta és beszélhetett vele, nem? Egy ideig még együtt is éltek...

Látta, ahogy Hermione arcára aggodalom, és valami kevésbé jól megfogható érzés ült ki. Majd ahogy Ronra pillantott, Harry rájött, hogy a félelem volt. Megijesztette a lányt azzal, hogy a halottakkal való életről beszélt.

– Szóval az a Peverell hapsi, aki Godric’s Hollow-ban van eltemetve, – mondta gyorsan, igyekezve minél józanabbnak hallatszani, – róla ezek szerint nem tudsz semmit?

– Nem – válaszolta. Megkönnyebbült a témaváltástól. – Megpróbáltam utána keresni azután, hogy megláttam a jelet a sírján, ha valami híres ember lett volna, vagy tett volna valami fontosat, akkor biztosan benne lett volna valamelyik könyvünkben. Az egyetlen hely, ahol a Peverell nevet megtaláltam, az a *Természetes Nemesség – A Varázslók Származástana* volt. Siportól kértem kölcsön – magyarázta Ron felvont szemöldökét látva. – Van benne egy lista azokról az aranyvérű családokról, akik férfiágon kihaltak. Látszólag a Peverell volt az egyik leghamarabb kihalt ilyen család.

– Kihalt a férfiágon? – ismételte Ron.

– Azt jelenti, hogy kihalt a név, – mondta Hermione, – az ő esetükben évszázadokkal ezelőtt. Attól még lehetnek leszármazottaik, csak másképp hívják őket.

Harrynek hirtelen felvillant a fejében, honnan is volt olyan ismerős a „Peverell” név. Egy koszos öregember, aki egy ronda gyűrűt nyom egy minisztériumi alkalmazott arca elé, és felkiáltott. – Rowle Gomold!

– Tessék!? – szólalt meg egyszerre Ron és Hermione.

– *Rowle Gomold!* Tudjátoki nagypapa! A merengőben! Dumbledore-ral! Rowle Gomold mondta, hogy a Peverellek leszármazotta!

Ron és Hermione zavartan néztek rá.

– A gyűrű, amiből a Horcrux lett, Rowle Gomold mondta, hogy a Peverellek címere volt rajta! Láttam, ahogy a minisztériumi ürge elé nyomta, majdnem felnyomta az orrába!

– A Peverell címer? – kérdezte élesen Hermione. – Láttad, hogy nézett ki?

– Nem igazán – mondta Harry, és közben igyekezett felidézni az emléket. – Nem emlékszem, hogy láttam volna rajta bármi díszeset, talán csak néhány karcolás. Csak azután láttam közlrol, hogy széttört.

Harry látta Hermione kerekre nyíló szemében a felismerést. Ron elképedve nézett kettejükre.

– A fenébe... Gondolod, hogy az is az a jel volt? A Halál Erekléinek jele?

– Miért ne? – kérdezte izgatottan Harry. – Rowle Gomold elég szűk látókörű embernek tűnt, és elég disznó módon élt, kizárólag öseivel foglalkozott. Ha azt a gyűrűt tényleg

évszázadokon keresztül örököltették a családban, akkor talán nem is tudta, mi az. Nem láttam könyveket a házban, és higgy nekem, nem az a fajta ember volt, aki meséket olvas fel a gyerekeinek. Biztosan elégedett volt abbéli hitével, hogy a kövön lévő karcolatok a család címerét ábrázolták, mert szerinte az, hogy aranyvérű volt, azzal lényegében már király is.

– Igen... és ez mind nagyon érdekes, – mondta óvatosan Hermione, – de Harry, ha azt gondolod, amit gondolom, hogy gondolsz...

– De miért ne? *Miért ne?* – kérdezte Harry, félretéve eddigi óvatosságát. – Egy kő volt, nem? – Ronra nézett, segítséget várva. – Mi van, ha az volt a Feltámasztó Kő?

Ronnak leesett az álla.

– A fenébe... de vajon még akkor is működne, ha Dumbledore összetörte...?

– Működne? *Működne?* Ron, soha nem működött! *Olyan, hogy Feltámasztó Kő, nem létezik!*

Hermione elkéseredetten és dühösen talpra ugrott. – Harry, próbálsz mindent belepasszintani ebbe az Ereklés történetbe...

– Mindent belepasszintani? – ismételte. – Hermione, magától összeáll az egész! Tudom, hogy a Halál Ereklésének jele volt azon a kövön! Gomold maga mondta, hogy a Peverellek leszármazotta!

– Egy perce még te magad mondtad, hogy nem láttad rendesen őket a kövön!

– Mit gondoltok, merre lehet most a gyűrű? – kérdezte Ron Harrytól. – Mit csinált vele Dumbledore azután, hogy széttröte?

De ekkor Harry képzelete már sokkal előrébb járt, mint Roné vagy Hermionéé...

*Három tárgy, vagy Ereklé, melyek, ha egyesülnek, birtoklójukat a Halál Mesterévé teszik... Mester... Hódító... Legyőző... *** Az utolsó ellenség, akit le kell győzni, a halál.*

És látta magát, az Ereklék birtokosát, ahogy Voldemorttal szemben áll, kinek Horcruxai többé nem jelentettek számára kihívást... *Mert nem élhet az egyik, míg él a másik...* Vajon ez volt rá a válasz? Az ereklék a Horcruxok ellen? Talán mégis csak van rá lehetőség, hogy biztosítsa győzelmét? Ha ő lenne a Halál Ereklésének mestere, biztonságban lenne?

– Harry?

Alig hallotta Hermionét. Előhúzta a láthatatlanná tevő köpenyét és végigfuttatta rajta ujjait. Az anyag simulékony volt, mint a víz, könnyű, mint a levegő. Még soha nem látott semmi ehhez

hasonlót az elmúlt, közel hét évnyi varázsvilágbeli életében. A köpeny pont olyan volt, mint amilyennek Xenophilius leírta. *Ami valóban és igazából is képes átadni a láthatatlanságot hordozójának, örökké kitart, áthatolhatatlan és érintetlen eltűnést biztosítva neki; nem számít, ha átkot vagy bűbájt próbálnak küldeni rá.*

Elakadt a lélegzete, ahogy eszébe jutott...

– Dumbledore-nál volt a köpeny akkor este, amikor a szüleim meghaltak!

Remegett a hangja, és érezte, ahogy elvörösödik, de nem törődött vele.

– Anya elmondta Siriusnak, hogy Dumbledore kölcsönkérte a köpenyt! Ezért! Meg akarta vizsgálni, mert tudta, hogy ez volt a harmadik Ereklé! Ignotus Peverellt Godric's Hollow-ban temették el... – Harry alig látta maga körül a sátrat, ahogy sétálni kezdett. Érezte, ahogy az igazság új távlatai nyílnak meg előtte. – Ő az egyik ősöm! A harmadik testvér leszármazottja vagyok! Van értelme!

Biztos volt benne, hogy igaza van az Ereklékkel kapcsolatban, és az elképzelés is, hogy birtokolja őket, mintha megvédte volna, és boldogan fordult két barátja felé.

Magabiztosabbnak érezte magát, megvolt a hite az Ereklékben, mintha annak az ötlete hogy birtokolja azokat, megvédte volna mindentől, boldognak érezte magát amikor visszafordult a többiekhez.

- Harry, mondta újra Hermione, de a fiú el volt foglalva azzal, hogy levegye az erszényt a nyakából, az ujjai erősen remegtek.

- Olvasd, mondta a lánynak, miközben a kezébe nyomta anyukája levelét. - Olvasd! - Dumbledorenál volt a Köpeny, Hermione! Mi másért kellett volna neki? Nem volt szüksége a Köpenyre, olyan erős volt a kiábrándító bűbája, hogy egy köpeny nélkül is teljesen láthatatlanná tudott válni.

Valami a földre esett és elgurult csillogva egy karosszék alá: kivette a cikeszt is, amikor kihúzta a levelet. Felállt, hogy felvegye és akkor egy mesés véletlen dobott neki egy újabb ajándékot, és sokkolta és a csodálkozás kitört belőle, ahogy felkiáltott.

- Benne van! Rám hagyta a gyűrűt-a cikeszben van!

- Te, te gondolkozol?

Nem tudta megérteni, hogy Ron miért néz rá furán. Annyira nyilvánvaló volt, olyan világos Harry számára. Minden stimmelt, minden... A Köpenye a 3. Ereklé, és amikor rájön,

hogyan kell kinyitni a cikeszt, nála lesz a 2. és akkor már csak annyit kell tennie, hogy megkeresi az első Ereklét, az Idősebb Pálcát és akkor, -

De ebben a pillanatban, ahogy a függönyt elhúzzák és megjelenik a kivilágított színpad, minden izgatottsága, minden reménye és boldogsága elillant és egyedül állt a sötétségben, és a tündöklő varázs elillant.

- Ez az amit keres.

A hangjának megváltozása, még ijedtebbé tették, Ront és Hermionét.

- Tudod ki az Idősebb Pálcát akarja.

Hátat fordított a feszült és kétkedő arcoknak. Tudta hogy ez az igazság. Mindennek értelme van, Voldemort nem új pálcát keresett, hanem egy régit, valójában egy nagyon régit. Harry a sátor bejáratához sétált, elfeledkezett Ronról és Hermionéről, ahogy kinézett az éjszakába, - gondolkodott-.

Voldemort egy mugli árvaházban nőtt fel. Senki nem mesélhette neki Beedl Bárd meséit, amikor kis gyerek volt, Harry többet tudott, ő már hallotta a mesét. Kevés varázsló hisz a Halál Erekléiben. Valószínű hogy Voldemort mégis tud róluk?

Harry a sötétségbe meredt. Ha Voldemort tudott volna a Halál Erekléiről, biztosan kutatott volna utánunk, minden elkövetett volna, hogy birtokolhassa őket: három tárgy, ami a birtokosát a Halál mesterévé teszi? Ha tudott volna az Ereklékről, lehet, hogy nem is akart volna Horcruxokat készíteni. Nem bizonyítja be, hogy nem tudott a legnagyobb varázsvilági titokról, az az egyszerű tény, hogy ha megszerzett volna egy Ereklét, azt Horcruxszá alakította volna?

Ami azt jelentette, hogy Voldemort úgy keresi a Pálcát, hogy nem is tud az erejéről, anélkül hogy megértené, hogy ez egy a három közül, - a pálca az az erekle, ami nem lehet elrejtve - aminek a létezése a legismertebb. A véres nyoma a Pálcának végigköveti a Varázsló Történelmet.

Harry a felhős eget nézte, füstszerű és ezüstös fátylak úszták be fehér hold arcát, mert ekkora felfedezést tett. Visszafordult a sátor felé. Sokkoló volt látni, hogy Ron és Hermione pontosan ott álltak, ahol hagyta őket. Hermione még mindig Lily levelét tartotta, Ron mellette kicsit aggódóan nézett. Nem vették észre milyen messze jutottak néhány perc alatt?

- Ez az! - mondta Harry, hogy higgyék el neki ezt a megdöbbentő fordulatot - ez mindent megmagyaráz. A Halál Erekléi valódiak, és nekem van egy... vagy kettő... - feltartotta a

cikeszt- és Tudodki a harmadikat keresi, de nem jött rá, - azt hiszi, hogy az csak egy nagyon erős pálca -.

- Harry, mondta Hermione, - odalépett hozzá és odaadta neki Lily levelét - bocsánat, de én azt hiszem mindent félreértettél, Mindent.

- De nem értitek? Minden stimmel...

- Nem, nem igaz, - mondta a lány - nem stimmel. Harry, téged félrevezettek! Kérlek, csak erre válaszolj, ha a Halál Ereklék valóban léteznek, és Dumbledore tudott róluk, tudta hogy az ember, aki birtokolja őket, a Halál mestere lesz... Harry, miért nem mondta volna el nekünk? Miért!?

A fiúnak már megvolt erre a válasza.

- De te mondtad, Hermione! Magadnak kell rájönnöd! Ez egy Rejtvény!

- De én azt csak azért mondtam, hogy megpróbáljalak rábeszélni, hogy gyere velünk Lovegoodékhoz - sírta Hermione elkeseredettségében - Nem hittem benne igazából!

Harry nem figyelt rá.

- Dumbledore általában azt akarta, hogy magam jöjjek rá a dolgokra. Azt akarta, hogy próbálgassam az erőmet, vállaljam a kockázatot. Ez egy olyan dolog, amit ő szívesen csinált.

- Harry, ez nem egy játék, ez nem gyakorlás! Ez valódi, és Dumbledore nagyon érthető instrukciókat hagyott rád: Találd meg és pusztítsd el a Horcruxokat! Az a jel nem jelent semmit, felejtsd el a Halál Ereklékét, nem engedhetjük meg magunknak, hogy félrevezessenek.

Harry alig figyelt a lányra. A cikeszt forgatgatta a kezében, kicsit remélte, hogy felnyílik és felfedi a magában rejtőző Követ, hogy bebizonyítsa Hermionénak hogy igaza volt, hogy a Halál Ereklék léteznek.

A lány Ronhoz fordult.

- Te nem hiszel ebben, ugye?

Harry felnézett, Ron hezitált.

- Nem tom... úgy értem... egy kis része tényleg stimmel, - mondta Ron feszengve - de ha az egész dolgot nézed... - mély levegőt vett - szerintem, meg kellene szabadulnunk a Horcruxoktól, Harry. Ezt mondta Dumbledore. Talán... talán el kéne felejtenünk ezt az Ereklékés cuccot.

- Köszí Ron, mondta Hermione. Én örökös először.

Ellépkedett Harry mellett, leült a sátor bejáratában és ezzel befejezte az elfajult vitát. De Harry alig aludt aznap éjjel. Annak az ötlete, hogy a Halál Erekléi az ő tulajdonában lesznek, és a felkavaró gondolatok nem hagyták nyugodni: a Pálca, a Kő, a Köpeny, ha mind az övé...

A zárásnál nyílok... De mi volt a zárás? Miért nem kaphatta meg most a követ? Ha nála lenne a kő, személyesen tudná kikérdezni Dumbledoret. Harry szavakat mormolt a cikesznek a sötétben, mindent kipróbált, még a párszaszót is, de az arany labda nem nyílt ki...

És a pálca, az Idősebb Pálca, hova rejthették? Hol kereshette most Voldemort? Harry azt kívánta bárcsak fájdulna meg a sebhelye és mutatná meg neki Voldemort a gondolatait, mert életében most először, Ő és Voldemort mindketten ugyanazt a dolgot akarták. Hermionénak természetesen nem tetszene az ötlet... És akkor mi van? Xenophiliusnak igaza volt, - egy dologban - szűk látó körű, nem képes új dolgokat elfogadni. Az igazság az, hogy a lány fél a Halál Erekléinek ötletétől, különösen a Kőtől. Harry a szájához nyomta a cikeszt, megcsókolta, majdnem lenyelte, de a hideg fém nem nyílt ki.

Majdnem hajnal volt, amikor Luna jutott az eszébe, egyedül egy cellában Azkabanban, dementorokkal körülvéve, és hirtelen elszégyellte magát. Elfeledkezett róla, az Ereklékről való lázas elmélkedésében. Bárcsak ki tudnák szabadítani, de ilyen nagy számban a dementorok valójában megtámadhatatlanok. Most döbbsent rá, hogy a kökény pálcájával még nem próbált egy patrónust sem megidézni.

Bárcsak lehetne egy módja, hogy egy jobb pálcát szerezzen

És a vágyódás az Idősebb Pálca iránt, a Halálpálca iránt, a legyőzhetetlen az örök, újra beszökkent elméjébe.

Másnap reggel összehakolták a sátrat és elindultak a szomorúan szakadó esőben. A kitartó eső a part felé kényszerítette őket, ahol felállították éjszakára a sátrat, és az egész hetet ott töltötték, a nedves környéket Harry barátságatlannak és lehangolónak vélte. Csak a Halál Erekléire tudott gondolni. A benne gyulladt kis fényt, semmi, Hermione hitetlensége, sem Ron állandó kétkedése nem tudta eloltani. A hatalmas vonzódás, amit az Ereklék iránt érzett, beitta magát a lelkébe - de nem volt boldog tőle -. Ront és Hermionet vádolta. Az eltökélt közönyük ugyanolyan rossz volt, mint a könyörtelen eső, ami elfojtotta a lelkesedését, de semmi nem tudta megakadályozni a bizonyosságában, ami teljes maradt. Harry hite és vágyódása az Ereklék iránt,

annyira felemésztette a fiút, hogy teljesen eltávolodott a többiektől és a Horcruxok iránti elszántságuktól.

- Rögeszme? mondta Hermione halkán, de vadul, amikor Harry este óvatlanul ezt a szót használta, miután Hermione mondta neki, hogy hiányolja, az érdeklődését a Horcruxok felkeresése iránt. “

- Nem nekünk van rögeszménk, Harry! Mi csak azt próbáljuk csinálni, amit Dumbledore ránk bízott!

De a fiú érzéketlen volt a leplezett kritikára. Dumbledore Az Ereklék jelét hagyta Hermionéra, hogy megfejtse. Harry meg volt még mindig róla győződve, hogy a Kő is a Cikeszben rejtőzik. Egyik sem élhet, amíg a másik él. Miért nem érti ezt meg Ron és Hermione?

- Az utolsó ellenség, amit el kell pusztítani az a halál, - suttogta halkán Harry -.

- Azt hittem Tudodki ellen kell harcolnunk. Válaszolta Hermione - Harry feladta -.

Még az ezüst őz misztikuma - amit a másik kettő sokszor megvitatott - kevésbé fontosnak tűnt most Harry számára. Az egyetlen másik dolog, amivel foglalkozott, az-az, hogy a sebhelye újra fájni kezdett, bár ő mindent megtett, hogy a többiek erről ne szerezzenek tudomást. Elvonult, amikor megtörtént, de csalódott abban amit látott. A látomás - amin ő és Voldemort osztozott - jelensége megváltozott, homályos lett, és ki-be mozgott, mintha fókuszálna. Harry csak egy koponyaszerű valami körvonalait tudta kivenni, és talán egy hegy vonulatait, amik inkább árnyéknak tűntek, mint fizikai anyagnak. Harry hozzászólt az olyan éles képekhez, mint a valóság, ezért letörtnek érezte magát a változástól. Félt hogy a kapcsolatot ő és Voldemort között valaki - vagy valami - lerombolta, a kapcsolatot amitől mindegyikük félt, és bármit is mondott Hermione, értékes volt. Valahogy Harry ezeket a nem megfelelő minőségű képeket összekapcsolta a pálcájának megsemmisülésével, olyan mintha a kökény pálca hibája lenne, hogy nem lát már olyan jól bele Voldemort elméjébe, mint azelőtt.

Ahogy a hetek tovaladtak, Harry nem tudta nem észrevenni, - annak ellenére, hogy elkülönítette magát - hogy Ron úgy tűnt átvette a vezetést. Talán azért mert elhatározta kiengesztel mindenkit amiért lelépett, vagy talán mert Harry magába ereszkedett és otthagyta a vezetői szerepét. Ron volt az, aki most bátorította és figyelmeztette a többieket, hogy cselekedjenek.

- Három Horcrux maradt - mondogatta -. Kellene egy terv a cselekvéshez, gyerünk! Hol nem néztük még meg? Nézzük át újra! Az árvaház, Abszol út, Roxfort, a Denem Ház, Borgin és Burkes, Albánia... minden helyet, amiről tudták, hogy Tom Denem valaha ott élt vagy dolgozott, látogatott vagy gyilkolt, Ron és Hermione újra átbeszélték. Harry csak azért csatlakozott hozzájuk, hogy Hermione hagyja abba a zaklatását. Boldogabb lett volna egyedül, ahogy a sötétben üldögélve, próbálja elolvasni Voldemort gondolatait, hogy még többet tudjon meg Az Idősebb Pálcáról. De Ron egyszerűen minden jelentéktelen helyet meg akart látogatni. Harry tudta, hogy mozgásban akarja őket tartani.

- Sohase tudhatod, ez volt Ron állandó refrénje. Upper Flagley egy varázsló falu, lehet hogy akart valamikor ott élni. Menjünk és szaglásszunk körbe.

Ezek a gyakori látogatásokkor alkalmainkét találkoztak Begyűjtőkkel is.

- Néhányuk lehet olyan rossz, mint a Halálfalók, - mondta Ron -. Akik engem elkaptak egy kicsit szánalmasak voltak, de Bill azt mondta, néhányuk igazán veszélyes. Azt mondják a Potter figyelésen...

- Min? - kérdezte Harry -.

- Potter figyelés, nem mondtam, hogy nevezik? Az adás, - amit be akartam fogni a rádión - ami egyedül árulja el az igazságot, arról hogy mi folyik a világban. A legtöbb adást Tudodkiék figyelik, mindet kivéve a Potter figyelést, igazán szeretném már hallgatni, de olyan trükkös behangolni.

Ron estéről estére használta a pálcáját, hogy különböző ritmusokat ütögesse a rádió tetején, mialatt a számlapok forogtak. Alkalmanként elkaptak hangfoszlányokat, amik olyan tanácsokkal látták el őket, hogy hogyan kell kezelni a sárkányhimlőt, és egy pár hirdetést: Egy üst tele forró, erős szerelemmel. Amíg Ron kocogtatta, próbálta eltalálni a megfelelő jelszót is, a bajsza alatt különböző szavakat motyogott.

Általában a Renddel függ össze. Billnek nagy tehetsége van hozzá, hogy ráhibázzon. Úgyis el fogom találni... - valamikor -.

De márciusig Ronnak nem volt sikere. Harry a sátor bejáratánál ült, örködött, - unottan bámult egy kék szőlőszemet, ami a fagyos földre küzdötte le magát - amikor Ron felkiáltott a sátorban.

- Megvan, megvan! A jelszó Albus volt! Gyere be, Harry.

Napok óta most verte fel Harryt a Halál Ereklékéről való elmélkedéséből, Harry besietett a sátorba, Ron és Hermione a földön térdeltek a kis rádió mellett. Hermione, aki Griffendél kardját tisztogatta, - csak hogy valamit csináljon - nyitott szájjal ült, a kicsi hangkiadó valamire bámult, amiből egy ismerős hang szólalt meg.

- Bocsánat az ideiglenes sugárzási hibákért, amit azok az elbűvölő Halálfalók okoztak a környékünkön.

- De ő Lee Jordan! - mondta Hermione-.

- Tudom! - kiáltotta Ron - Jó mi?

- Most találtunk magunknak egy újabb biztonságos helyet, - mondta Lee - és örömmel jelenthetem be, hogy két gyakori műsorvezető kollégám is csatlakozott hozzám ma este. Jó estét fiúk!

- Helló.

- Jó estét, River.

- River az Lee, magyarázta Ron. Mindegyiküknek álneve van, de általában meg tudod mondani.

- Shh! - mondta Hermione -.

- De mielőtt meghallgatjuk Royalt és Romuluszt, Lee folytatta, gondoljuk egy percre azokra a halottakra, akiket a Varázsló Vezeték nélküli Hálózati Hírek és a Próféta nem tart elég fontosnak a megemlézésre. Sajnálatos közöljük hallgatóinkkal, Ted Tonks és Dirk Cresswell halálát.

Harry rosszul érezte magát, megfogta a hasát. Ő, Ron, és Hermione szörnyűködve néztek egymásra.

- Egy Gornuk nevű koboldot is megöltek. Azt is hisszük, hogy a mugli születésű Dean Thomas és egy másik kobold, akik valószínűleg Tonksszal, Cresswellel, és Gornukkal utaztak, lehet, hogy meg tudtak szökni. Ha Dean hallgat minket, vagy bárki tud valamit a hol létéről, az jelezze hisz szülei, és húgai kétségbeesnek a hírekért.

- Ezalatt, Gaddleyben, egy mugli család 5 tagját találták holtan az otthonukban. A mugli hatóság gátszivárgásnak tulajdonította a halálukat, de a Főnix Rendje megszűgta nekem, hogy a Gyilkoló Átkot használták. Még több bizonyítékunk van arra, hogy a mugli mészárlás egyre gyakoribb sporttá volt az új kormánytagok körében.

- Végül, sajnálattal közöljük hallgatóinkkal, hogy Bathilda Bircsók holtestét megtalálták Godric's Hollowban. Néhány hónappal ezelőtt halhatott meg. A Főnix Rendje elmondta, hogy a testén Fekete mágia eltéveszthetetlen nyomait találták.

- Hallgatóink, Szeretném megkérni önöket, hogy csatlakozzanak hozzám, és egy perces csendben emlékezzünk meg Ted Tonksról, Dirk Cresswellről, Bathilda Bircsókról, Gornukról, és a névtelen, de nem kevésbé fontos muglikról, akiket a Halálfalók öltek meg.

Elcsendesült minden. Harry, Ron, és Hermione sem beszéltek. Harry fele alig várta hogy többet halljon, de a másik fele félt tőle hogy még mi következhet. Hosszú idő óta most érezte először hogy a külvilággal kapcsolatban áll.

- Köszönöm, - mondta Lee hangja -. És most visszatérhetünk az állandó munkatársunkhoz Royalhoz, hogy új hírekkel számoljon be arról, hogy az új Varázsló rend, miként bánt a mugli világgal.

- Köszönöm, River, mondta egy elhibázhatatlan hang, mély, kimért, és megnyugtató.

- Kingsley! - tört ki Ronból -.

- Tudjuk! Mondta Hermione, lecsendesítve a fiút.

- A muglik még mindig nem tudják, honnan származik a szenvedésük, és ezért még több áldozatra lehet számítani, mondta Kingsley.

- Bár még mindig hallunk igaz hitű varázslókról, és boszorkányokról, akik a saját biztonságukat kockáztatva megvédik a mugli barátait és szomszédjaikat. Gyakran anélkül, hogy a muglik tudnának róla. Felhívnám a hallgatók figyelmét, hogy próbálják utánozni tettüket, talán mondjanak ki egy védőbűbájt a mugli családokra az utcájukban. Sok életet meg lehet menteni, ilyen kevés áldozattal.

- És mit mondanál, Royal, azoknak a hallgatóknak, akik még ebben a veszélyes időszakban is azt hangoztatják, hogy a Varázslók az elsők? - kérdezte Lee -.

- Azt mondanám, hogy kicsi a lépés a Varázslók elsőktől, az Aranyvérűek elsőkéig és onnan a Halálfalókig, válaszolta Kingsley.

- Mind emberek vagyunk, nem igaz? Minden emberi élet ugyanannyit ér, és megéri megmenteni.

- Kitűnő válasz, Royal, és ha valaha kijutunk ebből a mocsokból, öné a szavazatom a Miniszterválasztáson, mondta Lee.

- És most, Romulus a népszerű „Potter Haverjai” közül.

- Köszönöm River, mondta egy másik ismerős hang. Ron meg akart szólalni, de Hermione suttogva megelőzte.

- Tudjuk, Lupin!

- Romulus, meg tudod erősíteni, mint mindig amikor eljössz hozzánk, hogy Harry Potter még mindig él?

- Igen, - mondta Lupin kimérten -. Nincs kétség bennem, hogy ha a Halálfalók megölték volna, már minden szét lenne kürtölve a hírrel, mert egy hatalmas halálos csapást mérne azokra, akik még mindig ellenállnak az új hatalomnak.

- A fiú aki túlélte, mindig is a szimbóluma marad mindennek, ami ellen harcolunk: a jó diadala, az ártatlanság ereje, az ellenállás állandó folytatása.

Hála és szégyen keveréke áradt szét Harryben. Lupin akkor megbocsátotta neki azokat a szörnyű dolgokat, amit akkor mondott neki, amikor utoljára találkoztak?

- És mit üzennél Harrynek, ha tudnád, hogy hallgat minket, Romulus?

- Azt mondanám, hogy lelkiekben vele vagyunk, - mondta Lupin - aztán egy kicsit hezitált, és elmondanám neki, hogy kövesse a benyomásait, amik általában jók, és közel mindig helyesek.

Harry Hermionera nézett, akinek a szeme tele volt könnyekkel.

- Közel mindig helyesek, ismételte.

- Ó, nem is meséltem nektek? - mondta Ron meglepetten -. Bill mondta, hogy Lupin azóta Tonksszal él! És nyilvánvalóan már elég nagydarab...

- Most akkor az általános hírek Harry Potter azon barátairól, akik a hűségük miatt szenvednek? - mondta Lee -.

- Nos, a rendszeres hallgatóink már tudhatják, hogy Harry Potter egyre több támogatóját börtönözték be, köztük Xenophilius Lovegoodot is, a Hírverő korábbi szerkesztőjét, mondta Lupin.

- Legalább még mindig él! - motyogta Ron -.

- Néhány órával ezelőtt hallottuk, hogy Rubeus Hagrid - mindhárman felszisszentek, és majdnem nem hallották a mondat második felét - a jól ismert roxforti vadőr, lehet megszökött a

Roxforti letartóztatása elől, ahol azt pletykálják, egy Támogasd Harry Pottert partit tartott a házában. Mivel Hagridot nem vették őrizetbe, úgy gondoljuk, hogy szökésben van.

- Feltételezem segítségére van az embernek, ha van egy 16 láb magas öccse, amikor a Halálfalók elől menekül.

- Lehet hogy könnyebben menekülhetsz így, helyeselt Lupin komolyan.

- Azt még hozzátennénk, hogy amikor hallottunk a Potter figyelésben erről, megtapsoltuk Hagrid lelkesülését, de még a Harry rajongóknak sem javasoljuk, hogy ebben az időszakban Támogasd Harry Potter partit tartsanak.”

- Valóban, Romulus, mondta Lee, azt ajánljuk, hogy továbbra is hallgassátok a Potter figyelést, ha rajongtok a férfiért, akinek világít a sebhelye, és így támogassátok őt. És most hallgassuk meg annak a varázslónak a híreit, aki ugyanolyan nehezen fellelhető, mint Harry Potter. Szeretünk rá úgy hivatkozni, hogy a Halálfalók Főnöke, és most elmondja véleményét néhány örült pletykáról, amik róla keringenek, szeretném bemutatni nektek az új munkatársunkat. Rodent?

- *Rodent?* - mondta egy újabb ismerős hang - Harry, Ron, és Hermione együtt kiáltottak fel:

-Fred!

- Nem, ez nem George?

- Fred, - azt hiszem - mondta Ron, és közelebb hajolt a rádióhoz, az iker szavait hallgatva.

- Nem leszek Rodent, nem én, mondtam, hogy Rapier akarok lenni!

- Ó, rendben akkor, Rapier, kérlek felvilágosítanál minket a különböző történetekről, amiket a Halálfalók Főnökéről hallhattunk?

- Persze, River, persze, mondta Fred. Ahogy a hallgatóink már tudhatják, hacsaknem bújtak el a kerti tavacskában levő óvóhelyükön, vagy valami hasonló helyen, Tudjukki stratégiája ugyanaz maradt, ő az árnyékban marad miközben pánik hangulatot kelt. Gondoljanak bele, ha minden állítólagos feltűnése igazi lenne, akkor legalább 19 Tudjukkinek kellene lennie.

- Ez illik is rá, - mondta Kingsley - a misztikum homályában több terrort követ el, mintha valójában megmutatná magát.

- Egyetértek, mondta Fred. Szóval, emberek, próbáljunk meg egy kicsit lenyugodni. A dolgok így is elég rosszak, nem kell minden örültséget kitalálni. Pl.: az az új felvetés, hogy Tudodki a szeme pillantásával is tud embert ölni. Az a baziliszkusz, kedves hallgatóink. Egy

egyszerű teszt: Ellenőrizzenek le mindent, ami önöket figyeli, hogy van-e lába, ha van, akkor nyugodtan belenézhet a szemeibe, még akkor is, ha az valójában Tudodki. De akkor valószínű, hogy mégis az lesz az utolsó dolog, amit látott...

Hosszú Hetek óta először, Harry nevetett: úgy érezte a feszültség súlya elhagyta.

- És a pletykák, hogy külföldön látták? - kérdezte Lee -.

- Nos kik nem akarnak egy szép kis kikapcsolódást a kemény munka után? - kérdezte Fred -. A lényeg az, emberek, ne lankadjon le a figyelem, amiért azt gondolják, hogy külföldön van. Lehet igaz, lehet nem, de az tény, hogy gyorsabban tud mozogni, mint Perselus Piton, - akit samponnal kergetnek - ha akar, szóval ne számítsanak rá, hogy sokáig távol lesz, ha mégis, akkor ez elég kockázatos. Nem gondoltam, hogy valaha kimondom ezt, de a biztonság az első.

- Köszönjük ezeket a bölcs szavakat, Rapier. Mondta Lee.

- Hallgatóink eljött a Potter figyelés vége. Nem tudjuk, mikor tudunk újra sugározni, de biztosak lehetnek benne, hogy visszatérünk. Tekergessék csak a csatornabeállítót. A következő jelszó a Rémszem lesz. Mindenkit tartsanak biztonságban: Tartsák meg a hitüket. Jó éjt.

A rádió beállítója elmozdult és a fények mögötte kialudtak. Harry, Ron, és Hermione még mindig vidámak voltak. Rendkívül jó érzés volt ismerős barátságos hangokat hallani. Harry annyira elszigetelte magát, hogy majdnem megfélekedett arról, hogy vannak még emberek, akik ellenállnak Voldemortnak. Olyan volt, mintha egy mély álomból ébredt volna fel.

- Jó mi? - mondta Ron boldogan-.

- Briliáns, - mondta Harry-.

- Olyan bátrak, sóhajtott Hermione csodálón. Ha megtalálnák őket...

- Nos állandóan mozognak, nem? - mondta Ron-. Mint mi...

- De hallottátok amit Fred mondott? kérdezte Harry izgatottan; most hogy az adásnak vége lett, a gondolatai visszakanyarodtak a megszállottságához. - Külföldön van! Még mindig keresi a Pálcát... Tudtam!

- Harry

- Ne már, Hermione, miért nem akarod elismerni? Vol-

- HARRY, NE!

- demort azt a Tekintélyes Pálcát keresi!

- A név Tabu!!! Ron kiáltott, talpra ugrott, és hatalmas csattanás hallatszott a sátor előtt. “

- Mondtam, Harry, Én megmondtam, én megmondtam, NEM mondhatjuk ki soha többet.

- Vissza kell tennünk magunkra a védelmet, Gyorsan, így megtalálnak.

De Ron hangja elhalt, és Harry tudta miért. Az asztalon lévő gyanuszkóp kivillant és el kezdett forogni, a hangok egyre közeledtek feléjük: durva, izgatott hangok. Ron kivette az Önoltót a zsebéből és klikkentett: A lámpák kialudtak.

- Gyertek ki, feltartott kézzel! szólalt meg egy reszelős hang a sötétben.

- Tudjuk hogy bent vagytok! Fél tucat pálca irányul rátok, és nem érdekel minket, kit átkozunk meg!

Huszonharmadik fejezet

Malfoy Kúria

Harry a többiekre nézett, bár csak halvány körvonalakat tudott kivenni a sötétben. A kijáratnál állva figyelte, ahogy Hermione rászzegezi a pálcáját; fehér fény villanása után, durranás hallatszott, majd összegörnyedt a fájdalomtól, és elsötétedett a világ körülötte. Az arcához kapott, és érezte, hogy az hirtelen megduzzadt. Eközben lépések zaja vette körbe.

"Kelj fel, te féreg."

Ismeretlen kezek rángatták fel durván Harryt a földről, mielőtt megállíthatta volna őket, valaki átkutatta a zsebeit és elvette tőle a kökény pálcát. Harry megtapogatta a kibírhatatlanul sajgó arcát, ami felismerhetetlenné vált, tömött, duzzadt, és felpuffadt, mintha valamilyen allergiás reakció lenne. A látótere egy kicsiny csikra szűkült, alig látott valamit; miközben kirángatták a sátorból, leesett róla a szemüvege: csak 4-5 ember elmosódott alakját tudta kivenni, akik Ronnal és Hermionével birkóztak kint.

"Szállj—le--róla!" üvöltött Ron. Törött csont eltéveszthetetlen hangja hallatszott: Ron felnyögött fájdalmában Hermione felsikoltott, "Ne! Hagyják békén, Hagyják békén!"

"Még rosszabb lesz a barátodnak, ha rajta van a listán," mondta a szörnyen ismerős reszelős hang. "Ízletes lány... micsoda lakoma . . . imádom a bőr puhaságát. . . ."

Harry gyomra felkavarodott. Tudta ki volt az, Fenrit Greyback, a vérfarkas, akinek megengedték, hogy a Halálfalók talárját hordja, fizetségül a kegyetlenségéért.

"Kutassátok át a sátrat!" mondta egy másik hang.

Harry arccal lefelé nyomták a földhöz. Egy puffanás elárulta neki, hogy Ront is, mellé helyezték. Léptek és csattanások hangját hallotta; a férfiak székeket dobáltak szét a sátorban, ahogy kutakodtak.

"Nos lássuk csak mit fogtunk," mondta Greyback durva hangja felettük, ÉS Harryt a hátára fordították. Egy pálcából jövő Fénysugár világította meg a fiú arcát és Greyback felnevetett.

"Vajsörre lesz szükségem, hogy ezt itt elfelejtsem. Mi történt veled csúnyácska?"

Harry nem válaszolt rögtön.

"Azt kérdeztem," ismételte Greyback, és Harry rekeszizma majdnem felhasadt fájdalomában. " Mi történt veled?"

"Méhek." Motyogta Harry. "Méhek voltak."

"Igen, úgy is néz ki." Mondta egy második hang.

"Hogy hívnak?" morogta Greyback.

"Dudley." mondta Harry.

"És mi a vezetéckneve?"

"Engem -- Vernon. Vernon Dudley."

"Ellenőrizd le a listán, Scabior." mondta Greyback, és ellépett Harrytől és helyette Ronra pillantott. "És veled mi van vöröske?"

"Stan Shunpike." mondta Ron.

"Fenéket vagy ő." Mondta a férfi, akit Scabiornak hívtak. "Ismerjük Stan Shunpikeot, kicsit meg kell dolgoznunk a fiút."

Egy másik puffanás hallatszott.

"Bardy vagyok," mondta Ron, és Harry hallotta, hogy a szája tele volt vérrel. "Bardy Weasley."

"Egy Weasley?" dörmögte Greyback. "Akkor rokona vagy a vérárulóknak, bár sajnos nem vagy sárvérű. És utoljára, a csinos kis barátunk . . ." A gusztustalan hangja Harry húsába vajt.

"Óvatosan, Greyback." mondta Scabior túlkiabálva az üvöltöző többieket.

"Ó, még nem foglak megkóstolni. Nézzük csak, hogy gyorsabban emlékszik-e a nevére, mint Barny. Ki vagy te lány?"

"Penelope Clearwater." mondta Hermione. Érződött hangján a félelem, de meggyőző volt.

"Mi a vérhelyzeted?"

"Félvér." mondta Hermione.

"Elég könnyen leellenőrizhetjük," mondta Scabior. "DE úgy tűnik nekem minden iskoláskorúak.

"Halasztunk," mondta Ron.

"Otthagytátok a sulit, vöröske?" mondta Scabior. "Úgy döntöttetek kempingeztek? És arra gondoltatok, a Sötét nagyúr nevét használjátok, csak hogy szórakoztassátok egymást?"

"Nem nevettünk," mondta Ron. "Véletlen volt."

"Véletlen?" Nem nevetett senki.

"Tudjátok, ki szokta a Sötét Nagyúr nevét használni, Weasley?" üvöltött Greyback, "A Főnix Rendje. Jelent ez valamit számotokra?"

"Doh."

"Ők nem mutatnak tiszteletet a Sötét Nagyúr neve iránt, így a név Tabu lett. Néhány Rendtagot már le is lepleztek így. Lássuk csak. Kötdöd oda a másikkettöhöz!"

Valaki felhúzza Harryt a hajánál fogva, kicsit lökdötte, és ülő pozícióba rakta, és a többieknek háttal odakötözte. Harry még mindig félig vak volt, alig látott valamit a felpuffadt szemével. Amikor a férfi végzett elsétált, Harry suttogott valamit a többi fogolynak.

"Van valakinél pálca?"

"Nincs." mondta Ron és Hermione egy-egy oldalán.

"Ez az én hibám. Én mondtam ki a nevet. Bocsánat -"

"Harry?"

Egy új, de ismerős hang szólalt meg, Harry háta mögöl hallatszott, attól a személytől, akit Hermione bal oldalához kötözték.

"Dean?"

"Te vagy! Ha rájönnek, hogy te vagy az -! Ők Begyűjtők, csak szökevényeket keresnek, hogy eladják őket aranyért cserébe -"

"Nem kis zsákmány egy éjszaka alatt." Mondta Greyback, amikor egy pár bakancs masírozott el Harry közelében és még több zaj szűrődött ki a sátorból.

"Egy Sárvérű, egy szökött kobold és 3 iskolakerülő. Megnézted már a nevüket a listán, Scabior?" üvöltötte.

"Ja. Nincs Vernon Dudley, Greyback."

"Érdekes," mondta Greyback. "Ez nagyon érdekes."

Lehajolt Harry mellé, aki a bedagadt szeme kis részén át látta, hogy a férfi arcát fénytelen szürke haj és bajusz borította, észrevette a hegyes barna fogait és a szája sarkában lévő sebhelyét is.

Greybacknek ugyanolyan szaga volt, mint a toronyban, ahol Dumbledore meghalt, piszkos volt, izzadt és véráztatta.

"Akkor nem keresnek téged, Vernon? Vagy csak másik névvel vagy a listán? Melyik házba voltál besorolva a Roxfortban?"

"Mardekár," mondta automatikusan Harry.

"Vicces, hogy mindegyikük azt hiszi, hogy ezt akarjuk hallani." Röhögött Scabior az árnyákban.

"De nem sokuk tudta elmondani nekünk, hogy hol van a hálótermük."

"Az alaksorban van." Mondta érthetően Harry. "Belépsz a falon keresztül. Teli van koponyákkal meg ilyesmikkel és a tó alatt van, ezért mindig zöld a fény"

Rövid szünet következett.

"Nos, nos úgy látszik, tényleg elkaptunk egy kis mardekárost." mondta Scabior. "Jó neked, Vernon, 'mert nincs sok sárvérű mardekáros. Ki az apád?"

"A Minisztériumban dolgozik," hazudta Harry. Tudta, hogy az egész kitalációját, össze tudja omlasztani a legkisebb nyomozgatás is, de másik oldalról, addig játszhatja csak ezt a kis játékot, amíg az arca vissza nem változik. "A Mágikus Balesetek és Katasztrófák Osztályán-vagy vmi ilyesmi☺."

"Tudod mit, Greyback," mondta Scabior. "Azt hiszem, van ott egy Dudley."

Harry alig bírt lélegezni: Lehet csak véletlen, de akkor is biztonságban túl kellene élnie ezt, nem?

"Nos, nos." mondta Greyback, Harry egy kis izgatottságot hallott a férfi reszelős hangjában, és tudta hogy Greyback csodálkozott, hogy hogyan támadhatták és köthették meg egy Minisztériumi dolgozó fiát. Harry szíve majd kiugrott a mellkasából, a talárja alatt; nem lepődött meg azon, amit Greyback kitalált. "Ha az igazat mondom, csúnyácska, akkor nem félsz egy Minisztériumbeli kiruccanástól. Remélem az apád, megjutalmaz minket, amiért hazaviszünk."

"De- mondta Harry, kiszáradt a szája, "ha csak elengednének-"

"Hé!" kikiáltott valaki a sátorból. "Nézd meg ezt. Greyback!"

Egy sötét alak sietett feléjük, és Harry egy kis ezüstös csillanást pillantott meg a pálcáik fényében. Megtalálták Griffendél kardját.

"Nagyon szép," mondta Greyback elismerően, elvette a kardot a társától. "Ó, valóban nagyon szép. Mintha kobold műve lenne. Honnan szereztetek egy ilyen dolgot?"

"Az apámé," hazudta Harry, remélte, hogy túl sötét van ahhoz, hogy Greyback észrevegye a nevet, ami a pengébe volt gravírozva. "Kölcsönvesszük tűzifát vágni-"

"Várj egy percet, Greyback! Nézd a Prófétát!"

Amikor Scabior megszólalt, Harry sebhelye, ami el volt rejtőzve a felduzzadt homlokán, rettentően égni kezdett. Sokkal élesebben, mint a valójában körülvette, egy tornyos épületet pillantott meg, egy hatalmas erődöt, fekete és tiltott hely: Voldemort gondolatai újra borotvaélesekékké váltak; továbbsuhant a gigantikus épület felé és csendes eufórikus érzés töltötte meg testét . . .

Olyan közel . . . Olyan közel. . .

Hatalmas erőfeszítésébe került, hogy elvágja a kapcsolatot közte és Voldemort között, visszahúzta magát oda, ahol ült, Ronhoz, Hermionéhez, Deanhez, és Griphookhoz kötözve a sötétben, Greyback és Scabior beszélgetését hallgatva.

"Hermione Granger," mondta Scabior, "A Sárvérű, akiről köztudott, hogy 'arry Potterrel utazgat."

Harry sebhelye még mindig égett, de nagy nehezen meg tudta állni, hogy ne mutassa ezt ki, és ne lépjen újra be Voldemort elméjébe. Hallotta Greyback bakancsának nyikordulását, ahogy odahajolt Hermione elé.

"Tudod mit kicsi lány? Ez a fénykép pokolian úgy néz ki, mint te."

"Nem! Ez nem én vagyok!"

Hermione ijedt sikolya megfelelt a beismerésnek.

"... Akiről köztudott, hogy 'arry Potterrel utazgat," ismételte gyorsan Greyback.

Csend telepedett a helyszínre. Harry sebhelye kibírhatatlanul fájt, minden erejével azon volt, hogy kizárja Voldemort gondolatait. Soha nem volt ilyen fontos, hogy a saját elméjében maradjon.

"Nos akkor ez megváltoztatja a dolgokat, ugye?" suttogta Greyback. Senki sem szólalt meg: Harry érzete hogy a Begyűjtők csoportja mind feléjük néz, lefagyva, és, hogy Hermione keze remeg az övé mellett. Greyback felállt és néhányat Harry felé lépkedett, újra lehajolt és közről belebámult az alaktalan arcába.

"Mi az a homlokodon, Vernon?" kérdezte gyengéden, Harry érezte a bűdös leheletét, ahogy a mocskos ujjával az elrejtett sebhelyet kereste.

"Ne nyúlj hozzá! Üvöltötte Harry; nem tudta megállítani magát, úgy érezte, nem bírná ki a fájdalmat, ha megérintené.

"Azt hittem szemüveges vagy, Potter?" lehelte rá Greyback.

"Találtam egy szemüveget!" üvöltött és sietett feléjük egy Begyűjtő. "Volt egy szemüveg a sátorban, Greyback, várj -"

És másodpercekkel később Harry szemüvege visszakerült a helyére. A Begyűjtők közeledtek hozzá, és közben le nem vették róla a szemüket.

"Ez ő!" mondta Greyback. "Elfogtuk Pottert!"

Mindenki hátrébb lépett néhány lépést, meglepődtek azon, amit ma tettek. Harry, még mindig küzdött hogy a jelenben maradjon, nem tudott semmit kinyögni. Szaggatott látomások törtek be az elméjébe -

--A sötét erős magas falai körül bujkált--

Nem, ő Harry, megkötözve és pálcája nélkül, hatalmas bajban--

--felnézett a legmagasabb torony legmagasabb ablakára, --

Ő Harry, és most a sorsát beszélték meg halkan--

--Itt az ideje a repülésnek . . .

". . . A Minisztériumba?"

"Pokolba a Minisztériummal." ordította Greyback. "Övék lesz a dicsőség, semmit se fogunk kapni. Azt mondom, vigyük egyenest Tudodkihez"

"Meg kell ide idéznünk?" mondta Scabior hangja félelemmel telt meg.

"Nem," reszelte Greyback, "Nincs szükség rá – azt beszélük Malfoyék birtokát használja bázisként. Odavisszük a fiút."

Harry tudta miért nem hívja Greyback Voldemortot. A vérfarkas hordhatta a Halálfalók talárját, amikor nekik dolgozott, de csak Voldemort belső köre volt megjelölve a Sötét jellel: Greybacket nem tüntették ki a legnagyobb jutalommal.

Harry sebhelyébe újra belenyilallt –

– és felemelkedett az éjszakában, egyenesen felrepült a legmagasabb torony legmagasabb ablakához –

“ . . . teljesen biztos hogy ő az? ‘Mert ha nem, Greyback, halottak vagyunk.’”

“Ki itt a főnök?” üvöltötte Greyback. “Azt mondom ő Potter, és itt van nálunk a pálcája is, ez 200 ezer Galleon! DE ha te ilyen beszari alak vagy, és nem jössz velünk, vagy bármelyikötök, nekem mindegy, egy kis szerencsével, megkapom a lányt!”

– Az ablak egy kicsit ki volt nyitva, de nem volt elég nagy ahhoz, hogy egy férfi beférjen rajta. . . . Egy csontváz szerű alakot pillantott meg, egy takaró alatt. . . . Halott vagy csak alszik . . . ?

“Rendben!” mondta Scabior. “Rendben, benne vagyunk! És mi lesz a többiekkel, Greyback, mit fogunk tenni velük?”

“Mindenért behajtuk a jussunk. Van 2 sárvérünk, az megint 10 Galleon. Add ide a kardot is. Ha ezek rubintok, akkor még egy kisebb vagyon van itt nálunk.”

A foglyokat a lábukra állították. Harry Hallotta Hermione lélegzetvételét, gyors volt és félelemmel teli.

“Fogd és vigyázz rá. Nálam lesz Potter!” mondta Greyback, belemarkolt Harry hajába; Harry érezte ahogy a hosszú sárga körmei belekapaszkodtak a tarkójába. “3-ra! 1-2-3 –“

Dehoppnáltak, a rabokat magukkal vitték. Harry ficáinkolt, próbálta lerázni magáról Greyback kezét, de reménytelen volt: Ron és Hermione szorosan hozzá volt kötözve; nem válhatott ki a csoportból, ahogy a levegő kipréselődött belőle a sebhelye még jobban megfájdult – *– akkor átpréselte magát a kicsiny ablaknyíláson, mint egy kígyó és földet ért, könnyedén mint a pára, egy cella féle szobában –*

A rabok egymásnak ütköztek, amikor földet értek vidéken. Harry szemei még mindig fel voltak puffadva, egy kis ideig eltartott az alkalmazkodása, aztán egy kovácsolt vaskerítést pillantott meg a lábánál, ami úgy tűnt, egy hosszú bejárót szegélyez. Kicsit mintha megkönnyebbült volna. A legrosszabb még nem történt meg: Voldemort nem volt ott. Ő, Harry tudta, bár küzdött a látomás ellen, valami furcsa, erődszerű helyen volt, egy torony tetején. Mennyi ideig tartana Voldemortnak hogy idejusson, ha megtudná hogy, itt van Harry, ez egy másik történet. . . .

Az egyik Begyűjtő odaállt a kapuhoz és megrázta.

“Hogy jutunk be? Be van zárva, Greyback, én nem tudok – a francba!”

Rémületében összecsapta a kezeit. A fém eltorzult, furcsán feltekeredett, szinte már absztrakt volt egy ijesztő személy alakult ki belőle, aki rikácsoló, visszhangos hangon szólalt meg. “Fedd fel a szándékod!”

“Nálunk van Potter!” üvöltötte Greyback győzedelmesen. “Elkaptuk Harry Pottert!”

A kapuk kinyíltak.

“Gyertek!” mondta Greyback az embereinek, a foglyokat áttolták a kapun fel a felhajtóra át a magas bokrok között, amik tompították a lépéseik zaját. Harry egy szellemre hasonló fehér alakot pillantott meg maga fölött, és rájött, hogy az egy albínó páva volt. Elbotlott és Greyback felállította; majd hozzákötözve a másik 4 fogolyhoz, végigvonszolták a járdán,. Becsukta a

puffadt szemét, és engedte hogy a fájós sebe egy pillanatra átvegye felette az uralmat, tudni akarta mit csinál Voldemort, tudja-e már, hogy elkapták Harryt. . . .

A lesoványodott alak megmozdult a vékony takaró alatt és felé fordult, kinyitotta a szemét a koponyaszerű arcán. . . . A gyenge ember felült, a nagy beesett szemeit órá szegezte, Voldemortra, aztán elmosolyodott. A legtöbb foga hiányzott. . . .

“Szóval eljöttél. Gondoltam, hogy elfogsz jönni . . egyszer. De haszontalan volt az utad. Soha nem volt az enyém.”

“Hazudsz!”

Ahogy Voldemort dühe tombolt benne, Harry sebhelye égett a fájdalomtól, és visszarántotta az elméjét a saját testébe, ahol újra fogolyként küzdött, akit átlökdösnek a kavicsos úton.

Fény áradt feléjük.

“Mi ez?” mondta egy hűvös női hang.

“Akitnemnevezünknevéhez jöttünk!” dörögte Greyback.

“Kik vagytok?”

“Ismersz engem!” Neheztelés volt a vérfarkas hangjában. “Fenrit Greyback! Elkaptuk Harry Potter!”

Greyback megragadta Harryt és a fénybe tartotta az arcát, ezzel a többi rabot is körbeforgatta.

“Tudom, hogy furcsa az arca, asszonyom, de ez ő!” csattant fel Scabior. “Ha egy kicsit közelebbről megnézné, láthatná a sebhelyét. És ez itt, látja a lányt? A Sárvérű, aki vele utazik, asszonyom. Nincs kétség ez ő, itt van a pálcája is! ‘Tessék asszonyom –“

A felpuffadt szemhéján keresztül, Harry látta ahogy Narcissa Malfoy alaposan megvizsgálja az eltorzult arcát. Scabior odaadta neki a kökény pálcát. A nő felhúzta a szemöldökét.

“Hozzátok be őket,” mondta.

Harryt és a többieket fellöködték és felrugdosták a széles kőlépcsőkön, egy folyosóra ami teli volt portrékkal.

“Kövessenek,” mondta Narcissa, végigvezette őket az előszobán. “A fiam, Draco, hazajött a Tavaszi szünetben .Ha ez Harry Potter, ő tudni fogja.”

A műterem elvakította őket a kinti sötétség után, még a majdnem zárt szemeivel is ki tudta venni Harry, hogy a szoba hatalmas. Kristály csillár lógott a plafonról, még több kép volt a sötét lila falakon. 2 alak emelkedett ki a díszes márványkandalló előtti székekből amikor a foglyokat betessékelték a Begyűjtők a szobába.

“Mi ez?”

Lucius Malfoy halálosan ismerős vontatott hangja kúszott be Harry fülébe. Most már megijedt. Nem látott kiutat, és egyszerűbb volt, amikor a félelme megnő, blokkolni Voldemort gondolatát, bár a sebhelye még mindig égett.

“Azt mondják náluk van Potter,” mondta Narcissa hideg hangon. “Draco, gyere ide.” Harry nem mert közvetlenül Dracora nézni, a szeme sarkából azért rápillantott; egy alak, kicsit magasabb mint ő, felemelkedett egy karosszékből, az arca egy sápadt volt a tejfehér szőke haja alatt.

Greyback betuszkolta a foglyokat, megforgatta újra őket hogy Harry pont a csillár alatt álljon.

“Nos, fiú?” kérdezte a vérfarkas.

Harry belenézett a kandalló feletti aranyozott girbegurba keretű tükörbe. A kicsiny szemnyílásán át most látta először a tükörképét, mióta elhagyták a Grimmauld Teret.

Hatalmas volt az arca, csillogott és rózsaszínben pompázott, minden vonását megváltoztatta Hermione bűbája. A fekete haja a vállát verdeste és sötét árnyék jelent meg az állán. Ha nem tudta volna hogy ő áll ott, csodálkozott volna, ki viseli a szemüvegét. Elhatározta hogy nem fog megszólalni, biztos volt benne, hogy a hangja elárulja, de még mindig elkerülte a Dracóval való szemkontaktust, amikor megközelítette.

“Nos, Draco?” mondta Lucius Malfoy. Mohónak hangzott. “Ő az? Ez Harry Potter?” “Én nem – én nem vagyok benne biztos,” mondta Draco. Megtartotta a távolságot Greybacktól, és úgy tűnt ugyanúgy félt Harryre nézni, mint ahogy ő is félt a fiúra nézni.

“De nézd meg alaposan, nézd! Gyere közelebb!”

Harry soha se hallotta Lucius Malfoyt ilyen izgatottnak.

“Draco, ha mi leszünk azok, akik átadják Pottert a Sötét Nagyúrnak, mindent meg fog bocsátani –

“

“Nos, ugye nem felejtjük el hogy ki kapta el valójában, ugye Mr. Malfoy?” mondta Greyback fenyegetően.

“Ez természetes, persze hogy nem!” mondta Lucius türelmetlenül. Ő maga ragadta meg Harryt, olyan közel hajolt hozzá, hogy Harry a szeme kis résén át is élesen látta a mindig színtelen sápadt arcát. A felpuffadt arcával, Harry úgy érezte, mint a egy ketrec rácsai között lenne és mindenki őt bámulná.

“Mit tettetek vele?” kérdezte Lucius Greybacket. “Hogy jutott ebbe az állapotba?”

“Nem mi tettük ezt vele.” “Inkább fullánkbűbájnak tűnik ez nekem.” mondta Lucius.

A szürke szemei Harry homlokát fürkészték.

“Van ott valami,” suttogta. “lehet egy sebhely, megpróbálom kifeszíteni. . . .” Draco, gyere ide, nézd meg alaposan! Mit gondolsz?”

Harry észrevette Draco arcát az apjáé mellett. Rendkívül hasonlítottak, kivéve hogy míg az apja izgatottan fürkészte, Draco arckifejezése vonakodással és félelemmel volt tele.

“Nem tudom,” mondta, és visszasétált a kandallóhoz, ahonnan az anyja nézelődött.

“Biztosra kell mennünk, Lucius,” Mondta Narcissa a férjének, hűvös, tiszta hangján. “Teljesen biztosan kell tudnunk, hogy ez Potter, mielőtt idehívjuk a Sötét Nagyurat . . . Azt mondják ez az övé” – a kökény pálcára nézett – “de nem egyezik Ollivander leírásával. . . . Ha hibázunk és a semmiért hívjuk vissza a Nagyurat . . . Emlékszel mit tett Rowlel és Dolohovval?”

“Mi van a sárvérűvel itt?” dünnyögött Greyback. Harry majdnem elesett, amikor a Begyűjtők újra elforgatták őket, hogy a fény most helyette Hermionéra essen.

“Várj,” mondta Narcissa élesen. “Igen – igen, ott volt Madam Malkinnál Potterrel! Láttam a képét a Prófétában! Nézd, Draco, ez nem az a Granger lány?”

“Én . . . talán . . . jah.”

“De akkor ez a Weasley kölyök!” kiáltotta Lucius, körbeforgatta a foglyokat hogy szembenézett Ronnal. “Ők azok, Potter barátai – Draco, nézd meg, nem Arthur Weasley fia, mi is a neve – ?”

“Jah,” mondta újra Draco, háttal a foglyoknak. “Lehetséges.”

A műterem ajtaja kinyílt Harry mögött. Egy nő szólalt meg, és a hangja miatt Harry még jobban összerendezte.

“Mi az? Mi történt, Cissy?”

Bellatrix Lestrange sétált lassan a rabokhoz, és Harry jobbán állt meg, Hermionera bámult a nagy szemeivel,

“De biztosan ,” mondta halkan, “ez az a Sárvérű lány? Ez Granger?”

“Igen, igen, ez Granger!” mondta Lucius, “És mellette van, úgy gondoljuk, Potter! Potter és a barátai, végre elfogták őket!” “Potter?” sikította Bellatrix, visszahátrált hogy jobban szemügyre vegye Harryt.

“Biztos vagy benne? Nos akkor, egyszerre hívnunk kell a Sötét Nagyurat!” A nő felhúzta az ingujját: Harry látta, a húsába égetett Sötét Jegyet, és tudta, hogy azt akarja megérinteni, hogy visszahívja a szeretett mesterét–

“Épp hívni akartam!” mondta Lucius, és a keze megmarkolta Bellatrix csuklóját, és megakadályozta hogy megérintse a Jelet. “Én fogok szólni neki, Bella. Pottert az én házamba hozzák, így ez az én területem –“

“A te területed!” szisszent fel, megpróbálta kirángatni a kezét a szorításból. “Elvesztetted a fennhatóságod, amikor elvesztetted a pálcádat, Lucius! Hogy merészeled! Vedd le a kezéd rólam!”

“Ehhez semmi közöd, nem te kaptad el a fiút –“

“Esedezem a bocsánatáért, *Mr. Malfoy*,” szólt közben Greyback, “de mi kaptuk el Pottert, és követeljük érte az aranyat –“

“Arany!” nevetett Bellatrix, még mindig próbálta lerázni magáról a sógorát, a szabadon levő keze a pálcájáért kutatott a zsebében. “Itt az aranyad, mocskos dögevő, mit is kezdenék az arannyal? Én csak dicsőségét keresem –a–“

A nő lenyugodott, a sötét szemei észrevettek valamit, amit Harry nem. Lucius észrevette, hogy megadta magát, kitekerte kezét a nőéből, felhajtotta az ingujját –

“ÁLLJ!” sikította Bellatrix, “Meg ne érintsd, még nem szabad idejönnie a Sötét Nagyúrnak!”

Lucius ledermedt, a mutatóujja megállt a Sötét Jele felett. Bellatrix kilépett Harry amúgy is behatárolt látóköréből.

“Mi az?” hallotta a fiú.

“Kard,” dörmögte a nem látszódó Begyűjtő.

“Add ide.”

“Nem az öné, hölgyemény, az enyém, az én tulajdonom, én találtam.”

Volt egy durranás és piros fénycsóva; Harry tudta, hogy a begyűjtőt elkábították. A társai felhőrdültek: Scabior előrántotta a pálcáját.

“Mit gondol, kivel szórakozik, asszony?”

“*Stupor!*” sikította a nő, ”*Stupor!*”

A nő nem veszíthetett, bár négyen voltak ellene: A nő egy boszorkány volt, és Harry tudta, hogy bámulatosak voltak a képességei, és nem volt lelkiismerete. A Begyűjtők ott estek össze, ahol álltak, kivéve Greybacket, aki térdelő helyzetbe kényszerült, tárt karokkal. Harry a szeme sarkából látta, hogy Bellatrix lehajol a vérfarkashoz, kikapta a kezéből Griffendél kardját, az arca felvidult. “Honnan szereztétek ezt a kardot?” suttogta Greybacknek, amikor kihúzta a férfi pálcáját az egyáltalán nem ellenálló markából.

“Hogy merészeli?” üvöltötte, a szája volt az egyetlen része ami mozoghatott, miközben a nőt kellett bámulnia. Kimutatta a hegyes fogait. “Engedj el, asszony!” “Hol találtátok ezt a kardot?” ismételte a nő, forgatta a kardot a férfi arca előtt, “Piton a Gringottsi széfembe küldte!”

“A sátrukban volt,” válaszolt Greyback. “Engedj el, mondom!”

Meglegyintette a pálcáját és a vérfarkas talpra ugrott, de óvatosságból, nem közelítette meg a nőt. Egy karosszék mögé mászott, a mocskos görbe körmeivel megragadt a szék hátulját.

“Draco, vidd ki ezt a söpredéket,” mondta Bellatrix, mutatott az eszméletlen férfiakra. “Ha nincs benned annyi, hogy kivégezd őket, hagyd csak őket a kertben, majd én elintézem őket.”

“Ne merj így beszélni Dracoval –” mondta Narcissa dühösen, de Bellatrix felsikoltott.

“Csönd legyen! Ez a helyzet komolyabb, mint amit el tudsz képzelni, Cissy! Nagyon súlyos problémával állunk szemben!”

A nő felállt, kicsit zihált, lenézett a kardra, és megvizsgálta a markolatát. Aztán megfordult, és a csendes rabokra nézett.

“Ha ez valóban Potter, akkor nem szabad bántanunk,” motyogta, inkább magának, mintsem a többieknek. “A Sötét Nagyúr maga szeretne végezni Potterrel. . . . De ha rájön . . . Meg kell . . . I meg kell tudnom. . . .”

Újra a húga felé fordult.

“Ezeket a rabokat a pincében kell elhelyezni, amíg kigondolom mit tegyünk!” “Ez az én házam, Bella, nem te adod a parancsokat az én –”

“Rajta! Nem tudod mekkora bajban vagyunk!” sikította Bellatrix. Rémültnek tűnt, és örültnek; vékony kis láng szökkent ki a pálcájából és egy lyukat égetett a szőnyegbe.

Narcissa egy pillanatig habozott, aztán a vérfarkashoz szólt.

“Vidd a foglyokat a pincébe, Greyback.”

“Várj,” mondta Bellatrix élesen. “Mindet kivéve. . . . kivéve a Sárvérűt.” Greyback örömeiben felmordult.

“Ne!” kiáltotta Ron. “Én akarok maradni, engem tartsanak itt!” Bellatrix arcon csapta: a csattanása visszhangzott a szobában.

“Ha a kikérdezés alatt meghal, te leszel a következő,” mondta. “A Váraruló a Sárvérű mellett található a könyvemben. Vidd le őket, Greyback, és biztosítsd őket, de semmi mást ne tegyél – még.”

Visszadobta Greyback pálcáját, aztán kihúzott egy kicsi ezüst kést a köpenye alól. kiszabadította Hermionet, aztán a hajánál fogva a szoba közepére cibálta, mialatt Greyback a másik ajtó felé irányította a többieket, egy sötét folyosó felé, a pálcáját maga előtt tartotta, védekezve a láthatatlan és legyőzhetetlen erők ellen.

“Számítok rá, hogy kicsit megkószolhatom majd a lányt, amikor végzett vele.” Dünnyögte Greyback amikor végiglökdöste a többieket a folyosón. “Biztos kapok egy két falatot belőle, nem igaz, vöröske?”

Harry érezte, hogy Ron reszket. Meredek lépcsőn lökték le őket, még mindig háttal voltak egymásnak kötve, és minden pillanatban megvolt a veszélye annak, hogy elcsúsznak és kitörnek a nyakukat. A lépcső alján egy nagy ajtó állt. Greyback egy pálcakoppintással kinyitotta azt, betessékelte őket a sötét és dohos szobába és a teljes sötétségben hagyta őket. Az ajtó visszhangzó becsapódása még nem halt el, amikor egy szörnyű, sikítás hallatszott felettük. “HERMIONE!” üvöltött Ron, és küzdeni, harcolni, kezdett a kötéllal, amivel összekötözték őket. “HERMIONE!”

“Maradj csendben!” mondta Harry. “Fogd be. Ron, ki kell valahogy jutnunk innen –“

“HERMIONE! HERMIONE!”

“Egy tervre van szükségünk, hagyd abba a kiabálást – le kell szednünk ezeket a köteleket–“

“Harry?” suttogott valaki a sötétben. “Ron? Ti vagytok azok?”

Ron abbahagyta a kiabálást. Valaki mozgolódott a közelükben, aztán Harry látta, hogy az árnyék közeledik feléjük.

“Harry? Ron?”

“Luna?”

“Igen, én vagyok az! Ó, ne, nem akartam, hogy elkapjanak titeket!”

“Luna, tudsz nekünk segíteni abban, hogy megszabaduljunk ezektől a kötelektől?” kérdezte Harry.

“Ó igen, azt hiszem. . . . Van egy régi szeg, amit akkor használunk, ha valamit szét kell törni. . . . Egy pillanat . . .”

Hermione újra sikoltott felettük, és Bellatrix is felsikított, de a szavait nem lehetett hallani, Ron újra felüvöltött, “HERMIONE! HERMIONE!”

“Mr. Ollivander?” Harry hallotta Lunát. “Mr. Ollivander, önnél van a szeg? Ha egy kicsit odébb menne . . . azt hiszem a vizeskancsó mellett volt.”

Másodpercekkel később visszatért.

“Maradatok nyugton,” mondta.

Harry érezte, ahogy a lány a kötél rostjaival küszködik, hogy a csomót kibogozza. Felülről Bellatrix hangját hallották.

“Újra megkérdezlek! Honnan szereztétek ezt a kardot? Honnan?”

“Úgy találtuk – Úgy találtuk – KÉREM!” Hermione újra felsikoltott; Ron jobban mocorgott, mint ezelőtt, és a rozsdás szeg Harry csuklójába vájódott.

“Ron, kérlek ne mozogj!” suttogta Luna. “Nem látom, mit csinálok –“

“A zsebem!” mondta Ron, “A zsebemben ott van az önoltó, és tele van fénnel!”

Néhány másodperccel később, volt egy klikkentés, és az önoltó kis fénygömbjei, amit a sátorban helyeztek vissza bele, kiúsztak a pincébe: Képtelenek voltak összekapcsolódni, egyszerűen ott lógtak csak, mint kicsi napocsák, és megtöltötték az alattuk levő teret fénnel. Harry meglátta Lunát, minden szem a fehér arcára szegeződött, Ollivander, a pálcakészítő, kifejezéstelen alakját, aki a földön a sarokban hevert. Körbenézett a fiú, találkozott a tekintete még 2 rabtárssal: Deannel és a kobold Griphookkal, aki nem nagyon volt magánál, a kötél miatt, amivel az emberekhez kötözték, állnia kellett.

“Ó, így sokkal könnyebb, köszí, Ron,” mondta Luna, és újra elkezdte kibogozni a csomóját. “Hello, Dean!”

Felülről Bellatrix hangja hallatszott.

“Hazudsz, ostoba Sárverű, és tudom, hogy így van! Tudom, hogy voltál bent a Gringottsi széfemben! Áru! el az igazságot, Áru! el az igazságot!”

Még egy szörnyű sikoly–

“HERMIONE!”

“Mi mást vittetek el? Mi más van még nálatok? Áru! el az igazságot vagy esküszöm, végigszaggatlak ezzel a késsel!”

“Tessék!”

Harry érezte, ahogy leesik róla a kötél és megfordult, megdörzsölte a csuklóját, és látta, ahogy Ron körbefut a pincében, felnéz az alacsony plafonra és egy csapóajtót keres. Dean, akinek az arca sebhelyes és véres volt, ezt mondta Lunának “Köszí” és felállt, reszketett, Griphook is

feltápáskodott a pince padlójáról, megingott és zavartan nézett, rengeteg varrat volt a barna bőri képén.

Ron pálca nélkül próbált dehoppanálni.

“Nincs innen kiút, Ron,” mondta Luna, ahogy nézte az eredmény nélküli próbálkozásait. “A pince tökéletesen áthatolhatatlan. Először én is próbálkoztam vele. Mr. Ollivander már régóta itt van, ő mindent megpróbált már.”

Hermione újra sikított: A hang szinte fizikai fájdalommal haladt át Harryn. Alig tudta a fájó sebétől, hogy mit csinál, ő is körbefutott a pincében, fogdosta a falat, de alig tudta miért teszi ezt, a szívében érezte hogy ez nem fog használni.

“Mi mást vettetek el, mi mást? VÁLASZOLJ! *CRUCIO!*”

Hermione sikolya visszhangzott a fenti falak között, Ron már zokogott, ahogy az öklével csapkodta a falakat, Harry utolsó elkeseredésében levette a nyakából Hagridtól kapott erszényét és kotorászni kezdett benne: Elővette Dumbledore Cikeszét és megrázta, várt valamire, de nem tudta mire – semmi nem történt – legyintett az eltört főnix pálca egyik felével, de élettelen volt – a tükördarabka szikrázva a földre esett, és a fiú egy kék szem felvillanását vette észre–

Dumbledore szeme bámult rá a tükörből.

“Segítsen nekünk!” ordította örült elkeseredettségében. “A Malfoy Birtok pincéjében vagyunk, Segítsen nekünk!”

A szem becsukódott és eltűnt.

Harry még abban sem volt biztos, hogy valóban volt ott valami. Megdöntötte a tükördarabkát, de semmi már nem verődött vissza róla csak a cellájuk falai és mennyezete, és fent Hermione nagyobbat sikított, mint valaha bármikor, és a fiú mellett Ron üvöltött fel, “HERMIONE! HERMIONE!”

“Hogy jutottatok be a széfembe?” hallották Bellatrix sikítását. “Az a koszos kobold a pincéből segített nektek?”

“Csak ma találkoztunk vele!” zokogott Hermione. “Soha nem voltunk a széfében . . . Ez nem az igazi kard! Ez csak egy másolat, egy másolat!”

“Egy másolat?” sikoltotta Bellatrix. “Ó, valószínű!”

“De könnyen rájöhetünk!” mondta Lucius. “Draco, hozd a koboldot, ő meg tudja mondani nekünk, hogy valódi-e vagy sem!”

Harry átrohant a pincében oda, ahol Griphook kuporodott a földön.

“Griphook,” suttogta a kobold hegyes fülébe, “azt kell mondanod nekik, hogy a kard hamis, nem szabad megtudniuk, hogy ez az igazi, Griphook, kérlek –“

Hallotta, ahogy valaki lesiet a pince lépcsőjén, következő pillanatban, Draco remegő hangja szólalt meg az ajtó mögül.

“Maradjatok ahol vagytok. Sorakozzatok fel a falnál. Meg ne próbáljatok semmit, mert megöllek benneteket!”

Úgy tettek, ahogy parancsolta a fiú, ahogy a zár kattant, Ron klikkentett az önoltóval és a fénnel visszakúsztak a zsebébe, a pince újra elsötétedett. Az ajtó kinyílt; Malfoy belépkedett, a pálcáját maga elé tartotta, sápadt volt és eltökélt. A karjánál fogva megragadta a kis koboldot és kihátrált, Griphookot magával rángatta. Az ajtó becsapódott és ugyanebben a pillanatban egy nagy pukkanás visszhangzott a pincében.

Ron bekapcsolta az önoltót. 3 fény labdácska úszott vissza a zsebéből a levegőbe, felfedve Dobbyt a házimanót, aki most hoppanált közéjük.

“DOB – !”

Harry Ront megütötte a karján, hogy ne kiabáljon, és Ron elszörnyedt, hogy mekkorát hibázott. Lépések hangja hallatszott fölöttük: Draco Griphookot odavitte Bellatrixhoz.

Dobby hatalmas, teniszlabdaszerű szemei tágra voltak nyitva; a talpától a füle csúcsáig reszketett. Visszatért a régi mestere házába, és földbe gyökerezett a lába.

“Harry Potter,” sikította a legvékonyabb hangján, “Dobby eljött, hogy megmentsen.”

“De hogy tudtál – ?”

Egy szörnyű sikoly nyomta el Harry szavait: Hermionet újra megkínózták. A lényegre tört.

“El tudsz dehoppanálni ebből a picéből?” kérdezte Dobbyt, aki bólintott, miközben a fülei csapkodtak.

“És tudsz embereket vinni magaddal?”

Dobby újra bólintott.

“Rendben. Dobby, azt akarom tőled, hogy fogd meg Lunát, Deant, és Mr. Ollivandert, és vidd el őket – vidd el őket –“

“Bill és Fleur házába,” mondta Ron. “Shell Cottageba Tinworth külvárosában!”

A manó harmadszorra is bólintott.

“És gyere vissza,” mondta Harry. “Meg tudod ezt csinálni, Dobby?”

“Természetesen, Harry Potter,” suttogta a kicsi manó. Odasietett Mr. Ollivanderhez, aki alig volt magánál. A pálcakészítő egyik kezét az övébe tette, a másikat pedig odanyújtatta Lunának és Deannek, egyikőjük sem mozdult meg.

“Harry, segíteni akarunk neked!” susogta Luna.

“Nem hagyhatunk itt,” mondta Dean.

“Menjetek, mindketten! Találkozunk Billnél és Fleurnél.”

Ahogy Harry megszólalt, a sebhelye jobban égett, mint valaha, pár pillanatig lepillantott, nem a pálcakészítőre, hanem egy másik férfira, aki ugyanolyan öreg és vékony volt, de gúnyosan nevetett.

“Ölj meg akkor. Voldemort, üdvözölni fogom a halált! De a halálom nem fogja elhozni, amit keresel. . . . Olyan sok minden van, amit te nem érthetsz meg. . .”

Érezte Voldemort dühét, de amikor Hermione újra felsikoltott kizárta a varázslóz az agyából, visszatért a pincébe a saját rettegéséhez.

“Menjetek!” könyörgött Harry Lunának és Deannek. “ Menjetek! Követünk majd benneteket, csak Menjetek!”

Megfogták a manó kinyújtott ujjait. Volt még egy hatalmas pukkanás és Dobby, Luna, Dean, és Ollivander eltűnt.

“Mi volt ez?” kiáltotta Lucius Malfoy a fejük fölül. “Hallottátok? Mi volt ez a zaj a pincében?”

Harry és Ron egymásra nézett.

“Draco – ne te, hívd Féregfarkat! Menjen ő és nézze meg!”

Lépések zaja szelte át a szobát felettük, aztán minden elcsendesedett. Harry tudta, hogy a műteremben levő emberek, hallgatóznak, hátha jön még zaj a pincéből.

“Meg kell próbálnunk leverni,” suttogta Ronnak. Nem volt választásuk: Abban a pillanatban, amikor valaki belép a szobába és észreveszi hogy 3 rab eltűnt, el lesznek veszve. “Hagyd a fényt,” tette hozzá Harry, amikor hallották hogy valaki lépked a lépcsőkön, a fiúk hátrasimultak a falhoz, az ajtó két oldalán.

“Maradjatok ott ahol vagytok,” mondta Féregfark hangja. “Maradjatok távol az ajtótól. Bejövök.” Az ajtó kinyílt. Egyetlen pillanatig Féregfark a teljesen kihalt pincébe bámult, izgatott lett a magasban lángoló 3 kicsi féncsávától. Aztán Harry és Ron rávetették magukat. Ron megragadta Féregfark pálcás kezét és felfelé csavarta. Harry befogta a száját, hogy lehalkítsa a

hangját. Csendben küzdöttek: Féregfark pálcája szikrázott; az ezüst marka bezáródott Harry torka körül.

“Mi az Féregfark?” kiáltotta Lucius Malfoy felülről.

“Semmi!” ordított vissza Ron, elég jól utánozta Féregfark cincegő hangját. “Minden rendben van!”

Harry alig kapott levegőt.

“Meg fogsz ölni?” mondta Harry elhaló hangon, próbálta kifeszíteni a nyaka körül a fém ujjakat. “Miután megmentettem az életed? Tartozol nekem Féregfark!”

Az ezüst ujjak kilazultak. Harry nem számított erre: Kiszabadította magát, meglepődve, a keze még mindig Féregfark szája előtt volt. Láta, hogy a patkányszerű ember kicsi vizenyős szemei megtelnek félelemmel és ámulattal: Ugyanúgy meglepődött azon, amit a keze tett, mint Harry, a kicsi kegyelmes ajándék elárulta, és még keményebben küzdött, hogy visszacsinálja azt amit a pillanatnyi gyengesége okozott.

“És ezt elvisszük,” suttogta Ron, kitépte Féregfark pálcáját a másik kezéből.

Pálcátlanul, segítség nélkül, Pettigrew pupillái rémülettel teltek meg. A tekintete Harry arcáról, valami másra terelődött. A saját ezüst ujjai a saját torka felé mozdultak meg.

“Ne –“

Harry gondolkodás nélkül, próbálta visszatartani a kezét, de nem lehetett megállítani. Az ezüst szerszám, amit Voldemort ajándékozott a leggyávabb szolgájának, most a lefegyverzett és használhatatlan gazdája ellen fordult; Pettigrew megkapta a jutalmát, amiért hezitált, amiért egy pillanatig irgalmat érzett, a fiúk szeme előtt végezték ki.

“Ne!”

Ron is elengedte Féregfarkat, és Harryvel együtt próbálta levenni Féregfark nyakáról a köré tekeredett fém ujjakat, de nem használt. Pettigrew elkékölt.

“*Relashio!*” mondta Ron, pálcáját az ezüst kézre, de semmi sem történt; Pettigrew a térdeire rogyott, és ugyanabban a pillanatban, Hermione hatalmasat sikított a fejük felett. Féregfark szemei felkúsztak a rózsaszín arcán; még utoljára megrezzent és örökre mozdulatlan maradt.

Harry és Ron egymásra néztek, aztán otthagyták Féregfarkok testét a padlón, felszaladtak a lépcsőn át az árnyékos folyosón ami a műterembe vezetett. Óvatosan osontak amíg el nem érték a

műterem ajtaját, ami tárva nyitva volt. Tisztán látták ahogy Bellatrix Griphookot nézi, aki Greiffendél kardját tartotta a hosszú ujjával. Hermione Bellatrix lába előtt hevert. Alig mozgott.

“Nos?” mondta Bellatrix Griphooknak. “Ez az igazi kard?”

Harry várt, visszatartotta a lélegzetét, harcolt a fájó sebhelye ellen.

“Nem,” mondta Griphook. “Hamis.”

“Biztos vagy benne?” kérdezte Bellatrix. “Teljesen biztos?”

“Igen,” mondta a kobold.

Megkönnyebbülés látszott az arcán, minden feszültsége eltűnt.

“Jó,” mondta, és a pálca egy hanyag mozdulatával még egy hatalmas vágást ejtett a kobold arcán, az egy ordítással a nő lábára vetette magát. A nő belerúgott. “És most,” mondta győzelemittasan, “hívjuk a Sötét Nagyurat!”

Felhúzta az ingujját és mutatóujjával megérintette a Sötét Jelet.

Abban a pillanatban Harry úgy érezte a sebhelye felszakadt. Körülötte minden eltűnt: Ő volt Voldemort, és a csont és bőr varázsló fogatlanul mosolygott rá; felbőszítették, érezte a fiú – figyelmeztette őket, megmondta nekik hogy Potternél kisebb dolog miatt ne zavarják. Ha hibáznak . . .

“Ölj meg akkor!” követelte az öregember. “Nem fogsz nyerni, nem nyerhetsz! Az a pálca soha nem lesz a tied –“

És Voldemort dühe kitört: Zöld fény töltötte meg a zárkát és a törékeny öreg test felemelkedett a kemény ágyról és visszaesett, élettelenül, Voldemort visszalépett az ablakhoz, a haragját nem tudta uralni. . . . Szenvedni fognak a megtorlástól, ha nincs jó okuk arra hogy visszahívták. . . .

“És azt hiszem,” mondta Bellatrix hangja, “megszabadulhatunk a Sárvérűtől. Greyback, vidd ha akarod.”

“NEEEEEEEEEEEEEEEEE!”

Ron berohant a műterembe; Bellatrix körbenézett, ledöbbent; megfordult, hogy a pálcáját Ronra szegezze –

“*Expelliarmus!*” üvöltötte a fiú, Féregfark pálcáját irányította Bellatrixra, akinek a pálcája a levegőbepülpült és Azt Harry kapta el, aki Ron után szaladt be a szobába. Lucius, Narcissa, Draco és Greyback is harcra készen állt; Harry kiabált, “*Stupor!*” és Lucius Malfoy beesett a

kandallóba. Fénycsókák repkedtek Draco, Narcissa, és Greyback pálcáiból; Harry a földhöz vágta magát, és a szófa mögé gurult, hogy elkerülje azokat.

“Fejezd be vagy a lány meghal!

Zihálva, Harry a szófa sarkához kúszott. Bellatrix Hermionet támogatta, aki úgy tűnt eszméletlen, és egy rövid ezüst kést nyomott a lány torkához.

“dobjátok el a pálcákat,” suttogta. “dobjátok el, vagy mindannyian megnézhetjük, hogy mennyire mocskos is a vére!”

Ron kimérten állt, Féregfark pálcájával a kezében. Harry felegyenesedett, még mindig nála volt Bellatrixé.

“Azt mondtam, dobjátok el!” sikította, még jobban odanyomta a pengét Hermione torkához: Harry látta hogy vércseppek törnek elő.

“rendben!” kiáltotta, és ledobta Bellatrix pálcáját a földre a lába elé, Ron ugyanezt tette Féregfarkéval. Mindketten felemelték a kezüket.

“Jó!” kacsintott. “Draco, vedd fel őket! A Sötét Nagyúr közeledik, Harry Potter! A halálodra már nem kell sokat várni!”

Harry tudta ezt; a sebhelye lüktetett a fájdalomtól, és érezte ahogy Voldemort messze száll az égen, egy sötét viharos tenger felett és hamarosan már elég közel lesz ahhoz, hogy odahoppanáljon hozzájuk, és Harry most nem látott kiutat.

“Most,” mondta Bellatrix gyengéden, amikor Draco visszasietett hozzá a pálcákkal. “Cissy, azt hiszem újra meg kellene kötöznünk ezeket a kis hősokeket, amíg Greyback gondoskodik Miss Sárvérről. Biztos vagyok benne hogy a Sötét Nagyúr nem sajnálja tőled a lányt, Greyback, azután amit ma tettél.”

Az utolsó szónál egy furcsa csikorgó hang hallatszott felettük. Időben felnéztek még ahhoz, hogy lássák megremegni a kristály csillárt, aztán egy nyikorgással és egy baljós csilingeléssel, elkezdett leesni. Bellatrix pontosan alatta volt; ellejtette Hermionet, és egy sikoly kíséretében oldalra vetette magát. A csillár hatalmas robbanással a földre zuhant Hermionera és a koboldra, akinél még mindig ott volt Griffendél kardja, mindenütt kristály és láncszemek heverték. Csillogó kristálydarabkák repültek minden irányba, Draco összekuporodott, és a kezeivel eltakarta a véres arcát.

Amikor Ron elfutott hogy kihúzza Hermionet a romok alól, Harry élt a lehetőséggel: Átugrott egy karosszék felett és kirántotta Draco markából a 3 pálcát, mindet Greybackre szegezte, és ordított, “*Stupor!*” A vérfarkas felemelkedett a lábánál fogva, hatott a 3 varázsigé, felszállt a mennyezetre utána visszaesett a földre.

Amint Narcissa elrántotta Dracot a további átkok elől, Bellatrix hátraugrott, a haja meglibbent ahogy meglendítette az ezüst kést; de a pálcáját a nyíló ajtó felé irányította. “Dobby!” sikította és még Bellatrix is lefagyott. “Te! Te dobtad le a csillárt – ?”

A kicsi manó besietett a szobába, a remegő ujjával volt úrnőjére mutatott.

“Nem bánthatja Harry Pottert,” sikította.

“Öld meg, Cissy!” rikoltotta Bellatrix, de volt egy másik hangos csattanás, és Narcissa pálcája a levegőbe repült és a szoba másik felén esett le.

“Te piszkos kis majom!” üvöltötte Bellatrix. “Hogy mered elvenni egy boszorkány pálcáját, hogy mersz ellenszegülni a régi mesterednek?”

“Dobbynak nincs mestere!” rikította a manó. “Dobby egy szabad házimanó, és Dobby azért jött, hogy megmentse Harry Pottert és a barátait!”

Harryt fájó sebhelye elvakította. Tudta, hogy csak pillanatok, másodpercek vannak hátra addig, amíg Voldemort meg nem érkezik.

“Ron, kapd el – és Siess!” kiáltotta, és odadobta neki az egyik pálcát; lehajolt hogy kihúzza a csillár alól. Felemelte a nyöszörgő koboldot, akinél még mindig ott volt a kard, Harry megragadta Dobby kezét és dehoppanáltak.

Mielőtt minden elsötétedett, még elkapott egy utolsó képet a lerombolt szobáról, Narcissa és Draco megdermedt alakjáról, egy kevés vörös valamiről, ami Ron haja volt és egy repülő ezüst késről, amit Bellatrix dobott a szobának arra a részére, ahol ők eltűntek –

Bill és Fleur . . . Shell Cottage . . . Bill és Fleur . . .

Eltűnt az ismeretlenbe, annyit tudott tenni, hogy az úti céljukat ismételte, és remélte hogy ez elég lesz ahhoz, hogy odavigye őt. A homlokán a seb kibírhatatlanul fájt, A kobold súlya is ránehezedett; érezte hogy Griffendél kardjának a pengéje a hátának feszül: Dobby keze az övében volt; kíváncsi volt, vajon a manó a jó irányba húzta-e őket, megszorította a manó ujjait, jelezte hogy minden rendben van. . . .

És akkor szilárd földet értek a sós levegő illatát érezték. Harry térdre rogyott, elengedte Dobby kezét, és óvatosan letette Griphookot a föbe.

“Rendben van?” kérdezte, amikor a kobold megmozdult, de Griphook csak nyöszörgött.

Harry körbepillantott a sötétségben. Nem olyan messze megpillantott egy házikót a hatalmas csillagos ég alatt és úgy gondolta mozgolódást lát.

“Dobby, ez a Shell Cottage?” suttogta, megragadta a két pálcát amit elhozott a Malfoyéktól, készen állt a harcra. “Jó helyre jöttünk? Dobby?”

Körbenézett. A kis manó fél méternyire állt tőle.

“DOBBY!”

A manó kicsit megingott, a csillagok visszaverődtek a nagy, csillogó szemeiben. Ő és Harry együtt néztek le az ezüst kés markolatára, ami a manó ziháló mellkasából állt ki.

“Dobby – ne – SEGÍTSÉG!” Harry a ház felé kiáltott, a mozgolódó emberek felé. “SEGÍTSÉG!”

Nem tudta és nem is érdekelte, hogy varázslók vagy mugli, barátok vagy ellenség, csak a Dobby mellkasán szétterjedő folt érdekelte, és hogy a házimanó kitérte a karjait Harry felé, egy könyörgő tekintet kíséretében. Harry elkapta és lefektette a hideg föbe.

“Dobby, ne, ne halj meg, ne hagyj itt –“

A manó szemei találkoztak az övével, az ajkai remegtek, miközben megformálta a következő szavakat.

“Harry . . . Potter . . .”

Aztán egy végső remegéssel a manó teljesen elcsendesedett, és a szeme egy nagy üveg égitestre hasonlított, csillagfénnel meghintve, amit ő már nem láthatott

Huszonnegyedik fejezet

A Pálcakészítő

Olyan volt mintha egy régi rémálomba merült volna, abban a pillanatban Harry újra Dumbledore teste mellett térdelt Roxfortban a legmagasabb torony lábánál, de a valóságban egy betekert kis testet bámult maga előtt a fűben Bellatrix késével díszítve. Harry még mindig beszélt: „Dobby..Dobby...” habár tudta, hogy a manó oda ment ahonnan nem tudja visszahívni.

Körülbelül egy perc múlva ráébredt, hogy végül is jó helyre értek oda ahol Bill és Fleur, Dean és Luna gyülekeznek körülötte, ahogy ott térdel a manó mellett.

-Hermione -- szolalt meg hirtelen – Hol van?

Ron bevitte a házba - válaszolta Bill – Nem lesz semmi baja.

Harry újra lenézett Dobbyra. Kinyújtotta kezét és kihúzta az éles pengét a manó testéből, megragadta kabátját és betakarta Dobb-t mintha takaró lenne.

A tenger valahol a közelben a sziklákat verdeste, Harry azt hallgatta, amíg a többiek beszélgettek, megvitatták a problémákat, döntéseket hoztak melyek őt nem érdekelték. Dean bevitte a sérült Griphook-ot a házba, Fleur velük sietett.(Bill valóban tudta, hogy mit beszélt.)

Ahogy ezelőtt is leguggolt a kicsiny test mellé és a sebhelye égett és bizsergett, és lényének egy része úgy látta mintha egy elromlott hosszú távcsövön át nézné ahogy Voldemort megbünteti azokat akik hátramaradtak a Malfoy kúrián.

Dühe borzalmas volt és Harry fájdalma Dobby iránt úgy látszott enyhül, egy távoli vihar keletkezett mely elérte Harry-t a hatalmas és csöndes óceánon át.

-Alaposan akarom csinálni – ezek voltak az első szavak melyeket Harry teljes tudatában mondott.

-Nem varázslattal. Van egy ásótok?

És röviddel azután, nekiállt dolgozni, egyedül, ásta a sírt azon a helyen ahol Bill mutatta, a kert végében két bokor között. Eszelősen ásott, élvezte a kétkezi munkát, a dícsőséget a varázstalanságnak, minden egyes csepp verejtékét, minden egyes hólyagját ajándéknak érezte melyet felajánlhatott a manónak aki megmentette az életüket.

A sebhelye égett, de úrrá lett a fájdalomon, érezte, már kívül esett rajta. Végre megtanulta irányítani, elzárni elméjét Voldemort elől, a legfontosabb dolog amit Dumbledore akart, hogy megtanuljon Pitontól. Mint mikor Voldemort nem volt képes megszállni őt mialatt Sírúsius miatt

volt szomorú, tehát ezek a gondolatok nem tudnak áthatolni Harryn most mikor Dobby-t gyászolja.

Úgy néz ki a szomorúság kizárja belőle Voldemortot, Dumbledore természetesen azt mondaná ez a szertet.

Harry ásott, mélyebbre és mélyebbre a kemény, jéghideg földbe, bánatát izzadságba ültetve, fájdalmát kizárta sebhelyéből. A sötétben semmi mást nem hallott csak a saját lélegzetét és a rohanó tengert társaságként, A dolgok melyek Malfoyéknál történtek újra eszébe jutottak, a dolgok amiket hallott újra előjöttek, (és a felismerés a sötétben virágzott)

Karjainak rendületlen ritmusa együtt járt gondolataival. Ereklék...Horkruxok... Ereklék nem égették tovább vágyódását. A veszteség és a félelem kiűzték őket gondolataiból. (noha úgy érezte újra éber lett)

Harry mélyebbre és mélyebbre süllyedt a sírban és tudta hol volt ma éjszaka Voldemort és hogy kit ölt meg a legfelső cellában Nurmengardban és miért...

Most fereg farkra gondol halálát egy csepp hirtelen támadt kegyelem okozta...Dumbledore előre látta...Mennyi mindent tudhatott még?

Harry elvesztette időérzékét. Csak annyit tudott, hogy a sötétség mélyebb lett néhány fokka mikor újra csatlakozott hozzá Ron és Dean.

-Hogy van hermione?

-Jobban –mondta ron –Fleur vigyáz rá.

Harry készenállt a válasszal ha megkérdezik miért nem készített egyszerűen egy tökéletes sírt a pálcájával, de nem volt rá szükség. Leugrottak a lukba amit eddig egyedül ásott és addig dolgoztak néma csendben amíg elég mélynek nem bizonyult.

Harry még biztosabban becsomagolta a manót a kabátjába. Rona a sír elejénél állt és levette zokniját, cipőjét és a manó csupasz lábára húzta. Dean egy pamut sapkát kerített amit Harry óvatosan Dobby fejére húzott betakarva denevérszerű füleit.

-Le kéne csuknunk a szemét.

Harry nem hallotta a többiekét átjönni a sötétben. Bill utazóköntöst viselt, Fleur egy nagy fehér kötenyt melynek zsebéből kikandikált egy üveg mely rémesen hasonlított harry számára adagolt Csontnövesztő italra. Hermione egy kölcsönkért pongyolába volt becsavarva, halványan és bizonytalanul állt a lábain. Ron átkarolta mikor odaért hozzájuk. Luna aki Fleur egyik kabátját viselte, leguggolt és ujjait a manó szemhélyára helyezte, és lesimította üveges szemeit.

-igy – mondta lágyan –olyan mintha aludna.

Harry betette a manót a sírgödörbe, megigazította csöppnyi végtagjait mintha pihenne, aztán kimászott a sírból és utoljár végignézett a manó apró testén. Erőlködni kellett, hogy ne jusson eszébe Dumbledore temetése, és az arany székek sokasága, a Mágia Ügyi Minisztérium az első sorban, az ismerősök beszédei, a fehér márvány síremlék tekintélyessége. Úgy érezte Dobby ugyanolyan pompás temetést érdemel, ennek ellenére a manó itt fekszik két bokor között egy durván kiásott gödörben.

-Azt hiszem mondanunk kellene valamit –szólalt meg végül Luna –nem lenne gond ha én kezdeném?

Mindenki Lunára nézett, Luna pedig a halott manóra a sírban.

-Nagyon sok köszönettel tartozom neked Dobby amiért megmentettél abból a cellából. Annyira igazságtalan, hogy meg kellett halnod mikor olyan jó és bátor voltál. Mindig emlékezni fogok rá, hogy mit tettél értünk.remélem most már boldog vagy.

Megfordult és kifejezetten Ronra nézett, aki megköszöri a torkát és vékony hangon így szólt:

-Igen...Köszönjük Dobby.

-Köszönjük –mondta dean.

Harry nyelt egyet –Viszlát Dobby –csak ennyit tudott mondani, mert Luna elmondott helyette mindent. Bill felemelte pálcáját és egy adag föld emelkedett a levegőbe pont a sír fölött, és pont a sirra ejtette csinos kupacot alakítva belőle.

-Nem bánjátok ha még maradok egy perctet? –kérdezte Harry a többieket.

Mormoltak valamit amit Harry már nem értett, baráti ütögetéseket érzett a hátán és a többiek elindultak vissza a kunyhóba egyedül hagyva Harry-t a manóval. Körbenézett: Számos nagy fehér sziklát látott ködösen a tenger partjánál, megjelölve a virágos réteket. Felvette a legnagyobbat és arra a helyre tette párnaként ahol a manó feje feküdhetett. Aztán zsebében kutakodott pálcája után. Kettőt is talált, kiment a fejéből, már nem emlékszik melyik kié volt. A két pálca közül a rövidebbet választotta ami jobban a kezére állt és a sziklára mutatott vele. Lassan, a mormoló utasítások nyomán mély vágások jelentek meg a szikla felületén. Jól tudta hogy hermione sokkal jobban csinálta volna, és biztos, hogy gyorsabban is, de ő akarta megjelölni azt a helyet ugyanúgy ahogy a sirt is ő akarta megásni. Mikor harry újra felállt a kövön ez volt olvasható:

ITT NYUGSZIK DOBBY, EGY SZABAD MANÓ

Még néhány másodpercig nézte keze munkáját utána elsétált, a sebhely újra elkezdett bizseregni és feje újra megtelt azokkal a gondolatokkal melyek a sírban is előjöttek, ötletek melyek alakot öltenek a sötétben, meglepőek és szörnyűek.

Mindannyian a nappaliba ültek mikor belépett a kis helységbe, figyelmük a beszélő Bill-re összpontosult. A szoba világos színű, csinos volt, és egy adag tűzifa ropogott a kandallóban. Harry nem akarta összesározni a szőnyeget ezért megállt az ajtóban.

-Még szerencse, hogy Ginnyéknek szünet van, Ha Roxfortban lett volna akkor, őt is elvitték volna mire odaérünk. Most legalább tudjuk, hogy biztonságban van. – Bill körülnézett és meglátta Harry-t az ajtó mellett ácsorogni.

-Mindannyiukat kimenekítettem az Odúból –magyarázta –Átköltöztek Murielhez. A halálfalók tudják, hogy Ron már veled van, célba fogják venni a családot---ne kérj bocsánatot –tette hozzá látva Harry aggodalmát.

-Errre már számíhattunk, Apa hónapok óta ezt mondogatja, mi vagyunk a legnagyobb véraruló család.

-Hogy véditek őket? –kérdezte Harry.

-Fidelius Bűbájjal, Apa a Titokgazda. Ezen a kunyhón is elvégeztük a bűbájt, itt pedig én vagyok a titokgazda. Egyikünk sem mehet be dolgozni, de ez most a legkevésbé fontos. Most, hogy Ollivander és Griphook elég jól vannak, őket is átvisszük Murielékhez. itt nincs valami sok hely,viszont neki van bőven. Griphook lába javulóban van, Fleur adott neki Csontnövelőt, akár egy ora múlva vagy...

-Nem! –mondta Harry Bill meglepetésére

-Mindkettőjükre szükségem van itt. Beszélnem kell velük, Nagyon fontos. –Hallotta saját hangjának komolyságát, a hangját melyet dobí sírja óta nem hallott. Minden arc összezavarodva meredt rá.

-Megyek megmosdok. –mondta Harry Billnek maialatt lenézett a sárral és Dobby vérével összekent kezére.

-rögtön utána látnom kell őket.

Kisétált a konyhába, a mosdó az ablak alatt volt közvetlen rálátással a tengerre. a hajnal keresztül tört a látóhatáron,gyönyörű rózsaszín és vakítóan arany színben pompázott. ahogy mosakodott újra előjött a gondolatáradat ugyanúgy mint a sötét kertben.

Dobby már soha nem tudja megmondani, hogy ki küldte akkor a cellába, de Harry tudta mit látott. Egy vakítóan kék szempár nézett rá a tükörből és a segítség már érkezett is. „a segítség mindig azokhoz siet Roxfortban akik kérik azt”

Harry megszártotta kezeit, érzéketlen volt az ablakon túli gyönyörű tájra, és a többiek duruzsolására a szomszéd szobában. Kinézett az óceánon túlra és közelebb érezte magát hozzá, amennyire csak lehetett.

A sebhelye még mindig bizsergett, és tudta, hogy Voldemort is odaért, Harry értette is meg nem is. Az ösztönei súgnak valamit az esze meg pont az ellenkezőjét. A Harry fejében lévő Dumbledore mosolygott, vizsgálva Harry-t ujhegyeit összeérintve mintha imádkozna.

„Odaadta Ronnak az Önoltót,....megértette őt....Megmutatta hogy térhet vissza..

És megértette Féregfarkat is....Tudta, hogy van belül valahol egy kis lelkiismerete, ...

És ha őket ismerte....Mit tud rólam, Dumbledore? tudta, hogy mit érzek?.... ezért tette olyan nehézé?....Hogy legyen időm végiggondolni?...

Harry csendesen állt, szemei nyitva, nézte a helyet ahol a világos aranyszín sugár a nap felől végig szeli a horizontot. Aztán lenézett a tiszta kezeire, és egy percre meglepődött, mivel ruhák voltak a kezében. Letette és visszatért a nappaliba, ahogy előbb a sebhelye mérgesen lüktetett, és egy villanásnyi ideig víz felett repült egy épület felé amit ő nagyon is jól ismer.

Bill és Fleur a lépcső alján álltak.

-beszélnem kell Griphookkal és Ollivanderrel –mondta Harry

-Nem –válaszolta Fleur –Varnod kell még 'arry , még nagyhon fárdthak

-Sjanáalom –mondta bármiféle melegség nélkül –de ez nem várhat, beszélnem kell velük most, egyedül, és kettesben, nagyon sürgős.

-Harry mi a fene folyik itt? –kérdezte Bill –Feltűnsz egy halott házimanóval, és egy feleszméletlen Kobolddal, Hermione olyan mintha kínozták volna, és Ron nem mond nekem semmit.

-Nem mondhatjuk el mit csinálunk –mondta Harry nyomottan –Tagja vagy a rendnek Bill, tudod jól, hogy Dumbledore egy küldetést adott nekünk, nem beszélhetünk róla senki másnak.

Fleur egy barátságtalan hangot hallatott, de Bill nem nézett rá, Harry-t bámulta. mélyen sebhelyes arca olvasni akart Harryében. –

-Jólvan, kivel akarsz először beszélni?

Harry gondolkodott, tudta mi függ a döntésétől, már nem sok idő maradt, most kellett dönteni: Horkruxok vagy Ereklék?

-Griphook, Griphookkla beszélek előbb.

Szive ugy vert mintha eszeveszettül rohant volna előtte és csak most győzött volna le valami hatalmas akadályt.

-Akkor erre fel- mutatja Bill az utat

Harry felsétállt néhány lépcsőt mielőtt megállt és visszanézett.

-Rátok kettőtökre is szükségem van –szólt ronnak és hermionénak akik félig meglepetten álltak az ajtó mellett.

-Hogy vagy? kérdezte hermionét –lenyűgöző voltál mikor azzal a történettel jöttél amikor így kínoztak

Hermione eleresztett egy gyenge mosolyt.

-Mit fogunk most csinálni Harry? –kérdezte Ron

-majd meglátod, Gyertek.

Harry, Ron, és Hermione követte Billt felfelé a lépcsőn egy elágazásig, 3 ajtó nyílt a kis térről.

-Erre- mondta Bill, miközben már nyitotta is az ajtót Fleurrel közös szobájukba. Harry az ablakhoz ment, hátatfordítva a csodálatos kilátásnak, és várt, karjai keresztben, közben sebhelye még mindig bizsereggett. Hermione elhozta az öltözőasztal mellől a széket, ron a karfára ült.

Bill újra belépett, karjaiban a kis kobolddalakit óvatosan az ágyra rakott. Griphook hálásan morgott egyet, ezután Bill kiment és bezárta magamögött az ajtót.

-Sajnálom, hogy kirángattunk az ágyból –kezdt neki Harry –Hogy van a lábad?

-Sajog –válaszolt a kobold –de gyógyul.

Még mindig Griffendél kardját szorongatta, és furcsa szemmel méregette, félig érdeklődve félig sértve. Harry észrevette a kobold sárgásfakó bőrét, hosszú vékony ujjait, feket szemét. Fleur levette a cipőjét: a hosszú lába piszkos volt, nagyobb volt mint egy házimanó de nemsokkal, domború feje nagyobb volt mint az embereké.

-Talán már nem emlékszel –kezde ismét Harry

-Arra hogy én voltam az a kobold aki elkísért a pánccéltermedhez a legelső alkalommal mikor a Gringottsban jártál?- mondta Griphook –emlékszem, Harry Potter, még a koboldok között is nagyon híres vagy.

Harry és a kobold egymásra néztek, felmérték egymást. Harry sebhelye még mindig bizsergett, amár túl akart lenni ezen a beszélgetésen Griphookkal, és ugyanakkor félt is attól hogy rossz lépést tesz. Mialatt próbálta eldönteni a legjobb módot a kérése feltárásához a kobold megtörte a csendet.

-eltemetted a manót –mondta vártlanul rosszallóan –Néztelek a szomszéd szoba ablakából

-Igen –mondta Harry

Griphook a sötét fekete szem sarkából nézett rá.

-Szokatlan varázsló vagy te Harry Potter

-Miből gondolod?

-Te ástad a sírt.

-És?

Griphook nem válaszolt, Harry úgy érezte arra utal hogy úgy viselkedett mint egy mugli, de nem igazán érdekelte mit gondol róla Griphook, felkészült a támadásra.

-Griphook, meg kell kérjelek...

-és megmentettél egy koboldot

-Mi??

-Idehoztál engem, megmentettél.

-Nos elhozzalak remélem nem bánod? -mondta Harry türelmetlenül.

-Nem Harry Potter – mondta Griphook –De te egy nagyon furcsa varázsló vagy.

-Jólvan, nos egy kis segítségre lenne szükségünk Griphook, és te megadhatod nekünk.

a kobold nem mutatta semmi jelét, annak hogy nem érdekli a dolog, és továbbra is úgy nézte Harry-t mintha még sose látott volna olyat mint ő.

-Be kell törnöm egy Gringotts széfbe.

Harry nem akarta ilyen durván mondani: a szavak csak úgy fájdalmasan kiszaladtak a száján, és újra Roxfortot látta maga előtt égő sebhelye miatt.

erősen lezárta elméjét. előbb Griphookkal kell elintéznie a dolgát. Ron és Hermione úgy bámultak Harryre mint aki megőrült

-Harry –mondta Hermione de Griphook félbeszaította

-Betörni egy Gringotts széfbe? –ismételte a kobold kissé feljebbcsúszva az ágyán immár ülőhelyzetbe.

-Az lehetetlen

-Nem nem az –csattant fel ron –Már megtörtént

-Igen -mondta harry Aznap mikor először találkoztam veled Griphook, a születésnapomon hét évvel ezelőtt.

-Abban az időben a kérdéses széf üres volt. –kezdte a kobold, és harry megértette, hogy hiába nincs már a kobold a gringottsban még mindig nem beszélhet annak védelméről. –A védelme minimális volt.

-Nos, a széf amibe nekünk kellene betörni, nem üres, és szerintem a védelmi is nagyon erőteljes.

–mondta harry –A Lestrange csaklád kamrájáról van szó.

Látta, hogy Ron és hermione egymásra néznek, de miután griphok megadta a választ később bőven lesz ideje elmagyarázni nekik a történeteket.

-Nincs esélyed, mondta griphook –Semmi esélyed nincs rá, „Lépj be, vándor, de vigyázz: Nem csak kincset rejt e ház. Ha csak vinnél, de nem hozol, Fejedre csak bajt halmozol. Ki idegen kincset áhít, Annak e hely csapdát állít. Add fel tolvaj, ne légy dőre, Varázslat e kincsek őre.”

-Tudom emlékszem, de nem akarok megkaparintani magamnak semmiféle kicset, nem akarok elvenni semmit ami az ő tulajdonukat képezi, el tudod ezt hinni rólam?

A kobold sandán nézett harryre, és a viilám alakú sebhelyére ami most is bizsergett, de harry nem foglalkozott a fájdalommal.

-Ha lenne akárcsak egy varázsló is akiről el tudnám képzelni, hogy nem személyes javakért sóvárog, te lennél az Harry Potter. A koboldok és a manók nem szoktak hozzá ilyen féle védelemhez és tisztelethez amit ma este te mutattál irántunk. főleg nem egy Pálcahordozótól.

-Pálcahordozó? –ismételte Harry: az a kifelxzeés furcsán hangzott harry számára, sebhelye újra bizsergett, Voldemorton járt az esze és már égett a vágytól hogy Ollivanderrel beszélhessen.

-A jog hogy pálcát viselhess –mondta a kobold csendesen –régóta vita tárgya varázslók és koboldok között.

-Dehát a koboldok pálca nélkül is tudnak varázsolni –mondta Ron.

-Az nem számít!! A varázslók megtagadták tőlünk a pálcakészítés tudományát hasonlóan mint az összes többi varázslénytől. Nem akarják hogy mégjobban kiterjesszük az erőnket.

-nos a koboldok sem osztják meg velünk a titkaikat –mondta Ron –Sosem árultátok el hogyan készítitek azokat a pompás kardokat és páncélokat. A koboldok tudják, hogy kell bánni a fémme, ahogy egy varázsló sosem fogj.

-Ez nem számít –mondta Harry, látva Griphook színesedő bőrét –Ez nem a Varázsló a kobold ellen vagy bármilyen varázslény ellen vívott közdelméről szól.

Griphook elengedett egy gúnyos kacajt.

-De igen, pontosan arról szól, ahogyan a sötét nagyúr egyre erősebbé válik, a ti fajotok is határozottan függ az enyémtől. Gringotts varázsló törvények alá esik, a házimanókat lemészárolják, és ki tiltakozik ezellen?

-Mi! –jelentette ki Hermione. Egyenesen állt szeme világosan fénylett –Mi tiltakozunk! rám ugyanúgy vadásznak mint a koboldokra vagy manókra Griphook. Sárvérű vagyok!

-Ne hívd így magad –dörmögte Ron

-Mért ne tenném? –mondta Hermione –Sárvérű vagyok és büszke vagyok rá, nincs magas helyem ebben az új felosztásban mint neked Griphook. Én voltam akit megkínóztak Malfoyéknál.

Ahogy beszélt lehúzta talárját nyakáról és mutatott egy mély vágást a torka mentén melyet Bellatrix okozott.

„Azt tudtad hogy Harry volt aki Dobby-t felszabadította?” –kérdezte –És azt tudtad hogy évekig azért küzdöttünk hogy a manók szabadok legyenek? (Ron kezdte kicsit kényelmetlenül érezni magát hermióne székének karfáján) –Nem akarhatod jobban hogy őt akit nem nevezük nevén végre legyőzzük.

A kobold hermiónát vizslatta. ugyanazzal a kíváncsisággal amit Harry iránt mutatott.

-Valójában mit kerestek a Lastrange család tárnájában? –kérdezte hirtelen. –A kard ami odabenn pihen, hemisítvány, az igazi a kezemben van –egyikőjükéről a másikra nézett. –azt hiszem ezt már tudtad, megkértél hogy hazudjak róla.

-De nem a hamis kard az egyetlen abban a tárnában ugye? –kérdezte Harry –biztos láttál más dolgokat is ugye?

Szíve hevesebben vert mint valaha. Megduplázta erőfeszítéseit, hogy megbirkózzon sajgó sebhelyével.

A kobold újra tekergetni kezdte vékony szakállát.

-A ellenkezik a törvényünkkel, hogy gringotts titkairól beszéljünk. Őrei vagyunk sok csodálatos kincsnek. A mi felelőségünk alá helyezték azokat a tárgyakat melyeket sokszor saját kezünk készített.

A kobold felemelte a kardot és feket szeme körbesiklott a társaságon.

-Oly fiatal, és oly sokat harcolt már –morogta Griphook

-Szóval segítesz nekünk? –kérdezte Harry –esélyünk sincs betörni egy kobold segítségével nélkül. Te vagy az egyetlen reményünk.

-Talán...még meggondolom. –mondta Griphook titokzatosan

-De.. –kezdte Ron mérgesen, de Hermione oldalba lökte kicsit.

-Köszönjök –mondta Harry

A kobold letette domboró fejét és vizsgálgatni kezdte a lábát.

-Azthiszem a csontnövesztő megtette a hatását, talán végre el tudok aludni, kérlek bocsássatok meg...

-Persze, természetes –mondta Harry, de mielőtt elhagyta volna a szobát, megfordult és elvette Griffendél kardját a kobold mellől. Griphook nem tiltakozott, de kifejezést látta a kobold szemében a vágyakozást.

-Gonosz kis törpe –suttogta Ron –élvezi hogy függünk tőle.

-Harry, -szólt Hermione, és mindkettőjüket behúzta a sötét előtérbe. –Harry arra gondolsz amire én? Hogy az egyik Horkrux a Lestrange család tárnájában van?

-Igen, Bellatrix rettegett mikor azt hitte voltam benn. Magánkívül volt, vajon mit hihetett, mit láthattunk?mi mást vihettünk volna el?.

De én azt hittem olyan helyeket keresünk ahol Tudjukki, járt, fontos helyeket. Vajon volt ő valaha Lestrange-ék tárnájában?

-azt sem tudom járt-e valaha a Gringottsban, soha nem volt aranya mikor fiatal volt, mert senki nem hagyott rá semmit. talán láthatta a Bankot kívülről mikor először járt az Abszolút Úton.

Harry sebhelye vészesen sajgott, de nem törődött vele, azt akarta hogy barátai megértsenek mindent Gringottsról mielőtt beszélnek Ollivanderrel.

-Azt hiszem meggyőzhetett valakit akinek volt kulcs egy gringotts széfhez, úgy gondolom a varázslótársadalom egyik jelképének gondolhatta. És ne felejtsük el hogy bízott Bellatrixban és a férjében. A leghűbb szolgálói voltak mielőtt elbukott. És a keresésére indultak az eltűnése után. Ő mondta azon az éjszakán mikor visszatért.

Harry sebhelye újra fájt.

-Nem hinném, hogy elmondta volna Bellatrixéknak, hogy az egy horkrux volt. soha nem mondta el Lucius Malfoynak az igazat a naplóról. Talán azt mondta csak egy értékes ereklék és hogy helyezze a tárnájukba. a legbiztonságosabb hely a világon, ha valamit el akarsz rejteni. ezt még Hagrid mondta nekem...kivéve persze a Roxfortor.

Mikor Harry befelyezte ron megrázta a fejét.

-Te valóban megérted őt.

-Egy kissé -mondta harry –De bárcsak Dumbledore-t érteném ennyire, de majd meglátjuk. Menjünk Ollivanderhez.

ron és Hermione megzavarodva nézték harryt de követték a sötét folyosón át. és a szemben lévő ajtaján be is kopogtak. Fleur és Bill szobájába szemben ki is szólt egy hang: -Szabad.

A pálcakészítő egy francia ágyon feküdt kissé távol az ablaktól. Több mint egy éve a cellában raboskodhatott, miközben néha megkínózták.

Harry tudta, egy alkalommal látta őt. Lesoványodott, csontjai szúrták már sárga arcbőrét. Nagy ezüstszín szemei elmerültek vájatukban. A kezek melyek a takarón feküdtek, akár egy csontvázhoz is tartozhattak volna. Harry leült egy üres ágyra Ronnal és Hermionével. A felkelő napot innen nem láthatták. A szoba közvetlen a kertre nézett ahol ott pihent a frissen hantolt sír.

-Ollivander úr, sajnálom hogy megzavarom –mondta harry

-kedves fiam, megmentettél minket, azt hiszem meghaltunk volna azon a helyen, soha nem tudom neked eléggé megköszönni.

-Örülünk h megtehettük.

Harry sebhelye még mindig lüktetett, tudta már nem kell sok idő hogy Voldemort elérjen céljához, Pánikba esett, talán rosszul választott mikor Griphookkal beszélt először. Magáraerőltette a tőle távol álló nyugalmat, levette a nyakából a kis erszényét és elővette kettétört pálcáját.

-Ollivander úr, egy kis segítségre lenne szükségem.

-bármit fiam bármit.

-Meg tudja ezt javítani? lehetséges?

Ollivander kinyújtotta remegő kezét és harry odaadta a 2 darabba tört pálcát.

-Magyal és főnix toll, 11 incs, jó, és kényelmes.

-Igen. –mondta harry –szóval megtudja...?

-Nem –suttogta Ollivander –sajnálom, nagyon sajnálom, de egy ilyen pálcát ami ekkora sérülést szenvedett nem lehet megjavítani semmiféle módon amit ismerek.

Harry felkészült rá hogy ezt fogja hallani. visszatette 2 fél pálcáját a helyére. ollivander azt a helyet nézte ahol a sérült párca egy másodperce eltűnt, és addig nem is nézett fel amíg harry oda nem adta a két pálcát amit malfoyéktól hozott.

-Tudja azonosítani ezeket a pálcákat? –kérdezte Harry

A pálcakészítő elvette az elsőt és tüzetesen megvizsgálta.

-diófa és sárkány szívizomhúr, 12 és ¾ incs. merev. Ez a pálca Bellatrix Lestrange-é

-És ez?

Ollivander végrehajtotta ugyanazokat a vizsgálatokat:

-Galagonya és egyszarvúszőr. 10incs nagyon pontos, rugalmas, az a pálca Draco malfoy-e volt.

-Volt? –ismételte Harry –Már nem az övé?

-Nem hinném, hamar elvetted

-Igy van.

-Akkor hozzád tartozik. Természetesen a pálcátartótól is függ, de több függ magától a pálcától, valójában ha egy pálca tulajdonost vált megváltozik az ő tulajdonsága is.

Csend ült a szobára, csak a tenger morajlása hallatszott.

-Úgy beszél a pácákról mintha érzéseik lennének- mondta Harry –Mintha maguktól gonolkodnának.

-A pálca választja a varázslót. –modta Ollivander –Ezzel mindig tisztában kell lennünk, nekünk, akik a pálcakészítés mesterségét tanuljuk.

-Egy személy használhatja azt a pálcát amely előtte nem őt választotta? –kérdezte Harry.

-Oh igen, te is ugyanúgy ahogy a többi varázsló képes vagy átirányítani a mágikus erőd majdnem minden eszközbe. A legjobb eredményeket mindig onnan kapjuk ahol a legszorosabba kapcsolat a varázsló és a pálca között. Ezek a kapcsolatok nagyon összetettek. A kezdeti vonzalmkor, a gyakorlások alkalmával a páca tanul a varázslótól és a varázsló a pálcájától.

A tenger előre hátra ömlengett, hangja gyászosan dübörgött.

-Ezt a pácát erőszakkal vettem el Draco Malfoytól –mondta Harry –Használhatom biztonsággal?

-Úgy gondolom. Szövevényesek ezek a pálcabirtoklási jogok, de a legyőzött pálca, végrehajtja újonnan kikerült mesterének óhajait.

-Akkor én is használhatom ezt? –kérdezte Ron miközben odanyújtja zsebéből Fregfark pálcáját.

-Gesztenye és sárkány szívizom húr. Kilenc és háromnegyed incs.törékeny. Mikor elraboltak kényszerítették rá, hogy elkészítsem ezt a pálcát. Peter Pettigrewnak. Igen ha elnyerted akkor már téged szolgál, használd okosan mintha a sajátod lenne.

-És ez igaz az összes pálcára ugye? –kérdezte Harry.

-Valóban –válaszolta Ollivander –Mélyreható kérdéseket teszel fel nekem Potter úrfi. A pálcakészítés egy nagyon misztikus és összetett ága a mágának.

-Szóval szükséges megölni a pálca előző tulajdonosát, hogy uralhassa valaki a pálcáját?

Ollivander sóhajtott.

-Szükséges? Nem, nem mondtam, hogy szükséges lenne ölni.

-Keringenek legendák. –mondta Harry, a szívverése egyre gyorsult, a fájdalom mely sebhelyét kínozza most egyre intenzívebbé vált. Biztos volt benne, hogy Voldemort amit eltervezett véghez is fogja vinni. –legendák egy pálcáról vagy pálcákról amelyek kézzel kézre járnak gyilkosságok útján.

Ollivander elsápadt. A fehér párna semmi sem volt halvány fakó bőréhez képest, szemei hatalmassá, véreressé váltak és a félelem összes jele benne ragyogott.

-Úgy gondolom csak egy pálca van. –suttogta.

-És Tudjukki érdeklődik eziránt ugye? –kérdezte Harry.

-Én..Honnan? –nyögte Ollivander, és segélykérően nézett Ronra és Hermionéra- Honnan Tuds te erről?

-Azt akarta hogy elmondja neki, hogyan lehet úrrá lenni a két pálca közötti kapcsolaton. –mondta Harry.

Ollivander rémülten nézett rá.

-Megkínzott, muszáj ezt megértened! A Cruciátus átokkal, nem volt más választásom minthogy elmondjam neki amit tudni akart, amire rájöttem!

-Megértem –mondta Harry –mesélt neki az iker magokról? Azt ajánlotta, hogy vegye kölcsön egy másik varázsló pálcáját?

Ollivander rettegett, áthatotta amit Harry tudott. Lassan bólintott.

-De nem működött –folytatta Harry –Az enyám még mindig legyőzte a kölcsönvett pálcát, van ütlete miért történt?

Ollivander lassan megrázta a fejét és félig meddig bólintott is.

-még sosem hallottam csak hasonló dologról sem. A te pálcád valami egyedit tett aznap éjjel. A kapcsolat az iker magok között nagyon nagyon ritka, mégis akkor miért győzte le a tiéd a másik pálcát, elképzelésem sincs.

-Beszéltünk egy másik pálcáról, a pálcáról ami gyilkosságok útján cserél gazdát. Amikor Tudjukki rájött, hogy a pálcám valami különlegeset csinált, visszajött és a másik pálcáról érdeklődött ugye?

-Honnan tudsz te erről?

Harry nem válaszolt.

-igen kérdezett róla. Tudni akart mindent amit elmondhatok neki arról a pálcáról amit Halál pálcának, A végzet Pálcájának vagy a Tekintélyes pálcának neveznek.

Harry Hermionéra nézett. Megdöbbentnek látszott.

A Sötét Nagyúr mindig is meg volt elégedve a pálcával amit én készítettem neki, igen, főnixtoll, tizenhárom és fél hüvelyk, addig amíg fel nem fedezte a kapcsolatot az iker magok között. Most egy másik erősebb pálca nyomában van ami legyőzheti a tiedet.

-De hamarosan tudni fogja, hacsak nem tudja máris, hogy az enyém eltörött és nem lehet megjavítani. –mondta Harry halkán.

-Nem! Kiáltott Hermione ijedten –Nem tudhatja Harry, honnan is tudhatná?

-Priori Incantatem –mondta Harry –Hermione ott hagytuk a pálcát és a kökény pálcát Melfoyéknál. Ha tüzetesen megvizsgálják, megismételtetik vele a varázslatokat, látni fogják, hogy az enyém eltört, és te próbáltad megjavítani de nem sikerült, és arra is rájönnek, hogy a kökény pálcát én használom azóta.

Az a kevés szín is kiment az arcából amit érkezésük óta visszanyert. Ron vetett egy szemrehányó pillantást Harryre és ezt mondta –Ne aggódjunk most emiatt...

De Ollivander félbeszakította.

-A Sötét Nagyúr már nem csak azért keresi a Tekintélyes pálcát, hogy téged elpusztítson Potter úrfi. Azért vágyik rá mert valóban hisz benne, hogy a pálca sebezhetetlenné teszi.

-A Tekintélyes pálca tulajdonosának mindig félnie kell a támadásoktól. –mondta Ollivander –de a gondolat, hogy a Sötét Nagyúr birtokolja a pálcát, el kell ismernem félelmetes.

Harry hirtelen emlékezett mennyire bizonytalan volt, mikor első alkalommal találkozott, és mennyire kedvelte Ollivandert. De most, hogy így látja Voldemort miatt, megkínózva, cellájától elgyötörtén, ő is azt gondolja hogy az ötlet hogy Voldemort bitortlja a pálcát benne is ugyanolyan érzéseket vált ki.

Ollivander úr, ön valóban azt gondoljaa, hogy a pálca tényleg létezik? –kérdezte Hermione.

-Oh igen, tökéletesen nyomonkövethető a pálca átka a történelemben. Természetesen vannak pletykák, némelyik jó hosszú, amelyekben eltűnik és egy másikban szintúgy, de végülis mindig előkerül. Gyakran felhozzák példaképp azoknak akik tanulján a pálcakészítést. Vannak írásos bizonyítékok néhány közülük homályos. Megvan a pálcakészítőknek is a maguk bizalmi köre.

-Szóval nem gondolja, hogy csak tündérmese vagy mítosz? –kérdezte Hermione reménykedve.

-Nem. –mondta ollivander –vajon tényleg szükséges e gyilkolni, auz nem tudom. eza történet negyon véres, de talán csak egy egyszerű párbaj megoldja a tárgy hovatarozását. Valóban erőteljes és veszedelmes rossz kezekben, és elképesztő fantázia tárgya nekünk akik a pálcák erejét tanulmányozzuk.

Ollivander úr. –szólítja meg Harry – Elmondta Tudjukkinek, hogy Gregorovicsnál van a Tekintélyes pálca ugye?

Ollivander a lehetségesnél is jobban elsápadt, szörnyen nézett ki miközben nyelt egyet.

-De honnan?..Honnan tudsz te..?

-Ne törődjön vele honnan tudom. –mondta harry, de közben behúnyta szemét, mert sebe újra égni kezdett és egy villanásnyi időre Roxmorts főutcáját látta maga előtt, még mindig sötét volt, és oly távol északra. – elmondta Tudjukkinek, hogy Gregorovicsnál van a pálca?

-Csak szóbeszéd volt –suttogta Ollivander –Egy szóbeszéd amely évek óta terjedt, még mielőtt te megszülettél, úgy hiszem maga Gregorovics kezdte terjeszteni. Láthatod milyen jót tesz az üzletnek. Ő tanulmányozta és lemásolta a Tekintélyes pálca tulajdonságait.

-Ugen azt látom –mondta harry és közben felállt. –Ollivander úr, egy utolsó dolog és utána békén hagyjuk pihenni. Mit tud a Halál Ereklvéiről?

-A..A miről? .kérdezte a pálcakészítő kissé zavartan.

-A Halál Ereklvéiről.

-Attól tartok nem tudom miről beszélsz, ez még mindig valami ami a pálcákhoz kapcsolódik?

Harry ránézett az elgyötört arcra és elhitte hogy Ollivander nem játssza meg magát. Nem tud a halál Ereklvéiről.

-Köszönjöl –mondta Harry –Nagypn szépen köszönjöl. Most már végre hagyjuk pihenni.

Ollivander ugy nézett mint akit megsebeztek.

-Megkínzott! –nyögte –A Cruciatus átok... Elképzelésed sincs...

-De van. –mondta Harry –Igazán van. Kérem pihenje ki magát. Köszönöm hogy mindezt elmondta.

Levezett Ron-t és Hermione-t a lépcsőn. Harry egy futó pillanatra látta, hogy Bill, Fleur, Luna és Dean a konyhaasztalnál ülnek teáscészeikkel. Mindannyian felnéztek mikor Harry mejelent az ajtóban, de csak bólintott és folytatta útját a kertbe, 2 barátjával a sarkában. A vörös föld ami betakarta Dobbyt ott hevert a lába előtt, és Harry visszasétált és a fájdalom a fejében egyre erősebb és erősebb lett. Nagyon erősen kellett koncentrálnia hogy kizárja a látomást a fejéből, de tudta már nem bírja sokáig. Tudnia kell hogy a feltételezése helytálló e? Már csak egy kis erőfeszítés kellett hogy elmesélje Ronnak és Hermione-nak amit gondol.

-Sokáig Gregorovicsnál volt a Tekintélyes Pálca. –kezdte –Láttam Tudjukkit mikor próbálta megtalálni Gregorovicsot. Mikor a nyomában volt, rájött, hogy már nincs nála a pálca. nemtudom de ha Gregorovics elég ostoba volt, hogy terjessze, hogy nála van a pálca ez nem lehetett bonyolult.

Voldemort Roxfort kapuinál járt, Harry látta ahogy ott áll, és egy imbolygó lámpa egyre közelebb és közelebb ér hozzá.

-És Grindelwald a tekintélyes pálcát használta, hogy hatalmas legyen. És ereje teljében mikor Dumbledore rájött, hogy ő az egyetlen aki megállíthatja, párbajozott Grindelwalddal és legyőzte. Elvette tőle a Tekintélyes pálcát.

-Dumbledore-nál vaolt a Tekintélyes Pálca? –mondta Ron –de hát akkor, hol van most?

-Roxfortban –mondta Harry, küzdve azért, hogy velük tudjon maradni a kertben.

-Akkor induljunk! –mondta Ron türelmetlenül –Harry menjünk és szerezzük meg mielőtt az övé lesz.

-Már késő –nem tudott mást tenni mint lehajtani a fejét, hátha az segít ellenállni. –tudja, hogy hol van. Ő is ott van.

-Harry –mondja Ron eszelősen –Mióta tudod ezt? miért vesztegettük az időt? miért beszéltél előbb Griphookkal? Elmeheztünk volna, még mindig elindulhatunk..

-Nem –mondta Harry és terdre rogyott a fűben. –Hermionének igaza van, Dumbledore nem akarta, hogy nálam legyen. Nem akarta, hogy elvegyem. Azt akarta szerezzem meg a horkruxokat.

-A legyőzhetetlen pálca, Harry –kiabál Ron.

-Nem hinném..., Nekem a horkruxokat kell megszereznem...

És hirtelen minden sötét és hideg lett. A nap már alig volt látható mikor Piton áthaladt a tó mellett a kapu felé.

-Rövidesen csatlakozom hozzád a kastélyban. –mondta a fagyos hangon. –Hagyj most.

Piton elindult ugyanazon az úton visszafelé. Harry lassan sétált, várt amíg Piton alakját el nem nyelte a sötétség. Nem tartozik sem rá se senki másra, hogy hova megy. Sötétek voltak a kastély ablakai, és el kell rejtenie magát... abban a másodperben magára szórta a kiábrándító bűbájt ami mindenét elrejtette még a saját szeme elől is.

elindult a tó kezdete felé, kerülve az imádott kastélyának, első királyságának környékét.

És ott volt, a tó mellett, világított a sötét víztükörben. A fehér márvány síremlék, egy felesleges foltja a családi tájon. átadta magát az erős eufórikus érzésnek amit a rombolás váltott ki belőle. felemelte régi tiszafa pálcáját, melynek ez lesz utolsó nagy cselekedete.

A sír kettényílt elejétől a végéig. A lepellel befedett test hosszú és vékony volt akárcsak életében. Újra felemelte a pálcát.

A lepel lehullott. Az arc áttetsző és sápadt volt, de majdnem teljesen megőrizte vonásait. Szemüvegét görbe orrán hagyták: arca gúnyosan szórakozottnak hatott. Dumbledore kezei mellén összekulcsolva feküdtek, és ott pihent kezei közt, vele együtt eltemetve.

Az öreg bolond azt hitte, hogy a márvány vagy a halál megvédené a pálcát? Azt hitte, hogy a sötét nagyúr eltántorodik, hogy kifossa a sírját? A pókszerű kéz megfogta és kihúzta a pálcát Dumbledore maradványai közül, a pálca szikrák zuhatagát ontotta magából az utolsó gazdájának teteme fölé, készen arra, hogy az új urát szolgálja végre.

Huszonötödik fejezet

Kagylólak

Bill és Fleur kunyhója egyedül állt egy szirten, ami a tengerre nézett, a falait héjakkal ágyaszták be és fehérre volt meszelve. Ez egy magányos és szép hely volt. Bárhova ment Harry az apró kunyhóban vagy a kertjében, hallhatta, a tenger árapály változását, ami úgy hatott, mintha egy hatalmas, szendergő teremtmény lélegezne.

A következő napok nagy részét azzal töltötte, hogy kifogásokat találjon ki, miért nem marad a zsúfolt házikóban, miközben vágyakozott a nyílt ég és széles, üres tenger szirt-tető láávnnyára, és az arcát nyaldosó hideg, sós szél érzésére.

Az roppant elhatározása, hogy menjen Voldemort és a pálca után, még mindig megijesztette Harryt. Nem jutott semmi olyan amlék az eszébe, amikor azt választotta, hogy nem cselekszik. Tele volt kétségekkel, amiket Ron ültetett a fülébe, amikor együtt voltak.

Mi van, ha Dumbledore azt akarta tőlünk, hogy úgy dolgozzanak a szimbólumon, hogy időben megkaparintsák a pálcát? Mi van akkor, ha a szimbólum megfejtése, tesz érdemesre arra, hogy használhasd az Ereklvéket?

Harry, ha az tényleg a Tekintélyes Pálca, hogy a fenébe kellene végeznünk Tudodkivel? Harrynak nem voltak válaszai: Voltak pillanatok amikor azon töprengett, hogy nem volt e örültség, hogy ne próbálta meg megakadályozni Voldemortot abban, hogy feltörje és kinyissa a sírt. Ráadásul kielégítően nem tudta megmagyarázni, hogy miért döntött ezellen: minden alkalommal, amikor megpróbálta újjáépíteni a belső érveket, amik a döntéséhez vezettek, egyre gyengébbnek tűntek.

A szokatlan dolog az volt, hogy Hermione támogatása ugyanúgy összezavarta mint Ron kétségei. El kellett fogadnia, hogy a Tekintélyes Pálca igazi, fenntartotta, hogy az egy gonosz tárgy, és az a mód, ahogy Voldemort elvette, visszataszító volt, és nem kell vele többet foglalkozni. Soha nem kellett volna azt tenned, Harry, mondta újra és újra. Nem törhettél volna be Dumbledore sírjába. De az elképzelés Dumbledore holttestéről sokkal kevésbé ijesztette meg Harryt, annál a lehetőségnél, hogy lehet félreértette az élő Dumbledore javaslatait. Érezte, hogy még mindig a sötétben tapogatódik; kíváncsi volt, vajon félreolvasta-e a jeleket, vajon a jó utat választotta.

Időről-időre a Dumbledore iránt érzett harag, olyan durván csapott le rá, mint a hullámok a kunyhó melletti sziklákra, Dumbledore mért nem magyarázott el mindentmielőtt meghalt. De halott? mondta Ron három nappal megérkezésük után. Harry a fölött a fal fölött bámult kin, ami elkülönítette a kunyhókeretet a szirttől, amikor Ron és Hermione megtalálták őt; azt kívánta, bárcsak ne akarnánk bekapcsolódni az őrlődésébe. Igen, az. Ron, ne kezd megint!

Nézd a tényeket, Hermione, mondta Ron, miközben Harryn keresztülbeszélte, aki tovább bámulta a horizontot. Az ezüst őz. A kard. Az a szem, amit Harry látott a tükörben, --"

Harry ismerd el, hogy lehetett volna a szem! Nem, Harry?

Lehetett, mondta anélkül, hogy rá nézett volna.

De nem gondolod? kérdezte Ron.

Nem, én nem, mondta Harry. Tessék!, mondta gyorsan Ron, mielőtt Hermione megszólalhatott volna.

Ha ez nem Dumbledore volt, magyarázd meg, hogy Dobby honnan tudta, hogy mi a pincében voltunk, Hermione?

Nem tudom -- de meg tudod magyarázni, hogy Dumbledore hogyan küldte hozzánk, ha egy sírban fekszik Roxfortban?

Nem tudom, lehetett a szelleme!

Dumbledore nem térne vissza szellemként, mondta Harry. Kevesett tudott Dumbledore-ról, de ennyit biztosan. Folytatta volna.

Mit gondolsz azon, hogy folytatta volna? kérdezte Ron, de mielőtt Harry többet tudott volna mondani, egy hang szólalt meg mögöttük, Arry?

Fleur kijött a kunyhóból, a hosszú ezüst haja szállt a szellőben.

Arry, Griphook szeretne beszélni veled. A legkisebb hálósobában van, nem akarja hogy kihallgassák. A lány idegenkedett a koboldtól, arra kérte hogy az üzeneteit kézbesítse, ingerlékenynek tűnt, ahogy visszasétált a házba.

Griphook ott várt rájuk, amit Fleur mondott, az legapróbb a kunyhó 3.hálósobájában, amiben Hermione és Luna éjjel aludtak. Behúzta a piros pamutfüggönyöket a fényes, felhős ég ellen, ami tüzes ragyogással, vont a szobát, ez forcsa volt a levegős, fényes kunyhóban. Döntöttem, Harry Potter, mondta a kobold, aki keresztben tett lábbal ült egy alacsony székben miközben a nyurga ujjaival masszírozta a karjait.

Bár Gringotts koboldjai ezt árulásnak fogják találni, úgy döntöttem, hogy segítek neked, --"
Ez remek! mondta miközben megkönnyebbült. Griphook, köszönöm, mi igazán --"vagyunk
"—fizetünk cserébe, mondta szilárdan a manó.

Kissé meg volt hökkenve, Harry habozott.

Mennyit akarsz? Nekem van aranyam.

Nem aranyat-mondta Griphook.Nekem is van.

A fekete szemei felcsillantak, semmi fehér nem volt a szemében.

"A kardot akarom. Godric Griffendél kardját."

Harry lelkesülése csökkent.

"Nem lehet a tied," mondta. "Bocsánat."

"akkor," mondta a kobold gyengéden, "problémába ütköztünk."

"De adhatunk valami mást," mondta Ron dühösen. "Fogadok a LeStrangeék teli vannak mgeteg
cuccal, választhatsz bármit ha bejutunk a széfbe."

Rossz volt az időzítése. Griphook dühösen felfortyant.

"Nem vagyok tolvaj, fiú! Nem akarok olyan kincseket, amikhez nincs jogom!"

"A kard a miénk --"

"nem az," mondta a kobold.

"Griffendélek vagyunk, és ez Godric Griffendélé --"

"És mielőtt Griffendélé lett, kié volt?" mondta dühösen a kobold, és felült.

"Senkié," mondta Ron. "Neki készítették, nem?"

"Nem!" sikította a kobold, mérgesen Ronra mutatott a hegyes ujjával. "Újra a Varázslók
arroganciája! A kard Ragnuk az Elsőjé volt, akitől Godric Griffendél vette el! Ez egy mestermű!
A koboldok tulajdona. A kard az ára a munkámnak, fogadd el vagy tűnj innen!"

Griphook rájuk bámult. Harry a többiekre, aztán ezt mondta, "Meg kell ezt vitatnunk, Griphook,
ha beleegyezel. Kaphatunk néhány percet?"

A kobold bólintott, savanyúan nézett utánuk.

Lent az üres nappaliban Harry a kandallóhoz sétált, összeráncolta a homlokát, gondolkodott mit
tegyen. Mögötte Ron ezt mondta, "Nevetséges. Nem adhatjuk oda neki a kardot."

"Igaz ez?" kérdezte Harry Hermionet. "A kardot ellopták?"

"Nem tudom," mondta reménytelenül. "A varázsló történelem gyakran átugrik azokon a tényeken, ahol erőszakot követtek el, más varázs fajokkal szemben, de én nem hallottam még olyan pletykáról, hogy Griffendél lopta a kardot."

"Megint egy kobold történet," mondta Ron, "arról, hogy a varázslók mindig ki akarják zsákmányolni őket. Feltételezem, szerencsésnek mondhatjuk magunk, hogy nem a pálcánkat kérte."

"A koboldoknak megvan az okuk arra, hogy ne kedveljék a varázslókat, Ron." mondta Hermione. "Brutálisan bántak velük a múltban."

"A koboldok nem pontosan olyanok mint a kicsi bolyhos nyuszikák, nem igaz?" mondta Ron. "Sokat megöltek közülünk. Ők is csúnyán küzdöttek."

"De ha most leállunk vitatkozni Griphookkal, hogy ki az erőszakosabb, akkor sem fog szívesebben segíteni nekünk, nem?"

Kis szünet következett, mialatt a problémájukat próbálták megoldani. Harry kinézett az ablakon Dobby sírjára. Luna levendulát rendezgetett egy befőttesüvegben a fejkófa mellett.

"Oké," mondta Ron, és Harry szembefordult vele, "hogyan hangzik ez? Azt mondjuk Griphooknak, hogy szükségünk van addig a kardra, amíg be nem jutunk a széfbe, utána majd megkaphatja. Van bent egy hamis, nem? Kicseréljük őket és odaadjuk neki a hamisat."

"Ron, jobban tudja mi a különbség a kettő között mint mi!" mondta Hermione. "Csak ő volt az, aki észrevette, hogy ez csak egy utánzat!"

"Ja, de eltűnhetünk, mialatt rájön --"

Meghunyánszkodott amikor Hermione ránézett.

"Ez," mondta csendesen, "alávaló. A segítségét kérjük és átverjük? És még te csodálkozol, hogy a koboldok nem szeretik a varázslókat, Ron?"

Ron fülei elvörösödtek.

"Rendben, rendben! Csak erre tudtam gondolni! Mi legyen akkor a megoldás?"

"Valami mást kell felajánlanunk neki, valamit ami ugyanilyen értékes."

"Brillións, megyek és hozok egyet a régi kobold készíttette kardjainkból és be is csomagolhatjuk."

Újra csend lett. Harry biztos volt benne, hogy a koboldnak csak a kard kell, még ha lenne valami ugyanolyan értékes tárgyuk is. De csak a kard volt, az egyetlen hatásos fegyver a Horcruxok ellen.

Becsukta egy kicsit a szemét és hallgatta a tenger morajlását. Az a feltételezés, hogy Griffendél lopta a kardot, kellemetlen volt: mindig büszke volt griffendélre, Griffendél volt a mugliszületésűek bajnoka, a varázsló aki leszámolt az aranyvérkedvelő Mardekárral....

"Lehet hazudik," mondta Harry, újra kinyitotta a szemét. "Griphook. Talán Griffendél nem vette el a kardot. Nem biztos, hogy a kobold helyesen ismeri a történelmet?"

"Jelent ez valamit?" kérdezte Hermione.

"Megváltoztatja az érzéseim," mondta Harry.

Mély levegőt vett

"Azt mondjuk neki, hogy övé lehet a kard ha segít betörni a széfbe – de azt nem mondjuk meg hogy mikor fogja pontosan megkapni."

Ron lassan grimaszra húzta a száját. Hermione, figyelmesen figyelt.

"Harry, mi nem --"

"Meg kaphatját," folytatta Harry, "miután megszabadultunk a többi Horcruxtól. Biztosítom róla, hogy megkapja. Megtartom a szavam."

"De ez évekbe telhet!" mondta Hermione.

"Tudom, de neki nem kell tudnia. Nem hazudok neki....valójában."

Dac és ellenszegülés érződött a lány tekintetében. A fiú emlékezett a Nurmengard kapujára kiírt szavakra: A NAGYOBB JÓÉRT. Továblökte az ötletet. Mi más lehetőségünk maradt?

"Ne tetszik," mondta Hermione.

"Nekem se nagyon," vallotta be Harry.

"Nos én azt hiszem ez remek," mondta Ron, újra felállt. "Menjünk és mondjuk el neki."

Hátul a legkisebb hálósobában, Harry megtette az ajánlatát, ügyelt arra, hogy ne mondjon pontos időpontot, hogy mikor adják át a kardot. Hermione rosszallóan bámulta a padlót, miközben a fiú beszélt, akit irritált a lány, félt hogy a lány elárulja. bár, Griphook csak Harryt figyelt.

"Akkor megígérted, Harry Potter, hogy nekem adod Griffendél kardját, ha segítetek nektek?"

"Igen," mondta Harry.

"Akkor kezdet rá," mondta a kobold, kinyújtotta a kezét.

Harry elfoalta és megrázt. Kíváncsi volt hogy azok a fekete szemek, láttak-e valami csalást a szemében. Aztán Griphook elengedte, összezsápta a tenyereit, és ezt mondta, "Akkor kezdjük!"

Olyan volt, mintha újra a Minisztériumba akarnának betörni. A legkisebb hálószoza lett a bázisuk, amiben mindig félhomály uralkodott, Griphook kérésére.

"Csak egyszer voltam a Lestrangesék széfében," mondta Griphook, "amikor, a hamis kardot kellett elhelyeznem benne. A legrégebbi kamrák egyike. A legősibb varázsló családok a legmélyebben fekvő szinten, tárolják a kincseiket, ott a legnagyobbak a tárhelyek és a legvédeettebbek is...."

Órákat töltöttek egyfolytában a zárt szekrényyszerű szobában. Lassan a napok hetekké nyúltak. Problémákat problémák követtek, a legkisebb az volt, hogy az átalakító főzetük jócskán elfogyott.

"Csak egyetlen egy személynek maradt elegendő ital," mondta Hermione, feltartotta a sárszerű folyadékot a lámpafénybe.

"Elég lesz" mondta Harry, aki Griphook által rajzolt térképet bogarászta, amin a legmélyebb folyosók helyezkedtek el.

A Shell Cottage többi lakója alig tudta nem észrevenni, hogy valami történik, mert Harry, Ron és Hermione csak étkezésekkor jelentek meg. Senki sem kérdezősködött, bár Harry gyakran érzte, ahogy Bill mindhármójukra nézett az asztalnál, hogy aggódik miattuk. Minél hosszabb időt töltöttek együtt, Harry annál jobban érezte, hogy nem kedveli a koboldot. Griphook túlagosan várszomjas volt, nevetett azon az ötleten, hogy ne sebesítsenek meg sok lényt és élvezte azt a lehetőséget, hogy útbén a Lestranges széfhez, leheht több varázslót is meg kell sebesíteniük. Harry tudta, hogy ez a nemtetszés a többiek részéről is megvolt, de nem vitatták meg. Szükségük volt Griphookra.

A kobold kedvtelenül eszegetett a többiekkel. Még miután megjavították a lábát, akkor is a szobájába kérte az ételt, minnt a még mindig gyenge Ollivander, amíg Bill (Fleur egyik dühös kirohanását követően) fel nem ment, és mondta hogy ezt nem folytathatják. Ezért csatlakozott hozzájuk Griphook a túlsúfolt asztalnál, bár elutasította, hogy ugyanazt egye, ragaszkodott hogy helyette nyers húst, velőt és különböző gombákat kapjon.

Harry felelősnek érezete magát: Ő volt aki ragaszkodott ahhoz, hogy a kobold a Shell Cottageban maradhasson, hogy kikérdezhessék, az ő hibája volt, hogy a Weasley családnak bújkálnia kellett, hogy Bill, Fred, George, és Mr. Weasley nem dolgozhatott tovább.

"Bocsánat," mondta Fleurnek, egy szeles áprilisi este, amikor a vacsora előkészítésénél segítkezett. "Soha nem akartam, hogy ilyenekkel kelljen bajlódnod."

A lány épp akkor kezdte dolgoztatni a késeket, hogy hússzeleteket vágjanak fel Griphooknak ésd Billnek, aki azóta kívánta véresen a húst, mióta Greyback megtámadta. Miközben a kések szeleteltek mögötte, a mindig irritáló tekintete megenyhült.

"Arry, te megmentetted a húgom életét, ezt nem felejttem el."

Ez nem egészen volt igaz, de Harry eldöntötte, hogy nem emlékezeti újra a lányt, hogy testvére soha nem volt igazán veszélyben.

"Bár," Fleur folytatta, a pálcájával a tűzhely fölötti edényre mutatott, ami egyszerre forni kezdett, "Mr. Ollivander ma este elmegy Murielhez. Ez meg fog könnyíteni mindent. A kobold," kicsit ideges lett amikor megemlítette, "leköltözhet, te, Ron, és Dean titek lehet a szobája."

"Nem bánjuk, ha a nappaliban kell aludnunk," mondta Harry, tudta, hogy Griphook nem szívesen aludna a szófán, ha Griphook boldog volt, az kedvezett a tervüknek. "Ne aggódjatok miattunk." És amikor a lány ellenkezni próbált a fiú folytatta, "Hamarosan elmegyünk, Ron, Hermione, és én is. Nem szükséges tovább itt tartózkodnunk."

"De mit értesz ezalatt?" mondta a lány, felráncolt a szemöldökét, a pálcájával a lábasokra mutatott, amik a levegőben lebegtek. "Természetesen nem kell elmennetek innen, itt biztonságban vagytok!"

Úgy nézett ki mint Mrs. Weasley amikor ezt mondta, és örült, hogy ebben a pillanatban kinyílt a hátsó ajtó. Luna és Dean léptek be, a hajuk nedves volt az esőtől és a kezük teli volt tűzifával.

"... és ici pici füleik," mondta Luna, "egy kicsit mint a hippengrifeké, mondja apa, csak rózsaszínek és szőrösek. És ha magadhoz akarod hívni őket, hümmögnöd kell, a keringőt kedvelik, de semmi gyorsat...."

Dean kényelmetlenül érezte magát, és megrángatta a vállát amikor elhaladt Harry mellett, és követte Lunat a kombinált étkezőbe és nappaliba, ahol Ron és Hermione az étkezőasztalt terítette. Kihasználta az alkalmat, hogy kitérjen Fleur kérdései elől, Harry felkapott 2 bögre töklevet és követte őket.

"... és ha valamikor eljössz hozzánk majd megmutatom neked a szarvat, apa írt róla, de én még nem láttam, mert a Halálfalók elraboltak a vonatról és nem tudtam hazamenni karácsonyra," mondta Luna, miközben Dean meggyújtotta a tüzet.

"Luna, mondtuk már neked," Hermione. "Az a szarv felrobbant. Nem szurcsók volt --"

"Nem, az határozottan szurcsók szarv," mondta nyugodtan Luna, "Apa mondta. Biztos visszaalakult már, megjavította magát, tudod."

Hermione megrázta a fejét és rakosgatta tovább a villákat amikor Bill megjelent, levezette Mr. Ollivandert a lépcsőn. A pálcakészítő különösen gyengének nézett ki, és Bill karjába kapaszkodott, ai még egy nehéz bőröndöt is cipelt.

"Hiányozni fog, Mr. Ollivander," mondta Luna, megközelítette az öregembert.

"Nekem is te, kedveském," mondta Ollivander, és hátbaveregette.

"Kifejezhetetlen vigasz voltál azon a szörnyű helyen."

"Őn is, *au revoir*, Mr. Ollivander," mondta Fleur, megpuszilta ar arcát. "És el vissza tudná adni ezt a csomagot Bill Murie nénikéjének!? Nem tudtam még visszaadni neki az ékszerét."

"Megtiszteltetés," mondta Ollivander egy kis meghajlás kíséretében, "ez a legkevesebb cserébe a nagylelkű vendégszeretetért the."

Fleur előhúzott egy kopott bársony dobozkát, amit kinyitott és megmutatta a tartalmár a pálcakészítőnek. A tiara csillogott és villogott az alacsonyan függő lámpa fényében.

"Holdkövek és gyémántok," mondta Griphook, aki besettenkedett a szobába, anélkül, hogy Harry észrevette volna. "Koboldok készítették,?"

"És varázslók fizettek érte," mondta csendesen Bill, a kobold lopva kihívóan rápillantott.

Erős szél csapkodta a házikó ablakait, amikor Bill és Ollivander elindult az éjszakában. A többiek körbeülték az asztalt, könyék feszült könyököknek, alig volt helye a mozgásnak, elkezdtek enni. A tűz ropogott és pattogott a rácsok mögött. Fleur, Harry észrevette, inkább csak játszott az étellel; majdnem minden percben kinézett az ablakon; Bill visszatért mielőtt befejezték az első fogást, a hosszú haját megtépázta a szél.

"Minde rendben van," mondta Fleurnek. "Ollivander beköltözött, Anya és Apa mindekit üdvözl. Ginny mindekit puszi, Fred és George Murielt kikergetik a világból, még mindig a Bagoly-Rend üzletüket folytatják a hátsó szobában. Biztos felvidítja, hogy visszaviszem a tiaráját. Azt mondta, azt hitte elloptuk."

"Á, annyira *charmant*, a nénikéd," mondta Fleur mogorván, meglegyintette a pálcáját, a piszkos tárgyrok felemelkedtek és egy oszlopot alkottak a levegőben. Elkapta őket és kiment a szobából.

"Apa készített egy nyakéket," szólalt meg Luna, "De inkább egy koronát."

Ron elkapta Harry pillantását és grimaszolt; Harry tudta miért, emlékezett arra a nevetséges fejékre, amit Xenophiliusnál tett látogatásukkor pillantottak meg.

"Igen, megpróbálta újraalkotni az Hollóhát elveszett nyakékét. Azt hiszi, hogy azonosította már a legtöbb részecskéjét. Hozzáfűzte a szárnyacskákat, és tényleg megváltozott --"

Koppantás hallatszott a bejárat ajtón. Minden fej odafordult. Fleur kifutott a konyhából, rémültnek tűnt; Bill talpra ugrott, előrántotta a pálcáját és az ajtóra irányította; Harry, Ron, és Hermione is ugyanezt tették. Griphook csendesén az asztal alá csúszott, hogy ne legyen szem előtt.

"Ki az?" kérdezte Bill.

"Csak én, Remus John Lupin!" mondta egy hang a viharos szélben. Harry egy kicsit összeresztette; mi történhetett? "Vérfarkas vagyok, Nymphadora Tonks a feleségem, és te vagy a Shell Cottage titokgazdája, te árultad el a címet és mondta, hogy veszély esetén jöjjenek ide!"

"Lupin," motyogta Bill, odafutott az ajtóhoz és kinyitotta.

Lupin átesett a küszöbön. Sápadt volt, az utazóköpenyébe volt beletekerve, a szürkés haját összekócolta a szél. Felegyenesedett, körbenézett a szobában, megbizonyosodott, hogy kik vannak ott és felkiáltott hangosan, "Fiú lett! Tednek neveztük el, Dora apja után!"

Hermione felsikoltott.

"Mi --? Tonks -- megszült?"

"Igen, Igen, megvan a baba!" ordította Lupin. Az asztal környékéről örömsírás, és megkönnyebült sóhajok hangja hallatszott: Hermione és Fleur mindketten szípoztak, "Gratulálunk!" mondta Ron, "A mindenit, egy baba!" mintha ilyenről még nem is hallott volna, hogy lehetséges.

"Igen -- Igen – egy fiú," mondta újra Lupin, akit meglepett a saját öröme. Körbesétálta az asztalt és megölelte Harryt; ami a Grimmauld Tér alagsorában soha nem történt meg.

"Leszel a keresztapja?" mondta neki, amikor elengedte.

"É-én?" dadogott Harry.

"Te, igen, persze -- Dora is egyetért, senki nem lenne jobb --"

"Én -- igen – naná --"

Harry elképedt, megdöbbent, örült; Bill elsietett, hogy hozzon bort, Fleur Lupint győzködte, hogy csatlakozzon hozzájuk egy italra.

"Nem maradhatok sokáig, vissza kell mennem," mondta Lupin, sugárzott a boldogságtól: Éveket fiatalabb volt, mint ahogy Harry valaha is látta. "Köszí, köszí, Bill"

Bill gyorsan megtöltötte a poharaikat és mindenki felállt a köszöntőhöz.

"Teddy Remus Lupinra- mondta Lupin, "egy jövőbeli remek varázslóra!"

"Kire hasonlít?" kérdezte Fleur.

"Azt hiszem Dorara, de ő úgy gondolja, olyan mint én. Nincs sok haja. Feketének tűnt amikor megszületett, de esküszöm bevörösödött egy órával később. Lehet hogy már szőke lesz, mire visszaérek. Andromeda azt mondta Tonks haja is változtatta a színét, miután."

Kihörpintette a pohara tartalmát. "Ó, megyek is, csak még egyet," tette hozzá, örömeben, amikor Bill újratöltötte a poharát.

A szél betört a kis lakásba és a tűz feltámadt és pattogott, Bill kinyitott még egy üveg bort. Úgy tűnt Lupin hírei mindenkit megváltoztattak, mindenkit kirángattak egy darabig a háború érzéséből: Üdítő volt új életek keletkezéséről hallani. Csak a koboldot nem érintette meg a hirtelen Fesztivál szele, egy kis idő után visszaslattyogott a hálósobájába, ahol egyedül tartózkodott. Harry azt hitte, ő volt az egyetlen, aki ezt észrevette, amíg nem látta, hogy Bill szemei követik a koboldot, fel a lépcsőn.

"Nem... nem... igazán vissza kellene már mennem," mondta végül Lupin, és legurított még egy pohár bort. Magára kapta az utazókabátját.

"Viszlát, Viszlát – próbálok képeket hozni néhány nap múlva – boldogok lesznek, ha elmondom nekik, hogy mindenkivel találkoztam --"

Sietősen begombolta a köpenyét, búcsút intett, megölelte a nőket és kezét rázott a férfiakkal, és még mindig boldogan, visszatért a vad éjszakába.

"Keresztapa, Harry!" mondta Bill amikor együtt visszasétáltak a konyhába, segítettek rendbe rakni az asztalt. "Micsoda megtiszteltetés! Gratulálok!"

Amint Harry lerakott egy üres poharat, amit eddig tartott, Bill becsukta mögöttük az ajtót, kizárta a többiek, még mindig vidám beszélgetését, akik folytatták az ünneplést, bár Lupin elment.

"Valójában, négy szemközt akartam beszélni veled, Harry. Nem valami könnyen van erre lehetőség ebben a házban, ami tele van emberekkel. "

Bill habozott.

"Harry, valamit tervezel Griphookkal."

Egy megállapítás volt és nem egy kérdés, Harry nem foglalkozott azzal, hogy tagadjon. Csupán Billre nézett, és várt.

"Ismerem a koboldokat," mondta Bill. "Azóta a Gringottsban dolgozom, mióta kikerültem a roxfotból. Már amennyire lehet barátság varázsló és kobold között, nekem vannak kobold barátaim – vagy legalábbis, koboldok, akiket ismerek és kedvelek." Bill újra hezitált.

"Harry, mit akartok Griphooktól, és mit ígértetek cserébe neki?"

"Nem mondhatom el," mondta Harry. "Bocs, Bill."

A konyha ajtaja kinyílt mögöttük; Fleur a többi üres poharat hozta vissza.

"Várj," mondta neki Bill, "Csak egy perc."

Visszahátrált és újra becsukta maga mögött az ajtót.

"Akkor azt kell mondanom neked," folytatta Bill. "Ha valami alkut kötöttetek Griphookkal, és az alkunak köze van valamilyen kincshez, rendkívül óvatosnak kell majd lenned. A kobold elképzelés a tulajdonról, fizetésről és fizetésről nem ugyanaz mint az embereké. "

Harry egy kicsit kényelmetlenül kezdte érezni magát, mintha egy kicsi kígyó mozdult volna meg benne.

"Hogy érted ezt?" kérdezte.

"2 különböző fajról beszélünk," mondta Bill. "Varázslók és koboldok közti megállapodások sokaság -- de ezt már Úgyis tudod a tankönyvekből. Mindkét oldalon akadtak hibák, soha sem állítanám a varázslókról, hogy ártatlanok. Bár néhány kobold hisz abban, és a Gringottsok is lehet ide tartoznak, hogy a varázslókban nem lehet megbízni, ha aranyról vagy kincsekről van szó, Azt állítják, hogy nem tiszteljük a kobold tulajdonjogot. "

"Én tisztelem --" kezdte Harry, de Bill megrázta a fejét.

"Nem érted, Harry, senki nem értheti ezt meg, amíg nem élt együtt koboldokkal. Egy kobold számára a jogos és igazi mestere bármilyen tárgynak az, aki készítette, és nem az aki megvette és bitrokolja. Minden koboldok által készített dolog, kobold szemmel, jogosan az övék."

"De ezt megvette --"

"—akkor, azt mondják, hogy csak kölcsönbe adták annak, aki fizetett érte. Nagyon nehezen dolgozzák fel azt is, hogy a koboldok által készített tárgyak varázslóról varázslóra öröklődnek. Láttad Griphook arcát, amikor a nyakéket megpillantotta. Helytelenítette. Úgy hiszem, úgy gondolja, mint a legtöbb a fajtájából, hogy vissza kellett volna szolgáltatni a koboldoknak, amikor az eredeti tulajdonosa meghalt. Lopásnak vélik azt a szokásunkat, hogy örökölhettek a varázslók ezeket a tárgyakat, anélkül hogy tovább fizetnének érte."

Harrynek baljós érzése támadt, csodálkozott, hogy Bill többet tud, mint amennyit elmondtak neki.

"Amit mondani akartam," folytatta Bill, megfogta a nappali ajtaját, "legyél nagyon óvatos azzal, amit egy koboldnak ígérsz, Harry. Könnyebb betörni a Gringottsba, mint megszegni egy koboldnak tett ígéretet."

"Rendben," mondta Harry amikor Bill kinyitotta az ajtót, "igen. Kösz. Észben fogom tartani."

Ahogy követte Billt vissza a többiekhez elfintorodott, nem volt kétség abban, hogy a bor okozta, amit az előbb ivott. Az az érzése volt, hogy ő is olyan hanyag nagybátyja lesz Teddy Lupinnak, mint amilyen Sirius Black volt.

Huszonhatodik fejezet

Gringotts

Kidolgozott tervekkel, reményeik szerint mindenre felkészülten ültek a legkisebb szobában. A kandallópárkányon egy fiolában vastag fekete hajszál kunkorodott: a Malfoy-házból származik, Hermione pulóverén találták.

– Mivel sikerült megszereznünk az eredeti pálcáját is, – mondta Harry a mogyorófa pálcát méregetve – azt hiszem, elég meggyőző lesz.

Hermione úgy fogta meg a pálcát, mintha attól tartana, hogy megharapja.

– Utálok. – mondta halkan. – Nagyon utálok. Olyan érzésem van, hogy nem fogom tudni használni. Mintha ... mintha egy darab lenne ... öbelőle.

Harrynek akaratlanul is eszébe jutott, Hermione milyen lekezelően bánt vele, amikor Harry panaszkodott a kökénypálcára: azt mondta, csak képzelődik; ez ugyanolyan jó, mint a sajátja, csupán gyakorolnia kell. Végül úgy döntött, a Gringotts elleni támadás előestéje nem a megfelelő pillanat arra, hogy elkezdjenek vitatkozni.

– Talán segít majd abban, hogy beleéld magad a szerepbe – biztatta Ron. – gondold csak arra, hogy mi mindent csinált már ez a pálca!

– Épp erről van szó – védekezett Hermione. – Ez kínozza Neville szüleit és még ki tudja hány embert... Ez gyilkolta meg Siriust!

Harryt villámcsapásként érte Sirius neve. A pálcára nézett, és egy pillanatra előntötte a bosszúvágy, úgy érezte, azonnal felkapja a fal mellől Griffendél kardját, és kettévágja.

– Nekem hiányzik a saját pálcám... – siránkozott Hermione. – Bárcsak Mr. Ollivander nekem is készítené egy újat...

Ollivander épp aznap reggel küldött egy új pálcát Lunának, aki a hátsó kertben gyakorolt a délutáni napsütésben. Dean, akitől szintén elvették pálcáját a Kopók, búslakodva figyelte.

Harry elgondolkodva nézett a galagonya pálcára, ami eredetileg Draco Malfoyé volt. Meglepve tapasztalta, hogy legalább olyan jól tudta használni, mint korábban azt, amit Hermionétól kapott kölcsön. Eszébe jutott, mit mondott Ollivander a pálcák rejtélyéről, és kezdte megérteni, mi volt Hermione gondja: a mogyorófa pálca akkor szolgálná hüen, ha ő maga vette volna el Bellatrixtól.

Griphook lépett a szobába. Harry ösztönösen a kard felé nyúlt, és közelebb húzta magához, de a következő pillanatban már meg is bánta. Biztos volt benne, hogy a kobold észrevette a mozdulatot. A kínos pillanat feloldására megszólalt:

– Éppen a tervet beszéltük meg még egyszer, Griphook. Már szoltunk Billnek és Fleur-nek, hogy holnap korán indulunk, reggel már nem kell felkelniük, hogy elbúcsúzzanak tőlünk.

Ez fontos volt: Hermionénak közvetlenül az indulás előtt kell átváltoznia Bellatrixszá, és minél kevesebbet tud vagy gyanít a részletekről Bill és Fleur, annál jobb. Már azt is megbeszélték, hogy nem fognak ide visszatérni. A Perkintől kapott sátor sajnos elveszett, amikor fogságba estek, de Billtől kaptak egy másikat. Hermione már be is csomagolta az apró gyöngyberakásos táskába, amit zoknijába rejtve szerencsére meg tudott menteni a kopóktól.

Harry érezte, hogy hiányozni fog Bill és Fleur, Dean és Luna társasága, és persze az elmúlt hetekben élvezett kényelem – de ennek ellenére már alig várta, hogy kiszabaduljanak a Kagyló kunyhó bezártságából. Folyton arra kellett ügyelniük, nehogy valaki kihallgassa őket, és elege lett az apró, sötét hálósobából is. Leginkább pedig Griphook társasága fárasztotta, bár azt nem tudta, hogyan fogja megoldani az elválást anélkül, hogy ígérete szerint átadná neki Griffendél kardját. Még csak beszélni sem tudtak erről Ronnal és Hermionével, mert Griphook szinte soha nem hagyta őket magukra néhány percnél hosszabb időre.

– Leckéket adhatna anyámnak – morogta Ron. Harrynek is egyre Bill korábbi figyelmeztetése járt az eszében, és úgy érezte, a kobold csak az alkalomra vár, hogy valamiképpen átverje őket. Hermione kezdettől fogva ellenezte, hogy Griphook-kal becsstelenül bánjanak, így Harry nem számíthatott a lány segítségére, amikor pedig nagyritkán kettesben maradt Ronnal, tőle is csak olyanokat hallott, hogy „valahogy majd meglépünk.”

Harry rosszul aludt az utolsó éjszaka. Már órák óta csak forgolódott az ágyban. A minisztériumba történő behatolásuk előtti éjszakára gondolt, amikor elszántan, már-már izgatottan várták a reggelt. Most azonban egyre csak aggodalom és kétség gyötörte, nem bírt megszabadulni az érzéstől, hogy az akció katatrofálisan rosszul sül el. Hiába ismételte magának, hogy a tervet alaposan kidolgozták, hogy Griphook tudja, mire kell számítaniuk, hogy felkészültek minden nehézségre, mégis rosszul érezte magát. Egyszer vagy kétszer hallotta Ront is forgolódni, biztos volt benne, hogy ő sem alszik, de a kicsi szobát kénytelenek voltak Dean-nel is megosztani, így Harry inkább nem szólalt meg. Szinte megkönnyebbülés volt, amikor végre eljött a reggel hat óra, kimászhattak hálósákjaikból és felöltözhettek, hogy a kertben várják

Hermionét és Griphookot. A májusi hajnal hűvös volt, de a szél már alig fújt. Harry felpillantott a halványan még pislákoló csillagokra, belehallgatott a szikláknak csapódó hullámok zúgásába, és átjárta a búcsú hangulata.

Apró zöld hajtások törtek át Dobby sírján, egy év múlva virágok fogják borítani a hantot. A fehér kövön, amibe a manó nevét vésték, már nyomot hagyott az időjárás. Ennél szebb nyughelyet keresve sem találhatott volna Dobby számára, de Harrybe mégis beléhasított a fájdalom. Ahogy a sírra pillantott, újra elgondolkodott: a manó vajon honnan tudta, hogy hol keresse őket. Ujjai öntudatlanul a nyakában lógó erszényre vándoroltak, a bőrön keresztül kitapintotta a tükördarab peremét, felidézte Dumbledore kék szemét, amikor meghallotta az ajtó nyílását és megfordult.

Bellatrix LeStrange lépett ki a kertbe, miközben a gyöngyökkel díszített apró táskát a Grimmauld téri házból származó régi talár egyik belső zsebébe rejtette. Harry ugyan tisztában volt vele, hogy a Griphook mellett feléjük közeledő nő valójában Hermione, egy pillanatra mégis előntötte a gyűlölet hulláma. Bellatrix valamivel magasabb volt nála, hosszú fekete haja hullámosan simult a hátára és sűrű szemöldöke alól megvető pillantást vetett Harryre, de amikor megszólalt, Bellatrix hangján is csak Hermionét hallotta:

- Rémes volt az íze, rosszabb, mint a nyenyeregumó... Na mindegy. Ron, te jössz.
- Jó, de ne felejtse el, hogy nem szeretnék túl hosszú szakállat.
- Most nem az a lényeg, hogy jobban nézz ki!
- Nem azért, csak beleakadok és zavar... De ha már szóba hoztad, az orromból levehetnél egy kicsit, az a múltkori egész jó volt.

Hermione sóhajtott és munkához látott, varázsigéket mormolva, miközben Ron külsejét itt-ott megváltoztatta. Abban bíztak, hogy a Bellatrixot övező figyelem árnyékában szinte észrevétlen maradhat, Harry és Griphook pedig a láthatatlanná tevő köpeny alá rejtőznek.

- Kész – mondta Hermione. – Harry, szerinted milyen?

Ron a megváltozott külső mögött is csaknem felismerhető maradt, de Harry abban bízott, csupán azért látja így, mert olyan jól ismerte barátját.

- Nem túl szimpatikus, de megteszi – válaszolta. – Akkor tehát indulhatunk?

Vetettek még egy pillantást a Kagyló kunyhóra, amelynek körvonalai egyre jobban kirajzolódtak a halványuló csillagok előtt, majd elindultak a fal felé, ahol végetért a Fidelius bűbáj által védett terület és lehetett hoppanálni. Ahogy kiléptek a kapun, Griphook szólalt meg:

– Itt az ideje, hogy felmásszak, Harry Potter.

Harry lehajolt és a koboldot a nyakába vette. Nem volt nehéz. de olyan erősen kapaszkodott, hogy Harry kellemetlenül érezte magát. Hermione elővette a láthatatlanná tevő köpenyt gyöngyberakásos táskájából és rájuk terítette.

– Tökéletes – mondta, ahogy Harry lábát is ellenőrizte. Nem látok semmit. Indulhatunk.

Harry Griphookkal a vállán megfordult és a Foltozott Üstre koncentrált, a kocsmára, aminek a hátsó udvarában volt az Abszol útra vezető bejárat. Ahogy belemerültek a fojtó sötétségbe, a kobold még erősebben kapaszkodott, majd egy másodperc után Harry szilárd talajt érzett a talpa alatt és amikor kinyitotta a szemét, a Charing Cross Road-ot látta maga előtt. Muglik nyüzsögtek mindenütt, arcukon a kora reggel semmitmondó kifejezésével, észre sem véve az apró kocsmá bejáratát.

Beléptek a szinte teljesen üres helyiségbe. Néhányan beszélgettek a sarokban, de érkeztükre visszahúzódtak egy oszlop mögé. Tom, a púpos és fogatlan kocsmáros éppen poharakat törölgetett.

– Madame Lestrange – morogta, és amikor Hermione egy pillanatra megállt mellette, alázatosan fejet hajtott.

– Jó reggelt – válaszolt Hermione. Harry, aki Griphookot hordozva szorosan a nyomában haladt, észrevette, hogy Tom csodálkozva néz Hermione után.

– Túl udvarias – suttozta, amikor kiérték a hátsó udvarba. – Söpredékként kell bánnod velük!

– Jól van, jól van...

Hermione előhúzta Bellatrix pálcáját és a jellegtelen fal egyik téglájára koppintott. Az egyszerre elfordult, majd követte a többi is, és néhány pillanat múlva egy íves kapu előtt álltak, amely a macskaköves Abszol útra vezetett. Minden csendes volt, a legtöbb bolt még ki sem nyitott, alig néhány vásárló sétált az úton. A kövel kirakott kanyargós utca képe nagyon sokat változott azóta, amikor elsőéves kora előtt Hagriddal először ide érkezett. Sok kirakata állt bedeszkázva, bár néhány új, láthatóan sötét varázslatokra specializálódott üzlet is nyílt. Harry számos plakáton a saját arcát fedezhette fel, alatta a nagybetűs felirat: „ELSŐ SZÁMÚ NEMKÍVÁNATOS SZEMÉLY”

Néhány kapualjban rongyos alakok ültek. Harry hallotta, ahogyan aranyat koldulnak, bizonygatva, hogy ők igazi varázslók. Volt közöttük egy, akinek véres kötés takarta az egyik szemét. Ahogy elindultak az utcán, és a koldusok észrevették Hermionét, igyekeztek eltűnni a

szeme elöl, arcukat gyorsan talárjukba vagy csuklyájukba rejtve. Hermione csodálkozva bámult rájuk, amíg végül a bekötött szemű felállt és támolyogva az útjába állt.

– A gyerekeim – ordította rekedten, Hermionéra mutatva. – Hol vannak a gyerekeim? Mit tett velük? Maga tudja, tudnia kell!

– Én... én igazán... – hebegte Hermione.

A rongyos alak nekiugrott és torkonragadta. A következő pillanatban dörrenés hallatszott, az ember eszméletlenül esett a földre. Ron még mindig kinyújtott pálcával állt, szakála mögött is látható döbbenettel. Az ablakokban kíváncsi arcok jelentek meg, míg az utcán sétáló jobb kinézetű varázslók sietős léptekkel húzódtak távolabbra.

Ennél feltűnőbben nem is tudtak volna megjelenni az Abszol úton. Egy pillanatra átfutott Harry fején a gondolat, hogy legjobb lenne most azonnal visszafordulni és új tervet kidolgozni, mielőtt azonban ezt megbeszélhette volna a többiekkel, egy kiáltást hallatszott a hátuk mögött.

– Nocsak, Madame Lestrangle!

Harry megpördült, Griphook szorosabbra kulcsolta lábait. Egy magas, sovány varázsló sietett feléjük, akinek sűrű hajkoronája és hosszú, éles orra kölcsönzött határozott megjelenést.

– Travers – súgta a kobold, de Harrynek a név nem mondott semmit. Hermione kihúzta magát és a tőle telhető legmegvetőbb hangon válaszolt:

– És? Mit akarsz?

Travers aki láthatóan nem ilyen nyers válaszra számított, megtorpant.

– Halálfaló – súgta ismét Griphook, amit Harry igyekezett továbbadni Hermionénak.

– Csupán üdvözölni akartam – mondta hűvösen Travers, – de ha jelenlétem kellemetlen az ön számára...

Harry felismerte a hangot: Travers volt a két halálfaló egyike, akik Xenophylus hívására próbálták elfogni őket.

– Szó sincs erről, nem zavar – próbálta Hermione kijavítani előző hibáját. – Hogy van?

– Bevallom, meglepve látom önt itt, Bellatrix.

– Valóban? Mi ezen a meglepő?

– Úgy tudtam – köhintett Travers – hogy a Malfoly rezidencia lakói házi őrizetben vannak a... hogy is mondjam ... szökés óta.

Harry remélte, hogy Hermione megőrzi a lélekjelenlétét. Ha ez igaz volt, akkor Bellatrixnak nem lett volna szabad nyilvánosan mutatkoznia.

– A nagyúr megbocsát azoknak, akik mindenkor leghűségesebben szolgálták őt. – mondta Hermione, rendkívül élethűen utánozva Bellatrix megvető stílusát. – Önben talán kevésbé bízok, mint bennem.

Bár a halálfalót láthatóan sértették az éles szavak, gyanakvása enyhült. A földön fekvő emberre nézett:

– Mit akart öntől?

– Mindegy, nem fogja még egyszer megpróbálni – válaszolta Hermione hűvösen.

– A pálcátlanok némelyikével sok gond van – mondta Travers – Amíg csak koldulnak, nem bánom, de a múlt héten egyikük már azt akarta, hogy járjak közben az ügyében a minisztériumban. „*Varázsló vagyok, varázsló vagyok, hadd bizonyítsam be*” – utánozta nyekeregve. – Azt hitte, majd odaadom neki a pálcámat... Apropó – emelte fel a hangját kíváncsian, – Bellatrix, kinek a pálcáját használja most? Úgy tudom, az önét el...

– Természetesen a sajátomat – válaszolta Hermione hűvösen, felemelve Bellatrix pálcáját. – Nem tudom, milyen pletykákat hallott rólam, Travers, de sajnálatosan félreinformálnak tűnik.

Traverst a válasz meghökkentette, így inkább Ronhoz fordult

– Kit tisztelhetünk az ön kísérijében? Még nem találkoztunk, ha jól tudom.

– Dragomir Despard – válaszolta Hermione; abban állapotok meg, hogy egy kitalált külföldi személyiség lesz a legmegfelelőbb Ron számára. – Nem túl jól ismeri a nyelvet, de egyetért a sötét úr céljaival. Erdélyből érkezett, hogy tanulmányozza az itteni rendet.

– Valóban? Örvendek, Dragomir.

– Szintén – válaszolt Ron, kezét nyújtva.

Travers csak két ujjal fogta meg Ron kezét, mintha félne, hogy bepiszkolja magát.

– És mi célból érkezett ... öö... érdeklődő kísérijével ilyen korán az Abszol útra?

– A Gringottsba kell mennem. – válaszolta Hermione.

– Csakugyan? Én is épp oda készültem. – mondta Travers. – Arany, mindig csak az arany... nem tudunk nélküle élni, de bevallom, nem örülök, hogy meg kell osztanunk hosszú ujjú barátainkkal...

Harry érezte ahogy Griphook izmai megfeszülnek.

– Akkor hát indulhatunk? – lépett oldalra Travers, utat adva Hermionénak.

Hermionének nem volt más választása, elindult a férfi mellett a kanyargós utcán arrafelé, ahol a Gringotts hófehér bejárata emelkedett ki az apró boltok közül. Ron mellük szegődött, míg Harry és Griphook szorosan mögöttük ment.

Ebben a percben legkevésbé egy figyelmes halálfaló társaságára volt szükségük, ráadásul Travers miatt még beszélni sem tudtak. Hamar odaértek a hatalmas bronzkapukhoz vezető márványlépcsők aljába. Ahogy Griphook már figyelmeztette őket, a bejárat melletti díszegyenruhás koboldokat két varázso váltotta fel, akik egy-egy vékony arany rudacskát tartottak.

– A becsületszondák! – jelezte Travers színpadiasan – durva, de hatékony eszköz.

Amikor felértek a lépcsősor tetejére, egy bólintással üdvözölve az örködő varázslókat, azok felemelték az arany rudacskákat és testük mellett le-fel végighúzták. Ezek a szondák, amennyit Harry hallott róluk, érzékelték a különféle fedőbájokat és elrejtett varázstárgyakat. Erezte, hogy valamit tennie kell, különben másodperceken belül lebuknak. Felemelte a Dracotól származó pálcát és a két ór felé tartva halkán elmormolta a *Confundo* varázsigét. Travers ekkor már a bronzkapukon túli bejárat csarnok irányában nézett, így észre sem vette, ahogy a két ór megrezzen.

– Egy pillanat, hölgyem. – mondta az egyik ór, ismét felemelve szondáját.

– De hát az imént vizsgált meg! – válaszolt Hermione Bellatrix arrogáns stílusában. Travers csodálkozva fordult vissza. Az ór zavartnak tűnt, a kezében levő szondára pillantott, majd társára, aki álmos hangon válaszolt:

– Valóban, Marius, az imént ellenőrizted őket.

Hermione belépett a csarnokba, Ron mellette, Harry és Griphook a köpeny alatt rejtőzve szorosan mögöttük. Harry óvatosan visszanézett a bejárat felé. A két ór bizonytalanul méregette egymást. Két kobold állt az ezüst belső ajtóknál, amelyekre a tolvajokat fenyegető iszonyú büntetést vették. Amint Harry a feliratra tekintett, szinte hallotta, amit Hagrid mondott neki majdnem hét éve ugyanitt: „Csak egy bolond próbálna betörni ide.” Akkor úgy érezte, a Gringotts egy csodálatos hely, ahol varázslatos erők őrzik azt a rengeteg vagyont, amelyről addig mit sem tudott, és álmában sem jutott volna eszébe, hogy egyszer még azért jön vissza, hogy betörjön... De máris a bank hatalmas márványcsarnokába léptek.

A hosszú pult mögött végig koboldok ültek magas székeiken, és máris fogadták az első ügyfeleket. Hermione, Ron és Travers egy öreg koboldhoz léptek, aki épp egy vastag arany érmét

vizsgálgatott nagyítóval. Hermione előreengedte Traverst azzal az ürüggyel, hogy megmutatja a csarnokot Ronnak. A kobold, mintha csak magának mondaná, félhangosan megállapította: „*Leprikón*”, majd félretolta az érmét, és üdvözölte Traverst, aki egy apró arany kulcsocskát nyújtott át neki. A kobold gondosan megvizsgálta majd visszaadta. Hermione ekkor lépett elő.

– Madam Lestrangle! – üdvözölte a kobold, láthatóan megdöbbenve. – Micsoda meglepetés! Hogyan... miben segíthetek önnek?

– Szeretném meglátogatni a páncéltermemet. – válaszolta Hermione.

A kobold egy pillanatra visszahőkölt. Harry körülnézett. Nem csak Travers figyelt várakozóan, de több kobold is felnézett munkájából és Hermionéra bámultak.

– Tudja... igazolni magát...? – kérdezte a kobold.

– Igazolni? Engem eddig soha nem kértek arra, hogy igazoljam magam. – válaszolta Hermione.

– Tudják – súgta Griphook Harry fülébe. – Figyelmeztették őket, hogy egy csaló próbálkozhat a bejutással.

– A pálcája is elegendő, hölgyem – mondta a kobold. Kinyújtotta remegő kezét és Harry ebben a pillanatban rádöbbsent: a Gringotts koboldjai tudták, hogy Bellatrix eredeti pálcáját ellopták.

– Most, azonnal, az Imperiust! – súgta sürgetően Griphook.

Harry a köpeny alatt felemelte a galagonya pálcát, az öreg kobold felé tartotta és életében először elsuttogta: „*Imperio!*”

Fucsa érzés járta át Harry karját, mintha melegség sugározna a fejéből az ínjain és erein keresztül a pálcába. A kobold alaposan megvizsgálta Bellatrix pálcáját, majd visszaadta:

– Látom, új pálcát kapott, Madam Lestrangle!

– Tessék? – csodálkozott Hermione. – Ez a saját pálcám.

– Új pálca? – szólalt meg ekkor Travers is, ismét a pulthoz lépve. – De hát hogyan, ki készítette?

A koboldok tekintete még mindig rájuk szegeződött. Harry gondolkodás nélkül Travers felé fordította pálcáját, és ismét elsuttogta: *Imperio!*

– Á, már látom, – mondta Travers, Bellatrix pálcájára nézve, – Igen, nagyon mutatós. És jól működik? Úgy tudom, az új pálcáknak kell egy kis idő, amíg bejáratódnak, igaz?

Hermione teljesen zavarodottan állt, de Harry hatalmas megkönnyebbülésére megjegyzés nélkül vette tudomásul az események bizzar fordulatait.

A pult mögött ülő öreg kobold tapsolt egyet, és egy fiatalabb ugrott elő.

– Szükségem lesz a csörömpölőre – mondta a fiatalabbnak, aki elviharzott és egy perccel később egy bőrzsákkal tért vissza, amely zörgő fémdarabokkal volt tele.

– Jó, nagyon jó! Madam Lestrage, kérem, kövessen. – mondta az öreg kobold, aki ezután leugrott magas székéről és eltűnt a pult mögött. – Elkísérem önt a páncléterméhez.

A pult végénél bukkant elő újra, elégedetten sietve feléjük, kezében hangosan csörömpölt a bőrtárisznya tartalma. Travers mozdulatlanul, tátott szájjal állt mögöttük. Ron értetlenkedve bámulta, de ezzel csak felhívta a gyanakvó koboldok figyelmét a halálfaló merőben szokatlan viselkedésére.

– Várjanak! Bogrod!

Egy újabb kobold került meg a pultot

– Az utasítások! – rikoltotta messziről, majd közelebb érve meghajolt Hermione felé. – Bocsásson meg, hölgyem de a Lestrage pánclétermre vonatkozóan különleges szabályok léptek életbe.

Feszülten sűgött valamit Bogrod fülébe, de az Imperius hatása alatt az csak lerázta:

– Tisztában vagyok az utasításokkal, de Madam Lestrage meg kívánja látogatni a pánclétermét. Egy nagyon régi varázslócsaládról van szó, nagyon régi ügyfelek... – majd Bogrod ismét Hermione felé fordult:

– Erre tessék, hölgyem! – majd kezében a csörömpölő bőrzsákkal a csarnokból kivezető ajtók egyike irányába indult. Harry visszatekintett, és látta, hogy Travers még mindig üres tekintettel, földbe gyökerezett lábbal áll. Döntött. Pálcája egy mozdulatára Travers csatlakozott hozzájuk és egy szó nélkül, béketűróen ügetett a nyomukban. Amikor Bogrod nyomában beléptek az ajtón, fáklyákkal gyéren megvilágított sziklafolyosóra érkeztek.

– Bajban vagyunk, gyanakszanak ránk. – mondta hangosan Harry, amikor az ajtó becsukódott mögöttük, és levette magáról köpenyét. Griphook is lemaszott a nyakából. Travers és Bogrod a meglepődés legkisebb jele nélkül vették tudomásul Harry Potter és a kobold előtűnését. Hermione és Ron döbbsent pillantása nyomán Harry hozzátette:

– Imperius. Nem biztos, hogy elég erősen csináltam, nem tudom még...

Megrohanta egy emlék: az igazi Bellatrix Lestrage kiáltása, amikor életében először próbálkozott főbenjáró átokkal. „Ezt nagyon kell akarni, Potter!”

– És most mi tehetünk? – kérdezte Ron. – Ne lépünk le, amíg még lehet?

– Ha még egyáltalán lehet... – tette hozzá sötéten Hermione, a csarnokba vezető ajtó felé pillantva, amely mögött ki tudja mi történt ezekben a pillanatokban.

– Ha már eddig eljutottunk, menjünk tovább – döntött Harry.

– Helyes – csatlakozott Griphook. – Bogrodnak kell irányítania a hajtányt, nekem már nincs hozzá jogom. De ő már így sem fér el... – tette hozzá a halálfalóra mutatva.

Harry Traversre szegezte pálcáját:

– *Imperio!*

A férfi erre határozott léptekkel elindult a sötét folyosón.

– Most meg hová megy?

– Úgy érzi, el kell bújni. – válaszolta Harry, majd pálcáját Bogrod felé fordította, az fütttyentett, és egy kis vasúti kocsi érkezett hozzájuk a sötétségből. Mire mindannyian bepréselődtek, Harry már hallani vélte a csarnokbeli kiáltásokat.

A hajtány hirtelen rándulással elindult. Hamar elhagyták Traverst, aki éppen egy oldalsó sziklarepedésbe préselte magát, majd a kocsi jobbra-balra kanyarogni kezdett a labirintus-szerű járatokban, végig lefelé haladva. Harry hiába fülelt, a sínek csattogásán keresztül nem tudta megállapítani, üldözik-e már őket. A kocsi gyönyörű cseppkövek között rohant egyre mélyebbre a föld alá, de Harry elgondolkozva egyre csak hátrafelé figyelt. Nyilvánvaló nyomokat hagyhattak maguk mögött: esztelen ötlet volt már az is, hogy Hermionéra bízzák Bellatrix szerepét, de a legnagyobb tévedés Bellatrix eredeti pálcája volt, amiről a halálfalók pontosan tudták, ki lopta el...

Olyan mélyen jártak már, a Gringotts barlangrendszerében, ahol Harry eddig még soha nem fordult meg. Lassítás nélkül vettek be egy hatúkanyart, majd közvetlenül előttük egy vízesés tűnt fel. Griphook felkiáltott: – *Neeee...!* – de fékezni már nem lehetett, átrohantak a vízfüggönyön. Harry még levegőt sem kapott és nem látott semmit az orrát-száját-szemét elöntő víztől, amikor a kocsi hirtelen előrebillent, ők pedig minannyian kirepültek belőle. A hajtány csörömpölve tört darabokra az alagút falán, Hermione sikoltott, majd egyszer csak lágyan, simán, az alagút köves padlóján találta magát. Egy hajszála sem görbült.

– Párna.... kipárnázó bűbáj – nyögte Hermione, miközben Ron talpra állította. Harry megdöbbenésére már nem Bellatrix állt előtte, hanem maga Hermione, ronggyá ázott, lógó talárban. Ron haja ismét vörös volt, szakála eltűnt. Ahogy egymásra néztek, ezt lassan maguk is felfedezték.

– A tolvajok bukása – mondta Griphook felkászálódva, ahogy visszatekintett a sínekre ömlő vízesésre. – Ez a zuhatag elmos mindenfajta bűbájt és varázslatos álcát. Észrevették, hogy csalók járnak a Gringottsban, ezért irányították erre a hajtányt!

Hermione ellenőrizte gyöngyberakásos táskáját, Harry is gyorsan megnézte, megvan-e még a láthatatlanná tevő köpeny, majd Bogrod felé fordult, aki zavartan forgatta fejét: a zuhatag megszüntette az Imperius hatását is.

– Szükségünk lesz rá – mondta Griphook –, nélküle nem tudunk belépni a pánccélterembe. És a csörömpölőt se hagyjuk itt!

– Imperio! – mondta ismét Harry. Míg hangja visszhangzott a kőfolyosókon, ismét megérezte a fejéből karján át Bogrod felé áradó erőt. Bogrod engedelmeskedett: addigi rémült arckifejezése udvarias közömbösséggé változott. A zörgő szerszámokat tartalmazó zsákot Ron kapta fel.

– Harry, közelednek, hallom! – kiáltott fel Hermione, majd Bellatrix pálcájával a vízesés irányába mutatott: Protego! A pajzsbűbáj elzárta a víz lefolyását és az lassan kezdte elárasztani a felfelé vezető járatot.

– Ez jó ötlet volt! – mondta Harry. – Griphook, mutasd az utat!

– Hogy fogunk kijutni? – kérdezte Ron, ahogyan a kobold nyomában nekieredtek a sötétségnek a nyomukban kutyaként baktató Bogroddal.

– Emiatt ráérünk aggódni, ha már kifelé igyekszünk. – mondta Harry, miközben hallgatózni próbált. Valami volt előttük.

– Griphook, mennyit kell még mennünk? – kérdezte

– Nincs messze, Harry Potter, már nincs messze...

Az utolsó fordulónál aztán meglátták. Számítottak rá, a döbbenet mégis a földhöz szegezte a lábukat. A jókora barlanggá öblösült járat végén az utolsó pánccéltermeket egy vén sárkány őrizte. A hosszú föld alatti fogság láthatóan megtörte, pikkelyei kifakultak, szemei opálos rózsaszínben csillogtak a fáklyák fényében, hátsó lábait pedig jókora bilincsekkel láncolták a sziklához. Tüskés szárnyai ernyedten feküdtek. Amikor csúf fejét feléjük fordította, olyan hangon üvöltött, hogy a sziklák beleremegtek, a szájából lövellő lángcsóva elől pedig visszamenekültek a keskeny sziklafolyósora.

– Majdnem vak – sóhajtott Griphook – de annál rosszindulatúbb. Szerencsére tudjuk kezelni: megtanulta, mi következik, ha jön a Csörömpölő. Adjátok.

Ron átadta a brzsákot Griphooknak, amiből a kobold egy hatalmas kulccsomó-szerű dolgot vett elő. A karikára fűzött tárgyak minden mozdulatra úgy szóltak, mintha apró kalapácsok pengénének apró üllőkön. Átnyújtotta Bogrodnak, aki alázatosan átvette.

– Ha meghallja a csörgést – magyarázott Griphook. –, fájdalomra számít és hátrahúzódik. Bogrod ekkor a tenyerét a páncélterem ajtajához nyomja.

Ismét előrementek a fordulóig, a csörömpölőt rázva. A hang sokszorosán visszaverődött sziklafalokról, végül Harry úgy érezte, már a feje is vibrál tőle. A sárkány újabb üvöltés kíséretében hátrálni kezdett, éppen úgy, ahogy Griphook mondta. Harry látta, ahogy a szörny egész teste remeg. Közelebb érve már azokat a mély sebeket is kivehették, amelyeket bizonyára az idomítás során okoztak a koboldok tüzes pengéi.

– Parancsolt neki, hogy érintse a tenyerét az ajtóhoz! – sürgette Griphook Harryt, aki erre ismét a Bogrod felé fordult. Az öreg kobold tenyerének érintésére az ajtó elolvadt, mögötte barlangszerű terem tárult fel. Bár csak a fákylákkal megvilágított járatokból beszűrődő fény világította meg, azonnal látták, hogy tele volt csillogó kincsekkel: rengeteg aranypénz, kelyhek, ezüstpáncélok, számos soha nem látott szörny kitömött teste vagy kifeszített bőre – volt köztük amelynek szárnya petyhüdtlen lógott, mások gerincén hatalmas tüskék sorakoztak –, a polcokon bájitallal teli kristályfiolák ezrei, sőt: egy emberi koponya, amelynek fején még most is ott volt a drágakövekkel díszített korona.

– Gyorsan lássunk neki a keresésnek! – kiáltotta Harry, ahogy beléptek a terembe. Bár pontosan elmagyarázta a többieknek, hogy néz ki Hugarbug Helga kelyhe, de ha a Lestrage páncélteremben a másik, ismeretlen horcrux volt elrejtve, akkor nem tudta, mit kell keresnie. Épp csak körülnézet, amikor tompa zaj hallatszott a hátuk mögött és ahogy az ajtó bezárult, vaksötét lett.

– Ne ijedjete meg, Bogrod majd kinyitja nekünk az ajtót – reagált Griphook néhány meglepett kiáltásra. – Tudtok fényt csinálni a pálcáitokkal, nem? És igyekezzünk, nagyon kevés időnk van!

– *Lumos!* – Harry gyújtott először fényt. Szinte azonnal a szemébe tűnt Griffendél kardjának másolata egy láncsomó mellett egy felső polcon. Közben Ron és Hermione is fényt csináltak és elkezdtek átnézni a köröttük halmokban álló tárgyakat.

– Harry, talán ez... áááá... – Hermione szavai fájdalmas sikolyba fulladtak.

Harry még épp időben fordult felé, hogy lássa: egy drágakövekkel kirakott kehely zuhan a földre a lány kezéből. De már zuhanás közben megsokszorozódott, és a padlón hangos

csörömpöléssel gurultak szét hajszálra egyforma helyhek tucatjai. Lehetetlen volt megmondani, melyik az eredeti.

– Megégette a kezem – siráncozott Hermione, ujjait fűjkálva.

– **Germino** és **Flagrante** átkot helyeztek el... – mondta Griphook. – Minden, amit megérintesz, megéget, majd megsokszorozódik, de a másolatok értéktelenek; ha pedig folytatod a kincsek közötti turkálást, a sokszorozódo aranytömeg alatt szétmorzsolódsz...

– Rendben, ne érijünk semmihez – mondta Harry elkeseredve, de ebben a pillanatban Ron véletlenül belerúgott az imént földre hullott kelyhek egyikébe. Húsz újabb kehely robbant elő a semmiből, míg Ron arrébb ugrott, de cipőjének orrán így is látható égésnyomot hagyott a forró fém.

– Meg ne moccanj! – kiáltott Hermione, Ron-ba kapaszkodva.

– Rendben, akkor tehát nagyon figyelmesen nézzünk körül! – mondta Harry. – Emlékeztek, mit kell keresnünk: a kehely kicsi, tiszta arany, egy felirat van rávésve, és két füle van. De ha a Hollóhát jelképét, a kiterjesztett szárnyú madarat látjátok valamin, akkor is szóljatok...

Pálcaikat felfelé tartva minden beszögellést, rést, polcot megvizsgáltak. Nagyon óvatosan mozogtak, igyekeztek helyben megfordulni, nehogy véletlenül is hozzáérjenek valamihez, de a három pálca derengő fényében a zsúfolt pánccélkamrában ez képtelenség volt. Amikor Harry véletlenül feldöntött egy jókora torony hamis arany galleont, és az érmék megsokszorozódva ömlöttek az aranyhelyhekre, szinte talpalatnyi helyük sem maradt, ráadásul a forró arany lassan olyan hőt árasztott, mint egy kemencében. Harry pálcájának fénysugara pajzsokra, koboldok kovácsolta sisakokra vetült, amelyek egészen a mennyezetig megtöltötték a polcokat. A fénynyaláb egyre magasabban pásztázott a polcokon, végül közvetlenül a mennyezet alatt ismerősen csillant egy tárgy. Szíve nagyot dobbant.

– Megvan, ott fönt!

Ron és Hermione is arrafelé irányították pálcájukat, így három fénysugárban ragyogott az apró aranykehely, Hugarbug Helga kelye, amelyet generációkon át hagytak örököseikre a boszorkány leszármazottai, míg végül az öreg Hepzibah Smith-től ellopta Tom Denem.

– Okés, de hogy jutunk fel oda anélkül, hogy bármihez hozzáérnénk? – kérdezte Ron.

– Invito kehely! – Hermione izgatottságában elfeledkezett Griphook tanácsairól.

– Semmi értelme, semmi értelme – csóválta a fejét a kobold.

– Akkor hát mit tegyünk? – kérdezte Harry. – Ha szeretnéd megkapni a kardot, Griphook, segítened kell nekünk... de vájratok csak? Mi lesz, ha a karddal tolom félre ezt a sok szemetet? Hermione, nyújtsd ide kérlek!

Hermione talárja alól elővette az apró, gyöngyberakásos táskát, néhány másodpercig kotorászott benne, végül kihúzta belőle a csillogó kardot. Harry megragadta a rubinnal kirakott markolatot, majd óvatosan arrébb tolt egy ezüstkancsót. Nem történt semmi.

– Ha a kardot át tudnám fűzni a kehely egyik fülén... de hogyan jutok fel oda?

A polc jóval magasabban volt annál, hogy bármelyikük, akár Ron elérhette volna. A megbabonázott kincsekből áradó hő hullámokban érte őket, Harrynak izzadság csorgott le a homlokán, miközben a kehely megszerzésén törte a fejét. Az ajtón kívül felüvöltött a sárkány és egy nem túl távoli csörömpölő hangját is felismerte.

Most már tényleg csapdában voltak. A páncélteremből csak azon az ajtón át lehetett kijutni, aminek a túloldalához már biztosan egy egész koboldcsapat közeledett. Harry oldalra pillantott, Ron és Hermione arcán félelem tükröződött.

– Hermione – mondta Harry, miközben a csörömpölő odakint már az ajtóhoz közeledett. – Fel kell jutnom oda, meg kell szabadulnunk ettől...

Hermione felemelte a pálcáját és elsuttogta a varázsigét:

– *Levicorpus!*

Harry a bokájánál fogva hirtelen a levegőbe emelkedett, de közben elsodort egy lovagi páncélt, amelynek megsokszorozódott másai tüzes testekként borultak mindenfelé, megtöltve a szűk teret. Ron, Hermione és a két kobold fájdalmas kiáltásokkal rogyott hátra a rájuk zuhanó forró pajzsok tömegétől, és közben minden, amihez csak hozzáértek, ugyancsak sokszorozódni kezdett. A többiek félig eltemetve kiáltoztak a forró kincsek emelkedő áradatában, de Harrynek végre sikerült a kardra fűznie a kelyhet.

– *Impervius!* – kiáltotta Hermione, elkeseredetten próbálva megvédeni magát, Ront és a két koboldot az égető fémtől. Egy kétségbeesett sikoly hallatán Harry végre lenézett: Ron és Hermione derékig álltak a kincsekben, és Bogrodot próbálták a felszínen tartani, de Griphookból már csak néhány hosszú ujj látszott. Harry megragadta Griphook kezét és húzni kezdte. A hólyagos sebekkel borított, üvöltő koboldot nehezen engedte el a forró kincs.

– *Liberacorpus* – nyögte Harry, és az egyre dagadó áradat tetejére zuhantak. A kard kirepült Harry kezéből.

– Kapd el! – kiáltott, miközben a bőréhez érő forró fém okozta fájdalommal küzdött. Griphook, hogy minél távolabb legyen a kincshullámoktól, újra Harry nyakába ült. – Hol van a kard? Rajta volt a kehely!

Az ajtó külső túloldalán a csörömpölő hang betöltötte a barlangot. Nem volt már kiút.

– Ott van!

Griphook vette észre a kardot, és ahogyan érte nyúlt, Harry hirtelen megérezte: a kobold sosem hitt a varázslók adott szavában. Egyik kezével Harry haját markolva, nehogy a tüzes arany emelkedő áradatába zuhanjon, Griphook megragadta a markolatot. A lendülettől, amivel kardot Harrytől távolabbra emelte, az apró kehely lerepült a pengéről. Harry a nyakában ülő kobolddal együtt vetődött a kehely után, és kviddicsreflexei nem hagyták cserben. Bár érezte, ahogy a forró fém a húsát égeti, akkor sem engedte el, amikor számtalan Hugarbug-kehely repült ki ujjai közül, és pergett mindenfelé, miközben a páncélterem ajtaja kinyílt, és a tüzes kincslavina mindannyiukat a barlangba sodorta.

Nem törődve a testét borító égető sebekkel, még mindig a sokszorozódó kincsek áradatával sodortatva Harry a kelyhet a zsebébe rejtette és a kardért nyúlt – de már elkésett. Griphook az első adódó alkalommal leugrott Harry válláról és a cella bejárata körül álló, töröket szorongató koboldok közé vegyült:

– Tolvajok! Tolvajok! Segítsetek! Tolvajok! – kiáltozta a kardot lóbálva, majd a tömegbe vegyült, akik egy szó nélkül befogadták.

A forró fémbe botladozva Harry feltápáskodott. Nem volt nehéz felmérni a helyzetet: át kell törniük a koboldok gyűrűjén.

– *Stupor!* – kiáltott, amihez hamar csatlakozott Ron és Hermione. Vörös nyalábok repültek a koboldok felé. Néhányan összerogytak, de a többi folyamatosan közeledett, míg mögöttük feltűnt néhány halálfaló.

A leláncolt sárkány felüvöltött, lángcsóvája a koboldok feje fölött betöltötte a barlangot. A halálfalók kétrég görnyedve menekültek vissza a folyosó felé. Egy örült ötlet villant át Harry fején. Pálcáját a sárkány bilincsei felé fordította:

– *Relashio!*

A fém kapcsok hangos csattanással nyíltak szét.

– Gyertek, gyorsan, erre! – kiáltott Harry és bénító átkokat szórva a koboldok irányába a vak sárkány felé futott.

– Harry! Harry! Mit csinálsz? – sikoltott Hermione.

– Gyorsan, másszunk fel rá, gyertek!

A sárkány még nem vette észre, hogy megszabadult a láncoktól. Harry a kemény pikkelyekbe kapaszkodva felmászott a sárkány hátára. Karját Hermione felé nyújtotta, a lány felhúzta magát, Ron pedig egy pillanattal később mögé kapaszkodott. Ideje volt: a sárkány megérezte, hogy megszabadult a bilincsek és láncok súlyától. Felordított és hátrébb lépett. Harry térdeit olyan erősen szorította a sárkány fogazott pikkelyekhez, ahogy csak bírta. A sárkány kitérte szárnyait és kuglibábuként rúgva félre a sikoltva menekülő koboldokat a levegőbe emelkedett. A kijárat felé vette az irányt, miközben Harry, Ron és Hermione a sárkány hátára lapulni. Az üldöző koboldok feléjük hajított törei pengve pattantak le a sárkány oldaláról.

– Úgysem fér ki, túl nagy – sikoltott Hermione. A sárkány, mintha csak meghallotta volna, kitérte száját és lángtengerrel árasztotta el a folyosót, amely valósággal szétrobbant. A lezuhant sziklatömböket karmaival és pusztá erejével kaparta félre. A robaj megsüketítette, a forróság és a por elvakította Harryt, már minden pillanatban azt várta, hogy lezuhan a sárkány hátáról, amikor meghallotta Hermione kiáltását:

– *Defodio!*

A sárkányt ösztönei felfelé, a friss levegő felé vonzották, minél messzebb a sikoltozó és csörömpölő koboldoktól – a lány ebben próbált segíteni. Harry és Ron csatlakozott, véső-igékkel bontva a mennyezetet. Elhagyták a föld alatti tavat, a szörnyeteg egyre erősebben érezte a szabadság illatát. A mögöttük hagyott romos járatot kitöltötték hatalmas sziklatömbök és a sárkány csapkodó tüskés farka – a koboldok csörömpölése egyre tompábban hallatszott –, a kijárat felé pedig az ütemesen eleresztett dörgő lángcsóvák biztosították a szabad utat.

A varázsigék és a sárkány együttes erejével végül szinte berobbantak a márvány előcsarnokba. Koboldok és varázslók menekültek mindenfelé, sikoltozva és fedezéket keresve. A félvak sárkány a bejárat felől áradó fény és hűs levegő felé fordulva végre kiterjeszthette szárnyait. Az ajtók megadták magukat a szörny brutális erejének, s miközben Harry, Ron és Hermione kétségbeesetten igyekezett tartani magát, a sárkány néhányat lépve kiért az Abszol útra, ahonnan egy rúgással a levegőbe emelkedett – hátán az erejüket megfeszítve kapaszkodó három fiattal.

Huszonhetedik fejezet

Az utolsó rejtekhely

Nem lehetett irányítani; a sárkány nem látta, merre megy, és Harry tudta, hogy ha élesen kanyarodik, vagy megfordul a levegőben, akkor nem tudnak megmaradni széles hátán. Mindazonáltal, ahogy magasabbra és magasabbra kerültek, míg London egy szürke-zöld térképpé nem vált, Harryben elsöprő érzés lett úrrá, hála egy olyan szökésnek, ami lehetetlennek látszott. Miközben a vadállat nyaka mögött guuggolt, és a hűvös szellő enyhítően fújta az égett és felhólyagosodott bőrét, a sárkány a szárnyaival csapkodott, amik úgy hasították a levegőt, mint a szélmalom lapátjai. Mögötte, az élvezettől vagy a félelemből, nem tudta megmondani, Ron folyamatosan telitorokból káromkodott, és Hermionén látszott, hogy sír.

Körülbelül öt perc múlva, Harry leküzdötte közvetlen rettegésének azon részét, hogy a sárkány le készül dobni őket, de elszántsuk látszott és olyan messze akart kerülni a földalatti bőrötnétől, amennyire csak lehetséges; de a kérdés, hogy hogyan és mikor fognak leszállni, továbbra is ijesztő volt. Harry nem tudta, meddig tudnak a sárkányok megállás nélkül repülni, sem hogy ez a példány, ilyen sötétben hogy fog találni egy jó helyet, és hogy fog leszállni oda. Állandóan körbenézett, és érezte, ahogy szúr a sebhelye. Vajon Voldemort milyen régóta tudta, hogy betörtek a Lestrangle-páncéltermbe? A Gringotts koboldjai milyen hamar értesítik Bellatrixet? Milyen gyorsan ébrednek rá, hogy mit vittek el? És akkor, mikor rájönnek, hogy az arany pohár eltűnt? Voldemort végre megtudná, hogy a Horcruxokra vadásznak.

Úgy tűnt, a sárkány hűvösebb és frissebb levegőre vágyik. Magasabbra emelkedett a hideg felhő foszlányain keresztül, ahol Harry már nem látta az autók kicsi, világító pontjait. És csak repültek, vidékek határán át, tele zöld és barna foltokkal, kanyargó folyók felett, melyek sávjai fényes szalagokra emlékeztettek.

-Mit gondolsz, hogyan tovább? - Ordította Ron, ahogy repültek, messzebb és messzebb, észak felé.

-Nincs ötletem. - Kiáltott hátra Harry. Kezei a hidegtől elzsibbadtak, de nem merte megkockáztatni, hogy engedjen a szorításból. Néha, mikor láthatóvá vált a part alattuk, eltöprengett, mit tennének, ha a sárkány a nyílt tenger felé fordulna. Nagyon fázott, nem is említve reménytelen éhségét és szomjúságát. Eszébe jutott, hogy a vadállat vajon mikor ehetett

utoljára? Biztos, nemsokára táplálékra lesz szüksége, és ha ekkor rájön, hogy épp három nagyon is ehető ember ül a hátán?

A nap lassan eltűnt az égről, mikor az indigószínűbe fordult; és a sárkány még mindig repült, városok és falvak suhantak ki a látóterükből alóluk; akkora árnyékot vetettek a földre, mint egy hatalmas, sötét felhő. Harry minden porcikája fájt annak az erőfeszítésnek a következtében, hogy le ne essenek a sárkányról.

-Ezt csak képezem, - kiálotta Ron, majd egy jelentőségteljes csend után - vagy tényleg ereszkedünk lefelé?

Harry lenézett és a mélyben zöld hegyvidéket és tavakat vélt felfedezni a rézszerű naplementében. A táj nagyobbnak tűnt és részletesebbnek látszott, ahogy elnézett a sárkány oldalánál és arra gondolt, hogy a napfény által visszatükrözött villanások édesvíz jelenlétét jövendölik-e meg.

A sárkány egyre alacsonyabbra ereszkedett, nagy csigavonalat leírva.

- Szólok, hogy ugrunk, ha elég alacsonyra ereszkedik. -Szólt a háta mögé a többieknek Harry. - Előbb meglátott minket a vízben, tudja, hogy a hátán vagyunk!

A többiek egyetértettek, és Harry most meglátta a sárkány széles, sárga hasát, ahogy az a víz felszínén fodrozódott.

-MOST!

Lecsúszott a sárkány oldalán és beleesett a tóba; az esés nagyobb volt, mint ahogy megbecsülte és keményen rácsapódott a vízre, majd elmerült, mint egy kő, egy fagyasztó, zöld, náddal teli világba. Rúgott egyet a lábaival és felkerült a felszínre; és miközben zihálva vette a levegőt, meglátta azt a két pontot, ahova Ron és Hermione estek, hatalmas, kör alakú fodrok gyűrűjében.

A sárkányon nem látszott, hogy észrevett volna valamit; már vagy ötven lábra volt tőlük. Lecsapott a tóba, vizet merni a sebhelyes szájába. Ron és Hermione a felszínre jutottak, levegőért kapkodtak és köpködték a vizet. A sárkány hirtelen lassított, majd leszállt egy távoli helyre.

Harry, Ron és Hermione elindultak a szemben lévő part felé. A tó nem tűnt mélynek. Hamarosan nagyobb gond volt az úszásnál a harc a náddal és a sárral; végül zihálva és csurom vizesen a csúszós fűre huppantak.

Hermione eldőlt, miközben köhögött és remegett. Bár Harry boldogan lefeküdt és elaludt volna, lábra állt, elővette varázspálcáját és elkezdte végrehajtani a szokásos védőbűbájokat maguk körül.

Mikor végzett, csatlakozott a többiekhez. Most látta őket először rendesen, amióta megszöktek a Gringottsból. Mindkettőjük arca és kezei vöröslöttek, ruhájuk több helyen megperzselődött. Összerezzenek, ahogy megtapogatták sok sérülésüket. Hermione odaadta Harrynek a boszorkányfüves üvegcsét, majd három üveg töklevet vett elő, amit a Shell Cottage-ből hozott, majd megpróbált mindenkit szárazzá varázsolni és begyógyítani mindenki sebeit, végül megitták az innivalót.

-Nos, a jó oldal- szólt végül Ron ülve, ahogy nézte a bőrét a kezén, ahogy regenerálódik. - Van egy Horcruxunk. A rossz oldal..

-Nincs kard- mondta Harry homokszemekkel a fogai közt, miközben szurokfüvet csepegtetett égett sebére a farmerén lévő megperzselt lyukon keresztül.

-Nincs kard- ismételte Ron. -Dupla vágású sebeit vizsgálva-

Harry elővette a Horcruxot nedves dzsekijének a zsebéből majd letette velük szemben a fűre. Megcsillan a napfényben, bele a szemükbe, ahogy megitták tökleveket.

-Legalább ezt most nem tudjuk a nyakunkban hordani, vetett egy pillantást a nyakukra, miközben megtörölte száját a kezével.

Hermione azt a helyet nézte, ahova a sárkány előbb leszállt; még mindig ott volt.

-Mi fog történni vele, mit gondolsz? - kérdezte a lány - rendben lesz?

-Úgy beszélsz, mint Hagrid- mondta Ron - ez egy sárkány, Hermione, tud magáról gondoskodni. Mi vagyunk azok, akik miatt aggódnod kéne!

-Mire gondolsz?

-Nos, nem is tudom, hogy mondjam neked - szólt Ron- de *valószínű* feltűnt nekik, hogy betörtünk a Gringotts-ba.

Mindhárman nevettek és ha egyszer elkezdték, nehéz volt abbahagyni. Harry bordái fájtak, éhesnek és merésznek érezte magát, de csak fekült a hátán a fűvön és nevetett amíg a torka bírta.

-Mit fogunk csinálni? -kérdezte végül Hermione, egy csuklás után komolyra fordítva a szót. Ő már tudja, nem? Tudjukki tudni fogja, hogy tudunk a Horcruxairól!

Az ég, a tó vizének szaga, Ron hangja eltűnt. A fájdalom úgy hasított Harry fejébe, mint egy kardcsapás. Egy gyéren megvilágított szobában állt, varázslók félkörével szemben, a lábainál egy alacsony, remegő alak térdelt.

-Mit mondtál? -Hangja magas és hideg volt, de düh és félelem is égett benne. Az egyetlen dolog, amitől rettegett; de ez nem lehet igaz, nem értette, hogyan...

A kobold remegett, nem mert belenézni a magasban lévő vörös szemekbe.

-Ismételd meg! -Suttogta Voldemort -Ismételd meg!

-U-Uram, -dadogta a kobold, fekete szemei félelemmel teltek meg.

-U-Uram... próbáltuk megállítani őket... imposztorok, Uram... Betörték a LeStrange-páncélterembe...

-Imposztorok? Imposztorok? Úgy tudtam, hogy a Gringotts-nak vannak trükkjei, amivel kivédhetik a betöréseket. Kik voltak?

-A P-Potter f-fíú és az a k-két bűntársa...

-És mit vittek el? -Mondta, miközben hangja iszonyú félelemmel telt meg -Mondd már el! Mit vittek el?

-Egy...egy k-kis a-ranypoharat, Uram...

Az a haragos ordítás, ami elhagyta száját, nagyon ijesztő volt. Őrjöngött; ez nem lehet igaz, ez lehetetlen, soha senki nem tudott róla. Hogyan történhetett, hogy az a fiú felfedezte a titkát?

Az Idősebb pálcával suhintott egyet a levegőbe, a zöld fény kirobbant belőle, át a szobán, a térdelő kobold holtan dőlt el; a többi varázsló megrémült. Bellatrix és Lucius Malfoy, a többieket maguk mögött hagyva versenyt futottak az ajtóig, de ő újra és újra suhintott a pálcával, mindenkit eltalált; akik a híreket hozták, akik az arany pohárról hallottak.

Most már egyedül olt, mikor a halottak közt fel-alá járkált, egy vízió furakodott elméjébe: a kincsei, a biztosítékai, a horgonyai a halhatatlansághoz -a naplót megsemmisítették, és a poharat ellopták. Mi van, ha, ha a fiú tudott a többiről? Vajon tudta, már cselekedett, többet nyomozott ki a Horcruxokról? Dumbledore volt, aki beszélt neki róluk? Dumbledore, aki mindig gyanakodott rá; Dumbledore, aki meghalt az elveiért; Dumbledore, akinek a pálcája már az övé volt, mégis kapcsolatot teremtett volna a halál után a fiúval, a *fiúval*?)

De ha a fiú megsemmisítette volna valamelyik Horcruxát, akkor ő, Lord Voldemort, azt biztosan érezte, tudta volna. Ő, a legnagyobb varázsló az összes közül, ő, a legerősebb, ő, gyilkosa Dumbledore-nak és még mennyi másik, értéktelen, névtelen embernek. Hogy nem jött volna rá, hogy ő, aki a legfontosabb és a legértékesebb, megtámadták, megcsonkították?

Igaz, azt nem érezte, amikor a naplót megsemmisítették, de az azért volt, gondolta, mert nem volt teste, amivel érezhette volna, semmibb volt egy szellemnél... Nem, a többi biztonságban van... A többi Horcruxhoz kell egy kis követelmény...

De neki tudnia kell, neki biztosra kell mennie... Elhagyta a szobát, arrébbbrúgta a halott kobold testét ahogy elment mellette, és megfakult, megégett képek jelentek meg agyában: a tó, a kunyhó és a Roxfort.

Egy kevéske nyugalom lehűtötte haragját. Honnan tudná a fiú, hogy a gyűrűt a Gomold-kunyhóban rejtette el? Senki nem tudta róla, hogy a Gomoldokhoz tartozott, eltitkolta a kapcsolatot, a gyilkosságokat soha nem bizonyították rá. A gyűrű teljesen biztonságban van. És honnan tudna a fiú, vagy bárki más a barlangról, vagy hogyan hatolnának át a védelmén. Már a gondolat is abszurd, hogy a medált ellopták...

Ami az iskolát illeti: Ő egyedül tudta, hogy hol van elrejtve a Horcrux a Roxfortban, mert egyedül ő tudta felfedni a hely legmélyebb titkait...

És ott volt még Nagini, akinek most már a közelében kell maradnia, többé nem küldi sehova, itt marad az ő védelme alatt...

De biztosra, teljesen biztosra kell mennie, vissza kell, hogy menjen mindegyik rejtekhelyre és meg kell dupláznia a védelmet minden Horcruxa körül... Ez egy munka, és mint az Idősebb pálca keresését, ezt is egyedül kellett vállalnia...

Melyiket kéne meglátogatnia először, melyik van a legnagyobb veszélyben? Egy régi nyugtalanság ébredt fel benne. Dumbledore ismerte a középső nevét... Lehet, hogy találkozott a Gomoldokkal... az elhagyott otthona, talán az volt a legkevésbé biztonságban a rejtekhelyek közül, ide kellene először mennie.

A tó, az biztosan lehetetlen... bár ott volt a csekély lehetőség, hogy Dumledore tudott korábbi vétségei közül néhányat az árvaházon keresztül.

És a Roxfort... de tudta, hogy az a Horcruxa ott biztonságban van; lehetetlennek tűnt, hogy Potter csak úgy észrevétlenül odamenjen Roxmortsba, és egyedül bejusson az iskolába. Mindazonáltal nem ártana szólni Pitonnak, hogy a fiú lehet, hogy megpróbál visszamenni a kastélyba... Elmondani Pitonnak, hogy miért is akarna a fiú visszamenni, badarság lenne, természetesen; súlyos hiba volt az is, hogy megbízott Bellatrixben és Malfoyban. Gondatlanságuk és ostobaságuk bebizonyította, hogy milyen esztelenség is volt, hogy valaha bárkiben is megbízott.

Először a Gomold-kunyhót nézné meg, természetesen Naginivel. Őt már nem választhatták el a kígyótól... és elhagyta a szobát, át a hallon, ki a sötét kertbe, ahol a szökőkút csobogott; párszasszóval hívta a kígyót és az odasiklott, hogy hosszú árnyékként csatlakozzon hozzá.

Harry szemei felpattantak, ahogy megrántotta magát, hogy visszatérjen a jelenbe. A tó partján fekült, a nap lemenőben volt, Ron és Hermione állva nézték őt. A gondterhelt pillantásokból ítélve, és abból, hogy továbbra is lüketett a sebhelye, rájött, hogy hirtelen tett kirándulása Voldemort elméjébe nem észrevétlenül történt. Megpróbált felállni, de kissé megremegett, mert meglepte, hogy még mindig vizes volt a bőre, és látta a poharat, ahogy ártatlanul feküldt előtte a fűben, és a kék tavat arannyal színezve, a lemenő nap előtt.

-Tudja. -Saját hangja furcsának és mélynek hangzott, Voldemort magas hangja után. -Tudja és el fog menni oda, ahová elrejtette a Horcruxokat és az utolsó, -Harry már talpon volt -a Roxfortban van. Tudtam. Tudtam.

-Micsoda?

Ron rábámult,; Hermione aggódva felült.

-De mit láttál? Honnan tudod?

-Láttam őt, megtudta, hogy elloptuk a poharat, é-én a fejében voltam, -Harrynek eszébe jutottak a gyilkosságok -komolyan dühös, és ijedt, nem értette, honnan tudtuk és el fog menni megnézni a többi, hogy biztonságban vannak-e, és a gyűrűvel fogja kezdeni. Úgy gondolja, hogy a roxfordi Horcrux biztonságban van, mert ott van Piton, és mert azt a legnehezebb megszerezni. Gondolom, utoljára a roxfordit fogja ellenőrizni, de akár órákon belül ott lehet.

-Láttad, hogy Roxforton belül hol van elrejtve? -Kérdezte Ron, miközben ő is felállt.

-Nem, csak a Piton figyelmeztetésére gondolt; hogy hol van elrejtve a Horcrux, arra nem.

-Várjatok, *várjatok!* -Kiáltott Hermione Ronnak, aki felvette a Horcruxot és Harrynek aki már előhúzza a láthatatlanná tévő köpenyt. -Nem mehetünk csak úgy oda, nincs tervünk, pedig kéne egy...

-Mennünk kell, -mondta keményen Harry. Remélte, hogy alhat egyet, mielőtt szembenéznének az új kalanddal, de ez most lehetetlennek tűnt, -el tudod képezni, mit fog csinálni, ha egyszer rájön, hogy a gyűrű és a medál eltűnt? Mi van, ha elhozza a Roxfortból a Horcruxot, mert úgy gondolja, hogy ott nem elég biztonságos?

-De hogy fogunk bemenni?

-El kell mennünk Roxmortsba, -mondta Harry -és ki majd ott kidolgozunk valami tervet, miután megnéztük, hogy milyen a védelem az iskola körül. Bújjunk a köpeny alá; Hermione, ezúttal együtt kell maradnunk.

-De nem takar be minket teljesen.

-Sötét van, senki sem fogja észrevenni a lábainkat.

Hatalmas szárnyak csapkodása visszhangzott a fekete vízen keresztül. A sárkány már eleget ivott, felemelkedett a levegőbe. Szünetet tartottak az előkészületekben, és nézték, ahogy a sárkány mind magasabbra emelkedik a gyorsan sötétedő égbe és eltűnik egy közeli hegy fölött. Ekkor Hermione előre ment és elfoglalta helyét a két fiú között. Harry, ameddig csak tudta, lehúzta a köpeny alját és együtt fordultak bele a végzetes sötétségbe.

HUSZONNYOLCADIK FEJEZET

A hiányzó tükör

Harry állt az úton. Nézte a fájdalmasan ismerős roxmortsi főutcát: sötét kirakatok és a fekete hegyek körvonala látszott, s az út elkezdett Roxfort irányába kanyarodni. Fény áradt kifelé a Három Seprű ablakain át és hatalmas szívdobbanás kíséretében egy másodpercre eszébe jutott, hogyan szállt le közel egy éve itt, a borzasztó gyenge Dumbledore-t támogatva - azután, ahogy lazított Ron és Hermione karjának szorításán, váratlan dolog történt.

Egy hatalmas sikítás hallatszott, mint amikor Voldemort rájött, hogy a csészét ellopták: Harry idegei megfeszültek és pontosan tudta, hogy megjelenésük okozta a zajt. Ráadásul, amint a köpeny alatt barátaira nézett, kicsapódott a Három Seprű ajtaja és egy tucat csuklyás halálfaló árasztotta el az utcákat pálcával a kezükben. Harry elkapta Ron csuklóját, amikor az felemelte pálcáját:

– Túl sokan vannak ahhoz, hogy elkábítsuk őket. – mondta. Ráadásul ha megpróbálták volna, az elárulta volna, merre is állnak. Az egyik halálfaló leengedte a pálcáját és a sikítás abbamaradt, de még sokáig visszhangzott a távoli hegyek körül.

– *Invito Köpeny.* – dörögte az egyik halálfaló.

Harry belemarkolt a köpenybe, de az meg sem próbált róluk lerepülni. A begyűjtőbűbáj nem működött.

– Csomagolópapír alatt, mi Potter? – ordította a halálfaló, aki a bűbájjal próbálkozott, majd így szólt a társainak:

– Húzódjatok szét. Itt van.

Hat halálfaló rohant feléjük: Harry, Ron és Hermione olyan gyorsan hátráltak be a legközelebbi mellékutcába, ahogy csak tudtak, így a halálfalók, ha csak centikkel is, de elvétették

őket. Vártak a sötétben és hallották az össze-vissza futkosó léptek zaját, miközben a halálfalók fénylő pálcái pásztázták végig az utcát.

– Mennünk kell! – Suttogta Hermione. – Dehoppanjunk most!

– Jó ötlet! – mondta Ron, de mielőtt Harry válaszolhatott volna, egy halálfaló elkezdett kiabálni,

– Tudjuk, hogy itt vagy Potter és ezúttal nincs menekvés! Meg fogunk találni!

– Fel voltak készülve az érkezésünkre – suttogta Harry. – Egy varázslatot alkalmaztak, ami jelez, ha jövünk. – Biztosan van valami tervük, hogy itt tartsanak és csapdába csaljanak minket.

– Mi van a dementorokkal? – kérdezte egy másik halálfaló. – Kérjünk kölcsön párat, ők hamar megtalálnák a kölyköt!

– A Sötét Nagyúr élve akarja Pottert, és az ő...

– A dementorok nem fogják megölni! A Sötét Nagyúr Potter életét akarja, nem pedig a lelkét. Legalább könnyebben meg tudja majd ölni, ha előbb megcsókolják!

Úgy tűnt, megegyeztek. Harryt rettegés fogta el amikor belegondolt, hogy ha el akarják üzni a dementorokat, akkor patrónust kell megidézniük, amivel felfednék, hogy hol tartózkodnak.

– Meg kell próbálnunk dehoppálni, Harry! – suttogta Hermione.

Amint ezt kimondta, Harry érezte, hogy természetellenes hideg kezd eluralkodni az utcán. A környező fények megszűntek és a csillagok sem ragyogtak már az égen. A hirtelen sötétségben kezén érezte Hermione karját, majd együtt megfordultak.

A levegő, amiben mozogtak, úgy tűnt, hogy szilárdná válik: nem tudtak dehoppálni; a halálfalók kifogtak rajtuk. A hideg egyre mélyebbre és mélyebbre hatolt Harry testében. Ő, Ron és Hermione csendben hátrálni kezdtek a széles utcán, tapogatva az utat a fal mentén. Hirtelen minden irányból dementorok siklottak hangtalanul, 10 vagy még annál is több. Látni lehetett őket, mert fekete köpenyeikkel, ragyás és rothadt kezeikkel még a környezetüknél is sötétebbek voltak. Félelmet érezhetnek a közelben? Harry biztos volt ebben: Úgy tűnt, most gyorsabban közelednek, vánszorogó, recsegő lélegzetükkel.

Felemelte pálcáját. Nem tudta, nem akarta elviselni a dementorok csókját, bármi is történik azután. A Ron és Hermione iránt érzett törődés miatt suttogta:

– *Expecto Patronum!*

Az ezüstsínű szarvas kirepült pálcájából és támadott: a dementorok szétszéledtek és abban a pillanatban diadalittas kiáltás hangzott valahonnan messzebből.

– Ez ő, ott lent, ott lent! Láttam a patrónusát, egy szarvas volt!

A dementorok visszavonultak, a csillagok újra régi fényükben tündököltek és halálfalók közeledő léptei hallatszottak. De mielőtt a pánikban Harry el tudta volna dönteni, hogy mit tegyen, reteszek csikorgása hallatszott a közelből. Egy ajtó kinyílt a keskeny utca bal oldalán, majd egy durva hang így szólt:

– Potter, ide be, gyorsan!

Habozás nélkül engedelmeskedtek, a három jóbarát keresztülzúgott a nyitott kapualjon.

– Fel az emeletre, köpeny maradjon, csendben legyetek! – motyogta egy magas alak, majd kifutott az utcára és becsapta maga mögött az ajtót.

Harrynek fogalma sem volt, hol lehetnek, de hirtelen egy pislákoló gyertya fényénél megpillantotta a Szárnyas Vadkan kukacos, fűrészporral leszórt bárpultját.

Futottak a pult mögött, keresztül egy másik ajtón, ami egy rozoga, fából készült lépcsőhöz vezetett, amin olyan gyorsan másztak fel, ahogyan csak bírtak. A lépcső egy nappaliba torkollott, melyben egy kopott szőnyeg és egy kicsi kandalló kapott helyet, felette pedig egy szőke lány bámulta mereven a szobát egy olajfestményről.

A szoba ablaka a lenti utcákra nézett. Miközben még mindig rajtuk volt a láthatatlanná tévő köpeny, odamásztak a koszos ablakhoz és kinéztek. Megmentőjük – akit Harry most a Szárnyas Vadkan csaposaként ismert fel – volt az egyetlen, aki nem hordott csuklyát.

– Mi ez? – Ordított bele az egyik csuklyás arcába. – Mi ez? Ha dementorokat küldesz az utcámra, én patrónust fogok idézni, hogy visszaküldjem őket oda, ahonnan jöttek! Nem tűröm el őket a közelemben, mondtam már neked. Nem tűröm el ezt.

– Ez nem a te patrónusod volt. – mondta a halálfaló. – Ez egy szarvas volt. Potteré volt.

– Szarvas! – harsogta a csapos és előkapta a pálcáját. – Szarvas? Te idióta!

– *Expecto Patronum!*

Egy hatalmas valami tört ki a pálcájából, aminek szarvai voltak. Végigszánguldott a főutcán és pillanatok alatt látótávolságon kívülre került.

– Ez nem az, amit láttam – mondta a halálfaló, bár kissé elbizonytalanodva.

– Megtörték a kijárási tilalmat. – mondta egy másik halálfaló a csaposnak. – Valaki a szabályozások ellenére az utcán tartózkodott.

– Ha bármikor ki akarom vinni a macskámat, akkor ki is fogom vinni és szarok a tilalmadra!

– Te idéztél elő a macskanyávogást?

– Mért, mi van akkor, ha én voltam? Eltalicskázol gyorsan az Azkabanba? Megölsz, mert kidugtam az orromat a saját bejáratú ajtómon kívülre? Hát csináld, ha ezt akarod! De a ti érdeketekben remélem, hogy nem nyomkodjátok a kis sötét jegyeiteket és nem hívjátok ide őt. Nem fog örülni neki, ha miattam és az öreg macskám miatt csődítitek ide, nincs igazam?

– Te csak ne aggódj emiatt. – mondta az egyik halálfaló. – Aggódj inkább magad miatt, szabályszegő!

– És hol fogsz majd akkor italokat és mérgeket vásárolni, ha a boltom be lesz zárva? Mi fog történni akkor a kicsi oldalvonalaiddal?

– Fenyegetőzöl?

– Azért jöttél ide, hogy fogjam be a számat, ugye?

– Mint azt már mondtam, láttam egy szarvas alakú patrónust! – kiabálta az első halálfaló.

– Szarvas? – recsegte a csapos. – Ez egy kecske, te idióta!

– Oké, tévedtünk. – mondta a második halálfaló. – De ha még egyszer megszeged a tilalmat, nem leszünk ilyen elnézőek!

A halálfalók visszaindultak a főutca irányába. Hermione megkönnyebbülten sóhajtott, majd kibújt a köpenyből és leült egy ingáslábú széken. Harry szorosan behúzta a függönyöket, majd Ronnal együtt előbújt a köpeny alól. Hallották, ahogy lent a csapos bezárja az ajtót, majd elindul felfelé a lépcsőn.

Harry figyelmét elvonta valami, amit a kandallópárkányon pillantott meg: egy kicsi, háromszögletű tükör. A tükör a csúcsára volt állítva, pontosan a lány portréja alatt.

A csapos belépett a szobába.

– Istenverte bolondok! – mondta mogorván, miközben végignézett rajtuk. – Hogy a fészkes fenébe gondoltátok, hogy ide jöttök?

– Köszönjük! – mondta Harry. – Nem tudjuk eléggé megköszönni. Megmentette az életünket!

A csapos felmordult. Harry közelebb lépett hozzá, miközben jobban szemügyre vette az arcát: megpróbált átlátni a csapos szürke, hosszú és drótszerű szakállán. Szemüveget hordott. A koszos lencsék mögül ragyogóan kék szemek néztek vissza rá.

– A maga szemét láttam a tükörben.

Csend volt a szobában. Harry és a csapos farkasszemet néztek egymással.

– Maga küldte Dobby-t.

A csapos bólított és körülnézett a manót kutatva.

– Azt hittem veled van. Merre hagytad el?

– Meghalt. – mondta Harry. – Bellatrix Lestrange ölte meg.

A csapos arca közömbös volt. Néhány pillanat múlva megszólalt:

– Sajnálom, hogy ezt kell hallanom. Kedveltem ezt a manót.

Elfordult, közben pálcájával kis villanásokat idézett elő, s nem nézte tovább őket.

– Maga Aberforth? – szólt hozzá Harry.

Nem helyeselt, viszont nem is tagadta Harry megállapítását, inkább továbbra is a tüzet gyújtogatta.

– Honnan szerezte? – kérdezte Harry. A tükör testvére nagyjából két éve törött össze.

– Dingtől vettem körülbelül egy évvel ezelőtt. – mondta Aberforth. – Albus elmondta nekem, hogy mi volt ez. Megpróbáltalak figyelni téged.

Ronnak elakadt a lélegzete.

– Az ezüst őz... – kérdezte izgatottan, – ...az is maga volt?

– Miről beszélsz? – kérdezte Aberforth.

– Valaki küldött egy őz formájú patrónust nekünk!

– Ekkora aggyal vérbeli halálfaló lehetnél, fiam. Nem az előbb bizonyítottam be, hogy a patrónusom egy kecske?

– Ööö, – mondta Ron, – Igen...nos, én nagyon éhes vagyok! – védekezően összehúzta magát, miközben gyomra hatalmasat morajlott.

– Van kajám. – mondta Aberforth és kisietett a szobából, majd pillanatok múlva újra megjelent egy nagy kenyérrel, sajttal és egy korsó mézsörrel, amit a tűz előtt elhelyezkedő asztalra helyezett.

Falánkan ettek, ittak. Egy ideig nem törték meg a csendet, csupán tűz recsegés, serlegek koccanása és csámcsogás hallatszott.

– Nos akkor – mondta Aberforth, amikor befejezték az evést és Harry és Ron álmosan lerogytak székeikre. – Meg kell találnunk a legjobb megoldást, hogyan jussatok ki innen. Éjjel nem csinálhatjuk. Hallottátok, mi történik, ha valaki kint járkal sötétben: életbe lép a nyávogó bűbáj, ők meg úgy megindulnak feléd, mint a bólintér a doxy tojásokra. Nem hiszem, hogy másodszor is sikerülne elhítenem egy szarvasról, hogy kecske. Várunk virradatig, aztán amikor a kijárási tilalom megszűnik, akkor újra felveszitek a köpenyt és sétálva eltűntök. Jobbra induljatok

amint kiléptek a Szárnyas Vadkanból, fel a hegyekbe, ott majd tudtok dehoppanálni. Talán látjátok Hagridet is. Miután megpróbálták letartóztatni, azóta ott fenn bujkál Gróppal egy barlangban.

– Nem megyünk – mondta Harry. – Be kell jutnunk Roxfortba.

– Ne légy ostoba, kölyök – mondta Aberforth.

– Meg kell csinálnunk! – mondta Harry.

– Amit nektek csinálnotok kell – mondta Aberforth előrehajolva – az elég messze van innen, mint azt ti is tudjátok.

– Nem értheti. Nincs sok időnk. Be kell jutnunk a kastélyba. Dumbledore akarta így, aki vélhetőleg a maga testvére.

A tűz fénye egy pillanatra átlátszatlaná tette Aberforth szemüvegének koszos lencséit. A fényes, lapos fehérség a hatalmas pók, Aragog vak szemeire emlékeztette Harryt.

– A bátyám, Albus sok dolgot szeretett volna – mondta Aberforth, – és az embereknek volt egy olyan rossz szokása, hogy megsebezzék, amíg ő végrehajtotta a nagy terveit. Nem mész az iskola közelébe, Potter, és az országból is elmenekülsz, ha tudsz. Felejtsd el a testvéremet és az ügyes kis terveit. Ő már ott van, ahol senki sem tud ártani neki, te pedig nem tartozol neki semmivel.

– Ezt nem értheti – ismételte Harry.

– Ó, szóval nem érthetem? kérdezte halkán Aberforth. – Remélem jó kis meló? Kellemes? Könnyű? Azt gondolod, hogy egy képzetlen varázslógyerek meg tudja oldani túlerővel szemben?

Ron egy meglehetősen zord nevetést hallatott. Hermione feszültnek tűnt.

– Én...ez nem könnyű, nem. – mondta Harry. – De nekem meg kell...

– Meg kell? Miért kell? Albus halott, nem igaz? – mondta durván Aberforth. – Hagyd ezt abba, kölyök, mielőtt te is követed őt! Magadat mentsd meg!

– Nem tehetem.

– Miért nem?

– Én... – Harry tanácstalannak érezte magát; nem tudta megmagyarázni, hogy mit érzett, ezért úgy döntött, átveszi a beszélgetés irányítását. – De maga is harcol, benne van a Főnix Rendjében.

– Csak voltam. – mondta Aberforth. – A Főnix Rendjének befellegzett. Te is tudod, ki győzött, ennek vége van és bárki, aki mást állít az hazudik. Itt sosem leszel biztonságban, Potter,

szörnyen akar téged. Tehát menj külföldre, bújj el és mentsd meg magad. A legszerencsésebb az lenne, ha ez a kettő is veled tartana. – Itt rámutatott Ron-ra és Hermione-ra.

- Sokáig veszélyben lesznek, mindenki tudja, hogy veled dolgoztak.
- Nem mehetek el! – mondta Harry. – Feladatom van!
- Add át valaki másnak!
- Nem tehetem. Ez az én feladatom, Dumbledore az egészet elmagyarázta.
- Valóban? És mindent elmondott neked, becsületes volt veled?

Harry szívből szeretne volna mondani, hogy „igen” de ezt az egyszerű szót valahogy nem akarták megformálni ajkai. Aberforth úgy tűnt, tudja, milyen érzések kavarnak benne.

– Ismertem a testvéremet, Potter. A titoktartást az anyatejjel szívta magába. Titkok és hazugságok között kellett felnőnünk és Albus...ő született tehetség volt.

Az öreg ember szemei a kandallópárkány felett lévő festményen található lányra vándoroltak. Harry-nek most tűnt csak fel, hogy ez volt az egyetlen kép a szobában. Sem Albus Dumbledore fényképe, és senki másé sem volt megtalálható.

- Mr. Dumbledore! – mondta félénken Hermione. Az ott a maga nővére? Ariana?
- Igen. – mondta tömören Aberforth. – Csak nem Rita Vitrol cikkében olvastál róla?
- A tűz pirosuló fénye semmi volt ahhoz képest, amennyire Hermione elpirult.
- Elphias Doge említette nekünk. – mondta Harry Hermione melegségére.

– Az a vén csibész. – motyogta Aberforth, miközben kortyolt egyet mézsörös kancsójából. – Arra számított, hogy mindenki fényezni fogja a testvérem nevét. Nos, sok ember tette is ezt, titeket is beleértve, úgy tűnik.

Harry nyugodt maradt. Nem akarta kifejteni azon kétségeit Dumbledore életével kapcsolatban, amik már hónapok óta gyötörték. Eldöntötte, amikor Dobby sírját ásta, hogy megy tovább a veszélyes, kanyargó úton, amin Dumbledore indította el. Elfogadta, hogy nem mondtak el neki mindent, amit tudni akart, és reménykedett. Nem szeretett volna ismét kételkedni és nem akart hallani semmit, ami eltéríthette volna a megkezdett útról. Tekintete találkozott Aberforth-éval, aki kísértetiesen hasonlított testvére: A fényes, kék szemek azt a benyomást keltették, hogy átlát Harry-n, tudja, hogy mire gondol és megveti őt ezért.

- Dumbledore Professzor sokat törődött Harryvel – mondta halkán Hermione.
- Valóban? – kérdezte Aberforth. – Vicces, hogy a legtöbb ember, akikre a testvérem nagyon vigyázott végül a sötét oldalon kötött ki, miután magukra hagyta őket.

– Ez mit jelensen? – kérdezte Hermione izgatottan.

– Nem számít. – mondta Aberforth.

– De ez egy nagyon komoly dolog. – mondta Hermione. – Vagy maga...vagy maga a hógáról beszél?

Aberforth dühösen nézett rá: Úgy tűnt, mintha azon rágódna, mennyit mondhat el nekik. Aztán elkezdte:

– A hógomat hat éves korában megtámadta három mugli srác. Látták őt varázsolni, miközben kémkedtek a kerti sövényen keresztül: gyerek volt még, nem tudta kontrollálni; egy boszorkány, vagy varázsló sem tudja annyi idősen. Gondolom megijedtek attól, amit láttak. Átgázoltak a sövényen és amikor ő nem tudta nekik megmutatni a trükköt, kicsit arrébb vitték, hogy megakadályozzák a kis különcöt abban, hogy ilyesmiket csináljon.

Hermione szemei kikerekedtek; Ron kissé betegnek tűnt. Aberforth felállt, olyan magas volt, mint Albus és hirtelen kitört belőle:

– Tönkre tette őt, amit akkor csináltak vele: azután már soha sem volt újra a régi. Nem akart varázslatot használni, így nem tudott megmenekülni. Magába fordult és ez az incidens örülté tette őt. Nem tudta magát kontrollálni és néha nagyon különös és veszélyes volt. De javarészt édes, félénk és ártalmatlan volt.

– Apám üldözte azokat a fattyúkat, akik ezt tették – folytatta Aberforth – és megtámadta őket. Ezért bezárták őt az Azkabanba. Soha nem mondta el, hogy miért tette, mert ha a Minisztérium megtudta volna, hogy mi történt Ariana-val, örökre bezárták volna a Szent Mungóba. Úgy tekintettek volna rá, mint aki komolyan megszegte a Nemzetközi Titokvédelmi Alaptörvényt. Kiegyensúlyozatlannak titulálták volna a tudatalatti varázslásai miatt.

– Biztonságban és csendben kellett tartanunk. Elköltöztünk, anyám gondoskodott róla és megpróbálta fenntartani a nyugalmát és a boldogságát.

– Én voltam a kedvence. – mondta, és amint kimondta, ráncai és kócos szakála mögött egy piszkos iskolásfiú ábrázata rajzolódott ki.

– Nem pedig Albus. Ő egész nap fent volt a szobájában, amikor otthon volt, miközben a könyveit olvasgatta, számolgatta a díjait és tartotta a lépést a 'világ legelismertebb, legjelentősebb varázslóival'. – Aberforth gúnyosan kacagott.

– Nem akarta, hogy zaklassák Ariana miatt. Ariana engem szeretett legjobban. Megkérhettem rá, hogy egyen, akkor is, amikor anyámnak nem akart szót fogadni, meg tudtam nyugtatni, ha mérges volt; és mikor csendes volt, segített nekem kecskéket etetni.

– Aztán, tizennégy éves korában...szóval, én nem voltam ott akkor. Ha ott lettem volna, le tudtam volna csillapítani. Az volt a baja, hogy anyám nem volt olyan fiatal, mint ő, és...baleset volt. Nem tudta irányítani. De anyám meghalt.

Harry-t a szánalom és az undor félelmetes keveréke környékezte meg; nem akart többet hallani, de Aberforth egyfolytában beszélt. Harry azon tűnődött, vajon mennyi ideje beszél, és vajon beszélt-e már erről valaha is valakinek.

– Szóval ez tartotta vissza Albust világ körüli útjától, amit kicsi Doge-gal terveztek. Hazajöttek anyám temetésére, aztán Doge elindult egyedül, Albus pedig átvette a családfő szerepét. Cöccö.

Aberforth beleköpött a tűzbe.

– Gondoskodtam volna én is Ariana-ról, mondtam is Albusnak, nem érdekelt az iskola, szívesen otthon maradtam volna és csináltam volna. Azt mondta, be kell fejeznem az iskolát, ő pedig átvette anya szerepét. Azt nem gondolta Mr. Agytröszt, hogy embertelen meló vigyázni a félőrült testvéredre, minden másnap megakadályozni, hogy romba döntse a házat. De néhány hétig valóban szépen tette a dolgát...amíg nem jött ő.

Hirtelen veszélyes pillantás ült ki Aberforth arcára.

– Grindelwald. És végre a testvéremnek volt egy vele egyenrangú beszélgetőpartnere. És a gondoskodása Ariana felé törést szenvedett, amíg kieszték a tervüket egy új Varázslórend létrehozására. Szentek és minden más után kutattak, ami izgatta őket. Ezek a nagy tervek „varázsló-királysággal” kecsegtettek és egy fiatal lány elhanyagolása nem volt nagy dolog, amikor ő egy sokkal nagyobb dologért küzdött. De egy pár hét múlva meguntam ezt. Közeledett az idő, mikor vissza kellett mennem Roxfortba, szóval megmondtam nekik, mindkettőjüknek, szemtől szembe, mint ahogy most nektek is. – és Aberforth lenézett Harryre és Harry úgy látta őt, mint egy tizenévest: szívósnak, dühösnek, aki szemben áll idősebb bátyjával. – Mondtam neki, hogy fel kéne adnia: „Ariana nem tud mozogni, nem tudjátok magatokkal vinni őt. Ha az a tervetek, hogy elmentek, az okos szónoklataitok közepette majd próbáljátok meg felkészíteni magatokat a következményekre.” Nem tetszett neki. – mondta Aberforth és egy pillanatra szemei eltűntek a szemüveglencsájéről visszaverődő fény hatására: Aztán fehéren felcsillantak, majd

ismételten eltűntek. – Grindelwaldnak pedig egyáltalán nem tetszett. Dühös lett. Azt hajtogatta, mekkore hülye vagyok, hogy megpróbálok az ő és az én briliáns testvérem útjába állni...Nem tudtam felfogni, hogy a húgomat miért ne kéne elrejtetni, ha ők megváltoztatják a világot, felfedik a varázslók létezését és betanítják a muglikat maguk helyett.

– Majd vitáztunk...előrántottam a pálcámat, ő is a sajátját és a testvérem legjobb barátja cruciatus átkot szórt rám. Albus megpróbálta leállítani, hárman párbajoztunk. A villanó fények és csattanások eltalálták Ariana-t...nem élhette túl.

Aberforth elfehéredett, mintha halálos sebet kapott volna.

– Szerintem segíteni akart, de nem tudta, mit csinál és nem tudom, melyikünk tette azt vele. Bármelyikünk tehetett. Meghalt.

Hangja elcsuklott, és hirtelen lehuppant a legközelebbi székre. Hermione arca könnyektől csillogott, Ron pedig majdnem olyan sápadt volt, mint Aberforth. Harry csak undort érzett. Azt kívánta, bárcsak ne hallotta volna ezt, bárcsak ne szerette volna annyira megtudni az igazságot.

– Annyira sajnálom! – suttogta Hermione.

– Elment. – brekegte Aberforth. – Elment mindörökre.

Majd megtörölte orrát és megköszörülte a torkát.

– Természetesen Grindelwald elmenekült. Már elég sok vaj volt így is a füle mögött, visszatért hazájába és nem akarta, hogy Ariana-t is az ő számlájára írják fel. Albus pedig szabad volt, nem igaz? Nem nyomta már vállát teher a húga miatt, így minden adott volt, hogy a világ legnagyobb varázslójává válhasson...

– Soha nem volt szabad! – mondta Harry.

– Hogy mondtad? – kérdezett vissza Aberforth.

– Soha! – ismételte Harry. – Azon az éjszakán, amikor a bátyád meghalt, olyan italt ivott meg, amitől nagyon furcsán kezdett viselkedni. Ordibált, miközben könyörgött valakinek, aki nem volt ott: „Ne bántsd őket! Bánts inkább engem!”

Ron és Hermione csak bámulták Harry-t. Eddig sohasem beszélt arról, mi történt akkor a tó közepén. Amik azután történtek, hogy Dumbledore és ő visszatértek Roxfort-ba, elsötétítették a történet ezen részletét.

– Azt hitte, hogy ott van veled és Grindelwalddal együtt. Tudom! – mondta Harry, miközben visszaemlékezett, Dumbledore kínlódására.

– Láttá, ahogy Grindelwald megsebez téged és Ariana-t...ez kínoztá őt. Ha láttad volna ott, akkor nem mondanád rá, hogy szabad volt. Aberforth összekülcsolta kezeit, majd pár másodperc múlva megszólalt:

– Honnan vagy biztos benne, Potter, hogy a bátyámnak nem volt fontosabb dolga annál, mint hogy veled foglalkozzon? Honnan tudod, hogy nem voltál számára olyan nélkülözhető, mint a húgom?

Harry erős fájdalmat érzett a szívében.

– Nem tudom elhinni! Dumbledore szerette Harry-t. – mondta Hermione.

– Akkor miért nem mondta el neki, hogy bújjon el? – vágott vissza Aberforth. – Miért nem mondta el neki, hogy hogyan tudja túlélni?

– Azért, mert... – kezdte Harry, mielőtt Hermione válaszolhatott volna. – néha többről van szó, mint a saját biztonságunk! Néha nagyobb céljaink vannak! Ez háború!

– Tizenhét éves vagy, kölyök!

– Felnőtt vagyok, és harcolni fogok még akkor is, ha te már feladtad.

– Ki mondta, hogy feladtam?

– „A Főnix Rendjének befellegzett” – ismételte Harry. –,Te is tudod, ki győzött, ennek vége van és bárki, aki mást állít az hazudik.”

– Nem mondtam, hogy örülök ennek, de ez az igazság.

– Nem, nem az! – mondta Harry. – A bátyád tudta, hogyan kell véget vetni ennek az egésznek. Tudodki és ő, ezt megosztották velem. Addig harcolok, amíg sikerrel nem járok...vagy amíg meg nem halok. Azt hiszed, nem tudom, mi a teendő? Már évek óta tudom.

Várta, hogy Aberforth nevéssen, vagy vitatkozzon vele, de nem tette ezt. Csak nézett mogorván.

– Be kell jutnunk Roxfortba. – jelentette ki Harry. Ha nem tudsz segíteni nekünk, akkor hajnalig várunk, békén hagyunk téged és megpróbálunk magunktól bejutni. Ha tudsz segíteni...nos, itt az ideje, hogy meg tedd!

Aberforth továbbra is mereven ült székében, és csodálkozva bámulta Harry-t, aki nagyon hasonlított a bátyjára. Végül megköszöri torkát, felállt és odasétált Ariana portréjához.

– Tudod, hogy mit kell tenned! – mondta a lánynak. Az mosolygott és elsétált. De nem sétált ki a keretből, mint a képeken lévő személyek általában. Elindult a háta mögé festett folyosón. Nézték, ahogy kecsesen elcammog, majd elnyelte a sötétség.

– Ööö...ez meg mi? – érdeklődött Ron.

– Jelenleg ez az egyetlen út. – mondta Aberforth. Tudnotok kell, hogy az összes átjárót lezárták, dementorok járőröznek végig a kastély falai mentén és rendszeres járőrözés folyik az iskolán belül is, ezt állítják a forrásaim. Roxfort sohasem állt még ilyen erős védelem alatt. Ha egyszer bejuttok, hogyan akartok bármit is csinálni, ha Piton, valamint a Carrow testvérek felügyelnek mindent? Ezek a kilátásaitok, ugyebár? De hát te mondtad, hogy készen állsz a halálra.

– Mi a...? – kérdezte Hermione, miközben homlokráncolva figyelte Ariana portréját.

Egy kis fehér pontot pillantott meg az alagút végén. Ariana közeledett visszafelé, miközben egyre nagyobb lett. De nem egyedül volt. Jött vele valaki, aki magasabb volt nála, bicegett és látszott, hogy izgatott volt. Haja hosszabb volt, mint amilyennek Harry valaha is látta. Ruhája szakadt volt, arcát karcolás és vágás nyomok csúfították el. A két alak addig közeledett, amíg már csak a vállaik és fejeik töltötték be a portrét. És az egész előrebillent, mint egy kis ajtó és a valódi alagút bejárata feltárult. Majd kimászott belőle a lenőtt hajú, szakadt ruhájú Neville Longbottom, aki örömeiben hatalmasat sikított. Aztán leugrott a párkányról és ordítani kezdett:

– Tudtam, hogy jönni fogsz! Tudtam, Harry!

Huszonkilencedik fejezet

Az elveszett Diadém

"Neville - mi a -- hogy -- ?"

De Neville észrevette Ront és Hermionet, és örömkialtások kíséretében őket is megölelte. Minél tovább nézte Harry Nevillet, a legrosszabb dolgokat vette észre rajta: Az egyik szeme be volt dagadva, sárga és lila volt, sebhelyek sokasága borította be az arcát, és ahogy úgy általában kinézett, ő is elég sok mindenre mehetett keresztül. Azonban, az ütött-kopott ábrázata ragyogott a boldogságtól, amikor elengedte Hermionet és újra megszólalt, "Tudtam, hogy eljöttök! Seamusnak szoktam mondogatni, hogy csak idő kérdése!"

"Neville, mi történt veled?"

"Mi? Ez?" Neville egy fejrázással, kitért a válaszadás elől. "Ez semmiség, Seamusé rosszabb. Meglátjátok. Mehetünk akkor? Ó," Aberforthhoz fordult, "Ab, még néhány emberre lehet számítani, akik jönni fognak."

"Még néhány?" ismételte baljósan Aberforth. "Mit értesz azalatt, hogy még néhány, Longbottom? Kijárási tilalom van és az egész falu el van varázsolva!"

"Tudom, ezért fognak közvetlenül a bárba hoptanálni," mondta Neville. "Csak küldd őket át a folyosón, ha megérkeznek, rendben? Nagyon köszönöm."

Neville kinyújtotta a kezét Hermionenak és segített neki, felmászni a kandallópárkányon be az alagútba; Ron követte, aztán Neville. Harry megszólította Aberforthot.

"Nem tudom, hogy köszönjem meg. 2szer mentette meg az életünket."

"Vigyázz rájuk," mondta mogorván Aberforth. "Lehet, hogy harmadszorra nem tudom őket megmenteni."

Harry felkapaszkodott a kandallón és belépett az Ariana portréja mögötti lyukon. Csiszolt kőlépcsők fogadták a másik oldalon: Úgy tűnt, hogy az átjáró már évek óta ott volt. Bronz lámpák lógtak a falakról a földszerű padló kopott és sima felületű volt. Ahogy sétáltak, az árnyékaik legyezőként hullámozták a falakon.

"Mióta van ez itt" kérdezte Ron amikor elindultak. "Nincs rajta a Tekergők Térképén, ugye Harry? Azt hittem csak 7 alagút vezet ki a suliból."

"Mindegyiket lezárták mielőtt elkezdődött az iskolaév," mondta Neville. "Nincs lehetőség már rá, hogy azt használjuk, a bejáratnál átkok várnak ránk a kijáratnál pedig Halálfalók és dementorok." Háttal kezdett sétálni, sugárzott a boldogságtól. "Ne törődjete vele ... Igaz? Tényleg betörtetek a Gringottsba? És egy sárkányon szöktetek el? Mindenhol és mindenki erről beszél, Terry Bootot megverték a Carrow testvérek, mert a nagyteremben vacsorakor kiabálva hozta az új híreket!"

"Igen, igaz," mondta Harry.

Neville vidáman nevetett.

"Mit csináltatok a sárkánnyal?"

"Elengedtük," mondta Ron. "Hermione meg akarta tartani, háziállatként"

"Ne túlozz, Ron -"

"De mit csináltok? Az emberek azt mondják, hogy csak menekültök, Harry, de én nem hiszem ezt. Én úgy gondolom, valamiben mesterkedtek."

"Igazad van," mondta Harry, "de mesélj nekünk Roxfortról, Neville, nem hallottunk semmit róla."

"A Nos, ez már nem igazán olyan, mint a Roxfort," mondta Neville, az arcán elhalványult a mosolya, amikor beszélni kezdett. "Hallottatok a Carrowkról?"

"A két Halálfaló, akik itt tanítanak?"

"Mást is csinálnak, nem csak tanítanak," mondta Neville. "Ők a büntetés felelősei. Ők maguk a fegyelmezés, a Carrowk."

"Mint Umbridge?"

"Nem, még ő is eltörpül mellettük. A többi tanárnak a Carrowkhoz kell küldenie, ha valamit elrontunk. Bár ők nem teszik meg, ha elkerülhetik ezt a lehetőséget. Ők is ugyanúgy utálják őket, mint mi."

"Amycus, a faszi, azt tanítja, ami a Sötét Varázslatok kivédése volt, kivéve, hogy most csak Sötét Varázslatoknak nevezik a tárgyat. A Cruciatus Átkot kell azokon gyakorolnunk, akik megérdemelték a büntetést - "

"Micsoda?"

Harry, Ron, és Hermione együttes hangja visszahangzott az átjáróban.

"Ja," mondta Neville. "Így szeretem ezt," egy elég mély sebhelyre mutatott az arcán, "Ellenkeztem, hogy végrehajtsam az átkot. Valaki benne van: Crack és Monstro imádják. Első alkalom, hogy valamiben az élen járnak, feltételezem."

"Aleto, Amycus nővére, a Mugliismereteket tanítja, ami mindenkinek kötelező. Hallgatnunk kell a süket dumáját, hogy a muglik olyanok, mint az állatok, buták és mocskosak, és hogyan kényszerítették a varázslókat a bujdosásra, mert gorombán bántak velük, és hogy fogják megalapozni az új rendet. Ezt azért kaptam," egy másik sebhelyre mutatott az arcán, "mert megkérdezte, hogy mennyi mugli vért ontott ő és a testvére."

"A pokolba, Neville," mondta Ron, "néha tudnia kell az embernek be fogni a száját."

"Még nem találkoztál vele," mondta Neville. "Te se tudtad volna megállni. A helyzet az, hogy az segít, ha kiállunk magunkért, ez mindenkinek reményt ad. Akkor vettem ezt észre, amikor te tetted ugyanezt, Harry."

"De téged késélezőnek használnak," mondta Ron, kicsit lehajolt, amikor elmentek egy lámpa mellett.

Neville felhúzta a vállát.

"Nem számít. Nem akarnak túl sok aranyvért ontani, egy kicsit megkínóznak, ha nem viselkedünk jól, de nem fognak megölni."

Harry nem tudta, mi a rosszabb, azok a dolgok, amiket Neville mondott, vagy az a hangszín, amin mondta azokat.

"Csak azok az emberek vannak veszélyben, akiknek a barátaik vagy a családjaik kint okoznak bajt. Őket túszként tartják. Az öreg Xeno Lovegood egy kicsit túl sokat a Hírverőben, ezért elrabolták Lunat a vonatról, amikor hazautaztunk Karácsonyra."

"Neville, ő rendben van, találkoztunk vele -"

"Igen, tudom, sikerült elküldenie egy üzenetet."

A zsebéből előhúzott egy arany érmét, és Harry felismerte benne azt, amit akkor használtak, amikor titkos üzeneteket küldözgettek Dumbledore Seregének.

"Ezek remekül jöttek," mondta Neville, Hermionera mosolygott. "A Carrowk soha nem jöttek rá. Hogy hogyan tartjuk egymással a kapcsolatot, beleőrültek. Éjszakánként ki szoktunk lopózkodni és graffitiket készíteni a falakra: Dumbledore Serege, Még Mindig Toboroz, meg ilyesmiket. Piton utálja."

"Szoktatok?" kérdezte Harry, aki észrevette a múlt időt.

"nos, kicsit bonyolultabbá váltak a dolgok, az idő haladtával," mondta Neville. "Karácsonykor elvesztettük Lunat, és Ginny sem jött vissza Húsvét után, és mi hárman voltunk a vezetők. A Carrowk úgy tűnik rájöttek, hogy én álltam sok baj mögött, így elég keményen bántak velem, és amikor Michael Corner elment hogy kiszabadítson egy elsőévest, akit kiláncoltak, egy kicsit csúnyán megkínózták. Ez elijesztette az embereket."

"Nem viccelsz," motyogta Ron, amikor a folyosó emelkedni kezdett.

"Nem, nos, nem kérhetem meg az emebreket, hogy végigmenjenek azon, amin Michael, így ezeket az akciókat befejeztük. De még mindig küzdünk, titokban tevékenykedtünk, amíg néhány héttel ezelőtt, feltételezem eldöntötték, hogy csak egy módja van annak, hogy megállítsanak, Elmentek a Nagyiért."

"Micsoda?" mondta együtt Harry, Ron, és Hermione.

"Igen," mondta Neville, aki már egy kicsit lihegett, mert már olyan meredek volt az átjáró, "nos, ismerjük hogyan gondolkodnak. Nagyon jól működik, ha elraboljuk a gyerekeket, a céllal, hogy viselkedjenek a szüleik. Feltételezem csak idő kérdése volt, hogy fordítva is működjön. A helyzet az," szembefordult velük, és Harry meglepődött, hogy grimaszol, "egy kicsit nagyobb falat volt neki Nagyi, mint amit le tudtak volna nyelni. Kicsi öreg boszorkány, aki egyedül lakik, biztos azt gondolták, hogy nem kell valami erős ember érte küldeni. Bárhogy is," nevetett Neville, "Dawlish még mindig a St. Mungoban van és Nagyi is menekül. Küldött nekem egy levelet," a talárja felső zsebébe nyúlt, "azt írta, hogy büszke rám, és a szüleim fia vagyok, és hogy tartsak ki."

"Szuper," mondta Ron.

"Igen," mondta boldogan Neville. "Csak az a baj, hogy mikor rájöttek, hogy nem tudnak befolyásolni semmivel, eldöntötték, hogy Roxfort megszólítok. Nem tudom, hogy tervezték a halálomat, vagy Azkabanba küldtek volna, mindegy, tudtam, hogy itt az ideje, hogy eltűnjek."

"De," mondta Ron, kicsit összezavarodottan nézett rá, "nem-nem pont Roxfort felé megyünk most?"

"Dehogynem," mondta Neville. "Meglátod. Itt is vagyunk."

Befordultak egy sarkon, és előttük volt az átjáró vége. Néhány lépcső vezetett fel egy ugyanolyan ajtóhoz, mint ami Ariana portréja mögött rejtőzött. Neville kinyitotta és átmászott rajta. Amikor Harry követte, hallotta, hogy Neville nem látszódo emberekhez beszél:

"Nézzétek kik vannak itt! Nem megmondtam nektek?"

Amikor Harry megjelent a szobában, sikogatások és kiabálás fogadta: "HARRY!" "Ez Potter, ez POTTER!" "Ron!" "Hermione!"

A fiú megzavarodott a színes lógó lámpáktól és a sok arctól. A következő pillanatban őt, Ront, és Hermionet beborították, ölelgették, hátbaveregették, a hajukat összekócolták, a kezeiket megrázták, körülbelül 20 ember lehet ott. Mintha most nyerték volna meg a Kviddics döntőt.

"Oké, oké, nyugalom!" kiáltotta Neville, és a tömeg visszalépett, Harry végre körbenézhetett.

Egyáltalán nem ismeret meg a szobát. Hatalmas volt, mintha egy drága faház belseje lett volna, vagy egy hatalmas hajókabiné. Sokszínű függőágyak lógtak a plafonról és a karzatról, ami körbefutott a sötét falambériás ablaktalan falakon, amiket világos tapétával vontak be. Harry megpillantotta Griffendél arany oroszlánját, vörös alapon; Hugarbug fekete borzát, sárga köntösben; Hollóhát bronz sasát, kékben. Mardekár ezüst és zöld színei hiányoztak csak. Volt még sok-sok düledező könyvespolc, néhány seprűt a falnak döntöttek, és a sarokban egy nagy fa rádió állt.

"Hol vagyunk?"

"Természetesen a Szükség Szobájában!" mondta Neville. "Túltetljesítette magát, nem? A Carrowk üldöznek, és tudtam, hogy csak egy helyen bújhatok el: Sikertelt bejutnom, és ezt találtam! Nos, nem pontosan így nézett ki, amikor megérkeztem, sokkal kisebb volt, és csak egy függőágy lógott, a Griffendél oroszlán társaságában a plafonról. De egyre jobban kiteljesedett, ahogy megérkeztek a D.S. tagok."

"És a Carrowk nem tudnak bejönni?" kérdezte Harry, az ajtóra pillantott.

"Nem," mondta Seamus Finnigan, aki Harry addig nem vett észre, amíg meg nem szólalt: Seamus arca is sebhelyes és feldagadt volt. "Ez a megfelelő rejtékhely, amíg valaki itt marad, nem kaphatnak el minket, az ajtó nem nyílik ki. Ez mind Neville műve. Ő igazán megérti a szobát. Csak pontosan ki kell mondanod, amire szükséged van - mint, "Nem akarom, hogy a Carrowk támogatói valaha is bejussanak ide" - és megteszi neked! Csak meg kell bizonyosodnod róla, hogy elég közel vagy a kémlelőlyukhoz. Neville a főnök!"

"Tényleg meglehetősen egyirányú," mondta Neville kimérten. "Kb. másfél napja voltam itt, és igazán megéheztem, azt kívántam, hogy bárcsak kaphatnék valamit enni, ék akkor nyílt ki az átjáró, ami a Szárnyas vadkanba vezetett. Végigsétáltam rajta és találkoztam Aberforth-szal. Ő lát el bennünket élelemmel, mert valami miatt, ez az egyetlen, amivel a szoba nem tud szolgálni.

"Igen, nos, az étel egy egyik az 5 közül, amit nem lehet varázslattal létrehozni," mondta Ron mindenki meglepődésére.

"Szóval, közel 2 hete bujkálunk itt," mondta Seamus, "és minden egyes alkalommal, amikor valaki el akar rejtőzni, egy újabb függőágyat készít, és elég jól átalakította a fürdőszobát is, amikor kezdtek feltűnni a lányok- "

"-mert ők szeretnek mosakodni, igen," folytatta Lavender Brown, akit Harry eddig nem vet észre. Most hogy figyelmesebben körbetekintett, sok ismerős arccal találkozott. Ott voltak a Patil ikrek, Terry Boot, Ernie Macmillan, Anthony Goldstein, és Michael Corner.

"Meséljétek el, hogy miben mesterkedtek," mondta Ernie. "Annyit pletykáltak erről, próbáljuk a Potterfigyelést is nyomon követni." Mutatott a rádióra. "Nem törtetek be a Gringottsba ugye?"

"Dehogynem!" mondta Neville. "És a sárkány is igaz!"

Halkan megtapsolták őket és felkiáltottak; Ron meghajolt.

"Mit kerestetek?" kérdezte kíváncsian Seamus.

Mielőtt bármelyikük előállhatott volna egy kitalált válasszal, Harry szörnyű fájdalmat érzett hirtelen a sebhelye körül. Ahogy visszafordult a kíváncsi és vidám tekintetek felé, a Szükség szobája eltűnt, és egy lerombolt ház maradványai között állt, és a rohadt padlólapok széttörték a talpa alatt, egy díszes arany doboz feküdt nyitva az üres lyuk belsejében, és Voldemort dühének sikolya vibrált a fejében.

Egy hatalmas erőfeszítéssel, újra kitepte magát Voldemort elméjéből, vissza oda, ahol állt, a Szükség Szobájába, izzadság csorgott a homlokáról és Ron tartotta őt.

"Rendben vagy, Harry?" kérdezte Neville. "Miért nem ülsz le? Feltételezem fáradt vagy, nem igaz?"

"Nem," mondta Harry. Ronra és Hermionera nézet, próbálta szavak nélkül elmondani nekik, hogy Voldemort épp az előbb fedezte fel, hogy eltűnt egy másik Horcrux is. Lassan kifutnak az időből: Ha Voldemort következő állomása a Roxfort lesz, elszalasztják az esélyüket.

"Tovább kell mennünk," mondta, és a többiek arckifejezése azt sugallta neki, hogy megértették.

"Mit csináljunk akkor, Harry?" kérdezte Seamus. "Mi a terved?"

"Terv?" ismételte Harry. Minden akaraterejét össze kellett szednie, hogy Voldemort dühe ne rángassa újra vissza: A sebe még mindig égett. "Nos, van valami, amit nekünk - Ron, Hermione, és én - meg kell tennünk, aztán elmegyünk innen."

Senki sem nevetett vagy kiáltozott. Neville zavartan nézett rájuk.

"Hogy érted azt, hogy elmentek innen?"

"Nem azért jöttünk vissza, hogy maradjunk," mondta Harry, megdörzsölte a sebhelyét, próbálta lecsökkenteni a fájdalmát. "Van valami fontos dolog itt, amit el kell intéznünk- "

"Mi az?"

"Nem-nem árulhatom el."

Halk moraj hallatszott: Neville felhúzta a szemöldökét.

"Miért nem mondhatjátok el nekünk? Valami köze van a Tudodkivel való harchoz, ugye?"

"Nos, igen - "

"Akkor segítünk nektek."

A többi D.S. tag is bólogatott, valakik erőteljesebben, néhányan alig észrevehetően. Néhányuk felállt a székéből hogy bemutassák, már most készen állnak a cselekedetre.

"Nem értitek," Harrynek úgy tűnt, ezt ma már sokszor ejtette ki a száján. "Nem - nem árulhatjuk el. Nekünk kell csinálni - egyedül."

"Miért?" kérdezte Neville.

"Mert ... " Kétségbeesetten vágyott rá, hogy elkezdhesse keresni a hiánytó Horcruxot, vagy legalább csak Ronnal és Hermionével akart beszélgetni arról, hogy hol keressenek. Harry nehezen kivitelezhetőnek találta ezeket, a gondolatokat. A sebhelye még mindig viszketett. "Dumbledore hármunkra hagyta ezt a munkát," mondta óvatosan, "és nem szabadna elárulnunk- úgy értem, azt akarta, hogy mi hárman cselekedjünk."

"Mi az ő serege vagyunk," mondta Neville. "Dumbledore Serege. Mi így együtt benne vagyunk, akkor is folytattuk, amikor ti eltűntetek -"

"ez nem egészen egy piknik, haver," mondta Ron.

"Én soha nem is állítottam, de nem értem, miért nem bízhattok bennem. Ebben a szobából mindenki küzd, és azért kerültek ide, mert a Carrowk vadásznak rájuk. Itt mindenki bebizonyította, hogy hű Dumbledorehoz - és hűséges hozzád."

"Nézzétek," kezdte Harry, még nem tudta mit fog mondani, de nem is számított. Az alagút ajtaja épp kinyílt mögötte.

"Megkaptuk az üzeneted, Neville! Szia nektek hármótoknak, gondoltam, hogy itt lesztek!"

Luna és Dean volt. Seamus hatalmasat kurjantott örömében és odafutott hogy megölelje legjobb barátját.

"Hi, mindenki!" mondta boldogan Luna. "Ó, de jó újra itt!"

"Luna," mondta örölte Harry, "mit csináltok ti itt? Hogy -- ?"

"Én hívtam őket," mondta Neville, feltartotta a hamis Galleont. "Megígértem neki és Ginnynek, hogy ha idejöttek, értesítem őket. Mindannyian tudtuk, hogy visszajöttek, ez forradalom. Le kell taszítanunk Pitont és a Carrowkat."

"Persze hogy ezért jöttek," mondta vidáman Luna. "nem, Harry? Erővel kitessékeljük őket Roxfortból?"

"Figyeljete," mondta Harry kezdett bepánikolni, "Sajnálom, de mi nem ezért jöttünk vissza. Valamit meg kell tennünk, és akkor-"

"Ekkora zűrzavarban itt hagytok minket?" követelte a választ Michael Cornet.

"Nem!" mondta Ron. "Amit most mi csinálunk az előnyére fog válni mindenkinek, az egész arról szól, hogy megszabaduljunk Tudodkitól- "

"Akkor hadd segítsünk!" mondta mérgesen Neville. "Mi is része akarunk lenni!"

Megint zaj hallatszott mögöttük, és Harry megfordult. A szíve majd megállt: Ginny mászott át a falon lévő lyukon, mögötte szorosan Fred, George, és Lee Jordan. Ginny ragyogó mosolyt küldött Harry felé: A fiú elfelejtette, soha nem vette még észre, mennyire szép is a lány, bár soha nem volt még ennyire elkeseredve, hogy látja.

"Aberforth kicsit ideges," mondta Fred, felemelte a kezét üdvözlésképpen a többieknek. "Le szeretne feküdni, de a bárja egy vasútállomássá változott."

Harry szája tátva maradt. Lee Jordan mögött Harry régi barátnője jelent meg, Cho Chang. A lány rámosolygott.

"Megkaptam az üzenetet," mondta, feltartotta a saját hamis Galleonját és leült Michael Corner mellé.

"Szóval akkor mi a terv, Harry?" kérdezte George.

"nincs," mondta Harry, még mindig a felbukkanó emberek hatása alatt állt, többre nem tudott gondolni, mert a sebe még mindig égett a fájdalomtól.

"Csak rendbeteszünk mindent, ugye? Szeretem," mondta Fred.

"Be kell ezt fejezned!" mondta Harry Nevillenek. "Miért hívtad vissza ezért őket? Ez örület -"

"Harcolni fogunk, nem?" mondta Dean, kivette a saját hamis Galleonját. "Az üzenetben az áll, hogy Harry visszatért, harcolni fogunk! Szereznem kell egy pálcát, bár -"

"Nincs pálcád-?" kezdte Seamus.

Ron hirtelen Harry felé fordult.

"Miért nem segíthetnek?"

"Mi?"

"Segíthetnek." Halkabban beszélt, hogy Hermionen kívül más ne hallja őket, mert álltak emberek közöttük, "Nem tudjuk hol van. Gyorsan meg kell találnunk. Ne kell elmondanunk nekik, hogy az egy Horcrux."

Harry Ronról Hermionera nézett, aki ezt motyogta, "Azt hiszem, Ronnak igaza van. Még azt se tudjuk, mit keresünk, szükségünk van rájuk." És amikor Harryt még mindig nem győzték meg, "Nem kel mindent egyedül csinálnod, Harry."

Harry gyorsan átgondolta amit hallott, a feje majdnem szétszakadt. Dumbledore figyelmeztette, hogy Ronon és Hermionen kívül, senkinek ne meséljen a Horcruxokról. Titkok és hazugságok, így nőttünk fel, és Albus ... ő természetesen ...Dumbledorerá változik, megtartja magának a titkokat, fél valakiben is megbízni? De Dumbledore bízott Pitonban, és ez hova vezetett? Meggyilkolta a legmagasabb toronyban ...

"Rendben," mondta csendesen a másik kettőnek. "Oké," kiáltotta a szobában lévőknek, és minden hang megszűnt: Fred és George, akik vicceket meséltek a közelükben állóknak, elnémultak és mindenki izgatottan figyelte a fiút.

"Van valami, amit meg kel találnunk," mondta Harry. "Valamit - Valamit, ami segíteni fog legyőzni Tudodkit. Itt van a Roxfortban, de nem tudjuk hol. Lehet, hogy a Hollóháthoz tartozik. Hallott valaki ilyen tárgyról? Találkozott például valaki egy olyan dologgal, amin egy sas van?"

Reményteljesen a Hollóhátasok kis csoportjára nézett, Padmara, Michaelre, Terryre, és Chora, de Luna volt az, aki válaszolt, Ginny székének karfáján ült.

"Nos, van egy elveszett diadém. Meséltem már nektek róla, emlékszel, Harry? Hollóhát elveszett fejéke? Apa azt próbálja lemásolni."

"Igen, de az elveszett diadém," mondta Michael Corner, szemeit forgatva, "elveszett, Luna. Ez benne a lényeg."

"Mikor vett el?" kérdezte Harry.

"Azt mondják, évszázadokkal ezelőtt," mondta Cho, és Harry szíve megremegett. " Flitwick Professzor azt mondja a diadém eltűnt magával Hollóháttal. Az emberek keresték, de," a Hollóhátas társaihoz fordult. "Senki soha nem találta meg, igaz?"

Mindenki a fejét rázta.

"Bocsi, de mi az a diadém?" kérdezte Ron.

"Egy koronaféle valami," mondta Terry Boot. "Hollóhátának mágikus tulajdonsága is volt, a bölcsességet erősítette fel."

"Igen, Apa talált ilyen kis - "

De Harry félbeszakította Lunat.

"És egyikőtök se látott egy hozzá hasonlót se?"

Újra megrázták a fejüket. Harry Ronra és Hermionera nézett, a saját csalódottsága rajtuk is tükröződött. Egy olyan tárgy, amit régóta elveszett, és lenyomozhatatlan, nem egy jó jelöltje egy olyan Horcruxnak, amit a kastélyban rejtettek el ... Mielőtt feltehetett volna egy új kérdést Cho újra megszólalt.

"Ha meg szeretnéd nézni, hogy milyen a diadém, felvihetlek a közös szobánkba és megmutathatom neked, Harry. Rajta van Hollóhát szobrán."

Harry sebe újra belenyilallt: egy pillanatra eltűnt előle a Szükség Szobája, és megpillantotta maga alatt a sötét földet és érezte, hogy egy nagy kígyó van a vállára tekeredve. Voldemort újra repült, vagy a földalatti tóhoz, vagy ide a kastélyba, nem tudta: Mindegy, ne sok idejük maradt.

"Mozgásban van," mondta csendesen Ronnak és Hermionenak. Chora pillantott és vissza rájuk. "Figyeljete, nem sokra megyek vele, de felmegyek és megnézem azt a szobrot, legalább már tudni fogjuk, hogy néz ki a fejdísz. Várjatok rá itt és tartsátok, tudjátok-a többieket-biztonságban."

Cho talpraugrott, de Ginny tüzesen ezt mondta, "Ne, Luna felkísérné Harryt, igaz, Luna?"

"ÓÓÓÓÓ, igen, szívesen," mondta boldogan Luna, amikor Cho újra leült, csalódottan nézett.

"Hogy juthatunk ki?" kérdezte Harry Nevillet.

"Erre."

"Harryt és Lunat egy sarokhoz vezette, egy kicsi szekrény belsejében meredek lépcsőt pillantottak meg. "Minden nap valahol máshol van a kijárat, hogy ne tudják megtalálni," mondta.

"Csak az a baj, hogy nem tudni pontosan hol fog végződni, ha kijutunk. Légy óvatos, Harry, éjszaka mindig járőröznek a folyosókon."

"Nem baj," mondta Harry. "Később találkozunk."

Ő és Luna felsiettek a lépcsőn, ami hosszú volt, fáklyák világították meg, és furcsa helyen fordult el. Végül elértek, egy tömör falnak látszó akadályt.

"Gyere alá," mondta Harry Lunának, kihúzta a Láthatatlanátevő Köpenyét, és kettőjükre borította. Egy kicsit meglökte a falat.

Érintésére szétolvadt és kimásztak. Harry visszapillantott és látta hogy egyszerre visszaváltozott. Egy sötét folyosón álltak. Harry visszahúzta Luna az árnyékba, kotorászott valami után az erszényében, és kivette a Tekergők Térképét. Az orra alá dugta és keresgélt rajta, legutoljára ő és Luna pöttye jelent meg.

"Az 5. emeleten vagyunk," suttogta, egy folyosóval odébb Filch sétált el előttük. "Gyerünk, erre."

Elindultak.

Harry már sokszor csatangolt éjjel a kastélyban, de ezelőtt soha nem vert ennyire a szíve, soha nem függött ennyi minden egy kihalt folyosótól. Derékszögben esett a holdfény a padlóra, ahogy elhaladtak a páncélok mellett azok megnyikordultak a gyengéd lépéseik zajára válaszul, a sarkoknál mindig lassítottak, mert ki tudja, ki rejtőzködhet a másik oldalon. Harry és Luna sétáltak, figyelték a Tekergők Térképét, már amennyire a fény engedte, kétszer álltak meg, hogy elengedjenek egy szellemet, hogy ne keltsék fel senki figyelmét.

A fiú fel volt készülve egy bármelyik pillanatban kitörhető csetepatéra; a legrosszabb félelme Hóborc volt, és minden lépésnél hegyezte a fülét, hogy elsőként hallja meg a szellemet.

"Erre, Harry," súgta Luna, megragadta a karját és egy csigalépcsőhöz húzta.

Szűkös, sorra ismétlődő köröket írtak le, ahogy haladtak felfele, Harry még soha nem járt erre fent. Végül elértek az ajtóhoz. Nem volt kilincs se kulcslyuk: csak egy halvány kiterjedt régi faajtó és egy bronz sas alakú kopogtató.

Luna kinyújtotta a sápadt kezét, ami mintha úszott volna a levegőben, nem csatlakozott egy karhoz, vagy testhez. Egyszer koppintott, ami a csendben ágyúdörrenésként hatott. A sas csőr egyszerre kinyílt, de madárcsicsergés helyett egy dallamos hang szólalt meg, "Mi volt előbb a fönix vagy a láng?"

"Hmm ... Mit gondolsz, Harry?" mondta Luna, gondolkodva.

"Mi? Nincs jelszótok?"

"Ó nincs, most egy kérdésre kell válaszolnunk," mondta Luna.

"Mi van ha, hibázol?"

"Nos, várnod kell valakire, aki tudja az igazságot," mondta Luna. "Így tanul az ember, ne?"

"Jah ... A baj az, hogy nem engedhetjük meg magunknak, hogy valaki másra várjunk, Luna."

"Nem, értem mire gondolsz," mondta komolyan Luna. "Nos akkor, azt hiszem a válasz, hogy egy körfolyamat nem tud elkezdődni."

"nagyon jó," mondta a hang, és a hang kitárult.

A kihalt Hollóhát közös szoba hatalmas volt, kör alakú, levegősebb, mint bármelyik amit Harry a Roxfortban látott. Elegáns íves ablakok törték meg a falakat, amiről kék és bronz selymek lógtak. Nappal a Hollóhátasoknak remek kilátása nyílt a közeli hegyekre. A plafon domború volt és csillagokat festettek rá, amik visszaköszöntek a világoskék szőnyegen is. Voltak asztalok, székek és könyvespolcok és a bejáratú ajtóval szemben állt a magas fehér márvány szobor.

Harry felismerte Hollóhát Hedviget, arról a mellszoborról, amit Lunáék házában látott. A szobor egy ajtó előtt állt, ami a fiú gondolta, egy hálóterembe vezet. Szembeállt a márvány nővel, akinek az arcán egy félmosoly látszódott, szép de mégis megfélemlítő. Valamit megpillantott a feje tetején. Nem hasonlított arra a fejékre, amit Fleur viselt az esküvőn. Kicsi szavak voltak belegravírozva. Harry kilépett a köpeny alól és felmászott Hollóhát alapzatára, hogy elolvassa, mi van ráírva.

"A mérték mögött az ember legnagyobb kincse rejlik."

"Ami szegénnyé tesz és ostobává," mondta egy reszelős hang.

Harry körbefordult, lecsúszott a talapzatról, és a földre huppant. A magasvállú Alecto Carrow alakja állt előtte és mielőtt Harry felemelhette volna a pálcáját, a nő a koponyához érintette a mutatóujját és a kígyó mozgolódni kezdett a belsőkarján.

HARMINCADIK FEJEZET

PERSELUS PITON ELBOCSÁJTÁSA

Ahogy a nő ujja megértintette a Jegyet, Harry sebhelye vadul égni kezdett, a szoba eltűnt szemei elöl, és egy szikla szélén álló kiszögellésen találta magát. A tenger hangosan morajlott körülötte, ő pedig diadalittasan gondolta - megvan a fiú.

Egy hangos csattanás visszahozta Harryt a valós világba. Kissé összezavarodva felemelte a pálcáját, de az elölte álló boszorkány már orra bukott; oly keményen ért földet, hogy a polcon álló üvegek beleremegtek.

- Soha nem kábítottam még el senkit a DS edzéseken kívül - mondta Luna enyhe csodálkozással a hangjában. - Hangosabb, mint amire számítottam.

És való igaz, a plafon remegni kezdett. Sietős léptek váltak egyre hangosabbá, ahogy azok a hálótermek ajtaihoz érkeztek. Luna varázslata felébresztette a Hollóhátas diákokat.

- Luna, merre vagy? Gyorsan, a Köpeny alá!

Luna lába elölűnt a semmiből, Harry mellésietett, és mindkettőjükre ráborította a Köpenyt. Abban a pillanatban az ajtó kivágódott, és tucatnyi Hollóhátas jött elő. Mindenkin pizsama volt. Meglepetés hangjai hallatszottak, ahogy meglátták Alecto-t ott feküdni eszméletlenül. Lassan körbevették, mint ha egy vérszomjas fenevad lenne ott, ami bármelyik pillanatban felébredhet és támadhat. Majd egy bátor kis elsős előrelépett, és megbökte az elölte fekvő alakot a nagylábujjával.

- Azt hiszem, meghalt! - kiáltotta örömmel.

- Ó, nézd! - suttogta Luna boldogan, ahogy a diákok köre beszűkült Alecto körül. - Tetszik nekik!

- Ja... szuper...

Harry becsukta szemét. Sebhelye zsibogott, amikor úgy döntött, hogy belenéz Voldemort elméjébe... a barlang felé tartó alagútban csúszott... úgy gondolta, jobb lesz utánanéznie a medálnak, mielőtt odamegy... de nem tart sokáig...

Kopogtatás hallatszott a Hollóhát bejárati ajtaja túloldaláról. Harry hallotta a trillázó hang keresztkérdését.

- Hová tűnnek az eltűnt dolgok?

- Honnan tudjam?! Fogd be! - horkantotta egy durva hang, és Harry felismerte benne a másik Carrow testvért, Amycus-t. - Alecto? Alecto? Odabenn vagy? Nálad van a fiú? Nyisd ki az ajtót!

A Hollóhátasok izgatott és félelemmel teli suttogásba kezdtek. Majd, mindenféle figyelmeztetés nélkül, hangos dobbanások hallatszottak, mintha egy géppuskával soroznák az ajtót.

- ALECTO! Ha eljön, és nincs nálunk Potter... Úgy akarsz végezni, mint Malfoyék? VÁLASZOLJ! - ordította Amycus, minden erejével az ajtót rázva; de az még mindig nem nyílt ki. Az összes Hollóhátas hátralépett néhány lépést, a félénkebbek pedig egyenesen visszarohtak az ágyaikba. Miközben Harry épp azon gondolkozott, hogy vajon jó ötlet lenne-e kiobbantani az ajtót, és megátkozni Amycust, mielőtt az bármit is tehetne, egy másik, és felettébb ismerős hang csendült fel az ajtó mögött.

- Megkérdezhetem, hogy mit csinál, Carrow Professzor?

- Próbálok... átjutni... ezen az átkozott... ajtón! - kiabálta Amycus. - Keresse meg Flitwicket! Szóljon neki, hogy nyissa ki, most!

- Azt hittem, a húga benn tartózkodik - mondta McGalagony Professzor. - Nem épp Flitwick professzor engedte őt be nem sokkal ezelőtt, pontosan a maga kérésére? Talán ő ki tudná magának nyitni az ajtót. Akkor nem ébresztené fel az egész kastélyt.

- De nem válaszol, maga vén boszorkány! Nyissa ki maga! Gyerünk, most!

- Természetesen, ha úgy kívánja - mondta McGalagony professzor, elképesztő ridegséggel a hangjában. Udvarias koppintás hallatszott az ajtón, majd a trillázó hang újból feltette a kérdést:

- Hová tűnnek az eltűnt dolgok?

- A semmibe, ennek megfelelően, mindenhová - válaszolta McGalagony professzor.

- Ékesen megválaszolt - mondta a sas kopogtató, és az ajtó kitérult.

Az a néhány Hollóhátas, akik a legtovább időztek a szobába, most felrohantak a szobáikba. Amycus beviharzott, és előkapta a pálcáját. Mint a testvére, ő is sápadt, tésztaképű volt, és amint a kis szemeivel meglátta Alecto-t elterülve a földön, felkiáltott félelmében és dühében.

- Mit tettek azok a kis férgek?! - ordította. - Addig kínozom majd őket, amíg el nem árulják, hogy ki volt az... és mit fog ehhez szólni a Sötét Nagyúr? - Öklével tehetetlenül a homlokát püfölte. - Nincs meg a fiú, elmentek, és megölték őt!

- Csak el van kábítva - mondta McGalagony professzor ingerülten, miután leguggolt Alecto mellé, hogy megvizsgálja őt. - Nem lesz semmi baja.

- De még mennyire hogy lesz baja! - ordította Amycus. - Miután a Sötét Nagyúr a kezelésébe veszi! Idehívta őt, éreztem, ahogy a Jegy felizzott! Most azt hiszi, hogy nálunk van Potter!

- "Nálunk van Potter?" - ismételte élesen McGalagony professzor. - Mit ért ez alatt?

- Azt mondta nekünk, hogy lehet, megjelenik Potter a Hollóhát Toronyban, és ha elkaptuk, akkor azonnal hívjuk őt!

- Miért akarna Potter bejutni a Hollóhát Toronyba? Ő az én házamba tartozik!

A düh és értetlenség alatt Harry kihallotta a büszkeséget McGalagony hangjában. Egyszerre felbuzgott benne a ragaszkodás a tanárnő iránt.

- Nekünk azt mondták, hogy lehet, hogy idejön! - mondta Currow. - Honnan tudjam, hogy miért?

McGalagony professzor felállt, apró szemeit körbehordozta a szobán. Tekintete kétszer is elhaladt Luna és Harry felett.

- Majd rákenjük a kölykökre - mondta Amycus, és malac-szerű arcán egyszerre ravasz kifejezés jelent meg. - Igen, ezt fogjuk tenni. Azt mondjuk, hogy Alecto-t csapdába csalták ezek a kölykök, - felnézett a plafonon túl lévő hálótermekre -, és hogy kényszerítették Alecto-t arra, hogy megnyomja a Jegyet, és ezért volt téves riasztás... majd ő megbünteti őket. Néhány gyerekkel több vagy kevesebb, kit érdekel?

- Csak azt, akit az igazság és a hazugság, valamint a bátorság és gyávaság közti különbség is érdekli - mondta McGalagony professzor sápadtan. - Úgy látszik, ezt maga és a nővére képtelenek értékelni. De tisztázzunk egy valamit. Nem fogja az önnön ostobaságát a Roxfort gyermekeire kenni. Ezt nem hagyom.

- Tessék?

Amycus olyan közel lépett McGalagonyhoz, hogy arca csak pár centire volt az övétől. A tanárnő nem hátrált el, épp ellenkezőleg; úgy nézett le rá, mintha egy különösen undorító dolog lenne, amit a vécéülőkén talált.

- Ebben az ügyben senkit sem érdekel, hogy maga mit nem hagy, Minerva McGalagony. Lejárt az ideje. Mi vagyunk itt a főnökök, és maga vagy fedez engem, vagy megfizet.

És ezzel az arcába köpött.

Harry lerántotta magáról a Köpenyt, és felemelte a pálcáját.

- Ezt nem kellett volna - mondta. Amycus megpördült, Harry pedig elordította magát: -
Crucio!

A Halálfaló felemelkedett a földről. A levegőben lógva vonaglott, mint egy fuldokló ember; kínjában ordított és vergődött. Majd egy reccsenéssel, és az üvegek törésével szétzúzta a könyvespolcot, és mozdulatlanul a földön kötött ki.

- Már látom, hogy értette Bellatrix - mondta Harry, ahogy fejében dübörgött a vér. -
Tényleg szívből akarni kell.

- Potter! - suttogta McGalagony professzor, a szívéhez kapva. - Potter... maga itt! Mi...?
Hogy...? - Nagy nehezen összeszedte magát. - Potter, ez igazán botorság volt!

- Leköpte magát - mondta Harry.

- Potter, én... ez nagyon... nagyon lovagias volt magától... de nem fogja fel...?

- De, igen - mondta Harry. A tanárnő félelme jótékonyan hatott rá. - McGalagony professzor, Voldemort úton van.

- Ó, már kimondhatjuk a nevét? - kérdezte Luna érdeklődve, miközben lehúzta magáról a Köpenyt. Egy második kívülálló hirtelen felbukkanása már túl sok volt McGalagonynak. A tanárnő hátralépett, és egy székre huppant, miközben a hálóinge nyakát markolászta.

- Nem hiszem, hogy sokat számítana, hogy hogyan hívjuk - mondta Harry Lunának. - Már
úgyis tudja, hol vagyok.

Az elszigetelt rész Harry elméjében, mely összeköttetésben állt a haragosan lüktető sebhelyével, látta, ahogy Voldemort egy kísérteties, zöld csónakban ülve kel át a barlang-béli tón... már majdnem elérte a szigetet, ahol a kötél állt...

- El kell tűnnie innen - suttogta McGalagony professzor. - Most, Potter, amilyen gyorsan
csak lehet!

- Nem lehet - mondta Harry. - Még van egy kis elintéznivalóm. Professzor, nem tudja, hogy hol lehet Hollóhát elveszett diadémja?

- Holl... Hollóhát diadémja? Dehogyan... nem vészett el évszázadokra? - A tanárnő felült a székében. - Potter, ez örülség, teljesen örülség magától, hogy idejőjön...

- Muszáj volt - mondta Harry. - Professzor, itt van elrejtve valahol egy tárgy, amit meg kell találnom, és lehet, hogy a diadém az... ha beszélhetnék Flitwick professzorral...

Mozgás zaja hallatszott, üvegcserepek repedése: Amicus kezdte visszanyerni eszméletét. Mielőtt Harry vagy Luna cselekedhetett volna, McGalagony professzor felemelkedett, és rászegezte pálcáját a tántorgó Halálfalóra.

- Imperio.

Amicus felállt, elsétált a testvérehez, felvette a pálcáját, és kötelességtudóan átnyújtotta azt, a sajátjával egyetemben McGalagony professzornak. Végezetül lefeküdt a földre Alecto mellé. McGalagony újból megszuhintotta a pálcáját, és a semmiből egy hosszú, ezüstösen ragyogó kötél jelent meg, ami szorosan összekötözte a két Carrow-t.

- Potter - szólalt meg a tanárnő, és Harry felé fordult. Arc kifejezése homlokegyenest az ellenkezője volt, mint mikor a testvérekhez beszélt -, ha Ő, Akit Nem Nevezünk Nevén, tényleg tudja, hogy maga itt van...

Ahogy ezt kimondta, a düh úgy suhant végig Harry-n, hogy fizikai fájdalmat okozott számára. Sebhelye felizzott, és egy pillanatra lenézett az előtte álló kőtátra, melynek mérge tiszta és átlátszó volt, és látta, hogy a medál nincs a biztonságot adó felszín alatt...

- Potter, minden rendben? - kérdezte egy hang, és Harry visszatért; Luna vállába kapaszkodva sikerült állva maradnia.

- Kifutunk az időből, Voldemort egyre közelebb ér. Professzor, én Dumbledore utasításaira cselekszem, meg kell találnom, rám bízta a feladatot! De ki kell vinnünk a tanulókat, amíg én átkutatom a kastélyt... Voldemort csak engem akar, de nem okoz neki szívfájdalmat egy-két plusz diák halála, főleg most... - Főleg most, hogy már tudja, hogy a Horcruxaira vadászom, fejezte be Harry gondolatban a mondatot.

- Maga Dumbledore utasításaira cselekszik? - ismételte a tanárnő, enyhe csodálkozással a hangjában. Majd kihúzta magát annyira, amennyire csak tudta.

- Biztosítjuk az iskolát Ő ellene, Akit Nem Nevezünk Nevén, amíg maga megkeresi ezt a... tárgyat.

- Ez lehetséges?

- Úgy vélem, igen - felelte McGalagony professzor szárazon. - Tudja, mi, tanárok elég jók vagyunk varázslás terén. Biztos vagyok benne, hogy fel tudjuk tartóztatni egy időre, ha mindent beleadunk, amit csak tudunk. Természetesen, Piton professzorról is gondoskodnunk kell...

- Majd én...

- ...és ha a Roxfort ostrom alá kerül, valamint a Sötét Nagyúr is ott áll majd az ajtónkban, akkor az lenne a legokosabb, ha annyi ártatlan embert vinnénk ki, amennyit csak tudunk. De mivel a Hop-Hálózatot figyelik, Hoppanálni pedig nem lehet a területen...

- Van egy kiút - vágott közbe Harry, és sietve elmagyarázta a Szárnyas Vadkanba vezető alagutat.

- Potter, mi diákok százairól beszélünk...

- Tudom, professzor, de ha Voldemort és a Halálfalók az iskola falain belülre összpontosítják figyelmüket, akkor nem fog nekik feltűnni, ha valaki Dehoppanál a Szárnyas Vadkanból.

- Van benne valami - mondta a tanárnő. A Carrow testvérekre szegezte a pálcáját, amiből egy ezüstös háló borult rájuk. Az szorosan összekötözte magát, majd felemelte őket a levegőbe, és ott is maradt; a testvérpár ott lógott a kék és arany plafon alatt, mint két hatalmas, ronda vízilény.

- Jöjjenek. Szólnunk kell a házak vezetőinek. Jobb lesz, ha felveszik azt a Köpenyt.

Ezzel az ajtóhoz masírozott, és ismét felemelte a pálcáját. A hegyéből három ezüst kiscica ugrott ki, mindháromnak jellegzetes, szemüveglencse-alakú folt volt a szeme körül. A patrónusok elszaladtak, ezüstös csíkot hagyva maguk után a spirális lépcsőn. McGalagony professzor, Harry és Luna lesiettek.

Végigszaladtak a folyosókon, miközben a patrónusok egyenként elhagyták őket; McGalagony professzor skótmintás hálórúhája söpörte a földet, mögötte pedig Harry és Luna futott a Köpeny alatt.

Két emeletet már elhagytak, mikor halk léptek csatlakoztak az övéikhez. Harry, akinek a sebhelye még mindig bizsergett, hallotta meg őket először. Érezte a nyaka körüli erszényben a Tekergők Térképét, de mielőtt elővehette volna, McGalagony is észrevette, hogy valaki van még a közelben. Megállt, harcra emelte pálcáját, és megszólalt:

- Ki van ott?

- Én vagyok az - mondta egy lassú hang.

Egy páncél mögül Perselus Piton lépett elő.

A tanár láttára Harryben felizzott a gyűlölet: már elfelejtette Piton kinézetének apró, utálatos részleteit. Már elfelejtette, hogyan lóg a zsíros, fekete haja függönyként a vékony arcába; hogy fekete szemei milyen halottan, hidegen néznek. Nem hálóruha volt rajta, hanem a szokásos fekete talárja, és ő is harcra kész tartotta maga előtt a pálcáját.

- Hol vannak a Carrow testvérek? - kérdezte csendesen.

- Gondolom ott, ahol mondtad, hogy legyenek, Perselus - mondta McGalagony professzor.

Piton közelebb lépett. Tekintete átsiklott McGalagonyon, és a mögötte lévő folyosót kémlelte, mintha tudta volna, hogy Harryék ott rejtőznek. Harry maga is átokra készen tartotta pálcáját.

- Én úgy tudtam - folytatta Piton -, hogy Alecto elfogott egy behatolót.

- Tényleg? - kérdezte McGalagony professzor. - És miből gondolja így?

Piton enyhén behajlította bal karját, ahová a Sötét Jegy volt égetve.

- Ó, hát persze - mondta McGalagony professzor. - El is felejtettem, hogy maguknak, Halálfalóknak különbejáratú kommunikációs rendszerük van.

Piton úgy tett, mintha nem hallotta volna őt. Tekintete még mindig a semmit fürkészte, miközben egyre közeledett a tanárnőhöz; úgy látszott, nincs azzal tudatában, hogy mit csinál.

- Nem is tudtam, hogy ma maga az esti ór a folyosókon, Minerva.

- Van valami kifogása ellene?

- Csak azon gondolkozom, vajon miért kelt fel az ágyából ezen a késői órán?

- Mintha hangoskodást hallottam volna - mondta McGalagony professzor.

- Tényleg? De hisz minden olyan nyugodt.

Piton a tanárnő szemébe nézett.

- Láta Harry Pottert, Minerva? Mert ha igen, akkor ragaszkodom...

McGalagony professzor gyorsabban mozdult, mint Harry hitte volna; a pálcája a levegőbe hasított, és egy pillanatig Harry azt gondolta, hogy Piton a földre kerül, eszméletlenül. De a tanár Védőpajzsának hatalmas ereje ledöntötte McGalagonyt a lábáról. A tanárnő egy égő fáklyára mutatott pálcájával, ami kirepült a tartójából; Harry, aki épp Pitont készítelte megátkozni,

észrevette a hatalmas lángokat, és lerántotta magával Lunát a földre. A lángok betöltötték az egész folyosót, és Piton felé repültek, mint egy óriási lasszó...

Majd az már nem tűz volt, hanem egy nagy, fekete kígyó, melyet McGalagony füstté oszlatott, és azok azon nyomban átalakultak egy seregnyi éles törre. Piton csak úgy tudta kivédeni őket, hogy életre keltette a mellette álló páncélt; az eléugrott, és a sok-sok tör apró csattanással mind annak a mellébe fűrődtek...

- Minerva! - sipította egy hang. Harry még mindig Lunát védte a gellert kapott lövedékek elől, de most hátranézett: Flitwick professzor, valamint Bimba professzor viharzott feléjük a hálórúhájukban, tőlük kicsit lemaradva a nagydarab Lumpsluck professzor lihegett.

- Nem! - kiáltotta Flitwick, és felemelte a pálcáját. - Nem fogsz többet gyilkolni a Roxfortban!

Flitwick varázslata eltalálta a páncélt, amely mögött Piton keresett menedéket: és egy hangos csattanással életre kelt. Piton kiverekedte magát a páncél szorításából, és visszarepítette azt támadói felé. Harrynek és Lunának félre kellett vetődnie az útjából, így az telibe kapta a falat, és darabokra esett. Mikor Harry újra felnézett, Piton menekült az őt üldöző McGalagony, Flitwick és Bimba elől: Piton beszaladt az egyik terem ajtaján, és pillanatokkal később hallotta McGalagony kiáltását:

- Gyáva! GYÁVA!

- Mi történt, mi történt? - kérdezte Luna.

Harry talpra segítette a lányt, majd együtt végigszaladtak a folyosón, maguk mögött húzva a Láthatatlanná tévő Köpenyt. Beviharzottak az elhagyott terembe, ahol McGalagony, Flitwick és Bimba professzor megkövülten állt egy szétfúzott ablak előtt.

- Kiugrott - mondta McGalagony, amint Harry és Luna beértek a szobába.

- Úgy érti, meghalt? - Harry az ablakhoz vágatott, mit sem törődve Flitwick és Bimba meglepett kiáltásaival, amit az ő megjelenése váltott ki.

- Nem, nem halt meg - mondta McGalagony keserűen. - Dumbledore-ral ellentétben, nála még volt pálcá... és úgy látszik, tanult néhány trükköt a mesterétől.

Harry elszörnyedve meglátta a távolban repülő hatalmas, denevér formájú alakot, amint az az erdő felé tartott.

Nehéz léptek hallatszottak mögülük, és hatalmas puffanások: Lumpsluck most érte őket utól.

- Harry! - zihálta, miközben jókora mellkasát masszírozta a smaragdzöld selyempizsamája alatt. - Kedves fiam... micsoda meglepetés... Minerva, magyarázza meg, kérem... Perselus... hogy...?

- Az igazgató úr egy kis szünetet tart - mondta McGalagony professzor, és a Piton-formájú lyukra mutatott az ablakon.

- Professzor! - kiáltotta Harry, homlokára szorítva kezét. Láta az Inferikkel teli tavat, mely lassan úszott mellette, és érezte, ahogy a zöld csónak nekiütközik a szárazföldnek, és Voldemort kiszállt belőle, szíve haraggal teli...

- Professzor, el kell barikádoznunk az iskolát, már jön!

- Rendben van. Ő, Akit Nem Nevezünk Nevét, ide tart - mondta a többi tanárnak. Bimba és Flitwick felhördült; Lumpsluck mélyet sóhajtott. - Potternak Dumbledore utasításaira el kell végeznie valamit a kastélyban. Minden lehetséges védelmet fel kell állítanunk, amíg Potter teszi, amit tennie kell.

- De azt ugye tudja, hogy Tudjukkit nem tudjuk teljesen féken tartani?

- De feltartóztathatjuk - mondta Bimba professzor.

- Köszönöm, Pomona - mondta McGalagony professzor, és a két boszorkány egy megértő, de savanyú mosolyt váltott. - Azt javaslom, hogy tegyünk alapintézkedéseket az iskola védelmének érdekében, majd gyűjtsük össze a diákokat, és találkozzunk a Nagyteremben. Legtöbbjüket ki kell vinnünk innen, de azoknak, akik elég idősek már ahhoz hogy maradjanak, és harcolni szeretnének, megadhatjuk erre az esélyt.

- Egyetértek - mondta Bimba professzor, aki már az ajtó felé igyekezett. - 20 perc múlva a Nagyteremben leszek a diákjaimmal.

És ahogy kikocogott a teremből, hallották a motyogását:

- Tentacula. Ördöghurok. Bubógumógenny... igen, azt még megnézném, hogy a Halálfalók hogy bírnak el velük...

- Én itt teszem a dolgom - mondta Flitwick, és bár alig látott ki a szétzúzott ablakon, kimutatott rajta a pálcájával, és bonyolult védelmi igéket kezdett mormolni. Harry furcsa, suhogó hangot hallott, mintha Flitwick szabadjára engedte volna a szelet a földeken.

- Professzor - szólt Harry, az apró Búbájtán tanárhoz lépve -, sajnálom, hogy félbeszakítom, uram, de ez fontos. Nincs valamilyen ötlete, hogy hol lehet Hollóhát elveszett diadémja?

- Protego horribilis... Hollóhát diadémja? - sipította Flitwick. - Egy kis extra tudás mindig jól jön, Potter, de nem igazán hinném, hogy most ebben a helyzetben ez segítene!

- Úgy értem... tudja, hogy hol található? Láta már valaha?

- Láttam-e? Ma élők közül senki sem látta már! Mióta csak elveszett, fiam.

Harry kétségbeesés és pánik keveredését érezte. Hát akkor mi a Horcrux?

- A Nagyteremben találkozunk, és hozza a Hollóhátasokat, Filius! - szólalt meg McGalagony professzor, és intett Harrynek meg Lunának, hogy kövessék őt.

Épp elérték az ajtót, mikor Lumpsluck megállította őket.

- Szavamra - lihegte, izzadtan és sápadtan, harcsa-szerű bajsza lekonyulva. - Mennyi tennivaló! Nem vagyok benne biztos, hogy ez okos ötlet, Minerva. Keresni fog egy bevezető utat, és bárki, aki megpróbálja őt feltartóztatni, az szörnyű veszélynek teszi ki magát...

- Húsz perc múlva várom magát a Mardekárosokkal együtt a Nagyteremben - mondta McGalagony professzor. - Ha el kívánja hagyni az iskolát a diákjaival együtt, nem állunk útjába. De ha bármelyikőjük is szabotálja a védekezésünket, vagy ellenünk veszi fel a harcot a kastélyban, Horace, akkor harcolni fogunk.

- Minerva! - kiáltott fel Lumpsluck megrökönyödve.

- Elérkezett az idő, hogy a Mardekár eldöntse, kihez marad hűséges - szólt közbe McGalagony professzor. - Menjen, és ébressze fel a diákjait, Horace.

Harryék nem várták meg, hogy Lumpsluck abbahagyja az össze-visszabeszélést: Lunával együtt McGalagony után rohantak, aki most megállt a folyosó közepén, és felemelte a pálcáját.

- Piertotum... az Isten szerelmére, Frics, ne most...

Az idős gondnok beszaladt a képbe, miközben hangosan kiabált. - Diákok a folyosón! Diákok a folyosón!

- Nagyon helyes, maga szédült bolond! - ordított rá McGalagony. - Most menjen, és legyen kicsit a hasznunkra! Keresse meg Hóborcot!

- H...Hóborcot? - ütközött meg Frics, mintha még soha nem hallotta volna ezt a nevet.

- Igen, Hóborcot, maga idióta, Hóborcot! Már vagy egy negyed évszázada csak őt szidja, emlékszik már? Menjen, és keresse meg, most rögtön!

Frics láthatólag úgy gondolta, hogy McGalagony elvesztette józan esztét, de púpos háttal elbicegett, miközben orra alá dörmögött valamit.

- És most... Piertotum locomotor! - mondta McGalagony professzor.

A folyosón lévő páncélok leugrottak az emelvényeikről, és mivel Harry visszhangzócsattanó hangokat hallott a felsőbb és alsóbb szintekről is, tudta, hogy a kastély összes páncélja így tett.

- A Roxfort veszélyben van! - kiáltotta McGalagony professzor. - Emberek, védjétek meg minket, tegyétek a kötelességeket!

Csattogva és kiáltozva, a mozgó páncélok hordája elrohant Harry mellett: néhányuk nagyobb, mások pedig kisebbek voltak az életnagyságnál. Harry állatokat is látott köztük, miközben az emberek kardokat és láncos, szögekkel kivert vasgolyókat rántottak elő.

- Most, Potter - mondta McGalagony -, maga és Mrs. Lovegood jobb, ha visszatér a barátaikhoz, és lehozza őket a Nagyterembe... én majd elintézem a többi Griffendélest.

A következő lépcsőnél szétváltak; Harry és Luna visszaszaladtak a Szükség Szobájának elrejtett bejáratához. Ahogy futottak, diákok tömegeivel találták szembe magukat. Legtöbbjük utazó talárlukát kapták pizsamájuk felé, és tanárok, valamint prefektusok kíséretében igyekeztek a Nagyterem felé.

- Ez Potter volt!

- Harry Potter!

- Ő volt az, esküszöm, láttam őt!

De Harry nem nézett hátra, és végre elérték a Szükség Szobáját. Harry az elvarázsolt falnak dőlt, mely készségesen kinyílt. Ő és Luna leszaladtak a meredek lépcsőkön.

- Mi a...?

Ahogy meglátták a szoba belsejét, Harry meglepetésében lecsúszott az utolsó néhány lépcsőfokon. Teljesen teli volt, sokkal több ember gyűlt össze, mint mikor Harry előzőleg ott volt. Kingsley és Lupin őt nézték, ahogy Oliver Wood, Katie Bell, Angelina Johnson, Alicia Spinnet, Bill, Fleur, Mr. és Mrs. Weasley is.

- Harry, mi folyik itt? - kérdezte Lupin, odasétálva hozzá a lépcső aljához.

- Voldemort úton van ide, elbarikádozzuk az iskolát... Piton elmenekült... és ti mit csináltok itt? Honnan tudtátok?

- Mi szoltunk az egész Dumbledore Seregének - mondta Fred. - Nem hagyhattuk, hogy kimaradjanak a buliból, és a DS szolt a Főnix Rendjének is, szóval minden le van vajazva.

- Mi lesz most, Harry? - kérdezte George. - Mi történik?

- Kimenekítik a kisebb diákokat, és mindenki a Nagyterembe igyekszik, hogy ott megbeszéljék a dolgokat - mondta Harry. - Harcolunk.

Hatalmas ordítás hallatszott, és mintha mindenki megindult volna a lépcső felé; Harry hozzápréselődött a falhoz, ahogy elrohant mellette a DS, a Főnix Rendje és Harry régi kviddics csapatának érdekes egyvelege. Mind kihúzott pálcával tartottak az iskola főépületébe.

- Gyere, Luna - szólta Dean, ahogy elszaladt Harry mellett, kinyújtva egyik szabad kezét; a lány elkapta azt, és követte őt a lépcsőkön.

A tömeg erősen megcsappant: csak néhány ember maradt a Szükség Szobájában. Harry csatlakozott hozzájuk. Mrs. Weasley Ginny-vel harcolt, körülöttük Lupin, Fred, George, Bill és Fleur állt.

- Kiskorú vagy! - kiáltotta Mrs. Weasley a lányának. - Nem engedélyezem! A fiúk, rendben, de neked haza kell menned!

- Nem!

Ginny haja szállt a levegőben, ahogy kirántotta magát anyja szorításából.

- Benne vagyok a Dumbledore Seregében...

- ... egy tinédzserek csapatában!

- Egy tinédzserek csapata határozta el, hogy szembeszáll ellene, amikor senki más nem mert! - mondta Fred.

- Ő még 16! - kiáltotta Mrs. Weasley. - Nem elég idős! Nem is tudom, mit gondoltatok, mikor magatokkal hoztátok...

Fred és George kissé szégyenkezve néztek maguk elé.

- Anyának igaza van, Ginny - mondta Bill kedvesen. - Nem maradhatsz. Minden kiskorú elhagyja az iskolát, és ez így van jól.

- Nem mehetek haza! - kiáltotta Ginny, a méregtől könnyes szemmel. - Az egész családom itt van, nem akarok otthon ülni, nem tudva, hogy mikor mi történik, és...

Szeme most először találta meg Harry tekintetét. Kérdően ránézett, de a fiú megrázta a fejét, és Ginny keserűen hátat fordított.

- Jól van - mondta, ahogy a Szárnyas Vadkanba vezető alagút bejáratát nézte. - Akkor most elbúcsúzom, és...

Kaparás és egy jókora puffanás hallatszott: valaki kimászott a járatból, elvesztette az egyensúlyát, és a földre esett. Az illető felhúzta magát egy közelben álló székre, és félrecsúszott szarukeretes szemüvegén át körülnézett.

- Elkéstem? - kérdezte. - Elkezdődött már? Csak most tudtam meg, így én... én...

Percy elhallgatott. Láthatólag nem volt arra felkészülve, hogy belefut szinte az egész családjába. A csodálkozás hosszú csendet vont maga után, melyet a Lupin felé forduló Fleur tört meg, szemmel láthatóan a kínos pillanatot igyekezte megenyhíteni.

- És... hogy van á kicsi Teddy?

Lupin megütközve pislogott egyet. A Weasley-k között beálló némaság olyan sűrű volt, mint a jég.

- Én... ó, igen... jól van! - mondta Lupin hangosan. - Igen, Tonks vigyáz rá... az anyjéknál.

Percy és a többi Weasley még mindig egymást bámulták, mintha odafigyaltak volna.

- Nézd csak, itt van egy kép róla! - kiáltotta Lupin. Előkapott a zakója belső zsebéből egy fotót, és megmutatta Fleurnek és Harrynek. A képen egy türkizkék hajú kicsi baba volt látható, amint épp a kövér kis öklét lóbálja a kamera felé.

- Bolond voltam! - kiáltott fel Percy oly hangosan, hogy Lupin majdnem elejtette a képet.

- Egy idióta voltam, egy nagyképű ökor, egy... egy...

- Minisztérium-imádó, család-megtagadó, hatalomra éhes barom - mondta Fred.

Percy nagyot nyelt.

- Igen, az voltam!

- Nos, ennél szebben nem is mondhattad volna - szólt Fred, és kinyújtotta jobbát Percy felé.

Mrs. Weasley könnyekben tört ki. Előreszaladt, félrelökte Fredet, és bezárta Percyt egy szoros ölelésbe, miközben a fiú a hátát paskolta, és az apját nézte.

- Sajnálom, apa - mondta Percy.

Mr. Weasley sűrűn pislogott, majd ő is a fiához szaladt, hogy megölelje.

- Mi térített észre, Perce? - kíváncsiskodott George.

- Már egy ideje észnél vagyok - mondta Percy, a talárja sarkával a szemét törölgetve. - De talátnom kellett egy kiutat, ami nem könnyű manapság a Minisztériumban. Éjt nappallá téve

árulókat keresnek. Sikerült kapcsolatba lépnem Aberforth-al, és ő szolt 10 perce, hogy a Roxfort harca készül, így hát itt vagyok.

- Nos, szívből reméljük, hogy a prefektusaink ezekben a rémséges időkben is keményen megállják helyüket - mondta George, Percy lehető legnagyobb módorát utánozva. - Most pedig irány a lépcső és harcra fel, különben az összes híres Halálfalóról lemaradunk.

- Szóval te vagy a sógornóm? - mondta Percy, és kezét rázott Fleurral, ahogy Billel, Fredde és George-dzsál a lépcső felé igyekeztek.

- Ginny! - kiáltott fel Mrs. Weasley.

Ginny, kihasználva a kibékülés rövid perceit, megpróbált észrevétlenül felkúszni a lépcsőkön.

- Molly, mi lenne akkor, - kezdte Lupin -, ha Ginny itt maradna a szobában? Akkor tudná, hogy mikor mi történik, de nem lenne a harc kellős közepében.

- Én...

- Ez jó ötlet - mondta Mr. Weasley komolyan. - Ginny, itt maradsz a Szobában, világos?

Ginnynek láthatóan nem igazán tetszett az ötlet, de az apja szokatlanul kemény pillantása után bólintott. Mr. és Mrs. Weasley, valamint Lupin is a lépcső felé indult.

- Hol van Ron? - kérdezte Harry. - És Hermione?

- Már minden bizonnyal felértek a Nagyterembe - szolt hátra Mr. Weasley a válla felett.

- Nem láttam őket elmenni - mondta Harry.

- Mondtak valamit egy mosdóról - mondta Ginny. - Nem sokkal miután elmentél.

- Egy mosdóról?

Harry kiszaladt a szobából, és a küszöbön megállt. Elővette a Térképet, ellenőrizve az alattuk lévő mosdót; az üres volt.

- Biztos vagy benne, hogy mosdót...?

De ekkor a sebhelye felizzott, a Szükség Szobája pedig eltűnt a szeme elől; a magas, kovácsoltvas kapun nézett át, melynek két oldalán szárnyas vaddisznók álltak hatalmas oszlopokon. A kapun túl, a sötét földeken át ott állt a kastély, apró ablakai világítottak az éjszakában. Nagini a válla köré csavarodva pihent. És megigézte őt a hideg, kegyetlen érzés, mely a célja érdekében könyörtelen gyilkoláshoz vezet.

HARMINCEGYEDIK FEJEZET

ROXFORT CSATÁJA

A Nagyterem elvarázsolt mennyezete sötét és csillagos volt. Alatta négy hosszú asztal állt, teli zilált tanulóval; néhány utazó talárba, mások köntösbe csavarva ültek. Itt-ott ezüstös kísértetek látszottak. Minden szem, élőé és holté, McGalagony professzorra szegeződött, aki a Nagyterem végében lévő emelvényen állt. Mögötte a tanárok sorakoztak fel, beleértve a mondabeli lényt, Firenzét is, és a Főnix Rendjének tagjait, akik harcolni jöttek.

- ... az iskola kiürítését Mr. Frics és Madam Pomfrey felügyeli majd. Prefektusok, amikor szólok, maguk veszik át a vezetést a házaik felett, és az általános alakzatban a kimenekítési ponthoz irányítják őket.

A tanulók közül sokan megdermedtek. Ám ahogy Harry a falnak préselődve kereste tekintetével Ront és Hermionét, Ernie Macmillan állt fel a Hugarbugosok asztalától.

- És mi van, ha harcolni akarunk? - üvöltötte.

Szórványos taps hallatszott.

- Ha az illető már nagykorú, maradhat - mondta McGalagony professzor.

- Mi van a cuccainkkal? - kiáltotta egy lány a Hollóhátasok közül. - A ládánk, a baglyaink...

- Nincs idő arra, hogy elhozzuk őket - mondta McGalagony professzor. - A legfontosabb dolog az, hogy titeket kimenekítsünk innen.

- Hol van Piton professzor? - kérdezte egy lány a Mardekáros asztaltól.

- Ahogy azt mondani szokás: lelépett - válaszolt McGalagony, és óriási üdvívalgás fogadta szavait a Griffendél, a Hugarbug és a Hollóhát asztalánál.

Harry feltűnés nélkül végigsietett a Griffendéles asztal mellett, még mindig Ront és Hermionét keresve. Ahogy elhaladt, néhány arc fordult felé, és a suttogás felerősödött.

- A kastély köré már szórtunk védővarázslatot - mondta McGalagony professzor -, de nem valószínű, hogy sokáig kitartana, kivéve, ha mi is besegítünk neki kicsit. Kérlek benneteket, hogy gyorsan és nyugodtan cselekedjétek, és tegyétek úgy, ahogy prefektu...

Utolsó szavait elnyomta egy idegen hang, ami végigvisszhangzott a termen. Magas volt, hideg és tiszta: nem lehetett megmondani, hogy honnan jön, úgy hallatszott, mintha a falakból áradna. Mint amikor a szörnyet irányította, mely hosszú évszázadokig pihent a rejtékén.

- Tudom, hogy harcra készültök. - Néhány diák felsikított, néhányan összekapaszkodtak, és ijedten keresték a hang forrását. - Hasztalan minden próbálkozás. Nem harcolhattok ellenem. Nem akarok megölni titeket. Nagyra becsülöm a Roxfort tanárait. Nem akarok varázsló vért oltani.

Csend állt be a teremben; az a fajta némaság, mely zavarja az ember fülét, és oly nagynak érződik, mintha semmi sem törhetné meg többet.

- Adjátok át Harry Pottert - mondta Voldemort hangja. - És senkinek nem esik bántódása. Adjátok át Harry Pottert, és érintetlenül hagyom az iskolát. Adjátok át Harry Pottert, és jutalomban részesültök.

- Éjfélíg kaptok időt.

A csend ismét bekebelezte az iskolát. Minden egyes fej hátrafordult, és minden egyes szem egy pillanat alatt megtalálta Harryt, aki a több száz diák tekintetétől megdermedve állt a fal mellett. Egy alak állt fel a Mardekáros asztaltól, és Harry felismerte benne Pansy Parkinsont, aki most ujjal rámutatott, és felkiáltott:

- De hisz ott van! Potter ott van! Kapjuk el!

Mielőtt Harry megszólalhatott volna, hatalmas tömegek indultak meg; a Griffendélesek Harry elé tódultak, és elzárták őt a Mardekárosok hadaitól. Majd a Hugarbugosok és a Hollóhátasok is felálltak, mindannyian hátukat fordították Harry felé, és Pansy irányába néztek. Harry - megrökönyödve, ugyanakkor végtelenül hálasan - körbenézett, és felemelt pálcákat látott mindenhol, amik épp akkor kerültek elő a talárok alól, és a zsebekből.

- Köszönjük, Miss. Parkinson - mondta McGalagony professzor tárgyilagos hangon. - Maga fogja először elhagyni a kastélyt Mr. Frics társaságában. A háza pedig követheti magát.

Harry székek csikorgását hallotta a kövön, majd a Mardekárosok felálltak, és kimentek a terem másik végén.

- Hollóhátasok, indulás! - kiáltotta McGalagony.

Lassan kiürültek az asztalok. A Mardekárosoké teljesen kihalt volt, míg néhány idősebb Hollóhátas a teremben maradt. Még náluk is több Hugarbugos maradt ülve a helyükön, és a Griffendélek csak fele követte McGalagonyt. Páran közülük rögtön átvették a tanárnő helyét, és rendre parancsolták a kiskorúakat.

- Eszedbe ne jusson, Creevey, kifelé! És te is, Peakes!

Harry odaszaladt Weasleyékhez, akik a Griffendél asztalánál gyülekeztek.

- Hol van Ron és Hermione?

- Nem találtad meg...? - kezdte Mr. Weasley ijedten.

De félbeszakította őt Kingsley, aki fellépett az emelvényre, és a hátra maradt tömeghez szólt.

- Csak fél óránk van éjfélig, szóval gyorsan kell cselekednünk! A tervet a Roxfort tanárai és a Főnix Rendje alakították ki. Flitwick, Bimba és McGalagony professzor, és az önkéntesek a három legmagasabb toronyban veszik fel a harcot: a Hollóhát, a Csillagászat, és a Griffendél tornyokban. Jó rálátásuk lesz a harcra, és kitűnő helyzetük adódik varázslatok szórására. Eközben Remus - szólította meg Lupint -, Arthur - a Griffendél asztalnál ülő férfira mutatott -, és én fogjuk vezetni a földekre a csapatokat. Valakinek őriznie kell a titkos bejáratokat is...

- A lehető legjobb munka számunkra - mondta Fred, és önmagára majd George-ra mutatott. Kingsley bólintott.

- Rendben van, a vezetőket ide kérném, és kezdjük el beosztani a csapatokat!

- Potter - szólalt meg McGalagony professzor, és a fiúhoz sietett, miközben a diákok ellepték az emelvényt; tolakodtak a jó helyekért, és kérdéseket tettek fel -, magának nem épp keresnie kéne valamit?

- Tessék? Jaj - mondta Harry, jaj tényleg!

Szinte teljesen megfeledkezett a Horcruxokról, majdnem elfelejtette, hogy a harcot csak azért vívják, hogy ő elmelessen megkeresni a tárgyat. Ron és Hermione érthetetlen hiánya pillanatnyilag minden mást kitörölt az agyából.

- Akkor menjen, Potter, menjen!

- Rendben... igen...

Hátán érezte néhány diák tekintetét, ahogy kirohant a Nagyteremből. Elvegyült a kimenekítésre igyekvő diákok tömegében, és hagyta, hogy magukkal sodorják őt. A márvány

lépcső tetején elszakadt tőlük, és végigszaladt a kihalt folyosón. Félelem és pánik árnyékolt gondolatait. Megpróbálta lenyugtatni magát, és a Horcrux megtalálására összpontosított, de gondolatai úgy zümmögtek fejében, oly eredménytelenül, mint egy csapat darázs az üveg alatt. Ron és Hermione segítségével nem tudta elrendezni gondolatait. Lelassított, majd megállt az egyik üres folyosó közepén. Leült egy páncél kis emelvényére, és erszényéből előhúzza a Tekergők Térképét. Nem látta Ron és Hermione nevét sehol, bár úgy vélte, hogy a Szükség Szobája felé tartó tömeg talán elrejtí őket. Félretette a térképet, arcát a tenyerébe temette, és gondolkozni próbált...

Voldemort úgy gondolta, hogy a Hollóhát Toronyba megyek...

Megtalálta az egyetlen kiindulópontot. Voldemort a Hollóhát társalgójába rendelte Alecko Carrowot, és erre csak egy magyarázat lehetséges: Voldemort attól félt, hogy Harry rájött a Horcrux és a ház közötti kapcsolatra.

De az egyetlen Hollóháthoz kapcsolódó tárgy az elveszett diadém volt... és hogy lehetne az a Horcrux? Hogy lehetséges az, hogy Voldemort, az Ős-Mardekáros, rátaláljon a diadémra, ami Hollóhátasok generációin fogott ki? Ki mondhatta meg neki, hogy hol keresse, mikor a ma élők közül már senki nem látta azt?

A ma élők közül...

Ujjai alatt Harry szeme kipattant. Felugrott az emelvényről, és visszaszaladt azon az úton, amelyiken jött. Utolsó reményét üldözte. A Szükség Szobájába tartó léptek egyre hangosabbak lettek, ahogy Harry visszatért a márvány lépcsőre. Prefektusok kiabálva irányították a diákokat, igyekezve nem elveszíteni egyet is; lökdösődés és dulakodás uralkodott mindenhol. Harry meglátta Zacharias Smith-t, amint félrelökött egy elsőst, hogy a sor elejére érhesse. A kicsik sírtak, míg a nagyobbak kétségbeesetten keresték barátaikat...

Harry meglátott egy ezüstösen ragyogó alakot, amint az átvág az előcsarnokon. Harry olyan hangosat kiáltott, amelyet csak tudott.

- Nick! NICK! Beszélünk kell!

Átverekedte magát a diákok tömegén, és végül elérte a lépcső alját, ahol Félig Fej Nélküli Nick, a Griffendél Torony szelleme várta őt.

- Harry! Kedves fiam!

Nick elkapta Harry jobbát mindkét kezével, és megszorongatta; a fiú úgy érezte, mintha egy vödör jeges vízbe nyúlt volna.

- Nick, segítened kell. Ki a Hollóhát szelleme?
- A Szürke Hölgy, természetesen; de ha szellemi segítségedre van szükséged...
- Nem, nekem ő kell... tudod, hogy hol van?
- Lássuk csak...

Nick feje vészesen kilengett, ahogy erre-arra fordítgatta fejét, átnézve a tülekedő diáksereg feje fölött.

- Ott van, Harry. A fiatal nő, hosszú hajjal.

Harry arra nézett, amerre Nick mutatott, és meglátott egy magas szellemet. A nő észrevette, hogy a fiú őt nézi, felemelte a szemöldökét, majd átsuhant az egyik kőfalon.

Harry utánnarohant. Az egyik ajtót belökve arra a folyosóra lépett, ahová a szellem eltűnt. Harry meglátta őt; a nő a folyosó végén siklott a Harrytől ellenkező irányba.

- Hé... várj... gyere vissza!

A lány megállt, néhány centivel a föld felett lebegve. Harry látta, hogy gyönyörű lehetett volna, a maga derékig érő hajával, és a földet söprő talárjával, de arca gőgös és büszke volt. Közel érve hozzá, Harry felismerte benne azt a szellemet, aki mellett már annyiszor elment a folyosókon, de még soha nem szólt hozzá.

- Te vagy a Szürke Hölgy?

A nő bólintott, de nem szólalt meg.

- A Hollóhát Torony szelleme?

- Így igaz.

A hangja nem volt valami biztató.

- A segítségedre van szükségem. Kérlek, mondj el mindent, amit az elveszett diadémról tudsz.

A nő szája hideg mosolyba ívelt.

- Attól tartok - mondta, és indulni készült -, hogy nem segíthetek neked.

- VÁRJ!

Nem akart kiáltani, de a düh és a félelem erőt vett rajta. Rápillantott az órájára, ahogy a szellem lebegve megállt előtte; negyed óra múlva éjfél.

- Ez nagyon fontos - mondta sietve. - Ha a diadém a Roxfortban van, akkor nagyon gyorsan meg kell találnom.

- Nem te vagy az első, akit érdekel a diadém - mondta a Szürke Hölgy megvetően. - Diákok generációi kérdezték engem...

- Ez most nem a jobb jegyekről szól! - ordította Harry. - Ez Voldemortról szól... hogy legyőzhessük... vagy az sem érdekel?

Mivel a szellem elpirulni nem tudott, ezért az arca még opálosabb színt vett fel, és a nő hangja izzott, ahogy megszólalt.

- Persze, hogy... hogy mered feltételezni...

- Akkor segíts!

A nő higgadtsága foszladozni kezdett.

- Ez... ez nem arról szól... - motyogta. - Anyám diadémja...

- Az anyádé?

A hölgy láthatólag megbánta, hogy szóba hozta.

- Amikor még éltem - mondta hűvösen -, én voltam Hollóháti Heléna.

- Te a lánya vagy? De akkor tudnod kell, hogy mi történt velem!

- A diadém a bölcsességet adományoz - mondta, miközben megpróbálta összeszedni magát. - Nem hinném, hogy nagyban növelné esélyeidet azzal a varázslóval szemben, aki magát Nagyúrnak nevezi...

- Most mondtam, hogy nem akarom viselni! - mondta Harry hűvösen. - Nincs idő arra, hogy elmagyarázzam... de ha érdekel a Roxfort sorsa, és ha legyőzve szeretnéd látni Voldemortot, akkor el kell mondanod mindent, amit a diádemről tudsz!

A lány mozdulatlan maradt, csak fel-le lebegett a levegőben, és Harryre bámult. A fiút elöntötte a reménytelenség. Hát persze, ha tudná, hogy hol az ékszer, már rég elmondta volna Flitwicknek vagy Dumbledorenak; biztos ők is feltették neki ezt a kérdést. Harry lemondóan megrázta a fejét, és hátat fordított, mikor a nő halkán megszólalt.

- Én loptam el anyám diadémját.

- Te... hogy mit csináltál?

- Elloptam a diadémot - ismételte Helena Hollóhát suttogva. - Bölcsébbé, és ezzel fontosabbá szerettem volna tenni magam, mint anyám. Elszöktem vele.

Harry nem tudta, hogyan sikerült a nőnek összeszednie a bátorságát, és nem is kérdezte: erősen figyelt a történet folytatására. - Azt mondják, anyám soha nem vallotta be, hogy a diadém

elveszett; úgy tett, mintha még mindig nála lenne. Elrejtette hatalmas veszteségét, az én árulásomat, még a Roxfort alapítói elől is.

- Aztán anyám megbetegedett... halálosan. Hütlenségem ellenére még egyszer látni szeretett volna. Érttem küldött egy embert, aki nagyon szeretett engem, de én megvettem őt. Anyám tudta, hogy a férfi addig nem nyugszik, amíg meg nem talál.

Harry várt. A nő mély lélegzetet vett, és hátravetette fejét.

- Abba az erdőbe követett engem, ahol bujdosam. Mikor elutasítottam, hogy vele menjek, erőszakos lett. A Báró mindig is hirtelen haragú ember volt. Feldühítette az elutasításom, féltékeny lett a szabadságomra, és leszúrt.

- A Báró? Úgy érted...?

- A Vörös Báró, igen - mondta a Szürke Hölgy, és félrehúzta a talárját, hogy megmutassa a kis fekete sebet a mellkasán. - Mikor látta, hogy mit tett, eszét vette a bánat. Fogta a fegyvert, amivel megölt engem, és öngyilkos lett. Még évszázadokkal később is viseli láncait vezeklése jeléül... amit meg is érdemel - tette hozzá keserűen.

- És... és a diadém?

- Ott maradt, ahová rejtettem, mikor meghallottam a Báró közeledését. Egy üreges fa belsejében.

- Egy üreges fában? - ismételte Harry. - Milyen fa? Hol van?

- Egy kis erdőben, Albániában. Elhagyatott hely, úgy gondoltam, oda soha nem ér el anyám keze.

- Albániában - ismételte Harry. Az összezavarodottságából pillanatok alatt józanész és megértés született. Már értette, hogy a hölgy miért titkolta el ezt Dumbledore és Flitwick elől. - Már másnak is elmondtad ezt a történetet, igaz? Egy másik diáknak?

A nő becsukta szemét, és bólintott.

- Én... nem tudtam... olyan... kedves volt. Úgy tűnt... hogy... megérti... együtt érez...

Igen, gondolta Harry. Tom Denem biztosan megértette Helena Hollóhát vágyát olyan mesés tárgyak iránt, melyekhez volt egy kis joga.

- Nos, nem te vagy az egyetlen, akiből Denem kihúzott dolgokat - motyogta Harry. - Nagyon elbűvölő tudott lenni, ha akart...

Szóval Voldemortnak sikerült kihúznia a Szürke Hölgyből, hogy hol van elrejtve a diadém. Elutazott abba a távoli, elhagyatott erdőbe, és eltávolította a diadémot annak

rejtekhelyéról. Talán akkor tette, mikor végzett a Roxfort-beli tanulmányaival, mielőtt még beállt a Borgin&Burkes-be dolgozni.

És az albániai erdő nem tűnt tökéletes helynek, mikor jóval később Voldemortnak meg kellett lapulnia, észrevétlenül, tíz hosszú évre?

De a diadém, miután az ő drága Horcruxa lett, nem maradt ott abban a fában... nem, a diadém titokban visszautazott igazi otthonába, és Voldemort biztos akkor rejtette el...

- ... mikor egyik este munkáért jött! - mondta Harry, gondolatmenetét befejezve.

- Tessék?

- Akkor rejtette el a diadémot, mikor megkérte Dumbledore-t, hogy ő is hadd tanítson! - mondta Harry. Így, hogy hangosan is kimondta, minden értelmet nyert. - Biztosan útközben rejtette el, Dumbledore irodája felé menet vagy jövet! És még meg is érte megpróbálkoznia az állással... plusz ott volt az esélye, hogy lenyúlja Griffendél kardját... köszönöm, köszönöm!

Ezzel Harry otthagya a lebegő, csodálkozó tekintetű szellemet. Ahogy megkerülte a sarkot, és belépett az előcsarnokba, megnézte az óráját. Még volt öt perce, és bár tudta, hogy mi az utolsó Horcrux, még mindig nem tudta, hogy hol találhatja meg...

Diákok generációi kutatták a diadémot, és senki nem találta meg... ebből arra következtetett, hogy az nem a Hollóhát Toronyban van... de ha nem ott, akkor hol? Milyen rejtekhelyet talált Tom Denem, amiről úgy gondolta, hogy örökké titokban marad?

Miközben Harry agyában ezek a reménytelen gondolatok kavargtak, befordult egy sarkon, és csak néhány lépést tett meg lefelé a lépcsőn, mikor a balján lévő ablak kivágódott, és hatalmas csörömpöléssel ezernyi darabra tört. Harry lebukott, és egy óriási testet látott besuhanni az ablakon, ami végül a szemben lévő falon kötött ki. Valami nagy, és szőrös nyöszörögve elkülönült a testtől, és kicsit megviselten az érkezéstől, Harryre vetette magát.

- Hagrid! - kiáltotta Harry, és megpróbálta leküzdeni magáról Agyart, aki minden erejével azon volt, hogy teljesen benyálazza Harryt. - Mi a...?

- Harry, hát itt vagy! Itt vagy!

Hagrid felpattant, Harryt egy futólagos és csontropogató ölelésben részesítette, majd visszazaladt a törött ablakhoz.

- Ügyes fiú, Grópi! - ordította ki az ablakon. - Egy perc és visszajövök, nagyon ügyes vagy!

Hagrid mögött a sötét éjszakában Harry apró fénycsóvákat látott, és elnyújtott sikolyokat hallott. Az órájára pillantott: éjfél volt. A harc elkezdődött.

- Fenébe is, Harry - lihegte Hagrid. - eljött az idő, mi? Harcra fel?

- Hagrid, te meg honnan jöttél?

- A barlangig elhallatszott Tudodki hangja - mondta Hagrid komolyan. - A szél elvitte hozzám. "Éjfélig kaptok időt, hogy átadjátok Potttert." Tudtam, hogy itt vagy, és hogy te vagy a dolgok mögött. Nyughass már, Agyar! Így hát jöttünk, hogy csatlakozzunk - én, Grópi és Agyar. Átvágtunk az erdő felőli határon, Grópi hozott engem és Agyart. Mondtam neki, hogy a kastélynál tegyen le, erre bedobott az ablakon az istenadta. Nem épp így gondoltam, de... hol van Ron és Hermione?

- Ez - mondta Harry -, egy nagyon jó kérdés. Gyere.

Együtt végigfutottak a folyosón, Fang mögöttük kószált. Harry körös-körül mindenhol hangokat hallott a szomszédos folyosókról: rohanó lépteket, kiáltásokat. Az ablakokon kinézve még több fénycsóva szelte át az udvart.

- Hova megyünk? - lihegte Hagrid, ahogy Harry sarkában loholt. Léptei mentén a padlódeszkák megremegtek.

- Nem tudom pontosan - mondta Harry, és véletlenszerűen befordult egy sarkon. - Ronnak és Hermionénak itt kell lenniük valahol.

A csata első áldozatai keresztbefordulva feküdtek a folyosón; a két vízköpőt, melyek általában a tanári szoba bejáratát védték, darabokra törte egy átok, mely egy betört ablakon keresztül suhant át. Maradványaik erőtlenül heverték a földön, és ahogy Harry átlépte az egyiket, az halkan dörmögve megszólalt: - Ó, ne is törődjenek velem... én csak itt fekszem szétmorzsolódva...

A kőarc csúnyasága Harryt Hollóhádi Hedvig márvány mellszobrára emlékeztette, amit Xenophilius Lovegood házában láttak, amint azt az örült fejdísz viseli... majd beugrott neki a Hollóhát Toronyban látott szobor, melynek szürke hajcsigáin a kődiadém ült...

És ahogy elért a folyosó végére, egy harmadik kőalak ötlött eszébe: egy csúnya, vén varázsló feje, akinek a fejére Harry maga tett rá egy parókát, valamint egy megzöldült réz fejdísz. A sokk olyan hatással volt Harryre, mint egy nagy adag Lángnyelv Whisky, és majdnem megbotlott.

Már tudta, hogy hol van az utolsó Horcrux...

Tom Denem, aki senkiben nem bízott, és mindig maga cselekedett, oly arrogáns volt, hogy képes volt azt feltételezni, hogy ő, és csak ő fedezte fel a Roxfort kastély legmélyebb titkait. Természetesen Dumbledore és Flitwick, a mintadiákok sosem voltak pontosan azon a helyen, de ő, Harry már letért az iskola kitaposott ösvényről... rátalált a titokra, melyről csak ő és Voldemort tudott; még Dumbledore-nak sem sikerült rájönnie...

Gondolataiból a mellette elszáguldó Bimba professzor rázta fel, akit szorosan követett Neville, és még vagy egy tucat diák. Mindannyian fülvédőt viseltek, és kezükben egy-egy cserepet cipeltek.

- Mandragórák! - ordította Neville Harrynek, ahogy elfutott mellette. - Körbe vesszük vele a falat - ez nem fog nekik tetszeni!

Harry már tudta, hogy merre menjen. Felgyorsított, őt Hagrid és Agyar követte loholva. Egymás után hagyták el a portrékat, miközben a festett varázslók és boszorkányok, szoknyában és térdnadrágban, páncélban és talárban ide-oda rohanguáltak egymás portréi között, híreket továbbítva a kastély többi részébe. Ahogy Harryék elérték a folyosó végét, az egész kastély megremegett. Egy hatalmas váza iszonyatos erővel lerepült állványáról, és Harry tudta, hogy ezt egy olyan varázslat okozhatta, mely gyilkosabb, mint a tanároké és a Rend tagjaié.

- Nyughass, Agyar... nyughass! - kiáltotta Hagrid, de a hatalmas kutya menekülni kezdett, ahogy a váza szilánkjai repkedni kezdtek a levegőben. Hagrid eliramodott a rémült kutya után, egyedül hagyva Harryt.

A fiú végigszaladt a remegő folyosókon, pálcája a kezében, miközben a falon lévő festményeken keresztül vágtatott mellette az apró festett lovag, Sir Cadogan. Páncélja csörgött, őt követte a kis pónilova, miközben a lovagbátorító szavakat üvöltözt.

- Hencegő és gazfickó, kutya mind Halálfaló! Ontsd vérüket, Harry Potter, üzd ki őket e várból!

Harry befordult egy sarkon, és meglátta Fredet egy csapatnyi ember élén, köztük Lee Jordannel és Hannah Abbottal. Egy üres emelvény mellett álltak, aminek túloldalán titkos alagút rejtőzött. Pálcáikat harcra készen tartották kezükben, és a rejtett útból jött zajok után hallgatóztak.

- Szép esténk van! - kiáltotta Fred, és a kastély ismét megremegett. Harry elszaladt mellettük, félig mámorral, félig rettegéssel a szívében. Maga mögött hagyva egy újabb folyosót, mindenhol csak baglyokat látott. A földön Mrs. Norris fűjt, és próbálta őket elkapni a mancsával, minden bizomnyal azért, hogy visszaállítsa az élet rendes körforgását...

- Potter!

Aberforth Dumbledore állt a folyosó közepén, pálcája maga előtt.

- Diákok százai használják az én kocsmámat átjáróházként, Potter!

- Tudom, kiűrítjük az iskolát - mondta Harry. - Voldemort...

- ... megtámadott minket, mert nem adtunk téged oda neki. Tudom - mondta Aberforth. -

Nem vagyok süket, egész Roxmorts hallotta. És az eszedbe sem jutott, hogy itt tartunk néhány Mardekáros foglyot? A Halálfalók gyerekeit küldted biztonságba. Nem lett volna okosabb itt tartani őket?

- Nem állítaná meg Voldemortot - mondta Harry -, és a bátyja soha nem tett volna ilyet.

Aberforth felmordult, majd elszaladt a folyosó másik irányába.

A bátyja soha nem tett volna ilyet... nos, ez az igazság, gondolta Harry, ahogy újra nekiiramodott; Dumbledore, aki oly hosszú ideig védte Pitont, soha nem ejtett volna túsul egy diákot....

Majd mikor befordult az utolsó sarkon, megkönnyebbülésében és mérgében felkiáltott: meglátta Ront és Hermionét, kezük tele volt nagy, görbe, piszkossárga tárgyakkal, plusz Ron a hóna alatt egy seprűt tartott.

- Hol a fenében voltatok? - kiáltotta Harry.

- A Titkok Kamrájában - válaszolta Ron.

- A Titkok... mi? - mondta Harry, és bizonytalanul lefékezett előttük.

- Ron volt az, az egész Ron ötlete volt! - mondta Hermione lihegve. - Hát nem zseniális? Ott álltunk, miután te elmentél, és azt mondtam Ronnak, hogy ha meg is találjuk az utolsót, akkor hogyan szabadulunk meg tőle? A kupát sem sikerült még kivonnunk a forgalomból! És neki eszébe jutott! A Baziliszkus!

- Mi a...?

- Ez segít megszabadulni a Horcruxoktól - mondta Ron egyszerűen.

Harry szeme lesiklott a Ron és Hermione kezében lévő tárgyakra, és rájött, hogy mik azok: nagy, görbe fogak, a halott Baziliszkus koponyájából.

- De hogyan jutottatok be oda? - kérdezte Ronra nézve. - Tudnotok kell Párszaszól!

- Ő tud! - suttogta Hermione. - Mutasd meg neki, Ron!

Ron szörnyű, erőltetett sziszegést hallatott.

- Ilyen hangot adtál ki, mikor kinyitottad a medált - mondta Harrynek bocsánatkérően. - Néhányszor próbálkoznom kellett, mielőtt sikerült - mondta, és szerényen megrántotta a vállát -, de végül sikerült.

- Fantasztikus volt! - mondta Hermione. - Fantasztikus!

- Nos... - Harrynek küzdött, nehogy lemaradjon. - Szóval...

- Szóval még egy Horcrux kipipálva - mondta Ron, és a dzsekije alól előhúzta Hugarbug kupájának a maradványát. - Hermione dőfte le. Gondoltam, átadom neki a terepet. Ő eddig kimaradt a mókából.

- Zseniális! - kiáltott Harry.

- Ugyan, semmiség - mondta Ron, de elégedettnek látszott magával. - És veled miújság?

Ahogy ezt kimondta, fejük felett egy robbanás hallatszott: mindhárman felnéztek. Por hullott a plafonról, és egy távoli sikítást hallottak.

- Tudom, hogy néz ki a diadém, és azt is tudom, hogy hol van - mondta Harry gyorsan. - Pontosan oda rejtette, ahová én a régi Bájitaltan könyvem, és ahová évszázadok óta rejtik az emberek a cuccaikat. Azt hitte, hogy csak ő tud róla. Gyerünk.

Ahogy a falak ismét megremegtek, Harry visszavezette a többieket a rejtett ajtóhoz, majd leszaladtak a lépcsőn. A Szükség Szobájában csak három nő tartózkodott: Ginny, Tonks, valamint egy idősebb boszorkány, fején egy hatalmas, molyrágta kalappal. Harry rögtön felismerte benne Neville nagymamáját.

- Á, Potter - mondta, mintha csak rá várt volna idáig. - Maga meg tudja mondani, mi folyik itt.

- Senkinek sem esett baja? - kérdezte Ginny és Tonks kánonban.

- Amennyire tudjuk, nem - válaszolta Harry. - Van még valaki a Szárnyas Vadkanba vezető alagútban?

Tudta, hogy a Szoba nem tud addig átváltozni, amíg van benn valaki.

- Én voltam az utolsó, aki átjött rajta - mondta Mrs. Longbottom. - Lezártam, úgy gondoltam, batorság lenne nyitva hagyni most, hogy Aberforth is elhagyta a kocsmát. Láttátok az unokámat?

- Harcol - mondta Harry.

- Hát persze - mondta az idős hölgy büszkén. - Elnézést, de mennem kell segítenem neki.

És ezzel meglepően gyorsan felszaladt a lépcsőn.

Harry Tonksra nézett.

- Úgy tudtam, hogy te otthon maradtál Teddyvel és édesanyáddal.

- Nem bírtam ki... - Tonks arcán elkínzott kifejezés ült. - Majd anyám vigyáz rá... nem láttátok Remust?

- Ő vezeti ki az önkéntesek egy csapatát a birtokra...

Egyetlen szó nélkül Tonks elrohant.

- Ginny - szólt Harry -, sajnálom, de neked is menned kell. Csak egy kis időre. Aztán visszajöhetsz.

Ginnynek szemmel láthatóan tetszett az ötlet, hogy kimehet a menedékről.

- Aztán visszajöhetsz! - kiáltott utána, ahogy Tonks után rohantak. - Vissza kell jönnöd ide!

- Várjunk csak! - szólalt meg élesen Ron. - Elfelejtettünk valakit!

- Kit? - kérdezte Hermione.

- A házimanókat, ők végig a konyhában vannak, nem igaz?

- Úgy érted, meg kéne őket kérnünk, hogy harcoljanak? - kérdezte Harry.

- Nem - mondta Ron komolyan. - Szólnunk kéne nekik, hogy meneküljenek. Nem akarjuk, hogy ők is Dobby nyomdokaiba lépjenek, igaz? Nem parancsolhatjuk nekik, hogy harcoljanak...

A földre eső Baziliszkus fogak nagyot csattantak, ahogy Hermione leejtette őket. Ron elé szaladt, átkarolta a fiú nyakát, és szájon csókolta. Ron elhajította a fogakat és a seprűt, és oly lelkesedéssel vizsgálgatta, hogy felemelte Hermionét a földről.

- Ez a legjobb alkalom? - kérdezte Harry erőtlenül, és mikor semmi nem történt azon kívül, hogy Ron és Hermione csak még szorosabban ölelték egymást, felkiáltott. - HÉ! Háború van!

Ron és Hermione arca különvált, de kezeik még mindig egymás köré fonódott.

- Tudom, haver - mondta Ron, olyan arckifejezéssel, mint akit épp most vágott fejbe egy Gurkó. - Most vagy soha, nem igaz?

- Na és mi van a Horcruxokkal? - kiáltotta Harry. - Nem tudnátok... türtőztetni magatokat egy kicsit, amíg meglesz a diadém?

- De... persze... bocs - mondta Ron, ahogy ő és Hermione nekiállt felszedni a földről a fogakat. Mindkettejük arcra rózsaszínű lett.

Ahogy mindhárman visszamentek a folyosóra, tisztán látszott, hogy az alatt a Szükség Szobájában töltött pár perc alatt a kastélyban uralkodó helyzet elfajult; a falak és a plafon erősebben remegett, mint eddig bármikor; a levegő teli lett porral, és Harry az ablakon kinézve a kastély lábához oly közel repkedő zöld és piros átkokat látott, hogy tudta, a Halálfalók nemsokára bejutnak. Lenézve, Harry meglátta Grópot, amint az átvágott a tömeg felé; kezében egy hatalmas vízköpőt lóbált, ami a tetőről törhetett le. Az óriás hangosan bömbölt nemtetszésének hangot adva.

- Reménykedjünk, hogy rálép egy-kettőre - mondta Ron, miközben még több sikoly visszhangzott a közelükben.

- De csak ha nem a társainkra - szólalt meg egy hang: Harry megpördült, és meglátta Ginnyt és Tonksot. Mindketten pálcájukat a mellettük lévő ablak felé tartották, melyből hiányzott az üveg. Még így is, hogy Harry nézte őt, Ginny tökéletes rontást küldött a lent harcolók közé.

- Jó kislány! - üvöltötte egy alak feléjük közeledve. Aberforth volt az, a szürke haja csak úgy lobogott utána, ahogy egy csapatnyi diák élén rohant. - Úgy néz ki, áttörnek az északi oldalon, még óriásokat is hoztak magukkal!

- Látta Remust? - kiáltott utána Tonks.

- Dolohovval küzdött - ordította hátra Aberforth. - Azóta nem láttam!

- Tonks - mondta Ginny -, Tonks, biztos vagyok benne, hogy jól van...

De Tonks már elrohant a porfelhőbe Aberforth után.

Ginny reménytelenül Harryhez, Ronhoz és Hermionéhez fordult.

- Minden rendben lesz - mondta Harry, habár tudta, hogy ezek csak üres szavak. - Ginny, egy perc és visszajövünk, addig maradj ki a csatából, maradj biztonságban... gyertek! - szólt Ronnak és Hermionénak, és visszafutottak ahhoz a falhoz, mely mögött a Szükség Szobája várt arra, hogy megnyíljon a következő kívánság számára.

Szükségem van egy helyre, ahová minden el van rejtve, könyörögte magában Harry, és az ajtó előbukkant, ahogy harmadszor is elmentek mellette.

A csata hangjai elhaltak, amint átlépték a küszöböt, és becsukták az ajtót; minden némaságba burkolózott. Egy katedrális nagyságú helyen voltak, mely úgy nézett ki, mint egy város: magas falai ide rejtett tárgyak alkották, melyeket rég elfeledett diákok százai dugtak ide.

- És azt hitte, hogy senki nem tud bejönni ide? - kérdezte Ron, hangja visszhangzott a csendben.

- Azt hitte, hogy ő az egyetlen - mondta Harry. - Számára sajnálatos módon én is ide rejtettem a cuccaimat... erre - tette hozzá. - Azt hiszem, erre van...

Elhaladt egy kitömött troll és Draco Malfoy Volt-Nincs Szekrénye mellett, melyet a fiú tavaly javíttatott meg, és melynek szörnyű következményei lettek. Harry tűnődve megállt, tekintetét körbehordozta az ezernyi bent lévő kacathegyen; nem tudta, hogy merre menjen tovább...

- Invito diadém - mondta Hermione elkeseredettségében, de semmi nem repült feléjük. Úgy látszott, hogy a Gringotts széfjeihez hasonlóan ez a szoba sem adja ki titkait ilyen könnyen.

- Váljunk szét - mondta Harry a két barátjának. - Egy kő mellszobrot keressetek, melyen egy páróka és egy fejdísz van! Az egész egy szekrény tetején van, ami itt van valahol a közelben...

Hárman három különböző szeméthegey között indultak el. Harry hallotta társai lépteit, ahogy azok visszhangoztak az üvegek, kalapok, ládák, székek, könyvek fegyverek, seprűk, botok között...

- Valahol itt van - motyogta magában Harry. - Valahol... valahol...

Egyre mélyebb hatolt a labirintusba, azt a tárgyat keresve, amit tavalyi kiruccanása során látott utoljára. Lélegzete hangosnak hatott a csendben, majd a lelke megborzongott: ott volt, pontosan előtte, a szétmart régi szekrény, amelybe elrejtette a Bájitaltan könyvét... és a tetején ott volt a csúnya, öreg varázsló mellszobra, rajta a poros, régi páróka, valamint egy ősi, kifakult fejdísz.

Harry kinyújtotta a kezét, és még 3méterre volt a tárgytól, mikor egy hang megszólalt mögötte.

- Ne mozdulj, Potter!

Harry megtorpant, és hátrafordult. Crak és Monstro állt mögötte, vállt vállnak vetve, pálcájuk hegye pontosan rá mutatott. A vigyorgó bamba arcuk közötti kis résen át Harry meglátta Draco Malfoyt.

- Az az én pálcám, Potter - mondta Malfoy, és rámutatott két testőre között.

- Már nem - felelte Harry, és még szorosabban markolta a pálcát. - Aki kapja, marja, Malfoy. A tied, honnan van?

- Anyám adta - mondta Draco.

Harry felnevetett, habár semmi vicces nem volt a dologban. Nem hallotta sem Ront, sem Hermionét. Valószínűleg kimentek a hallótávolságából, miközben a diadémot keresték.

- Na és hogyhogy ti hárman nem vagytok Voldemort mellett? - kérdezte Harry.

- Meg leszünk jutalmazva - mondta Crak. Lágy hangja bizarnak hatott óriási testéhez képest; Harry még soha nem hallotta őt így beszélni. Crak úgy mosolygott, mint egy kisbaba, akinek egy nagy adag édességet ígértek. - Hátra maradtunk, Potter. Úgy döntöttünk, nem megyünk. Gondoltuk, majd elkapunk téged.

- Jó terv - mondta Harry gúnyos elismeréssel. Nem tudta elhinni, hogy mikor olyan közel ért a célhoz, pont Malfoy, Crak és Monstró áll az útjába. Lassan elkezdett hátrálni a mellszobor és a Horcrux felé. Ha meg tudná szerezni, még mielőtt kitör a harc...

- Na és hogy jutottatok be ide? - kérdezte, igyekezve elterelni a figyelmüket.

- Tavaly szinte egész évben az Elrejtett Dolgok Szobájában éltem - mondta Malfoy, törékeny hangon. - Tudom, hogy lehet bejutni.

- A folyosón rejtőztünk el - morogta Monstro. - Már tudunk Kiábrító, vagy milyen varázslatot csinálni! És aztán - száját egy idióta vigyorra húzta -, te megjelentél pont előttünk, és azt mondtad, hogy egy díjadémet keresel. Mi az a díjadém?

- Harry? - Ron hangja váratlanul felhangzott a Harry jobbán lévő szemétkupac másik oldalán. - Kivel beszélgetsz?

Egy ostorcsapásszerű mozdulattal Crak a majd' öt méter magas régi bútorhalomra szegezte pálcáját: törött ládákra, régi könyvekre, talárokra, és egyéb felismerhetetlen szemétre.

- Descendo! - kiáltotta.

A fal omladozni kezdett, majd ledőlt abba a folyosóba, ahol épp Ron állt.

- Ron! - ordította Harry. Valahol a láthatáron kívül Hermione felsikoltott, majd Harry megszámlálhatatlan tárgyat hallott a földre zuhanni. Felemelte pálcáját, és a zuhanó szeméthalomra mutatott vele. Felkiáltott: - Finite! -, és azok megálltak.

- Ne! - kiáltotta Malfoy, és megragadta Crak kezét, aki még egyszer el akarta végezni a varázslatot. - Ha szétrombolod a szobát, lehet, hogy eltemeted azt a diadém dolgot!

- És akkor mi van? - kérdezte Crak, és kirántotta a kezét Malfoy szorításából. - A Sötét Nagyúr Pottert akarja, ki törődik azzal a díjadémmel?

- Potter azért jött ide, hogy azt megszerezze - mondta Malfoy, türelmetlenségét rosszul leplezve. Két lassú felfogású barátja kezdte kihozni őt a sodrából. - Szóval ez csak azt jelentheti...

- "Csak azt jelentheti"? - Crak szembefordult Malfoy-jal, arcán leplezetlen vadság tükröződött. - Kit érdekel, hogy te mit gondolsz? Többé nem parancsolsz nekem, Draco. Neked és az apádnak befellegzett.

- Harry? - kiáltotta Ron újból a szeméthe gy másik oldaláról. - Mi folyik ott?

- Harry? - utánozta gúnyosan Crak. - Mi folyik... nem, Potter! Crucio!

Harry az ékszer felé vetődött, így Crak átka elhibázta őt, de helyette eltalálta a kő mellszobrot, amely felrepült a levegőbe. A diadém pörgött a levegőben, majd leesett Harry látómezején kívül a porral belepett kacatokra.

- ÁLLJ! - ordította Malfoy Craknek, hangja végigsöpört a hatalmas szobán. - A Nagyúr élve akarja...

- És? Nem ölöm meg, igaz? - kiáltotta Crak, és ledobta magáról Malfoy visszatartó kezét.

- De ha van rá lehetőség, megteszem, a Sötét Nagyúr úgyis holtan akarja, szóval mi a különbség...?

Egy piros átok repült el csupán centikre Harry füle mellett; Hermione megkerülte a hatalmas szeméthe gyet, és Kábító varázslatot küldött Crak feje felé. Csak azért hibázta el, mert Malfoy félrerántotta a fiút.

- Ez a Sárvérű! Avada Kedavra!

Harry látta, ahogy Hermione elvetődik az átok útjából, és a harag, amiért Crak meg akarta ölni a lányt, mindent kitörölt az agyából. Kábító átkot küldött Crak felé, aki elugrott az útból, kiütve ezzel Malfoy kezéből a pálcát, ami egy törött bútorokból és dobozokból álló szeméthalom alá gurult.

- Ne öljétek meg! NE ÖLJÉTEK MEG! - ordította Malfoy Craknek és Monstronak, akik most Harryre céloztak; a pillanatnyi tévovázásukat Harry könyörtelenül kihasználta.

- Capitulus!

Monstro kezéből kirepült a pálca, és eltűnt a mellette lévő romhalmazban. A fiú nevetségesen a pálca után ugrott, és megpróbálta megkeresni azt. Malfoy elugrott Hermione második Kábítása elől is, és a hirtelen felbukkanó Ron egy szép testet, összekötő kötelet küldött Crak felé, ám egy centivel elhibázta.

Crak megpördült, és elkiáltotta magát: - Avada Kedavra! - Ron elugrott a zöld fénycsóva elől. A fegyvertelen Malfoy egy háromlábú szekrény mögött bujdosott, míg Hermione feléjük rohant, eltalálva Monstrót egy Kábító átokkal.

- Valahol itt van! - kiáltott rá Harry, és arra a szemétdombra mutatott, aminek a tetejére a diadém esett. - Keresd meg, amíg én megyek, és segíték R...

- HARRY! - sikította a lány.

A dübörgő, hullámzó hang már megtette figyelmeztető hatását. Harry megfordult, és látta, ahogy Ron és Crak úgy rohan feléje, ahogy csak tudnak.

- Szereted a meleget, féreg? - ordította Crak, ahogy elhúzott mellette.

De úgy látszott, nem volt hatalma a varázslata felett. Óriási lángok üldözték őket, melyek nyaldosták az érintésük után összeomló szeméthegeket.

- Aguamenti! - kiáltotta Harry, de az a vízszugár, ami kicsapott a pálcájából, pillanatok alatt semmivé vált.

- FUTÁS!

Malfoy megragadta az elkábított Monstrót, és elkezdte maga után húzni: Crak hagyta kettőjüket, arcán eltéveszthetetlen félelem látszott; szorosan a nyomukban Harry, Ron és Hermione szaladt; leghátul pedig a lángok álltak. Nem hétköznapi tűz volt ez; Crak olyan varázslatot használt, amit Harry nem ismert. Ahogy befordultak a sarkon, a tűz úgy üldözte őket, mintha élne: kitartóan, érzékenyen, leghőbb vágyaként, hogy megölje őket. Most a lángok átváltoztak egy hatalmas hordányi tüzes szörnyeteggé: lángoló kígyók, kimérák, és sárkányok emelkedtek ki, buktak le, majd emelkedtek fel újra. Az őket körülvevő több száz éves törmelék először a szörnyek fogai között őrlődtek, majd magasra repültek a rájuk hatóerőtől, mielőtt teljesen bekebelezte volna őket a tűzvész.

Malfoy, Crak és Monstro már nem voltak a láthatáron: Harry, Ron és Hermione rémülten megálltak. Az égő szörnyetegek körbevették őket, egyre közelebb és közelebb értek, karmaikkal, szarvaikkal és farkaikkal ide-oda csapkodtak, míg az őket körülvevő hőség olyan tömör volt, mint egy kőfal.

- Mit csináljunk? - sikította Hermione, elnyomva a tűz hangos ropogását. - Mit csináljunk?

- Gyertek!

Harry felkapott egy pár nehéz seprút a hozzá legközelebb álló szemétkupacból. Az egyiket odadobta Ronnak, aki felhúzta Hermionét maga mögé. Harry lába közé kapta a másik seprút, és két kemény rúgással felszálltak a levegőbe, egyetlen pillanattal megelőzve az egyik lángoló ragadozó összecsattanó állkapcsait. A füst és a hő teljesen beterítette a szobát: alattuk az elátkozott tűz sok-sok régmúlt diák dolgait, vagy ezernyi betiltott kutatások eredményeit, és azon megszámlálhatatlan tanulók titkait emésztette fel, akik óvóhelyet kerestek a szobában. Harry nem látta nyomát Malfoynak, Craknak vagy Monstronak: olyan mélyre ereszkedett, amennyire csak mert a tüzes szörnyek fölött, de semmit sem látott, csak tüzet: milyen szörnyű módja a halálnak... soha nem akarta ezt...

- Harry, kifelé, kifelé! - ordította Ron, habár lehetetlen volt megállapítani a sűrű füstben, hogy merre van az ajtó.

És ekkor Harry meghallott egy vékony, nyomorúságos sikolyt, valahonnan a földről, a lángoló szörnyek alatt.

- Túl... veszélyes! - ordította Ron, de Harry már megfordult a levegőben. A szemüvege többé-kevésbé védte szemét a füsttől, így lenézett a tűzviharba, egy apró életjelet keresve, egy végtagot vagy arcot, amely még nem égett szénné...

És ekkor meglátta őket: Malfoy karjaival vette körbe az eszméletlen Monstrót, és mindketten egy asztalokból álló ingadozó torony tetején kuporogtak. Harry lebukott. Malfoy látta, hogy jön, és kinyújtotta az egyik kezét. Harry, habár megragadta a kezét, tudta, hogy ez nem lesz így jó: Monstró túl nehéz volt, és Malfoy izzadt keze azonnal kicsúszott Harry kezéből...

- HA MEGHALUNK ÉRTÜK, MEGÖLLEK, HARRY! - ordította Ron, és ahogy egy hatalmas, tüzes kiméra lecsapott volna rájuk, Hermione felhúzta Monstrót a seprűjükre, és ide-oda dülöngélve sikerült felemelkedniük, míg Malfoy Harry mögé mászott fel.

- Az ajtóhoz, az ajtóhoz, az ajtóhoz! - ordította Malfoy Harry fülébe, és Harry felgyorsított, Ront, Hermionét és Monstrót követve a sűrű füstön át, alig kapva levegőt: és ekkor minden tárgy, ami még nem égett el a pusztító lángok között, felrepült a levegőbe, mintha a tűz szörnyek ünnepele feldobták volna mindet; kupák és páncélok, egy csillogó nyaklánc, egy régi, megzöldült fejdísz...

- Mit csinálsz, mit csinálsz? Az ajtó arra van! - sikoltotta Malfoy, de Harry mit sem törődve vele tett egy gyors hajtúkanyart, és lebukott. A diadém mintha lassított felvételnként esett

volna lefelé, pörögve és csillogva, egy tüzes kígyó nyitott állkapcsa felé zuhanva, mikor Harry elkapta, a csuklója köré esett...

Harry újból megfordult, miközben a kígyó rájuk sziszegett, és a fiú imádkozott, hogy arra legyen az ajtó, amerre épp tartottak, valamint hogy nyitva legyen az; Ron, Hermione és Monstró eltűntek, Malfoy ordított, és Harrybe kapaszkodott olyan erővel, hogy az már fájt. Majd, a füstön keresztül Harry meglátott egy kis négyzet alakú kijáratot a falon, és arra irányította a seprűjét; pillanatokkal később tiszta levegő töltötte be a tüdejét, és keményen ütköztek a szemben lévő fallal.

Malfoy leesett a seprűről, és arccal lefelé feküdt a földön, hörögve, köhögve és remegve. Harry a hátára gurult, és felült: a Szükség Szobájába vezető ajtó eltűnt, és meglátta a lihegő Ront és Hermionét, akik a még mindig eszméletlen Monstró mellett ültek a földön.

- C-Crak... - köhögte Malfoy, amint tudott beszélni. - C-Crak...

- Meghalt - mondta Ron keményen.

Csend állt be, eltekintve a köhögéstől és zihálástól. Majd hatalmas dörgések rázták meg a kastélyt, és egy jókora csapatnyi alak vágatott el lovakon, fejeik vérszomjasan hörögve hónuk alatt. Harry feltápáskodott, ahogy a Fejvesztett Futam résztvevői elhaladtak mellette, és körülnézett: a csata még mindig folyt. Több sikolyt hallott, mint az előbb a visszavonuló szellemektől. Elöntötte a pánik.

- Hol van Ginny? - kérdezte hirtelen. - Itt volt. Mondtam neki, hogy menjen vissza a Szükség Szobájába.

- Gondolod, hogy még ez után is működik? - kérdezte Ron, de ő is lábra állt, miközben a mellkasát masszírozta, és jobbra-balra nézett. - Váljunk szét, és keressük...?

- Nem - mondta Hermione, ahogy ő is felállt. Malfoy és Monstro reménytelenül a földön maradtak; egyikköjüknél sem volt pálca. - Maradjunk együtt. Szerintem menjünk... Harry, mi az ott a kezeden?

- Mi? Ja, igen...

Lehúzta a diadémot a csuklójáról, és magasra tartotta. Még mindig meleg volt, fekete a portól, de ahogy közelebb emelte a szeméhez, ki tudta venni a rávéssett apró betűket: "A mérték mögött az ember legnagyobb kincse rejlik".

Sűrű, sötét, vérszerű folyadék csurgott ki a fejdíszből. Harry hirtelen úgy érezte, mintha az egész megremegne a kezében, majd hirtelen a tárgy kettétört; Harry mintha egy elkínzott,

fájdalmas sikoltást hallott volna, mely nem a kastélyból hallatszott, hanem magából a széttört diadémból.

- Biztos Ördögtűz volt - suttogta Hermione, szemét a két fél töredékre meresztve.

- Tessék?

- Ördögtűz... azaz elátkozott tűz. Egyike azoknak a varázslatoknak, melyek elpusztítják a Horcruxokat, de soha nem mertem volna használni, annyira veszélyes. Vajon Crak honnan tudta...?

- Biztos a Carrow testvérek tanították meg rá - mondta Harry komolyan.

- Nagy kár, hogy akkor nem figyelt, mikor azt magyarázták, hogy hogyan lehet megállítani - mondta Ron, akinek az arca kormos volt, a haja pedig megperzselődött, csakúgy, mint Hermionénak. - Ha nem próbált volna megölni minket, talán sajnálnám is, hogy meghalt.

- De nem érted? - suttogta Hermione. - Ez azt jelenti, hogy ha megvan a kígyó...

De szavait elnyomták a harci kiáltások és átkok hangjai, amik hirtelen betöltötték a folyosót. Harry körülnézett, és szíve fájdalmasan megdobbant: a Halálfalók betörték a Roxfortba. Fred és Percy hátráltak be a képbe, minketten egy-egy maszkos, csuklyás emberrel küzdöttek.

Harry, Ron és Hermione előreszaladtak, hogy segítsenek nekik: fénycsókák repültek minden irányba, és az az ember, akivel Percy küzdött, megbotlott: a csuklyája hátraesett, és meglátták alatta a magas homlokot, csíkos haját...

- Jó estét, Miniszter úr! - kiáltotta Percy, és ezzel egy gyönyörű átkot küldött pontosan Thicknesse-re, aki elejtette a pálcáját, és lassan elkezdett hátrálni, szemmel láthatóan totális zavarban. - Mondtam már, hogy lemondok?

- Te viccelsz, Perce! - ordította Fred, ahogy az ellene küzdő Halálfaló összeesett a három különböző irányból érkező kábító átoktól. Thicknesse a földre esett, miközben apró tüskék kezdtek nőni a testén: valószínűleg épp egy tengerisünné készült átalakulni. Fred vigyorogva nézett Percyre.

- Te tényleg viccelsz, Percy... nem is tudom, hallottam-e tőled viccet, mióta...

A folyosó felrobbant. Az egyik pillanatban még mindenki egy helyen állt: Harry, Ron, Hermione, Fred, Percy, és a két Halálfaló a lábaiknál, egyikőjük elkábítva, másik átváltoztatva... és a következő pillanatban, mikor úgy érezték, hogy nem fenyegeti őket semmi veszély, a világ kettéhasadt. Harry érezte, ahogy átrepül a folyosón, és nem tudott mást tenni, csak olyan erősen

kapaszkodott a faágba, ami az egyetlen fegyvere volt, ahogyan csak tudott. Kezét védekezően a feje köré fonta: kiáltásokat és sikolyokat hallott, és ő nem tudta, hogy mi történt társaival...

Majd a világ visszaállt a fájdalmas és félsötét valóságba. Harry félig a folyosó alá volt temetve, mely egy erőteljes támadás áldozatául esett. A hideg levegő elárulta a fiúnak, hogy a kastély oldalát kirobbantották, és a meleg, sűrű folyadék csordogálása az arcán elárulta, hogy vérzik. Ekkor szörnyű kiáltást hallott, amitől összeszorultak a zsigerei... ilyen fájdalmat a tűz vagy egy átok nem tud okozni... felállt, sokkal nagyobb félelmet érezve szívében, mint a mai nap során bármikor, talán még egész életében nem félt ennyire...

És meglátta Hermionét, ahogy a lány talpra küszködi magát a romok között, mögötte pedig három vörös hajú fiú gyűlt össze a földön, ahol a kastély fala kirobbant. Harry megragadta Hermione kezét, és együtt átvágtak a kő és fa romjain.

- Ne... ne... ne! - kiáltotta valaki. - Ne! Fred! Ne!

És ott volt Percy, amint öccse testét rázta, mellettük pedig Ron térdelt; Fred szemei a semmibe meredtek, arcán még mindig ott ült élete utolsó mosolya.

Harminckettedik fejezet

A Bodzafa Pálca

A világ véget ért, miért nem fejeződött hát be a harc, miért nem némult el a kastély az iszonyattól, miért nem tették le fegyvereiket a harcoló felek? Harry elméje szabadon zuhant, kicsúszva az ellenőrzése alól, képtelenül arra, hogy felfogja a lehetetlent: hisz Fred Weasley nem halhatott meg, az érzékei biztosan hazudtak... Ekkor egy test zuhant át az iskola oldalán robbantott lyukon, és átkok záporoztak rájuk a sötétben, becsapódva a falba a fejük felett.

– Bukjatok le! – kiáltotta, ahogy további átkok repkedtek az éjszakában. Ronnal együtt megragadták Hermionét, és a földre rántották, de Percy Fred testén feküdt, védelmezve azt a további sérülésektől, és amikor Harry rákiáltott: – Percy, gyere, mennünk kell! –, ő csak a fejét rázta.

– Percy! – Harry látta, hogy Ron portól borított arcát könnyek nyomai csíkozzák, amint megragadja bátyja vállát, hogy elhúzza onnan, de Percy nem mozdult.

– Percy, már nem tehetsz érte semmit! Meg fogunk... – Hermione felsikoltott, és Harry, ahogy hátrafordult, nem kérdezte, miért. Egy kisebb autónyi méretű, óriási pók próbált bemászni a falon tátongó hatalmas lyukon. Aragog egyik ivadéka csatlakozott a harchoz. Ron és Harry együtt kiáltottak fel, varázslataik összeütköztek és hátravetették a szörnyeteget, ami vadul rángatózó lábakkal tűnt el a sötétségben.

– Magával hozta a barátait is! – kiáltotta oda Harry a többieknek, átpillantva a kastély peremén, az átkok által a falon ütött lyukon keresztül. Még több óriáspók mászott felfelé az épület oldalán, kiszabadulva a Tiltott Rengetegből, ahova valószínűleg behatoltak a Halálfalók. Harry Kábító átkokat lövöldözött rájuk, az elől haladókat a társaik közé lökve, így visszagurultak a falon, és eltűntek szem elől. Aztán további átkok repültek el Harry feje felett, olyan közel, hogy érezte a szelüket a haján.

– Gyerünk innen, MOST! – Hermionét maguk elé lökve Ronnal, Harry lehajolt, és megragadta Fred testét a hónaljánál fogva. Percy felismerve, hogy Harry mit akar tenni, elengedte a testet, és segített neki. Együtt, alacsonyan kúszva, hogy elkerüljék a feléjük repkedő átkokat odakintről, félrehúzták Fredet az útból.

– Így – mondta Harry, és befektette egy beugróba, ahol egy páncél állt korábban, Nem volt képes Fredre nézni egy pillanattal sem tovább, mint ahogy muszáj volt, és miután

meggyőződött róla, hogy a holttest megfelelően el van rejtve, Ron és Hermione után indult. Malfoy és Goyle felszívódtak, de a folyosó végén, ami most teli volt porral és leomló faldarabokkal, és ahol az ablakokból már rég hiányzott az üveg, sok embert látott előre-hátra rohangálni, de hogy barátok vagy ellenségek, nem tudta megmondani. A sarkon befordulva Percy elüvöltötte magát, mint egy bika: – ROOKWOOD! – és egy magas férfi felé kezdett futni, aki néhány diákot üldözött.

– Harry, ide! – sikoltotta Hermione, és behúzta Ront egy faliszőnyeg mögé. Dulakodni látszottak, és egy örült pillanatil Harry azt hitte, megint ölelkeznek, de aztán látta, hogy Hermione megpróbálja visszatartani Ront, nehogy Percy után fusson.

– Hallgass rám... FIGYELJ, RON!

– Segíteni akarok... Halálfalókat irtani... – az arca eltorzult, portól és füsttől volt mocskos, és teste a haragtól és gyásztól remegett.

– Ron, csak mi vethetünk ennek véget! Kérlek... Ron... szükségünk van a kígyóra, meg kell ölnünk a kígyót! – könyörgött Hermione. De Harry jól tudta, mit érez Ron: a vadászat egy újabb horcruxra nem jár a bosszú okozta elégedettséggel. Ő is harcolni akart, megbüntetni azokat, akik megölték Fredet, megtalálni a többi Weasleyt, és mindenekfelett megbizonyosodni róla, gondoskodni arról, hogy Ginny nem... de nem engedhette meg, hogy ez a gondolat alakot öltson elméjében.

– Harcolni fogunk! – mondta Hermione. – Kénytelenek leszünk, hogy odajussunk a kígyóhoz. De ne tévesszük szem elöl, amit tennünk k-kéne! Mi vagyunk az egyetlenek, akik véget vethetnek ennek! – ő is sírt, és az arcát törölgette ruhájának szakadt és helyenként megpörkölődött ujjával, de mélyeket lélegzett, hogy megnyugodjon, amikor, még mindig szorosan tartva Ront, Harry felé fordult.

– Meg kell tudnod, merre van Voldemort, mert a kígyó ott kell, hogy legyen vele. Tedd meg, Harry, nézz bele az elméjébe! – Hogyhogy ilyen könnyen ment? Mert a sebhelye már órák óta égett, vágyva arra, hogy megmutathassa Voldemort gondolatait? Hermione parancsára lehunyta a szemét, és egyszerre a sikolyok, puffanások, és a csata többi disszonáns hangja elhalkult, távolivá vált, mintha messze, nagyon messze lenne tőlük... Egy kihalt, de furcsán ismerős szoba közepén állt, aminek a falát hámló tapéta borította, és egy kivételével az összes ablak be volt deszkázva. A kastély ostromának hangjai tompán és távolról hallatszottak. Az egyetlen szabad ablakon át távoli fénykitöréseket lehetett látni a kastély felől, de a szobában sötét

volt, egy magányos olajlámpástól eltekintve. Ujjai közt pörgette a pálcáját, és közben nézte azt. Gondolatai a szobán jártak a kastélyban, a titkos szobán, amit csak ő talált meg egyedül, a szobán, aminek a felfedezéséhez, csakúgy, mint a Kamráéhoz, ész, leleményesség és találékonyság szükséges... Biztos volt benne, hogy a fiú nem találja meg a fejéket... Bár Dumbledore bábja sokkal messzebbre jutott, mint azt valaha várta... túl messzire...

– Nagyúr – szólt egy kétségbeesett és megtört hang. Megfordult: Lucius Malfoy ült a legtávolabbi sarokban, rongyosan, még mindig viselve büntetésének nyomát a fiú legutóbbi szökéséért. Egyik szeme fel volt dagadva, ki sem tudta nyitni.

– Nagyuram... kérlek... a fiam...

– Ha a fiad halott, Lucius, az nem az én hibám. Nem jött csatlakozni hozzám, mint a többi Mardekáros. Talán úgy döntött, összebarátkozik Harry Potterrel?

– Nem... soha – suttogta Malfoy.

– Reméld, hogy nem.

– Nem... nem félsz, Nagyúr, hogy Potter valaki másnak a keze által hal meg? – kérdezte Malfoy remegő hangon. – Nem lenne... már megbocsáss... bölcsebb lefűjni a csatát, behatolni a kastélyba, és személyesen keresni meg Pottert?

– Ne tessed magad, Lucius. Azért szeretnéd, hogy a csata véget érjen, hogy megtudd, mi történt a fiaddal. És nem kell megkeresnem Pottert. Még mielőtt az éjszaka véget ér, Potter lesz majd kénytelen megkeresni engem. – Voldemort ismét a kezében tartott pálcára pillantott. Ez aggasztotta... és ami aggasztja Voldemort Nagyurat, azon változtatni kell.

– Menj, és küldd ide Pitont.

– Pitont, N-Nagyúr?

– Pitont. Most. Szükségem van rá. Van egy... dolog... amit meg kell tennie. Menj.

Riadtan, a félhomályban kissé botladozva, Lucius elhagyta a szobát. Voldemort tovább állt ott, a pálcáját pörgetve, tovább figyelve azt.

– Ez az egyetlen mód, Nagini. – suttogta, és körülnézett és ott volt az óriási, vastag kígyó, felfüggesztve a levegőben, kecsesen tekeregve a számára készített, varázslattal védett helyen: egy csillagos, átlátszó gömbben valahol félúton egy csillogó ketrec és egy tank között. Harry felnyögött, visszahúzódott, kinyitotta a szemét, és abban a pillanatban újra a füleit ostromolták a csata hangjai: a sikolyok, kiáltások, és puffanások.

– A Szellemszálláson van. Vele van a kígyó, de van körülötte valamiféle mágikus

védelem. Most küldte el Lucius Malfoyt Pitonért.

– Voldemort ott ül a Szellemszálláson? – kérdezte Hermione felháborodva. – Még csak... még csak nem is HARCOL?

– Nem gondolja, hogy harcolnia kéne – mondta Harry. – Azt hiszi, én fogok hozzá menni.

– De miért?

– Tudja, hogy a horcruxokra vadászok – maga mellett tartja Naginit – nyilvánvalóan oda kell mennem, ha a közelébe akarok kerülni...

– Ez az – mondta Ron, kihúзва magát. – Tehát nem mehetsz, mert azt akarja, arra számít. Itt maradsz, vigyázol Hermione-ra, én meg elmegyek és megcsinálom...

Harry közbevágott:

– Ti ketten itt maradtok, én megyek a Köpeny alatt, és visszajövök, amint...

– Nem – mondta Hermione. – Több értelme van, ha én fogom a Köpenyt, és...

– Ne is gondolj rá – vicsorogta Ron.

– Ron, ugyanúgy képes vagyok... – mielőtt Hermione folytathatta volna, valaki feltépte a faliszőnyeget a lépcsősor tetején, ahol álltak.

– POTTER! – Két maszkos Halálfaló állt ott, de még mielőtt teljesen felemelhették volna pálcáikat, Hermione felkiáltott: – Glisseo!

A lépcsők a talpuk alatt csúszdává változtak, és Harryék legurultak rajta, képtelenül a sebességüket szabályozni, de olyan gyorsan, hogy a Halálfalók kábítóátkai magasan a fejük felett csapódtak be.

Átrepültek a lépcsősor alját takaró falikárpiton és kigurultak a padlóra, majd végül beleütköztek a szemközti falba.

– Duro! – kiáltotta Hermione, pálcáját a kárpitra szegezve, és két hangos, fájdalmas koppanás hallatszott, amikor az őket üldöző Halálfalók nekiütköztek a kövé dermedő kárpitnak.

– Vissza! – kiáltotta Ron, és a hármas egy ajtómélyedésbe lapult, amikor egy csordányi iskolapad galoppozott el mellettük, amit McGalagony professzor terelt futtában. Úgy tűnt, nem vette észre őket. A haja kibomlott, és egy vágás volt az arcán. Ahogy befordult a sarkon, hallották, ahogy felüvölt: – ROHAM!

– Harry, te vedd fel a köpenyt – szólalt meg Hermione. – Velünk ne törődj...

De Harry mindhármukat beterítette a köpennyel, és bár túl nagyok voltak hozzá, kételkedett benne, hogy bárki is megláthatná testetlen lábaikat a levegőben kavargó portól, a

hulló kődarabok és a varázslatok villódzása közt. Lerohantak a következő lépcsősoron, és egy párbajozókkal teli folyosón találták magukat. A küzdő felek két oldalán a képkeretek zsúfolásig megteltek tanácsokat és bátorító szavakat osztogató alakokkal, miközben maszkos és maszk nélküli Halálfalók harcoltak a diákok és tanárok ellen. Dean szerezhetett magának egy pálcát valahonnan, mert épp Dolohovval nézett szembe, Parvati pedig Travers-szel. Harry, Ron és Hermione egyszerre emelték fel pálcáikat, csapásra készen, de a párbajozók annyira hadonásztak, ide-oda szökellve, hogy nagy valószínűséggel a sajátjaik is megsérültek volna, ha ők is beavatkoznak. Ahogy ott álltak elszántan, várva az alkalmat a cselekvésre, egy hangos vijjantást hallottak, és ahogy felnézett, Harry Hóborcot pillantotta meg elhúzni a fejek felett, amint snargaluff-gumókat dobál a Halálfalókra, akiknek a fejét hirtelen kövér hernyóként vonagló zöld gumók borították be.

– ARGH! – Egy maréknyi gumó eltalálta a köpenyt Ron fejénél, a nedves zöld gyökerek valószínűtlenül függtek a levegőben, miközben Ron próbálta őket lerázni.

– Ott van valaki láthatatlanul! – kiáltotta egy maszkos Halálfaló, feléjük mutatva. Dean kihasználta, hogy a Halálfaló figyelme elkalandozott, és egy Kábítóátokkal kiütötte őt. Dolohov megpróbált visszavágni, de Parvati Sóbálványátokkal sújtotta.

– GYERÜNK! – üvöltötte el magát Harry, és a hármas, szorosan maga köré vonva a köpenyt, nekiiramodott, leszegett fejjel, egyenesen a harcolók közé. Meg-megcsúsztatva a snargalufflé tócsákon futottak az előcsarnokba vezető márvány lépcsősor teteje felé.

– Draco vagyok, Draco Malfoy, a ti oldalatokon állok! – gyözködött Draco egy újabb maszkos Halálfalót a fenti lépcsőfordulóban. Harry megbénította a Halálfalót, ahogy elhaladtak mellette. Malfoy vigyorogva nézett körül, a megmentőjét kutatva, de Ron behúzott neki egyet a köpeny alól. Malfoy vérző szájjal esett át a Halálfalón, teljesen összezavarodva.

– Ez a már a második alkalom ma este, hogy megmentettük az életed, te kétszínű szemétláda! – dühöngött Ron. Még több párbajozót láttak a lépcsőkön és a csarnokban. Halálfalók voltak mindenütt, akárhova nézett Harry: Yaxley a főkapu közelében Flitwickkel harcolt, egy maszkos Halálfaló pedig épp Kingsleyvel párbajozott mellettük. Diákok szaladtak minden irányba, néhányan sebesült társaikat cipelve vagy vonszolva. Harry egy Kábítóátkot lőtt a maszkos Halálfaló felé, de elvétette, és majdnem Neville-t találta el, aki a semmiből bukkant elő, egy nyalábnyi mérges csápfüvel felfegyverkezve, ami boldogan fonódott a legközelebbi Halálfaló köré, igyekezve behálózni. Harry, Ron, és Hermione lerohantak a márványlépcsőkön.

Baloldalt be voltak törve az ablakok, és a Mardekáros házpontokat gyűjtő homokórából szétfolytak a smaragdok, amiken el-elcsúsztak az emberek rohanás közben. Két test zuhant le a fenti erkélyről, és amikor földet értek, egy elmosódott szürke folt, amit Harry valami állatnak vélt, futott oda négy lábon, hogy belemélyessze, mélyessze fogait az egyikükbe.

– NE! – sikoltott fel Hermione, és pálcájával fülsiketítő csapást mért Fenrir Greybackre, aki hátrarepült Lavender Brown erőtlenül küzdő alakjáról. Greyback a márvány lépcsőkorlátnak csapódott, és megpróbált talpra állni. Ekkor azonban fehér villanással és egy robajjal egy kristálygömb zuhant a fejére, amitől összeesett és nem mozdult többet.

– Van még! – sivitotta Trelawney professzor a fenti korlát mögül. – Van még annak, aki kér! Tessék... – és mintha teniszben szerválna, elővett a táskájából egy újabb hatalmas kristálygömböt, intett a kezével, és a gömb átrepült a termen, betörve az ablakot. Ebben a pillanatban kivágódtak a nehéz főkapuk, és újabb óriáspókok törtek be az előcsarnokba. Rémült sikolyok hasítottak a levegőbe, és a harcolók szétszóródtak, Halálfalók és roxfortiak egyaránt. Vörös és zöld fénysugarak csapódtak a közeledő szörnyetegek sűrűjébe, de azok csak megrázták magukat és felágaskodtak, még félelmetesebben.

– Hogy jutunk ki? – kiáltotta túl Ron a sikolyokat, de mielőtt Harryék válaszolhattak volna, félrelökték őket. Hagrid indult meg nagy zajjal, lefelé a lépcsőn, rózsaszín, virágos ernyőjével hadonászva.

– Ne bántsátok őket, ne bántsátok őket! – kiabálta.

– HAGRID, NE! – Harry mindenről megfeledkezve kiugrott a köpeny alól, kétrét görnyedve futás közben, hogy elkerülje az előcsarnokot, bevilágító átkokat. – HAGRID, GYERE VISSZA!

De még félúton sem járt Hagrid felé, amikor látta, hogy Hagrid eltűnik a pókok közt, és azok nagy sietve, egy rajként visszavonultak a záporozó varázslatok elől, Hagridot magukkal sodorva.

– HAGRID!

Harry hallotta, hogy valaki a nevét kiáltja, de hogy barát vagy ellenség, nem érdekelte. Leugrott a bejárati lépcsőkön a sötét parkba, de a pókok magukkal vitték zsákmányukat, és ő egyáltalán nem látta Hagridot.

– HAGRID!

Mintha ki tudott volna venni egy óriási kart, amint a pókraj közepén hadonászik, de ahogy

üldözni kezdte volna őket, hirtelen útját állta egy gigantikus láb a sötétből, ami alatt megremegett a föld a becsapódásakor. Felnézett: egy óriás állt előtte, húsz láb magas. A feje árnyékban volt, csak fatörzsszerű, szőrös lábszárát világította meg a kastély kapuján kiáradó fény. Hatalmas öklével egyetlen brutális mozdulattal betörte az egyik emeleti ablakot, és üvegcserepek záporoztak Harryra, aki a kapuban kényszerült menedéket keresni.

– Úristen! – sikoltotta Hermione, ahogy Ronnal utolérték Harryt és felnéztek az óriásra, aki épp embereket próbált megragadni az ablakon keresztül.

– NE! – kiáltotta Ron, lefogva Hermione kezét, amikor az fel akarta emelni pálcáját. – Ha megbénítod, ledönti a fél kastélyt...

– HAGGER? – Gróp közeledett tántorogva a kastély egyik sarka mögül, és Harry csak most döbbsent rá, hogy Gróp valóban kistermetűnek számít az óriások közt. A gigászi szörnyeteg, aki épp próbálta összezúzni az embereket az emeleten, megfordult és elbődült. A kőlépcsők megremegek, ahogy kisebb méretű társa felé indult, és Gróp kitátotta csálé száját, kimutatva sárga, féltégla-méretű fogait. Oroszlánokhoz méltó kegyetlenséggel ugrottak egymásnak.

– FUTÁS! – kiáltotta Harry, miközben az éjszakát a birkózó óriások szörnyű üvöltései és csapásai töltötték be. Megragadta Hermione kezét, és leugrott a lépcsőkön. Ron fedezte őket. Harry még reménykedett, hogy megtalálja és megmentheti Hagridot. Olyan gyorsan rohantak, hogy már félúton jártak az erdő felé, mire újból megállásra kényszerültek. A levegő megfagyott körülöttük: Harry lélegzete elakadt és megdermedt a mellkasában. Alakok mozogtak a sötétben, koncentrált feketeségből álló kavargó alakok, nagy hullámokban a kastély felé tartva, csuklyásan és hörgő lélegzettel... Ron és Hermione felzárkóztak Harryhez, ahogy hirtelen elhalkultak, tompává váltak mögöttük a csata zajai. Az éjszakában összesűrűsödött körülöttük a csend, amelyet csak dementorok képesek okozni, és Harry hirtelen újra átérezte Fred elvesztését, és Hagrid is biztosan haldoklott vagy talán már meg is halt...

– Gyerünk, Harry! – hallotta Hermione hangját távolról. – Patrónusokat, Harry, rajta!

Felemelte pálcáját, de tompa reményvesztettség árasztotta el: vajon hányan feküdtek még halva, akikről nem tudott? Úgy érezte, mintha lelke már el is hagyta volna a testét...

– HARRY, SZEDD ÖSSZE MAGAD! – sikoltotta Hermione.

Körülbelül száz dementor közelített feléjük, siklott közelebb Harry kétségbeesésétől vonzva, ami nagy lakomát ígért... Láta, ahogy Ron ezüst terrierje előugrik, halványan pislákol, majd kihuny, és látta Hermione vidráját is átbucskázni a levegőben és elhalványulni... Saját

pálcája megremegett a kezében, és szinte várta a közeledő eszméletlenséget, a semmi ígétét, ahol megszűnnek az érzelmek... Ekkor egy ezüst nyúl, vaddisznó és róka szökkent át Harryék feje felett, és a dementorok viaszosultak. Három alak érkezett melléjük a sötétben, kinyújtott pálcával, patrónusokat idézve: Luna, Ernie és Seamus.

– Ez az! – mondta Luna biztatón, mintha újra a Szükség Szobájában lennének, és ez a D.A. egyszerű gyakorlata lenne. – Ez az, Harry... gondolj valami szépre...

– Valami szépre? – kérdezte elcsukló hangon.

– Még mindig itt vagyunk – suttogta Luna –, még mindig harcolunk. Rajta, most...

Egy ezüst szikra jelent meg, aztán egy pislákoló fény, majd végül, Harry valaha tett legnagyobb erőfeszítésével, előugrott a szarvas Harry pálcájából. Vágtázni kezdett, és erre a dementorok már valóban szétszóródtak, és újra enyhe éjszaka vette őket körül, de a körülöttük folyó csata zaja hangosan csengett fülükben.

– Nem tudok eléggé köszönetet mondani – kezdte Ron remegő hangon, Luna, Ernie és Seamus felé fordulva –, épp most mentettétek meg...

Egy üvöltéssel, földet rengetve egy újabb óriás érkezett a sötétben az erdő irányából, egy akkora bunkót szorongatva, ami mindannyiuknál nagyobb volt.

– FUSSATOK! – kiáltotta újra Harry, de nem kellett mondania. Mind szétspricceltek, éppen időben, mert a következő pillanatban a lény hatalmas lába pont ott ért földet, ahol előtte álltak. Harry körülnézett: Ron és Hermione vele tartottak, de a többiek eltűntek, vissza a csatába.

– Próbáljunk meg kikerülni a hatósugarából! – kiáltotta Ron, miközben az óriás újra meglendítette hatalmas bunkóját, és üvöltései visszhangoztak a sötét parkban, ahol vörös és zöld villanások világították be az éjszakát.

– A Fúriafűzhez! – mondta Harry. – Gyerünk!

Valahogy befalazott, belezsúfolt mindent egy kis résbe elméjében, ahova most nem tudott betekinteni: gondolatainak Fredről és Hagridről, a szerettei iránt érzett félelmének szerte a kastélyban és körülötte még várniuk kellett, mert most futottak, el kellett érniük a kígyót és Voldemortot, mert ez volt, ahogy Hermione is megmondta, az egyetlen mód arra, hogy véget vessenek neki... Rohant, szinte elhitte, hogy elfuthat a halál elől, nem törődve a körülötte repkedő fénysugarakkal a sötétben, a tóval, ami tenger módjára hullámozott, a Tiltott Rengeteg recsegésével a szélcsendes éjszakában. Rohant a parkon át, aminek a talaja maga is felhorgadt lázadva, gyorsabban futott, mint életében eddig bármikor, és ő látta meg először a nagy fát, a

fűzet, amit a gyökereinél fekvő titkot ostorként csapkodó ágakkal védte. Harry lihegve, levegő után kapkodva lelassított, megkerülve a fa földet seprő ágait, igyekezve kivenni a sötétben a törzsét, megpillantani a csomót a kérgén, ami megbéníthatja a fát. Ron és Hermione is beérték, Hermione annyira kimerült volt, hogy beszélni sem tudott.

– Hogy... hogyan jutunk be? – lihegte Ron. – Látom... a helyet... bárcsak... itt lenne Csámpás...

– Csámpás? – kérdezte Hermione sípoló hangon, kétrét görnyedve, mellkasát fogva.

– Varázsló vagy, vagy nem?

– Ja, tényleg, oké... – Ron körülnézett, majd pálcáját egy botra irányította a földön.

– Vinguardium Leviosa!

A bot felrepült a földről, pörögve szállt a levegőben, mintha csak a szél kapta volna fel, aztán egyenesen a fatörzsnek tartott a Fúriafűz örökké csapdosó ágai közt. Megbökött egy pontot a gyökerek közelében, és a fa megdermedt.

– Tökéletes! – lihegett Hermione. – Várjatok egy kicsit.

Egy pillanatig, miközben a csata zajai töltötték meg a levegőt, Harry tétovázott. Voldemort azt akarta, hogy pont ezt tegye, hogy eljöjjön... Vajon épp csapdába vezeti Ront és Hermionét? De aztán beérte a valóság, kegyetlen egyszerűséggel: az egyetlen előreivó út a kígyó megölése volt, és a kígyó Voldemort mellett volt, Voldemort pedig az alagút végén...

– Harry, megyünk, csak mássz be! – mondta Ron, előretolva Harryt. Harry átpréselte magát a földes bejáraton a gyökerek közt. Sokkal szorosabbnak tűnt, mint amikor legutóbb ott jártak. Az alagút mennyezete alacsonyan volt: már négy évvel azelőtt is le kellett hajolniuk, hogy mozogni tudjanak, most viszont négykézláb kellett mászniuk. Harry ment elől, pálcájával világítva, minden pillanatban akadályokra számítva, de nem találtak egyet sem. Csendben haladtak, Harry tekintetét a pálcájából áradó fénynyalábra szegezte. Végül az alagút elkezdett felfelé kanyarodni, és Harry megpillantott előttük egy fénycsíkot. Hermione megrántotta Harry bokáját.

– A köpeny! – suttogta. – Vedd fel a köpenyt! Harry hátranyúlt, és Hermione a szabad kezébe nyomta az összegöngyölt csúszós anyagot. Harry nehézkesen magára vette.

– Nox – mormolta, kioltva pálcáját, és tovább mászott négykézláb, amilyen halkan csak tudott, minden érzékét megfeszítve. Minden pillanatban várta, hogy felfedezik, hogy meghall egy hideg, tiszta hangot, várta a zöld fény villanását. Ekkor hangokat hallott kiszűrődni a közvetlenül

elöttük levő szobából, amiket csak enyhén tompított az alagút nyílását elzáró, régi lának látszó tárgy. Harry alig mert levegőt venni. Odakúszott a nyíláshoz, és átnézett a láda és a fal közti kis résen. A szoba mögötte félhomályos volt, de látta Naginit tekeregni, mint egy vízikígyó, biztonságban a megbúvölt, csillagos gömbben, ami a levegőben lebegett. Látta egy asztal szélét, és egy kezét hosszú ujjakkal, egy pálcával játszadozni. Ekkor megszólalt Piton, és Harry szíve megdobbant: Piton csak néhány hüvelyknyire volt onnan, ahol Harry lapult.

– ...Uram, az ellenállásuk hamarosan megtörik...

– És a te segítségével nélkül törik meg – válaszolta Voldemort magas, tiszta hangon. – Bár ügyes varázsló vagy, Perselus, nem hiszem, hogy sokat számítanál most. Majdnem a célnál vagyunk már... majdnem...

– Had keressem meg a fiút. Had hozzam el neked Pottert. Tudom, hogy találjam meg, Nagyúr, kérek.

Piton elment a rés előtt, és Harry kicsit visszahőkölt, szemeit továbbra is Naginira szegezve, azon tűnődve, milyen varázslat hatolhatna át az őt körülvevő védelmen, de nem jutott eszébe semmi. Egyetlen sikertelen kísérlet, és elárulja a rejtékhelyét... Voldemort felállt. Harry most látta őt, vörös szemeit, a lapos, hüllőszerű arcot, a félhomályban halványan világító sápadt bőrt.

– Van egy gondom, Perselus – szólalt meg Voldemort halkán.

– Nagyuram? – kérdezte Piton.

Voldemort felemelte a Bodzafa Pálcát, oly finoman és precízen tartva, mint egy karmester.

– Miért nem működik nekem, Perselus?

A csendben Harry hallani vélte a kígyó sziszegését tekergés közben... vagy talán Voldemort lélegzete volt az?

– U-uram? – kérdezte Piton értetlenül. – Nem értelek. Rendkívül erős varázslatokat használtál a pálcával.

– Nem – mondta Voldemort. – Csak a szokásos mágiámat használtam. Én vagyok rendkívüli, de a pálca... nem az. Nem tárta fel az ígért csodás képességeit. Nem érzek különbséget eközött a pálca közt és amit Ollivandertől szereztem oly sok évvel ezelőtt. – Voldemort hangja tűnődő volt, nyugodt, de Harry sebhelye sajogni kezdett, és érezte Voldemort növekvő haragját.

– Semmi különbség. – ismételte Voldemort. Piton nem szólt. Harry nem látta Piton arcát. Elgondolkodott, Piton vajon veszélyt érez-e, és épp a megfelelő szavakat keresi-e, hogy megnyugtassa urát. Voldemort járkálni kezdett a szobában. Harry másodpercekre szem elől vesztette, ahogy sétált, változatlanul kimért hangon beszélve, miközben a fájdalom és harag gyűlt Harryben.

– Sokáig gondolkoztam, Perselus... tudod, miért hívtalak vissza a csatából?

Egy pillanatra Harry megpillantotta Piton profilját. Szemei a tekergő kígyóra szegeződtek a bűvös ketrecben.

– Nem, Nagyuram, de könyörgöm, engedj visszatérnem. Had keressem meg Pottert.

– Úgy beszélsz, mint Lucius. Egyikőtök sem ismeri úgy Pottert, mint én. Nem kell megtalálni. Potter fog idejönni hozzám. Tudod, ismerem a gyengéjét, a legnagyobb hibáját. Gyűlöli majd, hogy látja a többieket elesni körülötte, tudva, hogy ez mind érte történik. Meg akarja majd állítani mindenáron. El fog jönni.

– De Nagyúr, megölheti valaki véletlenül, rajtad kívül...

– Utasításaim a Halálfalóknak tökéletesen világosak voltak. Fogják el Pottert. Öljék meg a barátait – minél többet, annál jobb –, de őt magát ne. De én rólad akartam beszélni, Perselus, nem Harry Potterről. Nagyon értékes voltál számomra. Nagyon értékes.

– Nagyuram, jól tudod, hogy én csak szolgálni kívánlak. De... hadd menjek, és keressem meg a fiút, Nagyuram! Hadd hozzam eléd. Tudom, hogy képes vagyok...

– Mondtam, hogy nem! – vágott közbe Voldemort, és Harry elkapta szemének vörös villanását, ahogy megfordult, kígyószerűen susogó köpennyel, és érezte Voldemort türelmetlenségét égő sebhelyén keresztül.

– Pillanatnyilag az érdekel, Perselus, hogy mi fog történni, amikor végre találkozok a fiúval!

– Nagyuram, ez nem lehet kérdés, bizonyára...?

– De kérdés, Perselus. Kérdés. – Voldemort megállt, és Harry ismét tisztán látta, ahogy fehér ujjait végighúzta a Bodzafa Pálcán, Pitont bámulva.

– Miért mondott csődöt mindkét pálcá, amikor Harry Potterre irányítottam?

– Ezt... ezt nem tudhatom, Nagyuram.

– Nem tudod? – Voldemort dühe dárdaként hasított Harry fejébe, és ő a szájába tömte öklét, nehogy felkiáltson fájdalmában. Behunyta szemét, és hirtelen ő volt Voldemort, és lenézett

Piton sápadt arcába.

– A tiszafa pálcám mindig engedelmeskedett parancsaimnak, Perselus, kivéve Harry Potter megölését. Kétszer hagyott cserben. Ollivander a kínzás hatására beszélt az ikermagokról, és azt mondta, szerezzek másik pálcát. Így tettem, de Lucius pálcája összetört, amikor Potterével találkozott.

– N-nem tudok rá magyarázatot, Nagyúr – Piton most nem nézett Voldemortra. Sötét tekintete még mindig az összetekeredett kígyóra szegeződött a védőburokban.

– Kerestem egy harmadik pálcát, Perselus. A Bodzafa Pálcát, a Végzet Pálcáját, a Halálbotot. Elvettem előző gazdájától. Elvettem Albus Dumbledore sírjából.

Ekkor Piton ránézett Voldemortra, és olyan volt az arca, mint egy halotti maszk: márványfehér és olyan mozdulatlan, hogy amikor megszólalt, sokkoló volt látni, hogy van élet a halott tekintet mögött.

– Nagyuram... Had menjek a fiú után...

– ...egész éjjel, a győzelem küszöbén, itt ültem – mondta Voldemort, suttogásnál alig hangosabban. – Gondolkoztam, gondolkoztam, vajon miért tagadja meg a Bodzafa Pálca azt, amilyennek lennie kellene, miért nem viselkedik úgy, ahogy a legenda szerint jogos tulajdonosát szolgálnia kellene... és azt hiszem, tudom a választ...

Piton hallgatott.

– Talán már te is rájöttél? Okos ember vagy, végtére is, Perselus. Hűséges és jó szolgám voltál, és sajnálom, aminek történnie kell.

– Nagyuram...

– A Bodzafa Pálca nem szolgálhat engem rendesen, Perselus, mert nem vagyok valódi ura. A Bodzafa Pálca azé a varázslóé, aki megölte az előző tulajdonosát. Te ölted meg Albus Dumbledore-t. Amíg élsz, Perselus, a Bodzafa Pálca nem lehet igazán az enyém.

– Nagyuram! – tiltakozott Piton, felemelve pálcáját.

– Nem lehet másként – mondta Voldemort. – Uralnom kell a pálcát, Perselus. Ha uralom a pálcát, végre legyőzhetem Pottert.

És Voldemort suhintott egyet a Bodzafa Pálcával. Nem történt semmi Pitonnal, aki a pillanat töredékéig azt hihette, megmenekült, de akkor Voldemort szándéka világossá vált. A kígyó ketrece gurulni kezdett a levegőben, és mielőtt Piton bármit tehetett volna egy kiáltáson kívül, beborította őt, a fejét és vállait, és Voldemort megszólalt Párszaszóul: – Öld meg.

Szörnyűséges sikoly hallatszott. Harry látta, hogy Piton arca a maradék színét is elveszti, falfehér lett, és fekete szemei kitágultak, ahogy a kígyó metszőfogai a nyakába mélyedtek. Nem sikerült lelöknie magáról a bűvös ketrecet, ahogy lábai összecsuklottak alatta és a padlóra zuhant.

– Sajnálom – mondta Voldemort hűvösen. Elfordult, a szomorúság és megbánás minden jele nélkül. Eljött az idő, hogy elhagyja a kunyhót és átvegye az irányítást, egy immár engedelmes pálcával. Pálcáját, a kígyót tartalmazó csillagos ketrecre szegezte, ami felemelkedett, le Piton testéről, aki oldalt zuhant a padlóra, és nyakán a sebből ömlött a vér. Voldemort elhagyta a szobát anélkül, hogy hátranézett volna, és a hatalmas kígyó utánalebegett az őt védelmező gömbben. Újra az alagútban és a saját elméjében, Harry kinyitotta szemeit. Véresre harapta öklét abbéli igyekezetében, hogy fel ne kiáltson. Átnézett újra a láda és a fal közötti résen, és egy remegő, fekete csizmás lábat látott a földön.

– Harry! – lehelte Hermione a háta mögött, de ő már a látását akadályozó ládára irányította pálcáját. Az néhány hüvelyknyit a levegőbe emelkedett és csendben félrecsúszott. Amilyen csendben csak tudott, felhúzódkodott a szobába. Nem tudta, miért teszi, miért megy oda a haldokló férfihez. Nem tudta, mit érez, amikor látta Piton fehér arcát, és ujjait, amik sikertelenül próbálták elállítani a vérzést a nyakán. Harry levette láthatatlanná tevő köpenyét, és lenézett a férfire, akit gyűlölt. Piton tágra nyílt szemei Harryébe fűrődtek, ahogy beszélni próbált. Harry lehajolt hozzá, és Piton talárjánál fogva megragadta, és még közelebb húzta. Egy szörnyű reszelő, gurgulázó hang jött Piton torkából.

– Vedd... el... vedd... el... – valami más is szivárogni kezdett Pitonból a vér mellett. Ezüstös kék színű, se nem gáz, se nem folyadék, áradt ki Piton száján, fülein, szeméből, és Harry tudta, mi az, de azt nem, mit tegyen... Hermione Harry remegő kezébe nyomott egy üvegcsét, amit a semmiből varázsolt elő. Harry bele tette az ezüstös anyagot a pálcája segítségével. Amikor az üvegcsé csordultig megtelt, és úgy látszott, Pitonból minden vér kifutott, fogása elernyedtt Harry talárján.

– Nézz... a... szemembe... – suttogta. A zöld szempár összefonódott a feketével, de egy pillanat múlva a sötét szempár mélyén valami kihunyt, merevvé és üressé vált. A Harrybe kapaszkodó kar a földre zuhant, és Piton nem mozdult többé.

Harmincharmadik fejezet

A Herceg Története

Harry Piton mellett maradt térdelve, egyszerűen csak bambán bámulva, mígnem egész hirtelenül egy magas, hideg hang kezdett beszélni olyan közel, hogy Harry kezében szorosan markolva az üvegcsét talpra ugrott, azt gondolván, hogy Voldemort visszatért a szobába.

Voldemort hangja a falakból, és az emeletről visszhangzott. Harry rájött, hogy Voldemort Roxforthoz, és a környező területhez beszél, és így Roxmorts lakói, illetve azok, akik még mindig a kastélyban harcolnak, épp oly jól hallják, mintha mellette állnának, és a tarkólyukon éreznék a leheletét, mint egy távoli halálos fuvallatot.

-Bátran küzdöttetek -mondta a magas, hideg hang. -Voldemort nagyúr tudja hogyan kell értékelni a bátorságot. Súlyos veszteségeket szenvedtetek. Ha továbbra is ellenálltok, mind meghaltok, egytől egyig. Nem kívánom, hogy ez történjen. A varázslóvér minden kiontott cseppje veszteség, és pazarlás.

Voldemort nagyúr könyörületes. A csapataimnak azonnali visszavonulást parancsolok.

Egy órátok van. Hogy méltósággal összegyűjtsétek a halottaitokat. Kezeljétek a sebesültjeiteket.

Most hozzád beszélek Harry Potter. Engeded meghalni a barátaidat, mintsem, hogy szembenézz velem. Egy órát fogok várni a Tiltott Rengetegben. Ha az óra leteltéig nem jössz el és adod fel magad, akkor a csata folytatódik. Akkor magam is harcolni fogok, megtalállak, és megbüntetek minden egyes férfit, nőt, és gyermeket, aki megpróbál téged elrejteni előlem. Egy órát kapsz.

Ron és Hermione is Harryre néztek, és kétségbeesetten rázták a fejüket.

-Ne figyelj rá! -mondta Ron.

-Minden rendben lesz -mondta Hermione vadul. -Menjünk vissza a kastélyba. Ha ő az erdőben van, akkor egy új tervet kell kitalálnunk.

Lepillantott Piton testére, majd visszasietett az alagút bejáratához. Ron követte őt. Harry felöltötte a láthatatlanná tévő köpönyeget, majd lenézett Pitonra. Nem tudta mit érezzen a sokkon kívül, hogy Pitont megölték, és hogy milyen okból ölték meg.

Visszamaszott az alagúton át. Egyikük sem szólalt meg, és Harry arra gondolt, hogy vajon Ron és Hermione fejében is ott csengenek-e még Voldemort szavai, ahogy az övében.

"Engedted a barátaidat meghalni, mintsem hogy szembenézz velem." Egy órát fogok várni a Tiltott Rengetegben. Egy órát.

Kis fénykőtegek szüremlettek ki a kastély előtti pázsitra. Még vagy egy óra lehetett hajnalig, minden koromsötét volt. Hárman siettek a kőlépcsők felé. Egy magányos, kisebb csónak méretű kutya feküdt előttük elhagyatva. Nem volt más látható jele Grópnak, vagy a támadójának.

A kastély természetellenesen csendes volt. Most nem voltak villanások, durranások, sikolyok, vagy kiáltások. Az elhagyatott bejárat csarnok kőlapjait vér borította. Még mindig smaragdok voltak mindenfelé szétszóródva, ripityátört márvány, és fadarabokkal. A lépcsőkorlát egy részét mintha elfűjták volna.

-Hol van mindenki? -suttogta Hermione.

Ron továbbment a nagyterembe. Harry megállt az ajtóban.

A Házak asztalait kivitték, a terem pedig zsúfolásig tömve volt. A túlélők csoportokban álltak, karjaikkal egymás nyakában. A sérültek az emelvényen voltak, és Madam Pomfrey kezelte őket néhány segítőjével. Firenze a sérültek között volt; az oldalából folyt a vér, és fektében reszketett. Övé lágyék öntött vért és rázott ahova fektet, képtelen standnak.

A halottak sorban feküdtek a terem közepén. Harry nem láthatta Fred testét a körülötte álló családjától. George a fejénél térdelt; Mrs. Weasley Fred melsakára borult, és a teste rázkódott. Mr. Weasley a haját simogatta, miközben könnyek csorogtak az arcáról. Ron és Hermione anélkül, hogy egy szót szóltak volna Harryhez odábbmentek.

elpusztítani látott remete megközelítés gyapotmagtalanító, ki szembenéznek volt-e dagadt és foltos, és átkarolás. Harry látta ahogy Hermione odamegy Ginnyhez, akinek az arca dúzzadt volt és foltos, és megöleli őt. Ron csatlakozott Billhez, Fleurhoz, és Percyhez, aki a karját Ron vállára tette. Ahogy Giny és Hermione közelebb mentek a család többi tagjához, Harry végre láthatta a Fred mellett heverő testeket. Mint gyapotmagtalanító és remete mozgott a család közelebb a pihenéséhez, elpusztítani a testeik Fred mellett heverő tiszta kilátását. Remus és

Tonks sápadtan, nyugodtan, békés tekintettel feküdtek látszólag alva a sötét, megbüvölt mennyezet alatt.

A nagyterem elrepülni látszott, egyre kisebbnek, ahogy Harry hátratántorodott az ajtóból. Nem tudott levegőt venni. Nem tudott ránézni a többi halottra, aki érte halt meg. Nem volt képes odamenni a Weasleykhez, és a szemükbe nézni. Ha elsőre feladta volna magát, akkor nem kellett volna Frednek meghalnia...

Elfordult, és felrohant a márványlépcsőn. Lupin, Tonks... Azt kívánta, bárcsak ne tudna érezni... Azt kívánta, bárcsak kitéphetné a szívét, a belsőségeit, mindent ami benne sikoltott...

A kastély teljesen üres volt. úgy tűnt, még a szellemek is csatlakoztak a gyászoló tömeghez a nagyteremben. Harry megállás nélkül futott a Piton utolsó gondolataival telt üvegcsével, és csak akkor lassított, amikor elérte az igazgatói irodát őrző vízköpőt.

-Jelszó?

-Dumbledore! -felelte Harry gondolkodás nélkül, mivel ő volt, akit annyira sóvárgott látni, és meglepetésére a szobor félresiklott, felfedvén maga mögött a csigalépcsőt.

Amikor azonban Harry beviharzott a kör alakú irodába, először egy változást vett észre. A körben a falon függő portrék üresek voltak. Egyetlen igazgató vagy igazgatónő sem maradt hogy lássa őt; úgy tűnt mindegyik elment a kastély festményeinek valamelyikébe, hogy lássa mi folyik.

Harry reménytelenül rápillantott Dumbledore festményének keretére, amelyik közvetlenül az igazgatói szék felett függött, majd hátat fordított neki. A kő merengő a vitrinben feküdt, ahol mindig is a helye volt. Harry áttette az asztalra és beleöntötte Piton emlékeit a szélén rúnákkal borított széles tálba. Valaki másnak a fejébe való menekülés áldott megkönnyebbülés volt... Semmi, még ha Piton is hagyta rá, nem lehetett rosszabb, mint a saját gondolatai. Az emlékek ezüstfehéren kavarogtak

és furcsán, habozás nélkül, a gondtalan lemondás érzésével, mintha ez csillapítaná gyötrő fájdalmát, Harry alámerült.

Ragyogó napsütésbe zuhant, és a lábaival meleg talajt érzett maga alatt. Amikor felegyenesedett, egy majdnem egészen elhagyatott játszótéren találta magát. Egyetlen hatalmas kémény uralta a távoli horizontot. Két lány hintázott előre hátra, és egy szikár fiú figyelte őket néhány bokor mögül. Fekete haja a szemébe lógott, és a ruhái annyira nem illeszkedtek, hogy az

már szándékosnak tñnt: túl rövid farmernadrág, egy akkora kopott kabát, hogy egy felnötté is lehetett volna, és egy szokatlan köpenyszerű ing.

Harry közelebb ment a fiúhoz. Piton kicsi volt, inas, és nem nézett ki többnek kilenc, tíz évesnél. Leplezetlen mohóság tükrözött arcán, ahogy a két lány közül a fiatalabbikat nézte, aki nővérénél egyre magasabbra, és magasabbra lendült fel a hintával.

-Lilly, ne csináld ezt! kiáltotta az idősebbik.

De a lány hagyta, hogy a hinta fellendüljön az ív legtetéjére, és kirepült a levegőbe szó szerint szállva, az ég felé vetődve fel a magasba, harsogó nevetéssel, majd ahelyett, hogy összetört volna a játszótér aszfaltján, egy artistához hasonlóan érkezett le a levegőből túl messze földet érve.

-A mami azt mondta, ne csináld!

Petunia lelassította a hintáját sarkait ropogó hanggal a földön húzva, majd csípőre tett kezekkel kiugrott.

-A mami azt mondta, hogy nem szabad, Lilly!

-Túni, ezt nézd! Nézd mit tudok!

Petunia körbe pillantott. A játszótér elhagyatott volt rajtuk, és bár ezt a lányok nem tudták, Pitonon kívül. Lilly letépett egy elhervadt virágot a bokorról, ami mögött Piton rejtőzött. Petunia izgatottan előrébb lépett kíváncsiság, és rosszallás közt ingadozva. Lily várt, amíg Petunia elég közel ért hogy jól lássa, majd kinyújtotta a tenyerét. A virág rajta feküdt, szirmait nyitva-csukva, mint valami bizarr, sokajkú osztriga.

-Hagyd abba! –kiáltotta Petunia.

-Nem bánt téged –mondta Lily, de összezárta a markát a virágon, és ledobta azt a földre.

-Ez helytelen –mondta Petunia, de szemével követte a földre hulló virágot, és elidőzött rajta. –Hogyan csinálod? –folytatta sóvárgással a hangjában.

-Ez nyilvánvaló, nem? –Piton nem tudta tovább visszafogni magát, és előugrott a bokrok mögül. Petunia felsikoltott, és viisszaszaladt a hintákhoz de Lily, bár érthetően megijedt, ott maradt, ahol volt. Úgytűnt, Piton megbánta hogy előbújt. Borongós kifejezés ült ki sárgásfakó arcára, ahogy Lilyre nézett.

-Mi nyilvánvaló? -kérdezte Lily.

Piton ideges izgatottság benyomását keltette. Egy pillantást vetett a távoli Petuniára, aki most a hinták mögött tétovázott, és halkan így szólt.

-Tudom mi vagy.

-Hogy érted ezt?

-Te... Te boszorkány vagy. –suttogta Piton.

Lily sértettnek tűnt.

-Nem túl szép dolog valakire ilyet mondani.

Megfordult, és felhúzott orral visszamasírozott a nővéréhez.

-Ne! –mondta Piton. Egészen el volt pirulva, és Harry csodálkozott, hogy mért nem veszi le a hatalmas kabátot, hacsak azért, mert nem akarta megmutatni a pólót alatta. A lányok után slattyogott, miközben egész denevérszerűnek tűnt, akár csak felnőttkori önmaga.

A nővérek közös rosszallással bevárták őt, mind a ketten a hinta egy oszlopához támaszkodva, amit nyilván biztonságos pontnak éreztek.

-Te –mondta Piton Lilynek –Te *tényleg* boszorkány vagy. Figyellek egy ideje. De nincs ebben semmi rossz. Az anyukám is az, én pedig varázsló vagyok.

Petunia nevetése olyan volt mint a hidegvíz.

-Varázsló! –kiáltotta. A bátorsága visszatért, ahogy magához tért a fiú váratlan megjelenése utáni megrázkódtatásból. –Tudom ki vagy. Te vagy az a Piton fiú. Lenn élnek a Fonó soron a folyó mellett. –mondta Lilynek, és a hangjából egyértelmű volt, hogy a címet rossz ajánlásnak tartja. –Miért leskelődtél utánunk?

-Nem leskelődtem, –felelte Piton mérgesen és kényelmetlenül a ragyogó napsütésben. – Nem leskelődtem *utánad*. –tette hozzá dühösen –Te egy mugli vagy.

Bár Petunia bizonyosan nem ismerte a kifejezést, a hangsúlyt csak nehezen érthette volna félre.

-Lily gyere, elmegyünk! –mondta éles hangon. Lily engedelmeskedett a nővérének, elmenés közben Pitont bámulva. A fiú állt, és őket nézte, ahogy áthaladtak a játszótér kapuján, és Harry aki egyedül maradt vele észrevette a csalódottságát, és azt, hogy Piton régóta tervezte ezt a pillanatot, ami most rosszul alakult...

A helyszín eltűnt, és még mielőtt Harry észrevette volna, átformálódott körülötte. Most egy kis fás bozótosban találta magát. A fatörzsek között egy folyót látott csillogni a napfényben. A fák árnyékában egy hűvös zöld tisztás húzódott meg. Két gyermek ült egymással szemben törökülésben a földön. Piton ezúttal levette a kabátját, különös zubbonya pedig nem tűnt annyira kirívónak a félhomályban.

- ...a minisztérium pedig megbüntet, ha az iskolán kívül varázsolsz. Levelet küldenek róla.

- De én már varázsoltam az iskolán kívül!

- Velünk még nincs semmi baj, nincs még pálcánk. Varázsolhatsz amíg gyermek vagy, és nem tudod az erődöt irányítani. Viszont ha egyszer elmúltál tizenegy –itt fontoskodóan biccentett –, és elkezdődik a tanításod, akkor már óvatosnak kell lenned.

Egy kis csönd támadt. Lily felvett egy lehullott gallyat a földről, és megforgatta a levegőben. Harry tudta, hogy azt képzei, hogy szikrák hullanak belőle. Aztán eldobta az ágat, a fiúhoz hajolt.

- Ugye ez valóság? Nem csak egy vicc? Petunia azt mondta, hogy hazudsz nekem. Petunia azt mondta, hogy nem létezik Roxfort. Valóság, ugye?

-Számunkra valóság, –mondta Piton –számára nem. De mi meg fogjuk kapni a levelet.

-Biztosan? –suttogta Lily.

-Mindenképp. –válaszolta Piton, és még rosszul vágott hajával, és furcsa ruháival is egészen meggyőző figurának hatott, tele magabiztossággal abban amit bizonygatott.

-És tényleg egy bagoly hozza? –suttogta Lily.

-Általában igen –felelte Piton –de te mugli születésű vagy, úgyhogy valaki majd az iskolából el kell hogy jöjjön, és elmagyarázza a szüleidnek.

-Különbség ha mugli-születésű vagyok?

Piton habozott. Mohó fekete szemei a zöldes félhomályban odébb vándoroltak a sápadt arcra, a sötétvörös hajról.

-Nem, –mondta –ez semmilyen különbséget nem jelent.

-Az jó. –mondta Lily megkönnyebbülten. Világos volt, hogy aggódott.

-Rengeteg varázserőd van. –mondta Piton. –Láttam amikor figyeltelek...

A hangja elhalkult. Lily már nem figyelt, hanem elnyújtózott a mohos földön, és felfelé nézett a fák lombjaira. Piton épp oly mohón figyelte, mint a játszótéren.

-Otthon hogy vannak a dolgok? –kérdezte Lily.

-Nagyszerűen

-Már nem vesznek?

Ó, igen, veszekednek, -felelte Piton. Felvett egy marék levelet a földről, és elkezdte őket széttépdesni, látszólag anélkül, hogy tudatában lett volna annak, mit is csinál. –de már em tart sokáig, és végleg elmegyek.

-Apukád nem szereti a varázslatot?

-Ő semmit sem szeret túlságosan. –mondta Piton

-Perselus?

Egy kis mosoly jelent meg Piton szája szélén, mikor Lily a nevén szólította.

-Egen?

-Beszélj megint a dementorokról.

-Mit akarsz róluk tudni?

-Ha varázsolok az iskolán kívül...

-Ezért még nem küldenének rád dementorokat! A dementorok azoknak az embereknek vannak, akik valóban gonoszak. Azkabant, a varázslók börtönét őrzik. Te nem fogsz odakerülni. Te túl...

Elvörösödött, és megint leveleket kezdett tépdesni. Ekkor Harry megfordult egy kis zörrenésre. Petunia aki eddig egy fa mögött bújkált, elvesztette a talajt a lába alól.

-Tuni! –kiáltotta Lily meglepetten, de barátságos hangon. Piton azonban talpraugrott.

-Na most, kileskelődik?! –kiabálta. –Mitakarsz?

Peuniának eleadt a lélegzete, és megrémült, hogy rajtakapták. Harry látta, hogy valami sértőn gondolkodik.

-Mit van rajtad? –mutatott Piton mellkasára. –Anyád blúza?

Ekkor egy hangos reccsenés hallatszott. Egy ág Petunia fölött leszakadt. Lily sikoltott. Az ág a vállán érte Petuniát, aki hátra tántorodott, majd könnyekben tört ki.

-Tuni!

De Petunia elszaladt. Lily Pitonra támadt.

-Ezt te csináltad?

-Nem. –A fiú egyszerre tűnt dacosnak, és ijedtnak.

-Te tetted! –Lily ellépett tőle. –Te tetted! Bántottad őt!

-Nem, én nem!

De a hazugság nem győzte meg Lilyt. Egy uolsó lángoló pillantás után elszaladt a kis bozótosból a nővére után, Piton pedig szerencsétlennek és zavarodottnak tűnt...

A helyszín pedig megint átformálódott. Harry körülnézett. A kilenc és háromnegyedik vágányon volt, és Piton állt mögötte, kicsit púposan, egy fakó arcú mogorva nő mellett, aki nagyon hasonlított rá. Piton egy kicsit odébb álló négytagú családot figyelt. A két lány egy kicsit távolabb állt a szülőktől. Úgy tűnt, mintha Lily győzködné a nővérét. Harry közelebb ment, hogy hallja őket.

- Sajnálom Tuni, sajnálom! Figyelj, -megragadta a testvére kezét, és szorosan tartotta, bár Petunia megpróbálta elhúzni. -ha egyszer már ott leszek -nem, figyelj Tuni! Ha egyszer már ott leszek, akkor tudok majd beszélni Dumbledore professzorral, és rábeszélem hogy meggondolja magát!

-Én - nem - akarok -menni! -mondta Petunia, és kirántotta a kezét a húga szorításából. - Azt gondolod, hogy valami hüly kastélyba akarok menni, és azt tanulni, hogy -hogya...

Sápedt szemei a peronra vándoroltak, a gazdáik karján nyávogó macskákra, a kalitkájukban verdeső és huhogó baglyokra, a diákokra, akik közül néhányan már hosszú fekete talárjukat viselték, a vörös gőzmozdonyra, vagy az egymást a nyáriszünet után boldog kilátásokkal üdvözlő diákokra.

-Azt gondolod, hogy én is olyan agyalágyult akarok lenni?

Lily szemei megteltek könnyekkel, ahogy Petuniának sikerült kiszabadítania a kezét.

-Én nem vagyok agyalágyult -mondta Lily. -Szörnyű tolog ilyet mondani.

-Pedig oda mész. -mondta Petunia élvezettel. -Egy különleges, bolondoknak való iskolába. Te és az a Piton fiú agyalágyultak vagytok. Jó hogy elválasztanak titeket a normális emberektől. Ez ezért van, hogy mi biztonságban legyünk.

Lily a szüleikre pillantott, akik épp körbenéztek a peronon, és azt a benyomást keltették, hogy szívből élvezik, hogy elmerülhetnek ebben a helyben. Aztán visszafordult a nővéréhez, a hangja pedig halk volt és kegyetlen.

-Akkor persze még nem gondoltad hogy ez egy bolondoknak való iskola, mikor írtál az igazgatónak, és könyörögtél hogy vegyen fel.

Petunia elvörösödött.

-Könyörögni? Én nem könyörögtem!

-Láttam a válaszát. Nagyon kedves volt.

-Nem kellett volna elolvasnod –suttogta Petunia –ez az én magánügyem –hogyan tudtad...?

Lily egy fél pillantást vetett oda, ahol Piton állt. Petunia nem kapott levegőt.

-Az a fiú találta meg! Te és az a fiú beosontatok a szobámba!

-Nem –nem osontunk –most Lily védekezett. Perselus látta a borítékot, és nem tudta elhinni, hogy egy mugli kapcsolatba tud lépni a Roxforttal, ez minden! Azt mondta, biztos varázslók dolgoznak titokban a postán, és ők intézik el a...

-Úgytűnik, a varázsló mindenbe beleütik az orrukát! –mondta Petunia olyan sápadtan, mint ha nyakonöntötték volna.

-*Agyalágyult!* –köpött a húgy felé, majd eliramodott arra, amerre a szüleik álltak...

helyszín megint szétfoslott. Piton a Roxfort expressz folyosóján rohant, miközben az éppen keresztülzakatolt egy egyoldalon. Már átöltözött az iskolai talárjába, valószínűleg az első adandó alkalommal, amikor megszabaulhatott a mugli ruháitól. Végül megtorpant egy fülke előtt, amiben egy csoport fiú beszélgetett. Lily egy sarokülésben gubbasztott az ablak mellett, az arcát az üvegnek nyomta.

Piton elhúzta a fülke ajtaját, és leült Lilyvel szemben. Az rápillantott, aztán visszafordult az ablak felé. Sírt.

-Nem akarok beszélni veled –mondta vékony hangon.

-Mért nem?

-Tuni u-utál engem. Mert láttuk azt a levelet Dumbledoretól.

-Na és?

Lily vetett rá egy utálatos pillantást.

-És ő a nővérem!

-Ő csak egy –gyorsan meggondolta magát. Lily, aki túlságosan is azzal volt elfoglalva, hogy észrevétlenül letörölhesse a könnyeit, nem hallotta meg.

-Mi viszont megyünk! –mondta, és képtelen volt elnyomni hangjában a derűtséget. –Úton vagyunk Roxfortba!

Lily bólintott, pislantott egyet, és szándéka ellenére félig elmosolyodott.

-Jobb lenne, ha a Mardekárba kerülnél –mondta Piton, aki felbátorodott tőle, hogy Lilynek kicsit jobb kedve lett.

-A Mardekárba?

Az egyik fiú a fülkéből, aki eddig nem sok érdeklődést mutatott akár a lány akár Piton felé, most felnézett a szóra, és akinek a figyelmét eddig csak a két ablakmelletti személy kötötte le, most meglátta az apját: kócos fekete hajjal mint Pitoné, de egy a jól ápoltság egy meghatározhatatlan érzésével együtt, sőt csodálattal, hogy ez Pitonból mennyire nyilvánvalóan hiányzik.

-Ki akar a mardekárba kerülni? Asszem, akkor el is szöknék, te nem? –James a vele szembeni ülésen heverésző fiút kérdezte, egy bökéssel. Harry felismerte Siriust. Sirius nem mosolygott.

-Az egész családom a mardekárba tartozott –mondta.

-Nagyszerű, -mondta James –és én még azt gondoltam, hogy veled minden rendben! Sirius elvigyorodott.

Talán én majd megtöröm a hagyományt. Te hova mennél, ha választhatnál?

James felemelt egy láthatatlan kardot.

-„Ha vakmerő vagy s hősi lelkű házad griffendél!”, mint apám.

Piton egy halk becsmérő hangot hallatott. James felé fordult.

-Valami bajod van ezzel?

-Nem –mondta Piton, bár gúnyos mosolya mást sugallt. –Ha inkább vagy erős, mint okos...

-Akkor hova akarsz, menni ha egyszer egyik sem vagy? –vágott közbe Sirius.

-James hangosan elnevette magát. Lily felült, és utálattal nézett Jamesre és Siriusra.

-Gyerünk, Perselus, keressünk egy másik fülkét.

-Oooooo...-utánozták James és Sirius a hangját. James megpróbálta kigáncsolni Pitont, mikor az előtte elhaladt.

-Viszlát, Pipogyusz! –szólt egy hang, ahogy az ajtó becsukódott...

És a jelenet köddévált...

Harry Piton mögött állt, aki a várakozásteli arcokkal tömött házasztalokkal szemben állt.

Majd McGalagony Professzor szólalt meg –Evans, Lily!

Látta, ahogy az édesanyja remegő lábakkal elősétál, és leül a rozoga sámlira. McGalagony a fejére tette a Teszleksüveget, ami talán csak egy másodperccel az után hogy hozzáért a sötétvörös hajhoz, elkiáltotta magát –*Griffendél!*

Harry hallotta, ahogy Piton elenged egy halk sóhajtást. Lily levette a kalapot, visszaadta McGalagony professzornak, aztán odasietett az ünneplő griffendélekhez, de ahogy elhaladt, visszapillantott Pitonra, az arcán pedig egy szomorú halvány mosoly volt. Harry látta Siriust odébb ülni a padon hogy legyen helye. Lily vetett rá egy pillantást, és úgy tűnt, hogy felismeri a vonatról. Összefonta a karjait, és hátat fordított neki.

A beosztás folytatódott. Harry látta Lupint, Pettigrewet, és az apját csatlakozni Lilyhez és Siriushoz a griffendél asztalnál. McGalagony professzor Pitont hívta. Harry kísért vele a sámlihoz, nézte, ahogy a fejére teszi a süveget.

-Mardekár! –kiáltotta a Teszleksüveg.

Perselus Piton pedig elindult a terem másik végébe, el Lilytől, ahol a Mardekárosok ünnepelték őt, és ahol Lucius Malfoly a mellén fénylő prefektusi jelvénnnyel veregette hátba, ahogy leült mellé...

Aztán megint megváltozott a helyszín...

Lily és Piton a kastély udvarán át sétáltak, és veszekedtek. Harry utánuk sietett, hogy hallja min. Csak mikor utolérte őket, vette észre, hogy mennyivel magasabbak lettek. Úgy tűnt, eltelt pár év a beosztás óta.

-...gondoltam, hogy barátok vagyunk –mondta Piton –Legjobb barátok!

-Azok vagyunk Pers, de néhány ember akikkel lógni szoktál nekem egyáltalán nem tetszik. Sajnálom, de utálok Averyt és Mulcibert! *Mulciber!* Mit látsz benne Pers, egyszerűen borsózik tőle a hátam! Tudod mit próbált tenni a multkor Mary MacDonalddal?

Lily egy oszlohoz ért, nekitámaszkodott, és felnézett a keskeny, fakó arcra.

-Nem volt az semmi –mondta Piton. –Vicc volt, ennyi az egész...

-Fekete mágia volt, és hogy ha azt gondolod hogy ez vicces, akkor...

-És mi van azzal a hülye Potterrel, meg a haverjaival? –kérdezte számonkérően Piton. Megint elvörösödött, ahogy láthatóan képtelen volt visszafogni a dühét.

-Hogy jön ide Potter? –mondta Lily.

-Éjjelente folyton kionsznak. Van valami különös abban a Lupinban. Hová mennek folyton?

-Beteg –felelte Lily. –Azt mondják beteg.

-Minden hónapban, pont teliholdkor? –mondta Piton.

-Ismerem az elképzelésedet –mondta Lily hidegen. –Miért foglalkozol velük olyan megszállottan? Miért érdekel mit csinálnak esténként?

-Csak próbálom megmutatni neked, hogy egyáltalán nem olyan csodálatosak, mint azt mindenki gondolja róluk.

Lily elpirult a nézésétől.

-Akkor sem használnak sötét varázslatokat. –Lehalkította a hangját. –Egyébként nagyon hálátlan vagy. Hallottam mi történt a múltkor éjjel. Leosontál a fűriaűz alatti alagúton, és James Potter mentett meg téged, akármitől is ami ott volt.

Piton arca eltorzult, és hadarni kezdett.

-Megmentett? Megmentett? Gondolod, hogy a hőst játszotta? Magát mentette, meg a barátait! Nem fogsz... -Nem engedem hogy...

-Engeded? Engedsz?!

Lily világoszöld szemei összeszűkültek. Piton egyszerre hátrébb lépett.

-Nem úgy értettem... én csak nem akarom hogy bolonddá tegyen... Tetszel neki, tetszel James Potternek! -A szavak mintha az akarata ellenére törtek volna ki belőle. –És ő nem... mindenki azt gondolja... a nagy kviddics hős... -Piton keserősége, és utálata kitűnt az összefüggéstelen szavaiból, Lily pedig egyre magasabbra vonta a szemöldökét.

-Tudom hogy James Potter egy errogáns hülye –szakította félbe Pitont. –Erre nem kell hogy emlékeztess. Viszont Mulciber és Avery elképzelései a humorról egyszerűen gonoszak. *Gonoszak*, Persi. Nem értem, hogy lehetsz a barátjuk.

Harry nem igen hitte, hogy Piton bármit is meghallott a Mulciber és Avery ellen szóló kifogásokból. Abban a pillanatban, hogy Lily leszólta James Pottert, Piton egész testében megnyugodott, és ahogy elsétáltak, mintha új lendületet kapott volna...

Aztán minden köddévált...

Harry megint Pitont látta, ahogy elhagyja a nagytermet a sötét varázsléatok kivédése RBF után, majd elkószál a kastélytól, és figyelmetlenül közel kerül a bükkfához, ami alatt James, Sirius, Lupin, és Pettigrew üldögéltek. Ezúttal azonban Harry megtartotta a távolságot, mivel

tudta, hogy mi történt aztán, hogy James a levegőbe emelte Pitont, majd kigúnyolta. Tudta mi fog történni, és elhangzani, és nem jelentett volna élvezetet megint végighallgatni... Láta Lilyt ahogy csatlakozik hozzájuk, és Piton védelmére kel. Távolról hallotta, ahogy Piton megaláztatásában, és dühében felékiáltja a megbocsáthatatlan szót: *Sárvérű*.

A hely megváltozott...

-Sajnálom

-Nem érdekel.

-Sajnálom!

-Kár a szót vesztegetni.

Este volt. Lily, aki köntösben volt, karbatett kézzel állt a Kövér Dáma portréja előtt, a Griffendél torony bejáratánál.

-Csak azért jöttem ki, mert Mary azt mondta, hogy azzal fenyegetőzöl, hogy itt alszol.

-Úgy volt. Megtettem volna. Soha nem kellett volna téged sárvérűnek hívnom, ez csak úgy...

-Kicsusszant? –Lily hangjában nem volt sajnálat. –Már késő. Évek óta mentegetőzőm miattad. Egyetlen barátom sem érti, hogy egyáltalán miért állok veled szóba. Te és a drága kis halálfaló barátaid –látod, még csak nem is tagadod! Még csak nem is tagadod, hogy ez minden ami lenni szeretnél! Alig várod, hogy csatlakozhass Tudjukkihez, vagy nem?

Piton kinyitotta a száját, majd szó nélkül becsukta.

-Én nem tudok tovább színlelni. Megvállasztottad az utadat. Én is az enyémet.

-Ne... figyelj, én nem úgy értettem...

-Azt hogy sárvérűnek nevezted? De úgy nevezel mindenkit aki hozzám hasonló születésű, Perselus! Miért lennék én más?

-Piton próbált megszólalni, de Lily egy megvető pillantással megfordult, és visszamászott a portré mögötti lyukon.

A folyosó eltűnt, és ezúttal egy kicsit tovább tartott míg a helyszín megformálódott: Harry mintha változó alakok és színek közt repült volna, mígnem a környezet ismét megszilárdult, és egy elhagyatott, hideg hegytetőn találta magát a sötétben. A Szél füttyült a faágak közt, melyeken már csak néhány levél volt. A felnőtt Piton levegő után kapkodott ahogy megérkezett a helyre, a pálcáját szorosan markolta a kezében, és várt valamire, vagy valakire. Félelme még Harryt is

átjárta, bár ő tudta, hogy itt nem érheti baj. Harry hátra nézett a válla fölött azon gondolkodva, hogy vajon mire vár Piton...

Ekkor egy éles fénysugár hasított keresztül a levegőn. Harry azt gondolta hogy egy villám, de Piton térdre esett, és a pálcáját kiejtette a kezéből.

-Ne ölj meg!

-Nem ez volt a szándékom.

Úgy tűnt, Dumbledore minden hangja az ága között süvítő szélbe vész. Piton előtt állt, a köpenyek örvénylett körülötte, és az arca fénylett a pálcájából sugárzó fénytől.

-Nos Perselus? Milyen üzenete van a sötét nagyúrnak a számomra?

-Nincs... Nincs üzenet... A saját akaratomból vagyok itt!

Piton a kezeit tördelte. Kicsit örültnek látszott, ahogy kócos fekete haja szálldosott körülötte.

-Én... Figyelmeztetéssel... nem... kéréssel jöttem.. kérem...

Dumbledore legyintett a pálcájával. Bár még mindig ágak és levelek repkedtek körülöttük az éjszakában, a hely ahol álltak, elcsöndesedett.

-Mire kérne engem egy halálfaló?

-A prófécia... a jóslat.. Trelawney...

-Ó, igen –mondta Dumbledore. -Mennyit tudtál meg Voldemorttól?

-Mindent... mindent hallottam! –felelte Piton. –Ezért... emiatt... azt gondolja, hogy Lily Evans az!

-A jóslat nem egy nőre vonatkozik. –mondta Dumbledore. –Egy fiúról szól, aki Július végén születik.

-Tudja mire gondolok! Azt gondolja, hogy az ő fiára vonatkozik, lefogja őket mészárolni... mindanyjiukat megöli...

-Ha ő olyan sokat jelent neked, –mondte Dumbledore –Voldemort biztos megkegyelmez neki. Nem tudsz kegyelmet kérni az anyának a fiúért cserébe?

-Én... én kértem...

-Undorítasz –mondta Dumbledore, és Harry még soha nem hallott ennyi megvetést a hangjában. Piton minth efgy kicsit összeébb zsugorodott volna. –Akkor nem érdekel a férjének, és a gyermekének a halála? Meghalhatnak, amint megkapod, amit akarsz?

Piton nem mondott semmit, csak felnézett Dumbledorera.

-Akkor rejtse el őket mind. –krákgota –Tartsa őt... őket... biztonságban. Kérem.

-És mit adsz ezért cserébe, Perselus?

-Cs-cserébe? –Piton rábámult Dumbledorera, és Harry azt várta, hogy tiltakozni fog, de egy hosszú pillanattal később ezt válaszolta –Bármit.

A hegytető elmosódott, és Harry Dumbledore irodájában állt, valami pedig szörnyű hangot adott, mint egy sebesült állat. Piton összegörnyedve ült egy széken, Dumbledore pedig felette állt és félelmetesen nézett ki. Egy vagy két pillanat múlva Piton felemelte az arcát, és úgy nézett ki, mintha évszázadokat öregedett volna azóta, hogy eljött a vad hegytetőről.

-Azt gondoltam... hogy maga... biztonságba helyezi...

-Ő és James a rossz emberben bíztak meg –mondta dumbledore. –Még inkább mint te. Nem azt remélted, hogy Voldemort nagyúr megkegyelmez neki?

Piton alig kapott levegőt.

-A fia túlélte –mondta Dumbledore.

Piton egy apró fejmozdulatot tett, mintha egy legyet akarna elhesegetni.

-A fia él. Az ő szemeit örökölte, ugyan azokat a szemeket. Emlékszel Lily Evans szemeire... a formájukra, a színükre... ugye?

-Ne! –üvöltötte Piton. –Elment... meghalt...

-Ez bűnbánat, Perselus?

-Bárcsak... bárcsak én haltam volna meg....

-És mi hasznát látta volna annak bárki is? –mondta Dumbledore hidegen. –Ha szeretted Lily Evanst, ha valóban szeretted őt, akkor világos hogy mit kell tenned.

Úgytűnt, mintha Piton a szenvedés homályán keresztül látna mindent, és mintha Dumbledore szavainak időre lett volna szükségük, hogy elérjenek hozzá.

-Mit... mire gondol?

-Tudod, hogy hogyan, és miért halt meg. Legyen bizonyos, hogy ez nem történt hiába. Segíts nekem megvédeni Lily fiát.

-Nincs szüksége védelemre. A sötét nagyúr semmivé lett...

-A sötét nagyúr vissza fog térni, és Harry Potter szörnyű veszélyben lesz, ha ez megtörténik.

Hosszú csönd következett, Piton lassan úrrá lett önmagán, és elkezdett nyugodtan lélegezni. Végül így szólt.

-Jó. Rendben. De soha... soha ne mondja el, Dumbledore! Ez köztünk kell hogy maradjon! Esküdjön meg! Én nem tudnám elviselni... különösen hogy Potter fia... a szavát akarom!

-A szavamat, Perselus, amit soha nem fogok visszavonni... ez kell neked? –Dumbledore sóhajtott, és lenézett Piton vad, meggyötört arcára. –Nos, ha ragaszkodsz hozzá...

Az iroda eloszlott, majd azonnal újraformálódott. Piton föl és alá járkált Dumbledore előtt.

- ...középszerű, arrogáns, mint az apja, egy megrögzött szabályszegő, élvezzi hogy híres, keresi a figyelmet, szemtelen...

-Azt látod, amit látni akarsz, Perselus –mondta Dumbledore, anélkül, hogy felemelte volna szemét az Átváltoztatástan Napjainkban egy példányáról. –A többi tanár azt mondja, hogy a fiú szerény, szimpatikus, és tehetséges. Személy szerint én rokonszenves gyermeknek találom.

Dumbledore lapozott, és továbbra is anélkül hogy felnézett volna így folytatta. –Tartsd rajta a szemedet Quirrelen, jó?

Színforgatag, majd minden elsötétült, és Piton Dumbledoreal a bejárati csarnokban állt, miközben a karácsonyi bál utolsó vendégei haladtak el mellettük útban az ágyaik felé.

-Nos? –mormolta Dumbledore.

-Karkarov jele is egyre sötétebb. Pánikban van, fél a megtorlástól, tudja mennyit segített a minisztériumnak a sötét nagyúr eleste után. –Piton oldalra nézett Dumbledore görbeorrú profiljára. –Karkarov menekülni szándékozik, ha a jel égni kezd.

Igen? –mondta Dumbledore halkan, ahogy Fleur Delacour és Goger Davies elhaladtak mellettük. –És te szeretnéd követni a példáját?

-Nem –felelte Piton, fekete szemeit Fleur és Roger távolodó alakján tartva. –Én nem vagyok ilyen gyáva.

-Nem –helyeselt Dumbledore –Te messze bátrabb ember vagy mint Igor Karkarov. Tudod néha úgy érzem, túlságosan hamar ítélezünk...

Elsétált, magárahagyva a sebzett Pitont...

Harry most megint az igazgatói irodában állt. Éjjel volt, Dumbledore pedig félig lecsúszva ült a trónszerű székben az íróasztal mögött, mintha csak részben lenne emlékezeténél. A jobbkeze megfeketedve, megégve lógott oldalt. Piton ráolvasásokat motyogott, pálcájával a sérült kéz csuklójára mutatva, míg a baljával egy sűrű aranyló bájitalt öntött le Dumbledore torkán. Egy vagy két pillanattal később Dumbledore szemhéja megremegett, majd felpattant.

-Miért –kezdte Piton minden bevezetés nélkül –miért vette fel azt a gyűrűt? Átok van rajta, biztos észrevette. Akkor miért érinmtette meg?

Rowl Gomold gyűrűje az asztalon hevert Dumbledore előtt. Meg volt repedve, Griffendél kardja mellette feküdt.

Dumbledore grimaszt vágott.

-Bolond... voltam. Megkísértett...

-Mi kísértette meg?

Dumbledore nem válaszolt.

-Csoda, hogy visszatudott ide térni! –Piton dühösnek hangzott. –A gyűrű rendkívül erős átkot hordozott, az egyetlen lehetőség a megállítására, hogy elzártam az egyik kézbe amíg...

Dubledore felemelte elfeketedett, használhatatlan kezét, és olyan arckifejezéssel vizsgálgatta, mintha valami érdekes ritkaság lenne előtte.

-Nagyszerűen csináltad Perselus. Mit gondolsz mennyi időm van hátra?

Dumbledore hangszíne olyan volt, mintha csak az időjárásról érdeklődne. Piton habozott, aztán ezt mondta.

-Nem tudom megmondani. Talán egy év. Nem lehet egy ilyen erejű átkot örök re megállítani. Végül szét fog terjedni. Ez az a fajta átok, ami idővel csak egyre erősebb lesz.

Dumbledore mosolygott. A hír, hogy kevesebb mint egy éve van hátra, kis gondnak tűnt, vagy egyáltalán nem érdekelte.

-Szerencsés vagyok, rettenetesen szerencsés, hogy itt vagy, Perselus.

-Ha csak egy kicsivel előbb hív, talán többet tudtam volna tenni, de nem volt időm! – mondta Piton dühösen. Lenézett a törött gyűrűre, és a kardra. Azt gondolta, hogy a gyűrű megtörése az átkot is megtöri?

-Valami olyasmi... eszelősen viselkedtem, semmi kétség... -mondta Dumbledore. Egy kis erőfeszítéssel felegyenesedett a székében. -Nos, hogy őszinték legyünk, ez tényleg problémákat vet fel.

Piton tökéletesen zavartnak tűnt. Dumbledore mosolygott.

-Arra gondolok, amit Voldemort velem kapcsolatban tervez. A terve, hogy szegény Malfoyal gyilkoltat meg.

Piton leült a székbe, amiben Harry is oly sok időt töltött, Dumbledore asztalával szemben. Harry látta, hogy szívesen beszélne még Dumbledore elátkozott kezéről, de Dumbledore már -ha csak finoman is -de odébb terelte a témát.

-A sötét nagyr nem várja hogy Draco sikerrel jár. Ez csupán büntetés, Lucius hibáiért. Lassú kínszenvedés Draco szüleinek, akik azzal fizetik meg az árat, hogy végignézik a fiuk elestét. -mondta Piton mogorván.

-Egyszóval a fiúra épp így kimondták a halálos ítéletet, mint rám -mondta Dumbledore.- Namost ha jól gondolom, akkor a fiú bukása után a feladat beteljesítője te volnál, ugye?

Hosszú csend következett.

-Gondolom, ezek a sötét nagyr tervei.

-Voldemort nagyr úgy tervezi, hogy a közel jövőben nem lesz már szüksége kémre az iskola falain belül?

-Igen, úgy gondolja, hogy az iskola hamarosan a markában lesz.

-És a így lesz -mondta Dumbledore majdhogynem csak úgy oldalvást -akkor a szavadat adod, hogy mindent megteszel, ami csak az erődből telik, hogy megvédd a Roxforti diákokat?

Piton kimérten bólintott.

-Nagyszerű. Akkor: a fő feladatod, hogy rájőjjél, mit tervez Draco. Egy rémült tinédzser épp ekkora veszély önmagára, mint a társaira nézve. Ajánlj fel neki a segítséged, el kéne fogadnia, kedvel téged...

-Sokkal kevésbé, mióta az apja kegyvesztett lett. Draco engem hibáztat, úgy gondolja, hogy az apja helyét bitorlom.

-Mindegy, próbáld meg. Magam miatt nem aggódom, csak a lehetséges véletlen áldozatok miatt. Végülis, természetesen, csak egy valami van még, hátra, ha meg akarjuk menteni a fiút Voldemort nagyr hragjától.

Piton felvonta a szemöldökét, és a hangja gúnyosan csengett ahogy megkérdezte

-Meg szándékozik engedni, hogy megölje?

-Természetesen nem. *Neked* kell megölnöd.

A hosszú csöndet csak a kattogó zaj törte meg, ahogy Fawkes a fönix néhány csontot rágcsált.

-Most tegyem meg? –kérdezte Piton ironikusan. -Vagy szeretné ha várnék pár pillanatot, amíg készít egy sírfeliratot?

-O, még egy kicsit ráér –felelte Dumbledore mosolyogva. Biztos vagyok benne, hogy a pillanat kellő időben el fog jönni. Az alapján, ami ma este történt, -itt felemelte elhalt kezét -még egy éven belül.

-Ha nem bánja hogy meghal –kérdezte Piton durván –akkor miért ne tegye meg Draco?

-Mert annak a fiúnak a lelke még nem szenvedett ilyen sérüléseket. –mondta Dumbledore.

–Nem szeretném, ha az én számlámra hasadna darabokr.

-És az én lelkem, Dumbledore? Az enyém?

-Egyedül te tudhatod, hogy károsítja-e a lelkedet, ha megszabadítasz egy vénembert a kintől, és a meggyalázottságtól. –mondta Dumbledore. –Csak azért kérem tőled ezt a szívességet, mert az hogy meghalok, az éppen olyan bizonyos, mint hogy a Chudley Csúzlik az év végére a tabella alján fognak végezni az éves ligában. Bevallom, előnyben részesíteném a gyors, fájdalommentes elmenetelt ahhoz képest, amilyen hosszadalmas és mocskos lehetne. Greyback most megint előkerült –ha jól halottam, Voldemort felkereste. Vagy a drága Bellatrix, aki szeret eljátszani az áldozatával, mielőtt végez vele...

Könnyed hangszon beszélt, de a tekintete átszúrta Pitont, ahogy annyiszor átszúrta Harryt is. Mintha csak a lélek, amiről beszélnek, látható lenne a számára. Piton végül mégegyszer kurtán bólintott.

Dumbledore elégedettnek tűnt.

-Köszönöm Perselus...

Az iroda eltűnt, és most Piton Dumbledoreal együtt az elhagyatott birtokon sétált az alkonyban.

-Mit csinál Potterrel, azokon az estéken amiket magánál tölt? –kérdezte hirtelen Piton.

Dumbledore kimerültnek tűnt.

-Mért? Nem próbálsz neki még több büntetőfeladatot adni, Perselus? A fiú lassan többet van büntetésben, mint szabadon.

-Olyan mint az apja, újra, meg újra...

-Ránézésre, talán, de mélyebb természetében sokkal inkább hasonlít az édesanyjára. Azért töltöm az időm Harryvel, mert vannak dolgok, amiket meg kell vele tárgyalnom, információk, amiket át kell neki adnom, mielőtt késő lenne.

-Információ –ismételte Piton –Megbízok benne... és nem bízik bennem.

-Ez nem bizalom kérdése. Nekem, mint mindketten tudjuk, csak kevés időm van. Elengedhetetlen, hogy elegendő információt adjak a fiúnak ahhoz, hogy megtegye, amit meg kell tennie.

-És én miért nem kaphatom meg ugyan ezeket az információkat?

-Nem szeretem minden információmot egyvalakire bízni, különösen akkor, ha az a valaki olyan sok időt tölt Voldemorttal.

-Mert a maga utasításait követem!

-És ezt nagyon jól csinálod. Ne gondold, hogy alábecsülöm az állandó veszélyt, amibe kerülsz. Megadni az értékesnek tűnő információkat Voldemortnak, és közben visszatartani a legfontosabbakat, nem olyan munka, amivel rajtad kívül bárkit is megbíznék.

-De még mindig sokkal többet rábízok egy fiúra, aki képtelen az okklumenciára, akinek a varázsereje teljesen középserű, és aki közvetlen kapcsolatban van a sötét nagyúr elméjével!

-Voldemort fél attól a kapcsolattól –felelte Dumbledore. –Nem olyan sokkal ezelőtt megtapasztalta, hogy mit jelent Harry elméjének a megosztása számára. Ez neki olyan kín volt, amit még soha nem tapasztalt. Nem próbálja meg újra birtokbavenni Harryt, ebben biztos vagyok. Így nem.

-Nem értem.

Voldemort nagyúr lelke annyira megcsönkített, hogy nem tud szoros kapcsolatot elviselni egy olyanal, mint Harry. Mint egy nyelv a fgyos acélon, vagy a lángoló hús...

-Lelkek? Elmékről beszéltünk!

-Harry és Voldemort nagyúr esetében az egyik olyan mint a másik.

Dumbledore körbepillantott, hogy valóban egyedül vannak-e. Közel voltak a Tiltott Rengeteghez, de semmi jele nem volt, hogy valaki lenne a környéken.

-Miután megöltél Perselus...

-Semmit sem mond el nekem, mégis elvárja tőlem ezt az apró szolgálatot! –morogta Piton, és ezúttal igazi harag ült ki a keskeny arcra. –Egy komoly alkut vesz garantáltnak, Dumbledore! Talán már meggondoltam magamat!

-A szavadat adtad nekem, Perselus. És miközben a szolgálataidról beszélünk amikkel tartozol, remélem rajta tartod egy szemed a mi kis mardekáros barátunkon?

Piton dühösnek, és lázongónak látszott. Dumbledore sóhajtott.

-Ma este gyere az irodámba Perselus, tizenegykor, és nem fogsz többé arról panaszkodni, hogy nem bízom meg benned...

Visszakerültek Dumbledore irodájába. Az ablakok sötétek voltak, és Fawkes olyan csöndben üldögélt, mint Piton, egészen mozdulatlanul, miközben Dumbledore körülötte járkált, és beszélt.

-Harry nem tudhatja az utolsó pillanatig, amíg csak nem szükséges, különben hogyan lehetne meg az ereje, hogy tegye, amit meg kell tennie?

-De mit kell tennie?

-Ez Harryre, és rám tartozik. Most jól figyelj, Perselus. El jön az idő –a hlálom után – ne vitatkozz, ne vágj közbe! El fog jönni az idő, mikor úgy fog tűnni, hogy Voldemort nagyúr a kígyója életét félti.

-Naginit? –Piton döbrentnek tűnt.

Ponosan. Ha eljön az idő, mikor Voldemort nem küldi el azt a kígyót, hogy tegye a parancsát, hanem biztonságban tartja, mágikus védelem alatt, akkor, azt hiszem már biztonságos lesz elmondani Harrynek.

-Elmondani mit?

Dumbledore mély levegőt vett, és lehúnyta a szemét.

Elmondani neki azt, hogy azon az estén, mikor Voldemort nagyúr megpróbálta megölni, mikor Lily a saját életét vetette pjsként közjük, arról a gyilkos átok visszahullott Voldemort nagyúrra, és így a nagyúr lelkének egy töredéke lehasadt az egészből, és elzárta magát az egyetlen élő lélekbe, ami az összeomlott épületben volt. Voldemort nagyúr egy része Harryben él, ésez adja neki a hatalmat, hogy beszéljen a kígyókkal, és a kapcsolatot a nagyúr elméjével, amit ő sohasem értett. Amíg pedig ez a lélektöredék -amit a nagyúr sohasem hiányolt -Harryhez van kapcsolódva, és általa védve van, addig Voldemort nagyúr nem tud meghalni.

Harry úgyérezte, mintha a két embert egy hosszú alagúton át figyelné, annyira messze volt tőlük, hogy a hangjuk furcsán visszhangzott a füleiben.

-Szóval a fiúnak... meg kell halnia? –kérdezte Piton egész nyugodtan.

-És Voldemortnak kell megönie. Ez létfontosságú, Perselus.

Egy újabb hosszú csönd. Aztán Piton így szólt.

-Azt gondoltam... azok az évek... amíg próbáltuk védeni... neki. Lilynek.

-Megvédtük, mert alapvető volt, hogy tanítsuk, hogy próbálghassa az erejét –mondta Dumbledore még mindig szűkre zárt szemmel. –Közben a kapcsolat közöttük, egyre erősödött. Néha már azt gondoltam, hogy maga is gyanítja. Ha jól ismerem, akkor elrendezi a dolgokat, hogy mikor elindul, hogy szembenézzen a halállal, akkor az valóban Voldemort halálát is jelenti majd. Dumbledore kinyitotta a szemeit. Piton rémültnek tűnt.

-Szóval azért tartottuk életben, hogy a kellő pillanatban halhasson meg?

-Ne botránozz meg, Perselus. Hány férfit és nőt láttál meghalni?

-Végül csak azokat, akiket nem tudtam megmenteni. –felelte Piton. Felállt. –Felhasznált engem.

-Hogy érted?

Évekig kémkedtem, és hazudtam a maga kedvéért, veszélyben éltem az életemet. Mindezt azért, hogy biztonságban tudjam Lily Potter fiát. Most azt mondja nekem, hogy csak hízlalta, mint egy disznót a vágásra.

-Ez megható –mondta Dumbledore komolyan. –Mindezt a fiúért tetted, végsősoron?

-Érte? –ordította Piton –Expecto Patronum!

A pácájának a végéből elősuhant az ezüst öz. Földetért, majd átsuhant az irodán, és kiszállt az ablakon. Dumbledore utánanézett, majd ahogy elhalványult az ezüstös ragyogás, visszafordult Pitonhoz, és a szemei megteltek könnyel.

-Ennyi idő után még mindig?

-Mindig –mondta Piton.

És a helyszín megváltozott. Harry Pitont látta, ahogy Dumbledore portréjához beszél az asztala mögött.

-Meg kell adnod Voldemortnak a helyes dátumot, mikor Harry elindul a nagynénje házából –mondta Dumbledore. Ha nem teszel így, az gyanút ébreszthet Voldemortban, aki eddig

jólinformálnak hitt téged. Mindazonáltal el kell hintened a hasonmások ötletét, mert csak így lehet biztosítani Harry biztonságát. Próbáld konfundálni Mundungus Fletchert. És Perselus, ha részt kell venned benne, akkor mondenképp tedd meggyőzően... Számítok rád, hogy Voldemort nagyúr kegyeiben maradsz, amíg csak lehetséges, különben a Roxfort ki lesz szolgáltatva a Carrow testvérek szeszélyeinek...

Ezután Piton kettesben volt Mundungusszal egy barátságtalan kocsmában. Mundungus arca furcsán üresnek tűnt, Piton pedig koncentráció közben a szemöldökét ráncolta.

-Azt fogod javasolni a főnix rendjének –mormolta Piton -, hogy használjanak csalétket. Szászfűlé-főzetet. Hasonmás Pottereket. Ez az egyetlen ami működhet. El fogod felejteni, hogy ezeket én tanácsoltam. Úgy adod elő, mint a saját ötletedet. Megértetted?

-Értettem –motyogta Mundungus fókuszálatlan szemekkel...

Ezután Harry repült, mellette egy seprűn Pitonnal, keresztül a tiszta, sötét éjszakán. Mellettük más halálfalók repültek, előttük Lupin, és egy Harry, aki valójában George volt. Egy halálfaló előre lendült, és a pálcáját egyenesen Lupin hátára szegezte.

-Sectumsempra! –kiáltotta Piton.

De az átok, amit a halálfaló pálcát tartó kezének szán, mellément, és Georgeot találta el...

Piton Sirius régi hálósobájában térdelt. Horgas orrának végéről könnyek csöpögtek, ahogy Lily régi levelét olvasta. A második oldalon csak néhány szó állt:

...tudott valaha Gellert Grindewald barátja lenni. Én személy szerint azt gondolom, hogy elment az esze!

Sok szeretettel,

Lily

Piton elvette a lapot Lily aláírásával, és eldugta a köpenyében. Majd kettétépte a fényképet, ami szintén a kezében volt, elrakta azt a felét, amin Lily nevetett, és eldobta a Jamset és Harryt ábrázoló részét a padlóra, a fiókosszekrény alá...

Piton megint az igazgatói irodában állt. Phineas Nigellus sietve érkezett a keretébe.

-Igazgatóúr! Dean erdejében táboroznak! A sárvérű...

-Ne használja ezt a kifejezést!

-...akkor az a Granger lány, említette a helyet, ahogy kinyitotta a táskáját, én pedig meghallottam!

-Jó. Nagyon jó! –kiáltotta Dumbledore portréja az igazgatói szék mögül. –Most, Perselus, a kardot! Ne felejtsd el, hogy szükség és bátorság feltétele mellett kell hozzájutnia, és nem tudhatja, hogy te adtad. Voldemort olvashat az elméjében, és megláthatja hogy segítettél neki...

-Tudom –felelte Piton röviden. Odament Dumbledore képéhez, és meghúzta az oldalát. Az előre lendült, és felfedett maga mögött egy titkos rekeszt, amiből Piton előhúzza Griffendél kardját.

-Még mindig nem akarja elmondani, hogy miért olyan fontos odaadni Potternek a kardot? –kérdezte Piton, miközben egy utazóköpenyt húzott ruhái fölé.

-Nem, nemhiszem –felelte Dumbledore portréja. –Tudni fogja, hogy mit kell vele tennie. És Perselus, légy nagyon óvatos, nem vennék szívesen a felbukkanásodat George Weasley balesete után...

-Ne aggódjon Dumbledore –mondta hűvösen. –Van egy tervem...

És Piton elhagyta szobát. Harry kiemelkedett a merengőből, és pillanatokkal a szőnyegen hevert pontosan ugyan abban a szobában, amelyben Piton az imént becsukta az ajtót.

HARMINCNEGYEDIK FEJEZET

ÚJRA AZ ERDŐBEN

Végre, az igazság. Harry ott értette meg, arcát a poros szőnyeghez szorítva, abban az irodában, ahol egykor úgy gondolta, hogy a győzelem titkát tanulhatja meg – neki nem szabad életben maradnia. Az ő dolga az volt, hogy békésen belesétál a Halál üdvözlő karjaiba. Végig az volt a dolga, hogy megszabaduljon Voldemort fennmaradt lélektöredékeitől, így, aztán ha a legvégén keresztülhúzza a Nagyúr számításait, és nem emeli fel a pálcáját, hogy megvédhesse magát, így lesz a vég igazán teljes. És az, aminek már a Godric's Hollowban meg kellett volna történnie, végre beteljesül: nem él majd sem az egyik, sem a másik.

Érezte, ahogy a szíve hevesen dobogott mellkasában. Milyen furcsa, a halál árnyékában sokkal keményebben pumpálta a vért, mintha mindenáron életben akarná őt tartani. De ennek véget kell vetni, méghozzá gyorsan. A szív az utolsó dobbanásaihoz ért. Vajon hányat dobban majd az alatt az idő alatt, amíg ő felkel, életében utoljára átvág a kastélyon, át a földeken és a Rengetegen?

Félelem kerítette hatalmába, ahogy ott feküdt a földön, és a mellkasában dübörgött a temetési dobszóló. Vajon fáj a halál? Mindig, amikor úgy érezte, hogy itt a vég, végül mégis megmenekült, és soha nem gondolt bele magába a dologba... az élni akarása mindig annyival erősebb volt, mint a félelme a haláltól. Most azonban eszébe sem jutott, hogy elmeneküljön Voldemort elől. Vége volt, tudta, és már csak egyetlen dolog maradt hátra: maga a halál.

Bárcsak azon a nyári éjszakán halt volna meg, mikor elhagyta a Privet Drive 4-et, mikor a főnixtoll pálcája megmentette őt! Bár úgy halt volna meg, mint Hedwig, oly gyorsan, hogy észre sem vette volna! Vagy ha beugrott volna egy átok elé, hogy megmentsen valakit, akit szeret... ebben a helyzetben irigyelni kezdte szülei halálát. A nyugodt fejjel a halálba való menetel egy teljesen más fajta bátorságot igényelt. Érezte, hogy az ujjai kissé remegnek, és megállította őket; habár senki nem látta őt, a falon lógó portrék üresek voltak.

Lassan, nagyon lassan felült, és ahogy ezt tette, sokkal étellel telibbnek érezte magát; most volt olyannyira tudatában a saját lélegző testével, mint még soha máskor. Miért nem értékelte soha ezeket a csodákat, az agyát, az idegeit, a dobogó szívét? Mindez el volt tűnni...

legalábbis, ő tűnik el belőlük. Mélyeket és lassan lélegzett, szája és torka teljesen száraz volt, csakúgy, mint a szeme.

Dumbledore árulása szinte semminek tűnt. Persze, hogy volt egy nagyobb terv; Harry most már rájött, hogy csak túl bolond volt ahhoz, hogy lássa. Soha nem kérdőjelezte meg Dumbledore tetteit az önnön életben maradásával kapcsolatban. Most már látta, hogy éveinek számát csak az határozta meg, hogy milyen hamar sikerül kiirtania a Horcruxokat. Dumbledore ráhagyta ezt a feladatot, és ő készséggel vagdosta el Voldemort – és a saját! – élethez kötő szálait. Milyen szép, milyen elegáns, hogy ne vesztegessünk több életet, inkább egy olyan fiú kezébe adjuk a feladatot, aki már úgylis vágóhídra van ítélve, és kinek halála nem szomorúságot von maga után, hanem Voldemort bukását.

És Dumbledore tudta, hogy Harry nem fog meghátrálni, hogy végigmegy a számára kijelöl úton, még ha ez az ő vége is; tudta, mert vette a fáradságot, hogy megismerje a fiút. Dumbledore tudta, ahogy Voldemort is, hogy Harry nem hagyná, hogy bárki is meghaljon érte, főleg most nem, mikor rájött, hogy hatalmában áll véget vetni mindennek. Fred, Lupin és Tonks képei siklottak be az elméjébe, ahogy azok a Nagyterem köpadlóján fekszenek holtan. Egy pillanatra nem kapott levegőt: a Halál türelmetlen volt...

De Dumbledore túlbecsülte őt. Elbukott; a kígyó még életben volt. Egy Horcrux még e világhoz kötötte Voldemortot, még Harry halála után is. Igaz, hogy ezzel egy könnyebb feladat hárulna valakire. Vajon ki fogja megtenni?... Ron és Hermione biztos tudni fogják, hogy mit kell tenniük...talán ezért mondta mindig Dumbledore, hogy megbízhat a két barátjában... hogy ha ő kicsit hamarabb éri utol a végzete, akkor ők folytatni tudják...

Mint eső a hideg ablakon, ezek a gondolatok lepereregtek arról a megcáfolhatatlan igazságról, hogy meg kell halnia. *Meg kell halnom.* Véget kell vetni ennek.

Ron és Hermione távolinak tündek; mintha már oly régen vált volna külön tőlük. Nem lesz búcsúzkodás, és magyarázkodás, ebben biztos volt. Ez egy olyan út volt, amit egyedül kellett megtennie, és azzal, hogy megpróbálják őt meggyőzni, csak időt veszítene. Lenézett arra a kis arany órára, amit a 17. születésnapjára kapott. Fél órája elment abból az időből, amit Voldemorttól kapott a megadása idejéig.

Felállt. Szíve úgy dobogott a bordái között, mint egy rémült kismadár. Talán tudta, hogy milyen kevés ideje van hátra, és teljesíteni akart egy egész életnyi dobbanást a maradék fél órában. Nem nézett hátra, amikor becsukta maga mögött az ajtót.

A kastély üres volt. Szellemként érezte magát, ahogy végigsuhant a folyosókon; mintha már meghalt volna. A festményekről még mindig hiányoztak az emberek; az egész hely bizarrul kihalt volt, mintha minden megmaradt élet a Nagyterembe koncentrálódott volna, ahol a holtak és a gyászolók zsúfolódtak össze.

Harry magára húzta a Láthatatlanná tévő Köpenyt, és átvágott az emeleteken, végre lefelé tartva a márvány lépcsőn a Nagyterem irányába. Egy kis része szinte vágyott arra, hogy valaki észrevegye, meglássa, megállítsa őt, de a Köpeny, mint mindig, most is tökéletesen elrejtette őt, ahogy elérte a főbejáratot.

Neville majdnem beleütközött. Ő volt az egyik fele egy holttestet cipelő párosnak; a csataterről hozták be az elesetteket. Harry lenézett, és a zsigerei összehúzódtak: Colin Creevey, aki kiskorú létére biztos visszaszökött a kastélyba, mint Malfoy, Crak és Monstro. Még halálában is kicsi volt.

- Tudod mit? Majd viszem egyedül, Neville – mondta Oliver Wood, ezzel megfogta Colint a hóna alatt, felemelte, és az ölében bevitte a Nagyterembe.

Neville az ajtófélfának támaszkodott, és kézfejjével letörölte homlokáról az izzadtságot. Úgy nézett ki, mint egy öregember. Majd újból elindult lefelé a lépcsőn, hogy még több testet vigyen be a kastélyba.

Harry visszanézett a Nagyterem bejáratára. Emberek nyüzsögtek, egymást vigasztalva, iszogatva, térdepelve egy-egy halott ágya felett. De Harry nem látta azokat, akik a szívének igazán kedvesek voltak: Hermionénak, Ronnak, Ginnynek, akármelyik Weasleynek és Lunának nyoma veszett. Úgy érezte, feladná mindenét csak azért, hogy még egyszer lássa őket; de abba tudná valamikor is hagyni? Jobb volt ez így.

Lesétált a lépcsőn, ki a sötétségbe. Hajnali négy felé járt az idő, és halálos némaság ült meg a tájat; mintha mindenki arra várna lélegzet-visszafojtva, hogy vajon tényleg meg tudja-e tenni, amit meg kell tennie.

Harry Neville felé sétált, aki egy újabb áldozat felé hajolt.

- Neville.

- Harry, a fenébe is, a szívbajt hozod rám!

Harry lehúzta fejéről a Köpenyt; az ötlet a semmiből jött elő, a szintisza akarat hozta létre, hogy biztos legyen a dolgában.

- Te meg mit csinálsz itt egyedül? – kérdezte Neville gyanakvóan.

- Ez a terv része – mondta Harry. – Valamit meg kell tennem. Nézd, Neville...

- Harry! – kiáltott fel hirtelen Neville ijedten. – Ugye nem akarod feladni magad?

- Nem – hazudta könnyen Harry. – Dehogya is... másról van szó. De lehet, hogy nem leszek elérhető egy ideig. Tudod, hogy Voldemortnak van egy nagy kígyója, Neville? Egy hatalmas kígyó... Nagininak hívják...

- Ja, hallottam róla... mi van vele?

- Meg kell hálnia. Ron és Hermione tud róla, de abban az esetben, ha ők...

Ennek a gondolatnak a szörnyűsége egy pillanatra megbénította Harryt, képtelenné téve a beszédre. Nagy nehezen mégis összeszedte magát: ez életbevágóan fontos, olyannak kell lennie, mint Dumbledore-nak, gondolkozz hideg fejjel, legyenek tartalékaid, akik majd befejezik a munkát. Dumbledore a haláláig úgy tudta, hogy három ember tud már csak a Horcruxokról; most Neville veszi át Harry helyét. Így is hárman maradnak a titok mögött.

- Abban az esetben, ha ők... elfoglaltak... és neked van rá lehetőséged...

- Öljem meg a kígyót?

- Öld meg a kígyót – ismételte Harry.

- Rendben, Harry. Jól vagy, ugye?

- Persze. Kösz, Neville.

De Neville megragadta Harry csuklóját, ahogy az indulni készült.

- Még harcolunk Harry, ugye tudod?

- Persze, én...

A fullasztó érzés elnyomta a mondat végét, nem tudta befejezni. Neville nem találta ezt furcsának. Megpaskolta Harry vállát, elengedte őt, és elindult további holttesteket keresni.

Harry magára terítette a Köpenyt, és tovább sétált. Valaki mozgott tőle nem messze, aki egy földön fekvő alak fölé hajolt. Harry már csak egy méterre lehetett tőle, mikor rájött, hogy Ginny az.

Harry megállt. Ginny egy lány felé hajolt, aki az anyja után szipogott.

- Minden rendben van – mondta Ginny. – Minden rendben. Mindjárt beviszünk téged a kastélyba.

- De én haza *akarok* menni – suttogta a lány. – Nem akarok többet harcolni!

- Tudom – mondta Ginny, és megbicsaklott a hangja. – Minden rendben lesz.

Harry bőrét belülről hideg hullámok csapkodták. Fel akart ordítani, azt akarta, hogy Ginny tudja, hogy ott van, hogy hova megy. Azt akarta, hogy megállítsák, hogy visszarángassák, és hazaküldjék...

De hisz *otthon* volt. Roxfort volt az ő első és legjobb hazája, amióta az eszét tudja. Ő, Voldemort és Piton, a kirekesztett fiúk, mind itt találtak otthonra...

Ginny most letérdelt a sérült lány mellé, és megfogta a kezét. Harry arra kényszerítette magát, hogy továbbálljon. Ginny valószínűleg meglátta, vagy megérezte őt mikor Harry elment mellette, de a fiú nem állt meg, és nem nézett vissza.

Hagrid kunyhója egykedvűen állt a sötétben. Nem világítottak az ablakai, nem hallatszódott Agyar kaparása az ajtón, vagy az üdvözlő mély ugatása. Azok a szép esték Hagridnál: a réz teáskanna a tűz fölött, a kőkemény sütemények, a hatalmas bögrék, az óriás nagy, szakállas arca, Ron, amint csigákat hány, és Hermione, amint segít megmenteni Norbertet...

Tovább lépkedett, és ahogy elérte a Rengeteg határát, megállt.

Dementorok egy serege úszott a fák között; érezte a hideget, és nem volt benne biztos, hogy épségben átjut rajtuk. Nem volt ereje megidézni egy Patrónust. Nem tudta már kordában tartani a remegését. Végül is mégsem volt olyan egyszerű meghalni. Minden egyes lélegzetvétel, a fű illata, a hűvös levegő oly drága volt számára; furcsa volt, hogy az emberek hosszú éveket veszítenek azzal, hogy végigrohannak az életükön, ő pedig minden egyes pillanat örömebe kapaszkodik, amíg még lehet. Úgy érezte, hogy nem tud tovább menni, és közben tudta, hogy muszáj. A hosszú játék véget ért, a cikeszt elkapták, itt az ideje, hogy leszálljunk a levegőből...

A cikesz. Érzéketlen ujjai beletúrtak a kis erszénybe, és kihúzta.

A kapujában nyílok.

Kapkodva vette a levegőt, ahogy lenézett rá. Most, hogy le akarta volna kicsit lassítani az időt, mintha minden felgyorsult volna körülötte, és a megértés is olyan gyorsan robbant be az agyába, hogy leelőzött minden más gondolatot. Ez volt a Kapu. A halál kapuja. Itt az idő.

Hozzányomta szájához a kis aranylabdát, és ezt suttozta: - Készen állok a halálra.

A fényes gömb kinyílt, mint egy kagyló. Harry leengedte a remegő karját, elővette Draco pálcáját, és a Köpeny alatt elmormolt egy „*Lumos*”-t.

A keresztbe-kasul repedt fekete kő ült a cikeszben. A Feltámasztás Kővén végigfutó repedés az Ősi Pálcát jelképezte, a háromszög és a kör pedig a Köpenyt, valamint a Követ. Az összes jel látható volt rajta.

És Harry gondolkodás nélkül megértette. Nem visszahoznia kellett a holtakat, hanem csatlakoznia hozzájuk. Nem ő várta őket, hanem fordítva.

Lehunyta a szemét, és háromszor megforgatta a Követ a kezében.

Tudta, hogy sikerült, mert halk mozgás hangjait hallotta maga körül, ahogy az önmagukban nesztelen léptek alatt ropogtak a fákról letört ágak a sáros földön. Kinyitotta a szemét, és körülnézett.

Nem voltak sem szellemek, sem hús-vér emberek, ezt rögtön látta. A naplóból kilépett Denemre hasonlítottak, melyet az emlékek szinte tapinthatóvá formáltak. Nem annyira szilárdak, mint az élők, de sokkal többek, mint a kísértetek. Mindannyian Harry felé fordultak, és mindegyik arcon egy-egy mosoly terült el.

James pontosan olyan magas volt, mint Harry. Azokat a ruhákat viselte, amikben meghalt, haja piszkos és rakoncátlan volt, szemüvege félrecsúszott, ahogy Mr. Weasley-é szokott.

Sirius magas volt és jóképű, és sokkal fiatalabb, mint amilyennek Harry valaha is látta. Könnyű léptekkel szökellt feléje, kezei a zsebében, arcán hatalmas vigyor ült.

Lupin is fiatalabbnak tűnt, sokkal kevésbé nyúzottnak, és a haja is sűrűbb, sötétebb volt. Boldognak látszott, hogy visszatérhetett erre az ismerős helyre, ahol annyiszor kóborolt esténként a tilosban.

Lily mosolya volt a legszélesebb mind közül. Hátravetette hosszú haját a válla mögé, ahogy a fia felé közeledett. A zöld szeme pontosan olyan volt, mint Harryé, és úgy pásztázta végig őt, mintha ez lenne az utolsó pillantás, amit rávethet.

- Annyira bátor voltál.

Harry nem tudott mit mondani, helyette csak felnézett rá, és úgy érezte, hogy szeretne itt állni, és örökké csak őt nézni, és meglenne minden boldogsága.

- Majdnem ott vagy – mondta James. – Nagyon közel vagyok. Mi... nagyon büszkék vagyunk rád.

- Fájni fog?

A gyerekes kérdés kiszaladt Harry száján, mielőtt becsukhatta volna azt.

- A halál? Egyáltalán nem – mondta Sirius. – Gyorsabb és könnyebb, mint az elalvás.

- És ő azt akarja majd, hogy gyors legyen. Véget akar vetni ennek – mondta Lupin.

- Nem akartam, hogy meghaljatok – mondta Harry. Ezek a szavak akarata ellenére tódultak a szájára. – Egyikötöket sem. Sajnálom...

Ezt inkább Lupinnak címezte mint a többieknek, és bocsánatkérően nézett rá.

- ... rögtön miután megszületett a fiad... Remus, annyira sajnálom...

- Én is sajnálom – mondta Lupin. – Sajnálom, hogy soha nem fogom megismerni... de tudni fogja majd, hogy miért haltam meg, és remélem megérti. Jobbá próbáltam tenni a világot, hogy szebb élete lehessen.

Egy hűvös szellő, mely úgy látszott, hogy a Rengeteg szívéből jön, felborzolta Harry haját a tarkóján. Tudta, hogy nem fogják neki azt mondani, hogy menjen; neki kell meghoznia ezt a döntést.

- Velem maradtok?

- A legvégéig – mondta James.

- Nem fognak látni titeket? – kérdezte Harry.

- Mi hozzád tartozunk – mondta Sirius. – Bárki más számára láthatatlanok vagyunk.

Harry az édesanyjára nézett.

- Maradj mellettem – szólt neki csendesen.

És elindult. A dementorok dermesztő környezete nem hatott rá; a társaival együtt átsétált rajta, akik úgy viselkedtek, mint a Patrónusok. Együtt elhaladtak az idős fák mellett, melyek törzsei szinte összeértek, ágaik lekonyultak, gyökereik pedig a föld alatt és felett kanyarogtak. Harry szorosan összehúzta a Köpenyt maga körül a sötétségben, egyre mélyebbre és mélyebbre hatolva az erdőben, úgy, hogy fogalma sem volt, hol lehet Voldemort, de tudta, hogy megtalálja őt. Mellette, szinte teljes némaságban sétált James, Sirius, Lupin és Lily, akiknek pusztá jelenlétéből merített erőt, csak miattuk volt képes egyik lábát a másik után tenni.

Agya és teste furán különvált egymástól, végtagjai az akaratától függetlenül vitték előre, mintha a testének csak egy átutazója lenne, nem az irányítója. A körülötte sétáló holtak sokkal élőbbnek tündek, mint a kastélyban hátrahagyott emberek: Ron, Hermione, Ginny és a többiek most csak távoli szellemekként voltak jelen Harry érzékeiben, ahogy egyre közelebb ért az élete végéhez, egyre közelebb Voldemorthoz...

Egy dobbanás, és egy suttogás: egy élőlény volt a közelükben. Harry megállt a Köpeny alatt, körülnézett, és látta, ahogy az édesanyja, az édesapja, Lupin és Sirius is megáll.

- Valaki van itt – szólalt meg egy durva hang suttogva egy karnyújtásnyira Harryéktől. – Van nála Láthatatlanná tévő Köpeny. Gondolod...?

Két alak emelkedett ki egy közeli fa mögül: pálcáikkal a magasban, Harry meglátta Yaxleyt és Dolohovot, ahogy pontosan arra a helyre néztek, ahol épp ő, az anyja, az apja, Lupin és Sirius állt. Szemmel láthatóan nem láttak semmit.

- Biztos hallottam valamit – mondta Yaxley. – Lehet, hogy csak egy állat volt...

- A vadőr Hagrid csomó fura dolgot tartott itt az erdőben – mondta Dolohov, hátrapillantva a válla fölé.

Yaxley lenézett az órájára.

- Az idő mindjárt lejár. Potter megkapta az egy órát. Nem jön.

- Pedig ő biztos volt benne, hogy eljön! Nem lesz boldog.

- Jobb lesz, ha visszamegyünk – mondta Yaxley. – Derítsük ki, mi a terv most.

Ő és Dolohov visszafordultak, és mélyebbre hatoltak a Rengetegben. Harry követte őket, tudván, hogy ők pontosan oda vezetik őt, ahova el akart jutni. Oldalra pillantott, az anyja rámosolygott, apja pedig biztatóan felé bólintott.

Néhány perccel gyalogoltak, mikor Harry fényt látott maga előtt. Yaxley és Dolohov megállt egy tisztáson, amiről Harry tudta, hogy az egykori Aragog szállása volt. A hatalmas hálók maradványai még ott voltak, de az óriáspók leszármazottait kiirtották, vagy elmenekültek, mikor a Halálfalók beköltöztek helyükre.

A tisztás közepén tűz égett, a fény a tábortűzet körülálló néma Halálfalók arcaira esett. Néhányukon még mindig rajta volt a maszk és a csuklya, mások viszont nem takarták el arcukat. Két óriás ült a tisztás szélén, hatalmas árnyékokat vetve a kis csoportra, kinézetük gonosz, durva vonású, mintha kőből lenne kifaragva. Harry meglátta Fenrirt, lapítva és a hosszú körmeit rágva; a nagydarab, szőke Rowle a vérző ajkát nyomogatta. Harry meglátta Lucius Malfoyt, aki legyőzötten és ijedten állt, mellette Narcissa, szemei karikásak, tekintetében aggódó kifejezés ült.

Minden egyes szem Voldemorra szegeződött, aki lehajtott fejjel állt, két keze összekulcsolódott maga előtt az Ősi Pálcán. Mintha imádkozna, gondolta Harry, vagy mintha számolna magában, és ezzel önkéntelenül is azok a gyerekek jutottak eszébe, akik hasonló módon játszottak bújócskát. Feje mögött, tekeregve és sziszegve a hatalmas Nagini csúszkált a lebegő-láthatatlan, elvarázsolt ketrecében.

Mikor Dolohov és Yaxley is csatlakozott a körhöz, Voldemort felnézett.

- Nyoma sincs, uram – mondta Dolohov.

Voldemort arckifejezése semmit nem változott. A vörös szemei mintha felizzottak volna a tűz fényében. Lassan, előhúzza az Ősi Pálcat a kezei közül.

- Uram...

Bellatrix szólalt meg; ő ült legközelebb Voldemorthoz, ziláltan, az arca kissé véresen, de amúgy sértetlennek tűnt.

Voldemort felemelte a kezét, hogy csendre intse őt. A nő nem szólalt meg még egyszer, de rajongva figyelte mesterét.

- Azt hittem, eljön – mondta Voldemort magas, tiszta hangján, szemét a lobogó tűzte szegezve. – Úgy gondoltam, hogy eljön.

Senki nem beszélt. Legalább oly rémültnek tündek, mint Harry, akinek a szíve most olyan hevesen vert, mintha ki akarna szabadulni testéből, amit épp eldobni tervezett. A tenyere izzadt, ahogy levette magáról a Köpenyt, és visszatuszkolta azt a ruhája alá, a pálcájával együtt. Nem akart harcolni.

- Úgy látszik... tévedtem – mondta Voldemort.

- Nem.

Harry olyan hangosan mondta, ahogyan csak tudta, minden erejét arra fordítva, hogy ne hallatszódjon ki féelme. A Feltámasztó Kő kiesett zsibbadt ujjai közül, és ahogy belépett a fénykörbe, a szeme sarkából látta, ahogy a szülei, Sirius és Lupin eltűnnek. Abban a pillanatban senki más nem számított, csak Voldemort. Ez csak kettejükre tartozott.

A meglepetés pillanata olyan gyorsan eltűnt, mint ahogyan jött. Az óriások felüvöltöttek, a Halálfalók felálltak helyükről. Sokan kiabáltak, felhördültek, és nevettek. Voldemort dermedten állt egyhelyben, de vörös szemei megtalálták Harryt, és a fiúra függesztette tekintetét, ahogy az feléje indult. Csak a tűz állt közöttük.

Majd egy hang kiáltott...

- HARRY! NE!

Megfordult; Hagrid egy közelben álló fához volt hozzákötözve vastag kötelekkel. Hatalmas teste kétségbeesett vergődésétől a fán lévő ágak megremegtek.

- NE! NE! HARRY, MI A FENÉT...?

- CSENDET! – kiáltotta Rowle, és a pálcájának egy pöccintésével elhallgattatta Hagridot.

Bellatrix, aki a talpára szökkent, várakozóan és hangosan lihegve nézett hol Voldemortra, hol Harryre. Az egyetlen dolog, ami mozgott, az a tűz volt, valamint a kígyó, le-föl lebegve a csillogó ketrecben Voldemort feje mögött.

Harry érezte, ahogy a pálcája a mellkasának nyomódik, de nem vette elő azt. Tudta, hogy a kígyó sok varázslattal védett, és hogy ha rászégezné a pálcáját Naginire, vagy ötven átok találná el egyszerre. Így hát, Voldemort és Harry csak nézték egymást. Voldemort kicsit oldalra billentette a fejét, mintha mérlegelné az előtte álló fiút. Ajak nélküli szája örömtelen mosolyra húzódott.

- Harry Potter – mondta nagyon lassan. Hangja mintha a tűz ropogásának része lett volna.
– A fiú, aki élt.

Egyik Halálfaló sem mozdult. Várakoztak; minden várakozott. Hagrid még vonaglott, Bellatrix zihált, és mindeközben Harry csak Ginnyre gondolt, a lány ragyogó tekintetére, és az ajkai érintésére, ahogy az övéhez értek...

Voldemort felemelte a pálcáját. Feje még mindig kicsit meg volt billentve, mint egy kíváncsi gyermek, azon gondolkodva, hogy vajon mi fog történni, ha megteszi. Harry egyenesen a vörösén izzó szempárba nézett, és azt akarta, hogy most történjen meg, gyorsan, amíg még meg tudja állni, mielőtt elveszítené a fejét, mielőtt átvenné az irányítást felette a félelem...

Látta a száj mozgását, és a zöld fényt. Minden elsötétült.

HARMINCÖTÖDIK FEJEZET

King's Cross

Harry arccal lefelé, a földön feküdt, és hallgatta a csendet. Tökéletesen egyedül volt. Senki sem figyelt. Senki nem volt ott. Abban sem volt biztos, hogy ő maga ott van.

Hosszú idő múlva, de talán egy pillanattal később, eszébe jutott, hogy többnek kell lennie, mint egy testetlen gondolat, léteznie kell, muszáj, hiszen itt fekszik a földön - ebben biztos volt, hogy fekszik - ennek következtében tudta érzékelni, tapintani a dolgokat, és az is létezett, amin épp feküdt.

Amint elért erre a következtetésre, Harry ráébredt arra, hogy meztelen. Mivel meg volt győződve arról, hogy teljesen egyedül van, nem zavarta túlságosan, csak halvány érdeklődést keltett benne. Azon gondolkodott, hogy ha érezni tud, akkor vajon képes a látásra is? Ahogy kinyitotta őket, megtapasztalta, hogy van szeme.

Csillogó ködben feküdt, habár ez semmilyen más ködhöz nem volt hasonlítható, amit Harry valaha is látott. A környezetét nem fedte a csillogó homály; úgy festett, mintha a csillogó homály még nem öltötte volna fel a környezet alakját. A föld, amelyen feküdt, fehér volt, se nem hideg, se nem meleg; egyszerűen ott volt, mint olyan lapos és üres dolog, amin lenni kell.

Felült. Teste épeknek tűnt. Az arcához érintette kezét. Már nem hordott szemüveget.

Ekkor egy zaj ütötte meg a fülét az alaktalan semmin keresztül, ami körülvette őt; kicsi, puha puffanások, mintha valami csapkodott, hadonászott és vonaglott volna. Szánalomra méltó hang volt, de egyben illetlen is. Az az érzése támadt, mintha fültanúja lett volna valami titkos, szégyenteli dolognak.

Most először kívánta, bárcsak fel lenne öltözve.

Épp hogy alakot öltött ez a gondolat a fejében, mikor ruhák termettek elő a semmiből, tőle nem messze. Odament hozzájuk, és felöltözött; puhák, tiszták és melegek voltak. Ámulatba ejtő volt, ahogy csak úgy előbukkantak, abban a pillanatban, ahogy kívánta őket...

Felállt, és körülnézett. Valamiféle hatalmas Szükség Szobájában lenne? Minél tovább nézett, annál több látnivaló akadt. Egy nagy, kupolás üvegtető csillogott magasan a napfényben. Talán egy palota volt. Minden csendes és nyugodt volt, kivéve azokat a furcsa puffanó és siránkozó hangokat, melyek valahonnan a közelből jöttek...

Harry lassan körbefordult, és úgy látszott, a környezet ott a szeme előtt változik azzá, amivé. Egy tágas, fényes, nyitott helyen volt, mely sokkal nagyobb méreteket öltött, mint a Nagyterem. Az üvegtető csillogott. A terem elhagyatott volt. Ő volt ott az egyetlen ember, kivéve...

Visszahőkölt. Meglátta azt a dolgot, ami a furcsa zajokat adta ki. Egy kicsi, meztelen kisgyerekre hasonlított. Bőre érdes és durva, ápolatlan kinézetű volt, és a teremtmény ott feküdt összekuporodva a székek alatt, ahol hagyták, mint egy nem kívánt tárgyat, begyömösölve úgy, hogy ne látszódjon, levegőért küzdve.

Harry félt tőle. Habár kicsi, törekeny és sebzett volt, nem akart közelebb menni hozzá. Ennek ellenére kicsit közelebb lépett, izmai ugrásra készen álltak. Pár lépés után már olyan közel állt hozzá, hogy megérinthette volna, de nem tudta rászánni magát. Úgy érezte magát, mint egy gyáva. Meg kellene vigasztalnia, de e helyett az visszataszította őt.

- Nem segíthetsz.

Harry hátraperdült. Albus Dumbledore lépkedett feléje, élénken és egyenes háttal, utcai sötétkék talárját hordva.

- Harry - mondta, és szélesre tárta a kezeit, melyek közül mindkettő egész és sértetlen volt. - Te csodálatos gyerek vagy. Bátor, bátor ember. Sétáljunk.

Harry megrökönyödve követte Dumbledore-t, elsétálva attól a helytől, ahol a gyerek sírdogált, és két székhöz vezette őt, amelyet Harry eddig nem vett észre, és pontosan a magas, csillogó mennyezett alatt állt. Harry behuppant az egyikbe, a volt igazgató arcába bámulva. Dumbledore hosszú, ezüst haja és szakála, a fürkésző kék tekintete a félhold szemüvege mögött, a hajlott orr: minden pontosan úgy, ahogy Harry emlékezett rá. És mégis...

- De maga halott - mondta Harry.

- Ó, igen - mondta Dumbledore félvállról.

- Akkor... én is meghaltam?

- Á - mondta Dumbledore, és szája még szélesebb mosolyra húzódott. - Ez a kérdés, nem igaz? Az egész képet szemlélve, úgy gondolom, fiam, hogy nem.

Egymásra néztek, az öreg még mindig vigyorogva.

- Nem? - ismerte el Harry.

- Nem - mondta Dumbledore.

- De... - Harry ösztönösen a homlokára tette a kezét. A sebhelye nem volt ott. - De meg kellett volna halnom... nem védtem magam! Hagytam, hogy megöljön!

- És ez - mondta Dumbledore -, jelenti, azt hiszem, az igazi különbséget.

A boldogság csak úgy sugárzott Dumbledore-ból, mint a tűz; Harry még sosem látta őt ennyire szemmel láthatóan elégedettnek.

- Magyarázza el - mondta Harry.

- De hiszen már tudod - mondta Dumbledore. Egymásnak támasztotta két hüvelykujját.

- Hagytam, hogy megöljön - mondta Harry. - Nem igaz?

- De bizony - bólintott Dumbledore. - Folytasd!

- Szóval a lelkének az a fele, mely bennem volt...

Dumbledore még hevesebben bólogatott, biztatva Harryt a továbbhaladásra, hatalmas bátorító mosollyal az arcán.

- ... elpusztult?

- Ó, igen! - mondta Dumbledore. - Igen, ő pusztította el. A saját lelked egész, sértetlen, és csakis a tiéd.

- De akkor...

Harry hátranézett a válla fölött, amerre a kis, csonka lény reszketett a szék alatt.

- Az micsoda, professzor?

- Valami, amin mi nem tudunk segíteni - válaszolta Dumbledore.

- De ha Voldemort a Gyilkos Átkot használta - kezdte újra Harry -, és senki sem halt meg most értem... akkor hogyan lehetek életben vagyok?

- Azt hiszem, tudod - mondta Dumbledore. - Gondolkozz. Emlékezz arra, hogy mit tett, az arroganciájától, kapzsiságától és gonoszságától eltelve.

Harry gondolkozott. Hagyta, hogy tekintete elsuhanjon a környezete felett. Ha tényleg egy palotában voltak, akkor elég furcsa egy kastély lehetett, mivel a székek kis sorokban álltak, néhány védőkorláttal egyetemben; és mégis, ő és Dumbledore, valamint a nyöszörgő lény a szék alatt voltak az egyetlen élőlények. A válasz mindenféle erőlködés nélkül jött az ajkára.

- A véretem vette - mondta Harry.

- Pontosan! - mondta Dumbledore. - A véredet vette, és annak segítségével teremtett magának új testet! A te véred van az ereiben, Harry, Lily védővarázsa mindkettőtökben megvan! Az élethez vagy kötve, amíg ő is él.

- Addig élek... amíg ő is él? De azt hittem... azt hittem, hogy pont fordítva van! Azt hittem, hogy mindkettőnknek meg kell halnia! Vagy a kettő ugyanaz?

Harry figyelmét elvonta a nyöszörgő és puffanó hangokat kiadó lény, és újból hátranézett rá.

- Biztos benne, hogy nem tehetünk semmit?

- Számára nincs létező segítség.

- Akkor magyarázza el... a többit is - mondta Harry, és Dumbledore elmosolyodott.

- Te voltál a hetedik Horcrux, Harry, a Horcrux, melyet Voldemort soha nem akart elkészíteni. Oly törekeny volt a lelke, hogy az kettétört, mikor elkövette azokat a kimondhatatlan gonoszságokat: megölte a szüleidet, és egy kisgyermek életére tört. De ami abból a szobából kimenekült, kevesebb volt, mint azt ő gondolta volna. Többet hagyott hátra, mint a testét. Lelkének egy részét benned hagyta, a lehetséges áldozatban, aki túlélte.

- És az ő tudása hiányosan maradt, Harry! Amit Voldemort nem értékel, azzal nem is bajlódik, hogy megértse. A házimanók, a gyermekmesék, a szeretet, a hűség és az ártatlanság; Voldemort nem tud, és nem ért meg semmit. Semmit. Nem tudja, hogy mindnek van valamilyen ereje, olyan erő, mely átlépi a mágia határait. Ezt az igazságot soha nem fogta fel.

- Véredet vette abban a hitben, hogy az majd megerősíti őt. A testébe vett egy kis darabot édesanyád varázslatából, amit halálakor adott neked. A teste életben tartja ezt a varázst, és amíg a varázs él, te sem halsz meg, és Voldemort utolsó reménye is életben marad.

Dumbledore Harryre mosolygott, a fiú pedig ránézett.

- És maga tudta ezt? Tudta... egész idő alatt?

- Típpeltem. De a tippjeim általában bejönnek - mondta boldogan Dumbledore, és csendben ültek látszólag hosszú ideig, míg mögöttük a lény tovább nyöszörgött és remegett.

- Van még valami - mondta Harry. - Valamit nem értek. Miért törte el az én pálcám azt, amelyiket ő kölcsönvette?

- Ezt sajnós, nem tudom biztosan.

- Akkor tippeljen - mondta Harry, és Dumbledore felnevetett.

- Amit meg kell értened, Harry, hogy ti ketten Voldemort Nagyúrral a mágia idáig ismeretlen és érintetlen birodalmaiba utaztatok. De elmondom, hogy szerintem mi történt. Ez egyedülálló dolog, és úgy vélem, egyetlen pálcakészítő sem tudta volna elmagyarázni Voldemortnak.

- Ahogy azt te is tudod, Voldemort a tudtán kívül kettőzte meg a köztetek álló kapcsolatot, mikor visszanyerte emberi alakját. A lelkének egy része még mindig benned volt, és, hogy megerősítse önmagát, az édesanyád varázslatának egy darabját a testébe helyezte. Ha értette volna az áldozat pontos és hatalmas erejét, talán nem, mert volna a véredhez érni... de ebből következik, hogy ha megértette volna, akkor nem lenne ő Voldemort Nagyúr, és talán soha nem gyilkolt volna meg senkit.

- Biztosítva a kettőtök közti kapcsolatot, és olyannyira egybeolvasztva a sorsotokat, mint soha semmilyen más két varázsló a történelem folyamán, Voldemort megtámadott téged a pálcájával, melynek magja a te pálcádban lévő testvére volt. És ekkor valami igazán különös történt, ahogy tudjuk. Az ikermagok olyan reakcióba léptek egymással, amiről Voldemort nagyúr, aki nem tudott a két pálcá közötti kapcsolatról, nem is álmodott volna.

- Ő sokkal jobban félt aznap este, mint te, Harry. Te elfogadtad, sőt, szinte barátként üdvözölted a halál lehetőségét, és erre Voldemort soha nem volt képes. A bátorságod nyert, a pálcád túltett az övéén. És közben valami furcsa történt a pálcák között, valami, ami a gazdáik közötti kapcsolatra is kihatott.

- Úgy hiszem, hogy a pálcád magába vette Voldemort pálcájának néhány tulajdonságát aznap este, ezáltal egy kicsit önmagából Voldemortból is. Így a pálcád felismerte őt, mikor üldözött téged, felismerte azt az embert, aki egyben rokon és halálos ellenség volt, és felhasznált egy kicsit a saját mágiájából ellene, olyan mágiát, mely sokkal erősebb volt Lucius pálcája által valaha is kibocsátott minden varázslatnál. A pálcád most a te hatalmas bátorságodat, és Voldemort halálos tudását foglalja önmagába; milyen esélye volt mellette Lucius Malfoy szegény kis pálcikájának?

- De ha a pálcám olyan erős, akkor hogyhogy Hermionénak sikerült eltörnie? - kérdezte Harry.

- Kedves fiam, a pálcá hihetetlen tudása csak Voldemort ellen összpontosul, aki oly megvetően kezelte a mágia legmélyebb törvényeit. Csak az ő irányában volt szokatlanul erős.

Általában pedig csak egy egyszerű pálca volt, mint az összes többi... persze biztosan a jobbik fajtából - fejezte be Dumbledore kedvesen.

Harry gondolataiba merülve ült hosszú órákig, vagy talán csak másodpercekig. Nehéz volt megállapítani az idő múlását ezen a helyen.

- Megölt a maga pálcájával.

- Megpróbált megölni az én pálcámmal - helyesbített Dumbledore. - Azt hiszem, megegyezhetünk abban, hogy nem vagy halott... de természetesen - adta hozzá, mintha attól félne, hogy udvariatlan volt -, nem becsülöm alá a szenvedéseid, melyek minden bizonnyal nagyon kegyetlenek voltak.

- Most pillanatnyilag remekül érzem magam - mondta Harry, lenézve a tiszta, szeplőtlen kezére. - Hol is vagyunk pontosan?

- Én is ezt akartam kérdezni - mondta Dumbledore, miközben körülnézett. - Te mit mondanál, hol vagyunk?

Amíg Dumbledore meg nem kérdezte, Harrynek fogalma sem volt. Most azonban máris egy kész válasz állt a fejében.

- Úgy néz ki - kezdte lassan -, mint a King's Cross állomás. Csak sokkal tisztább, és üres, és ahogy látom, nincs egy darab vonat sem.

- King's Cross állomás! - Dumbledore illetlenül kuncogott. - Jesszusom, tényleg?

- Miért, maga szerint hol vagyunk? - kérdezte Harry, egy kicsit védekezően.

- Kedves fiam, fogalmam sincs. Mondjuk úgy, hogy ez itt a te bulid.

Harry nem tudta hogy mire céloz ezzel; Dumbledore egyre dühítőbben viselkedett. Harry rámeredt, és egy sokkal sürgetőbb kérdés ötlött eszébe, mint a hellyel kapcsolatos érdeklődése.

- A Halálos Ereklük - mondta, és örömmel látta, hogy Dumbledore arcáról leolvadt az idegesítő mosoly.

- Á, igen - mondta. Kissé ijedtnak látszott.

- Nos?

Mióta Harry találkozott Dumbledore-ral, most először látszott kevesebbnek, sokkal kevesebbnek, mint egy öregember. Úgy nézett Harryre, mint egy kisgyerek, akit csínytevésen kapnak.

- Meg tudsz nekem bocsátani? - kérdezte. - Meg tudod bocsátani nekem, hogy nem bíztam benned? Hogy nem mondtam el neked? Harry, csak attól félek, hogy te is elbuksz, ahogy én is.

Attól rettegetem, hogy elköveted az én hibáimat. Könyörgöm a bocsánatodért, Harry, már egy ideje tudom, hogy te sokkal jobb ember vagy nálam.

- Miről beszél? - kérdezte Harry, megütközve Dumbledore hirtelen megváltozott modorától, és a szemében csillogó könnyektől.

- Az Ereklék, az Ereklék - suttogta Dumbledore. - Egy elkeseredett ember álmai!

- De hisz léteznek!

- Léteznek, veszélyesek, és a bolondok csábítói - mondta Dumbledore. - És én olyan bolond voltam. De tudod, nem igaz? Nincsenek már titkaim előtted. Tudod.

- Mégis mit tudok?

Dumbledore egész testével Harry felé fordult, hogy szembenézzen vele; kék szemében még mindig apró ékkövekként csillogtak a könnyek.

- A Halál Mestere, Harry, a Halál Mestere! Végül én voltam a jobb, vagy Voldemort?

- Természetesen maga - mondta Harry. - Természetesen... hogy kérdezhet ilyet? Maga sosem gyilkolt, ha elkerülhető volt!

- Igaz, igaz - mondta Dumbledore, és egy oly gyermek tekintetével nézett Harryre, aki bátorításra vár. - De én is a halál legyőzésére kerestem egy utat, Harry.

- Nem úgy, ahogy ő - mondta Harry. Miután oly mérges volt Dumbledore-ra, furcsa volt itt ülni, a magas, csillogó mennyezet alatt, és önmagától védeni az igazgatót. - Ereklék, nem Horcrukok.

- Ereklék - motyogta Dumbledore -, nem Horcrukok. Pontosan.

Szünet állt be. A mögöttük lévő lény nyöszörgött, de Harry már nem nézett hátra többé.

- Grindelwald is őket kereste? - kérdezte.

Dumbledore egy pillanatra behunyta a szemét, és bólintott.

- Mindenek felett ez volt az, ami összehozott minket - mondta halkan. - Két okos, arrogáns fiú, ugyanazzal a rögeszmével. El akart menni a Godric's Hollow-ba, amint már azt te is biztosan kitaláltad, méghozzá Ignotius Peverell sírja miatt. Fel akarta fedezni a helyet, ahol a harmadik testvér meghalt.

- Szóval igaz? - kérdezte Harry. - Az egész? A Peverell testvérek...

- ...voltak a mesebeli három testvér - bólintott Dumbledore. - Ó, igen. Azzal kapcsolatban, hogy vajon tényleg találkoztak-e a Halállal egy elhagyott úton... nos, úgy gondolom, hogy a Peverell testvérek egyszerűen briliáns, és veszélyes varázslók voltak, akiknek

sikerült megalkotniuk ezeket, a nagyhatalmú tárgyakat. Az a történet, hogy az Ereklék magának a Halálnak voltak a tulajdonai, úgy vélem, csak merő kitaláció, ami akkor már legendának számító történet köré szövődött.

- A Köpeny, ahogy te is tudod, évszázadokon keresztül utazott: apáról fiúra, anyáról lányra szállt, egyenesen Ignotius utolsó élő leszármazottjára, Godric's Hallow városába.

Dumbledore Harryre mosolygott.

- Én?

- Te. Tudom, gondolkoztál azon, vajon miért volt a Köpeny nálam azon az estén, mikor a szüleid meghaltak. James mutatta nekem pár nappal azelőtt. Ez sokat megmagyarázott az iskola-béli kihágásaiból! Alig tudtam elhinni, amit láttam. Kölcsönkértem tőle, hogy megvizsgálhassam. Réges-rég feladtam már az álmodat, hogy egyesítem az Erekléket, de nem tudtam ellenállni, muszáj volt közelebbről is megnéznem... olyan Köpeny volt, amelyet még soha nem láttam; roppant öreg, és tökéletes, minden szempontból... ezután apád meghalt, végre nálam volt a két Erekle, mind csak nálam!

Hangja elviselhetetlenül keserű volt.

- A Köpeny úgysem menthette volna meg őket - mondta Harry gyorsan. - Voldemort tudta, hol voltak a szüleim. A Köpeny sem állíthatta volna meg az átkot.

- Igaz - sóhajtott Dumbledore. - Igaz.

Harry várt, de Dumbledore nem beszélt, így kicsit megsürgette.

- Szóval feladta az Ereklék keresését, mikor magához került a Köpeny?

- Ó, igen - mondta Dumbledore megtört hangon. Úgy látszott, minden akaratát latba kellett vetnie, hogy Harry szemébe tudjon nézni. - Tudod, mi történt. Tudod. Nem tudsz jobban megvetni tetteimét, mint ahogy én vetem meg magam.

- De én nem vetem meg önt...

- Pedig kellene - mondta Dumbledore. Mély lélegzetet vett. - Tudod a titkot a húgom betegségéről, hogy mit tettek vele azok a Muglik, és hogy ő mivé vált. Tudod, hogy szegény apám mily módon keresett bosszút, és megfizetett érte: Azkabanban halt meg. Tudod, hogy anyám hogyan adta fel az életét, csak hogy Arianára vigyázhasson.

- És én ezt nehezményeztem, Harry.

Dumbledore hidegen, egyszerűen mondta ki. Most már tekintete Harry feje fölött nézett el a semmibe.

- Tehetséges voltam, nagyszerű voltam. El akartam szökni. Ragyogni akartam. Dicsőséget akartam.

- Ne érts félre - mondta, és a fájdalom újra átjárta arcát; ismét csak egy végtelenül öregembernek látszott. - Szerettem őket. Szerettem a szüleimet, szerettem a bátyámat és a húgomat, de önző voltam, Harry, sokkal önzőbb, mint te. Egy rettentően önző ember sem tudja elképzelni, mennyire.

- Így, amikor anyám meghalt, és rám hárult a felelősség a károsult húgomért és a kicsapongó öcsémért, dühösen és keserűen visszatértem a faluba. Bezárva és időt vesztegetve, gondoltam. Majd természetesen, ő jött...

Dumbledore egyenesen Harry szemébe nézett.

- Grindelwald. El sem tudod képzelni, mennyire megragadtak az ötletei, Harry; teljesen lázba hozott. Muglik alárendeltségbe kényszerítve. Mi, varázslók győzedelmeskedve. Grindelwald és jómagam, egy lázadás ragyogó fiatal vezetői.

- Ó, persze voltak aggályaim. Üres szavakkal csillapítottam lelkiismeretemet. Mindez a legfőbb jó érdekében történik, senkinek nem esne bántódása, és a varázslók is kifizetődnének végre. Vajon tudtam, a szívem mélyén, hogy milyen ember volt Gellért Grindelwald? Azt hiszem igen, de szemet hunytam felette. Ha a tervek megvalósításra kerültek volna, akkor, minden álmom valóra vált volna.

- És a tervünk szíve, a Halálos Ereklék! Mennyire lenyűgözték őt, mennyire lenyűgöztek mindkettőnket! A legyőzhetetlen pálca, a fegyver, mely hatalomra vinne minket! A Feltámasztó Kő... számára, bár úgy tettem, mintha nem tudnám, egy hatalmas sereg Inferit jelentett! Számomra, bevallom, a szüleim visszatérését jelentette, és az összes felelősség ledobását a vállamról.

- És a Köpeny... valamiért soha nem beszéltünk a Köpenyről, Harry. Mindketten elég jól el tudtuk rejteni magunkat a Köpeny nélkül is, melynek igazi ereje természetesen abban rejlik, hogy megvéd másokat az átkoktól, csakúgy, mint gazdáját. Szerintem, ha valaha is rájövünk erre, talán jó eszköz lett volna Ariana bújtatására, de mi csak úgy tekintettünk a Köpenyre, mint a trió kiteljesítésére. A legenda szerint, aki a három tárgyat egyesíti, az lesz a halál igazi mestere, amit mi úgy értelmeztünk: legyőzhetetlen.

- A halál legyőzhetetlen mesterei, Grindelwald és Dumbledore! Kéthónapnyi örültség, kegyetlen álmok, és az utolsó két családtagom nemtörődése maradt számomra.

- És aztán... tudod, mi történt. A valóság visszatért az én kemény, nevetlen, és minden bizonnyal nálam csodálatosabb öcsémként. Nem akartam hallani azokat az igazságokat, amiket a fejemhez vágott. Nem akartam azt hallani, hogy nem tudom szüneteltetni az Ereklük utáni keresést, mikor egy törekeny és labilis hóg van az én felelősségem alatt.

- A vitatkozásból harc lett. Grindelwald elvesztette a fejét. Ez volt az, amit mindig is éreztem benne, de sosem mutattam ki; hogy egyetlen pillanat alatt egy szörnyű lénné változott. És Ariana... anyám összes törődése és óvatossága után... a földön feküdt, holtan.

Dumbledore-nak elakadt a lélegzete, és sírni kezdett. Harry felé nyúlt, és megkönnyebbülve észlelte, hogy meg tudja érinteni: erősen megszorította a kezét, és Dumbledore fokozatosan megnyugodott.

- Nos, Grindelwald elszökött, ahogy senki más nem gondolta volna, csak én. Eltűnt, a hatalomátvétellel kapcsolatos terveivel, a Muglik kínzásának ötleteivel, és a Halálos Ereklük álmaival együtt; álmokkal, melyekben én bátorítottam őt, és segítettem neki. Elszökött, én pedig ott maradtam a feladattal, hogy eltemessem a hógomat, valamint hogy megtanuljak együtt élni a bűnnel, rettentő gyászommal, és a szégyennel.

- Évek múltak. Pletykák keringtek róla. Állítólag tulajdonában volt egy pálca, mely elképzelhetetlen erővel rendelkezett. Eközben nekem nem egyszer, de többször is felajánlották a Mágiaügyi Miniszter címet. Természetesen elutasítottam. Megtanultam, hogy nekem nem szabad hatalmat a kezembe adni.

- De maga jobb lett volna, sokkal jobb, mint Caramel, vagy Scrimgeour! - fakadt ki Harry.

- Gondolod? - kérdezte Dumbledore hevesen. - Én nem lennék benne ennyire biztos. Fiatal koromban már bebizonyítottam, hogy a hatalom volt a gyengeségem és a vágyam. Érdekes dolog, Harry, de talán azok a legjobb irányítók, akik sosem keresték a hatalmat. Azokra, mint például rád, csak véletlenül kerül a vezetői poszt, és csak azért viselik, mert muszáj, majd saját meglepetésükre rájönnek, hogy nagyon is megy nekik.

- A Roxfortban biztonságban voltam, azt hiszem, jó tanár voltam...

- Maga volt a legjobb...

- Nagyon kedves tőled, Harry. De amíg én a fiatal varázslók okításával foglalkoztam, Grindelwald sereget gyűjtött. Azt mondták, fél tőlem, és talán így is volt; de nem annyira, ahogy én féltem tőle.

- Ó, nem a haláltól - válaszolt Dumbledore Harry kérdő tekintetét látva. - Nem attól, amit mágikus úton tehetett volna velem. Tudtam, hogy mi összeillünk, talán csak egy hajszállal voltam tehetségesebb nála. És ez volt az igazság, amitől féltem. Tudod, soha nem tudtam, hogy az utolsó, szörnyű csatánkban kinek az átka ölte meg a hűgomat. Gyávának hívhatsz: igazad lenne. Harry, én mindenképp felett attól rettegettem, hogy én okoztam a halálát, nem csupán az arroganciám és az ostobaságom által, hanem hogy szó szerint én oltottam ki az életét.

- Szerintem tudta ezt, tudta, hogy mitől félek. Addig húztam a vele való találkozást, amíg csak tudtam, de eljött a pillanat, mikor szégyen lett volna tovább halogatni. Emberek haltak meg, és megállíthatatlannak tűnt, így meg kellett tennem, amit csak tudtam.

- Nos, tudod, mi történt ezután. Megnyertem a párbajt. A pálca az enyém lett.

Újabb csend. Harry nem kérdezte meg, hogy vajon végül kiderült-e, melyikkőjük átka találta el Arianát. Nem akarta tudni, és nem akarta megkérni rá Dumbledore-t, hogy mondja el neki. Végre megtudta, mit láthatott Edevis Tükrében, és hogy miért volt vele oly megértő, mikor a dolog izgalma magával ragadta Harryt.

Hosszú ideig ültek néma csendben, és a mögöttük lévő lény sírása már nem zavarta Harryt.

- Grindelwald megpróbálta megakadályozni Voldemortot, mikor ő a pálcát kereste. Hazudott, azt állította, soha nem volt nála - mondta végül.

Dumbledore bólintott, fejét lehajtva, a könnyek még mindig csillogtak a hajlott orrán.

- Azt mondják, a későbbi években megbánta tetteit, mikor a Nurmengard-i cellában ült egyedül. Remélem, ez igaz. Remélem, tényleg átérezte a szégyent az elkövetett szörnyűségek miatt. Talán a Voldemortnak való hazugságával jóvá akarta tenni bűneit... hogy megakadályozza Voldemortot az Ereklék megszerzésében...

- ... és talán az ön sírjába való betörésében is - mondta Harry, és Dumbledore megtörölte a szemét.

Egy rövid szünet után Harry megszólalt.

- Megpróbálta használni a Feltámasztó Követ.

Dumbledore bólintott.

- Mikor megtaláltam, annyi hosszú év után, a Gaunt család elhagyatott házában, azt az Ereklét, amelyre legjobban vágytam - bár mikor fiatal voltam, másra akartam felhasználni -, elvesztettem a fejem, Harry. Szinte elfelejtettem, hogy az immár egy Horcrux volt, hogy a gyűrűn

minden bizonnal átok ül. Felvettem a földről, és az ujjamra húztam, és egy pillanatra mintha láttam volna Arianát, anyámat, apámat, és el akartam nekik mondani, hogy mennyire, mennyire sajnálom...

- Olyan bolond voltam, Harry. Azok után az évek után nem tanultam semmit. Nem voltam rá méltó, hogy egyesítsem a Halálos Erekléket, sokszor bebizonyítottam már, de ez volt a végső bizonyíték.

- Miért? - kérdezte Harry. - Természetes volt! Újra látni akarta őket. Mi ebben a rossz?

- Talán egy ember a millióból képes arra, hogy egyesítse az Erekléket, Harry. Én csak a leggonoszabb, a legérdektelenebb részét tudtam megtartani. Az Ősi Pálca nálam volt, és nem akartam vele uralni, nem akartam vele gyilkolni. Nyugodtan használhattam, mert nem a hatalom miatt vettem el, hanem hogy másokat megmentsek tőle.

- De a Köpenyt merő kíváncsiságból vettem el, így soha nem működött számomra olyan jól, mint neked, az igazi tulajdonosának. A Követ arra használtam, hogy visszahozzam azokat, akik békére lettek; nem voltam képes az önfeláldozásra, ahogyan te. Te vagy az Ereklék igaz tulajdonosa.

Dumbledore megpaskolta Harry kezét, aki vigyorogva felnézett Dumbledore-ra; nem tudta megállni. Hogy is lehetne dühös Dumbledore-ra?

- Miért kellett olyan bonyolulttá tennie?

Dumbledore mosolya reszkető volt.

- Attól tartok, úgy hittem, hogy Miss. Granger majd felgyorsít, Harry. Attól féltem, hogy a forró fejed uralma alá veszi a jó szívedet. Attól féltem, hogy a tárgyak megkísértenek téged, és rossz időben, rossz okok miatt megpróbálsz felkutatni az Erekléket, ahogy én is tettem. Azt akartam, hogy ha megszerzed őket, akkor biztonságban tedd. Te vagy a halál igazi mestere, mert az nem keres kibúvót a Halál elől. Elfogadja, hogy meg kell halnia, és megérti, hogy sokkal, de sokkal rosszabb dolgok is vannak a halálnál.

- És Voldemort soha nem tudott az Ereklékről?

- Nem hiszem, mert nem ismerte fel a Feltámasztó Követ, amikor azt Horcrux-szá tette. De, még ha tudott is róluk, Harry, nem hiszem, hogy bármelyik is érdekelte volna, kivéve az elsőt. Nem volt szüksége a Köpenyre, a Követ illetően pedig kit hozott volna vissza a halálból? Félt a holtakat. Nem ismer szeretetet.

- De úgy gondolta, hogy megkeresi a pálcát?

- Biztos voltam abban, hogy megpróbálja, miután a te pálcád legyőzte az övét a Little Hangleton-beli temetőben. Először azt hitte, hogy saját, félelmetes tudásod győzte le őt. De amint foglyul ejtette Ollivandert, rájött az ikermagok létezésére. Úgy gondolta, ez mindent megmagyaráz. Mégis, a kölcsönbe vett pálcája újból nem győzte le a tiédet! Így Voldemort - ahelyett, hogy feltette volna magában a kérdést, milyen erő lakozik benned, ami ilyen nagyszerűvé teszi a pálcádat, milyen tehetség lakozik benned, ami őbenne nincs meg - természetesen egy olyan pálcá után iramodott, amiről azt mondták, hogy legyőzhetetlen. Számára az Ősi Pálca csak miattad kellett. Úgy gondolta, hogy a Pálca eltávolítja az utolsó gyengeségét, és teljesen legyőzhetetlenné teszi őt. Szegény Perselus...

- Ha kitervelte a halálát Pitonnal, akkor úgy gondolta, hogy az övé lesz az Ősi Pálca?

- Bevallom, így terveztem - mondta Dumbledore. - De ez sajnos nem jött össze, igaz?

- Nem - mondta Harry. - Ez a része nem jött össze.

A lény mögöttük vonaglott és ordított, Harry és Dumbledore pedig az eddigieknél jóval hosszabb ideig ült némán. Harryre úgy telepedett a megértés, hogy mi is következik most, mint a lassan eső hó.

- Vissza kell mennem, ugye?

- Ez rajtad múlik.

- Van választásom?

- Ó, igen - mosolygott Dumbledore. - Azt mondd, hogy a King's Cross-on vagyunk?

Szerintem, ha úgy döntesz, hogy nem mész vissza, akkor... mondjuk úgy... felszállsz egy vonatra.

- És az hova vinne engem?

- El - mondta Dumbledore egyszerűen.

Újból csend állt be.

- Voldemortnál van az Ősi Pálca.

- Igaz. Voldemortnál van az Ősi Pálca.

- De azt akarja, hogy visszamenjek?

- Úgy vélem - mondta Dumbledore -, hogy ha úgy döntesz, hogy visszamész, akkor talán végleg elpusztíthatod őt. Nem ígérek semmit. De azt tudom, Harry, hogy te nem félsz attól annyira, hogy visszakerülsz ide, mint ő.

Harry hátranézett arra a csonkszerű élőlényre, ami a távoli szék alatt reszketett és fuldoklott.

- Ne sajnáld a holtakat, Harry. Sajnáld az élőket, és mindenekfelett azt, aki szeretet nélkül él. Ha visszatérsz, kevesebb lélek törík szét, kevesebb családot szakítanak félbe. Ha ez neked elég nagy jutalom, akkor pillanatnyilag el kell búcsúznunk egymástól.

Harry bólintott, és felsóhajtott. Könnyebb volt elhagynia ezt a helyet, mint nem sokkal ezelőtt belépnie az Erdőbe, de itt meleg, fényes és békés volt minden, és tudta, hogy a fájdalom és a félelem világába lép vissza. Felállt, Dumbledore követte őt, és egy hosszú pillanatig egymás szemébe néztek.

- Mondjon még el valamit - mondta Harry. - Ez itt valóságos? Vagy minden a fejemben történik?

Dumbledore rávigyorgott, hangja erőteljes és hangos volt Harry fülének, alakját pedig lassan lehomályosította a csillogó kód.

- Hát persze, hogy ez mind a fejedben történik, Harry, de mi a csudáért ne lenne attól valóságos?

Harminchatodik fejezet

Hiba a tervben

A fiú arccal a földre esett. Az orrát megcsapta az erdő illata. Az arca alatt érezte a hideg, kemény földet, és a szemüvege keretét, ami felcsúszott a homlokára az eséstől, és most eléggé nyomta azt. Minden egyes porcikája fájt, és ahol a Gyilkoló Átok eltalálta, olyan érzés volt, mintha valami vassal ütötték volna meg ott. Nem mozdult meg, pontosan ott maradt ahova esett, a keze ugyanabban a szögben volt behajlítva és a szája is tátva maradt.

Azt várta, hogy győzelmi mámort és ünneplést fog hallani, ami a halála miatt tört ki, de e helyett sietős lépések hangja, suttogás és aggodalmaskodó motyogás töltötte meg a levegőt.

"Nagyuram, Nagyuram..."

Bellatrix hangja volt, és úgy beszélt, mintha a szeretőjéhez szólna. Harry nem merte kinyitni a szemét, a többi érzékével vizsgálta a veszélyes helyzetet. Tudta, hogy a pálcája még mindig a talárja alatt rejtőzik, érezte, hogy a mellkasának és a földnek nyomódik. A hasa környékén a kis kipárnázott rész, elárulta neki, hogy a Láthatatlanátevő Köpenye is vele van, elrejtve a szemek elől.

" Nagyuram..."

"Ez megteszi," mondta Voldemort hangja.

Még több lépés hangja hallatszott. Néhány ember eltávolodott a közelükből. Harry mindenre elszántan tudni akarta, hogy mi történik, ezért egy milliméterre kinyitotta a szemét.

Voldemort úgy tűnt, már felállt. Különböző Halálfalók siettek el a közeléből, visszatértek a tisztáson álló tömegbe. Bellatrix maradt ott egyedül, Voldemort mellett térdelt.

Harry újra becsukta a szemét és elgondolkozott azon, vajon mit is látott. A halálfalók körbefogták Voldemortot, aki úgy tűnt a földre rogyott. Valaminek történnie kellett, amikor a Gyilkoló Átokkal eltalálta Harryt. Voldemort is elájulhatott? Úgy tűnt. És mindkettőjük eszméletlen volt egy kis ideig és most mindketten visszatértek. .

" Nagyuram, engedje meg --"

"Nincs szükségem segítségre," mondta Voldemort hidegen, és bár nem látta, Harry elképzelte, ahogy Bellatrix visszahúzza a segítő kezét. "A fiú . . . meghalt?"

Minden elcsitult a tisztáson. Senki nem közelítette meg Harryt, de ő érezte, hogy minden szem rá szegeződik, úgy tűnt még jobban a földhöz akarják nyomni, és félt attól, hogy egy ujja vagy a szemöldöke megrándul.

"Te," mondta Voldemort, egy csattanás hallatszott és egy fájdalmas sikoly. "Vizsgáld meg. És mond meg ha halott."

Harry nem tudta, hogy kit küldött oda hozzá. Csak feküdni tudott, a szíve árulkodóan vert a mellkasában, és várta hogy megvizsgálják, de ebben semmi megkönnyebbülés nem volt, Voldemort óvatos volt vele kapcsolatban, Voldemort gyanította, hogy valami nem volt rendben a tervével

Gyengédebb kezek érintették meg Harry arcát, mint amit elképzelt, és a szívét is megtapogatták. Hallotta a nő gyors lélegzését, a szíve dobogását a bordái közelében.

"Draco életben van? A kastélyban van?"

A suttogást alig lehetett hallani, a nő ajkai néhány cm-re voltak a fülétől, a fejét annyira lehajtotta, hogy a hosszú haja eltakarta az arcát a nézelődők elől.

"Igen," motyogta.

A mellkasán érezte a nő kezét: a körmei belehatoltak. Aztán visszavonult. A nő felült.

"Meghalt!" mondta Narcissa Malfoy a nézelődőknek.

És most már kiabáltak, üvöltöztek győzelemittasan és toporzékoltak, és a szemhéján keresztül Harry látta, hogy örömben piros és ezüst fényeket lőnek a levegőbe.

Halálát tetteve a földön Harry megértette. Narcissa tudta, csak egy módja van annak, hogy beléphessen a Roxfortba, és megtalálhassa a fiát, csak a győzedelmes seregben volt erre lehetősége. Már nem érdekelte, hogy Voldemort győz-e.

"Látjátok?" sikoltotta Voldemort a tumultusnak. "Harry Potter a kezem által halt meg, és most már egy élő ember sem jelent rám fenyegetést! Nézzétek! *Crucio!*"

Harry már várt erre, tudta, hogy a teste nem heverhet csak úgy az erdő földjén, bemocskolatlanul, meg kellett alázni, hogy bizonyítsák Voldemort győzelmét. Felemelkedett a levegőbe, minden erejét össze kellett szednie, hogy ernyedni maradjon, amíg a várt fájdalom meg nem jelent. Egyszer, kétszer, háromszor dobták a levegőbe. A szemüvege leesett és érezte hogy a pálcája is lejjebb csúszik a Köpenye alatt, de laza és élettelen maradt, és amikor utoljára hagyta el a földet, a tisztás visszhangzott a kiáltásoktól, nevetéstől és sikolyoktól.

"Most," mondta Voldemort, "Bemegyünk a kastélyba, és megmutatjuk nekik mivé vált a hősük. Ki fogja hozni a testet? Ne - Várjatok - "

Újabb nevetés tört ki, és néhány másodperc után Harry érezte hogy megremeg alatta a föld.

"Te fogod vinni," mondta Voldemort. "Aranyos és látható lesz a karodban, nem igaz? Vedd fel a kis barátodat, Hagrid. És a szemüveget-tedd fel rá a szemüveget-felismerhetőnek kell lennie - "

Valaki óvatosan visszatette Harry szemüvegét az orrára, és egy hatalmas kar rendkívül szelíden emelte fel őt a levegőbe. Harry érezte, ahogy Hagrid karja remeg a zokogásától; hatalmas cseppek estek Harryre, ahogy Hagrid tartotta a karjában, és Harry nem mert mozogni vagy megszólalni, hogy Hagrid megtudja, még nincs minden veszve.

"Mozogj," mondta Voldemort, és Hagrid elindult, áterőltette magát a sűrűn nőtt fák között, vissza az erdőn át.

Harry haja és köpenye fennakadt az ágakon, de ő nyugodtan feküdt, a szája nyitva volt, a szemei csukva, és a sötétben, miközben a Halálfalók örömittasan sétáltak és Hagrid vakon zokogott, úgy tűnt senki nem látja, ahogy Harry Potter lecsüngő nyakán ver a nyaki ütőere. . . .

A két óriás a Halálfalók után menetelt; Harry hallotta, ahogy a fák reccsennek és kifordulnak a helyükről, ahogy elhaladtak mellettük; akkora zajt csaptak, hogy madarak serege repült fel az ég felé, és a Halálfalók kiabálása is egyre hangosabb lett. A győzedelmes csapat a nyílt terület felé menetelt, és egy kis idő után Harry meg tudta mondani, hogy a fák elkezdtek ritkulni. A fiú a szemhéján keresztül látta, hogy a sötétség világosodni kezd.

"Romlottak!"

Hagrid váratlan felordítása majdnem azt okozta, hogy Harry kinyitotta a szemét. "Most boldogok vagytok mi, hogy nem küzdött, gyávák gyülekezete?"

Boldogok vagytok, hogy Harry Potter – h-halott . . . ?"

Hagrid nem tudta folytatni, friss könnyekben tört ki. Harry kíváncsi volt, hogy mennyi kentaúr nézi, ahogy elhaladnak, de nem merte kinyitnia szemét. Néhány Halálfaló belekötött a kentaurokba, amikor hátrahagyták őket. Egy kicsit később, Harry a frissülő levegőből érezte, hogy elérték az erdő szélét.

"Állj."

Harry gondolta, hogy Hagridot kényszerítették, hogy engedelmeskedjen Voldemort akaratának, mert megtántorodott egy kicsit. És köd szállt le rájuk, ahol álltak, Harry hallotta a dementorok reszelős lélegzését, ahogy a közeli fák között örködtek. Már nem voltak hatással rá.

A saját túlélésének ténye beléivódott, egy védelmi talizmán volt, velük szemben, bár az édesapja szarvasa mindig is a szíve őrzője lesz. Valaki elhaladt közel Harryhez, a fiú tudta, hogy az Voldemort maga volt, kicsivel később megszólalt, a varázslattal felerősített hangján, ami visszhangzott, majdnem beszakította Harry dobhártyáját.

"Harry Potter meghalt. Menekülés közben öltem meg, magát próbálta menteni, miközben ti feláldoztatok az életetekért. Bizonyítékként bevisszük a testét, hogy belássátok a kis hőstök elment.

"A csatát megnyertük. Harcosaitok felét elvesztettétek. A Halálfalóim felétek kerekedtek, ÉS a FIÚ, Aki Túlélte meghalt. Nem lesz több háború. Aki folytatja az ellenállást, férfi, nő vagy gyerek, le lesz mészárolva, a családtagjaival egyetemben. Gyertek ki a kastélyból, térdeljetek le előttem, és nem lesz bántódásotok. A szüleiteknek és gyerekeiteknek, a bátyáitoknak és nővéreiteknek is megbocsátok, és tovább élhetnek, csatlakozzatok hozzám az új világban, amit együtt fogunk felépíteni."

Csönd telepedett a kertre és a kastélyra is. Voldemort olyan közel volt, Harryhez, hogy a fiú nem merte kinyitni a szemét.

"Gyerünk," mondta Voldemort, Harry halotta hogy elindult előre, és Hagridot is kényszerítették a haladásra. Most már Harry résnyire ki tudta nyitni a szemét, látta, hogy Voldemort előttük halad, a hatalmas kígyó, Nagini a vállain pihent, kiszabadították az elvarázsolt ketrecéből. De Harrynek nem volt lehetősége hogy kicsempéssze a pálcáját a köpenye alól, anélkül, hogy a Halálfalók ne vegyék, akik mellette masíroztak a lassan kivilágosodó sötétségben

....

"Harry," zokogott Hagrid. "Ó, Harry . . . Harry . . ."

Harry újra becsukta a szemét. Tudta, hogy a kastély fele haladnak és feszülten hallgatózott, a benti hangok után, kiszűrve a Halálfalók trappolását és jókedvét.

"Állj."

A Halálfalók megtántorodtak; Harry hallotta, hogy körbevették az iskola bejáratí ajtaját. A szemhéján keresztül is látta a bajárat felől rá irányuló fénycsóvakat. Várt. Bármelyik

pillanatban megláthatják holtan Hagrid karjában fekvé, azok, akikért megpróbálta feláldozni magát.

"NEM!"

A sikoltás szörnyű volt, mert Harry sohase gondolta vagy álmodott volna arról, hogy McGalagony Professzor ilyen hangot is ki tud adni. Egy másik nő nevetett a közelben, tudta, hogy Bellatrix mulatott McGalagony kétségbeesésén. Kikukucskált egy kicsit és látta hogy az ajtó megtelt emberekkel, jöttek a csata túlélői, hogy megismerjék a legyőzőiket és megbizonyosodjanak Harry haláláról. Látta Voldemortot egy kicsivel maga előtt állni, Nagini fejét vakargatta a fehér ujjával. Újra becsukta a szemét.

"Nem!"

"Ne!"

"Harry! HARRY!"

Ron, Hermione, és Ginny hangját rosszabb volt hallani, mint McGalagonyét; Harry nem akart mást, csak hogy már felkelhessen, de csak csöndben feküdt, a túlélők csoportja sikoltozott és kiabált a Halálfalóknak, amíg -

"Csöndet!" üvöltötte Voldemort, és durranás kíséretében fényes fehér fény villant, és rákényszerítette mindenkire a csendet. "Vége van! Tedd le, Hagrid, a lábam elé, ahova tartozik!"

Harry érezte, hogy lerakják a före.

"Látjátok? mondta Voldemort, és Harry felt érezte, hogy előre és hátra lépkedtek mellette. "Harry Potter halott! Értitek már, félkegyelműek? Ő egy nagy semmi volt, de ti megbízttatok benne, és feláldozttatok magatokat érte!"

"Megvert téged!" kiabálta Ron, és a varázs megtört Roxfot védői újra kiabáltak és sikoltoztak, de csak egy másodpercig, egy sokkal erősebb durranás még egyszer elhalkította őket.

"Akkor öltem meg amikor titokban el akarta hagyni a kastély területét, " mondta Voldemort, élvezte hogy hazudhatott. ", akkor, amikor magát akarta menten- "

De Voldemortnak elállt a szava: Harry dulakodást és egy kiáltást hallott, aztán még egy durranást, fénycsóvát és fájdalmas nyöszörgést; elenyészően kicsit kinyitotta a szemét. Valaki kitört a tömegből és Voldemortra támadt: Harry látta hogy az alak a földre esik. Lefegyverezve, Voldemort a felkelők felé dobta a pálcáját és nevetett.

"És ki ez?" mondta halk szisszenéssel. "Ki vállalta önként, hogy bemutassa mi fog történni azokkal, akik folytatják a csatát, amikor az már elveszett?"

Bellatrix vidáman felnevetett.

"Ez Neville Longbottom, Uram! A fiú, aki oly sok gondot okozott a Carrowknak! Az Aurorok fia, emlékszik?"

"Á, igen, emlékszem," mondta Voldemort, lenézett Nevillere, aki próbált lábra állni, fegyvertelenül és védtelenül, senki földjén, a túlélők és Halálfalók között. "De te aranyvérű vagy, nem bátor fiam? Kérdezte Voldemort Nevillet, aki szemben állt vele, az üres kezei a csuklójára tekeredtek.

"És mi van akkor?" mondta hangosan Neville.

"Megmutattad, hogy van lelked és bátor vagy, a származásod is nemes. Nagyon értékes Halálfaló lesz belőled. A te fajtád kell nekünk, Neville Longbottom."

"Ha befagy a pokol, akkor csatlakozom hozzád," mondta Neville. "Dumbledore Serege!" kiáltotta, és válaszul ujjongás jött a tömegből, úgy tűnt Voldemort Némító Bűbája nem bírta velük.

"Nagyon jó," mondta Voldemort, Harry több veszélyt vélt a hangjában, mint egy erős mondta csendesen, "fog kerülni."

Harry még mindig kémlelt, látta, ahogy Voldemort suhint a pálcájával. Másodpercekkel később, a kastély egy árnyékos ablakából, egy madárszerű valami szállt Voldemort kezére. Csúcson hegyénél fogva megrázta a penészes tárgyat, és lóbálni kezdte üresen mocskosan: a Teszlek Süveg volt az.

"Nem lesz több beosztás a Roxfortban," mondta Voldemort. "Nem lesznek többé házak. Szeretett ősöm, Malazár Mardekár, emblémája és színei fognak mindenkit díszíteni. Nem igaz, Neville Longbottom?"

Nevillere célzott a pálcájával, aki kimért és merev volt, aztán Neville fejére erőltette a sapkát, ami rácsúszott a szemeire. A kastély előtti tömeg mozgolódni kezdett, és a Halálfalók egyként emelték fel a pálcáikat, fenyegetésképpen.

"Neville most be fogja mutatni nekünk, mi fog azokkal történni, akik elég ostobás és ellenszegülnek nekem," mondta Voldemort, és egy pálcalegyintéssel a Süveg lángokban tört ki.

Sikoltások töltötték meg a hajnalt, Neville lángolt, földbe szegezve, képtelen volt megmozdulni, és Harry ezt már nem bírta: Cselekednie kellett -

És nagyon sok dolog történt ugyanabban a pillanatban.

Hatalmas zshivaj hallatszott az iskola határából, mindha több száz ember döngetne nem látható falakat és menetelnének a kastély felé, háborús dalokat üvöltözve. Ebben a pillanatban, Gróp jelent meg a kastély mellett és kiáltott, "HAGGER!" A sírására több óriás válaszolt Voldemort oldaláról: örült elefántok módjára rohantak oda Gróphoz, ezzel földrengést okozva. Aztán paták hangja és nyílzápor következett, a Halálfalók felé, akik megtörték a sorakozásukat, és meglepettségükben kiabálni kezdtek. Harry kihúzta a Láthatatlanátevő Köpenyét, magára terítette talpra ugrott és Neville is el kezdett mozogni.

Valamiért Neville kiszabadult a búbáj alól, a lágoló kalap leesett róla és a fú valami ezüstöset húzott ki, ami csillogott, és rubinberakású volt -

Az ezüst penge suhintását nem lehetett az üvöltözéstől hallani, vagy az óriások trappolásától és a kentaurok küzdelmétől, de mégis minden szem arra fordult. Egy egyszerű csapással Neville levágta a hatalmas kígyó fejét, ami magasan az égbe röpöpent, megvilágította a kastélyból kiszűrődő fény. Voldemort szája dühös sikolyra húzódott, amit senki sem hallhatott, és a kígyó teste a lába elé gurult-

A láthatatlanátevő köpeny alatt rejtözve, Harry Pajzsbúbáj szórt Neville és Voldemort közé, mielőtt ráküldhette volna a fúura a csatázó óriásokat, Hagrid üvöltését mindenki meghallotta.

"HARRY!" kiáltotta Hagrid. "HARRY – HOL VAN HARRY?"

Kitört a káosz. A kentaurok beszóródtak a Halálfalók közé, mindenki érezte az óriások lépteit, az utánpótlás egyre közelebb jött, ki tudja honnan érkeztek; Harry látta, ahogy a hatalmas szárnyasok Voldemort óriásai felé veszik az irányt, Csikócsört a hippogriffet pillantották meg, miközben Gróp ütötte és vágta az óriásokat és így a varázslók, Roxfort védői és a Halálfalók is viaszszorultak a kastélyba. Harry átkokat és búbájokat szór minden Halálfalóra, akit megpillantott, azok meg nem tudták, hogy mi vagy ki bántja őket, néhányuk testén átgázolt a felbőszült tömeg. Harry még mindig a köpeny alatt volt, a bejárat felé vette az irányt: Voldemortot kereste és meglátta az egyik teremben, a pálcája varázslatokat szórt, miközben próbált a Nagyterembe visszahátrálni, még mindig kiabálta a követőinek az instrukciókat, miközben jobbra-balra szórta az átkokat; Harry még több Pajzsbúbájt hozott létre, Voldemort

leendő áldozatai köré. Seamus Finnigan és Hannah Abbott, száguldott el mellette a Nagyterembe, ahol csatlakoztak a Már harcoló társaikhoz.

És még több, még több ember lépte át a bejárati ajtó küszöbét, Harry látta, ahogy Charlie Weasley védelmébe veszi Horace Slughornt, aki még mindig a smaragd zöld pizsamáját viselte. Úgy tűnt, hogy odamennek a Roxforti diákok családjainak és barátaink gyülekezetéhez, akik a Roxmorts boltosokkal és lakosokkal nagy egyetértésben harcoltak. A kentaurok Bane, Ronan és Magorian nagy patacsattogással berontottak a terembe, a Harry mögötti ajtó, ami a konyhába vezetett- le volt emelve a helyéről.

A házimanók beözönlöttek az előtérbe, rikoltoztak és hegyes késekkel, bárdjaikkal csapkodtak maguk előtt, és a fejük felett Kreacher jelent meg, nyakába a Regulus Black-től kapott medállal, békahangjával túlharsogta a lármát: "Küzdjete! Küzdjete! Küzdjete a mesteremért, a házimanók védelmezőjéért! Küzdjete a Sötét Nagyúrral, a bátor Regulus nevében! Küzdjete!"

Vagdalták és szurkálták a halálfalók bokáját és lábszárát, a kicsi arcukról a rosszat akarás sütött, Harry látta, hogy a Halálfalók száma rohamosan csökken, átkok győzték le őket, nyilvánvalóan álltak ki belőlük, a manók megszurkálták a lábukat, vagy csak egyszerűen megszöktek, de a közeledő csorda elnyelte őket.

DE még nem volt vége: Harry elhaladt a párbajozók mellett, a kiszabadult rabok mellett, És belépett a Nagyterembe.

Voldemort a csata közepén állt, elérhetetlen helyről küzdött és csapott le. Harry nem látott rá tisztán, de beljebb küzdötte magát, még mindig láthatatlanul, és a Nagyterem egyre zsúfoltabb lett, mert aki sétálni tudott, be akart jutni. Harry látta Yaxleyt összeesni George és Lee Jordan átkától, észrevette, ahogy Dolohov egy sikoly kíséretében a földre puffan Flitwick keze által, látta, ahogy Hagrid átdobja a termen Walden Macnairt, aki a szemközti falnak csapódott, és eszméletlenül csúszott le a földre. Figyelte, ahogy Ron és Neville Fenrir Greybacket gyűrte le. Aberforth elkábította Rookwoodot, Arthur és Percy Thicknesse kényszerítették térdre, Lucius és Narcissa Malfoy átrohantak a tömegen, nem vettek részt a harcban, a fiúkat keresték ordítva.

Voldemort most McGalagonynal, Slughoronnal, Kingsleyvel párbajozott egyszerre, hideg gyűlölet ült ki az arcára, miközben körülötte mászkáltak és folyamatosan átkozták, de nem tudtak végezni vele -

Bellatrix is még mindig küzdött, 50 jardra Voldemorttól, és mint a mestere, ő is 3 emberrel küzdött egyszerre: Hermionével, Ginnyvel és Lunával, minden keményen harcoltak, de Bellatrix ereje egyenlő volt az övékkel, és Harry figyelmét eltérítette, hogy egy Gyilkoló átok olyan közel húzott el Ginny mellett, hogy csak centiméterek kellettek volna a halálához -

Irányváltott, inkább Bellatrixhoz futott, mint Voldemorthoz, de mielőtt előre léphetett volna néhány lépést, valaki beleütközött.

"A LÁNYOMAT NEM ENGEDEM, TE RIBANC!"

Mrs. Weasley lerántotta a köpenyét, ahogy elszaladt mellette, kilátszódtak a karjai, Bellatrix megfordult, nevetéssel üdvözölte az új harcost.

"EL AZ UTAMBÓL!" kiáltotta Mrs. Weasley a 3 lánynak, és egy egyszerű pálcakegyintéssel, belekezdett a párbajba. Harry szörnyülködve és lelkesedéssel figyelte, ahogy Molly Weasley pálcája pördül és villan, Bellatrix Lestrange mosolya alábbhagyott és vicsorgássá vált. Mindkettő pálcából fénycsóvak váltak ki, a két boszorkány körülötte padló felrepedt, mindketten ölni akartak

"Ne!" üvöltötte Mrs. Weasley, amikor néhány diák futott feléje, hogy segítsenek neki. "Vissza! Vissza! Ő az enyém!"

Több száz ember sorakozott fel a fal mentén, és nézte a két küzdelmet, Voldemortot és a 3 ellenfelét, Bellatrixot és Mollyt, és Harry csak állt, láthatatlanul, nem tudta mit válasszon, támadni is akart, de védeni is, nem volt benne biztos, hogy a megfelelő embert találná el

"Mi fog történni a gyerekekkel, ha megöllek?" kérdezte Bellatrix, ugyanolyan örült volt mint a mestere, szökdécselt, ahogy Molly átkai táncoltak körülötte. "Amikor Anyuci is Freddi sorsára jut?"

"Soha- többé-nem-érhetsz-a-gyerekeimhez!" sikította Mrs. Weasley.

Bellatrix ugyanolyan önkívületben nevetett, mint amikor átlökte Siriust a függönyön, hirtelen Harry tudta, hogy mi fog történni, mielőtt megtörténik.

Molly átka súrolta Bellatrix kinyújtott karját de pont a mellkasát eltalálta, közvetlenül a szíve felett.

Bellatrix mosolya lehervadt az arcáról, a szemei bedagadtak: Egy kis ideje volt még arra, hogy felfogja mi történt, aztán eldőlt a nézelődő tömeg felüvöltött Voldemort pedig felsikoltott.

Harry lassítva látta mi történik, miután megfordult: látta McGalagonyt, Kingsleyt és Slughornt ahogy hátrálnak, csapkodnak és gyötrődnek, mert Voldemort dühe egy bomba erejével robbant ki, mert elvesztette az utolsó, leghűségesebb követőjét. Voldemort felemelte a pálcáját és Molly Weasleyt célozta meg.

"*Protego!*" ordította Harry, és a Bajzsbúbáj kiteljesedett a Nagyterem közepén, Voldemort körbenézett, végül Harry levette a Láthatatlanátevő Köpenyét.

A döbbenet hangjai, ünneplés, és sikoltozás hallatszott mindenfelől: "Harry!" "ÉL!" kiáltották szinte egyszerre. A tömeg megijedt, hirtelen és teljesen elcsendesedtek, amikor Voldemort és Harry egymásra néztek, és szinte ugyanabban a pillanatban elkezdtek kerülgetni egymást.

"Nem akarom, hogy bárki más megsérüljön," mondta Harry hangosan, a csendben trombitaként szólt a hangja. "Ennek így kel lennie. Nekem kell lennem."

Voldemort felszisszent.

"Potter nem úgy értettet," mondta hatalmas vörös szemeivel. "Ez nem így működik, nem igaz? Ma kit fogsz pajzsként használni, Potter?"

"Senkit," mondta Harry egyszerűen. "Nincs több Horcrux. Csak te vagy és én. Egyikünk sem élhet, amíg a másik él, és valamelyikünk el fog távozni. . . ."

"Egyikünk?" nevetett Voldemort, az egész teste feszes volt és a vörös szeme a fiúra, egy kígyó volt, aki le akart csapni. "Azt hiszed, hogy te leszel az, nem, a fiú, aki véletlenül túlélte, és mert Dumbledore megmozgatott néhány szálát?"

"Véletlen, tényleg, amikor az anyukám meghalt, hogy megmentse az életem?" kérdezte Harry. Méz mindig oldalaztak, egy tökéletes kört leírva, és megtartva a távolságot közöttük. Harry számára csak Voldemort arca létezett. "Véletlen, amikor úgy döntöttem, hogy felveszem a harcot a temetőben? Véletlen, hogy nem védtem magam ma, és mégis túléltem, és újra visszajöttem harcolni?"

"Véletlenek!" sikoltotta Voldemort, de még nem csapott le, a nézelődő tömeg lefagyott, mintha elvarázsolták volna őket, úgy tűnt, hogy több 100 ember nem vesz levegőt, csak az a kettő lélegzik. "Véletlenek és lehetőségek és a tény, hogy meglapulsz és elbújsz bátrabb és nagyobb férfiak és nők szoknyája alatt, és megengeded nekem, hogy kiirtsam őket!"

"Ma már senkit nem fogsz megölni," mondta Harry miközben köröztek, egymás szemébe néztek, zöld a vörösbe. "Soha Senkit nem fogsz már megölni. Nem érted? Épp az előbb haltam meg, hogy megállítsalak abban, hogy bántsd ezeket az embereket - "

"DE nem is haltál meg!"

" – Amit mondtam, azt meg is tettem. Azt tettem, amit az édesanyám. Megvédtém őket tőled. Nem vetted észre, hogy az átkaid nem találták el őket? Nem kínozhatsz meg őket. Nem érintheted meg őket. Nem tanulsz a hibáidból, Denem, nem igaz?"

"Ezt mered -"

"Igen, merem," mondta Harry. "Tudok dolgokat, amit te nem, Tom Denem. Rengeteg fontos dologról tudok, amiről te nem. Szeretnél hallani néhányat, mielőtt újra egy nagyot hibázol?"

Voldemort nem szólalt meg, de tovább körözött, Harry tudta, ez ideiglenesen lenyugtatja a férfit, visszatartja magát, hátha Harry valóban ismeri a végső titkot. . . .

"Újra a szeretet?" mondta Voldemort, a kígyó arca mosolyra húzódott. "Dumbledore kedven megoldása, szeretet, amiről azt tartotta, hogy legyőzi a halált, bár a szeretet mégsem akadályozta meg abban, hogy leessen a toronyból és eltörjön, mint egy régi viaszmű? Szeretet, ami nem akadályozott meg abban hogy a sárvérű anyáddal is végezze, Potter – és úgy tűnik, most sem szeret senki igazán annyira, hogy kiállja helyetted az átkomat. Szóval akkor most mi fog megvédeni, ha lecsapok?"

"Csak egy dolog," mondta Harry, és még mindig körbe-körbe sétáltak, csak ők léteztek, semmi nem tartotta távol őket egymástól, csak az utolsó titok.

"Ha nem a szeretettől várod, hogy megmentsen," mondta Voldemort, "akkor biztos abban hiszel, hogy olyan varázslatot ismersz,amit én nem, vagy van egy olyan fegyvered, ami erősebb mint az enyém?"

"Mindkettőben hiszek," mondta Harry, és látta hogy döbbenet futott végig a kígyószerű arcon, bár rögtön el is tűnt; Voldemort nevetni kezdett, és ez a hang sokkal rémisztőbb volt, mint a sikolya; humortalan és örült, visszhangzott a teremben.

"Azt hiszed több varázslatot ismersz mint én?" kérdezte. "Mint én, mint Voldemort Nagyúr, aki olyan mágiát is meg tudott idézni, amiről Dumbledore nem is álmodott?"

"Ó, álmódott róla," mondta Harry, "de ő többet tudott, mint te, eleget tudott ahhoz, hogy ne tegye azt, amit te tettél."

"Úgy érted gyenge volt!" sikította Voldemort. "Túl gyenge, hogy megmerje tenni, amit én, és olyanná váljon, mint én, hogy minden az övé legyen!"

"Nem, okosabb volt mint te," mondta Harry, "egy jobb varázsló, egy jobb ember."

"Én okoztam Albus Dumbledore halálát!"

"Csak azt hiszed," mondta Harry, "de tévedsz."

Most először a nézelődők mozgolódni kezdtek, és a több 100 ember egyszerre vett.

"*Dumbledore halott!*" vágta oda Voldemort Harrynek, láttam a kastély területén a márvány sírban, Potter, és nem fog visszatérni!"

"Igen, Dumbledore meghalt," mondta nyugodtan Harry, "de nem te ölted meg. A saját megoldását választotta a halálra, már hónapokkal, mielőtt meghalt elrendezte az egészet, az a férfi segített neki, aki a te szolgálód volt."

"Micsoda gyerekes álm ez?" mondta Voldemort, de még mindig nem támadott, a vörös szemeit nem vette le Harryéről.

"Perselus Piton nem volt a te embered," mondta Harry. "Piton Dumbledoré volt. Dumbledoré attól a pillanattól kezdve, hogy megölted az anyám. És te soha nem vetted észre, azok miatt a dolgok miatt, amit nem érthetsz meg. Sohasem láttad Piton patrónusát, igaz, Riddle?"

Voldemort nem válaszolt. Még mindig úgy köröztek, mint a farkasok, akik szét akarják tépni egymást.

"Piton patrónusa egy őz volt," mondta Harry, "mint az édesanyámé, mert közel egész életében őt szerette, gyermekkoruk óta. Rá kellett volna jönnöd," mondta, amikor látta, hogy Voldemort orrlukai kitágulnak-e, "arra kért, hogy kíméld meg az életét, nem?" "Csak magának akarta, ennyi," sziszegte Voldemort, "de miután elment, de utána beleegyezett, hogy vannak még nők, tisztább vérűek, akik jobban megérdemlik őt- "

"Persze hogy ezt mondta neked," mondta Harry, "de attól a pillanattól fogva Dumbledore kémje volt, mióta megfenyegetted anyámat, és azóta dolgozik ellened! Dumbledore már haldoklott, amikor Piton végzett vele!"

"Nem számít!" sikította Voldemort, aki minden egyes szót elmélyedve figyelt, de most újra egy őrült kacajt hallatott. "Nem számít hogy Piton az enyém volt-e vagy Dumbledoré, vagy hogy milyen akadályokat állított elém a múltban! Végeztem velük, ahogy végeztem az anyáddal is, Piton feltételezett nagy szerelmével! Ó, de minden értelmet nyer, Potter, és olyat, amit te nem érthetsz meg!"

"Dumbledore távol akarta tőlem tartani a Tekintélyes Pálcát! Ragaszkodott hozzá, hogy Piton lesz a pálcá igazi mestere! DE előttem értem oda, kicsi fiú – előbb fogtam meg a pálcát, mint te, előbb értettem meg az igazságot, mielőtt te felfogtad volna. Megöltem Perselus Pitont 3 órája, és a Tekintélyes Pálca, a Halálpálca, a Végzet Pálcája igazán az enyém! Dumbledore utolsó terve félresiklott, Harry Potter!"

"Igen, így igaz." mondta Harry. "Igazad van. De mielőtt megpróbálsz megölni, azt tanácsolom, gondolkozz el azon, amit tettél Gondolkodj és mutass egy kis bűnbánatot, Riddle. . . ."

"Mire gondoljak?"

Minden dolog, amit Harry mondott neki, a felfedezései és a gúnyolódás, semmi nem sokkolta ennyire Voldemortot. Harry látta, ahogy a pupillái elvékonyodnak és a szeme körül a bőr, kifehéredik.

"Ez az utolsó esélyed," mondta Harry, "csak ennyid maradt hátra. . . . láttam, mi lesz belőled, ha nem teszed meg. . . . Légy férfi. . . próbáld meg. . . Bánd meg vétkeidet. . . ."

"Hogy mered --- ?" mondta újra Voldemort.

"Csak merem," mondta Harry, "mert Dumbledore utolsó terve nem rám ütött vissza, hanem rád, Riddle."

Voldemort keze megremegett a Tekintélyes Pálcán, Harry erősen megmarkolta Dracoét. Tudta hogy a kérdéses pillanat, már nincs messze.

"A pálcá még mindig nem fog megfelelően működni nálad, mert a rossz embert ölted meg. Perselus Piton soha nem volt a Tekintélyes Pálca igazi mestere. Sosem győzte le Dumbledoret."

"Megölte --- "

"Nem figyelsz rám? Piton soha nem szegült ellen *Dumbledorenak!* Dumbledore halálát ketten tervezték ki! Dumbledore ragaszkodott hozzá, hogy fegyvertelenül haljon meg, a pálcá

utolsó igazi mestereként! Minden a terv szerint alakult, a pálcá ereje vele együtt hunyt ki, mert soha nem nyerték el tőle!”

“De akkor, Potter, Dumbledore mégis nekem adta a pálcát!” Voldemort hangjában gonoszság érződött. “Elloptam azt az utolsó mestere sírjából! Az utolsó mesterének kívánsága ellenére vettem el! Az ereje az enyém!”

“Még mindig nem érted, ugye, Riddle? Nem elég hogy a pálcát te birtoklod! Tartani, használni, nem nagyon jelenti, azt hogy igazán a tiéd. Nem figyeltél Ollivanderre? A pálcá választja a varázslót . . . A Tekintélyes Pálca felismerte az új mesterét, mielőtt Dumbledore meghalt, valakit, aki soha nem is érintette még meg. Az új mester Dumbledore akarata ellenére vette el tőle a pálcát, soha nem jött rá, hogy valójában mit csinált akkor, vagy hogy a világ legveszélyesebb pálcája megadta neki az engedélyt, hogy . . .”

Voldemort mellkasa gyorsan emelkedett fel és le, Harry érezte, hogy jön az átok, érezte, hogy épül a ráírányuló pálcá belsejében.

“A Tekintélyes pálcá igazi mestere Draco Malfoy volt.”

Egy pillanatig Voldemort arca újra a rémületet tükrözte, aztán eltűnt.

“De ez mit számít?” mondta gyengéden. “Még ha igazad is van, Potter, most ez itt nem számít. Már nincs meg a főnix pálcád: Már csak a képességek maradtak . . . és miután megöltelek, foglalkozhatok Draco Malfojjal . . .”

“De már elkéstél,” mondta Harry. “Lekésted a lehetőségedet. Én voltam az első itt. Hetekkel ezelőtt lefegyvereztettem Dracot. Elvettem a pálcáját tőle.”

Harry megrázta a galagonya pálcát, és érezte, hogy a Teremben minden szem rá szegeződik.

“Akkor minden ide vezetett.” suttogta Harry. “Tudja a kezedben levő pálcá, hogy az utolsó mesterét lefegyverezték? Mert ez megtörtént . . . én vagyok a Tekintélyes Pálca igazi ura”

Vörös fény vetült rájuk hirtelen az elbűvölt égboltról, ahogy a felkelő nap elérte a legfelső ablak párkányát. A fény mindkettőjüket ugyanakkor vakította el, így Voldemort egy vakító foltta vált Harry számára. A fiú hallotta, ahogy a magas hangja felsikoltott, amikor ő is az égiekben bízva felordított, Draco pálcáját a varázslóra célozta:

“*Avada Kedavra!*”

“*Capitulatus!*”

A durranás ágyúdörejnek hallatszott, arany csóvák törtek ki közöttük, az általuk alkotott kör közepén, megjelölték az a helyet, ahol a varázsigék összeütköztek. Harry látta, ahogy Voldemort zöld sugara találkozik a saját varázslatával, látta, ahogy a Tekintélyes Pálca a magasba repül, sötéten a napfényben, egészen az elvarázsolt mennyezetig, mint Nagini feje, kipördül a mestere kezéből, a levegőbe, végre ő akarta birtokolni a pálcát. Harry, a fogók csalhatalan tehetségével, elkapta a szabad kezével a pálcát, amikor Voldemort hátraesett, a karjai kitértek, és a széles pupillái felfelé csúsztak a skarlátvörös szemében. Tom Denem a földre zuhant. Befejezte evilági létét, a teste erőtlén és aszott volt, a fehér kezei ürese, a kígyószerű arca kifejezéstelen és ismeretlen. Voldemort meghalt, a saját visszapattanó átka végzett vele, Harry most két pálcával állt a kezében, az ellenség testét bámulta.

Egy másodperces csend után, a pillanat döbbenete megtört: és a tömeg Harry köré csoportosult, miközben a nézelődők sikolyai, ünneplése és kiabálása megtöltötte a levegőt. A tüzes nap besütött az ablakon, ahogy mindenki a fiúhoz sietett, először Ron és Hermione ért oda hozzá, és az ő karjaik ölelték át elsőként, az érthetetlen kiabálásuk majd megsüketítette a fiút. Ginny, Neville, és Luna is ott voltak, minden Weasley és Hagrid, Kingsley, McGalagony, Flitwick és Bimba, de Harry nem hallott egyetlen szót sem, amit felé kiabáltak, nem tudta megmondani, hogy kinek a keze ragadta meg, húzta magához, hogy megölelje néhány részecskéjét, több százan nyomultak felé, hogy megérintsék a Fiút, Aki Túlélte, végre igaz is volt ez a név ---

A nap már Roxfort felett szóra fényét, és a Nagyterem megtelt étellel és fénnel. Harry egy kihagyhatatlan része volt az ünneplés és gyász keverékének. Azt akarták, hogy legyen ott velük, ő is, a vezető jelképük, a megmentőjük és irányítójuk, és úgy tűnt, az hogy nem aludt, senkinek sem tűnt fel, csak néhányukkal szeretett volna lenni. Beszélnie kellett a túlélőkkel, megrázni a kezüket, tanúja kellett hogy legyen a könnyüknek, el kellett fogadnia a köszönetüket, meg kellett hallgatni a híreket azelőtről, hogy a reggel beköszöntött volna; hogy az imperius átok alatt állók magukhoz tértek az országban mindenhol, hogy a Halálfalók megmenekültek, vagy elfogták őket, hogy az ártatlanokat a győzelem pillanatában kiengedték az Azkabanból, és hogy Kingsley Shackboltot nevezték ki az ideiglenes Mágiaügyi.

Felkapták Voldemort testét és Terem egy szobájában helyezték el, messze Fred, Tonks, Lupin, Colin Creevey, és az 50 másik testétől, akik azért haltak meg, mert felvették vele a harcot.

McGalagony visszahelyezte a Házak asztalait, bár senki nem oda ült, amelyik házba volt beosztva: Mindenki összekeveredett, tanárok és diákok, szellemek és szülők, kentaurok és házimanók, Firenze a sarokban feküdt, gyógyulgatva, Gróp egy kitörött ablakon hajolt be, és az emberek ételt dobáltak a mosolyra húzódott szájába. Egy kis idő után, kimerülve és fáradtan, Harry Luna mellé ült le egy padra.

“Nyugalomra és csendre vágnék, ha a helyedben lennék,” mondta.

“Én is,” válaszolt.

“Elterelem a figyelmüket,” suttogta a lány. “Vedd fel a köpenyed.”

És mielőtt bármit is mondhatott volna a lány felkiáltott, “ÓÓÓ, nézzétek, egy Blibbering Humdinger!” és kimutatott az ablakon. Mindenki, aki meghallotta, körbenézett, Harry felvette a köpenyét és felállt.

A nélkül tudott átvágni a Ternen, hogy észrevegyék. 2 asztallal odébb észrevette Ginnyt; a fejét az anyja vállára hajtotta, úgy ült ott: Lesz még idejük később beszélgetni, órák és napok és talán évek, amit beszélgetéssel tölthetnek. Láta Nevillet, miközben eszik, a Griffendél kardja a tányérja mellett pihent, buzgó csodálók kis csapatával körülvéve. Miközben az asztalok közötti folyosón sétált, megpillantotta a 3 Malfoyt, úgy kuporodtak össze, mint akik nem biztosak abban, hogy itt kellene-e lenniük, de senki nem figyelt rájuk. Bármerre nézett, családokat látott újraegyesülni, és végre megpillantotta 2 társát, akiket keresett.

“Én vagyok az,” motyogta, lehajolt közéjük. “Velem jönnétek?”

Egyszerre álltak fel, és együtt elhagyták a Nagytermet. A márvány lépcső darabjai hiányoztak, a korlát egy része eltűnt, kötörmelék és vércseppek borították be azt a néhány lépcsőt, amin felmásztak.

Valahol messze, hallották, ahogy Hóborc repked körbe és a saját győzelmi dalát énekli:

*Megcsináltuk, arcon csaptuk őket, jee Potter az egyetlen,
és Voldy elment penészesen, így ünnepelj!*

“Igazán megadja a módját a gyászolásnak, nem?” mondta Ron, kinyitott egy ajtót és átengedte Harryt és Hermionet.

Boldogság fog következni, gondolta, Harry, de ebben a pillanatban nagyon ki volt merülve, fáj neki, hogy elvesztette Fredet, Lupint és Tonksot, ami minden egyes lépcsőfoknál szinte egy vágás fizikai fájdalmaként érződött. De főleg a hatalmas megkönnyebbülését érezte, és

végre aludni akart. De először magyarázattal tartozott Ronnak és Hermionenak, akik már oly régóta vannak vele, és akik megérdemlik az igazságot. Fájdalmasan visszagondolt arra, hogy mit látott a Merengőben és mi történt az erdőben, és még meg ki se tudták fejezni az elborzadásukat és meglepődöttségüket, amikor megérkeztek oda, amiről még nem is beszéltek sétájuk kezdetén. Amikor utoljára látta, az igazgatói iroda bejáratát őrző vízköpőt félrerúgták; most úgy tűnt mintha ivott volna egy kis puncsot, és Harry kíváncsi volt, hogy egyáltalán kér-e még jelszót.

“Felmehetünk?” kérdezte a vízköpőt.

“Csak nyugodtan,” mormolta a szobor.

Kikerülték, és olyan lassan mentek fel a kő csigalépcsőn, mint egy mozgólépcső. Harry kinyitotta a tetején az ajtót.

Röviden rápillantott a Merengőre, ami az asztalon volt, úgy ahogy hagyta, és akkor egy fülsüketítő láрма miatt, azt hitte, hogy visszatértek átkokat szórva a Halálfalók, és Voldemort feltámadt ---

Tapsvihar tört ki. Az összes falon, Roxfort korábbi igazgatói és igazgatónői állva tapsolták meg a fiút. Megemelték a kalapjukat és néhány esetben a parókájukat, elhagyták a kereteiket, hogy kezét fogjanak egymással; fel-leugráltak a székeiken, amikbe belefestették őket: Dilys Derwent nem megszégyenülve zokogott; Dexter Fortescue a hallókészülékét lengette; és Phineas Niggelus ezt mondta a magas hangján, “És jegyezzük le, hogy a Mardekár Háza is részt vette benne! Ne feledjük el a hozzájárulásukat!”

De Harry csak azt a férfit nézte, aki a legnagyobb festményben állt, közvetlenül az igazgatói szék mögött. Könnyek csúsztak le az arcán a félhold szemüvege mögül, a hosszú ezüstös szakállára, és a büszkeség és hála áradt felőle, ami Harryt ugyanúgy simogatta, mint a főnix éneke.

Végül, Harry felemelte a kezét és a portrék tiszteletteljesen elcsendesedtek, vidáman és a szemüket törölgetve, mohón várták, hogy megszólaljon. Dumbledorenak címezte szavait, bár hatalmas gonddal válogatta meg azokat. Bármilyen kimerült volt, és a szemei is leragadtak, meg kellett még próbálnia, hogy egy utolsó kis tanácsot kérjen.

“A dolgot, ami a cikeszben volt elrejtve,” kezdte, “Elejtettem az erdőben. Nem tudom pontosan hol, de nem fogom újra megkeresni. Beleegyeznek?”

“Kedves fiam, bele,” mondta Dumbledore, mialatt a társai a festményeken összezavarodtak és kíváncsiak lettek. “Ez egy bölcs és bátor döntés, nem kevesebb, amit tőled vártam. Tudja még bárki más, hogy hova esett?”

“Senki,” mondta Harry, és Dumbledore elégedettségében bólintott.

“Bár Ignotus ajándékát megtartom,” mondta Harry, Dumbledore ragyogott.

“Természetesen, Harry, az örökre a tied, amíg tovább nem adod!”

“És itt van ez.”

Harry feltartotta a Tekintélyes Pálcát, Ron és Hermione hódolattal néztek rá, de Harry nem akarta ezt látni, mert már alig bírt gondolkodni, olyan álmos volt.

“Nem kell nekem.” mondta Harry.

“Micsoda?” szólalt meg hangosan Ron. “Megörültél?”

“Tudom, hogy erős,” mondta Harry kimerülten. “De boldogabb voltam a sajátommal. Így . . .”

Levette a nyakában lógó erszényt, és kihúzta belőle a 2 darabból álló magyal pálcát, amit csak a legfinomabb főnixtoll szál tartott. Hermione azt mondta, hogy nem lehet megjavítani, mert túlságosan nagy volt a sérülés. Csak azt tudta, hogy ha ez nem működik, akkor semmi se fog.

Lefektette a törött pálcát az igazgatói asztalra, megérintette a Tekintélyes Pálca csúcsával, és ezt mondta, “*Reparo.*”

A pálcája megmozdult, piros szikrák szóródtak ki a végéből. Harry tudta, hogy sikerrel járt. Felkapta a magyal és főnix pálcát, hirtelen valami melegséget érzett az ujjában, amikor a pálca és a keze örvendeztek az újraegyesülésnek.

“Visszateszem a Tekintélyes Pálcát oda,” mondta Dumbledorenak, aki hatalmas szeretettel és csodálattal figyelte a fiút, “ahonnan jött. Ott maradhat. Ha olyan természetes halált halok, mint Ignotus, az ereje megtörik, igaz? Az előző mestert soha nem fegyverezték le. Az lesz a vége.

Dumbledore bólintott. Egymásra mosolyogtak.

“Biztos vagy benne?” kérdezte Ron. Erőtlen vágyódás hallatszott a hangjában, amikor a Tekintélyes Pálcára nézett.

“Azt hiszem Harry rendben van.” mondta csendesén Hermione.

“Ez a pálca több bajt okoz, mint amennyit használ.” mondta Harry. “És őszintén szólva,” elfordult a portrétól, már csak a Griffendél Troronybeli ágyakra gondolt, amik már alig várják, hogy belevesse magát, és kíváncsi volt, hogy Kreacher vajon visz-e neki fel egy szendvicset, “egy életre elegendő bajjal találkoztam.”

EPILÓGUS

Tizenkilenc évvel később

Az ős mintha a vártnál korábban érkezett volna. A szeptember első reggele csípős és aranyló volt, ahogy a kis család a hatalmas, koromtól feketéllő pályaudvarra igyekezett. A forgalomban veszteglő autók és a járdán sétálók lehelete csak úgy csillogott a napfényben. Két bagoly huhogott ingerülten a csomagok tetején, az egyik kocsit toló édesapa karjába kapaszkodva pedig vörös hajú, könnyes szemű kislány kullogott a bátyjai után.

- Nemsokára te is mehatsz velük – nézett le rá Harry.

- Csak két év múlva! – szipogta Lily. – Én *most* akarok!

A többi utas furcsállva méregette a baglyokat, ahogy Harryék a kilenc és tizedik vágányokat elválasztó korláthoz igyekeztek. A fiúk újrakezdték a kocsiban kirobbant vitájukat, Albus hangja minden zajon túl is tisztán kivehető volt:

- Nem! *Nem leszek* mardekáros!

- James, hagyd az öcsédet! – szólt rájuk Ginny.

- Csak annyit mondtam, hogy *bármilyen* megeshet – vigyorgott James a fiatalabb fiúra. –

Semmi baj nincs azzal, ha esetleg a Mardekárba ke...

Ahogy elkapta az édesanyja pillantását, inkább elharapta a mondat végét.

A Potter család megérkezett a kilenc és tizedik vágány közé. James pimasz vigyorral nézett vissza az öccsére, majd átvette apjától a kocsiját, és futásnak eredt. A következő pillanatban pedig el is tűnt a szemük elől.

- Ugye írtok majd nekem? – kérdezte Albus, kihasználva, hogy a bátyja nem hallhatja.

- Ha akarsz, minden nap – felelte Ginny.

- Na azért ne *minden nap*... - vonakodott Albus. – James szerint a legtöbben havonta egy levelet kapnak...

- Heti háromszor írtunk neki is – mosolygott Ginny.

- Nem kell elhinned mindent, amit a bátyád mond. Szeret ugratni – tette hozzá Harry.

Apa és fia egymás mellett indult neki a kocsival. Albus ugyan összerezsent, de ahelyett, hogy nekiütköztek volna a korlátnak, átjutottak a tűzpiros Roxfort Expressz által eregetett tejfehér gőzben úszó kilenc és háromnegyedik vágányra. A köd nem csak a járőkelőket, de James-t is teljesen elnyelte.

- Hol vannak? – nézelődött Albus izgatottan, ahogy a körülöttük állók a vágányhoz igyekeztek.

- Meg fogjuk találni őket – bízta Ginny.

A gőz mégis túl sűrű volt hozzá, hogy tisztán ki lehessen venni az arcokat. Megfosztva a gazdáik látványától, a hangok még hangosabbnak tündek. Harry mintha Percy-t hallotta volna, amint épp a seprűkkel kapcsolatos szabályokról társalog valakivel, és örült, hogy nem kell megállnia, köszönni sem...

- Nem ők azok, Al? – kérdezte Ginny.

A legutolsó kocs mellett négy alak bontakozott ki a ködből, ám az arcuk csak akkor vált láthatóvá, amikor Harryék egészen közel értek hozzájuk.

- Sziasztok – sóhajtott fel Albus megkönnyebbülten.

Rose, aki büszkén feszített az új, roxfordos talárjában, szélesen vigyorgott vissza rá.

- Rendben ment a parkolás? – kérdezte Ron Harrytól. – Mert nekem igen! Hermione nem akarta elhinni, hogy valaha letehetem a mugli jogosítványt. Azt mondta, legfeljebb, ha megbűvölöm a vizsgáztatót!

- Ugyan! – kérte ki magának Hermione. – Biztosra vettem, hogy sikerülni fog!

- Egyébként tényleg meg kellett bűvölnöm a fickót – súgta oda Ron Harrynek, ahogy együtt a vonatra emelték Albus ládáját. – Mindig elfelejték a tükrökre nézni, de hát minek az, ha ott a sok érzékelő-bűbáj a kocsimon?

Amikor visszaértek a peronra, Lily és Hugo, Rose öccse épp izgatottan találgatták, vajon melyikük melyik házba kerül majd, amikor végre ők is roxfordosok lesznek.

- Egy pillanatra se aggódj emiatt, de ha nem a Griffendélbe kerülsz, inkább haza se gyere...

- Ron!

Lily és Hugo jól nevettek ezen, Albus és Rose viszont nagyon elkomorodott.

- Nem mondta ám komolyan – nyugtatta a gyerekeket Ginny és Hermione, Ron azonban már nem rájuk figyelt.

- Na nézd, ki van itt – biccentett a fejével a tőlük nem sokkal odább álló három alak felé.

Draco Malfoy nyakig gombolt fekete kabátban állt a felesége és a fia mellett. A hátrafésült haja csak még jobban hangsúlyozta a hegyes állát, a fia pedig épp annyira hasonlított rá, mint amennyire Albus Harryre. Ahogy észrevette őket, Draco kimérten bólintott, majd elfordult tőlük.

- Szóval ez lenne a kis Scorpius... - mormolta Ron. – Rosie! Édesanyád eszét örökölted, úgyhogy nagyon szeretném, ha minden tantárgyból lealáznád a srácot!

- Az ég szerelmére, Ron! – szólt közbe Hermione komolyan, de mosollyal küzdve. – Még el sem kezdték a sulit! Ne uszítsd őket egymás ellen...

- Jól van, jól van, sajnálom – adta meg magát Ron, de nem bírta megállni, hogy újra szóljon: - De azért csak ne barátkozz vele túl sokat, Rosie. Weasley nagypapa sosem bocsátaná meg, ha aranyvérűhöz mennél...

- Hé!

James megszabadulva a kocsitól és a csomagjaitól, hírekkel megpakolva tért vissza hozzájuk.

- Itt van Teddy! – mutogatott maga mögé levegő után kapkodva. – Épp most láttam! És képzeljétek, épp Victoire-ral csókolózik!

Láthatóan csalódott, hogy a felnőttekből nem váltott ki nagyobb lelkesedést a hír.

- *A mi Teddy-nk! Teddy Lupin! És a mi Victoire-unk! Az unokatesónk!* Azt mondták...

- Odaálltál melléjük beszélgetni? – sóhajtott Ginny. – Mint a nagybátyád, de komolyan...

- Azt mondták, Teddy kikísérte Victoire-t. És elküldött. *És csókolóznak!* – ismételte meg James, hogy ezúttal mindenki tényleg értse.

- De jó lenne, ha összeházasodnának... - sóhajtotta Lily. – Akkor Teddy tényleg a család része lenne...

- Így is heti négyszer nálunk vacsorázik – vetette közbe Harry – Miért nem költözik csak hozzánk, és tudjuk le a dolgot, hm?

- Megkaphatja az én szobámat! Nem baj, ha Albusszal egy szobában kell aludnom...

- Azt már nem. Még nem akarjuk lebontani a házat – jelentette ki Harry komolyan. – De mindjárt tizenegy van, jobb lesz, ha felszálltok – tette hozzá a régi órájára pillantva, amely egykor Fabian Prewett-é volt.

- Ne feledd, hogy csókoltatom Neville-t – ölelte meg Ginny James-t.

- Anya! Nem *csókoltathatok* egy tanárt!

- De hát olyan rég ismered...

- Igen-igen! De nem sétálhatok be gyógynövénytanra és *csókoltathatom*! – forgatta a szemeit James, majd hogy az édesanyja butaságait kiverje a fejéből, az öccséhez fordult: - Majd találkozunk, Al. Figyelj oda a thesztrálokra!

- Láthatatlanok! *Azt mondtad, láthatatlanok!*

James csak nevetett, majd eltűrt egy gyors puszit és egy ölelést a szüleitől, és felugrott a vonatra. Az ablakon át látták, ahogy futtában a barátai felé integet.

- Nem kell félned a thesztráloktól, teljesen ártalmatlanok – nyugtatta Harry Albust. – És úgyszem fogattal mentek, hanem a csónakokkal.

- Karácsonykor várunk – puszilta meg Ginny a kisfiút.

- Szia – ölelte meg Harry is. – Ne feledd, Hagrid jövő pénteken vár. Ne piszkáld Hóborcot. Ne párbajozz, amíg nem tudsz. És ne hagyd, hogy James ugrasson!

- Mi lesz, ha a Mardekárba kerülök? – suttopta Albus, hogy csak az édesapja hallja, és a hangján érződött, hogy így, az utolsó pillanatban mindenképp meg kellett tudnia, amitől annyira nagyon félt.

Harry letérdelt, hogy Albus arca egy kicsit az övé fölé kerüljön. A három gyerek közül egyedül ő örökölte Lily szemeit.

- Albus Perselus Potter – mondta halkan, hogy csak az udvariasan félreforduló, Rose-nak búcsút intő Ginny hallhassa rajtuk kívül – két roxfordi igazgató nevét viseled. Az egyikük maga is mardekáros volt, és valószínűleg a legbátrabb ember, akit valaha ismertem!

- De ha mégis...

- Ha mégis oda kerülsz, a Mardekár egy remek diákot nyer veled! Nem számít, mi lesz, Albus. De ha neked igen, választhatod majd a Griffendélt. A Süveg figyelembe veszi a döntésedet.

- Komolyan?

- Az enyémet figyelembe vette.

Harry soha, egyetlen gyermekének sem mondta még el ezt, és látta is a meglepetést Albus szemében. A vonat azonban indulni készült, ajtók csapódtak be, egyik a másik után, a peronon álló szülők pedig igyekeztek átadni az utolsó jó tanácsokat, és az utolsó puszikat.

Albus is felugrott a vonatra, Ginny pedig becsukta utána az ajtót. Minden ablakon diákok hajoltak ki, de a peronon állók közül is sokan Harry felé fordultak.

- Mit bámulnak ennyire? – kérdezte Albus, ahogy ő és Rose a nyakukat nyújtogatva nézték a többieket.

- Ne is törődj vele, én vagyok ilyen híres – vont a vállát Ron.

A gyerekek felnevettek, a vonat pedig elindult. Harry a kocs mellett sétálva figyelte a fia vékony arcát, amelyről csak úgy sütött az izgalom. Mosolygott és integetett, pedig legbelül egy kicsit sajnálta, hogy a fia elmegy.

A vonat rég elment, az utolsó füstgomolyag is felszállt már az őszi égbolt felé, de Harry keze még mindig a magasban volt.

- Minden rendben lesz – mondta Ginny halkan.

- Tudom – engedte le lassan a kezét Harry, és szinte öntudatlanul megérintette a homlokán levő sebhelyet.

Tizenkilenc éve nem sajtott egy pillanatra sem. Minden rendben volt.

The End

By: Tóth Tamás Boldizsár